

Tử Ảnh Đan Tâm

Contents

Tử Ảnh Đan Tâm	2
1. C 01	2
2. C 02	11
3. C 03	20
4. C 04	29
5. C 05	39
6. C 06	48
7. C 07	58
8. C 08	68
9. C 09	77
10. C 10	86
11. C 11	95
12. C 12	104
13. C 13	113
14. C 14	121
15. C 15	130
16. C 16	139
17. C 17	147
18. C 18	155
19. C 19	164
20. C 20	173
21. C 21	183
22. C 22	191
23. C 23	200
24. C 24	209
25. C 25	218
26. C 26	228
27. C 27	237
28. C 28	246
29. C 29	255
30. C 30	264
31. C 31	273
32. C 32	281
33. C 33	290
34. C 34	299
35. C 35	307
36. C 36	316
37. C 37	324
38. C 38	333
39. C 39	341
40. C 40	350

Tử Ảnh Đan Tâm

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-anh-dan-tam>

1. C 01

Vị trí của tòa cổ bảo này hết sức hiểm trở và có mấy phần bí ẩn.

Trên con đường núi gập ghềnh cách cổ bảo này không xa, tiếng vó câu lộp cộp vang lên, cát bụi tung bay, một con ngựa gầy đang phóng đi, trên lưng ngựa là một lão nhân lưng gù mặt đầy gió bụi.

Lão nhân lưng gù này tuổi trạc ngũ tuần, diện mạo hiền từ, ánh mắt ưu uất, chiếc áo dài xám trên mình đã bạc màu, phối hợp với con ngựa gầy trơ xương, trông hết sức thê lương.

Ngựa gầy chậm bước, tiếng lạch reo “leng keng”, theo bước đi của ngựa, thân người lão nhân lắc lư liên hồi.

Vòng qua thung lũng, phía trước xuất hiện một vùng bình nguyên trải dài đến chân núi, ruộng lúa dọc ngang, trong một thôn làng ngoài năm dặm đang bốc khói nghi ngút, các nông phu cũng vai vác cuốc xẻng, từng nhóm hai ba người đang trên đường về nhà.

Dọc chân núi rẽ trái nửa dặm là một tòa trang viện cao hơn ba trượng như là thành bảo, tường rào được xây bằng gạch, trước cửa bảo có hai tấm bia bằng đá xanh cao đến trượng hai, trên bia khắc ba chữ “Bàn Thạch Bảo” to lớn, ngoài nửa dặm cũng có thể nhìn thấy rõ.

Lão nhân lưng gù ghì cương dừng ngựa, sau khi quan sát cảnh tượng trước mặt, ánh mắt ưu uất dừng lại ở Bàn Thạch Bảo, trên gương mặt đầy gió bụi hiện ra một vẻ kỳ lạ, hồi lâu mới nhếch môi cười, khẽ lắc đầu:

- Hừ! Có gì mà hiên hách... Khi kiếp số đến thì cũng hóa thành một đồng tro tàn thôi...

Ồi!...

Sau một tiếng thở dài thậm thụt, lão nhân lưng gù lập tức giục ngựa phóng đi về phía thôn làng ở ngoài năm dặm.

Nhưng ngay khi ông vừa định vào thôn, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập và tiếng lạch reo inh ỏi, ba con tuấn mã từ trong thôn phóng ra.

Dẫn đầu là một thiếu niên mày dài đến tóc may, đôi mắt sáng quắc, nhưng ánh mắt như có vẻ âm trầm, khiến người nhìn phải khiếp sợ.

Người thứ hai là một thiếu niên mày kiếm mắt sao, răng trắng môi hồng, diện mạo rất anh tuấn và tao nhã, khiến người nhìn có cảm giác thân thiết.

Người thứ ba là một thiếu niên mắt phụng mày thanh, mặt như thoa phấn, môi như bôi son, tuy anh tuấn nhưng có phần ủy mị.

Ba thiếu niên này tuổi lớn nhất chỉ chừng mười tám mười chín, nhỏ nhất chừng mười lăm mười sáu, thấy đều mặc áo dài lụa trắng, tuấn mã cũng một màu trắng, thật khí vũ hiên ngang, biểu nghi xuất chúng.

Đường thôn quê không mấy rộng, hai ngựa phóng đi ngược chiều nhau, một bên phải nhường đường trước thì mới có thể lọt qua.

Lão nhân lưng gù thấy ba con tuấn mã phóng nhanh đến, vội ghì cương và cho ngựa tránh vào lề đường.

Ông ta đưa mắt nhìn theo ba thiếu niên ấy đang rẽ vào con đường dẫn đến Bàn Thạch Bảo mới buông tiếng thở dài và gật gù nói:

- Ừm! Vậy mới là nhân tài vạn người có một! Đoạn cho ngựa chậm bước đi vào thôn, thuê một gian phòng trong một khách điểm nhỏ ở trọ.

Khách điểm thôn quê rất ít khách, cả điểm chỉ có một người khách là lão nhân lưng gù, tắm rửa ăn uống xong đã đến lúc lên đèn.

Lão nhân lưng gù gọi chủ quán quày kiềng tiểu nhị là Lý Tứ vào trong phòng, đưa cho y một nén bạc mười lạng và nói:

- Lý Tứ, lão hán ở đây có thể là bốn năm ngày, mười lạng bạc này đưa cho người trước, khi nào kết toán, còn lại bao nhiêu biếu cho người hết.

Lúc bấy giờ ở khách điểm thôn quê, cả tiền phòng lẫn ăn uống tối đa cũng chỉ chừng hai ba chỉ bạc, lão nhân lưng gù này nói chỉ ở trọ có bốn năm ngày mà lại trả đến những mười lạng bạc, khách hào phóng thế này thật thấp được cũng chẳng dễ tìm được.

Lý Tứ thoát tiên sững sờ, đoạn liền toét miệng cười, khom lưng cúi đầu, nhất thời không biết nói gì mới phải.

Lão nhân lưng gù mỉm cười nói:

- Bây giờ người có bận gì không? Lý Tứ vội cười nói:

- Không, không bận, lão nhân gia có gì dặn bảo? Lão nhân lưng gù chậm rãi nói:

- Lão hán muốn chuyện trò với người và nhân tiện hỏi thăm một việc, người ngồi xuống đi! Lý Tứ xin lỗi trước, rồi mới cẩn thận nhét nén bạc vào lòng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với lão nhân lưng gù, cười siêm nịnh nói:

- Lão nhân gia có việc gì xin cứ hỏi, chỉ cần tiểu nhân biết, sẵn sàng trả lời hết với lão nhân gia.

Lão nhân lưng gù ngẫm nghĩ chốc lát mới hỏi:

- Trước khi lão hán vào điểm không lâu, có ba thiếu niên anh tuấn cưỡi ngựa trắng đi ngang qua đây phải không? Lý Tứ mỉm cười khom mình đáp:

- Vâng! Lão nhân lưng gù chú mắt nhìn Lý Tứ rồi hỏi:

- Lão hán thật lấy làm lạ, ở thôn quê hẻo lánh này sao lại có những thiếu niên anh tuấn nho nhã như vậy? Lý Tứ chớp chớp mắt:

- Lão nhân gia muốn biết lai lịch của họ phải không? Lão nhân lưng gù lơ đãng cười nói:

- Đẳng nào thì cũng đang nhàn rỗi, vào thôn làng thì hỏi tập tục, nói chuyện phong thổ nhân tình để giải khuây, vậy chẳng tốt ư? Lý Tứ cười đắc ý:

- Lão nhân gia muốn biết lai lịch của ba thiếu niên ấy, hỏi Lý Tứ này thật đã hỏi đúng người rồi! Lão nhân lưng gù ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ ở đây ngoài người ra, kẻ khác không biết lai lịch của họ hay sao? Lý Tứ cười bí ẩn, hạ thấp giọng nói:

- Trong thôn này không có mấy ai biết lai lịch của ba người ấy, cho dù lão nhân gia hỏi thì cũng không ai dám nói cho lão nhân gia biết.

Lão nhân lưng gù ngơ ngẩn:

- Vì sao vậy? Chẳng lẽ ba thiếu niên ấy không phải người tốt...

Lý Tứ khẽ “suyt” một tiếng, ngắt lời lão nhân lưng gù, vẻ mặt nặng nề khẽ nói:

- Lão nhân gia là người tha hương, nói năng hãy thận trọng một chút.

Lão nhân lưng gù kinh hãi:

- Đa tạ người đã nhắc nhở! Lý Tứ nghiêm mặt:

- Lão nhân gia thường đi lại bên ngoài, hẳn là từng nghe nói trên giang hồ có một Bàn Thạch Bảo oai trấn thiên hạ chứ? Lão nhân lưng gù vờ kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ba thiếu niên ấy có liên quan với Bàn Thạch Bảo hay sao? Lý Tứ gật đầu:

- Họ chính là Bàn Thạch Tam Anh danh chấn võ lâm đó! Lão nhân lưng gù cười gượng:

- Lão hán tuy quanh năm đi lại bên ngoài, nhưng không phải là người trong giới võ lâm, nên chuyện võ lâm không mấy chú ý đến, nếu người biết rõ sự việc thì cứ nói phứt ra đi.

Lý Tứ mỉm cười, hạ thấp giọng nói:

- Lão đại trong Bàn Thạch Tam Anh là Chu Lương, nghe đâu là công tử của Bạch Y Nho Hiệp Chu Hạo Nhiên, nhị trang chủ của Tam Nghĩa Trang oai trấn bảy tỉnh miền nam...

Lý Tứ nói đến đó, lão nhân lưng gù thoáng giật mình, hai mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc mà thôi. Lý Tứ đang nói nên không hề phát giác, y nói tiếp:

- Chu công tử ấy tuy là thân phận người khách ở trong Bàn Thạch Bảo, nhưng bảo chủ đối đãi như huynh đệ, quyền hành cơ hồ ngang với bảo chủ, mọi người trong bảo chẳng ai là không sợ y, nghe đâu đôi khi bảo chủ còn phải nhường y ba phần nữa đấy! Lão nhân lưng gù nhẹ nhõm hỏi:

- Vậy vị Chu công tử ấy hẳn là võ công rất cao cường phải không? Lý Tứ thận trọng hạ thấp giọng nói:

- Võ công của Chu công tử thế nào, tiểu nhân không biết, nhưng y rất mưu mô nham hiểm và hiếu sát, chỉ cần một chút không vừa lòng là có thể động thủ giết người.

Lão nhân lưng gù gật gù:

- Ờm! Lý Tứ nói tiếp:

- Cũng may là trước đây không lâu, lão nhị và lão tam trong Tam Anh vào trong bảo, cá tính của Chu công tử ấy đã thay đổi, trở nên tốt hơn rất nhiều.

Lão nhân lưng gù mắt rực lên:

- Lão nhị và lão tam ấy có địa vị gì trong bảo vậy?

- Hai người ấy là đồ đệ mới thu nhận của bảo chủ, lão nhị là Trần Văn, lão tam là Trần Võ, huynh đệ thân sinh, là người tốt thật sự. Lúc lão nhị và lão tam mới vào bảo, từng bị lão đại Chu Lương hành hạ rất nhiều, nhưng hai người luôn nghịch đến thuận chịu, không bao giờ thốt ra một lời oán trách. Lâu dần, sau cùng Chu công tử đã bị hai người cảm động, tự hạ mình kết nghĩa đệ huynh với họ, luôn kề cận bên nhau như huynh đệ thân sinh, và tính tình của Chu công tử như cũng bị cảm động bởi hai vị nghĩa đệ, trở nên tốt hơn rất nhiều. Do đó, mọi người trong Bàn Thạch Bảo hết sức cảm kích công đức vô hình của huynh đệ họ Trần, thấy đều kính trọng hai người.

Lão nhân lưng gù như rất thú vị hỏi:

- Lão nhị và lão tam vào bảo được bao lâu rồi? Lý Tứ đếm ngón tay:

- Ờm! Gần một năm mười tháng rồi! Lão nhân lưng gù chú mắt:

- Người làm sao mà biết rõ vậy? Lý Tứ đắc ý:

- Tiểu nhân từng làm đầu bếp ở trong bảo hai năm, hồi ba tháng trước mới rời khỏi bảo, cho nên...

Lão nhân lưng gù “À” một tiếng, rồi khẽ thở dài nói:

- Hồi mười năm trước lão hán cũng từng làm đầu bếp năm năm trong phủ một vị thân vương, tự tin cũng có trình độ khá, nay đã cao tuổi, cô thân một mình trôi giạt khắp nơi cũng không phải cách, nên lão hán muốn trở lại nghề cũ, nếu người có quen biết với Bàn Thạch Bảo, có thể giới thiệu lão hán...

Lý Tứ ngập ngừng:

- Việc ấy... xin lão nhân gia lượng thứ cho, tiểu nhân người hèn lời khinh, e không thể giới thiệu lão nhân gia vào bảo. Tuy nhiên, nếu lão nhân gia có kỹ năng đặc thù về việc nấu nướng thì tiểu nhân có một cách có thể thử, còn như thành hay không, đó thì phải xem vận khí của lão nhân gia.

Lão nhân lưng gù như thoáng thất vọng:

- Người có diệu kế gì hãy nói ra thử xem! Lý Tứ thấp giọng:

- Bàn Thạch Tam Anh có một sở thích chung là thưởng thức món ăn lạ, họ cũng rất ưa chuộng tay nghề của tiểu nhân, nên tiểu nhân tuy đã rời khỏi Bàn Thạch Bảo, thế nhưng cách năm ba hôm, họ đều cùng đến đây bảo tiểu nhân làm cho vài món ăn để thay đổi khẩu vị...

Lão nhân lưng gù hiểu ý gật đầu, ngắt lời:

- Ý người là muốn lão hán trở tài khi họ đến đây lần sau phải không? Lý Tứ mỉm cười:

- Lão nhân gia thật thông minh, tiểu nhân chính là có ý như vậy, đến lúc ấy tiểu nhân sẽ viện lý do là người không khỏe, nhờ lão nhân gia làm thay...

Lão nhân lưng gù xua tay ngắt lời:

- Cách ấy không ổn, nếu như họ vừa nghe nói người không khỏe, lập tức bỏ đi, vậy chẳng phải hỏng việc ư? Lý Tứ gật đầu:

- Không sai, vậy theo ý lão nhân gia thì sao? Lão nhân lưng gù chậm rãi nói:

- Hãy để cho họ thưởng thức kiệt tác của lão hán trước, rồi khi họ hỏi mới trả lời như cách của người. Còn về mối quan hệ giữa chúng ta thì người cứ nói là bạn, tình cờ đến đây, người đã giữ lại chơi vài hôm, như vậy, để cho họ tự động yêu cầu lão hán, người khỏi phải giới thiệu.

Lý Tứ gật đầu liên hồi:

- Đúng! Đúng! Lão nhân gia suy tính thật chu đáo, chúng ta quyết định tiến hành như vậy! Lão nhân lưng gù mỉm cười:

- Lão hán là Nam Lão Đại, người hãy nhớ cho kỹ, kéo danh tánh của bạn cũ mà làm lần thì thật là chuyện nực cười.

Ngưng chốc lát, như không yên tâm nói tiếp:

- Họ chắc chắn đến chứ? Lý Tứ khẳng định:

- Tiểu nhân cam đoan trong vòng ba hôm họ chắc chắn đến, nhưng có điều... lão nhân gia quả thật tự tin về tài nấu ăn của mình phải không? Lão nhân lưng gù mỉm cười:

- Đó là việc của lão hán, người đừng lo!

-oOo-

Năm hôm sau, mọi người trong Bàn Thạch Bảo đều biết nhà bếp của Tam Anh mới thuê về, một đầu bếp giỏi còn hơn Dịch Nha.

Trong độc viện nơi cư trú của Tam Anh thường có các vị hộ viện và kỳ chủ đến làm khách, họ thấy đều ngợi khen, cho rằng dù Dịch Nha tái sinh cũng chỉ vậy mà thôi...

Thời gian thẩm thoát, lão nhân lưng gù vào Bàn Thạch Bảo được một tháng thì Bàn Thạch Bảo đã xảy ra một đại sự chưa từng có từ trước đến nay, đó là trong hơn trăm cao thủ võ lâm bị giam trong bảo đã bị người cứu đi mười người võ công cao nhất và có danh vọng nhất.

Bàn Thạch Bảo thống trị võ lâm đã lâu, mười người được cứu thoát tuy không đến nỗi gây ra sự uy hiếp đối với bảo này, song dù sao đó cũng không phải là một chuyện vinh dự.

Mặc dù đó là do nhân viên chấp sự của Bàn Thạch Bảo canh phòng sơ suất, song đối phương có thể cứu đi mười cao thủ võ lâm bị giam trong Bàn Thạch Bảo chẳng khác nào tường đồng vách sắt mà không một ai hay biết, hiển nhiên võ công hết sức cao cường.

Phó bảo chủ Sài Xung Bình tạm thay quyền bảo chủ khi hay tin đã tức giận, ngoại trừ lập tức bắt giam những người canh gác thiết lao và kỳ chủ lệnh chủ trực đêm chờ bảo chủ đích thân xử lý, đồng thời còn mở cuộc điều tra nghiêm khắc đối với các nhân viên mới vào bảo.

Sài Xung Bình khẳng định trong bảo hẳn có gian tế tiềm phục, nếu không, đối phương dù thân thủ nhanh đến mấy cũng chẳng thể hành động một cách nhanh gọn đến vậy.

Thế là, lão nhân lưng gù đã trở thành một nhân vật đáng hiềm nghi hơn hết, thậm chí ngay cả hai vị ái đồ mà bảo chủ đã thu nhận chưa đầy hai năm là lão nhị và lão tam trong Tam Anh cũng bị điều tra thẩm vấn liên tục, không hề ngoại lệ.

Trải qua ba ngày rối rắm, vẫn không tìm ra được chút manh mối gì, còn về lão nhân lưng gù lại càng không hề biết chút võ công.

Phó bảo chủ Sài Xung Bình ngoại trừ âm thầm phái cao thủ đi khắp nơi điều tra và lệnh cho phân đà các nơi nghiêm mật chú ý, bề ngoài thì dường như không còn màng đến chuyện mười cao thủ võ lâm bị cứu đi nữa.

Hai mươi ngày lại trôi qua, đêm ấy vào lúc canh hai, trong một gian phòng sang trọng và trang nhã, chỗ ở của Tam Anh, hai thiếu niên áo trắng rất anh tuấn đang thì thầm nói chuyện với nhau, họ chính là lão nhị Trần Văn và lão tam Trần Võ trong Tam Anh.

Trần Võ khẽ nói:

- Gia gia râu dài bảo chúng ta chỉ ở đây hai năm, giờ chỉ còn mười ngày nữa là tròn hai năm, chúng ta có nên bỏ đi hay không? Trần Văn thoáng ngẫm nghĩ:
- Nhưng nhiệm vụ duy nhất mà gia gia râu dài giao cho chúng ta đến nay không hề có manh mối, và lại không sớm không muộn, ngay trong lúc này lại xảy ra chuyện cướp ngục, nếu chúng ta bỏ đi, chẳng phải càng bị hiềm nghi hay sao? Trần Võ khẽ cười khẩy:
- Hiềm nghi hay không cũng chẳng quan trọng, thẳng thắn mà nói, trong Bàn Thạch Bảo này không có bao nhiêu người đủ sức giữ chúng ta lại, hiện bảo chủ đang bế quan tiếm tu, Chu đại ca lại vì việc công đi khỏi, lúc này chính là một cơ hội thoát thân tốt nhất, vấn đề chỉ là nhiệm vụ gia gia râu dài đã giao...

Khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Gia gia râu dài cũng thật quái lạ, đã không cho phép mình gọi lão nhân gia ấy là sư phụ, cũng không cho biết thân thế của chúng ta, mà lại bảo chúng ta đi hỏi một người xa lạ khác một cách vòng vo thế này. Hơn nữa, ngay cả nhiệm vụ bảo chúng ta hoàn thành cũng nửa úp nửa mở, không chịu nói rõ ràng, nghĩ thật tức chết đi được.

Ngưng chốc lát, Trần Võ nói tiếp:

- Cái nơi quái quỷ này tiểu đệ chẳng thể nào ở lại thêm được nữa, tốt hơn nên sớm rời khỏi, làm rõ thân thế của mình trước. Còn về nhiệm vụ gia gia râu dài đã giao, hiện chỉ còn mười ngày ngắn ngủi, không thể nào thẩm dò được nữa, không chừng hai vị tiền bối ấy cũng ở trong số mười người được cứu thoát, việc này để sau rồi hẵng tính thì hơn.

Trần Văn gật đầu:

- Được, đã quyết định bỏ đi thì không nên chậm trễ, phải ngay canh ba đêm nay, chỉ có điều là phải làm sao đối với Chu đại ca đây? Trần Võ trầm ngâm:

- Hãy để lại một lá thư cho Chu đại ca, nói rõ nỗi khổ bất buộc phải bỏ đi của chúng ta, đồng thời mong huynh ấy cũng sớm thoát ly...

Trần Văn bỗng biến sắc mặt, nháy mắt ra hiệu Trần Võ ngưng lời, lớn tiếng hỏi:

- Ai ở ngoài cửa vậy? Một tiếng nói già nua từ ngoài cửa vọng vào:

- Nam Lão Đại mang điểm tâm đến đây! Trần Văn “À” một tiếng, nói:

- Hãy mang vào đây! Cánh cửa mở ra, lão nhân lưng gù tay bưng một chiếc khay đựng đầy các món điểm tâm lom khom đi vào, cẩn thận đặt khay xuống trước mặt hai người, đoạn lui sang bên, nhẹ khập cửa phòng lại.

Trần Võ thấy vậy bèn nói:

- Nam Lão Đại, hãy lui ra trước, lát nữa hẵng đến dọn dẹp.

Lão nhân lưng gù khom mình:

- Vâng! Nhưng ông không lui mà lại còn tiến tới, đôi môi mấp máy, một tiếng nói yếu ớt nhưng rõ ràng chia nhau đưa vào tai hai người:

- Lão hủ có vài điều muốn nói với hai vị, hai vị hãy vừa ăn điểm tâm vừa dùng bút trả lời.

Trần Văn và Trần Võ giật mình sửng sốt, thật không ngờ lão già tầm thường này lại là một cao thủ võ lâm có thể dùng chân khí truyền âm.

Hai người kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, đoạn Trần Văn lấy giấy bút ra viết:

- Thật không ngờ tôn giá lại là một cao nhân thâm tàng bất lộ! Lão nhân lưng gù mỉm cười lặng thinh.

Trần Văn viết tiếp:

- Chuyện cướp ngục mấy hôm trước có liên quan với tôn giá hay không? Lão nhân lưng gù lắc đầu, Trần Văn ném cho ông cái nhìn ngạc nhiên, viết tiếp:

- Vậy tôn giá tiềm nhập bốn bảo là có ý đồ gì? Lão nhân lưng gù truyền âm đáp:

- Cùng chung mục đích với hai vị! Trần Văn và Trần Võ tuy sửng sốt, nhưng Trần Văn điềm tĩnh viết:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao? Lão nhân lưng gù truyền âm đáp:

- Cuộc nói chuyện của hai vị vừa rồi, lão hủ đã nghe cả rồi! Trần Văn và Trần Võ càng kinh ngạc hơn, bằng vào công lực của hai người mà đối phương ở ngoài cửa nghe trộm lâu như vậy lại không phát giác, nếu đối phương không cố ý lên tiếng, có lẽ đến bây giờ vẫn chưa phát giác.

Hai người đang khi kinh ngạc, lão nhân lưng gù truyền âm nói tiếp:

- Hơn nữa, diện mạo của hai vị hao hao giống hai vị cố nhân của lão hủ khi xưa, lão hủ dám khẳng định hai vị không phải họ Trần, nếu lão hủ đoán không lầm...

Dùng tay trái chỉ Trần Võ, lão nhân lưng gù nói:

- Vị này hẳn là ở họ Lân! Hai người giật mình như chạm điện, Trần Võ lập tức giật lấy bút, viết nhanh:

- Tôn giá là ai? Lão nhân lưng gù giọng cảm khái truyền âm nói:

- Lão hủ là ai, bây giờ nói ra chỉ làm cho hai vị rối trí, đành tạm giữ kín. Về thân thế của hai vị, một khi sáng tỏ, nhiệm vụ trước mắt hai vị sẽ tốt cùng khó khăn, nên...

- Tôn giá biết rất rõ thân thế của bọn tại hạ ư?

- Vâng! Nhưng vị gia gia râu dài của hai vị đã không chịu trực tiếp nói cho hai vị biết, hiện giờ lão hủ cũng không tiện nói...

- Nếu tôn giá có thể lập tức cho bọn tại hạ biết thân thế, bọn tại hạ không cần phải đi tìm người tên là Nhạc Thành nữa, vì việc trước tiên bọn tại hạ phải làm sau khi rời khỏi bảo chính là tìm hiểu rõ thân thế của mình.

- Không, việc trước tiên hai vị phải làm sau khi rời khỏi bảo là gia tăng công lực.

- Đó đâu phải là chuyện một sớm một chiều.

- Lão hủ dám cam đoan trong vòng ba tháng hai vị sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm.

Trần Văn và Trần Võ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ngập đầy vẻ kinh ngạc, sau đó Trần Võ viết:

- Tôn giá định thu nhận bọn tại hạ làm đồ đệ phải không? Lão nhân lưng gù khẽ buông tiếng thở dài, từ trong lòng lấy ra một cuộn da dê trao cho Trần Văn, truyền âm nói:

- Đây là Tàng Chân Đồ của Thần Long Kiếm Khách Từ Vũ Quân hồi ba trăm năm trước, nếu hai vị có phúc duyên, với tư chất của hai vị, trong vòng ba tháng hẳn có thành tựu to lớn.

- Vì sao tôn giá không tự mình lấy sử dụng?

- Lão hủ chỉ có duyên phân một viên Đại Hoàn Đơn, nếu không, Bàn Thạch Bảo đã tiêu tan từ lâu rồi! Ngưng chốc lát, lão nhân lưng gù nói tiếp:

- Tàng Chân Đồ này cần phải cất giấu trong nếp áo để khỏi xảy ra sự cố, tốt hơn hết là lên đường ngay đêm nay.

- Tôn giá không đi sao?

- Lão hủ không thể đi cùng hai vị!

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau lúc nào và tại đâu?

- Ngày mười lăm tháng hai năm tới tại nhà Nhạc Thành! Trần Văn và Trần Võ đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu rồi lại gật đầu.

Lão nhân lưng gù truyền âm hỏi:

- Còn nghi vấn gì nữa không? Trần Võ viết:

- Hành vi của tôn giá cũng thần bí như thân thế của bọn tại hạ, nếu chẳng phải gia gia râu dài bảo chuyển đi này của bọn tại hạ có kỳ ngộ, bọn tại hạ thật không dám tin lời tôn giá.

Lão nhân lưng gù mỉm cười:

- Lão hủ nói ra lai lịch của vị gia gia râu dài kia trước, để làm vững lòng tin của hai vị, thế nào?

- Tốt lắm!

- Ông ấy là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, đúng không?

- Đúng!

- Bây giờ không còn hoài nghi lão hủ nữa chứ?

- Đã tin hoàn toàn! Lão nhân lưng gù ngẫm nghĩ chốc lát, truyền âm nói tiếp:

- Còn một việc cần phải nhớ kỹ, đó là Chu đại ca của hai vị, từ nay về sau bất luận y đối xử với hai vị thế nào, hai vị cũng không được làm tổn thương đến y, mà phải tìm cách cảm hóa y, rõ chưa? Trần Văn thoáng chau mày, viết nhanh:

- Khẩu khí của tôn giá giống hệt gia gia râu dài, nhưng thật ra đó là vì sao?

- Bốn tháng sau hai vị sẽ rõ hết toàn bộ sự thật, bây giờ đừng đoán mò nữa, đã sắp đến giờ rồi, mau thu xếp lên đường ngay.

Lão nhân lưng gù truyền âm nói xong, đưa mắt nhìn khay điểm tâm, nháy mắt ra hiệu với Trần Văn.

Trần Văn hiểu ý lớn tiếng nói:

- Nam Lão Đại, hãy dọn dẹp, bọn ta phải nghỉ ngơi rồi đây! Lão nhân lưng gù bưng khay lên, đi ra cửa, nhưng ông vừa kéo mở cửa, hai bóng người nhanh như chớp từ ngoài lao vào, trong số đó có một người chớp nhoáng chớp lấy mạch môn cổ tay phải lão nhân lưng gù, đồng thời tay trái điểm vào huyệt Tương Đài của ông.

Còn bóng người kia nhanh như gió lướt đến trước mặt Trần Văn và Trần Võ, một tay chớp vào cuộn da dê trong tay Trần Văn, một tay chớp vào mảnh giấy viết đầy chữ trên bàn.

Sự biến quá đột ngột, ba người bị tấn công bất giác bật lên một tiếng kêu thảng thốt.

“Xoảng” một tiếng, chiếc khay trong tay lão nhân lưng gù rơi xuống đất, tay phải ông vận kinh vung mạnh, cổ tay bị kiềm chế lập tức thoát ra, đồng thời tay trái một chiêu “Vân long thám thảo” chớp lấy cổ tay phải của người đang điểm vào huyệt Tương Đài của mình.

Lão nhân lưng gù phản ứng quá nhanh, chẳng thể không khiến người ám toán kinh hãi, bật lên một tiếng thảng thốt.

Cùng lúc ấy, người kia đã chớp được Tàng Chân Đồ và mảnh giấy vào trong tay, tránh khỏi sự phản kích của Trần Văn và Trần Võ, lui về phía cửa, thấp giọng quát:

- Muốn sống thì đừng lên tiếng! Lão nhân lưng gù đã kéo người bị chế ngự sang bên, tiện tay khép cửa phòng lại, thấp giọng quát:

- Bằng hữu, nếu muốn sống, đứng lại ngay! Lúc này người cướp được Tàng Chân Đồ mới biết đồng bọn mình đã bị chế ngự, đường rút lui cũng bị bít kín, đành công ra hai chiêu hung mãnh, bức lui Trần Văn và Trần Võ, trầm giọng nói:

- Để lại Tàng Chân Đồ, các người rời khỏi đây cũng hãy còn kịp.

Lão nhân lưng gù ngăn cản thế công của Trần Văn và Trần Võ, trầm giọng nói:

- Bằng hữu thật khéo tính toán! Người ấy từ từ lui sang bên, vừa lạnh lùng nói:

- Sự tính toán này đâu có thiệt thòi gì đối với các người.

Lão nhân lưng gù cười khẩy:

- Hừ! Người ấy trầm giọng:

- Hừ cái gì! Nếu các người không cần tính mạng thì đại gia cũng có thể không cần Tàng Chân Đồ này! Rất hiển nhiên, hai người này muốn họ từ bỏ Tàng Chân Đồ, để cho họ đào tẩu, rồi sau đó hai người cũng rời khỏi, nếu không, làm kinh động người trong bảo, đôi bên cũng sẽ nguy khốn.

Lão nhân lưng gù chú mắt nhìn đối phương hai người, bất giác buộc miệng kêu lên:

- Ô! Tưởng ai, hóa ra là Động Đình Nhị Xú! Thì ra hai người này tướng mạo hết sức xấu xí, người bị lão nhân lưng gù nắm giữ cổ tay có chiếc đầu rất to, người béo lùn, mắt bé như hạt đậu, nhưng miệng lại rất to, còn người kia thì lại đầu nhỏ và nhọn, người cao gầy, đôi mày rất rậm và mắt tròn như lục lạc.

Hai người này vốn là đại đạo thủy lộ vùng Tam Thương, người đầu to danh tánh là Cái Vân Sơn, người đầu nhỏ là Đỗ Khâm Võ, ngoại hiệu là Động Đình Nhị Xú.

Động Đình Nhị Xú chẳng chút ngạc nhiên về việc lão nhân lưng gù nhận biết mình. Cái Vân Sơn nhếch môi nói:

- Phải, người biết được Động Đình Nhị Xú hẳn không phải kẻ vô danh, tôn giá tính sao về vụ giao dịch trước mắt này? Lão nhân lưng gù khẽ thở dài:

- Hai vị đương gia sao không làm thủ lĩnh mà lại đến đây nổi giáo cho giặc thế này? Cái Vân Sơn xằng giọng:

- Đó không liên quan gì đến tôn giá! Lão nhân lưng gù mỉm cười:

- Hai vị đương gia không muốn biết lão phu là ai sao? Cái Vân Sơn cười khẩy:

- Không có hứng thú! Lão nhân lưng gù thản nhiên chậm rãi nói:
- Hai vị hẳn không hoàn toàn quên hết chuyện đã xảy ra lúc canh ba đêm Trung Thu hồi mười lăm năm trước chứ? Ông vừa nói vừa từ từ buông lơi cổ tay của Cái Vân Sơn, đẩy y về phía Đỗ Khâm Võ, nói tiếp:
- Hai vị hãy nhớ lại xem! Động Đình Nhị Xú cùng sừng sốt nói:
- Tôn giá là ai? Lão nhân lưng gù khẽ ngâm:
- Tam tinh diệu hà hán, nghĩa kết sinh tử minh! Thứ nhất! Động Đình Nhị Xú mừng rỡ, vội quỳ xuống đất nói:
- Thật không ngờ ân công... hãy còn...

Lão nhân lưng gù cất tay, đỡ Động Đình Nhị Xú đứng lên, môi mấp máy một hồi, với chân khí truyền âm nói chuyện với Động Đình Nhị Xú.

Đỗ Khâm Võ liền hai tay trao trả Tàng Chân Đồ với mảnh giấy bút đàm cho Trần Văn, rồi quay sang lão nhân lưng gù cung kính nói:

- Ngày mai là lễ Đại Hiệu mỗi năm một lần của bốn bảo, những người phụ trách ở các phân đà đã có mặt đầy đủ, ân công với hai vị thiếu hiệp muốn rời khỏi đây phải tranh thủ cho sớm, để khỏi gặp rắc rối, tốt hơn hết nên đi theo đường núi sau bảo.

Sau đó, đôi bên lại truyền âm nói chuyện với nhau, Động Đình Nhị Xú gật đầu liên hồi.

Trần Văn và Trần Võ thấy vậy, lòng càng thêm thắc mắc.

Đột nhiên, tiếng trống dồn dập vang lên trên lầu canh, hiển nhiên đã có kẻ địch xâm nhập vào bảo.

Cái Vân Sơn khẽ nói:

- Đây là cơ hội tốt, ân công với hai vị thiếu hiệp hãy thừa lúc hỗn loạn giả vờ truy tìm kẻ địch mà rời khỏi nơi đây...

Lão nhân lưng gù ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu nói:

- Không, lão phu phải xem đó là những ai! Ngay khi ấy, một tiếng quát to vang lên:
- Thất phu, nếu người đáng kể được là một nhân vật thì hãy giở khăn che mặt ra, chúng ta quyết đấu một cách công bằng.

Một tiếng người sang sảng khác buông tiếng cười dài, lớn tiếng nói:

- Tam tinh diệu hà hán, nghĩa kết sinh tử minh! Thứ ba! Lão nhân lưng gù bắt giác giật mình, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, khối gù trên lưng biến mất, đồng thời đưa tay vuốt mặt, hiện ra một gương mặt đỏ như Quan Công, mắt phụng hàm oai nhìn Trần Văn và Trần Võ khẽ nói:

- Bất kể bên ngoài xảy ra việc gì, hai người cũng phải rời khỏi đây đêm nay.

Chuyển biến đột ngột này, Động Đình Nhị Xú bởi đã biết lai lịch của lão nhân lưng gù nên không hề kinh ngạc, nhưng Trần Văn và Trần Võ thì hết sức thắc mắc, nghe vậy ngáp ngừng hỏi:

- Tiền bối, người bên ngoài là ai vậy?
- Chính là Lãnh Diên Bình đại hiệp, người mà hai vị muốn hỏi...

Lão nhân lưng gù chưa dứt lời đã vọt qua cửa sổ ra ngoài, Động Đình Nhị Xú với Trần Văn và Trần Võ cũng liền theo sau.

Lúc này trên quảng trường đầy nghịt người, Trần Văn và Trần Võ chen vào trong đám đông, đưa mắt nhìn, chỉ thấy hữu hộ viện Liễu Trường Thanh trong bảo đang ác đấu với một người áo xanh vóc dáng mảnh khảnh, bịt mặt bằng khăn xanh, bên cạnh có ba tử thi máu thịt nhầy nhụa, qua y phục có thể nhận ra họ đều là người của Bàn Thạch Bảo.

Hai người trong trận đấu tuy bề ngoài võ công ngang ngửa, song người bịt mặt áo xanh thần thái ung dung, công thủ nhịp nhàng, so với thần thái căng thẳng của hữu hộ viện Liễu Trường Thanh, sự hơn kém hết sức rõ ràng.

Người bịt mặt áo xanh đoán kích trong tay vung động như gió, lạnh lùng nói:

- Thất phu, bằng người cũng xứng động thủ với...

Chưa dứt lời, tả hộ viện Độc Tý Thiên Tôn Tả Lâm đã tung mình vào trận đấu.

-oOo-

2. C 02

“Bùng” một tiếng vang rền, hai bóng người cùng hạ xuống đất. Độc Tý Thiên Tôn sau khi chân chạm đất, loạng choạng lùi sau năm thước mới đứng vững lại được.

Bóng người áo xám chân vừa chạm đất, liền lại tung mình lao vào trận đấu, lảng không song chưởng tung ra, đẩy bật Liễu Trường Thanh lùi sau tám thước, người vừa hạ xuống đất, lập tức run giọng nói:

- Tam đệ! Thì ra người này chính là lão nhân mặt đỏ do lão nhân lưng gù khôi phục tướng mạo.

Ông đột nhiên hiện thân và liền tiếp bức lui hai vị hộ viện đã khiến người của Bàn Thạch Bảo hết sức kinh hoàng, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Người bịt mặt áo xanh ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ... gọi kẻ này ư? Lão nhân mặt đỏ gật đầu:

- Không sai! Người bịt mặt áo xanh lắc đầu:

- Kẻ này đâu có quen biết các hạ! Lão nhân mặt đỏ ngó người:

- Các hạ không phải là Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình sao? Người bịt mặt áo xanh gật đầu:

- Không sai, kẻ này là Lãnh Diên Bình! Lão nhân mặt đỏ chú mắt:

- Lão phu chính là Thiết Tỳ Kim Long Trình Trần Nam, đại ca của tam đệ đây! Người bịt mặt áo xanh cười khẩy:

- Thật khéo đùa, các hạ họ Trình, kẻ này họ Lãnh, các hạ sao lại có thể là đại ca của kẻ này chứ? Người bịt mặt áo xanh vừa dứt lời, liền lại vỗ trán nói:

- À! Kẻ này nhớ ra rồi, các hạ chính là đại trang chủ Tam Nghĩa Trang! Thiết Tỳ Kim Long Trình Trần Nam vẻ mặt băn khoăn, lập tức thư giãn nói:

- Phải rồi, tam đệ chính là tam trang chủ Tam Nghĩa Trang! Người bịt mặt áo xanh lắc đầu:

- Không, kẻ này là số ba chữ “Lâm” trong Thái Cực Giáo! Trình Trần Nam chau mày:

- Tam đệ sao lại quên mất bộ mặt thật thế này? Người bịt mặt áo xanh thoáng ngẩn người:

- Kẻ này là kẻ này, làm gì còn có bộ mặt khác? Trình Trần Nam giọng khẳng định:

- Tam đệ, tiếng nói của tam đệ và binh khí trong tay đệ đều chứng minh đệ chính là tam trang chủ...

Người bịt mặt áo xanh quát:

- Vớ vẩn! Trình Trần Nam hết sức thắc mắc và đau khổ, chau chặt mày nói:

- Vậy câu “Tam tinh diệu hà hán, nghĩa kết sinh tử minh! Thứ ba!”. là do ai nói cho biết vậy? Người bịt mặt áo xanh cười khẩy:

- Chẳng việc gì đến các hạ! Tình hình ấy, chẳng những Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam tột cùng thắc mắc, mà ngay cả những người trong Bàn Thạch Bảo biết về quá khứ của hai người cũng ngạc nhiên đến thừ ra tại chỗ, quên mất cục diện trước mặt.

Trình Trấn Nam khê buông tiếng thở dài, vừa định cất tiếng, bỗng nghe một tiếng huýt lạnh lạnh từ ngoài quảng trường vang lên.

Tiếng huýt vừa dứt, người bịt mặt áo xanh đã tung mình lên, lẳng không xoay người, lướt đi vào trong bóng tối ở ngoài năm trượng.

Trình Trấn Nam lập tức tung mình đuổi theo, tả hữu hộ viện Liễu Trường Thanh và Tả Lâm cũng liền bám theo sau.

Người bịt mặt áo xanh với Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam phóng đi nhanh như tên bắn, hai vị hộ viện cất bước muộn hơn, khoảng cách càng lúc càng xa hơn.

Phó bảo chủ Sài Xung Bình tức muốn lộn gan, quát to:

- Mau phát tín hiệu, giết hết cho ta! Ngay lập tức, một hỏa tiễn màu cam đỏ bay vút lên không, liền theo đó, hỏa tiễn rợp trời, tiếng la báo động vang lên cùng khắp.

Người bịt mặt áo xanh với Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam rời khỏi quảng trường chưa đến trăm trượng, trong một tịnh xá bên đường bỗng lao ra hai bóng người áo xám, chia nhau chặn hai người lại, trong số đó có một người trầm giọng nói:

- Bằng hữu, đã vào Bàn Thạch Bảo mà còn muốn... Ồ! Thì ra là Trình đại trang chủ Tam Nghĩa Trang oai trấn bảy tỉnh miền nam, vậy thì càng không nên bỏ đi nữa.

Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam toàn lực tấn công, bức bách lão nhân áo xám chặn đường thoái lui liên hồi, đồng thời lớn tiếng quát:

- Kẻ nào cản đường là phải chết! Lão nhân áo xám tuy ở thế hạ phong, song vì viện thủ sắp đến, miệng lưỡi cũng chẳng chịu thua thiệt, cười khẩy nói:

- Chưa chắc đâu! Trong khi ấy, những cao thủ đuổi theo đã lần lượt đến nơi, phó bảo chủ Sài Xung Bình trầm giọng quát:

- Tả hữu hộ viện với năm vị kỳ chủ hãy cùng tiến lên, loạn kiếm phân thân! Ngay lập tức, bảy bóng người tung mình vào trận chiến. Thiết Tý Kim Long một mình đấu với năm người, còn người bịt mặt áo xanh đấu với bốn người. Chỉ trong chốc lát, ưu thế đã đảo ngược, Trình Trấn Nam với người bịt mặt áo xanh dù võ công cao cường, nhưng dưới sự giáp công của chín cao thủ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự giữ mình mà thôi.

Trần Văn và Trần Võ tuy hết sức thắc mắc về những lời nói giữa Trình Trấn Nam với người bịt mặt áo xanh, nhưng họ khẳng định hai người thần bí này hẳn có quan hệ với mình, lúc này thấy hai người lâm vào tình thế nguy hiểm, bèn đi đến bên Động Đình Nhị Xú, kêu tai khê nói:

- Chúng ta hãy tham gia giáp công, ngầm xuất kỳ bất ý giúp họ một tay, sau đó cùng rời khỏi đây, thế nào? Động Đình Nhị Xú ngẫm nghĩ một hồi, bèn cùng Trần Văn và Trần Võ từ từ tiến đến gần đấu trường.

Tình thế của Trình Trấn Nam với người bịt mặt áo xanh càng lúc càng nguy cấp, nhưng lúc này hai người đã bỏ phòng thủ, như thể liều mạng tấn công tới tấp.

“Bùng bùng” hai tiếng vang dội, chín cao thủ giáp công Trình Trấn Nam và người bịt mặt áo xanh đã có hai người bị đánh văng ra xa hơn trượng, nhưng cánh tay trái của Trình Trấn Nam và đùi phải của người bịt mặt áo xanh cũng đã thọ thương.

Phó bảo chủ Sài Xung Bình quát to:

- Động Đình Song Nghĩa với hai vị Trần thiếu hiệp mau tiến lên...

Bốn người này thật ước gì có được câu ấy của Sài Xung Bình, nghe vậy liền đồng thanh đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh! Bóng người nhấp nháy, Động Đình Nhị Xú lao bổ vào người bịt mặt áo xanh, Trần Văn và Trần Võ lao bổ vào Trình Trấn Nam.

Bốn người vừa tung mình, một chuỗi cười lạnh lạnh vạch không gian truyền đến, hai bóng trắng kèm theo kinh khí ngạt thở lướt quanh đấu trường một vòng, những người giáp công với Động Đình Nhị Xú và huynh đệ họ Trần vừa tung mình lên, thấy đều bị vắng bay ra xa hơn trượng.

Đồng thời, đèn đuốc xung quanh đấu trường thấy đều tắt ngóm, đến khi họ định thần trở lại, tiếng cười và bóng người đã biến mất, Thiết Tỷ Kim Long với người bịt mặt áo xanh cũng chẳng còn bóng dáng đâu nữa.

-oOo-

- Vào lúc canh tư, Trần Văn và Trần Võ để lại một bức thư cáo biệt cho Chu Lương, rồi âm thầm rời khỏi Bàn Thạch Bảo.

Họ đã ở trong bảo hai năm, rất quen thuộc tình hình trong bảo, nên dù Bàn Thạch Bảo sau biến cố canh phòng nghiêm mật, hai người vẫn thuận lợi rời khỏi chốn long đầm hổ huyết này.

Để tránh sự truy kích của cao thủ trong bảo, hai người sau khi rời khỏi, lập tức tiến vào vùng núi sau bảo, định men theo vùng núi Phục Ngưu vòng sang trung nhạc Tung Sơn rồi theo hướng đông đến Sơn Đông, qua Lao Sơn, đó chính là địa điểm cất giấu bảo vật trên bức Tàng Chân Đồ do Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam đã trao cho họ.

Hai người vào đến vùng núi Phục Ngưu, trước mắt là núi non trùng điệp, rừng cây ngút ngàn, những ngõ bọn người đuổi theo hẳn không thể nào tìm được họ nữa.

Khi hai người sắp đi vào một khu rừng rậm rạp, bỗng nghe phía sau có tiếng nói hối hả vọng đến:

- Hai vị Trần... Trần thiếu hiệp, xin hãy dừng bước! Hai người dừng bước quay lại, bốn đại hán võ phục rất hung tợn đã phóng nhanh đến, cùng khom mình thi lễ. Một người áo lam bên phải cung kính nói:

- Chúng ti chức phụng mệnh mời hai vị thiếu hiệp về bảo.

Trần Văn chau mày:

- Các vị phụng mệnh của ai?

- Tả hộ viện!

- Huynh đệ Trần mô không chịu tiết chế của hộ viện, các vị hãy về trước.

- Vậy...

Trần Văn sầm mặt:

- Bằng các vị bốn người, chẳng lẽ muốn giữ huynh đệ bọn này lại ư? Một người áo trắng tiếp lời:

- Bởi hai vị có thân phận đặc thù ở trong bảo nên chúng ti chức mới thủ lễ như vậy, hai vị có biết trước khi đi Tả hộ viện đã căn dặn thế nào với chúng ti chức không? Trần Văn mỉm cười:

- Tả Lâm cự tay ấy đã căn dặn thế nào, người cứ nói thật ra đi! Người áo trắng thoáng do dự rồi mới nói:

- Thiếu hiệp đã hỏi, ti chức đành mạo phạm vậy! Trần Văn khẽ quát:

- Dừng lại nhai, nói mau! Người áo trắng nhấn mạnh giọng:

- Tả hộ viện nói, nếu không mời được hai vị thiếu hiệp về bảo, thì xách thủ cấp về gấp! Trần Văn quát mắt:

- Ông ta bảo xách thủ cấp huynh đệ Trần mô ư? Người áo trắng giọng lạnh lùng:

- Nếu không xách được thủ cấp hai vị thiếu hiệp thì xách thủ cấp của bọn này! Trần Văn cười khinh miệt:

- Bây giờ các ngươi có hai con đường, một là thoát ly Bàn Thạch Bảo, tự tìm lấy con đường sống, hai là xách thủ cấp của chính các ngươi về bảo.

Người áo trắng cười áo nã:

- Hai vị thiếu hiệp đã không chịu về bảo, chúng tôi chúc vì trách nhiệm, dù biết rõ không phải địch thủ cũng đành đắc tội...

Trần Văn trầm giọng ngắt lời:

- Các người mà cũng xứng đáng ư? Vừa dứt lời, bóng trắng nhấp nháy, bốn đại hán võ phục thấy đều bị chế ngự, đứng ngây ra tại chỗ.

Sau đó, Trần Văn nhếch môi cười, lạnh lùng nói:

- Xem ra hai vị lam kỳ chủ và bạch kỳ chủ cũng sắp đến rồi, tạm thời khuất tất các người, chờ họ đến đây hằng giải khai huyết đạo cho các người.

Dứt lời, nắm tay Trần Võ, thi triển khinh công phóng đi.

Trần Võ thấp giọng nói:

- Nhị ca, để tránh gặp rắc rối, chúng ta nên đi đường khác thì hơn! Trần Văn mỉm cười:

- Đệ sợ ư? Trần Võ lừ mắt:

- Tiểu đệ sợ ai bao giờ? Chẳng qua là sợ trễ nải cuộc hành trình đó thôi! Trong khi ấy, phía sau lại có hai bóng người một lam một trắng phóng nhanh đến.

Trần Văn ngoảnh lại nhìn và nói:

- Phen này chắc hẳn là lam bạch kỳ chủ rồi! Trần Võ chau mày:

- Nếu đúng thật là hai lão già ấy, chúng ta phải hết sức cẩn thận mới được! Trần Văn cười to:

- Nếu ngay cả hai lão già này mà cũng không đối phó nổi, mai kia còn nói gì đến...

Bỗng một tiếng nói hùng hồn ngắt lời:

- Hai vị thiếu hiệp, xin dừng bước! Hai người vừa chững bước, bóng người nhấp nháy, hai lão nhân đã đứng cản trước mặt.

Một người tuổi trạc lục tuần, mặc áo dài lam, thân hình gầy bé, mũi hếch, tai to, mắt nhỏ như hạt đậu...

Một người thân hình cao to, mặc áo dài trắng, đầu báo mắt tròn, tuổi trạc ngũ tuần, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Hai người này chính là lam kỳ chủ Tây Môn Kiệt và bạch kỳ chủ Đông Phương Báo trong ngũ kỳ gồm hồng, hoàng, lam, bạch và hắc của Bàn Thạch Bảo. Đứng thấy Tây Môn Kiệt tướng mạo không kinh người, thật ra võ công của lão còn cao hơn Đông Phương Báo tướng mạo uy mãnh kia.

Hai người dừng lại cách khoảng một trượng, ánh mắt rừng rực nhìn Trần Văn và Trần Võ. Tây Môn Kiệt ngửa mặt cười vang nói:

- Hai vị thật quá có hứng thú, lại đến đây chơi đùa, nhưng làm khổ hai lão già này quá! Trần Văn lớn tiếng nói:

- Tây Môn kỳ chủ, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, có gì cứ nói thẳng ra đi! Tây Môn Kiệt lại buông tiếng cười vang:

- Tiểu ca thật thẳng thắn, vậy thì xin mời đi theo bọn lão phu.

Trần Võ tức giận, thoáng nhượng mày quát:

- Lão mà cũng xứng đáng ư? Tây Môn Kiệt cười gằn:

- Không sai, trước ngày hôm nay lão phu quả là không xứng đáng can thiệp vào chuyện của hai người, nhưng bây giờ hai người đã là phần đồ của Bàn Thạch Bảo, lão phu chẳng những có thể quản thúc hai người, mà còn...

Trần Võ buông tiếng cười khẩy, ngắt lời:

- Mà còn sao nào? Tây Môn Kiệt cười sắc lạnh:

- Còn phải hỏi, hai người đã ở trong bảo hai năm trời, ít nhiều cũng phải biết con người của lão phu chứ! Trần Văn và Trần Võ cùng buông tiếng cười khẩy, chậm chậm rút lấy trường kiếm trên vai.

Đông Phương Báo đứng bên, nháy mắt thật nhanh với Tây Môn Kiệt, đoạn tiến tới mỉm cười nói:

- Hai vị lão đệ xin đừng hiểu lầm, Tây Môn kỳ chủ do bởi hai vị lão đệ bỏ đi không từ biệt mà bị phò bảo chủ quở trách, nên nói năng không khỏi có phần...

Trần Văn bĩu môi, danh giọng nói:

- Đông Phương kỳ chủ đừng giở trò ấy, huynh đệ bọn này cứng hay mềm cũng không thích, trừ phi các vị lập tức trở về Bàn Thạch Bảo, sau này gặp lại còn có chút tình hương hỏa, bằng không... Hừ! Đông Phương Báo tức đến mắt trợn trừng, gắt giọng quát:

- Tiểu tử thật không biết tốt xấu, bằng không thì sao? Người có thể nuốt chừng lão phu hả? Trần Văn vung kiếm nói:

- Đừng nói lời thôi nữa, chúng ta hãy phân cao thấp bằng binh khí! Đông Phương Báo giận dữ quát:

- Tiểu tử thật không biết trời cao đất dày, thôi thì lão phu với đôi tay xương thịt thành toàn cho các người.

Trần Văn cười khẩy:

- Đông Phương Báo, lão chó quá ngông cuồng! Đoạn quay sang Trần Võ nói:

- Đệ hãy giải quyết lão ta, ngu ca đối phó với Tây Môn Kiệt.

Ý của Trần Văn là trong số hai người Tây Môn Kiệt khó đối phó hơn nên mới dành cho mình, để cho Trần Võ võ công kém hơn đối phó với Đông Phương Báo.

Nhưng Trần Võ trẻ tuổi hiếu thắng không chịu vậy, trường kiếm trong tay vung động, đã lao bổ vào Tây Môn Kiệt và lớn tiếng nói:

- Tiểu đệ giải quyết lão tặc này cũng vậy thôi! Trần Văn đành cười nhún nhúm, vung kiếm lao bổ vào Đông Phương Báo.

Đông Phương Báo quả không hổ là một trang hảo hớn, lách người tránh khỏi chiêu “Xuân vân sạ triển” của Trần Văn, lớn tiếng nói:

- Hãy khoan, lão phu đã nói là với đôi tay xương thịt đấu với hai người, một mình người quyết không phải địch thủ, giờ có hai cách, một là bảo đệ đệ người đến đây, hai là người sang với đệ đệ người.

Lúc này, Tây Môn Kiệt đã bị Trần Võ vây hãm trong làn kiếm quang chắc chắn, Tây Môn Kiệt vì quá khinh địch sơ ý, vừa động thủ đã mất hết tiên cơ, một thân tuyệt học chẳng những không thể phát huy mà còn bị bức lùi lìa lìa.

Trần Văn liếc thấy tình thế ấy, bèn cười nhạt nói:

- Lão hãy nhìn đằng kia trước đã! Đông Phương Báo thoáng ngạc nhiên, bèn đưa mắt nhìn, thấy vậy bất giác sững sờ, đôi mắt báo càng trợn to hơn.

Bởi năm kỳ chủ trong Bàn Thạch Bảo võ công chỉ kém hơn bảo chủ và bốn đại hộ vệ, chẳng những là nhân vật có hạng trong bảo, mà địa vị trong võ lâm cũng chẳng phải tầm thường, giờ đây lại không đương cự nổi một tiểu tử miệng còn hôi sữa, tuy là đệ tử thân truyền của bảo chủ, đó cũng chẳng phải một điều vinh dự, Đông Phương Báo không kinh hoàng sao được? Tây Môn Kiệt bởi vừa khởi đầu khinh địch sơ ý, bị bức bách liên tiếp thoái lui mười mấy bước mới vãn hồi được tình thế, kiếm chiêu và bộ pháp huyền kỳ của Trần Võ không sao tiến tới được nữa trước chướng phong mạnh mẽ của đối phương, dần từ ưu thế trở thành ngang ngửa.

Đông Phương Báo thấy vậy lòng mới nhẹ nhõm, cười to nói:

- Khá lắm, thảo nào các người còn nhỏ tuổi mà lại dám vào trong Bàn Thạch Bảo làm gian tế, thì ra cũng có được chút bản lĩnh. Nào, nào! Hai ta cũng dừng nhàn rồi, hãy nhân sớm hoạt động gân cốt đi thôi! Trần Văn bầm bụng lạnh lùng nói:

- Lão không dùng binh khí ư? Đông Phương Báo cười ha hả:

- đương nhiên là phải dùng binh khí rồi, người là huynh trưởng của hần, võ công tất nhiên cao hơn, dĩ nhiên xứng đáng cho lão phu dùng binh khí... Ồi chà! Chưa chi đã động thủ thế này... Ủa! Tam Tài kiếm pháp của Võ Đang, người là đệ tử phái Võ Đang... Ồ! Lạ quá, người biết cả Phân Quang kiếm pháp của phái Côn Lôn...

Đông Phương Báo miệng nói, đôi Phán quan bút trong tay không dám khinh suất, thấy chiêu phá chiêu, có công có thủ.

Trần Văn liền tiếp sử dụng hai môn kiếm pháp mà chưa thể bức lui đối phương một bước, lòng tuy lo lắng, song miệng vẫn thản nhiên nói:

- Bốn thiếu hiệp biết hết kiếm pháp của các môn các phái, Đông Phương Báo, nếu lão không đoán ra được lai lịch của bốn thiếu hiệp thì thật là xấu hổ.

Trần Văn tuổi tuy trẻ, nhưng hết sức thông minh, định lợi dụng tính tình nóng nảy của đối phương, dùng lời nói khích cho đối phương nổi giận hầu thừa cơ thủ thắng.

Đông Phương Báo là người lão luyện mấy mươi năm giang hồ, sao lại có thể mắc lừa một thiếu niên dễ dàng được, nghe vậy ha hả cười nói:

- Tiểu tử, đừng ở trước mặt Khổng Phu Tử mà bán Tam Tự Kinh, lão phu không bị mắc lừa đâu.

Trong khi nói, đôi Phán quan bút vận hết công lực, thế công như vũ bão, Trần Văn liền bị áp đảo, không còn khả năng phản công nữa.

Lúc này, Trần Võ cũng từ thế ngang ngựa dần trở thành bại lui.

Xem tình hình, huynh đệ họ Trần cùng lắm chỉ còn có thể cầm cự được bốn năm mươi chiêu, chắc chắn sẽ bị chế ngự.

Tây Môn Kiệt cười quái gở nói:

- Tiểu tử, giờ thì người đã biết mình có được bao nhiêu công lực rồi chứ, theo ý lão phu, người nên tự trói hai tay, theo lão phu về bảo, vậy còn vinh dự hơn! Trần Võ tức giận, vừa cố vận đề chân khí, gắng sức cầm cự, vừa cảm hận quát:

- Lão tặc chó có nằm mơ! “Soạt” một tiếng, Trần Võ một thoáng phân thân, tay áo trái đã bị rách đi một mảng.

Tây Môn Kiệt cười khàng khặc nói:

- Trần thiếu hiệp, thật thất lễ! Trần Võ mặt mày tái ngắt, bất chấp tất cả, gia tăng công lực lao tới tấn công.

Công lực hai người vốn đã chênh lệch rất nhiều, phen này vừa thẹn vừa giận, công lực của Trần Võ lại càng suy giảm hơn.

Tây Môn Kiệt buông tiếng cười vang, lách người tránh khỏi chiêu thân kiếm hợp nhất của Trần Võ, đồng thời thừa lúc lướt qua bên cạnh, tiện tay chộp lấy khăn chít đầu của Trần Võ.

“Ồ! Ồ!”. hai tiếng sững sốt cơ hồ cùng lúc vang lên.

Trần Võ tóc rối bời, mặt bừng đỏ, hai mắt rướm lệ.

Tây Môn Kiệt thờ thẩn nhìn đối phương, lẩm bẩm:

- Thảo nào đẹp như vậy, thì ra là con gái...

Chưa dứt lời, trước mắt hàn quang lấp lánh, như tia chớp bay thẳng đến.

Đó là Trần Võ trong cơn e thẹn và tức giận, thừa lúc Tây Môn Kiệt đang ngây ngẩn, trường kiếm trong tay đã ném ra.

Khoảng cách đã gần, thủ pháp và công lực Trần Võ lại không phải tầm thường, nếu là một người võ công kém cỏi, thật khó tránh khỏi bị trường kiếm xuyên thủng ngực.

Nhưng Tây Môn Kiệt võ công cao cường, trong cơn kinh hoàng vội nghiêng đầu sang bên, tránh khỏi trường kiếm trong đường tơ kẽ tóc. Tuy nhiên, nửa chiếc tai trái của lão cũng vẫn theo kiếm bay đi.

Tây Môn Kiệt thọ thương, giận dữ quát:

- Nha đầu thối tha, nộp mạng đây! Lão mặt mày hung tợn, từng bước tiến đến gần Trần Võ.

Trần Võ lúc này chỉ còn hai tay không, đành ngậm vận chân lực, từng bước thoái lui.

Trần Văn thấy vậy, lòng hết sức kinh hãi và lo lắng, bất giác phân thần, trường kiếm trong tay suýt bị đánh rơi.

Đông Phương Báo đầu chịu bỏ qua cơ hội tốt này, đôi Phán quan bút trong tay công ra tới tấp, uy thế hết sức hung mãnh.

Tây Môn Kiệt với Trần Võ lúc này đã đến khoảng cách với tay là chạm. Tây Môn Kiệt cười sắc lạnh nói:

- Nha đầu thối tha, đừng sợ, lão phu không còn muốn lấy mạng ngươi nữa, nhưng phải xẻo nửa chiếc tai trước...

Đông Phương Báo trầm giọng quát:

- Buông tay! “Keng keng...” tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, trường kiếm trong tay Trần Văn chưa bị đánh rơi, khí định thần nhàn đứng ngoài một trượng, trường kiếm trong tay đang từ từ tra vào bao.

Đôi Phán quan bút của Đông Phương Báo đã rời khỏi tay, lọt vào tay một thiếu niên áo lam mặt phấn tóc mượt.

Đông Phương Báo và Tây Môn Kiệt đứng thừ ra như phỗng đá, không còn cử động được nữa, chỉ ánh mắt đầy căm thù nhìn tròn trọc vào thiếu niên áo lam đang bình thản nghịch ngợm đôi Phán quan bút trong tay.

Thiếu niên áo lam này tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, ngoại trừ hơi hóm phấn sáp quá đậm, đôi mắt láo liêng liên hồi, có vẻ âm dương quái khí, diện mạo và vóc dáng đều đáng kể được là một mỹ nam tử.

Trần Võ lúc này đã sửa lại mái tóc, chít lại khăn đầu, nhặt lấy trường kiếm, cùng sóng vai với Trần Văn đi đến trước mặt thiếu niên áo lam, cung kính chấp tay xá dài.

Trần Văn cất tiếng nói:

- Đại đức không dám báo đáp bằng lời, nhưng xin ân nhân cho biết tôn tánh đại danh! Thiếu niên áo lam đắm mắt nhìn Trần Võ, cười thâm tà nói:

- Chỉ là chút sức mọn, hai vị không cần bận tâm, để tại hạ giải quyết hai lão già này trước rồi hẵng nói chuyện với hai vị.

Đoạn mặt hiện vẻ khinh bỉ, gơ tay lẳng không điểm một hồi, giải khai huyết đạo cho Đông Phương Báo và Tây Môn Kiệt, sau đó quát:

- Cút mau! Tây Môn Kiệt vẻ mặt trơ lạnh nói:

- Tây Môn Kiệt võ công kém cỏi, đã bại trong tay các hạ, chẳng thể oán trách được ai, các hạ có thể cho biết danh tánh chăng? Thiếu niên áo lam lạnh lùng đáp:

- Lãnh Tu!

- Các hạ là môn hạ của vị cao nhân nào?

- Lão không xứng đáng hỏi!

- Người đã cướp đi mười phạm nhân trong Bàn Thạch Bảo có phải...

Thiếu niên áo lam Lãnh Tu trầm giọng quát:

- Tây Môn Kiệt, lão hỏi nhiều quá, mong là trước khi bốn nhân đổi ý, lão sớm rút khỏi đây thì hơn.

Tây Môn Kiệt cố nén nổi nhục trong lòng, nháy mắt ra hiệu với Đông Phương Báo, ngay cả những lời lịch sự cũng không dám nói, đã quay người vội vã bỏ đi.

Hai người đi chưa đến mười trượng, Lãnh Tu bỗng lại quát:

- Đứng lại! Hai lão ma bất giác rợn người, cố nén nổi sợ hãi dừng bước quay lại.

Lãnh Tu lạnh lùng quát:

- Đón lấy! Đôi Phán quan bút cướp được của Đông Phương Báo nhanh như chớp bay về phía Đông Phương Báo, kèm theo tiếng rít gió rợn người.

Đông Phương Báo cắn răng, dồn hết công lực vào hai tay, giơ lên chụp lấy đôi Phán quan bút.

Nhưng đôi Phán quan bút khi bay đến trước mặt Đông Phương Báo còn cách chừng ba thước thì đã hết đà, rơi thẳng xuống đất.

Đông Phương Báo thật không ngờ công lực của đối phương đã đạt đến mức thu phát tùy tâm, đã khiến mình một phen căng thẳng, bất giác ngưng thở, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Đông Phương Báo hết sức ngưng ngừng, lẳng lặng nhặt đôi Phán quan bút lên, cùng Tây Môn Kiệt vội vã phóng đi.

Lãnh Tu ngửa mặt buông tiếng cười vang một hồi, đôi mắt ngập đầy lửa dục nhìn Trần Vô nói:

- Tiểu muội muội giờ đã nguôi giận rồi chứ? Trần Vô vừa thấy ánh mắt, giọng nói và thần thái của đối phương đều không giống người chính phái, lòng hết sức kinh khiếp, cố trấn tĩnh nói:

- Đa tạ Lãnh thiếu hiệp đã trượng nghĩa cứu giúp, ơn đức ấy mai này ắt sẽ báo đáp.

Đoạn quay sang kéo tay áo Trần Văn nói:

- Văn ca, chúng ta đi thôi! Lãnh Tu lách người, đứng cản trước mặt Trần Văn và Trần Vô, cười hăng hắc đậm tà nói:

- Sao? Bỏ đi thế này ư? Trần Văn ôm quyền thi lễ:

- Huynh đệ tại hạ có việc gấp cần phải đi ngay.

Lãnh Tu khoát tay ngắt lời:

- Người có việc gấp cần phải đi thì cứ tự tiện, còn vị tiểu muội này phải ở lại đây! Trần Văn kinh hãi:

- Lãnh huynh nói vậy nghĩa là sao? Lãnh Tu mắt rực lửa dục, liếc nhìn Trần Vô, cười gian hiểm nói:

- Lãnh mỗ đã phải lòng nàng ta! Trần Văn trừng mắt:

- Các hạ định cậy vào ân huệ uy hiếp ư? Lãnh Tu nghiêm giọng:

- Không! Lãnh mỗ chính vì nàng ta mới cứu hai người! Trần Văn trầm giọng:

- Các hạ có biết nàng ấy là gì của tại hạ không? Lãnh Tu thần nhiên lắc đầu:

- Việc ấy không có gì là quan trọng! Trần Văn nhấn mạnh giọng:

- Nàng ấy là vị hôn thê của tại hạ! Lãnh Tu vẫn thần nhiên trầm giọng nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, hôn ước của hai người đã giải trừ.

Giọng nói của Lãnh Tu hoàn toàn như là mệnh lệnh.

Trần Văn nghe vậy, tức muốn vỡ lòng ngực, Trần Vô càng giận đến mặt tái ngắt, quát:

- Láo! Lãnh Tu chẳng chút tức giận, trái lại còn cười hăng hắc nói:
- Tiểu muội làm gì mà nổi giận thế này? Lãnh Tu này tướng mạo đường đường, võ công siêu tuyệt, có chỗ nào không hơn tiểu tử...
- Trần Võ giận đến toàn thân run rẩy, trỏ tay quát:
- Cuồng đồ, cút ngay! Lãnh Tu khề buông tiếng cười vang:
- Một người cút thật là vô vị. Nào, tiểu muội! Hai ta cùng cút...
- Trong khi nói đã từng bước tiến đến gần Trần Võ.
- Trần Văn lách người, đứng án trước mặt Trần Võ, trường kiếm đưa lên ngang ngực, giận dữ nói:
- Họ Lãnh kia, ngươi có biết nàng ấy họ gì không? Lãnh Tu thần nhiên:
- Nàng ta họ là gì, can gì đến Lãnh mỗ kia chứ? Trần Văn gần giọng:
- Nàng ấy cũng họ Lãnh! Lãnh Tu nhướn mày:
- Họ Lãnh thì sao nào?
- Đồng tông với ngươi, làm sao có thể cưỡng bức hôn phối? Lãnh Tu ngửa mặt cười vang:
- Đồng tông ư? Ha ha... Tiểu tử, thành thật cho ngươi biết, môn hạ của Âm Dương Thần Ma chỉ biết có nam và nữ, mọi quan hệ khác thấy đều bất kể.
- Trần Văn cân nhắc tình thế đôi bên, hai người dù liên thủ cũng quyết không phải địch thủ của đối phương, nên chưa đến mức tuyệt vọng, cần phải cố nhẫn nhục, hy vọng đối phương có thể đổi ý.
- Giờ nghe Lãnh Tu báo ra sư thừa, y lại là môn hạ của Hoàn Vũ Tam Ma trong Bát Hoang Bát Dị võ công cao nhất võ lâm hiện nay, tự biết sự việc không thể nào giàn xếp một cách êm thấm, đành bấm bụng nhảy mất ra hiệu với Trần Võ, cùng vùng kiếm tấn công.
- Hai người vừa động dậy, chợt cảm thấy huyết Kiên Tĩnh tê dại, người không còn cử động được nữa.
- Lãnh Tu mặt đầy vẻ khinh miệt, cười khẩy nói:
- Hạt châu nhỏ bé mà cũng dám tranh sáng với vầng trăng! Ngưng chốc lát, với ánh mắt rực lửa dục nhìn Trần Võ, nói tiếp:
- Tiểu muội đừng sợ, niệm tình hân trước đây là vị hôn phu của nàng, Lãnh mỗ quyết không làm hại đến tính mạng của hân...
- Trần Văn và Trần Võ tuy người không thể cử động, nhưng miệng còn nói được, Trần Văn quá là căm phẫn, quát to:
- Dâm tặc, trừ phi ngươi giết ta ngay, nếu không, một ngày nào đó ta sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi...
- Lãnh Tu cười hăng hắc ngắt lời:
- Tiểu tử, bằng vào những lời có chút khí khái này, Lãnh mỗ càng không nên giết ngươi... Tuy nhiên, trước khi tha chết cho ngươi, Lãnh mỗ phải để cho ngươi tận mắt nhìn thấy cảnh ái ân giữa Lãnh mỗ với vị hôn thê của ngươi.
- Trần Võ tự biết mình khó có thể tránh khỏi bị làm nhục, song vì bảo vệ sự an toàn cho vị hôn phu, chẳng thể không cố dằn nén niềm bi phẫn tột cùng trong lòng, bình tĩnh nói:
- Lãnh Tu, bốn cô nương bằng lòng theo ý muốn của ngươi, nhưng phải thả cho huynh ấy đi trước đã! Lãnh Tu cười hăng hắc:
- Lãnh mỗ không thả hân, nàng có không bằng lòng được sao? Cái chuyện này, biết bao người muốn xem mà không được đây! Trần Võ nghiêng răng:
- Tiểu tặc, ngươi chó nhục người quá đáng! Lãnh Tu thần nhiên cười:

- Đại gia thích như vậy, nàng làm gì được nào? Trần Võ cười khẩy:
- Bỏn cô nương sẽ cần lưỡi tự tuyệt, để cho người hy vọng tiêu tan! Lãnh Tu vẫn thản nhiên cười:
- Cho dù nàng cần lưỡi tự tuyệt thì cũng đừng mong có được một thi thể trong sạch.

Trong khi nói, Lãnh Tu đã lảng không điểm ra, phong bế thêm ba huyết đạo của Trần Võ, giờ thì dù nàng muốn cần lưỡi tự tuyệt thì cũng chẳng thể nào thực hiện được.

Lúc này, Trần Văn lòng đau khổ còn hơn vị hôn thê gấp trăm lần.

Một người phải trợ mắt nhìn vị hôn thê bị kẻ khác cưỡng hiếp ngay trước mắt mà chẳng thể cứu giúp, thử nghĩ trên đời còn chuyện gì đau khổ và nhục nhã hơn nữa? Chàng cũng từng nghĩ đến chuyện cần lưỡi tự tuyệt, nhưng Lãnh Tu đã nói là không giết chàng, chàng phải nhịn nhục mà sống, để báo thù cho vị hôn thê...

Hơn nữa, thân thể của mình với vị hôn thê hầy còn là một bí mật, trong ấy rất có thể còn có một mối huyết hải thâm thù chờ mình báo phục...

Ý niệm phục thù đã cổ vũ chàng bất luận thế nào cũng phải nhịn nhục mà sống, lúc này tuyệt đối không được tự tuyệt...

“Soạt!”.

Tiếng y phục bị xé rách đã cắt đứt giòng suy tư rối rắm của chàng, không nén được, đưa mắt nhìn về phía vị hôn thê.

Áo của Trần Võ đã bị xé làm hai, đôi nhũ hoa nhô cao, làn da trắng mịn, nàng nhắm nghiền mắt, nước mắt tuôn xối xả, thân người run rẩy...

-oOo-

3. C 03

Trần Văn tức giận quát:

- Dâm tặc, dừng tay ngay! Lãnh Tu ngoảnh lại, ném cho Trần Văn cái nhìn khinh bỉ và nói:
- Người vội gì, đây mới là màn khởi đầu, tiết mục hấp dẫn còn ở phần sau.
- “Soạt!” Tiếng áo rách lại vang lên, thân người nồn nà của Trần Võ đã hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Lúc này, Lãnh Tu mắt rực lửa dục, hơi thở dồn dập ôm chầm lấy Trần Võ, bỗng lại đứng lên, lệ làng cõi bỏ y phục của mình...

Trần Văn khề buông tiếng thở dài vô vọng, nhắm mắt lại, lẩm bẩm:

- Gia gia râu dài, lão nhân gia đã bảo chuyển đi này của hai người ắt có kỳ ngộ, chả lẽ đây chính là kỳ ngộ mà lão nhân gia đã nói hay sao? Hừ! Lãnh Tu... dâm tặc, chỉ cần ta còn một hơi thở, không bao giờ ta quên được nỗi nhục mà người đã gây cho ta hôm nay, một ngày nào đó ta sẽ bắt người phải đền bù gấp trăm ngàn lần...

“Bốp” một tiếng giòn giã, cắt đứt những lời lẩm bẩm của Trần Văn.

Chàng mở mắt nhìn, chỉ thấy Lãnh Tu đang tay bụm má phải của mình đứng ngây ngẩn, khuy áo đã cởi ra, y phục sốc sếch, trông hết sức thảm não.

Trước mặt Lãnh Tu đã có thêm một lão nhân áo đen, râu trắng phủ ngực, mặt đen như mực.

Phía sau lão nhân áo đen là Động Đình Nhị Xú vừa mới chia tay ở Bàn Thạch Bảo.

Thân người lỏa lồ của Trần Võ cũng đã được đắp y phục lên.

Chỉ nghe lão nhân áo đen lạnh lùng nói:

- Lãnh Tu, người thật to gan, lại dám hiếp đáp đệ tử ký danh của lão phu.

Lãnh Tu ngượng ngùng khom mình nói:

- Xin tiền bối khoan thứ, vãn bối mà biết hai vị này là đệ tử ký danh của tiền bối, dù có gan tày trời cũng tuyệt đối không dám...

Lão nhân áo đen tức giận quát:

- Im mồm! Món nợ này tạm gác lại, lão phu sẽ thanh toán với lão sư phụ khốn kiếp của ngươi, giờ ngươi rút khỏi đây ngay! Lãnh Tu vâng dạ lia lịa, khom mình lui đi, lùi vào một khu rừng rậm bên trái.

Lão nhân áo đen lẳng không vung chỉ liên hồi, giải khai huyết đạo cho Trần Văn và Trần Võ, đoạn hướng về Trần Võ lạnh lùng nói:

- Mau mặc y phục vào, rồi đi theo lão phu! Dứt lời, cùng Động Đình Nhị Xú dẫn trước chậm rãi bước đi.

Y phục của Trần Võ đã bị xé rách, mặc vào cũng như không mặc, đành quần bừa vào người, và đón lấy chiếc áo dài của Trần Văn đưa cho khoát lên, tạm ứng phó cục diện ngượng ngùng lúc này.

Hai người tuy không quen biết lão nhân áo đen, nhưng Động Đình Nhị Xú đi theo ông ta, ông ta chắc hẳn cũng có quan hệ với Bàn Thạch Bảo.

Biết rõ phen này cũng là dữ nhiều lành ít, song với võ công của Lãnh Tu mà còn khiếp sợ ông ta, với võ công như hai người, không đi theo cũng chẳng thể được, đành bấm bụng lẳng lặng theo sau lão nhân áo đen và Động Đình Nhị Xú.

Đi được không bao lâu, đã vào đến một khu rừng rậm khác.

Lão nhân áo đen dừng bước quay lại nói:

- Chúng ta hãy ở đây nghỉ ngơi! Đồng thời đưa tay lên vuốt mặt, mặt nạ da người lột ra, xuất hiện một gương mặt anh tuấn trắng như ngọc, đôi mắt sáng quắc, mày dài đến tận tóc mai.

Trần Văn và Trần Võ không chờ đối phương cất tiếng, cơ hồ đồng thanh mừng reo:

- Đại ca...

Thì ra người ấy chính là Chu Lương, nghĩa huynh của hai người.

Chu Lương mặt lạnh như băng sương, tay trái vén tà áo lên, tay phải ngón giữa vạch ngang, “soạt” một tiếng, tay cầm mảnh vải áo cắt đứt, mắt rực hàn quang lạnh lùng nói:

- Nghĩa kết minh trước đây, đến giờ là hết! Trần Văn và Trần Võ cùng run giọng gọi:

- Đại ca...

Chu Lương mặt tái ngắt quát:

- Im mồm! Ngừng chốc lát, cười khẩy nói tiếp:

- Thành thật cho các người biết, ngay khi các người vào Bàn Thạch Bảo là bảo chủ đã hoài nghi lai lịch của các người rồi, ta sợ dĩ kết nghĩa huynh đệ với các người chính là phụng mệnh bảo chủ để tiện bề theo dõi các người, các người tưởng là thần không biết quỷ không hay, thật ra nhất cử nhất động của các người thầy đều không qua khỏi sự theo dõi của ta.

Bây giờ cái đuôi hồ ly của các người đã tự lộ ra, phụ thân của các người cũng đã hiện thân tới quá, hừ! Đương nhiên cũng phải bỏ đi rồi! Trần Văn thắc mắc:

- Đại ca...

Chu Lương quát to:

- Không được gọi ta là đại ca nữa! Trần Văn giọng thê thiết:

- Vậy ai là phụ thân của chúng đệ? Chu Lương cười khẩy:

- Hừ, lại còn vờ vĩnh nữa! Trần Văn bắn khoăn:

- Chúng đệ quả thật là còn chưa biết thân thể của mình.

Chu Lương mặt hiện vẻ khinh bỉ:

- Lại có chuyện như vậy ư? Trần Võ xen lời:

- Đại ca, chúng đệ đã lừa dối đại ca bao giờ? Chu Lương tức giận quát:

- Còn gọi ta là đại ca, ta thưởng cho ngươi hai cái tát tai trước. Hừ! Không lừa dối ta, các ngươi thay danh đổi tánh trà trộn vào Bàn Thạch Bảo với mục đích gì? Có nói cho ta biết không? Trần Võ thành khẩn:

- Chúng đệ trà trộn vào Bàn Thạch Bảo, nửa phần nhiệm vụ cũng là vì tốt cho đại ca.

Chu Lương lạnh lùng:

- Hừ! Tốt cho ta ư? Trần Văn khấn thiết:

- Tiểu muội không hề có nửa lời nói ngoa! Chu Lương chẳng thèm nhìn nàng:

- Điều ấy chẳng còn quan trọng nữa rồi! Trần Văn hết sức trông đợi nói:

- Đại... có lẽ biết thân thể của chúng đệ, xin hãy nói ra cho! Chu Lương giận dữ:

- Chả lẽ lão khốn kiếp Cốc Tiêu Vân quả thật chưa nói cho các ngươi biết sao? Trần Văn ấp úng:

- Lão nhân gia ấy quả thật chưa từng nói.

Chu Lương đưa tay chỉ Trần Võ:

- Ngươi là Lãnh Văn Anh, Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình là phụ thân của ngươi! Đoạn chỉ Trần Văn nói tiếp:

- Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam là phụ thân của ngươi, danh tánh của ngươi là Trình Lập Dân, giờ các ngươi đã rõ rồi chứ? Trình Lập Dân và Lãnh Văn Anh đã sớm biết danh tánh thật của mình, và cũng sớm hoài nghi Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam và Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình là phụ thân của hai người, nhưng giờ được chứng thực, hai người vẫn không khỏi kinh ngạc kêu lên thành tiếng.

Im lặng một hồi, Trình Lập Dân mới rụt rè nói:

- Chu huynh có thể nói rõ hơn không? Chu Lương ánh mắt ngập đầy vẻ căm thù nói:

- Dĩ vãng ta cũng không muốn nhắc lại nữa, việc này gấp cũng không ở nhất thời, các ngươi muốn biết rõ sự thật, hãy về mà hỏi lão khốn kiếp Cốc Tiêu Vân. Giờ niệm tình kết nghĩa trước kia, hôm nay ta tạm tha cho các ngươi. Hãy nhớ lấy, từ nay bất luận gặp nhau ở đâu và lúc nào, ta quyết lấy mạng các ngươi.

Đột nhiên, một tiếng quát vạch không truyền đến:

- Chu Lương, cái đuôi hồ ly của ngươi cũng đã tự lộ ra rồi! Theo sau, bóng lam nhấp nhোáng, Lãnh Tu đã sừng sững đứng ngay trước mặt Chu Lương.

Thì ra Lãnh Tu vẫn chưa từ bỏ dã tâm đối với Lãnh Văn Anh, nên vẫn rón rén bám theo sau, chẳng ngờ lại phát hiện ra Đông Phương Minh trong Thiên Ngoại Song Ma khi nãy lại là do Chu Lương giả trang.

Chu Lương mặt âm trầm nói:

- Lãnh Tu, ngươi tưởng Chu Lương ta sợ ngươi hay sao? Lãnh Tu cười hăng hắc:

- Lãnh Tu ta không dám với dạ tiểu nhân độ lòng quân tử, nhưng cũng không đến nỗi chồn giả oai hổ, giả sư phụ mình để dọa ngươi.

Chu Lương đánh mặt, mắt rực hung quang nói:

- Chu mỗ chẳng qua là không muốn rắc rối với ngươi nên mới quyền nghi nhất thời, ngươi đã không biết tiến thoái, vậy thì cũng đành phải giáo huấn ngươi một phen! Đoạn liền lướt tới vùng chướng, kinh phong xô ra

như bài sơn đảo hải, buộc Trình Lập Dân, Lãnh Văn Anh và Động Đình Nhị Xú đang đứng trong vòng một trượng đều không tự chủ được, thoái lui liên hồi.

Lãnh Tu mặt hiện vẻ khinh bỉ, luôn miệng cười hăng hắc, lập tức hoàn thủ, trong chốc lát hai người đã công ra tám chiêu và sáu cước.

Hai người đều xuất thủ rất nhanh và càng đánh càng nhanh, lát sau đã không còn phân biệt được chiêu thức nữa, chỉ thấy hai bóng người một đen một lam quần thảo nhau như là đèn kéo quân.

Trình Lập Dân với Lãnh Văn Anh đưa mắt nhìn nhau, lòng cùng thâm nhủ:

- Thật không ngờ võ công của đại ca cao đến vậy, nếu là mình, e sớm đã bại rồi! Bỗng nghe Chu Lương lớn tiếng nói:
- Cái lệnh chủ và Đồ lệnh chủ, hãy hộ tống hai vị Trình, Lãnh rời khỏi đây ngay!
- Tuân mệnh! Động Đình Nhị Xú cung kính đáp, rồi kéo tay áo Trình Lập Dân nói:
- Hai vị thiếu hiệp, chúng ta rời khỏi đây trước! Lãnh Tu quát to:
- Lãnh Văn Anh, dù nàng trốn đến chân trời, Lãnh Tu này cũng không buông tha cho nàng! Lãnh Văn Anh nghe vậy, sức nhớ lại cảnh tượng bị làm nhục vừa rồi, nàng cảm hận nghiêng răng keng két, kéo tay áo Trình Lập Dân nói:
- Dân ca, chúng ta hãy giúp đại ca một tay, lấy mạng tên cuồng đồ này! Cái Vân Sơn vội xua tay nói:
- Không được, chúng ta mà xông vào chẳng những không giúp được gì, trái lại còn vướng víu tay chân. Lãnh cô nương, quân tử báo thù ba năm chưa muộn, hãy tạm nhẫn nhịn đi thôi! Lãnh Văn Anh dưới sự khuyên ngăn của Động Đình Nhị Xú, đành hậm hực cùng Trình Lập Dân đi theo Động Đình Nhị Xú vào sâu trong rừng.

Trình Lập Dân vẫn cảm thấy không yên tâm hỏi:

- Cái lệnh chủ, Chu đại ca có thể đánh thắng Lãnh Tu không vậy? Cái Vân Sơn trầm ngâm:
- Hai người đều là môn hạ của Bát Hoang Bát Dị, võ công hẳn không hơn kém nhau là bao, Chu thiếu hiệp cho dù không thắng nổi Lãnh Tu, chắc chắn cũng không đến nỗi thua thiệt.

Lãnh Văn Anh xen lời hỏi:

- Bát Hoang Bát Dị thật ra có còn mạnh khỏe sống trên đời không? Cái Vân Sơn quả quyết:
- Người võ công siêu tuyệt sống đến trăm tuổi chẳng phải là chuyện lạ, Bát Hoang Bát Dị thấy đều võ công siêu tuyệt, hẳn là đều còn khỏe mạnh sống trên đời. Hơn nữa, lão hủ từng tận mắt trông thấy Thiên Ngoại Song Ma Đông Phương Minh và Doãn Trúc Quân phụ phụ trong Hoàn Vũ Tam Ma trong Bát Dị, còn về Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, đồ đệ Lãnh Tu của lão ta còn trẻ như vậy, dĩ nhiên lão ta cũng còn sống. Ngoài ra, Hải Thiên Tứ Hữu và Tây Vực Nhất Yêu đã lâu không lộ diện trên giang hồ, cũng không nghe người đồn đại, có lẽ đã quy ẩn cả rồi.

Lãnh Văn Anh hiếu kỳ hỏi:

- Trong võ lâm hiện nay phải chăng còn có người võ công cao hơn Bát Hoang Bát Dị? Cái Vân Sơn ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:
- Lãnh cô nương, chuyện ấy xin thứ cho lão phu không sao trả lời được! Lúc này, trong rừng càng lúc càng tối, cơ hồ không còn nhìn thấy bầu trời được nữa.

Mặt đất phủ đầy cành lá khô mục, dày đến cả thước, giẫm lên trên phát ra tiếng “xào xào” đơn điệu.

Bốn bóng người như thể u linh lần mò bước đi trong khu rừng nguyên thủy tối om, bầu không khí càng lúc càng u ám và ghê rợn hơn.

Lãnh Văn Anh lo lắng lắm bầm:

- Khu rừng này chẳng rõ rộng lớn đến đường nào...

Động Đình Nhị Xú đi trước dẫn đường đột nhiên quay lại, mặt hiện vẻ khiếp sợ chăm chăm nhìn vào sâu trong rừng. Trình Lập Dân và Lãnh Văn Anh cũng giật mình ngoảnh lại nhìn.

Nhưng hai người vừa quay đầu, thốt nhiên toàn thân rúng động, rồi thì không còn cử động được nữa.

Động Đình Nhị Xú cùng buông tiếng cười ghê rợn, Cái Vân Sơn lập tức xô ngã Trình Lập Dân, lục soát trên mình chàng lấy ra Tàng Chân Đồ, nhét vào lòng mình và nói:

- Trình Lập Dân, niệm tình phụ thân người, lão phu cũng tha cho người một con đường sống, huyết đạo bị điểm sau một giờ sẽ tự giải khai, người hãy nghỉ ngơi đi! Dứt lời, hắt hàm ra hiệu với Đỗ Khâm Võ. Đỗ Khâm Võ lập tức cấp lấy Lãnh Văn Anh, dẫn trước phóng đi.

Biến cố bất ngờ này đã khiến Trình Lập Dân như rơi xuống vực sâu vạn trượng, đầu óc “bùng” một tiếng, lập tức ngất xỉu vì quá tức giận.

Hoa tuyết tung bay, gió bắc càng mạnh hơn, gió tuyết liên tục như những chiếc roi quất trên mặt đất.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, Trình Lập Dân bị những giọt nước do tuyết tan rơi lên trên mặt, dần dần hồi tỉnh.

Chàng vẫn nằm trên đất, gió bắc tạt qua, cành cây lay động, nước tuyết lại lả tả rơi xuống.

Chàng đưa tay vuốt mặt, nhớ lại chuyện đã qua, bất giác nghiêng răng nói:

- Động Đình Nhị Xú, các người thật là táng tâm bệnh cuồng, vong ân phụ nghĩa, một ngày nào đó ta quyết sẽ băm vằm các người ra làm muôn mảnh...

Nhưng chàng nghĩ đến cảnh ngộ của mình lúc này, lại bất giác chán nản buông tiếng thở dài.

Võ công của Động Đình Nhị Xú hiện cao hơn mình rất nhiều, vạn nhất mình không lấy được bí kíp trong Tàng Chân Đồ, muốn báo thù thật còn khó hơn lên trời.

Trong lúc cảm hận tột cùng, bất giác võ mạnh xuống đất, liền tức sững sốt thâm nhủ:

- Ủa, mình chẳng phải đã bị điểm huyết là gì? Tại sao...

Chàng thử vận chân khí, chẳng những huyết đạo bị điểm đã được giải khai, mà chân khí trong người còn dồi dào hơn trước rất nhiều.

- Thảo nào trời bằng giá thể này, nằm trên mặt đất buốt giá mà không hề cảm thấy lạnh, thì ra chân lực trong người đã gia tăng rất nhiều, do đâu thế nhỉ? Chẳng lẽ...

Trong tiếng lẩm bẩm, chàng đứng bật dậy, chẳng ngờ người lại vọt lên cao đến hơn ba trượng, trong cơn kinh ngạc lẫn vui mừng, chàng càng khẳng định chắc hẳn là có cao nhân tuyệt thế đã ngầm giúp mình.

Chàng quét mắt nhìn quanh, xung quanh ngoại trừ rừng cây rậm rạp, không hề có một bóng người, và trên mặt tuyết cũng không hề có một dấu chân nào.

- Phải rồi, đã là cao nhân tuyệt thế, hẳn nhiên phải có khinh công tuyệt đỉnh, đi trên mặt tuyết không để lại dấu vết, mình nên cất tiếng gọi thì hơn! Nghĩ vậy, chàng liền lớn tiếng nói:

- Vị cao nhân tiền bối nào đã tài bồi cho vãn bối, kính xin hiện thân nhận vãn bối một lay.

Trong rừng hoàn toàn tĩnh lặng, ngoài trừ tiếng gió thét gào, không hề có phản ứng gì cả.

- Ôi! Những dị nhân tiền bối đều có tính nét quái lạ, đã không chịu hiện thân gặp gỡ, mình nên sớm ra khỏi khu rừng này thì hơn! Trình Lập Dân vừa lẩm bẩm vừa cất bước, nhưng trong rừng không có lối đi, cũng không phân biệt được phương hướng, chàng đành nhắm một hướng thẳng bước tiến tới.

Cũng may lúc này công lực chàng đã tăng tiến, người phóng đi nhẹ như chim én, một cái tung mình đã vượt xa đến bốn năm trượng, tình trạng ấy ngay cả chính chàng cũng ngỡ là đang trong cơn mơ.

Trong rừng từ âm u đến tối mịt, rồi lại từ tối mịt đến âm u.

Chàng ước tính đã phóng đi được hơn một đêm, nhưng khu rừng nguyên thủy này như thể vô tận, trước mắt vẫn là cây cối ngút ngàn.

Hai ngày trời không hề ăn uống, chàng cảm thấy bụng có phần nào trống rỗng, nhưng không quá nghiêm trọng và chân lực trong người dồi dào, không hề cảm thấy mỏi mệt.

Sau cùng, cây cối dần thưa đi, đã có thể nhìn thấy ánh sáng.

Ánh nắng vàng rực từ trên ngọn cây soi xuống, khiến chàng cảm nhận được là mình đã sắp ra khỏi khu rừng nguyên thủy này rồi.

Lúc này chẳng những đã không còn gió tuyết, mà còn là một thời tiết ánh nắng chan hòa.

Trong lòng mừng rỡ, chàng càng phóng đi nhanh hơn.

“Ồ” một tiếng sừng sốt phát ra.

Trình Lập Dân chứng bước, mặt đầy vẻ kinh khiếp, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước.

Thì ra phía trước chàng xương trắng ngổn ngang, nhìn kỹ một hồi, thấy đại đa số là xương thú, chỉ có số ít là xương người và chim muông.

Trên đường đi, chàng không hề phát hiện có gì khác lạ, vì sao nơi đây lại có nhiều xương như thế này? Trình Lập Dân đứng thừ ra một hồi, rồi lại phóng đi nhanh về phía bìa rừng.

Càng đến gần bìa rừng, xương trắng cũng càng nhiều, mùi hôi thối càng nồng nực.

Chàng nín thở phóng đi ra khỏi rừng, đoạn mới hít sâu vào một hơi không khí trong lành.

- Ủa! Lạ quá, lại có người sống sót ra khỏi khu rừng độc này! Tiếng nói rất rần rỏi và hùng hồn, hiển nhiên là của một người có võ công rất cao.

Đây là lần đầu tiên Trình Lập Dân được nghe tiếng người trong suốt một đêm qua, liền đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy bốn lão nhân y phục khác nhau đứng thành một hàng ngang dưới một cây cổ tùng ở ngoài mười trượng, tám con mắt sáng quắc đang ngáp đầy vẻ kinh ngạc nhìn chàng chăm chăm.

Bốn lão nhân ấy, một ăn mặc như ngư ông, một như tiểu phu, một như nông phu và một như nho sĩ.

Bốn người thấy đều râu tóc bạc phơ, tuổi trên bảy mươi, nhưng sắc mặt hồng hào như là trẻ con.

Tướng mạo và phục sức của họ quả là không bình thường, Trình Lập Dân lập tức nghĩ đến bốn vị dị nhân vô lâm trong lời đồn đại.

Chàng chưa kịp cất tiếng, lão nhân nho phục đã ngoắc tay với chàng và nói:

- Tiểu tử, ngươi đến đây! Trình Lập Dân đi đến trước mặt bốn vị lão nhân, khom mình thi lễ và cung kính nói:

- Bốn vị trưởng giả có điều gì chỉ giáo? Lão nhân nho phục vuốt râu mỉm cười:

- Ngươi là môn hạ của ai vậy? Trình Lập Dân thành thật đáp:

- Văn bối không có sư thừa! Lão nhân nho phục ngạc nhiên:

- Vậy võ công của ngươi từ đâu mà có? Trình Lập Dân ngáp ngừng:

- Vấn đề ấy kể ra rất đông dài...

Lão nhân nho phục gật đầu ngắt lời:

- Vậy thì thôi, đừng nói! Ngươi... phải chăng có mang theo bảo vật tị độc trên mình? Trình Lập Dân lắc đầu:

- Không có! Lão nhân nho phục ngẩn người:

- Không có ư? Ông lướt mắt nhìn ba lão nhân kia, hết sức thắc mắc nói:

- Chuyện này thật là tà môn! Lão nhân tiểu phu bỗng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có biết là ngươi vừa băng qua một khu rừng độc không? Trình Lập Dân sừng sốt:

- Rừng độc ư? Lão nhân tiều phục gật đầu:
 - Không sai, bắt luận người, thú hay phi cầm vào trong rừng là chết chắc! Trình Lập Dân ngơ ngẩn:
 - Văn bối không biết!
 - Người cảm thấy trên người có gì khó chịu không?
 - Không, chẳng những vậy, công lực của văn bối lại còn gia tăng gấp mấy lần nữa.
 - Có chuyện như vậy ư?
 - Văn bối tuyệt đối không một lời dối trá! Lão nhân nho phục tiếp lời hỏi:
 - Vì sao người lại một mình vào trong rừng độc?
 - Chuyện này phải kể từ đầu mới được!
 - Được, vậy người hãy ngồi xuống thư thả mà kể! Trình Lập Dân cung kính hỏi:
 - Xin hỏi các vị tiền bối phải chăng chính là Hải Thiên Tứ Hữu trong Bát Hoang Bát Dị? Thì ra bốn lão nhân này chính là Hải Thiên Tứ Hữu, gồm Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa và Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.
- Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu mỉm cười nói:
- Tiểu tử người cũng khá hiểu biết đấy! Trình Lập Dân vui mừng khôn xiết, vội quỳ xuống vái lạy và nói:
 - Văn bối Trình Lập Dân tham kiến bốn vị lão tiền bối.
- Trang Nhược Ngu tay phải nhẹ cất lên, một luồng nhu kinh đỡ Trình Lập Dân dậy, mỉm cười nói:
- Miễn đi thôi! Người hãy ngồi xuống, bắt đầu kể rõ lai lịch và sự việc vừa qua đi! Trình Lập Dân ngồi xuống trước mặt Hải Thiên Tứ Hữu cách chừng năm thước, tường thuật về thân thể không hoàn chỉnh của mình và những gì đã gặp phải trong rừng...
- Hải Thiên Tứ Hữu nghe xong, cũng đưa mắt nhìn nhau và buông tiếng thở dài đầy nuối tiếc.
- Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vẫn với vẻ còn hy vọng ôn tồn nói:
- Tiểu tử, sau khi người huyết đạo bị chế ngự, chỗ người nằm trong rừng phải chăng có đặc điểm gì? Trình Lập Dân trầm ngâm:
 - Điều ấy... văn bối không chú ý!
 - Nếu theo đường cũ quay trở lại, người còn tìm ra được chỗ ấy không?
 - E là không được, mà dù tìm được đến nơi ấy thì cũng không có dấu vết, vì lúc bấy giờ đang có tuyết rơi.
 - Người có biết vì lẽ gì chỉ trong một đêm mà công lực của người đã gia tăng tột bậc và băng qua rừng độc mà không chết không? Trình Lập Dân lắc đầu:
 - Văn bối không biết! Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên xen lời:
 - Lão một sách đừng ồm ờ vòng vo nữa, mau nói cho hẵn biết thì hơn! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu gật đầu, nhìn Trình Lập Dân nói:
 - Theo như bốn lão già này được biết, trong khu rừng nguyên thủy này có một vị kỳ nhân tiền bối võ lâm đã chôn xuống đất một mảnh Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc. Mảnh bảo ngọc này chẳng những có thể trừ độc điều thương, cải tử hồi sinh, mà người có duyên phận nằm trên ấy một giờ còn có thể gia tăng nửa giáp tỷ công lực và cả đời không bị bất kỳ kịch độc nào xâm hại...
- Trình Lập Dân hết sức kinh ngạc lẫn vui mừng, không nén được xen lời:
- Có chuyện như vậy thật ư? Vậy là chỗ văn bối đã nằm lên sau khi huyết đạo bị chế ngự hẵn là chỗ chôn giấu Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc rồi! Trang Nhược Ngu gật đầu:
 - Không sai! Trình Lập Dân ra chiều tiếc nuối:

- Rất tiếc là lúc bấy giờ vân bối đã không nghĩ đến, còn tưởng là có vị cao nhân tiền bối nào đó đã ngầm giúp đỡ, bây giờ quay lại tìm, e không thể nào được nữa rồi.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu khẽ thở dài:

- Mọi sự đều do tiền định cả, chuyện đã qua rồi, chúng ta đừng hối tiếc nữa, vả lại người đã được ích chẳng ít, kể được là phúc duyên sâu dày rồi.

Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên khẽ thở dài tiếp lời:

- Đúng là cố ý trồng hoa hoa không mọc, vô tâm cắm liễu liễu thành rừng...

Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa cười dài:

- Quản lão tam sao cũng nhiệm phải cái mùi chua của lão một sách thế này? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đưa mắt nhìn Trình Lập Dân cười áo nảo nói:

- Người có muốn biết mục đích đến đây của bốn lão già này không? Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Vãn bốn xin kính cẩn lắng nghe!

- Bọn lão phu đến đây vốn là để thăm viếng một vị dị nhân tiền bối giới võ lâm không ai biết, chẳng ngờ vị tiền bối ấy vân du chưa về, trong lúc thất vọng định vòng qua khu rừng độc tiến vào khu rừng nguyên thủy này, thăm dò tung tích của Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc, giờ người đã chứng thực Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc quả là ở trong khu rừng này, bọn lão phu còn phải bỏ ra thời gian mười ngày thăm dò một phen, thử xem cơ duyên thế nào.

Trình Lập Dân thăm nhủ:

- Công lực như Hải Thiên Tứ Hữu mà còn muốn tìm Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc để làm gì thế nhỉ? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu như nhìn thấu tâm sự của Trình Lập Dân, mỉm cười nói:

- Người lấy làm lạ bốn lão già này sao lại còn tham lam như vậy phải không? Trình Lập Dân cười gượng:

- Vãn bối không dám, nhưng có điều...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nghiêm mặt:

- Hiện nay trong võ lâm quần ma lộng hành, bốn lão già này muốn tròn chút trách nhiệm trừ ma vệ đạo, nhưng nhận thấy đạo suy ma thịnh, lòng có thừa nhưng sức không đủ, nên mới có chuyến đi thăm viếng vị dị nhân tiền bối ở Phục Ngưu Sơn phen này, không tìm gặp vị dị nhân ấy, đành phải bỏ công ra tìm kiếm Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc, hy vọng có thể gia tăng công lực...

Trình Lập Dân ngạc nhiên tiếp lời:

- Bằng vào công lực của bốn vị lão tiền bối mà còn phải cầu người trợ giúp, vậy bọn ma đầu đang gây sóng gió trên giang hồ là những ai vậy? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nói:

- Nói ra người cũng không biết, người tạm thời đừng hỏi thì hơn! Ngũ Nhạc Tiêu Tử Đồng Bách Xuyên khẽ thở dài:

- Phải chi Tàng Chân Đồ của tiểu tử này còn, lấy được bảo tàng của Thần Long Kiếm Khách Từ Vũ Quân tiền bối thì hay biết mấy...

Trình Lập Dân nghe vậy, thăm nhủ:

- Tàng Chân Đồ đã bị cướp mất, lấy lại được hay không cũng chưa biết chừng, giờ tuy mình đã gia tăng nửa giáp tỷ công lực, nhưng chiêu thức của mình quá bình phàm, vẫn khó đương cự với cao thủ bậc nhất, hiện đang có bốn vị dị nhân này, mình không thể bỏ qua cơ hội.

Đoạn liền cung kính quỳ xuống vái lạy.

Hải Thiên Tứ Hữu đưa mắt nhìn nhau cười, thân người Trình Lập Dân đã bị một luồng tiềm lực vô hình đỡ dậy.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu không chờ Trình Lập Dân lên tiếng, đã nghiêm mặt nói:

- Tiểu tử, tâm ý của ngươi, bọn lão phu đã hiểu rõ, nhưng Hải Thiên Tứ Hữu từng lập thệ không thu nhận đồ đệ, tuy nhiên, ngươi cũng đừng thất vọng...

Nói đến đó, quay sang dùng chân khí truyền âm trao đổi với ba người kia một hồi, đoạn nói tiếp:

- Bọn lão phu quyết định truyền thụ cho ngươi Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu, đó là tuyệt kỹ do bọn lão phu đã nghiên cứu cả đời, và đã thông hai mạch Nhâm Đốc của ngươi, mỗi người giúp ngươi hai mươi năm công lực. Tuy nhiên, bọn lão phu cũng có hai điều kiện, ngươi phải chấp nhận trước mới được.

Trình Lập Dân mừng rỡ, nhưng bắn khoăn nói:

- Xin lão tiền bối nói rõ! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nhấn mạnh giọng:

- Thứ nhất, bọn lão phu tuy truyền thụ võ công cho ngươi, nhưng không có danh nghĩa sư đồ!

- Văn bối tuân mệnh!

- Thứ nhì, sau này nếu có gặp người sử dụng chiêu thức giống như ngươi, ngươi phải giết chết người đó! Trình Lập Dân thắc mắc:

- Tiền bối có thể nói rõ hơn không?

- Vậy là đủ rõ rồi!

- Nếu công lực của văn bối không bằng đối phương thì sao?

- Vạn nhất có như vậy, không liên quan đến ngươi, nhưng ngươi phải cố hết sức mình.

- Vâng! Văn bối tuân mệnh!

- Giờ ngươi hãy ăn uống trước, rồi sẽ truyền Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu cho ngươi ngay.

Hải Thiên Tứ Hữu có mang theo lương khô và nước uống, Trình Lập Dân cảm tạ xong, liền không khách sáo ăn một bữa no nê.

Sau đó, năm người ở lại trong một ngôi Sơn Thần Miếu hoang tàn, bắt đầu truyền thụ võ công.

Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu là do Hải Thiên Tứ Hữu nghiên cứu cả đời mới sáng chế thành công, trải qua sự cải tiến liên tục, nay đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu gồm “Bắc hải điều long”, “Nam sơn phách hổ”, “Tây thiên phật âm” và “Đông lai tử khí”.

Qua tên suy nghĩa, bốn tuyệt chiêu này đã được sáng chế dựa theo ngoại hiệu của Hải Thiên Tứ Hữu, có thể dùng kiếm, có thể dùng chưởng, có thể công, có thể thủ, có thể chia ra sử dụng và cũng có thể thi triển liên tục.

Chiêu thức tuy chỉ có bốn, nhưng cực kỳ ảo diệu, biến hóa khôn lường.

Hải Thiên Tứ Hữu dự tính trong thời gian bốn ngày hy vọng Trình Lập Dân có thể miễn cưỡng học thành, nhưng Trình Lập Dân tư chất thông minh, chỉ ba ngày đã lĩnh hội hết toàn bộ.

Trình Lập Dân hết sức vui mừng, Hải Thiên Tứ Hữu cũng thầm ngợi khen.

Sáng sớm ngày thứ tư, Hải Thiên Tứ Hữu bảo Trình Lập Dân diễn luyện Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu liên tiếp ba lượt, thấy đều mỉm cười gật đầu, ra chiều hết sức vui mừng.

Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên vuốt râu mỉm cười nói:

- Dân nhi, Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu này chiêu nào cũng có đặc điểm riêng của nó, khi nào chân lực của ngươi đạt đến mười hai thành hỏa hầu, lúc thi triển sẽ loáng thoáng phát ra tiếng rỗng gầm, tiếng hổ rống, tiếng thiên xướng và tiếng ngâm thơ...

Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên cười ngắt lời:

- Quần lão đại, chớ mà tự trát vàng lên mặt mình, chúng ta hãy nói chuyện đứng đắn thì hơn! Hải Thiên Tứ Hữu cùng đưa mắt nhìn nhau, lập tức chia ra tứ phía xếp bằng ngồi xuống, bảo Trình Lập Dân ngồi vào giữa.

Hải Thiên Tứ Hữu chia nhau đặt tay lên bốn đại huyệt Mệnh Môn, Linh Đài, Cự Khuyết và Đan Điền của Trình Lập Dân.

Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên trầm giọng quát:

- Xua hết tạp niệm, nhắm mắt nhìn trong, vận hành chân khí vào kỳ kinh bát mạch và tứ chi bách hải.

Trình Lập Dân y lời vận hành chân khí, chỉ cảm thấy chỗ huyệt đạo mà bàn tay Hải Thiên Tứ Hữu đang đặt lên đều có một luồng hơi ấm từ từ chảy vào.

Luồng chân khí do Hải Thiên Tứ Hữu truyền vào vừa hòa hợp với chân khí của bản thân Trình Lập Dân, lập tức đi vào kỳ kinh, qua bát mạch, đến tứ chi bách hải, tuần hoàn ba lượt, rồi toàn bộ đi vào hai mạch Nhâm Đốc.

Hai mạch Nhâm Đốc là sinh tử huyền quan trong cơ thể con người, khi toàn bộ chân lực đi vào, lập tức cảm thấy nóng rực và căng phồng đến mức cơ hồ vỡ nứt, hết sức khó chịu.

Trình Lập Dân bỗng toàn thân rung động, rồi liền bất tỉnh nhân sự.

Đến khi chàng hồi tỉnh, thấy mình vẫn ngồi ngay ngắn, thử vận chân khí, chỉ cảm thấy chân khí tuôn chảy như sóng xô, cả thân người nhẹ lâng lâng như cưỡi gió bay đi.

Trình Lập Dân biết là sinh tử huyền quan đã thông, trong cơn vui mừng, bất giác đứng phắt dậy.

Nhưng khi chàng nhìn thấy rõ vẻ mặt và ánh mắt của Hải Thiên Tứ Hữu ngồi đối diện, chàng lập tức đứng thừ ra.

Thì ra Hải Thiên Tứ Hữu lúc này vẻ mặt ủ dột, ánh mắt ngập đầy vẻ thất vọng và bi thương, đang ngây ngẩn nhìn chàng.

- Chẳng lẽ mình có gì không...

Trình Lập Dân đang thắc mắc, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã thở dài nói:

- Dân nhi, ngươi hãy ngồi xuống, vận hành chân khí vào các huyệt Âm Văn, Âm Dục và Âm Thái trong Thiếu Âm Kinh một lượt thử xem!

-oOo-

4. C 04

- Lão tiền bối, vậy là sao thế này? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu thở dài:

- Trời cao thật quá trở trêu, đã phú cho tư chất và trí tuệ thượng thừa mà lại kèm theo... Ôi! Trình Lập Dân sốt ruột:

- Lão tiền bối...

- Thật không ngờ bọn lão phu muốn giúp ngươi mà lại làm hại ngươi.

Trình Lập Dân hết sức thắc mắc:

- Vậy... nghĩa là sao? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu không đáp mà lại hỏi:

- Lúc chân khí của ngươi đi qua Thiếu Âm Kinh, cảm thấy có năm huyệt đạo đau rất phải không? Trình Lập Dân nhú mày gật đầu:

- Vâng! Đó là vì sao vậy? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu giọng đau xót:

- Đó là chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch! Trình Lập Dân thắc mắc:

- Chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch là sao? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu lại thở dài:
- Người mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch khi đến giai đoạn bệnh trạng bộc lộ là sắp chết đến nơi! Trình Lập Dân thần nhiên:
- Chết không đáng sợ, con người sớm muộn gì cũng phải chết kia mà! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu trầm giọng:
- Nhưng người chỉ còn sống được một trăm ngày nữa thôi! Trình Lập Dân bàng hoàng:
- Một trăm ngày ư?
- Không sai, một trăm ngày! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu giọng đau xót nói tiếp:
- Lẽ ra thì người có thể sống đến ba năm! Trình Lập Dân bán tín bán nghi hỏi:
- Vậy sao bây giờ lại chỉ có thể sống được trăm ngày?
- Vì bọn lão phu đã đả thông sinh tử huyền quan của người, thúc đẩy bệnh tình phát tác sớm hơn!
- Chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch trong lúc bình thường không sao nhận ra được phải không?
- Phải, bình thường không hề có triệu chứng bệnh!
- Cũng không có cách cứu chữa ư?
- Đúng vậy! À! Trừ phi... Ôi! Đó là điều không thể nào có được.

Trong chốc lát, Trình Lập Dân đã từ trên đỉnh cao vui mừng rơi xuống vực sâu đau khổ.

Chết tuy là cái đích phải đến của con người, nhưng chàng còn quá trẻ, còn biết bao việc phải làm, biết bao tâm nguyện chưa hoàn thành...

Thân thể bí ẩn đến nay chưa sáng tỏ...

Phụ thân đã hẹn gặp nhau tại nhà Nhạc Thành vào ngày mười lăm tháng hai sang năm cũng không thể...

Vị hôn thê sống chết chưa rõ, Lãnh Văn Anh hiện đang ở đâu? Nếu nàng vạn nhất...

lấy ai báo thù cho nàng? Còn có Tàng Chân Đồ bị cướp mất...

Ấn oán chưa xong, thân thể chưa rõ... Đó đều phải do chàng đích thân giải quyết và làm sáng tỏ, nhưng sinh mạng của chàng chỉ còn một trăm ngày nữa thôi.

Một trăm ngày, thời gian thật ngắn ngủi, với thời gian ngắn ngủi như vậy, chàng có thể làm được gì chứ? Tuy lòng rời như tơ vò, bao cảm xúc ngổn ngang, nhưng cá tính quật cường đã khiến chàng không muốn lộ vẻ buồn rầu và lo sợ.

Chàng điềm nhiên vòng tay xá dài Hải Thiên Tứ Hữu, cung kính nói:

- Đa tạ ân đức thành toàn của bốn vị tiên bối, văn bối tuy tuổi trẻ, nhưng đối với chuyện sống chết sớm đã không màng. Tuy nhiên, văn bối hãy còn mấy tâm nguyện chưa hoàn thành, cần phải nhân một trăm ngày ngắn ngủi này làm hết sức mình, xin cáo từ! Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên nhẹ gật đầu nói:
- Dân nhi, có vội cũng không ở thời khắc này, người hãy để cho bọn lão phu nói hết rồi hẵng đi cũng chẳng muộn.

Đoạn quay sang Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nói:

- Lão một sách, hãy nói hết những lời dang dở đi! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu chậm rãi nói:
- Người mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch chỉ có một cách cứu chữa duy nhất, đó là giao hợp với nữ nhân mắc chứng Ngũ Dương Tuyệt Mạch, hai người sẽ cùng khỏi bệnh.

Nhưng nữ nhân mắc chứng Ngũ Dương Tuyệt Mạch cũng có đặc điểm giống hệt như nam nhân mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, hơn nữa chứng bệnh này trong vạn người cũng chưa có một, trong thời gian ngắn ngủi như vậy biết đâu mà tìm? Cho nên vừa rồi lão phu mới nói đó là điều không thể nào có được.

Trình Lập Dân bình thản nói:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm, nhưng vẫn bối chưa...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu xua tay ngắt lời:

- Dân nhi, người lành ắt có trời phò hộ, có thể mai này ngươi sẽ gặp kỳ duyên khác làm thay đổi vận mệnh của ngươi cũng nên, còn chuyện bây giờ ngươi chớ bận tâm. Thôi, ngươi đi đi! Trình Lập Dân vòng tay xá dài Hải Thiên Tứ Hữu lần nữa, quay người phóng đi.

Phía sau, vọng đến tiếng thở dài thậm thụt của Hải Thiên Tứ Hữu.

Màn đêm mịt mùng! Gió rét căm căm! Trình Lập Dân mày kiếm chau chặt, vẻ mặt nặng nề, lòng như có vô vàn ưu tư, phóng đi trên quan đạo về hướng nam.

Trong một đêm chàng đã có được hơn nửa giáp tý công lực và được Hải Thiên Tứ Hữu trong Bát Hoang Bát Dị truyền cho tuyệt kỹ, song cũng được biết mình không may mắn phải tuyệt chủng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống trên cõi đời vồn vện một trăm ngày nữa thôi.

Chàng bái biệt Hải Thiên Tứ Hữu, quyết định trước tiên đến Cửu Nghi Sơn ở Sương Nam để tìm Nhạc Thành theo lời dặn bảo của gia gia râu dài, làm rõ thân thế của mình và nhân tiện ở đó chờ đợi phụ thân.

Bởi Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam đã hẹn gặp nhau với chàng tại nhà Nhạc Thành vào ngày mười lăm tháng hai sang năm.

Chàng tính toán thời gian, mình không thể nào sống đến ngày mười lăm tháng hai sang năm.

Chàng không ngừng cầu khẩn, mong phụ thân có thể đến nhà Nhạc Thành sớm hơn, để cho hai cha con được gặp nhau lần cuối cùng.

Chàng cũng hạ quyết tâm, phải gắng hết sức mình làm nên một số sự việc oanh liệt trong thời gian một trăm ngày ngắn ngủi, để thanh danh mình nhanh chóng lan truyền khắp cả võ lâm, vậy mới không phụ một thân tuyệt kỹ hiện nay của mình và qua đó rất có thể khiến phụ thân và vị hôn thê Lãnh Văn Anh tìm gặp chàng...

- Đứng lại! Trong tiếng quát vang, hai kỵ mã từ trên ngọn đồi bên phải lao nhanh xuống chặn đường, trên ngựa là hai đại hán trung niên mặc võ phục xanh.

Trình Lập Dân ghì cương dường ngựa, ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ gọi ai vậy?

- Ngươi! Hai người cơ hồ cùng lúc cất tiếng.

Trình Lập Dân bực tức, lạnh lùng nói:

- Hai vị thiếu lộ phí phải không? Đại hán béo hơn bên phải cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, ngươi là Trình Lập Dân phải không?

- Phải thì sao?

- Phải thì trao Tàng Chân Đồ ra mau!

- Tàng Chân Đồ ư? Trình Lập Dân nghe vậy đã biết đây hẳn là một đá hai chim, giá họa cho mình của Động Đình Nhị Xú, bất giác giận đến mặt tái ngắt, nghiêng răng keng két và mắt rục sát cơ.

Hai đại hán võ phục xanh đưa mắt nhìn nhau, đoạn ngửa mặt cười vang:

- Ha ha ha ha... Do Nam Song Kiệt bọn ta vận khí tốt thật, tuy hay tin trễ, nhưng lại đến trước. Ha ha ha ha...

Trình Lập Dân cố nén lửa giận trong lòng, nhạt giọng hỏi:

- Tin này hai vị từ đâu có được? Đại hán béo hơn trầm giọng:

- Trong năm ngày qua, những cao thủ hai giới hắc bạch hay tin kéo đến Phục Ngưu Sơn không dưới trăm người và còn nhiều cao thủ hơn lục tục kéo đến. Tiểu tử, hãy mau trao ra Tàng Chân Đồ, Do Nam Song Kiệt này có thể cho người được chết toàn thân.

- Nếu bốn nhân không chịu thì sao?

- Đó là người tự làm khó mình đấy! Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, chiếc roi trong tay trở ra, kinh phong nhanh như tia chớp điểm vào yếu huyệt Thất Khảm của gã béo, đồng thời lạnh lùng nói:

- Vận khí của hai người quả là tốt thật! Trong tiếng rú thảm thiết, thân người gã béo “phịch” một tiếng rơi xuống đất, một lỗ tròn xuyên từ trước ngực ra đến sau lưng, máu tuôn xối xả.

Đại hán gầy hơn trong cơn kinh hoàng lẫn tức giận, ngọn đại đao trong tay với một chiêu “Lực phách Hoa Sơn”, bổ thẳng xuống đầu Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tay trái thi triển chiêu “Phân quang tróc ảnh”, kẹp lấy đại đao đối phương, chiếc roi tay phải vẫn nguyên thế điểm thẳng vào yếu huyệt Thất Khảm của đối phương.

Đao quang huyết ảnh, tiếng rú thảm, tiếng ngựa hí, Do Nam Song Kiệt đã trở thành nhóm người hy sinh đầu tiên sau khi Trình Lập Dân vừa luyện thành tuyệt kỹ.

Trình Lập Dân mắt nhìn thi thể của Do Nam Song Kiệt, khóe môi thoáng nhếch lên, trên mặt hé nở một nụ cười tàn bạo, lạnh băng:

- Đây cũng là một cơ hội thành danh, kẻ nào không muốn sống cứ kéo hết đến đây, Trình Lập Dân này sẽ hóa kiếp tất cả...

Ngay khi ấy, tiếng vó ngựa và tiếng chân người vang lên, hai phía quan đạo và trên ngọn đồi bên phải lại xuất hiện mười mấy nhân vật võ lâm.

Mười mấy người này có đủ tăng, đạo, ni, tục và nam nữ già trẻ, lần lượt theo hình tròn bao vây Trình Lập Dân vào giữa.

Trình Lập Dân thầm nói:

- Cơ hội đã đến rồi! Chàng ngẩng lên, mắt rực thần quang, quét nhìn một vòng, mặt hiện vẻ khinh miệt, trầm giọng hỏi:

- Còn nữa không? Một lão hòa thượng áo vàng ngạc nhiên hỏi:

- Thí chủ nói gì? Trình Lập Dân ngạo nghễ:

- Bốn nhân nói là nếu người của các vị chưa đến đầy đủ, hãy chờ lát nữa hẵng động thủ, để khỏi lắc rắc tổn nhiều công sức.

Một người quát to:

- Tiểu tử thật quá ngông cuồng!

- Thật đúng là một lũ thất phu vô liêm sỉ! Câu nói này của Trình Lập Dân lập tức kích nộ toàn thể đối phương, tiếng la hét vang dậy cùng khắp.

Bỗng, một tiếng hùng hồn quát:

- Im mồm! Tiếng quát như sấm rền, đình tai nhức óc, mọi người hiện diện đều cả kinh thất sắc, lùi sau hai bước.

Trình Lập Dân sau khi trấn áp tiếng la hét của đối phương, ánh mắt đầy oai nghiêm quét nhìn toàn trường, lạnh lùng nói:

- Các ngươi đều là đến đây vì Tàng Chân Đồ của bốn thiếu hiệp phải không? Một giọng rần rở trong đám đông nói:

- Hà tất biết rõ còn hỏi! Trình Lập Dân cười khẩy:

- Nhưng Tàng Chân Đồ chỉ có một bức, các vị lại có đến mười tám người, vậy Tàng Chân Đồ biết phải đưa cho ai? Một giọng lãnh lút như tiếng chim oanh hót nói:

- Đưa cho ta! Trong tiếng nói, một trung niên mỹ phụ rất diêm dúa đã bước ra khỏi đám đông, đôi mắt long lanh không ngớt ngóay ngoáy với Trình Lập Dân.

- Người là cái thứ gì? Cút ra! Một lão nhân áo nâu bước ra, đưa tay đẩy nhẹ mỹ phụ trung niên, mỹ phụ trung niên lập tức ngã ra, nằm thẳng đuột trên đất, hồn lìa khỏi xác.

Lão nhân áo nâu ánh mắt hiện vẻ kinh hãi, trân trối nhìn Trình Lập Dân đang đứng mỉm cười, trong lòng lão hiểu rất rõ, cái xô nhẹ ấy tuyệt đối không thể làm chết mỹ phụ trung niên, hiển nhiên là chuyện này có vấn đề...

Mười sáu người khác thấy cũng hết sức kinh ngạc lẫn thắc mắc.

Những người hiện diện đều là cao thủ bậc nhất bậc nhì trong võ lâm, nhưng đối với cái chết của mỹ phụ trung niên, không một ai nhìn thấy Trình Lập Dân ra tay lúc nào, đương nhiên càng không thể nhìn thấy chàng đã sử dụng thủ pháp gì, vậy không khiến họ kinh ngạc thắc mắc sao được? Trình Lập Dân như chẳng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ngửa mặt nhìn trời, nhạt giọng nói:

- Có gan thì xin mời bước ra phía trước! Trong tiếng nói, “phịch” một tiếng, lão nhân áo nâu cũng ngã ra đất chết ngay.

Những người còn lại thấy đều kinh tâm động phách, đã có ý rút lui, một số ít đã rón rén lùi ra sau, họ thật ước gì mặt đất có lỗ để chui xuống.

Lúc này Trình Lập Dân đã chuyển hết toàn bộ lòng căm thù Động Đình Nhị Xú sang những người hiện diện này.

Chàng biết mình mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được một trăm ngày, về tâm lý vô hình trung đã biến thái thành thiên khích, cộng thêm bao tâm sự trong lòng không nơi phát tiết. Chàng hận! Chàng hận trời cao quá bất công, lẽ ra không nên cướp đi mạng sống quý báu của mình. Chàng tuy không thể trong trăm ngày giải quyết hết mọi ân oán trong đời, nhưng chàng phải giết hết mọi kẻ ác trên đời...

Trình Lập Dân lạnh lùng quát:

- Kẻ nào dám lui thêm bước nữa, kẻ ấy sẽ chết trước! Tiếng quát không to, nhưng lạnh như băng giá, mười sáu người thấy đều bất giác rùng mình.

Trình Lập Dân bĩu môi nói:

- Giờ các ngươi chỉ có một con đường chết, nhưng có hai cách chết để cho các ngươi lựa chọn, một là mười sáu người liên thủ quyết một phen sinh tử, hai là xúm nhau đào tẩu. Bây giờ bốn thiếu gia đếm từ một đến mười, các ngươi phải nhanh chóng lựa chọn. Một... hai... ba...

bốn...

Trình Lập Dân lạnh lùng đếm, từng tiếng đếm như búa nặng ngàn cân nện vào lòng mỗi người, khiến họ rúng động tâm thần.

- Năm... sáu... bảy...

Mười sáu người không ai dám di động nửa bước, hiển nhiên họ đã không còn đủ dũng khí liên thủ giao chiến với Trình Lập Dân nữa.

- Tám... chín...

Tiếng “mười” trong miệng Trình Lập Dân chưa thốt ra, mười sáu người đã co chân bỏ chạy tứ tán.

Người trốn chạy nhanh, người rượt đuổi càng nhanh hơn.

Một bóng người kèm theo tiếng huýt ghê rợn hết như tia chớp lướt đi một vòng.

Tiếng rú thẳm thiết vang lên liên hồi, máu tươi tung tóe, kèm theo tiếng thi thể ngã xuống đất lịch bạch, chỉ trong thoáng chốc đã có mười lăm người táng mạng dưới trường kiếm của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân mặt đầy sát khí, hai mắt đỏ quạch, thanh trường kiếm đâm đũa máu tươi trong tay gác lên trên vai phải một lão nhân tóc hoa râm, giọng sắc lạnh nhần mạnh từng tiếng, nói:

- Để lại một mạng lão, mượn miệng lão truyền lời với võ lâm thiên hạ, Tàng Chân Đồ chính là ở trên mình bốn nhân, kể từ ngày hôm nay, trong vòng ba tháng, ngoại trừ thời gian phải mất trên đường đi về hướng nam, bốn nhân nhất định sẽ chờ đợi đại giá của đồng đạo tại Cửu Nghi Sơn, ai có ý định tranh giành Tàng Chân Đồ thì xin mời đến đó, sau ba tháng sẽ không chờ nữa, nghe rõ rồi chứ? Lão nhân tóc hoa râm thoát chết, vội nói:

- Nghe rõ rồi!

- Được, đi đi! Lão nhân tóc hoa râm đi được chưa đến ba trượng, Trình Lập Dân bỗng quát to:

- Quay lại đây! Lão nhân mặt đầy vẻ kinh ngạc, giọng hơi run run nói:

- Đại hiệp còn gì dặn bảo nữa vậy?

- Lão bỏ đi như thế này thật quá không công bằng đối với đồng bọn đã chết của lão.

Trình Lập Dân nói một cách ơ hờ, nhưng lão nhân tóc hoa râm con tim trĩu xuống, thân người cũng bắt giắc run rẩy, hai hàm răng đánh lập cập, mặt mày xám ngắt, hệt như một chú dê chờ làm thịt.

Trình Lập Dân thấy đối phương vô tích sự như vậy, bắt giắc chau mày, lạnh lùng nói:

- Đừng sợ, chỉ giữ lại chút vật tượng trưng thôi! Lão nhân tóc hoa râm cảm thấy tai chột lạnh, một chiếc tai phải đã không cánh bay mất.

Trong tiếng quát của Trình Lập Dân, lão nhân tóc hoa râm đã vội vã phóng đi.

Sát khí trên mặt Trình Lập Dân dần dần tan biến, chàng thơ thẩn quét mắt nhìn những tử thi la liệt rên mặt đất, buông tiếng thở dài não nuột.

- A Di Đà Phật!

- Vô Lượng Thọ Phật! Hai tiếng Phật hiệu hùng hồn như chuông ngân cơ hồ cùng lúc truyền vào tai Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy một hòa thượng áo vàng và một đạo sĩ áo tím đứng ở ngoài mười trượng.

Hòa thượng áo vàng tuổi chừng ngoài ba mươi, mặt vuông tai ca, mặt đầy chính khí.

Đạo sĩ áo tím tuổi chừng ba mươi bảy, ba mươi tám, miệng rộng mũi lân, tướng mạo siêu phàm thoát tục.

Với công lực của Trình Lập Dân hiện nay, đối phương đến gần mười trượng mà không phát giắc, mặc dù trong lúc chàng vô vãn cảm khái, tâm thần bất ổn, nhưng khinh công của đối phương cũng chẳng phải tầm thường.

Đạo sĩ áo tím nhẹ gật đầu chào Trình Lập Dân và nói:

- Thí chủ tuổi còn trẻ, vì sao lại hiếu sát thế này? Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Vì sao ư? Chẳng lẽ tôn giá không biết?

- Nếu bản đạo biết thì đâu có hỏi!

- Hai vị có phải đến đây vì Tàng Chân Đồ không? Đạo sĩ áo tím thoáng ngẩn người:

- Tàng Chân Đồ ư? À! Thí chủ chính là Trình Lập Dân thiếu hiệp đã có được Tàng Chân Đồ làm chấn động võ lâm gần đây phải không? Trình Lập Dân xẵng giọng:

- Bốn nhân hỏi, tôn giá phải chẳng đến đây vì Tàng Chân Đồ? Đạo sĩ áo tím lắc đầu:

- Không phải! Trình Lập Dân gằn giọng:

- Không phải thì cú ngay! Hòa thượng áo vàng xen lời:
 - A Di Đà Phật! Thái độ của thí chủ có thể khách sáo một chút được không? Trình Lập Dân lạnh lùng đưa tay chỉ tử thi khắp mặt đất:
 - Đối với họ mới kể được là không khách sáo! Ý muốn nói, đối với hai người đã là khách sáo lắm rồi! Hòa thượng áo vàng biến sắc mặt:
 - Thí chủ hiện giờ đã ngông cuồng ngạo mạn, tàn bạo hiếu sát như vậy, nếu một mai học thành tuyệt kỹ trong Tàng Chân Đồ thì võ lâm thiên hạ sẽ điều đứng còn gì? Trình Lập Dân cười phá lên:
 - Đuôi chồn đã tự thò ra rồi, nếu sớm nói ra hai vị đến đây vì Tàng Chân Đồ thì đỡ mất thời gian biết mấy! Thanh trường kiếm trong tay vung ra, mắt rực sát cơ nói tiếp:
 - Nào, hai người hãy liên thủ xông lên đi! Hòa thượng áo vàng mặt tái ngắt, mắt rực hàn quang nói:
 - Nghiệt chương thật to gan, bốn tọa vì sự sống còn của võ lâm thiên hạ, đành phải khai sát giới một lần, thành toàn cho người! Trong khi nói, bóng người nhấp nhোáng, đã đến cách Trình Lập Dân chừng một trượng, khinh công thật kinh người.
 - Đạo hữu không nên vậy! Bóng tím nhấp nhোáng, đạo sĩ áo tím đã đứng cản trước mặt hòa thượng áo tím, hướng về Trình Lập Dân một tay dựng đứng trước ngực thi lễ và nói:
 - Trình thiếu hiệp xin chớ hiểu lầm, Phật môn với đệ tử Tam Thanh đều cấm nói dối, chúng bản đạo tuyệt đối không phải đến đây vì Tàng Chân Đồ.
- Trình Lập Dân lạnh lùng:
- Ườm! Cứ kể như là tôn giá nói thật đi!
 - Thiếu hiệp có biết bản đạo với vị này là ai không?
 - Không có hứng thú!
 - Thiếu hiệp có thể cho biết sư thừa không?
 - Không cần thiết! Tuy đối phương có thái độ không thân thiện, nhưng đạo sĩ áo tím không chấp nhất, vẫn ôn tồn nói:
 - Thiếu hiệp ánh mắt chính chứ không tà, mặt có vẻ ưu uất, nếu bản đạo nhận xét không lầm, thiếu hiệp tuyệt đối không phải là người tà ác, sở dĩ thiên khích hiếu sát thế này, hẳn là có nỗi khổ khó nói.
- Những lời này đã giải đúng chỗ ngứa của Trình Lập Dân, chàng bất giác “ờm” một tiếng, đổi giọng hòa nhã nói:
- Chẳng hay nhị vị xưng hô thế nào?
 - Bản đạo Tu Duyên, quyền chương môn Võ Đang! Đạo sĩ áo tím đưa tay chỉ hòa thượng áo vàng, nói tiếp:
 - Vị này là Tuệ Nhân đạo hữu, quyền chương môn phái Thiếu Lâm!
 - Ồ! Thì ra là hai vị quyền chương môn nhân, thật thất kính! Còn chương môn nhân hai quý phái đâu? Tu Duyên đạo nhân khẽ thở dài:
 - Đã mất tích rồi! Trình Lập Dân sững sờ:
 - Mất tích ư? Đường đường là chương môn nhân hai phái, sao lại mất tích vậy? Tu Duyên đạo nhân nghiêm mặt:
 - Bản đạo chuyển đi này chính là tìm kiếm tung tích của chương môn nhân!
 - Vậy đã có manh mối rồi phải không?
 - Có người từng gặp, nhưng lão nhân gia ấy không chịu thừa nhận mình là chương môn nhân phái Võ Đang!
 - Có chuyện như vậy ư? Trình Lập Dân ngưng chốc lát, đoạn lẩm bẫm một mình:

- Đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay có âm mưu gì thế nhỉ? Tu Duyên đạo nhân với Tuệ Nhân hòa thượng buột miệng hỏi:

- Trình thiếu hiệp nói vậy nghĩa là...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Tại hạ có một vị nghĩa thúc, tình trạng của lão nhân gia ấy cũng giống như chương môn nhân của hai quý phái.

Tu Duyên đạo nhân ngạc nhiên:

- Lệnh nghĩa thúc là...

- Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình!

-Ồ! Theo lời đồn đại, Lãnh đại hiệp mất tích đã mười mấy năm, thật không ngờ lại...

Vậy Trình thiếu hiệp là công tử của Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam đại hiệp phải không?

- Vâng!

- Trình thiếu hiệp có thể kể rõ hơn về chuyện của Lãnh đại hiệp được không?

- Lão nhân gia ấy trước bị giam trong Bàn Thạch Bảo, gần đây mới được người cứu thoát cùng với chín vị cao thủ khác một cách thần bí, hồi mấy ngày trước, tại hạ có gặp lão nhân gia ấy hiện thân tại Bàn Thạch Bảo, nhưng lão nhân gia ấy lại không thừa nhận là tam trang chủ của Tam Nghĩa Trang.

- Lệnh nghĩa thúc còn thừa nhận mình là Lãnh đại hiệp không?

- Còn, lão nhân gia ấy thừa nhận!

- Trình thiếu hiệp đã chính mắt nhìn thấy phải không?

- Vâng! Tại hạ chính mắt nhìn thấy! Tu Duyên đạo nhân liếc nhìn Tuệ Nhân hòa thượng, trầm ngâm nói:

- Lại thật, tình trạng ấy giống hệt như chương môn sư tôn của bọn này.

Tuệ Nhân hòa thượng chấp tay thi lễ với Trình Lập Dân nói:

- Bần tăng vừa rồi không biết, đã mạo phạm Trình thiếu hiệp, xin rộng lòng lượng thứ cho! Trình Lập Dân mỉm cười đáp lễ:

- Chương môn nhân không cần tự trách, tại hạ cũng có chỗ mạo phạm, chúng ta như nhau thôi! Tu Duyên đạo nhân chau chặt mày nói:

- Sự việc hiện nay thật quá tà môn, Tuệ Nhân đạo hữu, chúng ta có nên lập tức trở về bổn môn, báo cáo tình hình này với trưởng lão bổn môn để cùng bàn tính kế sách không? Tuệ Nhân hòa thượng bất đắc dĩ nói:

- Bần tăng cũng đang có ý như vậy! Tu Duyên đạo nhân quay sang Trình Lập Dân hỏi:

- Vậy Trình thiếu hiệp chuyển đi này đến đâu?

- Sương Nam!

- Chuyển đi này nếu thiếu hiệp có phát hiện được gì về nghi án của lệnh nghĩa thúc, mong hãy báo cho hai tề phái biết!

- Vâng! Tu Duyên đạo nhân ánh mắt tiếp xúc với những tử thi trên đất, bất giác nghiêm mặt thành khẩn nói:

- Bần đạo có mấy lời không biết tiến thoái, chẳng biết có nên nói hay không? Trình Lập Dân cũng thành khẩn nói:

- Tại hạ kính cẩn lắng nghe!

- Trời cao có đức hiếu sinh, mong thiếu hiệp giảm bớt sát nghiệt...

Trình Lập Dân nhướng mày ngắt lời:

- Quý chương môn lòng dạ từ bi, nói rất có lý, nhưng theo Trình Lập Dân thì đối với những kẻ cướp tắng tâm bệnh cuồng này, ngoài trừ với giết ngăn giết, thật không còn cách nào tốt hơn.

Trình Lập Dân vừa dứt lời, bỗng có mấy tiếng hú ghê rợn từ xa vọng đến.

Trình Lập Dân bĩu môi nói:

- Những kẻ muốn chết lại đến nộp mạng nữa rồi! Hai vị chương môn nhân xin hãy rời khỏi đây, để khỏi bị lôi cuốn vào vòng thị phi.

Tu Duyên đạo nhân và Tuệ Nhân hòa thượng chưa kịp ngó ý, trong tiếng cười khằng khặc quái dị, bốn bóng người đã như cánh chim nhẹ nhàng đáp xuống hiện trường.

Người dẫn đầu chính là Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam, phụ thân của Trình Lập Dân.

Thứ đến là một lão nhân áo đen tóc xõa rối bời, mặt mày trắng nhợt, hai mắt xanh biếc, hình dạng hết như cương thi.

Thứ ba là một lão đạo sĩ áo bào tím, mặt mày xanh xao.

Sau cùng là một lão khiêu hóa tuổi trạc ngũ tuần, mặt mày lem luốc, áo vá trăm mảnh.

- Phụ thân!

- Sư phụ! Trình Lập Dân với Tu Duyên đạo nhân trong cơn kinh ngạc lẫn vui mừng, cơ hồ cùng lúc kêu lên.

Thì ra đạo sĩ áo bào tím chính là Thiên Phong chân nhân, chương môn phái Võ Đang đã mất tích từ lâu.

- Ai là phụ thân của người?

- Ai là sư phụ của người? Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam với Thiên Phong chân nhân cũng cơ hồ cùng lúc quát to.

Trong khi Trình Lập Dân với Tu Duyên đạo nhân bàng hoàng sửng sốt, Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam mắt phụng hàm oai chìa tay về phía Trình Lập Dân, trầm giọng nói:

- Tiểu tử, đưa đây! Trình Lập Dân sửng sốt:

- Phụ thân... bảo hài nhi đưa gì kia? Trình Trần Nam giọng trơ lạnh:

- Tàng Chân Đồ!

- Tàng Chân Đồ đã bị... bị Động Đình Nhị Xú cướp đi mất rồi!

- Vậy thì nộp mạng đây! Trình Trần Nam vừa dứt lời, năm ngón tay vươn ra, kèm theo tiếng rít gió Chop vào ngực Trình Lập Dân.

Trong khoảnh khắc ấy, Trình Lập Dân đã nhận ra phụ thân cũng cùng chung số phận với nghĩa thức Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình.

Tình thế trước mắt, chàng lại không thể kháng cự, đành từng bước thoái lui theo sự tiến công của phụ thân.

Tu Duyên đạo nhân với Tuệ Nhân hòa thượng cũng không biết phải xử lý thế nào với cục diện lúc này...

Trình Trần Nam mặt đầy sát khí, mắt rực hung quang từng bước tiến tới.

Trình Lập Dân mặt đầy vẻ đau khổ, hoang mang, kinh hoàng và phẫn hận.

Khoảng cách hai người dần rút ngắn...

Bầu không khí hết sức căng thẳng và tĩnh lặng, cơ hồ kim rơi cũng nghe được.

Trình Lập Dân đã sắp lui đến bên một cây to, mắt thấy vẻ mặt phụ thân càng lúc càng hung tợn, bàn tay cách ngực mình cũng càng lúc càng gần, trong lúc cấp bách, bèn đề tụ gân trăm năm công lực hết to:

- Phụ thân, là Dân nhi đây mà! Trình Trấn Nam bị tiếng hét như sấm rền ấy làm cho giật nảy mình, một vẻ ngơ ngẩn thoáng qua trên mặt.

Nhưng ông chỉ chừng lại trong chốc lát, rồi lại tiếp tục tiến tới...

Ngay khi năm ngón tay của Trình Trấn Nam sắp chạm vào ngực Trình Lập Dân, Trình Lập Dân chợt nảy ý, chuẩn bị toàn lực tung ra một chiêu, thoát khỏi hiện trường rồi hăng định liệu.

Đột nhiên, một tiếng nói có sức lôi cuốn từ trong tối vang lên:

- Số bốn chữ Lâm, hãy dừng tay! Trình Trấn Nam nghe tiếng lập tức buông tay xuống, lui về chỗ cũ.

Trình Lập Dân thở phào một hơi dài, như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, đưa tay lau mồ hôi trán.

Trong tối lại vang lên tiếng nói lạnh tanh của một thiếu nữ khác:

- Muội muội điên rồi hả? Giọng lôi cuốn của thiếu nữ lên tiếng trước nói:

- Tiểu muội không nhẫn tâm nhìn thấy chuyện thê thảm trái với nhân luân thế này!

- Đây là mệnh lệnh!

- Tiểu muội biết!

- Kẻ nào trái lệnh phải chết!

- Tiểu muội có miễn tử bài!

- Thôi được, chuyện ở đây tỷ tỷ không màng nữa, muội muội hãy lo liệu đi!

- Tỷ tỷ...

- Hừ!

- Tiểu muội đã là người sắp chết rồi, ngay cả giáo chủ lão nhân gia cũng không nỡ bác bỏ yêu cầu của tiểu muội, chả lẽ tỷ tỷ lại nỡ lòng... Tỷ tỷ, tiểu muội biết trong thâm tâm tỷ tỷ rất yêu thương tiểu muội... Tỷ tỷ hãy chấp thuận lần yêu cầu cuối cùng này của tiểu muội đi!

- Muội muội đã yêu tiểu tử này rồi ư?

- Tiểu muội đâu còn lòng dạ mà nói chuyện yêu đương nữa... Vả lại, Tàng Chân Đồ đâu có ở trên mình y...

- Sao muội muội biết?

- Y đã chính miệng nói với phụ thân mình, chả lẽ còn giả được sao?

- Muội muội thật quá là lương thiện!

- Vậy ư? Lẽ ra tiểu muội không nên sinh ra trong hoàn cảnh này, nên tiểu muội không hề cảm thấy khiếp sợ về chuyện mình sắp chết...

- Muội muội đừng nói nữa, chuyện trước mắt nên giải quyết thế nào?

- Rút lui!

- Được, tỷ tỷ chấp thuận lần yêu cầu này của muội muội!

- Đa tạ hảo tỷ tỷ! Thiếu nữ có giọng lạnh tanh dương thanh nói:

- Các thuộc hạ bốn giáo, lập tức rút lui! Lập tức, nhóm Trình Trấn Nam bốn người tung mình lên không, lướt đi như tia chớp, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tối mịt mùng.

Trình Lập Dân, Tu Duyên đạo nhân và Tuệ Nhân hòa thượng ba người như từ trong một cơn ác mộng hồi tỉnh, lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, cùng buông tiếng thở dài não nuột.

Hồi lâu sau, Tu Duyên đạo nhân và Tuệ Nhân hòa thượng lần lượt thi lễ với Trình Lập Dân rồi nói:

- Thiếu hiệp hãy bảo trọng, bản tăng xin cáo từ!

- Thiếu hiệp hãy bảo trọng, bản đạo xin cáo từ! Trình Lập Dân dõi mắt trông theo hai vị quyền chưởng môn nhân trẻ tuổi rời khỏi, buông tiếng thở dài, rồi cũng thơ thẩn giục ngựa phóng đi về hướng nam.

-oOo-

5. C 05

- Thái Cực Giáo thật ra là một tổ chức chế nào? Giáo chủ là ai? Tổng đàn đặt ở đâu? Họ dùng thủ đoạn gì mà có thể làm cho nhiều cao thủ võ lâm mất đi bản tính thế này? Còn nữa, hai thiếu nữ đã đối thoại trong tối khi này có thân phận gì trong giáo mà lại có thể chỉ huy phụ thân mình và chưởng môn phái Võ Đang? Lão nhân áo đen giống như cương thi và lão khiêu hóa khi này là ai? Xem ra hai người ấy không phải là thủ lĩnh hắc đạo thì cũng là cao thủ trong chính phái. Từ nay mình biết phải làm sao? Càng gay cấn hơn nữa là tính mạng của mình, đã ngày một đến gần cái chết... Khi này thiếu nữ có giọng lời cuốn hút phải cũng nói là nàng sắp chết đó ư? Nhưng có điều không biết là nàng đã mắc phải bệnh gì? Nàng tuy sắp chết, nhưng còn có một vị tỷ tỷ, tỷ tỷ nàng tuy có vẻ lạnh lùng, nhưng dấu sao cũng có một người thân. Còn mình thì sao? Thân thể không rõ, phụ thân bị mất bản tính, hãm thân trong sào huyết bọn ma đầu, vị hôn thê Lãnh Văn Anh lại bị cướp đi mất, sống chết không rõ, biết người mệnh mang không có một thân nhân...

Duy nhất có thể bàn bạc chỉ có mỗi một vị gia gia râu dài đã nuôi dưỡng mình khôn lớn, mình có nên cho lão nhân gia ấy biết chuyện mình sắp chết hay không? Trình Lập Dân không ngừng suy tính trong lòng, càng nghĩ càng nhiều vấn đề, và lòng càng thêm rối rắm.

Chẳng cách nào hơn, chàng ngửa mặt bi thiết gào lên:

- Trời ơi! Vì sao lại tàn bạo với Trình Lập Dân thế này...

- Ha ha ha ha... Trình Lập Dân, người thật xứng là một trang nam nhi tám thân bảy thước, trời đâu có mắt, người gọi trời có ích gì kia chứ? Theo tiếng nói, một con tuần mã từ phía trước phóng nhanh đến.

Một tiếng hí dài, ngựa dừng, người phóng xuống đất, cười ha hả nói:

- Bỏn nhân rất là nhân từ. Trình Lập Dân, chỉ cần người trao ra Tàng Chân Đồ của Lãnh Văn Anh, bỏn nhân nhất định...

Thì ra người này chính là Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, một trong Thiên Ngoại Tam Ma.

Kẻ thù gặp nhau, Trình Lập Dân lập tức nhớ lại cảnh đối phương làm nhục mình với Lãnh Văn Anh ở Phục Ngưu Sơn, bất giác máu nóng sôi sục, trừng mắt giận dữ quát:

- Người đến thật đúng lúc, hôm nay người chết chắc rồi! Ha ha ha ha...

Chàng ngửa mặt buông tiếng cười vang, tiếng cười như long ngâm, cao vút tận mây xanh, vừa bi tráng vừa uy nghiêm khôn tả.

Lãnh Tu bị tiếng cười của chàng làm cho thoáng ngẩn người nói:

- Tiểu tử, có gì đáng cười chứ? Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Bỏn nhân cười là lưới trời bao la, thừa nhưng không lọt, tiểu tử người lại tự chui vào lưới.

Dứt lời, “choang” một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi bao, gắt giọng quát:

- Cuồng đồ, nộp mạng đây! Trường kiếm trong tay thi triển chiêu “Nam sơn phách hổ” với uy lực khôn cùng bổ xuống đầu Lãnh Tu.

Trong tiếng huýt ghê rợn, bóng lam vọt lên cao hơn năm trượng, máu tươi từ cánh tay trái Lãnh Tu rùng rùng nhỏ xuống.

Trình Lập Dân đầu để cho đối phương có cơ hội để thở, như bóng theo hình, thân kiếm hợp nhất đuổi theo. “Keng” một tiếng, binh khí chạm nhau chát chúa, Lãnh Tu bị chấn lui năm bước, rồi lập tức chìm ngập trong bóng kiếm rợp trời của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân từ khi công lực tăng tiến đến nay, đây là lần đầu tiên chàng sử dụng Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu do Hải Thiên Tứ Hữu truyền thụ đối địch.

Chàng vì hận thấu xương dăm tặc này, nên vừa xuất thủ đã thi triển sát chiêu, định một chiêu lấy mạng đối phương ngay.

Lượn về công lực thật sự, Lãnh Tu chẳng kém hơn Trình Lập Dân bao nhiêu, song vì y quá bất ngờ, trong lúc khinh địch nên mới bị thua thiệt ngay lúc đầu.

Lãnh Tu tay trái bị rạch một đường dài khoảng sáu tấc, sâu gần chạm xương, máu tươi chảy liên hồi, nhất là thể công như điên cuồng của đối phương, chỉ cần một chút bất cẩn là có thể nguy đến tính mạng ngay.

Y nằm mơ cũng không ngờ chỉ trong náy ngày ngắn ngủi mà công lực của Trình Lập Dân lại gia tăng gấp mấy lần, mình tay trái thọ thương, mất máu quá nhiều, tình thế thật hết sức nguy cấp...

Y tự hiểu rất rõ, nếu cứu binh không đến, dù mình cố hết sức, tối đa cũng chỉ có thể cầm cự được mười mấy hai mươi chiêu mà thôi.

Trong kiếm khí lạnh toát, Trình Lập Dân cười khẩy nói:

- Dâm tặc, oai phong mọi khi của ngươi đâu rồi! Lãnh Tu tức giận quát:
- Tiểu tặc, hành vi như là ám toán của ngươi thế này, kể được là anh hùng hảo hớn gì chứ?
- Đối phó với hạng dâm tặc hèn hạ như ngươi, đâu cần phải tôn trọng luật lệ giang hồ! “Soạt” một tiếng, Lãnh Tu lại bị trúng một kiếm vào đùi phải.

Trình Lập Dân nghiêng răng nói:

- Dâm tặc, ngươi đừng sợ, bổn thiếu hiệp không để cho ngươi chết ngay đâu, mà bổn thiếu hiệp phải từ từ hành hạ ngươi, trước tiên chặt đi hai tay hai chân ngươi, rồi móc mắt ngươi, moi lục phủ ngũ tạng ra, sau đó mới chặt lấy đầu chó của ngươi...

Tiếng nói ngập đầy vẻ căm thù, khiến người không lạnh mà run.

“Soạt” một tiếng, Lãnh Tu lại bị trúng một kiếm vào vai phải.

“Keng” một tiếng, Lãnh Tu hổ khẩu nóng rát, trường kiếm đã bị văng bay ra xa hơn năm trượng.

Trình Lập Dân cọ ngón tay búng nhẹ, điểm khóa huyết đạo của Lãnh Tu, vẻ mặt đanh lạnh, mắt rực sát cơ nhìn Lãnh Tu khấp người đầm máu và không thể cử động, cười sắc lạnh nói:

- Dâm tặc, giờ bổn thiếu hiệp chặt tay phải của ngươi trước.

Chàng miệng nói, trường kiếm trong tay đã từ từ trở vào vai phải Lãnh Tu...

- Dừng tay! Dứt tiếng, một luồng kinh khí lạnh toát đã nhắm Trình Lập Dân ập đến, chưa chạm vào người, toàn thân đã như ở trong hố băng, khiến chàng bất giác rùng mình.

Trình Lập Dân kinh hãi, vội bỏ qua Lãnh Tu, xoay nhanh người, vọt ra xa ngoài ba trượng.

Định thần lại, đưa mắt nhìn, dưới ánh sao mờ, chỉ thấy một vầng trăng trắng nhìn bề ngoài tuổi chừng ba mươi, diện mạo đẹp như con gái, đang với thủ pháp nhanh nhẹn giải huyết và băng bó cho Lãnh Tu, điềm nhiên như không hề bận tâm đến sự hiện diện của chàng.

Trình Lập Dân đang kinh nghi suy đoán thân phận của đối phương, một làn hương thơm như lan như xạ ập đến, chàng bất giác tâm thần xao động.

Trình Lập Dân giật mình, vội nín thở tạt ngang ba trượng, đứng ở phía trên gió, tức giận quát:

- Tặc tử, ngươi dám thả mê được! Văn sĩ áo trắng đầu cũng không ngẩng lên, với giọng lãnh lút như con gái khề nói:

- Bằng thân phận của lão phu mà phải dùng mê được đối với ngươi sao? Lạ thật! Trông người này tuổi chỉ chừng ba mươi mà lại tự xưng là lão phu, hơn nữa, tiếng nói lại lãnh lút hết như là con gái.

Trình Lập Dân lòng đầy thắc mắc, vừa định quát hỏi lại lịch đối phương, Lãnh Tu đã nững nịu nói:

- Sư phụ mà đến muộn một bước, đồ nhi đã không còn gặp được lão nhân gia nữa rồi! Trình Lập Dân lặng người, thì ra văn sĩ áo trắng này lại là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, một trong Hoàn Vũ Tam Ma, lúc này không bỏ đi, còn đợi bao giờ.

Tâm niệm vừa động, lập tức rón rén quay người.

Nhưng ngay khi ấy, một làn gió thơm lướt qua, bên tai vang lên một tiếng cười khề nói:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn rời khỏi đây sao? Trong khi nói, năm ngón tay như móc sắt của đối phương đã chụp lên vai phải chàng.

Trình Lập Dân giật mình kinh hãi, theo bản năng vùng mạnh, dù chàng đã dùng hết sức mình, song hoàn toàn không có tác dụng.

Âm Dương Thần Ma cười dâm đãng nói:

- Tiểu tử, hãy ngoan ngoãn mà theo lão phu về, bảo đảm ngươi sẽ có được những lợi ích không nhỏ.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc, chớ có nằm mơ!

-Ồ! Xương của ngươi cũng khá cứng đấy! Như vậy càng hợp ý lão phu hơn.

Trình Lập Dân cười khẩy, ngậm miệng làm thinh.

Âm Dương Thần Ma cười quái dị hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là đồ đệ của Hải Thiên Tứ Hữu phải không? Trình Lập Dân xẵng giọng:

- Lão không xứng đáng hỏi! Lãnh Tu thấy vậy vội nói:

- Sư phụ, lão nhân gia phải trả thù cho đồ nhi mới được! Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang trời sinh dị bẩm, cơ thể có đặc tính cả nam lẫn nữ, sở trường về thuật hái bỗ, nên gần trăm tuổi mà ngoại mạo vẫn còn trẻ như tuổi ba mươi, ngoại trừ một thân Hòa Hợp Thần Công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, bình sinh chỉ thích nam nữ trẻ đẹp và khỏe mạnh.

Lúc này, lão phát hiện một thiếu niên anh tuấn như Trình Lập Dân, đầu chịu vì một câu nói của đồ đệ mà dễ dàng bỏ qua.

Sau khi nghe Lãnh Tu nói vậy, lão cười dài nói:

- Được, sư phụ nhất định sẽ trả thù cho ngươi trên người hắn nhiều hơn, lát nữa sẽ bảo hắn xin lỗi ngươi là được rồi! Âm Dương Thần Ma vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng cười khẩy vọng đến, tiếp theo là một giọng trong trẻo nói:

- Thật là một lão ma không biết xấu hổ! Theo sau tiếng nói, hiện trường đã có thêm một mỹ phụ tuổi chừng ba mươi, mặc cung trang màu xanh lục, rất sang trọng cao quý và xinh đẹp tuyệt trần.

Âm Dương Thần Ma biến sắc mặt, lệ làng điểm huyết Trình Lập Dân, đoạn quay người nói:

- Hạ Uyển Nhi, thị chưa chết ư? Mỹ phụ trung niên Hạ Uyển Nhi bĩu môi:

- Hạ Uyển Nhi mà chết, lấy ai trừ khử lão yêu quái bất nam bất nữ ngươi! Đoạn đưa tay chỉ Trình Lập Dân hỏi:

- Thiếu niên này có phải Trình Lập Dân không?

- Phải thì sao?

- Phải thì bốn nhân mang hấn đi!

- Thị liệu có làm được không?

- Không tin thì người hãy xem thử! Hạ Uyển Nhi dứt lời, bóng người nhấp nhoáng, đã đến trước mặt Trình Lập Dân.

“Bùng” một tiếng, Hạ Uyển Nhi chững người, Âm Dương Thần Ma bị bật lui một bước.

Chưởng lực hai người chạm nhau, dư kinh đã cuốn Trình Lập Dân lên trên triển đài ngoài ba trượng, lăn đi một hồi, đến bên một khu rừng khô ngoài hai trượng.

Trình Lập Dân người không thể cử động, muốn thừa cơ hội đào tẩu cũng chẳng thể được, tai nghe Âm Dương Thần Ma cười dài nói:

- Lão phu tưởng thị đã luyện thành tuyệt kỹ kinh người gì, thì ra cũng chỉ có vậy thôi! Hạ Uyển Nhi bĩu môi:

- Người cũng đâu có tiến bộ gì!

- Thị muốn mang tiểu tử này đi để làm gì?

- Người không cần thắc mắc! Âm Dương Thần Ma cười quái dị:

- Thật là chuyện lạ đời, không ngờ Bảo Tướng Yêu Cơ trước kia oán hận đàn ông như rắn rết, mà giờ đây lại tranh giành trai tơ với Âm Dương Thần Ma này.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi quắc mắt, tức giận nói:

- Dâm tặc, người mà còn miệng lưỡi không sạch sẽ, coi chừng lão nương bỏ chết người đấy! Âm Dương Thần Ma cười khẩy:

- Lão phu đâu phải lớn lên nhờ hù dọa! Bảo Tướng Yêu Cơ gằn giọng:

- Người có cho hay không? Âm Dương Thần Ma cười mai mỉa:

- Lão phu thành thật cho thị biết, muốn lấy Tàng Chân Đồ, không có trên mình hấn, còn như thị không chịu nổi phòng không hiu quạnh, muốn chia sẽ thì lão phu niệm tình cùng là Bát Hoang Bát Dị, có thể để cho thị...

Một tiếng quát lạnh lạnh, một tiếng “bùng” vang dội, hai người đã xáp vào động thủ, một cuộc chiến ác liệt lại diễn ra.

Trình Lập Dân nằm cứng đờ bên rừng khô ở ngoài năm trượng, nghe mỹ phụ cung trang lại là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Tây Vực Nhất Yêu trong Bát Hoang Bát Dị, bất giác lòng càng lo sợ hơn.

Bảo Tướng Yêu Cơ này tính rất quái đản, không phân biệt chính tà và căm hận tất cả đàn ông. Theo lời gia gia râu dài, bên ngoài chỗ ở Vạn Mai Cốc của bà ta từng có lập bia đá với giòng chữ “Đàn ông bước vào là chết”.

Lúc đầu chàng còn hy vọng đó là một vị cứu tinh, nhưng giờ đã biết rõ, bất luận mình lọt vào tay người nào cũng dữ nhiều lành ít.

Trong khi Bảo Tướng Yêu Cơ với Âm Dương Thần Ma giao thủ ác liệt, Lãnh Tu khắp người máu tươi đầm đìa đã đi đến bên Trình Lập Dân, cúi xuống xem xét tình trạng của chàng.

Nhưng khi y cúi xuống, không còn đứng lên được nữa.

Liền theo sau, mấy luồng chỉ phong lăng không điểm vào ba mươi sáu chỗ đại huyệt của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân toàn thân rúng động, rồi liền đứng bật dậy.

Chàng ngơ ngác nhìn quanh, một đốm trắng từ trong rừng khô bay nhanh đến, đồng thời tai nghe một tiếng khê như muỗi kêu nói:

- Đón lấy! Trình Lập Dân không có thời gian suy nghĩ, lập tức giơ tay kẹp lấy đóm trắng ấy, thì ra là một cuộn giấy tròn, vừa mới sũng ướt, tiếng như muỗi kêu đã nói tiếp:

- Trình thiếu hiệp, hãy băng qua khu rừng khô đi về hướng tây, nhanh lên! Chàng đưa mắt nhìn Lãnh Tu đang đứng ngậy ra như phồng đá, lòng căm hận thật muốn một chưởng kết liễu tính mạng đối phương, nhưng một ý nghĩ khác lóe lên:

- Hạ sát thủ đối với một người không còn khả năng kháng cự, đó không phải là hành vi của bậc đại trượng phu...

Chàng thoáng lưỡng lự, khẽ buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn về phía hai đại ma đầu đang giao chiến ở xa, rồi liền phi thân vào trong rừng khô.

Trong khi phóng đi, lòng chàng lại tăng thêm rất nhiều nghi vấn...

Người đã giúp mình là ai? Có thể dùng chân khí truyền âm, lắng không giải huyết và phi hoa đả thương người...

phần công lực, ấy thật là kinh người.

Người ấy đã cứu mình, tại sao lại không chịu gặp mình? Suy theo tiếng truyền âm, người ấy rõ ràng là nữ nhân và tiếng nói dường như quen quen... Nhưng nhất thời không sao nhớ ra được đó là của nữ nhân nào...

À! Thật đáng chết, chẳng phải nàng ấy có ném cho mình một cuộn giấy, sao mình lại quên thế này? Khi Trình Lập Dân đứng lại, định mở cuộn giấy ra xem, bỗng nghe một tiếng thở dài nào nuốt vọng vào tai, tiếp theo là một giọng ngọt ngào rất lời cuốn dương thanh nói:

- Trình thiếu hiệp, hiện giờ không cần xem mảnh giấy đó, hãy lập tức chạy ra xa ngoài trăm dặm mới có thể thoát khỏi vòng nguy hiểm...

Trình Lập Dân sột ruột hỏi:

- Cô nương là ai vậy?

- Tiểu nữ chính là tiểu nữ mà!

- Xin lượng thứ, tiểu sinh quá vội đã không lựa lời!

- Tiểu nữ không chấp đâu!

- Cô nương có ơn cứu mạng tiểu sinh, xin hãy hiện thân nhận lời cảm tạ của tiểu sinh.

- Không cần đâu!

- Xin hỏi phương danh?

- Không cần thiết phải cho thiếu hiệp biết!

- Sau này có thể gặp lại cô nương lúc nào và ở đâu?

- Không còn có cơ hội gặp lại nhau nữa đâu!

- Cô nương...

- Ôi...

Lúc đầu, tiếng nói của thiếu nữ ấy phiêu hốt bất định, nhưng tiếng thở dài sau cùng đã khiến Trình Lập Dân nghe chuẩn phương vị, chàng lập tức tung mình về phía ấy.

Nhưng chàng đã muộn một bước, chỉ thấy một người mảnh mai áo xanh ở ngoài hai mươi trượng, phóng đi nhanh như chớp, chỉ mấy lần tung mình đã mất dạng.

Bằng công lực hiện giờ của Trình Lập Dân, đã nhìn thấy bóng dáng đối phương mà chớp mắt đã mất dạng, chứng tỏ công lực của đối phương còn cao hơn chàng rất nhiều.

Chàng ngừng đầu quan sát vị trí tinh tú, hướng đi của thiếu nữ áo xanh cũng là hướng tây.

Thế là, chàng chẳng chút do dự đuổi theo, bởi nghĩ là đối phương đã chỉ điểm mình sau khi băng qua rừng sẽ đi về hướng tây, ắt hẳn là có thâm ý.

Hướng tây toàn là núi cao vực thẳm, cơ hồ không có đường đi, chàng đành nắm chuẩn phương hướng, khéo léo thi triển khinh công phóng đi.

Trên đường đi, chàng vẫn nhớ lại hai tiếng nói ngọt ngào và lời cuốn kia, càng nghĩ càng thấy quen...

- Ô! Đúng rồi! Chàng sự nhớ ra và reo lên, vung tay vỗ một cái lên trán.

Đó chẳng phải chính là một trong hai thiếu nữ đã ở trong tối chỉ huy phụ thân mình và chưởng môn Võ Đang bốn người ư? Hơn nữa, tiếng nói này có sức lôi cuốn, rõ ràng chính là của thiếu nữ được gọi là muội muội, nàng từng nói với tỷ tỷ nàng, nàng đã là người sắp chết... thảo nào vừa rồi nàng đã nói là không còn có cơ hội gặp lại nhau nữa...

Nàng là cao thủ trong Thái Cực Giáo, theo thủ đoạn sai khiến nghĩa thúc và phụ thân của hai tỷ muội họ, rõ ràng là kẻ địch của mình, nhưng vì sao lại liên tiếp cứu giúp mình thế nhỉ? Võ công cao như nàng, vì sao lại có thể sắp chết? Chả lẽ... Ôi! Đó là điều không thể nào...

Bao suy tư lần lượt lướt qua đầu óc chàng, lúc này phương đông đã hừng sáng, Trình Lập Dân ước tính, mình đã vượt qua hơn trăm dặm đường rồi.

Chàng tuy phóng đi trên đường núi gặp nghênh hiểm trở suốt một đêm không nghỉ, song chàng đã có công lực trên một giáp tý và hai mạch Nhân Đốc đã thông, chân lực liên miên bất tuyệt, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Chàng nóng lòng muốn xem nội dung mảnh giấy do thiếu nữ áo xanh đã ném cho mình, bèn dừng lại, ngồi xuống dưới gốc một cây tùng, mở mảnh giấy ra xem.

Nét bút trên giấy rất vội, nhưng rất đẹp, chỉ thấy viết.

"Trình thiếu hiệp! Lệnh tôn và lệnh nghĩa thúc cùng một số kỳ hiệp chính phái quả đã bị tà công khống chế, bản tính đã bị mê hoặc, có thể giải trừ tà công này ngoại trừ chính bản thân người đã gây nên, theo lời đồn đại khắp thiên hạ chỉ có Tỉnh Hồn Linh trong tay một vị dị nhân tiền bối ở Ngưng Bích Nhai Nga My...

Ngoài ra, nếu như thiếu hiệp đã làm đúng theo lời căn dặn của tiểu nữ, sau khi băng qua rừng đi về hướng tây hơn trăm dặm, thì lúc này thiếu hiệp đã ở gần Thiên Tâm Cốc trung vùng núi Phục Ngưu.

Theo lời gia sư, trong Thiên Tâm Cốc có một vị dị nhân võ công cao thâm khôn lường nhưng chưa từng bước chân trên giang hồ, nếu thiếu hiệp hữu duyên gặp được vị dị nhân tiền bối ấy, rất có thể có sự giúp đỡ đối với thiếu hiệp..."

Cuối thư không có ghi danh tánh, nét bút càng về sau càng vội, hiển nhiên thời gian rất là cấp bách.

Trình Lập Dân ngửa mặt thở dài nói:

- Thịnh tình của nàng tuy rất đáng cảm kích, nhưng hai cách ấy đều hết sức mong manh, trong khi tính mạng mình ngày một rút ngắn... Ôi! Nước xa khó cứu được lửa gần, Nga My quá xa xôi, mình tìm kiếm Thiên Tâm Cốc thử xem...

Chàng đứng lên, quan sát hình thế xung quanh, trước mặt núi non ngút ngàn, vô cùng vô tận, Thiên Tâm Cốc ở đâu? Vượt qua hai ngọn núi, một mùi hôi thối của tử thi từ phía trước ập đến, hết sức tởm lợm.

Chàng chau mày thẳm nhủ:

- Đã có tử thi thì quanh đây hẳn là có người, có điều chẳng rõ đây là tử thi của người hay của thú, thôi thì bất kể thế nào, mình hãy xem thử...

Chàng cố nén tởm lợm, phóng đi về phía mùi tử thi bay đến.

Mùi hôi thối càng lúc càng nồng nực, sau cùng, trước mắt đã hiện ra một cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Dưới chân một vách núi chất đầy xương trắng và một số thi thể chưa vừa nát và những thi thể ấy thấy đều là nữ nhân lõa lồ, trông bề ngoài, ngoại trừ nửa số là thiếu nữ, nửa số còn lại là thiếu phụ bụng bị mổ phanh...

Hành vi vô nhân đạo này thật ra là kiệt tác của ai?

- Hừ! Trình Lập Dân này trước khi chết, nhất định phải trừ khử họa hại này cho người đời! Ngay khi chàng nghiêng rằng thâm nhủ, ngoài xa có tiếng bước chân rất khẽ đang đi về phía chàng.

Trình Lập Dân sau khi nhận định rõ phương hướng của đối phương, lập tức nấp vào trong lùm cây, nín thở nhìn ra ngoài.

Đối phương là hai người bịt mặt võ phục đen, trai vai mỗi người vác một chiếc túi dài, bước đi vững chắc, hiển nhiên cũng là cao thủ võ lâm.

Hai người ấy đến gần chân núi, đặt chiếc túi trên vai xuống, thì ra lại là hai nữ thi lõa thể, một thiếu nữ và một thiếu phụ, thân dưới thiếu nữ máu me đầm đìa, còn thiếu phụ thì bụng bị mổ phanh, cực kỳ thê thảm.

Trình Lập Dân trời sinh hiệp canh nghĩa dõm, mắt thấy thảm cảnh như vậy, chẳng chút do dự tung mình lao ra, xuất thủ nhanh như chớp, hai người bịt mặt áo đen lập tức ngã ra đất bất động.

Chàng vươn tay lột khăn che mặt của họ ra, trầm giọng quát:

- Muốn sống thì hãy thành thật khai ra! Hai người áo đen cùng buông tiếng cười khẩy, nhắm mắt lạng thình.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Các ngươi muốn chết hả? Một người thấp hơn lạnh lùng nói:

- Ta chết rồi, ngươi cũng đừng hòng sống!

- Hừ! Ngươi còn só sức phản kháng sao?

- Lát nữa sẽ có người lấy mạng ngươi!

- Bốn nhân chỉ cần ngươi nói thật...

- Không nói thật thì chết bởi tay ngươi, còn nói thật thì chết bởi tay chủ nhân...

- Các ngươi không thể bỏ trốn được sao?

- Trốn ư? Hừ! Trốn được bản thân, nhưng không trốn được vợ con.

Trình Lập Dân thoáng lưỡng lự, đành mặt nói:

- Nếu khai thật, ít ra các ngươi cũng có thể khỏi bị đau đớn về thể xác trước khi chết.

- Đại gia chẳng sợ! Trình Lập Dân gằn giọng:

- Vậy thì ngươi thử xem! Người cao hơn khề thờ dài nói:

- Số chín, cứ nói đi! Người thấp hơn ngơ ngẩn gật đầu.

Trình Lập Dân dụi mắt, trầm giọng hỏi:

- Chủ nhân của các ngươi là ai? Người thấp hơn lắc đầu đáp:

- Không biết! Trình Lập Dân trừng mắt:

- Không biết ư? Người thấp hơn thành thật đáp:

- Vâng, bọn ta người nào cũng đeo khăn che mặt, chỉ bằng vào bảng số ra vào, người nào cũng chưa từng gặp mặt người nào.

Trình Lập Dân chau mày:

- Vậy danh tánh và lai lịch của chủ nhân các ngươi...

- Cũng không biết!

- Các người mọi khi xưng hô thế nào với chủ nhân?
- Bọn ta chưa đủ tư cách đến gần chủ nhân, nhưng mọi người đều gọi là chủ nhân.
- Bản thân các người xưng hô thế nào?
- Bọn ta đều có số hiệu...
- Ồm! Những nữ nhân này vì sao mà chết?
- Nghe đâu là cung cấp cho chủ nhân luyện công.
- Luyện công gì?
- Không biết!
- Những xương cốt và tử thi này thấy đều là thành tích của chủ nhân các người phải không?
- Vâng!
- Những người chết này từ đâu mà có?
- Bí mật phái người đi khắp nơi bắt về! Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, danh giọng quát:
- Dẫn đường, tìm chủ nhân của các người! Hai người áo đen sững sờ, mặt đầy vẻ khiếp sợ lắc đầu.

Ngay khi ấy, phía sau Trình Lập Dân vang lên một giọng lạnh như băng nói:

- Trình Lập Dân, lão phu dẫn người đi! Trình Lập Dân giật mình quay phắt lại, chỉ thấy bốn người áo đen bịt mặt đứng cách xa khoảng năm trượng, phía sau họ còn có tám quái nhân áo trắng đứng thành một hàng ngang.

Tám người áo trắng ấy thấy đều mặt mày trắng nhợt, mắt xanh rờn, tay cầm gậy tang, ngực đeo tiền giấy... Nếu chẳng phải đôi mắt xanh rờn chứng tỏ họ là người sống, thật cơ hồ ngỡ họ là ma quỷ xuất hiện giữa ban ngày.

Trình Lập Dân đang thắc mắc về việc đối phương biết danh tánh mình, một trong số bốn người áo đen bịt mặt đã cất tiếng nói:

- Tiểu tử, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại tự tìm đến...
- Hắc hắc hắc hắc... lão phu vừa mới phụng mệnh truy bắt người, chẳng ngờ người lại tự động tìm đến, thế này thì lão phu cũng đỡ phải một phen vất vả.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Người là cái thứ gì?
- Lão phu là thôi mệnh sứ giả...
- Người phụng mệnh ai?
- Hắc hắc hắc hắc... Điều ấy lát nữa người sẽ rõ!
- Người đã biết danh tánh bốn thiếu hiệp, chắc hẳn là người quen...
- Không chỉ quen mà còn kể được là bằng hữu nữa đấy! Trình Lập Dân trong khi nói đã ngẫm đề tụ chân lực, định tâm vạch trần thân phận đối phương trước.

Người bịt mặt ấy vừa dứt tiếng, chàng đã nhanh như chớp lao tới, tay trái hộ thân, tay phải chộp vào khăn che mặt của đối phương.

Người áo đen bịt mặt ấy như đã đoán trước có vậy, buông tiếng cười khẩy, người không động đậy, dưới chân như có bánh trượt, bốn người cùng lúc lùi ra xa hơn năm trượng, khinh công quả là hiếm thấy.

Trình Lập Dân vừa mới ngăn người, tai đã nghe một tiếng quát to:

- Bát Quỷ nghe lệnh!

- Có ti chức!

- Bắt lấy tiểu tử này!

- Tuân lệnh! Bóng người nhấp nhোáng, tám quái nhân áo trắng như quỷ vô thường đã bao vây Trình Lập Dân vào giữa.

Trình Lập Dân trong cơn kinh hãi lẫn tức giận, lập tức đề tụ công lực toàn thân, một chiêu phách không chưởng bổ thẳng vào hai quái nhân áo trắng ở trước mặt.

Chưởng này của chàng đã tập trung công lực một giáp tý, và lại tung ra trong lúc thịnh nộ, uy lực khủng khiếp dường nào.

Nhưng hai quái nhân áo trắng ấy cũng vung tay một vòng và đẩy sang bên, chưởng lực của chàng lập tức như đá chìm xuống biển, không hề có chút phản ứng.

Trình Lập Dân một chiêu vô hiệu, lòng hết sức kinh hãi, nếu mà đối phương mở cuộc tấn công, chàng khó mà đương cự nổi mười chiêu.

Người áo đen bịt mặt lên tiếng khi nãy cười khẩy nói:

- Trình Lập Dân, niệm tình bằng hữu, lão phu không làm khó người, người hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ta thì hơn! Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc, chớ nằm mơ! Người áo đen bịt mặt gằn giọng:

- Người nhất quyết uống rượu phạt ư? Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, lặng thinh không đáp.

Người áo đen bịt mặt hô to:

- Được, Bát Quỷ tiến lên! Trong tiếng quát như quỷ gào, mười sáu bàn tay kèm theo tiếng rít gió ghê rợn cùng chộp vào Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân trong lúc nguy cấp, đành đề tụ công lực toàn thân, thi triển Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu do Hải Thiên Tứ Hữu truyền thụ ứng phó.

Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu quả là phi thường, Bát Quỷ công lực tuy cao, nhất thời cũng không làm gì được Trình Lập Dân.

Nhưng áp lực xung quanh Trình Lập Dân cũng hết sức nặng nề, sau mười chiêu, trán chàng đã toát mồ hôi to như hạt đậu.

Người áo đen bịt mặt kinh ngạc reo lên:

- Ủa, thật không ngờ tiểu tử này lại là truyền nhân của Hải Thiên Tứ Hữu! Ngưng chốc lát, quát to:

- Dừng tay! Bát Quỷ lập tức dừng tay, tung mình lui ra.

Trình Lập Dân nghĩ nhanh:

- Sao mình không nhân cơ hội khoảnh khắc này, xuất kỳ bất ý tấn công người áo đen bịt mặt kia? Chàng tuy lòng nghĩ vậy, nhưng lại tấn công Bát Quỷ và quát:

- Muốn dừng tay ư? Dừng hòng! Nhân lúc Bát Quỷ nghe lệnh lui ra, Trình Lập Dân xuất kỳ bất ý lao nhanh đến trước mặt người áo đen bịt mặt chỉ huy, nhanh như chớp lật phăng khăn che mặt của y, bắt giắc sống sót kêu lên:

-Ồ! Thì ra là người! Người áo đen bịt mặt cười hăng hắc:

- Chính lão phu, người chết không oan uống chứ? Thì ra người này là một trong những thượng khách thần bí của Bàn Thạch Bảo chủ Vũ Văn Ngao, rất thường có mặt trong Bàn Thạch Bảo, nhưng kể từ khi Vũ Văn Ngao tuyên bố bế quan nghiên cứu luyện thần công, những người khách thần bí này cũng không còn xuất hiện trong Bàn Thạch Bảo nữa, lúc này và tại đây đột ngột nhận ra, Trình Lập Dân không kinh ngạc sao được? Nhưng chàng chỉ biết đối phương là khách thần bí của Vũ Văn Ngao, chứ không biết danh tánh và lai lịch.

Trình Lập Dân trời sinh ngạo cốt, chỉ thoáng kinh ngạc về người khách thần bí này, rồi liền cười khẩy nói:

- Chưa chắc đâu! Chủ nhân các người thật ra là ai?
 - Tiểu tử người hân là suy ra được!
 - Là Vũ Văn Ngao ư?
 - Người cũng không đến nỗi quá ngu ngốc! Trình Lập Dân thầm nhủ:
 - Chuyện thảm thiết vô nhân đạo này lại là do lão ta gây ra ư? Nghĩ đoạn, chàng gần giọng quát:
 - Lão tặc, có thật vậy không?
 - Lão phu đâu có rảnh để đùa với người!
 - Bốn thiếu hiệp phải giết lão ta mới được!
 - Hắc hắc hắc hắc... Bồ tát đất qua sông, tự giữ mình còn khó, người còn hung hãn gì kia chứ? Tiểu tử, nếu chẳng phải lão phu muốn hỏi người mấy điều, người đã táng mạng trong tay Bát Quỷ từ lâu rồi!
- oOo-

6. C 06

- Tiểu tử, người có quan hệ thế nào với Hải Thiên Tứ Hữu? Trình Lập Dân xẵng giọng:
- Lão không xứng đáng hỏi!
- Hắc hắc! Hắc hắc... Qua việc người thi triển Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu và công lực đột tăng, lão phu đoán là bốn lão tặc ấy hẳn có quan hệ mật thiết với người. Hừ! bắt lấy tên trẻ, chẳng sợ kẻ già không ra mặt... Bát Quỷ nghe lệnh!
- Có ti chức!
- Bắt lấy hắn!
- Tuân lệnh!
- Chỉ cần giữ lại tính mạng, thương tàn bất luận!
- Vâng! Bóng người nhấp nháy, Trình Lập Dân lại bị hãm trong vòng vây của Bát Quỷ.

Chỉ thấy bóng quỷ lơ lửng, âm phong ghê rợn, những chiếc gậy tang và những bàn tay như quỷ thảo cùng lúc công vào các yếu huyệt toàn thân Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tuy có công lực trên một giáp tý và tuyệt kỹ Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu của Hải Thiên Tứ Hữu, nhưng dẫu sao chàng cũng còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu, trong khi Bát Quỷ võ công cao cường, liên thủ giáp công, chàng tuy thi triển hết sở học, vẫn cảm thấy áp lực khủng khiếp, vừa qua hai mươi chiêu, tình thế đã hết sức nguy cấp.

“Soạt” một tiếng, vai áo của Trình Lập Dân đã bị một chiếc gậy tang quét rách một mảng.

Trong cơn kinh hoàng lẫn căm thù, Trình Lập Dân giận dữ quát:

- Lũ ác tặc, bốn thiếu hiệp thí mạng với các người! Trong tiếng quát, chàng đã bỏ phòng thủ, Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu phát huy đến cực điểm, bức bách hai người trước mặt lùi ra sau ba bước.

Nhưng đồng thời, hai cánh tay chàng cũng bị trúng một gậy và một thảo, cơn đau đã khiến chàng bất giác phân thần.

Ngay khi ấy, “keng” một tiếng, trường kiếm đã vọt tay bay đi.

Trước sau trái phải, bốn quỷ thảo to lớn cùng lúc chộp vào chàng...

Ngay trong lúc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, một tiếng hú ghê rợn vạch không gian truyền đến.

Tiếng hú vừa dứt, một bóng xám nhanh như sao xẹt lao vào hiện trường.

Trong tiếng cười khằng khặc hết sức quái dị và ghê rợn, bốn người trong Bát Quỷ đang chộp vào Trình Lập Dân đã chết ngã ra đất, bốn người còn lại hồn phi phách tán, vội vã đào tẩu.

Trong tiếng cười khằng khặc, một bóng xám nhanh như tia chớp lượn quanh một vòng, Bát Quỷ đã trở thành quỷ danh phù kỳ thực.

Bốn người áo đen bịt mặt cũng đã thừa lúc bóng xám lao vào vòng chiến, đào tẩu mất dạng.

Trình Lập Dân thoát chết, định thần lại, còn tưởng là mình đang trong cơn mơ.

Người áo xám này thân thủ cực nhanh, với công lực của chàng mà ngay cả bóng cũng chưa nhìn rõ, Bát Quỷ giáp công chàng đã phơi thây tại chỗ, bốn người áo đen bịt mặt cũng kinh hoàng đào tẩu, công lực người này thật đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, mình chưa từng nghe trong giới võ lâm có một nhân vật như vậy? Trình Lập Dân bần khoản đưa mắt nhìn người áo xám đứng trước mặt, chỉ thấy đó là một lão nhân tuổi ngoài năm mươi, mặt đầy vết sẹo, ánh mắt đờ đẫn, mái tóc hoa râm rối bời, dáng vẻ rất khủng khiếp.

Ánh mắt đờ đẫn của ông ta đang từ từ nhìn quanh hiện trường...

Trình Lập Dân thắc mắc thầm nhủ:

- Người này là ai thế nhỉ? Lúc này, ánh mắt đờ đẫn của lão nhân áo xám đã hướng về phía chàng, chỉ thấy ánh mắt ông ta bỗng rực lên vẻ kỳ lạ, nhìn chột vào chàng cười quái dị hỏi:

-Ồ! Hãy còn, hãy còn, tưởng đâu đã chết hết rồi chứ! Tiểu tử, ngươi... ngươi chạy không thoát đâu, chạy không thoát đâu... khặc khặc khặc khặc...

Trong tiếng cười quái dị, tay phải đầm đìa máu tươi giơ lên, từng bước tiến đến gần Trình Lập Dân.

Về mặt của ông ta bị những vết sẹo khỏa lấp, nhưng ánh mắt lạnh như điện và tiếng cười khủng khiếp của ông ta khiến người không lạnh mà run.

Trình Lập Dân trong cơn kinh hoàng, người không tự chủ được, từng bước thoái lui, toàn thân giới bị thâm nhủ:

- Vậy là sao thế này? Vừa rồi ông ta mới cứu mình, sao chỉ trong chốc lát lại định hạ thủ mình thế này? Lúc này, bàn tay của quái nhân áo xám chỉ còn cách ngực chàng chừng ba thước nữa thôi.

Quái nhân áo xám vẫn từng bước tiến tới, ánh mắt càng lúc càng ghê rợn hơn.

Quái nhân áo xám lại buông tiếng cười khằng khặc, với giọng ghê rợn nói:

- Lão tặc, nợ máu phải trả bằng máu, đã đến lúc ngươi đền mạng rồi! Trình Lập Dân thầm kêu:

- Trời! Đây là một người điên! Nhưng chàng tự hiểu rõ, đối phương tuy là người điên, nhưng võ công cao thâm khôn lường, mình tuyệt đối không đương cự nổi, đào tẩu cũng khó có thể thoát thân.

Chàng vừa thoái lui vừa run giọng nói:

- Lão tiền bối, vãn bối là Trình Lập Dân, không phải là kẻ thù của lão tiền bối.

- Khặc khặc khặc... Lão tặc, ngươi đã có gan giết người, sao lại không có gan thừa nhận?

- Không... Vãn bối không phải...

- Ngươi có chối cũng chẳng thể được! Lão tặc, hôm nay ngươi chết chắc rồi! “Bùng” một tiếng, Trình Lập Dân bắt đắc dĩ, toàn lực tung ra một chưởng.

Quái nhân áo xám thoảng chừng người, nhưng Trình Lập Dân bị sức phản chấn hất bay ra xa hơn trượng, mắt đỏ đom đóm, huyết khí sục sôi.

Chàng vốn đã thọ thương mấy chỗ ngoài da thịt khi bị Bát Quỷ giáp công, mất máu rất nhiều, giờ bị chấn động mạnh, loạng choạng lùi sau năm bước, ngã ngổ trên đất.

Cũng may quái nhân áo xám không truy kích, chỉ vẫn từng bước tiến đến gần Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tuyệt vọng thầm nhủ:

- Thế là hết, thật không ngờ Trình Lập Dân này lại chết một cách hồ đồ dưới tay một người điên...

Chàng nhắm mắt lại, lặng chờ tử thần giáng lâm...

Chàng nghe rất rõ hơi thở nặng nề và tiếng bước chân xào xạc của quái nhân áo xám, dần tiến đến gần chàng...

“Chết” tuy là một từ khủng khiếp, nhưng khi con người đã đến lúc tuyệt vọng hoàn toàn thì tự dưng không còn cảm thấy đáng sợ nữa.

Trình Lập Dân trong tình huống như vậy, trái lại cảm thấy hết sức bình thản...

Mạng sống của mình không thể kéo dài quá lâu, mọi tâm nguyện và nghi vấn đều không thể hoàn thành và làm sáng tỏ, thay vì phải chịu đau khổ giày vò thêm mấy mươi ngày, chi bằng chết sớm còn hơn...

Ngay khi chàng chìm đắm trong suy tư, bàn tay đầm đìa máu tươi của quái nhân áo xám đã sắp chạm đến ngực chàng.

Đột nhiên, một tiếng gọi hết sức thê thiết từ xa vọng đến:

- Chí Hoằng... Chí Hoằng... Ông ở đâu? Quái nhân áo xám vừa nghe tiếng gọi, liền lảo đảo:

- Lại đuổi đến nữa rồi! Chạy mau...

Chỉ nghe tiếng y phục phất gió, thoáng chốc đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Trình Lập Dân mở mắt ra nhìn, quái nhân áo xám đã ở ngoài xa trăm trượng.

Chàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, tiếng gọi thê thiết lại vọng đến:

- Chí Hoằng... Chí Hoằng...

Theo sau tiếng gọi, một bóng người áo xanh phóng nhanh đến, xuất hiện một nữ nhân dáng người trung bình, khăn xanh che mặt, nhưng qua vóc dáng cũng có thể đoán ra được, đây hẳn là một phụ nữ xinh đẹp tuổi ngoài ba mươi.

Đôi mắt sáng ngời nằm sau hai lỗ tròn của khăn che mặt sau khi quét nhìn hiện trường, bà bật lên một tiếng kinh ngạc, chú mắt nhìn Trình Lập Dân hỏi:

- Tiểu ca có trông thấy một người áo xám như là kẻ điên không vậy? Trình Lập Dân ngơ ngẩn đáp:

- Có! Ông ấy đã cứu tiểu sinh, nhưng cũng suýt giết tiểu sinh!

- Những người này chính do ông ấy giết phải không?

- Vâng!

- Ông ấy cũng định giết tiểu ca ư?

- Vâng!

- Nhưng sao lại không giết tiểu ca?

- Chính tiếng gọi của đại thẩm đã cứu tiểu sinh!

- Ông ấy nghe tiếng gọi của ta đã bỏ đi ngay ư?

- Vâng!

- Đi về hướng nào vậy?

- Ngọn núi bên trái kia! Nữ nhân bật mặt bỗng run giọng:

- Tiểu ca... họ Trình phải không? Trong ngày hôm nay Trình Lập Dân đã liên tiếp bị người võ lâm chặn đường, nên chàng không chút lấy làm lạ về việc kẻ khác biết lai lịch của mình, nghe vậy lạnh lùng nói:

- Không sai!
 - Là Trình Lập Dân phải không?
 - Vâng!
 - Những người này vốn là định giết tiểu ca phải không?
 - Vâng!
 - Vì Tàng Chân Đồ trên mình tiểu ca phải không?
 - Có lẽ vậy! Nữ nhân bịt mặt buông tiếng thở dài, giọng run run lẩm bẩm:
 - Tạ ơn trời đất, cũng may là mình đến kịp lúc, không thì thật...
- Trình Lập Dân lạnh lùng tiếp lời:
- Tôn giá vẫn đến quá muộn rồi! Nữ nhân bịt mặt ngăn người:
 - Tiểu ca nói sao?
 - Tàng Chân Đồ đã bị Động Đình Nhị Xú cướp đi rồi!
 - Có chuyện như vậy ư? Nữ nhân bịt mặt bỗng đổi cách xưng hô nói tiếp:
 - Hải tử, ngươi đã hiểu lầm rồi! Trình Lập Dân nhạt giọng:
 - Tôn giá thất vọng phải không? Nữ nhân bịt mặt lắc đầu:
 - Không, ta chỉ cảm thấy tiếc, chứ không phải đến đây vì Tàng Chân Đồ!
 - Vậy tôn giá đến đây vì việc gì?
 - Người điên khi này!
 - Vậy tôn giá có thể đi được rồi! Nữ nhân bịt mặt khích động:
 - Khó khăn lắm ta mới gặp được ngươi, phải ở lại một lát mới...
- Trình Lập Dân bĩu môi ngắt lời:
- Còn chưa từ bỏ ý đồ ư? Nữ nhân bịt mặt run giọng:
 - Hải tử, ta biết ngươi đã chịu nhiều đau khổ, sự hiểu lầm này ta không trách ngươi, ngươi có biết phụ thân ngươi hãy còn sống không? Trình Lập Dân gật đầu:
 - Biết! Nữ nhân bịt mặt ngạc nhiên:
 - Ngươi đã biết rồi ư?
 - Vâng!
 - Ngươi biết ông ấy đang ở đâu không?
 - Đã lọt vào trong tay của Thái Cực Giáo!
 - Ngươi nói Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam phải không? Trình Lập Dân ngạc nhiên:
 - Đại thẩm nói vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam không phải là phụ thân của tiểu sinh ư? Nữ nhân bịt mặt thơ thẩn:
 - Phải... Không... Ôi!...
 - Lời nói của đại thẩm khó hiểu quá!
 - Không, không có gì, giờ chúng ta không nói chuyện ấy nữa. Hải tử, thương thế của ngươi chẳng nhẹ, đến đây, ta điều dưỡng cho ngươi trước...

Vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra hai chiếc lọ ngọc, xé lấy một mảnh vạt áo, lau sạch máu chỗ vết thương cho Trình Lập Dân, rồi đổ thuốc bột trong lọ lên vết thương, sau đó từ trong chiếc lọ thứ hai trút ra một viên thuốc thơm phức, bảo chàng nuốt lấy, đoạn mới với giọng dịu dàng nói:

- Hải tử, hãy xếp bằng ngồi xuống, vận công điều tức, ta giúp ngươi một tay.

Trình Lập Dân cố nén bao nghi vấn trong lòng, xua đi tạp niệm, chỉ cảm thấy một giòng chảy nóng từ huyết Mệnh Môn đi vào, qua kỳ kinh bát mạch, cử cung lõi phủ, đến thập nhị trùng lâu, tuần hoàn ba lượt, nội thương đã khỏi, và chân khí trong người còn dồi dào hơn trước khi thọ thương.

Chàng biết nữ nhân thần bí này đã ngấm thành toàn cho mình, theo cảm giác lúc này, ít ra mình cũng gia tăng thêm nửa giáp tý công lực, bèn cung kính khom mình nói:

- Xin đa tạ ơn đức đã thành toàn của tiền bối! Nữ nhân bịt mắt thở dài nào nuốt:

- Đây là bốn phận phải làm tròn của ta thôi!

- Tiền bối!

- Không, hãy tạm gọi ta là đại thẩm được rồi!

- Đại thẩm dường như biết rất rõ về thân thể của vân bối phải không?

- Phải, trên đời này chỉ có ba người là biết thân thể thật của ngươi thôi!

- Ba người nào vậy?

- Phụ thân ngươi, ta và người điên khi nãy! Thế thì lạ thật, nếu trên đời chỉ có ba người này biết thân thể của mình, vậy thì gia gia râu dài vì sao lại bảo mình đến Cửu Nghi Sơn ở Sương Nam hỏi một người tên là Nhạc Thành? Trình Lập Dân đang thắc mắc, bỗng nghe nữ nhân bịt mắt hỏi:

- Ngươi không tin ư? Trình Lập Dân vội đáp:

- Không phải, vân bối đang nghĩ đến một người tên là Nhạc Thành...

- Nhạc Thành ư?

- Vâng! Theo lời gia gia râu dài, ông ấy biết thân thể của vân bối.

- Gia gia râu dài ư? Có phải Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân tiền bối không?

- Phải!

- Đúng, Nhạc Thành biết thân thể của ngươi, nhưng không phải toàn bộ!

- Vậy đại thẩm có thể cho vân bối biết rõ thân thể thật của mình không?

- Không, bây giờ nói ra sẽ làm cho lòng ngươi rối rắm, hãy chờ phụ thân ngươi thoát thân khỏi Thái Cực Giáo, chính miệng ông ấy nói cho ngươi biết thì hơn.

Trình Lập Dân lặng thinh.

Nữ nhân thần bí này là ai thế nhỉ? Bà ta sao biết thân thể của mình? Vì sao lại không chịu nói rõ? Vì sao lại tốt với mình như vậy? Người điên khi nãy là ai? Vì sao ông ấy cũng biết thân thể của mình? Mình đã là người sắp chết, trong mấy mươi ngày ngắn ngủi này, mình có thể giải cứu phụ thân thoát khỏi Thái Cực Giáo và khôi phục thân trí cho ông hay không? Nếu không thực hiện được, vậy thì mình chẳng phải chết đi mà còn chưa biết thân thể thật của mình hay sao? Nữ nhân thần bí trước mắt này hiển nhiên có mối quan hệ mật thiết với mình, mình có nên cho bà ấy biết mình có mắc tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch hay không? Không! Đã là tuyệt chứng thì hà tất cho bà ấy biết, để khiến bà ấy thêm đau lòng...

Trình Lập Dân đang suy tư, nữ nhân bịt mắt khẽ thở dài nói:

- Hải tử, ngươi nghĩ gì vậy?

- Vân bối đang nghĩ cách giải cứu gia phụ! Trình Lập Dân tâm khẩu bất nhất, trên mặt thoáng lộ vẻ ngại ngùng.

Nữ nhân bịt mặt thở dài não nuột nói:

- Đó quả là một điều khó khăn, nhưng nếu ngươi tìm lại được Tàng Chân Đồ, luyện thành thần công tuyệt thế, vậy sẽ dễ dàng hơn.

Trình Lập Dân lấy ra bức thư của thiếu nữ thần bí đã ném cho chàng tối qua, đưa cho nữ nhân bịt mặt nói:

- Đại thẩm, xin hãy xem thử những điều trong thư có thể thực hành được hay không? Nữ nhân bịt mặt xem xong, trả lại cho Trình Lập Dân và nói:

- Cách này đương nhiên có thể thực hành, có điều là phải xem ngươi có duyên phận hay không, vì hai con đường này ta đều đã thăm dò rồi.

- Kết quả thế nào?

- Ngưng Bích Nhai ở Nga My không phát hiện được gì, còn Thiên Tâm Cốc thì không có duyên được gặp.

- Đại thẩm vì giải cứu gia phụ ư?

- Phải... À! Không phải, ta vì người điên kia, về việc phụ thân ngươi bị giam trong Thái Cực Giáo, ta chỉ mới nghe lời đồn đại gần đây thôi!

- Ồ!

- Hải tử, người viết bức thư này là ai vậy?

- Đó là một vị cô nương thần bí trong Thái Cực Giáo, hôm qua nàng ấy đã hai lần cứu vãn bối thoát chết, nhưng vãn bối chưa được nhìn thấy diện mạo của nàng ấy.

- Có chuyện như vậy ư? Hải tử, sau này ngươi phải đối xử tốt với cô nương ấy mới được! Trình Lập Dân nghe vậy, một niềm bi thương bất giác nảy sinh trong lòng, còn có sau này hay không? Hai người đều đã sắp chết rồi...

Chàng chỉ có thể chôn giấu niềm bi thương ấy trong đáy lòng, không hề để lộ ra mặt.

Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Đại thẩm biết Thiên Tâm Cốc ở đâu phải không? Nữ nhân bịt mặt gật đầu:

- Phải, từ đây đi về hướng tây, vượt qua năm ngọn núi, hạp cốc có mây trắng dày đặc, đó chính là Thiên Tâm Cốc!

- Đa tạ đại thẩm, vãn bối phải đi ngay, thử xem cơ duyên thế nào! Nữ nhân bịt mặt ánh mắt lộ vẻ hết sức trìu mến, lặng nhìn Trình Lập Dân, khẽ buông tiếng thở dài áo não, với giọng dịu dàng nói:

- Hải tử, ngươi có từng nghe nói về tình hình của Thiên Tâm Cốc chưa? Trình Lập Dân ngơ ngẩn:

- Chưa! Nữ nhân bịt mặt khẽ thở dài:

- Đó là thánh địa của võ lâm gần trăm năm nay, những ai muốn yết kiến cốc chủ đều phải ở ngoài cốc dùng chân khí truyền âm nói rõ tâm nguyện, sau đó với bước chân người thường đi vào cốc, người hữu duyên chưa vào đến trong cốc là đã có thể toại nguyện, bằng không, vừa vào đến trong cốc là bị một luồng tiềm lực vô hình đẩy ra ngoài cốc, đành thất vọng quay về.

- Thiên Tâm Cốc cốc chủ thật ra là người thế nào?

- Chưa ai từng trông thấy!

- Kể cả những người được toại nguyện cũng vậy ư?

- Phải!

- Thôi được, vãn bối muốn lập tức đến đó thử xem, nếu như vô duyên hẵng đến Ngưng Bích Nhai cũng chẳng muộn.

- Chúc ngươi may mắn! Trình Lập Dân đứng lên, nữ nhân bịt mặt như sức nhớ nói:

- Hải tử, ta suýt quên mất một điều quan trọng!

- Việc quan trọng gì vậy?

- Người diên khi này có quan hệ rất mật thiết với người, nhưng thần trí đã mất, hề thấy người đánh nhau hoặc ngửi thấy mùi máu tanh là ra tay giết người, mai này nếu người tình cờ gặp ông ấy, phải sớm tránh đi và hết sức bảo vệ cho ông ấy, biết không?

- Vãn bối tuân mệnh!

- Thôi được rồi, người đi đi!

- Đại thẩm có thể cho biết danh tánh không?

- Không cần đâu, cứ gọi ta là đại thẩm được rồi!

- Còn danh tánh của lão nhân diên kia? Nữ nhân bịt mặt thở dài:

- Hải tử, trừ phi người luyện thành thần công vô địch, nếu không, người càng biết nhiều thì càng đau khổ hơn, đi đi thôi! Hải tử, mong là chuyến đi này người sẽ gặp được kỳ duyên khoáng thế, nếu không, huyết hải thâm thù của người sẽ... Ôi...

Trình Lập Dân tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng chàng biết là có hỏi cũng bằng thừa, đành cung kính vòng tay xá dài nữ nhân bịt mặt, đoạn lẳng lặng thi triển khinh công phóng đi.

Nữ nhân bịt mặt đưa mắt nhìn theo bóng Trình Lập Dân xa dần, ngửa mặt buông tiếng thở dài, nước mắt tuôn rơi lã chã, thấm ướt cả khăn che mặt.

Hồi lâu, hồi lâu, bà mới cắn răng, quay người, phóng đi về hướng đi của lão nhân diên.

Lúc này, Trình Lập Dân vừa phóng đi vừa ngẫm nghĩ:

- Nữ nhân thần bí này thật ra có quan hệ thế nào với mình? Vì sao bà ấy lại quan tâm cho mình như vậy? Bà ấy biết rõ thân thế thật sự của mình, vì sao lại không chịu nói ra? Chẳng lẽ Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam không phải là phụ thân mình? Vậy thì ai mới là phụ thân mình? À! Huyết hải thâm thù? Chẳng lẽ phụ mẫu thân mình đã bị kẻ thù sát hại từ lâu, chờ mình báo thù hay sao? Nhưng mình đã mắc phải tuyệt chứng bất trị Ngũ Âm Tuyệt Mạch, mạng sống ngày một ngắn đi, mình còn có thể làm được gì chứ? Chàng lòng ngổn ngang trăm mối, chân phóng đi nhanh như tia chớp.

Chàng vượt qua một ngọn núi, bỗng thấy bóng người nhấp nhô, bốn người áo đen bịt mặt đã đứng cản trước mặt. Thì ra là bốn người nhìn thấy lão nhân diên đã bỏ trốn khi này.

Trình Lập Dân vừa mới ngẩn người, người áo đen bịt mặt khi này đã cười khẩy nói:

- Gặp Phong Sát Thần mà không chết, tiểu tử, xem ra là Diêm Vương đã an bài lão phu siêu độ cho người rồi!

- Phong Sát Thần ư? Trình Lập Dân lắp lại, chàng tưởng đối phương biết lai lịch của lão nhân diên, nhất thời quên mất đối phương là kẻ địch, buột miệng hỏi:

- Tôn giá biết ông ấy ư?

- Đương nhiên!

- Danh tánh của ông ấy là gì? Người áo đen bịt mặt ha hả cười to:

- Tiểu tử, để cho người trước khi chết có thêm chút kiến thức, lão phu đây là nói thật, Phong Sát Thần là Phong Sát Thần, không ai biết danh tánh và lai lịch của y, nhưng võ công cao thâm khôn lường, kẻ nào gặp là chết chắc, tiểu tử người...

Trình Lập Dân quát to:

- Im mồm! Đồng thời một chưởng tung ra, một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải đã ập vào người áo đen bịt mặt.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, người áo đen bịt mặt bị đẩy lui một bước.

Trình Lập Dân lướt tới, thi triển Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu, trong thoáng chốc, đã bao vây người áo đen bịt mắt trong bóng chưởng rợp trời.

Người áo đen bịt mắt nằm mơ cũng chẳng ngờ Trình Lập Dân chỉ hơn một giờ ngắn ngủi lại gia tăng mấy thành công lực, nhất thời khinh địch sơ suất để mất tiên cơ, một thân tuyệt học mà lại không còn cơ hội hoàn thủ nữa.

Trình Lập Dân đã giành được tiên cơ, đâu chịu buông lời, công lực toàn thân vận đến tột độ, định giết một người giảm một người, lấy mạng đổi phương trước.

Người áo đen bịt mắt lại bị bức lui năm thước, tức giận quát:

- Lão nhị, lên mau! Một người áo đen bịt mắt khác lập tức lao vào vòng chiến, hai tay vung ra, hai luồng kinh khí một nóng một lạnh ập vào sau lưng Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân biết bốn người áo đen bịt mắt này công lực đều thâm hậu hơn mình, khi chưởng phong đến gần, lẹ làng lách người, vọt ra xa ngoài ba trượng.

“Bùng” một tiếng, người áo đen bịt mắt không thu thế kịp, đồng bọn chưởng lực chạm nhau.

Trình Lập Dân phì cười nói:

- Hay lắm, thật thú vị! Vừa dứt lời, bốn luồng kinh phong nóng lạnh khác nhau đã từ hai bên ập đến, hai người áo đen bịt mắt cũng cùng lúc lao bổ vào chàng.

Trình Lập Dân thấy vậy bất giác hào khí bùng dậy, tạt ngang ra xa hai trượng, cười to nói:

- Lão tặc thật không biết xấu hổ, bốn người cùng xông...

Chưa kịp dứt lời, chàng hự lên một tiếng, đã bị người áo đen bịt mắt thứ năm rón rén đến gần, điểm trúng huyệt đạo, ngã ra bất tỉnh.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, khi Trình Lập Dân hồi tỉnh, thấy mình đang nằm trong một gian phòng rất sang trọng, bên cạnh có hai thiếu phụ nửa thânỏa lồ, hết sức khiêu gợi, đang nhìn chàng bụm miệng cười khúc khích.

Trình Lập Dân đâu từng gặp qua hoàn cảnh này, bất giác đỏ mặt, vội nhắm mắt lại, ngấm vận chân khí, phát giác trên người còn có ba huyệt đạo bị khống chế, chân khí không sao đề tụ, lòng biết mình không phải được cứu, bèn lạnh lùng hỏi:

- Đây là đâu? Bên tai vang lên một giọng dịu dàng nói:

- Chốn tiêu hồn!

- Chốn tiêu hồn ư?

- Không sai! Tiểu đệ hiểu rồi chứ? Trình Lập Dân cười khẩy:

- Hừ!

- Hừ cái gì? Chỉ cần tiểu đệ bằng lòng chấp nhận điều kiện của chủ nhân, bảo đảm sẽ diễm phúc khôn cùng, vĩnh viễn không rời khỏi...

- Chủ nhân ư? Các ngươi là tay sai của lão tặc Vũ Văn Ngao phải không?

- Tiểu đệ nói năng nên khách sáo một chút, chủ nhân mà nghe được, coi chừng lão nhân gia ấy cắt lưỡi đấy! Trình Lập Dân lại buông tiếng cười khẩy, ngấm miệng làm thinh.

Lát sau, giọng dịu dàng ấy lại nói:

- Tiểu đệ sao lại đại dốt thế này? Chấp nhận điều kiện của chủ nhân, đối với tiểu đệ có trăm lợi mà không một hại...

Trình Lập Dân trừng mắt tức giận quát:

- Tiện tỳ im mồm!

- Ôi chào, làm gì mà hung tợn thế? Trình Lập Dân hậm hực:
- Hung tợn ư? Hừ! Ta mà còn có thể sống, nhất định sẽ giết chết ngươi!
- Được! Giết đi, giết đi nào! Một gương mặt thật diễm lệ khiêu gợi, kèm theo hương thơm ngào ngát đã nép vào má Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân huyết đạo bị khống chế, không cử động được, đành lại nhắm mắt buông tiếng hừ thật mạnh.

Mắt chàng tuy có thể nhắm, nhưng sự kích thích của mùi hương như lan như xạ, và cảm giác mịn màng của mặt má đối phương thì không thể nào xua bỏ, nên vẫn khiến lòng chàng xao xuyến, khó thể kèm chế...

Một giọng dịu dàng khác nói:

- Ngọc Lan tỷ tỷ hãy nói cho vị thiếu hiệp này biết điều kiện của chủ nhân đã căn dặn trước thì hơn!
- Uờm! Cũng được! Thiếu phụ tên Ngọc Lan vẫn nằm trên mình Trình Lập Dân, má kề má nói:
- Tiểu đệ hãy nghe đây, chủ nhân bảo là chỉ cần tiểu đệ bằng lòng quy thuận lão nhân gia ấy, tiểu đệ sẽ là một trong Thập Đại Thi Đồng dưới trướng, có thể luyện thành thần công tuyệt thế, có thể hưởng thụ diễm phúc khôn cùng, đó là điều biết bao người mơ ước mà không được đấy! Trình Lập Dân đành nói:
- Thì hãy ngồi dậy trước, bổn nhân có điều cần hỏi!
- Như thế này nói không tốt sao?
- Lão tặc kia tại sao không giết bổn nhân?
- Đó là vì lão nhân gia ấy đã để mắt đến tư chất của tiểu đệ!
- Nếu bổn nhân giả vờ bằng lòng, ngấm ngầm hãm hại lão ta thì sao? Ngọc Lan cười khanh khách:
- Tiểu đệ suy nghĩ ngây thơ quá, sau khi tiểu đệ tự nguyện quy thuận, lão nhân gia ấy sẽ với thủ pháp độc môn điểm vào huyết đạo của tiểu đệ, như vậy tuy không có trở ngại gì đối với người luyện võ, nhưng mỗi ngày phải do lão nhân gia ấy đích thân thay đổi các huyết đạo bị điểm, nếu không, cảm giác còn khó chịu hơn là chết. Như vậy, thử hỏi tiểu đệ có thể nào sinh lòng phản trắc hay không? Trình Lập Dân cười khẩy:
- Lão tặc tính toán thật chu đáo!
- Tiểu đệ bằng lòng rồi chứ?
- Không, bổn nhân phải đích thân nói chuyện với lão ta.
- Lão nhân gia ấy đang luyện công. À! Cũng được, dẫn tiểu đệ đi xem một phen trước đã! Ngọc Lan nói xong, vung chỉ điểm một hồi lên người Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân đứng bật dậy, chàng tuy đã có thể cử động, nhưng chân khí trong người vẫn không sao đề tụ, đành buông tiếng thở dài bất lực, theo sau hai thiếu phụ ra khỏi phòng.

Bên ngoài là một hành lang khúc khuỷu, trên đỉnh hành lang mỗi cách hai trượng đều có một viên minh châu đường kính cỡ một tấc, đủ các màu đỏ, lam, lục, tím, vàng, trắng...

khiến hành lang hết sức sặc sỡ và ngoạn mục.

Rẽ qua bảy tám khúc quanh, đi vào một gian đại sảnh to rộng, trên cửa sảnh có ba chữ “Tiêu Dao Cung” được kết thành bởi những viên minh châu màu đỏ.

Trong sảnh có đến hơn trăm nữ nhân lỏa thể, kẻ ngồi người nằm, dưới ánh sáng của những viên minh châu trên bốn vách và nóc sảnh, khiến người có cảm giác như đang ở trong Cung Quảng Hàn.

Trình Lập Dân vốn không dám nhìn cảnh tượng này, nhưng những nữ nhân lỏa thể có một số là thai phụ bụng to bè bè, khiến chàng không khỏi hiếu kỳ, chẳng thể không đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy trong số có đến nửa phần là thai phụ, tuổi đều còn trẻ và nhan sắc từ trung bình trở lên.

Đồng thời, dáng vẻ của những nữ nhân lỏa thể này cũng rất kỳ lạ, chàng biết rõ họ đều là những người bị bắt về đây, vậy mà họ chẳng chút khổ sầu, trái lại còn có vẻ rất vui sướng.

Trình Lập Dân đang thắc mắc, Ngọc Lan đã vỗ tay lớn tiếng nói:

- Khách quý giá lắm, mọi người hãy múa hát hoan nghênh! Những nữ nhân lỏa thể lập tức tuân lời, kẻ múa người hát, đùi ngực tha hồ phô trương, dù Trình Lập Dân định lực mạnh đến mấy cũng không khỏi tâm thần xao động, huyết mạch căng phồng...

Trình Lập Dân chau mày ngoảnh đi, trầm giọng nói:

- Bảo họ dừng lại ngay! Ngọc Lan liếc mắt đưa tình, lẳng lơ nói:

- Nếu tiểu đệ không chịu nổi, tỷ tỷ có thể lập tức cùng tiểu đệ ở ngay đây...

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Im mồm! Ngọc Lan dẫu môi:

- Đúng là một chàng trai chẳng biết phong tình là gì! Trình Lập Dân quá tức giận, vung tay tát vào má đối phương, nhưng lúc này chàng công lực không sao đề tụ, không có chút kinh lực nào cả.

Ngọc Lan nhẹ nhàng giơ tay, đã chộp lấy cổ tay chàng, rồi thì kéo nhẹ, hông chàng vào lòng, cười khanh khách nói:

- Tiểu đệ, tỷ tỷ cùng đệ vui vầy một phen...

Trình Lập Dân không sao vùng khỏi vòng tay đối phương, trong cơn tức giận, đành cắn vào vai đối phương.

- Ôi da! Một tiếng thét đau đớn, tiếp theo là một tiếng “bốp”, Ngọc Lan bị cắn đến lửa dục tiêu tan, lửa giận bùng dậy, tát cho Trình Lập Dân một cái nẩy lửa, choáng váng mày mặt.

Ngọc Lan trên vai máu tươi ròng ròng chảy xuống, y thị tức tối giậm chân hậm hực nói:

- Tiểu tử, hãy chờ xem, tối nay mà không...

Bỗng ngưng lời, gương mặt tái xanh lại nở nụ cười, quay sang thiếu phụ kia nói:

- Hà Hoa muội hãy canh chừng y, tỷ tỷ đi đây một lát sẽ quay lại ngay! Trình Lập Dân chờ Ngọc Lan đi khỏi, quay sang thiếu phụ tên là Hà Hoa thấp giọng hỏi:

- Những người này đều là dành cho chủ nhân của cô nương luyện công phải không?

- Vâng! Nhưng những đàn ông thuộc hạ của chủ nhân nếu có hứng thú cũng có thể đến đây tha hồ vui vầy bất kỳ lúc nào.

- Trông thần thái của họ, dường như đã uống tà dược gì rồi phải không?

- Đó là một loại xuân dược mạn tính làm mê hoặc thần trí.

- Thôi được rồi, cô nương hãy đưa tại hạ đi gặp chủ nhân.

Ra khỏi Tiêu Dao Cung, lại rẽ qua ba khúc quanh, bên phải hiện ra một đường hầm tối mịt, cuối đường hầm có thể thoáng thấy ba chữ “Thâm La Điện” xanh rờn.

Từng cơn gió lạnh kèm theo tiếng rên xiết vắng vắng từ trong Thâm La Điện vọng ra, khiến Trình Lập Dân bất giác rùng mình, toàn thân nổi gai ốc.

Chàng định thần lại, lạnh lùng hỏi:

- Thâm La Điện? Chẳng lẽ đây là U Minh Địa Phủ?

- Đây là U Minh Động!

- Trong ấy là những ai?

- Hà Hoa cười bí ẩn đáp:

- Những người võ lâm không chịu đầu phục chủ nhân! Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, không hỏi tiếp nữa.

Rẽ qua mấy khúc quanh, đến trước một cửa thủy tinh trong suốt, Hà Hoa thấp giọng nói:

- Đến rồi, chủ nhân chính là ở trong ấy luyện công, người có thể nhìn xem nhưng không được lên tiếng, kéo mắt mạng đây.

Trình Lập Dân chau mày, đến sát cửa thủy tinh nhìn vào, bên trong là một gian phòng ngủ hết sức lộng lẫy, trên một chiếc giường to có bốn nữ nhân lõa lồ nằm thành một hàng ngang, hai thiếu nữ và hai thai phụ, bốn người đều mắt rực lửa dục nhìn về phía đối diện, ra chiều hết sức thèm khát.

-oOo-

7. C 07

Lập tức, chàng giận đến cơ hồ vỡ tung lồng ngực, thì ra phía đối diện còn có một chiếc giường nhỏ hơn, trên giường là một đôi nam nữ toàn thân lõa lồ đang quện chặt vào nhau, người đàn ông chính là Vũ Văn Ngao, bảo chủ Bàn Thạch Bảo.

Đây chính là nguyên nhân bế quan của lão ta...

Đây chính là thần công lão ta đang nghiên luyện...

Đây chính là nguyên nhân đã tạo ra những tử thi và xương trắng dưới chân núi...

- Hừ...

Trình Lập Dân càng nghĩ càng tức giận, quên mất công lực của mình đã bị khống chế, buông tiếng cười khẩy, vung chưởng bổ vào cánh cửa thủy tinh...

Nhưng tay chàng vừa giơ lên, chợt cảm thấy bên hông tê dại, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Khi chàng hồi tỉnh, thấy mình vẫn nằm trên chiếc giường đó, toàn thân lõa lồ, một nữ nhân không một mảnh vải che thân rút vào lòng chàng, người ấy chính là Ngọc Lan.

Thật kỳ lạ, lúc này chàng không hề cảm thấy căm ghét y thị.

Một mùi thơm quyến rũ len vào mũi, khiến chàng lâng lâng quên mất mọi sự, toàn thân uể oải, như không còn chút sức lực, lại như có quá nhiều tinh lực cần phát tiết...

Chàng toàn thân huyết mạch căng phồng, một giòng chảy nóng trong Đan Điền đang bốc lên...

Đôi mắt ngập đầy lửa lục của chàng đắm đắm nhìn vào nữ nhân lõa lồ nằm bên cạnh, một sự thúc đẩy nguyên thủy khiến chàng dang tay ra, ôm lấy y thị...

Ngọc Lan buông tiếng cười khanh khách đầy dâm dăng, lăn người sang bên, nhìn chàng nũng nịu nói:

- Người làm sao thế này? Trình Lập Dân lắp bắp:

- Ta... ta muốn...

Đồng thời, như một con hổ đói lao vào thân hình đầy khiêu gợi kia...

Ngay khi ấy, cửa phòng nhẹ mở ra và đóng lại, một người áo đen bịt mặt như thể u linh lách vào.

Chỉ thấy người ấy vung chỉ lẳng không điểm ra một hồi, Trình Lập Dân với Ngọc Lan đã bị khống chế, sau đó lẹ làng móc ra một viên dược hoàn bỏ vào miệng Trình Lập Dân, rồi tiện tay xoa bóp khắp người chàng.

Lát sau, Trình Lập Dân từ từ hồi tỉnh, nhưng chàng vừa mở mắt, người áo đen bịt mặt đã nhanh chóng bùm miệng chàng và khẽ nói:

- Đứng lên tiếng, nếu không, lão phu chẳng thể nào cứu được ngươi! Trình Lập Dân với ánh mắt cảm kích và hoang mang nhìn đối phương. Người áo đen bịt mặt lập tức lấy y phục ném cho chàng, rồi truyền âm nói:

- Mặc vào mau! Trình Lập Dân lẳng lặng mặc y phục, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, liền loáng thoáng nhớ lại sự việc vừa qua, bất giác tim đập dữ dội, mặt nóng bừng, hận chẳng thể tức khắc rời khỏi đây.

Chàng vừa mặc y phục xong, người áo đen bịt mặt lại ném cho chàng một chiếc áo đen và một chiếc khăn đen, ra hiệu chàng mặc vào.

Xong xuôi, người áo đen bịt mặt lại truyền âm nói:

- Nhanh lên, đi theo sau lão phu! Rẽ qua bảy tám khúc quanh một đường hầm dài, đã đến cửa ra vào, trước cửa động có bốn người áo đen bịt mặt đứng gác, một trong bốn người đó trầm giọng hỏi:

- Ai? Người áo đen bịt mặt đi trước Trình Lập Dân thấp giọng đáp:

- Số Bốn và số Mười Hai!

- Việc gì ra khỏi động?

- Phụng mệnh chủ nhân tìm kiếm lưu đỉnh! (Lưu đỉnh có nghĩa là phụ nữ dùng để luyện tà công).

- Kiểm tra bài hiệu! Người áo đen bịt mặt liền đưa ra hai chiếc thẻ bài bằng đồng, người ấy kiểm tra xong rồi mới cho đi ra khỏi U Minh Động.

Bên ngoài sao đêm đầy trời, gió lạnh từng cơn thổi tạt, lúc này đang là giờ tỵ.

Trình Lập Dân không nén được quét mắt nhìn quanh, thấy U Minh Động này nằm trong một hạp cốc rất sâu, cửa động giăng đầy dây leo, trước động còn có một cây cổ thụ to đến mười người ôm che chắn.

- Đây thật là một nơi luyện tà công lý tưởng! Trình Lập Dân đang ngẫm nghĩ, người áo đen bịt mặt đã nắm tay chàng khẽ nói:

- Đi mau! Rồi lập tức, Trình Lập Dân chỉ cảm thấy gió rít bên tai, chân không chạm đất lướt nhanh về phía trước.

Lại trải qua sự kiểm tra của ba trạm gác, hai người mới ra đến ngoài cốc.

Mãi đến khi vượt qua một ngọn núi khác, người áo đen bịt mặt mới buông tay Trình Lập Dân ra, thở phào rồi nói:

- Được rồi, giờ đã thoát khỏi vùng nguy hiểm rồi! Trình Lập Dân khích động vòng tay xá dài nói:

- Đa tạ tiền bối...

Người áo đen bịt mặt khoát tay ngắt lời:

- Không cần tạ!

- Tiền bối có thể cho biết danh tánh chăng?

- Ngươi không cần phải biết!

- Tiền bối là người trong U Minh Động ư?

- Phải! Mà cũng không phải!

- Vậy...

- Đừng hỏi nhiều, hãy trả áo và khăn che mặt cho lão phu!

- Vâng! Trình Lập Dân lòng hết sức thắc mắc cởi áo và khăn che mặt ra, hai tay trao trả cho người áo đen bịt mặt và nói:

- Tiền bối có thể cho xem mặt thật được không? Người áo đen bịt mặt không đáp, chỉ nhẹ gật đầu, há miệng thối nhẹ, khăn che mặt bật lên, hiện ra một gương mặt vàng nhạt, ba chòm râu dài phất phơ, vẻ rất nghiêm nghị.

Trình Lập Dân vừa mới sững sờ, khăn che mặt đã phủ xuống, người áo đen bịt mặt trầm giọng nói:

- Lão phu đã quên một vật quan trọng phải tặng cho ngươi, giờ lão phu phải quay về lấy, từ đây đi về hướng đông, vượt qua bảy ngọn núi là đến Thiên Tâm Cốc, ngươi hãy ở ngoài cốc chờ lão phu, trước lúc trời sáng lão phu chắc chắn đến. Thôi, ngươi đi trước đi! Dứt lời, người như tia chớp, đã ra xa hơn hai mươi trượng.

Trình Lập Dân như vừa từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, thở phào một hơi dài, lòng đầy nghi vấn thăm thẳm như:

- Người mặt vàng này là ai? Giọng nói của ông ta rất là quan tâm thân thiết, nhưng cũng rất là lạnh lùng...

Ông ta còn có vật quan trọng gì tặng cho mình thế nhỉ? Vì lẽ gì những câu hỏi mình đưa ra, ông ta hoàn toàn không chịu trả lời? Ôi! Đây lại là những điều bí mật! Trình Lập Dân thi triển khinh công phóng đi về hướng đông, vừa vượt qua hai ngọn núi, trong khu rừng thấp phía trước bỗng có một tiếng quát lạnh lạnh vọng ra:

- Đứng lại! Rồi liền thấy bóng người nhấp nhোáng, một nam một nữ đã đứng cản trước mặt chàng.

Người nữ tuổi chừng hai mươi hai, hai mươi ba, mặc y phục trắng, khá xinh đẹp, dưới chóp mũi trái có một nốt ruồi mỹ nhân, vẻ mặt lạnh lùng và có vài phần lẳng lơ, mái tóc rối tung và y phục sặc sỡ.

Người nam chính là tên dâm tặc Lãnh Tu đã thoát chết dưới tay Trình Lập Dân hồi hai hôm trước, lúc này y đang cài khuy áo, sắc mặt nhợt nhạt.

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, mắt nhìn Lãnh Tu nói:

- Dâm tặc, giữa ta với ngươi dường như trời đất quá là chật hẹp! Lãnh Tu bĩu môi:

- Tiểu tử, hôm nay không dễ dãi như hôm trước đâu, ngươi đã đến lúc bị báo ứng rồi! Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, một chiêu “Tây thiên phật âm” nhanh như chớp tung ra.

Lãnh Tu hôm trước đã bị thua thiệt, không dám khinh địch nữa, nhưng ở trước mặt người đẹp, y cũng không thể tỏ ra yếu kém, lách người tránh sang bên, tả chưởng hữu trảo lập tức phải kích. Hai người đều thi triển tuyệt kỹ độc môn, chẳng chút nương tay giao chiến ác liệt.

Công lực của Lãnh Tu vốn đã kém hơn Trình Lập Dân một bậc, Trình Lập Dân tối qua lại được nữ nhân bịt mặt thành toàn, công lực càng tinh tiến không ít, so ra Lãnh Tu càng thua kém hơn. Vả lại, y thương thể mới khỏi, lại vừa mây mưa với nữ lang áo trắng, công lực càng suy giảm hơn.

Lúc này y chỉ bằng vào tâm lý ra oai ở trước mặt người đẹp mới miễn cưỡng giao thủ ngang ngửa với Trình Lập Dân, sau mười chiêu, y hoàn toàn không còn khả năng tấn công nữa.

Nữ lang áo trắng đứng bên thấy vậy bắt giắc chau mày quát:

- Dừng tay! Trình Lập Dân bởi muốn rửa nỗi nhục hôm trước, định tâm lấy mạng đối phương tại chỗ, đâu chịu nghe lời nữ lang áo trắng, chẳng những không dừng tay mà còn xuất thủ hung hiểm hơn.

Nữ lang áo trắng gắt giọng quát:

- Trình Lập Dân, hãy dừng tay, bản cô nương có điều cần hỏi!

- Có điều gì cô nương cứ nói đi! Trình Lập Dân trong khi nói, Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu liên tiếp tung ra, bức bách Lãnh Tu liên tiếp lùi sau năm bước. Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, đột nhiên bóng trắng nhấp nhোáng, một cánh tay vung ra, Lãnh Tu lập tức bị đẩy ra xa tám thước, còn Trình Lập Dân cổ tay phải đã bị nữ lang áo trắng nắm giữ.

Trình Lập Dân hết sức kinh hãi, vận công vùng mạnh, nhưng năm ngón tay của đối phương hệt như vòng thép nguội, không chút động đậy.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói:

- Trình Lập Dân, người hãy an phận thì hơn! Nữ lang áo trắng tuy chỉ lớn hơn Trình Lập Dân vài tuổi, nhưng võ công cao thâm khôn tả. Trình Lập Dân đang khi kinh hãi, bỗng bóng lam nhấp nhোáng, một luồng kinh phong đã ập vào huyết Linh Đài sau lưng chàng.

Trình Lập Dân theo bản năng lách người, tay trái với chiêu “Đảo đả kim chung” vung ngược ra sau, trong lúc nguy cấp chàng đã quên mất cổ tay phải bị khống chế, công lực toàn thân đã không sao đề tụ được nữa.

Tay trái chàng vừa mới tung ra, “bùng” một tiếng, thân người Lãnh Tu đã văng bay ra xa hơn trượng. Thì ra nữ lang áo trắng đã xuất thủ trước chàng.

Trình Lập Dân bất giác ngẩn người.

Nữ lang áo trắng quát:

- Thừa lúc người lâm nguy xuất thủ ám toán, kẻ như Bạch Văn này đui mù, đã quen biết một kẻ vô tích sự như người... Lãnh Tu, người rút khỏi đây ngay! Lãnh Tu mắt ngập vẻ căm thù cười gằn nói:

- Nàng đã yêu tên tiểu tử này ư? Nữ lang áo trắng Bạch Văn xẵng giọng:

- Chẳng việc gì đến người! Lãnh Tu cười khẩy:

- Có mới nói cũ, người thật là bạc bẽo lãng...

Bạch Văn tức giận quát:

- Cuồng đồ muốn chết! “Bốp bốp” hai tiếng giòn giã, Lãnh Tu bị đánh đến loạn choạng lù sau bảy tám bước mới đứng vững lại được.

Bạch Văn đưa tay chỉ Lãnh Tu khoe miệng đang rỉ máu, mặt lạnh như băng quát:

- Cuồng đồ, nhân lúc bốn cô nương chưa động sát niệm, người sớm rút khỏi đây thì hơn! Lãnh Tu với ánh mắt vô vàn căm thù nhìn hai người, hậm hực nói:

- Được, ta rút, để khỏi cản trở hảo sự của hai người! Dứt lời, lập tức quay người phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng, chỉ còn lại Trình Lập Dân với Bạch Văn hai người.

Trình Lập Dân thấy nữ lang áo trắng này khi nãy còn thân thiết với Lãnh Tu, trong chốc lát đã trở mặt vô tình, đành rằng hành vi thừa lúc người lâm nguy ám toán của Lãnh Tu quá ư bỉ ổi, song với quan hệ giữa hai người, vậy cũng không khỏi quá đáng.

Chàng nhận thấy cá tính của nữ lang áo trắng này còn quái lạ hơn là võ công, lúc này vẻ mặt của Bạch Văn càng lạnh lùng hơn, mắt nhìn Trình Lập Dân lạnh lùng hỏi:

- Người đã giấu muội muội của bốn cô nương ở đâu? Trình Lập Dân ngơ ngác:

- Cô nương nói gì vậy? Bạch Văn quắc mắt:

- Người còn vờ vĩnh ư? Trình Lập Dân nhú mày:

- Tại hạ không hề quen biết cô nương, làm sao biết được ai là muội muội của cô nương kia chứ? Bạch Văn gằn giọng:

- Người không biết thật ư? Trình Lập Dân giọng nghiêm túc:

- Tại hạ tự biết không phải địch thủ của cô nương, nhưng chưa đến nỗi phải nói dối với cô nương! Bạch Văn chăm chăm nhìn Trình Lập Dân, trầm ngâm hồi lâu, vẫn không tin lạnh lùng hỏi:

- Muội muội của bốn cô nương đã từng hai lần cứu nguy cho người, chuyện ấy không thể nào giấu giếm được bốn cô nương, chả lẽ y chưa từng gặp mặt người thật ư? Trình Lập Dân chột hiệu:

- Bạch cô nương là môn hạ Thái Cực Giáo phải không?

- Phải!

- Đêm hôm trước quả là có một vị cô nương đã hai lần cứu tại hạ, còn như có phải là lệnh muội hay không thì tại hạ không biết.

- Người chưa từng gặp mặt y sao?
- Vâng!
- Y đã nói với người những gì?
- Cô nương ấy đã chỉ cho tại hạ cách thoát khỏi Âm Dương Thần Ma và Bảo Tướng Yêu Cơ!
- Ồ...

Im lặng một hồi, Trình Lập Dân đánh bạo ấp úng hỏi:

- Bạch cô nương... lệnh muội sao lại nói là... là người sắp chết vậy? Bạch Văn quất mắt:
- Đó không phải là điều người nên hỏi!
- Nhưng có điều... lệnh muội đã có ơn cứu mạng tại hạ hai lần, nếu đó là sự thật thì ơn nghĩa cao dày ấy e rằng...

Trình Lập Dân bỏ dở câu nói, buông tiếng thở dài thậm thượt.

Chàng chẳng những thở dài vì muội muội của Bạch Văn, mà cũng vì bi thương cho thân mang tuyệt chứng của mình.

Bạch Văn cũng thở dài nói:

- Nếu người nhớ ân tình của y thì phải vâng lời bốn cô nương.

Trình Lập Dân trở mắt:

- Vâng lời cô nương ư?
- Không sai!
- Xin cô nương dặn bảo!
- Hãy đi theo bốn cô nương!
- Đi theo cô nương ư?
- Phải! Trình Lập Dân đang do dự, Bạch Văn cười khẩy nói:
- Người sợ ư? Trình Lập Dân lắc đầu:
- Không phải là vấn đề sợ hay không!
- Người thử nghĩ xem, nếu bốn cô nương muốn giết người thật dễ như trở bàn tay, hà tất phải đưa người đi!
- Điều ấy thì tại hạ biết!
- Vậy sao người không dám nhận lời?
- Vì sao Bạch cô nương lại phải đưa tại hạ đi?
- Trong vùng núi Phục Ngưu này có đến hơn trăm cao thủ võ lâm muốn có được người, nếu người không đi theo bốn cô nương thì hậu quả khó thể lường được.

Lời lẽ của Bạch Văn quả là sự thật, nhưng vẻ mặt và giọng nói lạnh lùng của y thị lại khiến Trình Lập Dân không sao hiểu nổi dụng tâm của y thị.

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm mặt nói:

- Ý tốt của Bạch cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh, tại hạ vì phải cấp bách đến Thiên Tâm Cốc yết kiến cốc chủ, phía trước dù có nguy hiểm, tại hạ cũng bất chấp.

Bạch Văn ngạc nhiên, trở mắt hỏi:

- Người muốn gặp cốc chủ Thiên Tâm Cốc ư?
- Vâng!

- Ai nói cho người biết vậy?
- Một vị tiên bối ẩn danh!
- Để cầu được võ công tuyệt thế ư?
- Vâng! Bạch Văn cười khẩy:

- Võ công của Thiên Tâm Cốc tuy cao thâm khôn lường, nhưng trăm năm nay chưa có ai học được một chiêu nửa thức ở Thiên Tâm Cốc. Theo bốn cô nương thấy, thay vì mạo hiểm bị người vây đánh để đến Thiên Tâm Cốc học võ công một cách mong manh, chi bằng theo bốn cô nương gia nhập Thái Cực Giáo thì hơn!

- Việc ấy...

Bạch Văn giọng khẳng định tiếp lời:

- Võ công của bốn giáo tuy chẳng thể so sánh với Thiên Tâm Cốc, song với thành tựu hiện nay của người, chỉ cần người chịu gia nhập, bảo đảm trong vòng một năm hẳn sẽ trở thành một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm. Hơn nữa, thân trí của phụ thân và nghĩa thúc người cũng có thể lập tức khôi phục, phụ tử đoàn viên.

Những lời này của Bạch Văn không chút khoát lác, quả là hết sức quyến rũ đối với Trình Lập Dân lúc này.

Trình Lập Dân không khởi động lòng, nhưng khi nghĩ đến mình đã mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chẳng còn sống được bao lâu, bất giác buông tiếng thở dài náo nức, lắc đầu nói:

- Thịnh tình của Bạch cô nương, tại hạ hết sức cảm kích, nhưng tại hạ vẫn phải đến Thiên Tâm Cốc thử cơ duyên một phen mới được.

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Văn nhìn chót vào Trình Lập Dân, vẻ mặt y thị cũng trở khác, hồi lâu mới khẽ thở dài nói:

- Thôi được, người đi đi! Đột nhiên, y thị quát:

- Kẻ nào? Cút ra đây!

- Hừ! Khẩu khí to thật! Theo sau tiếng nói, người xuất hiện là Chu Lương, nghĩa huynh của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân bất giác mừng rỡ reo lên:

- Đại ca... Đại ca cũng đến rồi! Chu Lương lạnh lùng nói:

- Sự kết nghĩa trước kia đã đoạn tuyệt, người còn gọi đại ca gì chứ?

- Đại ca...

- Im mồm! Hãy trao ra Tàng Chân Đồ, hôm nay ta tha chết cho người.

Trình Lập Dân ngẩn người:

- Đại ca, Tàng Chân Đồ đã bị Động Đình Nhị Xú cướp đi mất rồi! Chu Lương trừng mắt:

- Người tưởng ta tin ư?

- Đại ca có thể lục soát trên người tiểu đệ!

- Người đâu có ngu đến mức mang theo bên mình. Nói mau, người muốn tính mạng hay muốn Tàng Chân Đồ? Chu Lương từng bước tiến đến trước mặt Trình Lập Dân. Trình Lập Dân mặt đầy vẻ đau khổ nhìn Chu Lương, không biết phải ứng phó thế nào.

Bạch Văn từ nãy giờ lặng yên với ánh mắt lạnh lùng nhìn Chu Lương, lúc này bỗng cười khẩy nói:

- Tàng Chân Đồ quả thật là không có trên người y, bốn cô nương có thể chứng minh.

- Cô nương chứng minh giùm hẳn ư?

- Thế nào?

- Chúng mình Tàng Chân Đồ là do cô nương lấy đi ư?

- Hừ!

- Hừ cái gì, nếu ở trên mình Trình Lập Dân mà soát không ra Tàng Chân Đồ, ngay cả cô nương cũng đừng hòng sống rời khỏi đây! Bạch Văn cười khẩy:

- Vậy thì bốn cô nương rời khỏi đây trước cho người xem thử! Trong khi nói, Bạch Văn đã cất bước, chậm rãi đi về phía bên.

- Đứng lại! Bóng lam nhấp nháy, Chu Lương đã đứng cản trước mặt Bạch Văn.

- Cút về ngay! Trong tiếng quát lạnh lạnh cùng với tiếng “bốp bốp” giòn giã, Chu Lương người chưa kịp đứng vững đã lãnh lấy hai cái tát tai và bị đẩy trở về chỗ cũ, phen này đã thật sự khiến y cảm nhận được cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân.

Chu Lương vốn tính cao ngạo, xưa nay chưa từng chịu kém một ai trong lớp trẻ, chẳng ngờ hôm nay lại bị một nữ nhân trẻ tát tai và ngay cả thủ pháp của đối phương cũng chưa nhìn thấy rõ, khiến y choáng váng mặt mày...

Ngay khi y bị đẩy về chỗ cũ đứng thuôn mặt ra, trong bóng tối bỗng vang lên tiếng cười đinh tai và nói:

- Nha đầu, người thật không hổ là một nhân vật phong vân trong Thái Cực Giáo! Theo sau tiếng nói, xuất hiện một lão nhân áo đỏ, tóc đỏ râu rồng, mắt tròn như lục lạc, hướng về Bạch Văn nhe răng cười.

Theo sau lão nhân tóc đỏ còn có một đám hơn ba mươi người. Ngay lập tức, bầu không khí trở nên hết sức căng thẳng.

Bạch Văn thoáng biến sắc mặt nói:

- Xích Phát Linh Quan, tôn giá cũng muốn nhúng tay vào chuyện này ư? Xích Phát Linh Quan cười hăng hắc:

- Thần công vô địch, mọi người đều muốn luyện, Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh này đâu thể ngoại lệ.

Bạch Văn lạnh lùng tiếp lời:

- Chỉ sợ phen này tôn giá phải thất vọng đấy! Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh thoáng ngẩn người:

- Chẳng lẽ Tàng Chân Đồ đã bị người lấy đi rồi ư?

- Không phải!

- Vậy sao người biết lão phu thất vọng?

- Vì Tàng Chân Đồ đã bị Động Đình Nhị Xú cướp mất rồi!

- Đó là người dựa theo những lời tiểu tử kia đã nói với phụ thân hấn phải không?

- Đúng vậy!

- Lòng người cách da bụng, người làm sao có thể tin hấn?

- Tin hay không tùy tôn giá! Xích Phát Linh Quan cười to:

- Nha đầu, chớ có ốm ờ trước mặt lão phu, nếu Tàng Chân Đồ quả thật đã bị người lấy đi, lão phu nể mặt lệnh sư có thể buông tay bỏ đi, bằng không, nha đầu người chớ can thiệp vào chuyện người khác.

Bạch Văn kiên quyết:

- Chuyện này bốn cô nương đã nhất quyết can thiệp rồi! Xích Phát Linh Quan trầm giọng:

- Nha đầu, người tưởng lão phu sợ người ư?

- Sợ hay không là chuyện của tôn giá!

- Nha đầu người đã phải lòng tiểu tử này ư?

- Không việc gì đến tôn giá!
- Vậy chúng ta mạnh ai lấy cái mình cần, thế nào? Bạch Văn nhướn mày:
- Mạnh ai lấy cái mình cần ư?
- Phải, ý muốn của người là người, ý muốn của lão phu là Tàng Chân Đồ, bây giờ lão phu tạm thời mang tiểu tử này đi, khi nào lão phu có được Tàng Chân Đồ, bảo đảm sẽ đưa tiểu tử này đến tay người, không suy suyễn một sợi tóc nào.

Lúc này trong lòng Trình Lập Dân thật vô vàn chua chát, trong mười mấy ngày qua chàng luôn gặp kỳ duyên, đã kể được là một cao thủ bậc nhất võ lâm, nhưng mấy hôm nay, những người đã gặp đều là ma đầu cái thể, mình một thân võ công mà lại bị người muốn từng xẻo từng thích.

Một Bạch Văn của Thái Cực Giáo đã đủ khiến chàng đau đầu, giờ lại có thêm một Xích Phát Linh Quan, theo lời gia gia râu dài, Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh tuy không phải nhân vật trong Bát Hoang Bát Dị, nhưng võ công còn cao hơn Bát Dị, lão ta không phân biệt chính tà thiện ác, chỉ cần thích là làm, giờ mình bị kẹp ở giữa hai nhân vật khó đối phó này, biết phải làm sao đây? Chỉ nghe Bạch Văn cười khẩy nói:

- Khá khen cho tôn giá nghĩ thật chu đáo! Xích Phát Linh Quan cười hăng hắc:
- Lão phu làm việc gì, xưa nay không bao giờ để cho văn bối thiệt thòi.
- Tôn giá biết chắc là bốn cô nương chấp nhận ư?
- Người không chấp nhận cũng phải chấp nhận.
- Tôn giá dám chống đối với Thái Cực Giáo ư? Câu nói này của Bạch Văn thật phân lượng chẳng nhẹ, đã khiến Xích Phát Linh Quan khiếp sợ, nhất thời không biết phải quyết định thế nào.

Bạch Văn thấy vậy, vẻ mặt trở lạnh bỗng hé nở nụ cười nói:

- Tôn giá dám cam đoan có thể truy ra Tàng Chân Đồ ở trên người Trình Lập Dân ư? Xích Phát Linh Quan quả quyết:
- Lẽ đương nhiên!
- Có chứng cứ gì nào?
- Dĩ nhiên là có chứng cứ!
- Cho bốn cô nương xem thử hay là nói nghe thử!
- Cũng được! Trong chốc lát, Xích Phát Linh Quan đã thay đổi đến mấy lần sắc mặt, ngừng lời một hồi, trầm giọng gọi:
- Trương Long, Triệu Hổ!
- Có thuộc hạ!
- Ném vật chúng ra đây!
- Dạ! “Phịch phịch” hai tiếng, trong trường đã hiện ra hai tử thi, chính là Động Đình Nhị Xú Cái Vân Sơn và Đỗ Khâm Vô.

Trình Lập Dân lập tức biến sắc mặt quát:

- Từ Thái Thanh, Động Đình Nhị Xú này đã chết dưới tay lão phải không? Xích Phát Linh Quan cười hăng hắc:
- Tiểu tử, người thật khéo vờ vĩnh! Trình Lập Dân tức giận quát:
- Im mồm!

- Hắc hắc... Tiểu tử, với võ công hiện giờ của ngươi, bốn Động Đình Nhị Xú cũng chẳng phải địch thủ của ngươi. Tàng Chân Đồ trên mình ngươi làm sao có thể bị họ cướp đi mất, rõ ràng đó là thủ đoạn đánh lạc hướng của ngươi, giết chết Động Đình Nhị Xú rồi tung tin ra...

Trình Lập Dân giậm run quát:

- Lão tặc, hãy im mồm! Bồn nhân có điều hỏi lão! Xích Phát Linh Quan cười lạnh lùng:

- Tiểu tử ngươi chớ có quát tháo, chờ lão phu nói xong, có điều gì ngươi cứ hỏi.

Ngưng chốc lát, mới nói tiếp:

- Nha đầu, sự suy đoán này của lão phu có đúng hay không, ngươi chỉ cần nhìn sắc mặt của tiểu tử này là có được sự chứng minh ngay.

Trình Lập Dân nghe vậy, tức đến cơ hồ vỡ lồng ngực, thốt chẳng nên lời.

Thật ra, chàng sợ dĩ biến đổi sắc mặt liên hồi sau khi nhìn thấy thi thể của Động Đình Nhị Xú hoàn toàn vì hai người này là manh mối duy nhất để truy tìm Tàng Chân Đồ và vị hôn thê Lân Văn Anh, giờ đây Động Đình Nhị Xú đã chết, manh mối duy nhất chẳng phải đã gián đoạn là gì? Song chàng không ngờ đến, sự biến đổi sắc mặt của chàng đã khiến cho Xích Phát Linh Quan suy luận sai lầm, thật là nhảy xuống Hoàng Hà cũng chẳng thể rửa sạch.

Lúc này, Bạch Văn cũng không khỏi sinh lòng ngờ vực, ánh mắt lạnh lùng nhìn chàng không chớp.

Hiện trường tĩnh lặng một hồi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Trình Lập Dân đã nghĩ đến chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch của mình, bất giác thẫn thờ dài:

- Ôi! Thế là hết tất cả, thôi đành chịu vậy...

Chàng nghĩ đến đó, buông tiếng thở dài não nuột, lẳng lặng cúi đầu.

Xích Phát Linh Quan cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi chẳng phải có điều cần hỏi hay sao? Trình Lập Dân thờ thẩn nói:

- Thôi, không cần nữa!

- Hắc hắc hắc hắc...

Ngay khi Xích Phát Linh Quan buông tiếng cười đắc ý, đột nhiên bóng trắng nhấp nháy, Bạch Văn đã với thân pháp cực nhanh lướt đến trước mặt Trình Lập Dân, nắm lấy cổ tay phải chàng và quát:

- Chúng ta đi! Trong tiếng quát, Trình Lập Dân đã thân bất do kỷ, theo Bạch Văn tung mình lên.

- Nha đầu, ngươi không thoát được đâu! Tiếng đến người đến, chỉ thấy bóng đỏ nhấp nháy, bàn tay to bè của Xích Phát Linh Quan đã lẳng không chộp xuống.

Bàn tay chưa đến, năm luồng kinh phong nóng rực kèm theo tiếng rít lạnh lói đã ập đến năm đại yếu huyệt trước ngực Bạch Văn.

- Từ Thái Thanh, lão dám chống đối với Thái Cực Giáo...

Bạch Văn vừa tức giận quát, vừa mang Trình Lập Dân vọt đi xa hơn ba trượng.

Xích Phát Linh Quan người như quỷ mị đuổi theo và cười to nói:

- Nha đầu, đâu nghiêm trọng đến vậy! Đồng thời liên tiếp tung ra ba chiêu, buộc Bạch Văn phải tránh né lia lịa.

Bạch Văn võ công vốn đã không tinh thâm bằng Xích Phát Linh Quan, lúc này lại mang theo Trình Lập Dân, ứng phó càng khó khăn hơn.

Y thị liên tiếp tránh né ba lượt, gương mặt lạnh lùng đã hiện sát cơ, đẩy Trình Lập Dân tới trước và nói:

- Ngươi hãy thoát thân trước! Rồi liền xoay người, vung chưởng đón tiếp thế công của Xích Phát Linh Quan.

“Bùng” một tiếng, hai người cùng bật lui ba bước, cát bụi tung bay mù mịt, uy thế thật kinh người.

Bạch Văn cười khẩy nói:

- Từ Thái Thanh, lão chẳng qua chỉ có vậy mà thôi! Liền sau đó, hai người lại xáp vào nhau, một cuộc chiến ác liệt đã diễn ra.

Xích Phát Linh Quan trầm giọng nói:

- Nha đầu, tiểu tử ấy không thoát được đâu! Bạch Văn quét mắt nhìn, bắt giác lòng thầm kêu khổ, thì ra Trình Lập Dân lúc này đã bị bốn cao thủ thuộc hạ của Xích Phát Linh Quan bao vây giáp công.

Trình Lập Dân sau khi thoát khỏi tay Bạch Văn, trong tình thế này, chẳng cần Bạch Văn dặn bảo, chàng dĩ nhiên cũng nghĩ đến chuyện thừa cơ thoát thân.

Nhưng Chu Lương cũng nhận thấy thời cơ đã đến, Trình Lập Dân người vừa động dậy, y đã lướt đến cản trước mặt chàng.

Bọn thuộc hạ của Xích Phát Linh Quan cũng lập tức xuất động. Bóng người nhấp nhোáng, tám người võ công cao nhất đã chia làm hai nhóm, mỗi nhóm bốn người bao vây Trình Lập Dân và Chu Lương vào giữa, một cuộc hỗn chiến đã diễn ra.

Bạch Văn chiêu thức kỳ ảo và thân pháp huyền diệu, còn Xích Phát Linh Quan võ công tinh thâm và giàu kinh nghiệm chiến đấu, hai người muốn phân thắng bại, ít ra cũng phải trăm chiêu trở lên.

Trình Lập Dân với Chu Lương mỗi người ứng chiến với bốn cao thủ, có công có thủ, nhất thời khó phân thắng bại.

Tuy nhiên, tình thế rất là rõ ràng, thuộc hạ của Xích Phát Linh Quan còn có đến hơn hai mươi cao thủ đang vây quanh, kết quả cuộc chiến cũng có thể tiên liệu.

Trăm chiêu qua đi, Xích Phát Linh Quan bỗng quát to:

- Các người còn xem gì nữa? Hãy lấy mạng hai tiểu tử này mau! Liền thì, bóng người nhấp nhোáng, lại có bốn cao thủ chia nhau lao vào giáp công Trình Lập Dân và Chu Lương.

Ngay trong tình thế nguy cấp ấy, thốt nhiên một tiếng huýt ghê rợn vạch không gian truyền đến, liền sau đó, một bóng xám nhanh như tia chớp lao vào vòng chiến.

- Ồ... Phong Sát Thần!

- Phong Sát Thần! Tiếng hét kinh hoàng! Tiếng rú thảm thiết! Tiếng thi thể ngã xuống đất! Tiếng cười khàn khàn quái dị... Hòa thành một bản hợp tấu kinh hồn động phách...

Trong thoáng chốc, ngoại trừ vài người võ công cao và chạy nhanh, thấy đều phơi xác tại chỗ.

Tiếng huýt ghê rợn lại vạch không gian ra đi! Một người từ trong khe đá chui ra, đó chính là Trình Lập Dân lại thoát chết một lần nữa.

Trình Lập Dân thơ thẩn quét mắt nhìn những tử thi ngổn ngang trên mặt đất, buông tiếng thở dài thậm thượt.

Một bóng xanh nhẹ nhàng hạ xuống đất, đó chính là nữ nhân bịt mặt đã đuổi theo Phong Sát Thần.

Bà vừa nhìn thấy Trình Lập Dân, bắt giác với giọng run run nói:

- Hải tử... Người còn ở đây...

Trình Lập Dân ngơ ngẩn gật đầu:

- Vâng!

- Người chưa đến Thiên Tâm Cốc sao?

- Chưa!

- Người lại gặp cản trở ư?

- Vâng!
- Hải tử, ta hộ tống ngươi một đoạn đường!
- Không, vẫn bối tự biết đi!
- Sao? Ngươi...
- Đại thẩm hãy đuổi theo Phong Sát Thần thì hơn!
- Ồ! Phải rồi, ta nên đuổi theo ông ấy mới phải... Ngươi thấy ông ấy đi về hướng nào?
- Hướng bắc!
- oOo-

8. C 08

- Hải tử, chúc ngươi may mắn, ta quả là phải lập tức đuổi theo phụ thân của... Ồi...
- Trong tiếng thở dài, nữ nhân bịt mặt đã mất dạng trong bóng đêm mịt mù.
- Trình Lập Dân nhìn về hướng mất dạng của nữ nhân bịt mặt, lòng như hiểu ra lắm lắm:
- Ta quả là phải lập tức đuổi theo phụ thân của... Thật ra Phong Sát Thần là phụ thân của ai? Ngươi có biết phụ thân ngươi hãy còn sống trên đời không? Đại thẩm nói đó là Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam ư? Trời hỡi! Điều bí ẩn này ai mới có thể giải đáp? Chàng đứng thừ ra như phỗng đá. Hồi lâu, khẽ buông tiếng thở dài, ngược mặt xem vị trí của tinh tú, lắm lắm:
 - Trời sắp sáng rồi, mình hãy đến Thiên Tâm Cốc thì hơn! Nghĩ đoạn, lập tức thi triển khinh công phóng đi.
- Sau khi vượt qua năm ngọn núi, trời vừa hừng sáng, chàng quan sát hạp cốc mây trắng dày đặc bên dưới, lắm lắm:
- Chính là đây rồi!
 - Không sai, chính là đây! Tiếng nói đột ngột ấy vang lên ngay bên cạnh chàng.
- Trình Lập Dân giật mình kinh hãi, nhìn khi nhìn rõ người lên tiếng chính là lão nhân mặt vàng, chàng ngại ngần cười nói:
- Tiền bối đã đến trước ư?
 - Không, lão phu cũng vừa mới đến!
 - À!
 - Hải tử, ngươi lại trải qua một phen hung hiểm nữa phải không?
 - Vâng!
 - Họ là những ai vậy?
 - Bọn Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh mấy mươi người, một cô nương tên là Bạch Văn, môn hạ của Thái Cực Giáo và Chu Lương của Bàn Thạch Bảo...
 - Ồ! Vậy ngươi sao thoát thân được vậy?
 - Phong Sát Thần đã cứu vẫn bối!
 - Đại nạn không chết, ắt có hậu phúc. Hải tử, ngươi hãy tự giữ lấy thân! Lão nhân mặt vàng từ trong lòng lấy ra một mảnh ngọc bội trắng cỡ ba ngón tay, trao cho Trình Lập Dân và nói:

- Hải tử, người hãy xem trước đi! Trình Lập Dân đón lấy ngọc bội, chỉ thấy trong ngọc bội trong suốt có một con rồng đỏ rất sinh động, bề ngoài dày đặc những chữ bé xíu, bất giác ngạc nhiên hỏi:
 - Tiền bối, đây cũng là bảo vật vô lâm phải không?
 - Phải, đây là Long Bội trong Long Phụng Ngọc Bội, còn Phụng Bội đã bị hủy hoại hồi mười hai năm trước rồi!
 - Ồ! Tiếc quá!
 - Nhưng khẩu quyết trên Phụng Bội, lão phu đây có một phần.
- Lão nhân mặt vàng lại lấy ra một cuộn da dê trao cho Trình Lập Dân, rồi nói tiếp:
- Hải tử, người giữ lấy cả đi, đây chính là những món vật phải trao cho người mà lão phu đã nói tới qua.
- Trình Lập Dân sửng sốt:
- Tiền bối, vậy sao được?
 - Hải tử, đây vốn là vật của Trình gia người!
 - Thật ư?
 - Đương nhiên là thật, Tam Nghĩa Trang chính là bị hủy vì vật này đây! Trình Lập Dân mắt ánh lên vẻ kỳ lạ:
 - Tiền bối có thể nói rõ hơn được không?
 - Hải tử, hiện giờ lão phu chỉ có thể tiết lộ như vậy thôi!
 - Vậy kẻ thù là ai?
 - Vũ Văn Ngao!
 - À! Thì ra là lão ta, thảo nào... Lão tặc thật đáng chết!
 - Người chó khích động, với tư chất và căn bản của người hiện giờ, trong thời gian ngắn là có thể luyện thành tuyệt kỹ trên Long Phụng Ngọc Bội này, đến lúc ấy là có thể báo phục thân thù rồi!
 - Tiền bối đã luyện thành tuyệt kỹ trên ấy rồi ư?
 - Phải, nhưng tư chất của lão phu quá kém, không có được thành tựu lớn.
 - Vậy lão tặc Vũ Văn Ngao thì sao?
 - Y bởi chưa có được Phụng Bội, chỉ bằng vào tà công phụ giúp, võ công của y hiện đã cao hơn lão phu, nhưng sau khi người luyện thành tuyệt kỹ chính tông trên Long Phụng Ngọc Bội, tà bất thắng chính, người vẫn có thể lấy mạng y.
 - Tiền bối có được Ngọc Bội này từ...
 - Lão phu đã lấy trộm trong tay Vũ Văn Ngao! Trình Lập Dân nghiêm mặt, khom mình xá dài nói:
 - Đại đức không dám báo đáp bằng lời, ân huệ của tiền bối, văn bối chỉ có thể ghi lòng tạc dạ! Lão nhân mặt vàng đưa tay ra, một luồng tiềm lực vô hình đỡ Trình Lập Dân lại, một vẻ kỳ lạ thoáng qua trên mặt nói:
 - Hải tử, lão phu vừa mới nói rồi, đây vốn là vật của Trình gia, lão phu chỉ là... À! Chỉ cần người từ nay đừng... Ồi! Bỏ đi thôi! Trình Lập Dân thấy đối phương ập a ập ứng như vậy, lòng hết sức thắc mắc, bất giác chau mày mà nói:
 - Tiền bối có thể cho biết lai lịch không?
 - Điều ấy... người tạm thời không nên biết thì hơn!
 - Vậy bao giờ mới có thể biết?

- Khi thời cơ đến, lão phu sẽ cho người biết!
- Tiền bối biết rất rõ thân thế của văn bối phải không?
- Phải!
- Văn bối là con trai của Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam phải không?
- Phải!
- Tam Nghĩa Trang xưa kia ngoài gia phụ với hai vị nghĩa thúc, còn có các nhân vật trọng yếu nào?
- Người hỏi vậy nghĩa là sao?
- Văn bối muốn biết một số trưởng bối xưa kia!
- À! Theo như lão phu biết, không còn ai nữa!
- Vậy gia mẫu thì sao? Phải chăng đã gặp nạn lúc Tam Nghĩa Trang bị hủy rồi?
- Ngay từ bé người đã không còn mẫu thân rồi!
- Chẳng lẽ văn bối từ trên trời rơi xuống hay sao?
- Chuyện ấy... e chỉ có phụ thân người biết rõ thôi!
- À! Văn bối hiểu rồi! Chàng đã hiểu gì? Lão nhân mặt vàng đã nói là ngay từ bé chàng đã không còn mẫu thân, vậy Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam rất có thể là nghĩa phụ chàng, trong những lời úp mở của nữ nhân áo xanh bịt mặt cũng có thể nhận ra phần nào manh mối.

Chàng lời vừa thốt ra, một ý nghĩ khác lại lập tức bác bỏ, nếu mình là nghĩa tử của Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam thì lão nhân mặt vàng này chẳng thể nào không biết. Bởi thông thường, một người nhận nghĩa tử đâu cần thiết phải giữ bí mật và vì sao nữ nhân áo xanh bịt mặt lại nói là thân phận của chàng chỉ có bà ấy, Phong Sát Thần và phụ thân chàng là biết rõ? Hiện Phong Sát Thần thần trí đã mất và phụ thân cũng mất bản tính, hãm thân trong Thái Cực Giáo, vậy trên thực tế, người biết được thân phận của chàng chỉ có một mình nữ nhân áo xanh bịt mặt thôi! Bà ấy có thể nào chính là mẫu thân của mình không? Nếu phải, vì lẽ gì bà ấy lại thần bí như vậy...

Trình Lập Dân lại nhớ đến lời nói của nữ nhân áo xanh bịt mặt:

- “Hài tử, nếu người không luyện thành được thần công vô địch, huyết hải thâm thù của người e rằng...”.
- Huyết hải thâm thù đó nghĩa là sao? Nếu trong số nữ nhân áo xanh bịt mặt, Phong Sát Thần và Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam ba người, có hai người là phụ mẫu của chàng, vậy rõ ràng là song thân mình hãy còn sống, và nữ nhân áo xanh bịt mặt cũng đã nói: “Người có biết là phụ thân người còn sống trên đời không?”. Như vậy, huyết hải thâm thù từ đâu mà có? Lão nhân mặt vàng từ lúc Trình Lập Dân thốt ra câu “Văn bối hiểu rồi!”, ông chỉ lặng thinh nhìn chàng, lúc này thấy chàng chau mày suy tư, ông ôn tồn hỏi:
- Hài tử, người lại gặp điều băn khoăn nữa phải không? Trình Lập Dân gật đầu:
 - Vâng! Hiện giờ văn bối càng nghĩ càng hồ đồ!
 - Vậy thì tạm thời dừng nghĩ nữa, mọi sự chờ khi nào phụ thân người thoát hiểm sẽ rõ.
 - Vâng! Trình Lập Dân bỗng trong đầu linh quang lóe lên, phần chấn tinh thần buột miệng hỏi:
 - Tiền bối có biết một người tên là Chí Hoảng không? Lão nhân mặt vàng lắc đầu:
 - Chưa từng nghe, đó là ai vậy?
 - Chính là tên của Phong Sát Thần!
 - Là tên của Phong Sát Thần ư? Ông ấy họ gì? Trình Lập Dân lắc đầu:
 - Văn bối không biết!
 - Vậy sao người lại biết tên của ông ấy?

- Vãn bối nghe được từ miệng một nữ nhân áo xanh bịt mặt đã đuổi theo ông ấy nói ra!
- Người có thể nói rõ hơn không? Trình Lập Dân bèn sơ lược kể lại chuyện hai lần gặp Phong Sát Thần và nữ nhân áo xanh bịt mặt.

Lão nhân mặt vàng chau chặt mày, trầm ngâm nói:

- Đó quả là một chuyện quái lạ, võ công của Phong Sát Thần cao thâm khôn lường, kể từ khi ông ấy xuất hiện trên giang hồ, chưa từng nghe có người tiếp nổi một chiêu nửa thức của ông ấy. Theo lẽ thì ông ấy hẳn không phải là một kẻ vô danh, nhưng lão phu chưa từng nghe trong giới võ lâm có người tên là Chí Hoằng và hơn nữa, lão phu tự tin hết sức rõ về thân thế gia đình người, nhưng cũng không nghĩ ra được hai người ấy có quan hệ với thân thế người...

Trình Lập Dân khê buông tiếng thở dài, lão nhân mặt vàng từ trong bọc hành lý lấy ra một gói giấy dầu trao cho chàng và nói:

- Hải tử, tạm thời đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa, khi nào thời cơ đến sẽ rõ... Trong gói giấy này là lương khô chuẩn bị cho người, lão phu đã đến lúc phải đi rồi...
- Tiền bối... danh hiệu của tiền bối...
- Người tạm gọi lão phu là Kim Diện Nhân được rồi!
- Kim Diện Nhân ư?

- Phải! Chúc người luôn gặp may mắn, tạm biệt! Trình Lập Dân thơ thẩn nhìn theo bóng dáng Kim Diện Nhân đến khi khuất dạng, mới buông tiếng thở dài thậm thụt, thi triển khinh công phóng đi về phía Thiên Tâm Cốc.

Khi chàng còn cách cửa ra vào Thiên Tâm Cốc chừng nửa dặm đường, bỗng nghe một tiếng nói lạnh lạnh vọng đến:

- Tiểu tử, khoan đi đã! Trình Lập Dân sững sốt dừng bước, tiếng nói lạnh lạnh ấy lại vang lên:
- Người hãy nghe kỹ lời dặn của ta, không được hỏi lại... Hải Thiên Tứ Hữu bị hãm thân trong Thiên Tâm Cốc đã ba ngày rồi, giờ người dừng theo thường quy vào cốc, khi nào gặp cây đào thứ nhất, hãy chéch sang phải ba bước, rồi chéch sang trái bảy bước, sau đó đi thẳng tới trước năm bước, cứ thế mà tiến tới sẽ đến chỗ bị giam của Hải Thiên Tứ Hữu, sau đó dẫn họ theo cách đi trên ra khỏi trận, khi ra khỏi trận phải căn cứ theo một cây đào cao nhất làm chỗ khởi bước. Đồng thời, lúc người vào trận, hẳn có người truyền âm ngăn cản, nhưng người này không bao giờ làm khó hậu sinh vãn bối, người hãy tự liệu cách ứng phó.

Hãy nhanh chóng cứu thoát Hải Thiên Tứ Hữu, không được chậm trễ, và lập tức đến dưới cây cổ tùng trên đỉnh núi chờ sự căn dặn khác. Thôi được rồi, người đi đi! Trình Lập Dân ngơ ngẩn lắng nghe, đưa mắt nhìn quanh, trong vòng nửa dặm toàn là triền núi, không một bóng người, cũng không có chỗ ẩn nấp, nhưng tiếng nói rõ ràng như ở ngay trước mặt, hiển nhiên người này đã sử dụng truyền kỹ thượng thừa thiên lý truyền âm.

Vậy người truyền âm này là ai? Thiên Tâm Cốc đã là thánh địa võ lâm hàng trăm năm qua, Hải Thiên Tứ Hữu lại là nhân vật tiền bối trong chính phái võ lâm, vì lẽ gì Thiên Tâm Cốc cốc chủ lại giam hãm Hải Thiên Tứ Hữu? Người truyền âm này đã biết rõ cách ra vào kỳ trận giam hãm Hải Thiên Tứ Hữu, vậy sao không tự hành động, mà lại mượn tay mình? Trình Lập Dân tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng không có thời gian suy nghĩ, đồng thời giọng nói của người truyền âm rất chân thật, nên chàng không dám do dự, lập tức thi triển khinh công phóng đi.

Cửa ra vào là một hạp cốc trên hạp dưới rộng, ánh nắng xuyên qua mây mù chiếu xuống, càng khiến cho hạp cốc trở nên thần bí hơn.

Trình Lập Dân vừa mới bước vào cửa cốc đã thấy một tấm bia đá cao hơn trượng, trên có tám chữ “Thánh địa võ lâm, tuyệt đối cấm vào”. Qua nét chữ trên bia đá, hiển nhiên bia đá này được dựng chưa lâu.

Trình Lập Dân tuy lòng thắc mắc, nhưng không dừng bước, vẫn đi nhanh vào cốc.

Đi được chừng một dặm, trước mắt lại hiện ra một bia đá to lớn, trên có tám chữ “Vào thêm mười trượng là đến cửa chết”.

Trình Lập Dân lòng hết sức hồi hộp, trong lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh, tấm bia đá đầy ghê rợn này đã khiến chàng đề cao cảnh giác, tiến tới thêm sáu trượng, phía trước rộng mở, ngoài bốn trượng đã là cuối đường hầm, chỉ thấy trong sương trắng mịn mờ, một khu rừng đào ngổn ngang hiện ra trước mặt.

Trình Lập Dân đi nốt bốn trượng còn lại, đã thoáng thấy Hải Thiên Tứ Hữu quay lưng vào nhau, mặt hướng ra ngoài, xếp bằng ngồi trên đất, ngửa mặt ra chiều suy tư.

Trình Lập Dân đang nhìn vào rừng đào quan sát, bỗng bên tai vang lên tiếng quát:

- Tiểu tử, ngươi không biết chữ sao hả? Tiếng nói tuy khê, nhưng chấn động sơn cốc, đình tai nhức óc, chứng tỏ công lực người này cực kỳ thâm hậu.

Trình Lập Dân tuy lòng ớn lạnh, song ngoài mặt vẫn cố trấn tĩnh nói:

- Văn bối biết chứ!

- Ngươi không sợ chết hả?

- Tham sống sợ chết, đó là lẽ thường tình của con người, văn bối đâu thể ngoại lệ!

- Vậy sao ngươi đã trông thấy những lời cảnh cáo trên bia đá mà không quay ra?

- Văn bối cần yết kiến cốc chủ và gặp Hải Thiên Tứ Hữu!

- Ngươi là gì của Hải Thiên Tứ Hữu?

- Bốn vị tiền bối Hải Thiên Tứ Hữu có ơn đức truyền thụ võ công cho văn bối...

- Không phải sư đồ sao?

- Không! Không có danh nghĩa sư đồ!

- Có người chỉ dẫn ngươi đến đây phải không? Trình Lập Dân cơ hồ buột miệng đáp “phải”, song vì đạt được mục đích cứu Hải Thiên Tứ Hữu, chàng đành bấm bụng nói dối:

- Không có! Tiếng nói ấy trở nên gay gắt:

- Hải Thiên Tứ Hữu không biết tốt xấu, đã gị giam hãm trong rừng đào trước mặt ngươi, nếu không chấp nhận mệnh lệnh của lão nhân gia ta hoặc tự tìm ra được sự huyền bí của rừng đào, chắc chắn sẽ bị giam chết trong rừng đào.

Ngưng chốc lát, dịu giọng nói tiếp:

- Ngươi tuổi còn trẻ, lão nhân gia ta không đành lòng làm khó ngươi, ngươi đi đi! Trình Lập Dân lớn tiếng nói:

- Xin tâm linh hảo ý của tiền bối, văn bối đã vào đến đây, đâu thể nào tay không trở về.

- Ngươi đã quyết tâm vậy ư?

- Không sai!

- Vậy thì ngươi hãy cùng chết với bốn lão già ngoan cố kia đi!

- Nếu như mấy cây đào kia không giam hãm được văn bối thì sao?

- Vậy thì các ngươi có thể tự do rời khỏi đây! Hừ, e rằng ngươi sẽ thất vọng đấy! Trình Lập Dân không đáp, cất bước đi vào rừng đào, chỉ nghe người ấy với giọng sắc lạnh nói:

- Rõ là không biết sống chết! Trình Lập Dân bèn thừa cơ nói:

- Sự sống chết của văn bối không cần tiền bối lo lắng, chỉ mong tiền bối tôn trọng lời hứa của mình là được rồi! Người ấy tức giận quát:

- Lão thân ta thân phận thế nào, lại nuốt lời đối với một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi hay sao?

- Đa tạ lời hứa vàng ngọc của tiền bối! Lúc này Trình Lập Dân đã đi đến gần rừng đào, quan sát một hồi, lập tức theo cách vào trận do người bí mật ở ngoài cốc chỉ dẫn đi vào rừng đào.

Khi chàng theo cách ấy đi được hai lượt, trong tối vọng đến một tiếng kinh ngạc, tiếp theo là một tiếng thở dài nói:

- Ta đã đoán biết chắc chắn y còn ở gần đây, vậy mà vẫn bị mắc lừa y.

Trình Lập Dân tuy biết đối phương nói về người đã chỉ dẫn mình, nhưng lúc này chàng không có thời gian suy nghĩ, tiếp tục đi vào trong trận.

Khi chàng đi đến bên cạnh Hải Thiên Tứ Hữu, bốn người mới như vừa từ trong mơ chợt tỉnh, Ngũ Nhạc Tiêu Tử Đồng Bách Xuyên trước tiên kinh ngạc nói:

- Ủa! Tiểu tử, sao ngươi cũng đến đây vậy? Trình Lập Dân thấp giọng kể lại chuyện được cao nhân chỉ điểm ở ngoài cốc, đoạn nói tiếp:

- Mọi sự chờ ra khỏi cốc rồi hẵng nói, giờ xin mời bốn vị tiền bối theo vân bối ra khỏi trận.

Dứt lời, liền quay người dẫn trước đi ra ngoài trận, Hải Thiên Tứ Hữu lặng lẽ theo sau.

Năm người vừa ra khỏi rừng đào, trong tối vang lên tiếng người khi nãy có vẻ tức giận nói:

- Tiểu tử, lão nhân gia ta đã nói chẳng thể không giữ lời, nhưng món nợ ngươi đã lừa dối ta hôm nay chẳng thể không tính, lần sau gặp lại, ngươi phải hoàn trả cả vốn lẫn lãi đấy! Trình Lập Dân lớn tiếng đáp:

- Đa tạ tiền bối đã đại lượng...

- Tiểu tử, ngươi phải thành thật trả lời một câu hỏi của ta!

- Tiền bối nói đi!

- Ngươi có phải là đồ đệ của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên không? Trình Lập Dân ngăn người:

- Thiết Thủ Thư Sinh ư?

- Phải! Trình Lập Dân lắc đầu:

- Vân bối chưa từng nghe danh hiệu ấy!

- Vậy ngươi làm sao biết được cách ra vào Ngũ Hành Lục Hạp Chu Thiên Đại Trận của Thiên Tâm Cốc?

- Đó là do một vị tiền bối ẩn thân đã truyền âm chỉ điểm!

- Hừ! Được rồi, ngươi đi đi! Trên đường đi, đôi bên cùng kể cho nhau nghe những gì đã xảy ra sau khi chia tay lần trước.

Thì ra vị tiền bối võ lâm mà Hải Thiên Tứ Hữu muốn gặp chính là cốc chủ Thiên Tâm Cốc không rõ lai lịch mà võ công cao thâm khôn lường này, sau khi bốn người tìm kiếm Cửu Chuyển Tam Hoa Bảo Ngọc không có kết quả, bèn đến Thiên Tâm Cốc bái viếng, chẳng ngờ Thiên Tâm Cốc cốc chủ tính tình đã đổi khác, định thu nhận bốn người làm Thủ Cốc Tứ Thánh và chấp nhận mọi sự sai bảo.

Hải Thiên Tứ Hữu trong khi chưa rõ lai lịch của đối phương, dĩ nhiên không nhận lời, nên đã bị giam hãm trong rừng đào suốt ba ngày trời.

Lúc này năm người đã ra đến bên ngoài cốc, Trình Lập Dân hỏi:

- Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên thật ra là ai? Bốn vị tiền bối có thể cho vân bối biết không? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vuốt râu nói:

- Thiết Thủ Thư Sinh là một vị quái kiệt võ lâm hồi trăm năm trước, luận bối phận còn cao hơn bốn lão già này một bậc, bình sanh chưa từng gặp địch thủ. Nếu người chỉ điểm ngươi trong tối ấy là vị tiền bối dị nhân này, ngươi thật là có phúc duyên.

Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên tiếp lời nói:

- Lời nói của Thiên Tâm Cốc cốc chủ khi nãy quyết chẳng phải không có nguyên nhân, xem ra người chỉ điểm người chín phần mười là Từ tiền bối rồi! Trình Lập Dân vừa định hỏi, bên tai lại vang lên tiếng nói của người ẩn thân khi nãy:

- Tiểu tử, đừng lời thôi nữa, hãy từ biệt Hải Thiên Tứ Hữu, đến ngay chỗ lão phu đã chỉ định khi nãy.

Trình Lập Dân cười ngượng nói:

- Vị tiền bối dĩ nhân ấy lại gọi vãn bối nữa rồi! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vội hỏi:

- Bảo người đi ngay ư? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng!

- Thôi được, người đi đi! Chúc người may mắn! Trình Lập Dân lập tức cung kính thi lễ với Hải Thiên Tứ Hữu, thi triển khinh công phóng đi lên đỉnh núi.

Nghọn cỏ từng trên đỉnh núi cao đến hơn ba mươi trượng, năm người ôm không xuể.

Trình Lập Dân vừa đến dưới cỏ từng, trong tối liền có tiếng nói:

- Tiểu tử, hãy phóng lên ngọn cây, từ lỗ hổng trên thân cây mà xuống.

Trên ngọn cây quả nhiên có một lỗ tròn, đường kính cỡ ba thước, cúi nhìn xuống, bên dưới tối mịt, sâu không thấy đáy.

Trình Lập Dân xem một hồi, rồi liền dùng cả tay lẫn chân treo xuống, dưới đáy là một đường hầm chênh chênh đi xuống, vẫn tối mịt, xò tay không thấy năm ngón.

Trình Lập Dân đang lưỡng lự, tiếng nói ấy lại vang lên:

- Hãy đi theo đường hầm, chừng thời gian một tuần trà sẽ gặp lão phu.

Trình Lập Dân liền tiếp gặp kỳ duyên, công lực đã thâm hậu, trải qua một lúc, đôi mắt đã thích nghi với bóng tối, lúc này đã có thể thấy rõ cảnh vật trong vòng năm thước.

Con đường hầm này là một thạch động thiên nhiên được sửa chữa thêm, tuy có mùi ẩm mốc, nhưng không ngột ngạt.

Sau thời gian chừng một tuần trà, trước mắt bừng sáng, đã vào đến một thạch thất rộng chừng hai trượng vuông.

Dưới ánh châu dọi dàng từ trên nóc thạch thất chiếu xuống, chỉ thấy một văn sĩ trung niên toàn thân nho phục, dưới cằm có ba chòm râu dài, ngồi xếp bằng trên giường, đang mỉm cười nhìn chàng.

Trình Lập Dân vội quỳ xuống vái lạy và nói:

- Vãn bối Trình Lập Dân tham kiến tiền bối! Trình Lập Dân vừa mới dập đầu lạy, bên tai đã vang lên tiếng hòa nhã nói:

- Không! Người sai rồi, phải nói là đồ nhi Trình Lập Dân tham kiến sư tôn mới đúng! Trình Lập Dân mừng rỡ:

- Đồ nhi Trình Lập Dân tham kiến sư tôn! Một luồng kinh khí dịu dàng nâng người Trình Lập Dân đặt lên một chiếc ghế đá bên trái giường, văn sĩ trung niên với ánh mắt hiền từ nhìn chàng nói:

- Dân nhi, sư phụ đã biết phần nào về lai lịch và chuyến đi này của người, không cần nói nữa, giờ hãy nghe sư phụ nói cho người biết lai lịch của sư môn.

Trình Lập Dân ngồi nghiêm trang, văn sĩ trung niên thư thả nói tiếp:

- Sư phụ danh tánh là Từ Nguyên, giới võ lâm gọi là Thiết Thủ Thư Sinh. Thần Long Kiếm Khách Từ Vũ Quân là tăng tổ phụ của ta, võ công của bốn môn từ Nga My mà ra, nên bốn môn cũng có thể nói là chi phái của Nga My. Hồi trăm năm trước, cuộc tình giữa ta với Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đã nổi sóng gió, trở mặt thành thù. Trầm Tố Quyên đã ẩn cư trong Thiên Tâm Cốc, trở thành Thiên Tâm Cốc cốc chủ, một nhân vật thần bí trong võ lâm.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên bởi chưa nguôi hận xưa, sau khi luyện thành tuyệt kỹ đã đến đây tâm thù và ngậm hậu thuẫn cho đồ đệ Phí Nhã Quân tổ chức Thái Cực Giáo, mưu đồ xưng bá võ lâm. Sư phụ bởi không muốn phản bội lời thề năm xưa, không tiện đối địch với Trầm Tố Quyên, nên đã tự động ra khỏi Thiên Tâm Cốc...

Trình Lập Dân không nén được hỏi:

- Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên mà sư phụ nói đây có phải chính là người đã nói trong bóng tối mà Dân nhi đã nghe khi nãy trong Thiên Tâm Cốc không?

- Phải!

- Vậy Dân nhi phải gọi lão nhân gia ấy là sư nương ư?

- Đúng vậy!

- Sư phụ, Thái Cực Giáo hiện đã khiến giới võ lâm đầy gió tanh mưa máu, nếu sư nương tiếp tục hậu thuẫn, sư phụ lại không tiện ra mặt, vậy thì trận hào kiếp võ lâm này chẳng phải vô phương cứu vãn ư? Thiết Thủ Thư Sinh vuốt râu mỉm cười:

- Đó là phải xem người thôi! Trình Lập Dân sửng sốt:

- Xem Dân nhi ư?

- Phải! Lời thề của ta chỉ là “Không đích thân đối địch với bà ấy”, còn đồ đệ do ta đào tạo thì không ở trong giới hạn ấy.

- Nhưng... Dân nhi...

Trình Lập Dân sức nghĩ đến mình thân mang tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được mấy mươi ngày nữa thôi, bất giác sồn lòng nản chí, ngập ngừng thốt chẳng nên lời.

Thiết Thủ Thư Sinh cười ôn tồn hỏi:

- Người lo là mình sức lực yếu kém phải không?

- Đó... đó còn là vấn đề thứ yếu.

- Có có vấn đề nghiêm trọng hơn nữa sao?

- Sư phụ... Dân nhi trong người mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch...

- Ngũ Âm Tuyệt Mạch ư?

- Vâng! Dân nhi chỉ còn sống được tám mươi mấy ngày nữa thôi!

- Ai nói cho người biết vậy?

- Hải Thiên Tứ Hữu!

- Người cảm thấy chán nản ư?

- Vâng! Thiết Thủ Thư Sinh nghiêm mặt:

- Sự sống chết tự có định số an bày, nhất là người trong giới võ lâm càng phải không bận tâm đến sự sống chết, mặc dù biết mình sắp chết đến nơi, nhưng còn một hơi thở thì vẫn phải như là sinh long hoạt hổ...

Trình Lập Dân cúi đầu:

- Dân nhi sai rồi!

- Chẳng phải là ta trách người, nhưng người phải lập tức xua đuổi sự sống chết ra khỏi tâm linh, cố gắng luyện tập võ công.

- Dạ!

- Hãy ghi nhớ, hiện người đã là đồ đệ của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên hồi trăm năm trước, môn hạ của Thiết Thủ Thư Sinh không có người bận tâm đến sự sống chết.

- Dạ!

- Bắt đầu từ hôm nay, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, giới võ lâm sẽ được thấy lại phong thái của Thiết Thủ Thư Sinh hồi trăm năm trước, nhưng Thiết Thủ Thư Sinh này không phải Từ Nguyên, mà là Trình Lập Dân người.

Trình Lập Dân toàn thân rung động, một viễn cảnh sáng lạng khiến mắt chàng rục lên vẻ kỳ lạ, nhìn phong thái của sư phụ gật đầu liên hồi.

Thiết Thủ Thư Sinh nói tiếp:

- Làm rạng rỡ sư môn, tẩy trừ yêu khí, sáng tỏ thân thể của bản thân, báo phụ thân thù... Đó là trách nhiệm lớn lao và gian nan của người. Trên con đường hoàn thành những nhiệm vụ ấy, khó khăn có rất nhiều gian hiểm, nhưng cũng hết sức vinh dự...

Trình Lập Dân kiên quyết gật đầu:

- Dân nhi biết rồi!

- Dân nhi, người phải biết tận dụng bốn mươi chín ngày này, mai sau người sẽ không còn cơ hội yên tĩnh mà tu luyện nữa, bởi số mệnh của người là phải vất vả lao đao.

Thiết Thủ Thư Sinh dứt lời, đặt tay lên giường ẩn nhẹ, bên trái giường liền hiện ra một hộc đá, trong có một thanh bảo kiếm rất cổ và một quyển sách lụa ó vàng, cùng trao cho Trình Lập Dân và nói:

- Đây là bí kíp bốn môn và Tử Anh thần kiếm, kiếm này vốn có hai thanh thư hùng, thư kiếm là Thanh Minh. Tán Hoa Tiên Tử đã trao cho đồ đệ là Phỉ Nhã Quân và cũng chính là giáo chủ Thái Cực Giáo. Hai thanh bảo kiếm Tử Anh và Thanh Minh vốn là của tổ sư Lý Anh Lương, chủ môn nhân đời thứ ba phái Nga My đã sử dụng lúc hành đạo khi xưa. Sau khi người luyện thành tuyệt kỹ, cần phải song kiếm hợp bích, không được để cho tiền cổ thần binh lọt vào tay bọn tà đạo. Bí kíp này là tinh hoa võ học của bốn môn, nội dung gồm có kiếm, chưởng, quyền, chỉ, bộ pháp, thiên thị địa thính, di cân bế huyệt, y lý, dịch lý, Lưỡng Nghi thần công v. v... đầy đủ các môn công phu cần có của một cao thủ võ lâm. Với căn cơ của người hiện nay, cộng thêm tư chất đặc thù, trong thời gian bốn mươi chín ngày tuy khó mong đợi thành, song ít ra cũng có được bảy thành hỏa hầu. Bắt đầu từ bây giờ, ban ngày luyện tập các môn tuyệt kỹ, ban đêm tham khảo Lưỡng Nghi thần công. Ngoại trừ dịch lý vì người tuổi còn trẻ, tạm thời không cần nghiên luyện, và khinh công chờ sau bốn mươi chín ngày xuất động hăng luyện, còn các tuyệt kỹ khác cần phải luyện thành trong vòng bốn mươi chín ngày.

Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Dạ, vâng! Thiết Thủ Thư Sinh mắt nhìn trước ngực Trình Lập Dân, nói tiếp:

- Tuyệt kỹ trên Long Phụng Ngọc Bội cũng gần giống như Lưỡng Nghi thần công của bốn môn, người không cần luyện nữa, hãy giao cho ta cất giữ, mai này tặng lại cho người hữu duyên.

Trình Lập Dân liền lấy Long Bội và khẩu quyết Phụng Bội hai tay cung kính trao cho Thiết Thủ Thư Sinh.

Thiết Thủ Thư Sinh tiện tay bỏ vào trong hộc đá trên giường, ôn tồn nói tiếp:

- Bên trái thạch thất này là chỗ ăn ở và luyện công của người, thạch động nhỏ bên phải có thức ăn và nước uống, người đi đi! Dứt lời, ông đã nhắm mắt nhập định.

Trình Lập Dân cung kính vái sư phụ một lạy, đi sang thạch thất bên trái, gian thạch thất này còn to rộng hơn gian của Thiết Thủ Thư Sinh gấp hai lần, hẳn là để tiện việc luyện tập võ công, nhưng trong thất trống trải, chỉ có một chiếc giường đá, không còn vật gì khác.

Chàng ngồi xếp bằng trên giường đá, chậm rãi gỡ bí kíp ra.

Chương một: Lưỡng Nghi thần công.

Chương hai: Thần Long kiếm pháp, chưởng pháp, quyền pháp và chỉ pháp. Ba chiêu hai mươi mốt thức. Chiêu thứ nhất “Thần long thư thảo”, chiêu thứ hai “Thần long đầu giáp”, chiêu thứ ba “Thần long bổ vũ”.

Chương ba: Di Cân Bế Huyệt pháp.

Chương tư: Thiên Thị Địa Thỉnh pháp.

Chương năm: Vô Ảnh Mê Tung bộ pháp.

Chương sáu: Vô Ảnh khinh công...

Tất cả gồm hai mươi chương, hai chương sau cùng là Tâm Huyền thiên công và dịch lý.

Trình Lập Dân vội vã xem xong, hít sâu một hơi không khí, cố nén niềm hưng phấn trong lòng, sau đó xua hết mọi tạp niệm, tĩnh tâm đọc khẩu quyết của Lương Nghi thần công...

Thời gian bảy bảy bốn mươi chín ngày thấm thoát đã qua đi, Thiết Thủ Thư Sinh sau khi khảo sát các môn tuyệt kỹ của Trình Lập Dân, ông rất hài lòng và hết lời khen ngợi, cho rằng chàng đã vượt qua dự tính của ông.

Trình Lập Dân lại bỏ ra một ngày ở ngoài động luyện thành Vô Ảnh khinh công, sau đó Thiết Thủ Thư Sinh lấy ra một chiếc khăn chít đầu màu tím, một chiếc áo dài tím và hai lọ dược hoàn bằng ngọc trắng, cùng trao cho Trình Lập Dân và nói:

- Dân nhi, giờ ngươi có thể hạ sơn rồi, trong lọ là thánh dược điều thương khử độc, ngươi hãy mang theo bên mình để dùng vào việc hành đạo tế thế. Khăn đầu và áo dài tím này là của sư phụ hành đạo khi xưa, được dệt bằng tơ bằng tầm vạn năm, có thể tránh thủy hỏa đao kiếm và chống lực nội gia. Hãy ghi nhớ, kể từ bây giờ ngươi đã là Thiết Thủ Thư Sinh, mong rằng ngươi đừng làm ô nhục cái tên Thiết Thủ Thư Sinh này. Thôi, ngươi đi được rồi.

Trong năm mươi ngày ngắn ngủi này, Trình Lập Dân với Thiết Thủ Thư Sinh đã xây dựng nên một tình cảm sâu dày. Thiết Thủ Thư Sinh ngoại trừ nghiêm khắc đôn đốc Trình Lập Dân luyện tập võ lâm, thường ngày đối xử với chàng như thể cha con, chuyện vãn và trả lời chàng mọi điều. Trong khoảng thời gian này, Trình Lập Dân chẳng những đã luyện thành tuyệt kỹ cái thế, mà về mặt kiến thức, kinh nghiệm giang hồ và đạo lý làm người xử thế cũng tiến bộ không ít.

Đã sắp đến lúc từ biệt, Trình Lập Dân nắm tay áo Thiết Thủ Thư Sinh quyến luyến nói:

- Sư phụ, Dân nhi bao giờ mới có thể trở lại đây bái kiến lão nhân gia?
- Khi nào ngươi báo xong ân thù, hoàn thành hết mọi nhiệm vụ... Khi cần thiết sư phụ sẽ tìm ngươi.

-oOo-

9. C 09

- Dân nhi, sau khi ngươi hạ sơn, cần phải trong một tháng đi về hướng tây nam ba ngàn dặm, đó là mệnh lệnh của sư phụ, không được trái lời.

- Dân nhi tuân mệnh!

- Sau khi hoàn thành cuộc nam trình ba ngàn dặm về hướng tây nam, ngươi có thể theo tâm nguyện của mình mà tự do hành động.

- Dạ!

- Giờ ngươi hãy lập tức hạ sơn!

- Dạ!

-oOo-

- Sương đêm mịt mù! Gió rét căm căm.

Trên một ngọn đồi hoang vu, đang có một đôi nam nữ giao chiến ác liệt.

Nam tuổi trạc lục tuần, mặc áo dài đen, sắc mặt trắng bệch, tóc tai rối bời, hai mắt rực sáng xanh rờn.

Nữ mặc võ phục đen, ngoài khoác khăn choàng đen, khăn đen che mặt, mái tóc phủ vai, dáng người mảnh mai, trông bề ngoài tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, tay sử dụng một thanh trường kiếm sáng loáng, chiêu thức hết sức kỳ ảo và hung hiểm.

Võ công của lão nhân áo đen cao thâm hơn nữ lang bịt mặt nhiều, song lão ta chỉ với hai tay không du đấu như mèo vờn chuột, hiển nhiên là có dụng ý riêng.

Ngoài năm trượng còn có một lão nhân khác, tướng mạo và phục sức đều giống hệt lão nhân đang giao chiến, đang tay vuốt mấy cọng râu dê thưa thớt dưới cằm theo dõi cuộc chiến đấu giữa hai người.

Nữ lang bịt mặt sau cùng vì nội lực gián đoạn, kiếm chiêu hung hiểm đã dần trở nên chậm chạp.

Lão nhân áo đen đứng ngoài cười hề hề nói:

- Lão nhị, đừng kéo dài thời gian nữa, hãy sớm chế ngự ả ta, ta... đã không chịu nổi nữa rồi! Lão nhị đang giao chiến, cười hăng hắc đầy thâm tà nói:

- Lão đại, chúng ta chịu đựng đã gần hai tháng rồi, giờ cổ thêm chốc nữa không được sao? Hắc hắc... Hôm nay bảo đảm hai ta sẽ được giải khuây thỏa thích, nhưng có điều nha đầu này non quá, e không chịu nổi hai ta luân phiên nhau...

Lão nhân áo đen được gọi là lão đại tiếp lời:

- Ta rất là biết thương hương tiếc ngọc, chỉ cần ngươi đừng quá cùng hung cực ác, bằng công lực của nha đầu này cũng không đến nỗi không chịu nổi...

- Ha ha ha... Nhận Đăng Song Thi mà cũng biết thương hương tiếc ngọc, thật là chuyện lạ đời. Ha ha ha ha...

- Lão nhị, ngươi đừng cười ta, hai tháng nay tên tiểu tử Trình Lập Dân chui rúc không ra, hai ta chưa có mệnh lệnh, chẳng tiện tự ý bỏ đi, thật buồn đến chết được, khó khăn lắm mới có nha đầu này để giải khuây, nhưng lại quá non nớt, không hòa nhã chút sao được? Đây, lão nhị, thân hình nha đầu này thật quá hấp dẫn, mặt mày hẳn cũng xinh đẹp, hãy lột khăn che mặt ra, để cho lão đại ta chiêm ngấm trước đã.

- Tuân mệnh! “Soạt” một tiếng, khăn che mặt của nữ lang bịt mặt đã rơi xuống đất, ba người hiện diện cùng “Ồ” lên một tiếng thảng thốt.

Thì ra nữ lang bịt mặt, mặt bên trái rất kiêu diễm, nhưng mặt bên phải lại có một vết sẹo rộng cỡ hai ngón tay và dài đến cả gương mặt.

Nữ lang bịt mặt tột cùng xấu hổ và tức giận, sau một tiếng thảng thốt, tiếp theo là một tiếng gào đầy bi thiết và tuyệt vọng, trường kiếm trong tay phải bay thẳng về phía lão nhị đối diện, đồng thời tay trái nhanh như chớp bổ xuống thiên linh mình.

Nữ lang bịt mặt động tác tuy nhanh, nhưng động tác của lão nhị còn nhanh hơn, trong tiếng cười thâm tà, vươn tay chớp lấy trường kiếm bay đến trước ngực, đồng thời nữ lang bịt mặt cũng bị lão ta lẳng không chế ngự huyết đạo, không cử động được nữa.

Nữ lang bịt mặt huyết đạo bị chế ngự, chỉ biết mắt trợn trừng, người run rẩy, nghiêng răng keng két, nhưng chẳng làm gì được đối phương.

Lão nhị cười gằn nói:

- Nha đầu, ngươi đã lọt vào tay Nhận Đăng Song Thi này, cho dù ngươi xấu xí như Vô Diễm, hôm nay cũng phải làm cho ngươi sung sướng như tiên...

Lão từng bước tiến đến gần nữ lang bịt mặt, hai mắt rực lửa dục, hết sức ghê rợn.

Ngay khi bàn tay lão nhân áo đen sắp chạm vào ngực nữ lang bịt mặt...

Đột nhiên, một tiếng quát vọng đến:

- Dừng tay! Bóng tím nhấp nháy, thân người nữ lang bịt mặt đã được một luồng tiềm lực vô hình nhấc lên và đẩy ra xa ngoài hai trượng. Trước mặt lão nhị đã xuất hiện một thiếu niên áo tím, khăn tím chít đầu, mày kiếm mắt sao, răng trắng môi hồng, lưng giắt trường kiếm, hết sức anh tuấn và oai phong凛冽.

Lão nhị trong Nhận Đăng Song Thi vốn đã kinh khiếp trước khinh công tuyệt thế của thiếu niên áo tím, song thấy đối phương tuổi chỉ chừng mười sáu mười bảy, liền lấy lại can đảm, cười to nói:

- Tiểu tử muốn chết! Thiếu niên áo tím mắt rực thần quang quát:

- Vi Xương, lão với Mâu Tân hợp xưng Nhận Đăng Song Thi, tuy chưa được liệt vào Bát Hoang Bát Dị, song cũng kể được là nhân vật lừng danh trong giới hắc đạo, thật không ngờ lại là phường đê tiện, chỉ biết hiếp đáp phụ nữ yếu đuối thể này.

Lão nhị Vi Xương tức giận quát:

- Tiểu tử, chó khua môi múa mép, hãy báo danh chịu chết! Thiếu niên áo tím ngạo nghễ đáp:

- Bỏn hiếp chính là Trình Lập Dân! Vi Xương trở to mắt:

- Người... chính là Trình Lập Dân?

- Đúng vậy, lão không ngờ chứ gì? Vi Xương ngửa mặt cười to:

- Ha ha... thật không ngờ, quả là không ngờ, huynh đệ lão phu đã chờ người gần hai tháng nay, tưởng đâu người đã táng thân trong núi hoang rồi chứ! Trong khi nói, ánh mắt xanh rờn của lão càng rực sáng hơn, trong đêm tối hệt như hai mắt mèo. Trình Lập Dân vừa tiếp xúc với ánh mắt đối phương, bất giác ngẩn người.

Ngay khi Trình Lập Dân báo ra danh tánh, đôi mắt nữ lang bịt mặt bỗng ánh lên vẻ kỳ lạ, và thân người cũng nhẹ run rẩy.

Lúc này thấy Trình Lập Dân bị ánh mắt kỳ dị của đối phương làm cho thờ người ra tại chỗ như bị trúng tà, nàng hết sức lo lắng, nhưng huyết đạo bị chế, chẳng những không thể cử động mà ngay cả lên tiếng cảnh báo cũng chẳng thể được.

Lão nhị Vi Xương mặt cười tà ác, từng bước tiến đến trước mặt Trình Lập Dân, trong khi Trình Lập Dân chẳng những không biết giới bị mà còn thờ thẩn đứng yên nhìn đối phương.

Trong khi ấy, lão đại Mâu Tân cũng mặt cười thâm tà, mắt rực lửa dục từng bước tiến đến trước mặt nữ lang bịt mặt.

Ngay trong lúc Vi Xương vung chưởng Chop vào ngực Trình Lập Dân, nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên “choang” một tiếng lãnh lốt, thanh Tử Anh kiếm trên vai Trình Lập Dân đã tự động bật ra khỏi bao hơn ba tấc, ánh tím chói lòa và khí lạnh buốt xương khiến Trình Lập Dân lập tức bình tĩnh.

Vi Xương vừa mới sững sốt, trước mắt bóng người nhấp nháy, ánh tím lấp lóa, chưa kịp rên lên một tiếng, đã bị Trình Lập Dân vung kiếm chém ngang lưng thành hai khúc.

Lão đại Mâu Tân đang lúc mê mẩn tâm can tiến đến gần nữ lang bịt mặt, không hề hay biết đồng bọn đã táng mạng, còn tưởng là Trình Lập Dân đã bị đồng bọn hạ sát.

Thốt nhiên, kiếm khí lạnh buốt từ phía sau ập đến, Mâu Tân giật mình kinh hãi, chưa kịp phản ứng, chiếc đầu to tướng đã lìa khỏi cổ.

Thế là, hai lão ma đầu khét tiếng hung ác đã trở thành vật tể kiếm của Trình Lập Dân và cũng danh phù kỳ thực, trở thành hai tử thi như danh hiệu của họ.

Trình Lập Dân vừa tra kiếm vào bao vào giải huyết cho nữ lang bịt mặt, bỗng nghe tiếng y phục phát gió liên hồi, xung quanh đã lại xuất hiện mười mấy nhân vật võ lâm, bao vây Trình Lập Dân với nữ lang bịt mặt vào giữa.

Trình Lập Dân võ cao gan cả, chẳng màng đến những cao thủ vây quanh, ung dung nhặt lấy trường kiếm và khăn che mặt của nữ lang áo đen, trao cho nàng và chậm rãi nói:

- Cô nương hãy đứng ngoài lược trận, chờ tại hạ đánh đuổi bọn vô dụng này xong, sẽ hộ tống cô nương ra khỏi núi.

Nữ lang áo đen quá xúc động, người thoáng run rẩy, đang không biết phải trả lời thế nào, ánh mắt bỗng lộ vẻ kinh hoàng, lắp bắp nói:

- Trình công tử... hãy... cẩn thận! Trình Lập Dân vụt quay người, chỉ thấy một lão nhân áo đen râu tóc bạc phơ, mặt đen như mực, đang đứng cách hơn trượng chăm chăm nhìn chàng.

Lão nhân này chính là Đông Phương Minh, một trong Thiên Ngoại Song Ma, sư phụ của Chu Lương. Khi Trình Lập Dân trốn khỏi Bàn Thạch Bảo, Chu Lương từng hóa trang lão ma này làm cho đồ đệ của Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang là Lãnh Tu khiếp sợ bỏ đi, nên Trình Lập Dân vừa thấy là đã nhận ra ngay.

Đông Phương Minh lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, kẻ nào đã hạ sát hai vị hộ pháp của bốn giáo? Trình Lập Dân cười nhạt đáp:

- Chính bốn nhân! Đông Phương Minh ngạc nhiên, vẻ không tin trở mắt hỏi:

- Ngươi ư? Trình Lập Dân gật đầu quả quyết:

- Không sai!

- Hai vị hộ pháp của bốn giáo công lực dường nào, tiểu tử ngươi miệng còn hôi sữa mà lại dám buông lời khoác lác, tự trát vàng lên mặt mình? Trình Lập Dân cười khẩy:

- Không tin thì tôn giá hãy tự thử xem! Trình Lập Dân tuy khiếp sợ thanh danh của đối phương, ngầm tăng cường sự giới bị, song bề ngoài vẫn tỏ ra ung dung như chẳng xem đối phương ra gì.

Đông Phương Minh xưa nay hết sức cao ngạo, đâu chịu nổi thái độ khinh miệt của đối phương, liền mất rục hung quang, tức giận quát:

- Tiểu tử, lão phu không có thời gian đấu khẩu với ngươi, hãy mau khai ra hung thủ giết người, còn về việc mạo phạm lão phu, niệm tình ngươi tuổi trẻ dại dột, lão phu không truy cứu.

Trình Lập Dân nhượng mảy:

- Tôn giá nói thật nhẹ nhàng, nhưng bốn nhân thì phải truy cứu về tội bao phen chặn đường của các vị.

Đông Phương Minh ngạc nhiên:

- Ô! Ngươi chính là phản đồ Vũ Văn cung phụng của bốn giáo Trình...

- Lão tặc im mồm! Trình Lập Dân quát to ngắt lời đối phương, ngửa mặt cười dài nói tiếp:

- Hay lắm, tất cả lũ ngu quỷ xà thần đã tập trung vào Thái Cực Giáo, mai này tìm kiếm cũng đỡ tốn công mất sức.

Đông Phương Minh tức giận quát:

- Hay cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, ngươi biết lão phu là ai không? Trình Lập Dân bĩu môi khinh bỉ:

- Trước kia là lão ma Đông Phương Minh trong Bát Hoang Bát Di, nay là chó săn dưới yểm của Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân, có đúng không nào? Đông Phương Minh vốn đã hết sức ngạc nhiên về việc đối phương biết rõ danh tánh mình, lại nghe đối phương nói ra danh tánh của Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân, lão càng sửng sốt đến liên tục lùi ra sau ba bước, trợn trừng mắt nhìn Trình Lập Dân.

Danh tánh và lai lịch của Thái Cực Giáo giáo chủ, ngay cả những người trong giáo từ chức hộ pháp trở xuống còn chưa biết, vậy mà Trình Lập Dân lại có thể nói ra, lão không kinh ngạc sao được? Đông Phương Minh nghĩ nhanh, đã khẳng định Trình Lập Dân không phải một mình đến đây, và cũng khẳng định Nhận Đăng Song Thi không phải chết bởi tay Trình Lập Dân, hẳn là Hải Thiên Tứ Hữu ở trong tối chỉ đạo, nên lão cũng chẳng màng đến những lời khinh bỉ của Trình Lập Dân, lạnh lùng hỏi:

- Tiểu cẩu, Hải Thiên Tứ Hữu đi cùng với ngươi phải không? Trình Lập Dân bĩu môi:
- Đối phó với lão, chưa cần đến bốn vị lão nhân gia ấy! Đông Phương Minh gắt giọng:
- Lão phu hỏi ngươi, bốn lão cẩu ấy đi cùng với ngươi phải không? Trình Lập Dân cười to:
- Bốn thiếu hiệp không quen đưa ra chiêu bài các nhân vật tiền bối để mà hù dọa kẻ khác. Bốn vị lão nhân gia Hải Thiên Tứ Hữu không có đến đây là không có đến đây!
- Ngươi là đồ đệ của Hải Thiên Tứ Hữu phải không?
- Không phải!
- Nghe nói ngươi biết Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu của Hải Thiên Tứ Hữu phải không?
- Không sai!
- Vậy Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu ngươi đã học được ở đâu?
- Lão không xứng đáng hỏi! Bằng bối phận và địa vị của Đông Phương Minh trong võ lâm mà ngay cả hỏi cũng không xứng đáng, khẩu khí này thật quá to lớn.

Nhưng cũng thật khác thường, Đông Phương Minh chẳng chút tức giận, thản nhiên hỏi:

- Hai vị hộ pháp của bốn giáo quả thật là do ngươi hạ sát ư? Trình Lập Dân ngạo nghễ:
- Bốn thiếu hiệp không cần thiết phải đối gạt lão! Đông Phương Minh nhẹ lắc đầu:
- Lão phu chẳng tin ngươi có võ công như vậy.
- Bốn thiếu hiệp đã nói rồi, lão hãy thử xem! Đông Phương Minh trầm giọng:
- Cũng được, lão phu xem thử ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Đông Phương Minh trong khi nói, tay phải đã đưa lên ngang lưng, lòng bàn tay lật ra ngoài, từ từ đẩy tới, nhưng đến nửa chừng, bỗng lại rút tay về và nói:

- Tiểu cẩu, hãy báo ra sư thừa trước đã! Trình Lập Dân nhướng mày:
- Bốn thiếu hiệp càng không quen đưa ra chiêu bài của sư môn hù dọa kẻ khác.

Không chờ đối phương lên tiếng, chàng buông tiếng cười khẩy bĩu môi nói tiếp:

- Lão là nhân vật trong Bát Hoang Bát Dịch, về phục sức của bốn thiếu hiệp, cho dù chưa từng tận mắt thấy thì cũng tai nghe, nếu không thể qua phục sức của bốn thiếu hiệp mà nhận ra lai lịch sư môn thì Đông Phương Minh lão cũng thật quá kém hiểu biết.

Đông Phương Minh nghe vậy, liền đưa mắt nhìn kỹ Trình Lập Dân, bắt giắc kinh hãi lùi ra sau một bước nói:

- Ngươi... ngươi là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh phải không? Trình Lập Dân ngạo nghễ gật đầu:
- Không sai!
- Vậy trường kiếm trên lưng ngươi hẳn là...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Không sai, chính là tiền cổ thần binh Tử Anh thần kiếm!
- Thiết Thủ Thư Sinh hãy còn khỏe mạnh trên đời chứ? Trình Lập Dân trầm giọng:
- Lão tặc, lão hỏi nhiều quá rồi, giờ đến lượt bốn thiếu hiệp hỏi.

Đông Phương Minh ánh mắt lảo liêng, ngẫm nghĩ một hồi mới nhát giọng nói:

- Được, ngươi hỏi đi! Trình Lập Dân nhấn mạnh giọng:
- Các người bao phen chặn đường bốn thiếu hiệp thật ra có dụng ý gì?

- Thứ nhất là giáo chủ bọn ta để mắt đến tư chất của người...

- Uờm! Còn thứ nhì?

- Thứ nhì chính là Tàng Chân Đồ, hiện bởi Động Đình Nhị Xú đã chết, lời nói của người không sao chứng thực được.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Để mắt đến tư chất của bốn thiếu hiệp, điều ấy rất dễ giải quyết, bốn thiếu hiệp người đang ở đây, lão cứ liệu mà làm, còn về Tàng Chân Đồ, quả thật là Động Đình Nhị Xú đã cướp mất, giờ bốn thiếu hiệp có thể thẳng thắn cho lão biết, bảo tàng trong Tàng Chân Đồ đã bị ân sư của bốn thiếu hiệp lấy đi từ lâu, hiện toàn bộ đã được chứa trong bụng bốn thiếu hiệp, trên thực tế Tàng Chân Đồ đã trở thành một mảnh giấy phế thải. Đồng thời, bốn thiếu hiệp cũng chẳng ngại cho lão biết, trên mình bốn thiếu hiệp còn có một món đồ quý báu hơn Tàng Chân Đồ kia, chỉ sợ lão không đủ bản lĩnh đoạt lấy thôi.

Đông Phương Minh da cười thật không cười, buông tiếng cười khan nói:

- Người đã là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh, lão phu tin lời người, còn về việc lão phu có bản lĩnh đối phó với người hay không, trước khi động thủ mà khẳng định là quá sớm, chúng ta hãy bằng vào võ công phân cao thấp thì hơn! Dứt lời, từ bên lưng cởi ra một thanh nhuyễn kiếm màu lam nhạt rất kỳ lạ, dài cỡ bốn thước, rộng chỉ chừng hai ngón tay, vung nhẹ nói:

- Lão phu trong bốn mươi năm qua chưa từng động đến binh khí, hôm nay tôn trọng người là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh phá lệ một phen. Tiểu tử, hãy tốt kiếm ra đi! Trình Lập Dân cười nhạt:

- Tử Anh thần kiếm ra khỏi bao là thấy máu! Đông Phương Minh, lão hãy cẩn thận.

Vừa dứt lời, “choang” một tiếng lãnh ló, một thanh kiếm ánh tím chóa lò đã ra khỏi bao, kiếm khí lạnh buốt, đến đối Đông Phương Minh đứng ngoài một trượng cũng cảm thấy như đang ở trong hố tuyết, bất giác buột miệng nói:

- Quả thật là một tiền cổ thần binh! Trình Lập Dân lạnh lùng nói:

- Hãy còn sự lợi hại khác nữa! Xin mời! Đồng thời vung tay, một vệt sáng dài hơn thước từ mũi kiếm phát ra, thi triển chiêu “Bắc hải điều long” kèm theo tiếng rít ghê rợn ập thẳng vào Đông Phương Minh.

Đông Phương Minh vẻ mặt nặng nề, nhuyễn kiếm trong tay thi triển chiêu “Thiên ma lễ Phật” ứng phó, đồng thời trầm giọng quát:

- Tiểu tử, sao không sử dụng kiếm pháp của Thiết Thủ Thư Sinh? Trong hai luồng sáng tím và lam quện vào nhau, vang lên tiếng cười to của Trình Lập Dân và nói:

- Lão tặc, tiếp nổi Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu của Hải Thiên Tứ Hữu thì mới có tư cách thưởng thức Thần Long kiếm pháp của Thiết Thủ Thư Sinh.

Trong tiếng nói, ánh tím càng dày đặc hơn, tiếng rền gầm vừa dứt, tiếng hổ tru lại vang dậy, tiếp theo là tiếng thiên xướng và tiếng đàn đinh tai nhức óc.

Đó chính là hiện tượng do Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu “Bắc hải điều long”, “Nam sơn phách hổ”, “Tây thiên Phật âm” và “Đông lai tử khí” đã phát huy đến cực độ, với thành tựu hiện nay của Trình Lập Dân, cho dù là chính Hải Thiên Tứ Hữu đích thân thi triển cũng không sánh bằng.

Hai người giao thủ lúc này, một là lão ma danh chấn bát hoang, một là hiệp sĩ thiếu hiệp võ công cao thâm, những người đứng ngoài trừ nghe được tiếng kiếm rít gió khác nhau và nhìn thấy ánh kiếm lấp lánh như tia chớp, không còn phân biệt ra được bóng người nữa.

Tiếng đàn vừa dứt, Đông Phương Minh đã bị bức lui hơn hai trượng, tiếp theo tiếng rền gầm lại vang dậy, và kèm theo tiếng của Trình Lập Dân nói:

- Lão tặc, lão còn chưa đủ tư cách thưởng thức Thần Long kiếm pháp của Thiết Thủ Thư Sinh, bốn thiếu hiệp thật là đáng tiếc.

Dứt lời, tiếng hổ tru lại vang dậy...

Ánh kiếm màu lam tiếp tục thoái lui...

Khi tiếng đàn lại vang lên, bỗng nghe một tiếng rú hết sức ghê rợn, một bóng người vọt lên không, lao nhanh xuống núi mất dạng, mười mấy người vây quanh cũng bỏ chạy tứ tán.

Trình Lập Dân chậm chậm tra kiếm vào bao, quay sang nữ lang áo đen mỉm cười nói:

- Lão ma này cũng thật dữ tợn, đã thọ trọng thương mà còn có thể chạy nhanh như vậy.

Nữ lang áo đen với giọng dịu dàng hỏi:

- Lão ma ấy thọ thương ở chỗ nào vậy? Tiếng nói lãnh lút như tiếng hót chim oanh, khiến người nghe ngây ngất tâm can, giá mà má phải nàng không có vết sẹo, nàng quả là một người con gái đẹp tuyệt trần.

Trình Lập Dân lòng thầm tiếc cho nữ lang áo đen, song miệng vẫn đáp:

- Ít nhất cũng gãy mất ba khúc xương sườn!

-Ồ! Trình... Trình công tử đã... đã rõ thân thể của mình rồi ư? Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Cô nương... biết thân thể của tại hạ ư? Nữ lang áo đen gật đầu:

- Vâng!

- Thật thất lễ, tại hạ còn chưa thỉnh giáo cô nương tôn tánh phượng danh?

- Tiểu nữ là Nhạc Tố Trân!

-Ồ! Thì ra là Nhạc cô nương! Nhạc Tố Trân ngại ngần:

- Trình công tử khách sáo quá, tiểu nữ còn chưa cảm tạ ơn cứu mạng...

Nhạc Tố Trân chưa dứt lời, bỗng hai bóng người nhanh như tia chớp lao đến, một người cắp lấy Nhạc Tố Trân, người kia vung chỉ điểm vào yếu huyệt Chí Đường sau lưng Trình Lập Dân.

Sự biến hóa quá bất ngờ, đối phương võ công lại cao, cho dù Trình Lập Dân võ công đã gần đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa cũng bị điểm trúng huyệt đạo.

Tuy nhiên, Trình Lập Dân đã luyện thần công thượng thừa di kinh dịch huyệt, chỉ cảm thấy da thịt đau đớn chứ huyệt đạo không bị khống chế, đồng thời chàng còn theo bản năng trở tay thì triển chiêu “kim ti triền oãn” chộp vào cổ tay phải điểm huyệt của đối phương.

Võ công người ấy cũng chẳng phải tầm thường, trong tình huống quá bất ngờ như vậy, y đã lẹ làng tung mình ngược ra sau hơn trượng, chẳng những tránh khỏi chiêu “Kim ti triền oãn” của Trình Lập Dân, mà còn tung ra một chiêu phách không chừng cực kỳ hung mãnh.

Khá khen cho Trình Lập Dân, chàng chẳng màng đến chiêu lực phách không của đối phương, mượn vào kinh phong lướt đi nhanh như chớp, đến trước người áo đen đang cắp giữ Nhạc Tố Trân, chân chưa chạm đất, tay phải nắm ngón như móc câu đã chộp nhoáng vung ra, với chiêu “Thần long thư thảo” chộp xuống đỉnh đầu đối phương.

“Thần long thư thảo” là một tuyệt chiêu trong Thần Long chương pháp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, một khi thi triển, trừ phi võ công của đối phương cao thâm hơn nhiều, bằng không, chắc chắn phải táng mạng.

Trình Lập Dân nóng lòng cứu người, công lực đã phát huy đến cực độ, trong tình huống xuất kỳ bất ý, đối phương ngay cả ý định sát hại Nhạc Tố Trân cũng chưa kịp nảy sinh là đã...

Ngay khi năm ngón tay của Trình Lập Dân sắp chạm vào đỉnh đầu đối phương, chàng bỗng bật lên một tiếng sững sốt, rụt ngay tay về, run giọng gọi:

- Lãnh thúc thúc...

Thì ra người bắt giữ Nhạc Tố Trân lại là Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình đã bị mất bản tính.

Vừa rồi trong khoảng khắc quá kinh hiểm và căng thẳng, Trình Lập Dân không có thời gian nhìn kỹ người ám toán mình là ai, ngay khi Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình thoát chết và sững sờ bởi tiếng gọi “Lãnh thúc thúc” của chàng, Trình Lập Dân ngoảnh lại nhìn, phía sau lại còn có phụ thân chàng là Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam với Võ Đang chưởng môn Thiên Phong chân nhân.

Trình Lập Dân toàn thân rung động như bị sét đánh, cảm thấy lòng đau như cắt.

Thế này biết tính sao đây? Ba kẻ địch trước mắt chẳng những đều là nhân vật chính phái, mà trong số hai người còn có mối quan hệ thân thiết với mình, bản tính của họ đã mất, mình chẳng thể nói chuyện phải trái, mà cũng chẳng thể giải quyết bằng võ lực.

Bằng vào võ công của mình hiện nay, lần lượt chế ngự họ không thành vấn đề, nhưng sau khi chế ngự họ rồi thì phải làm sao? Ân sư Thiết Thủ Thư Sinh tuy từng chỉ cách giải cứu những người bị mất bản tính, nhưng lúc này mình còn chưa đi lấy bí kíp Tâm Huyền Thiên Công...

Ngay khi Trình Lập Dân hoang mang chưa quyết, Thiên Phong chân nhân đã với vẻ mặt nghiêm nghị từng bước tiến đến gần, trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã luyện thành công phu di kinh dịch huyết phải không? Trình Lập Dân thờ thẩn đáp:

- Vâng!

- Sư phụ ngươi là ai?

- Gia sư là Thiết Thủ Thư Sinh...

Thiên Phong chân nhân cười phá lên:

- Ha ha... Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên là nhân vật thành danh hồi trăm năm trước, tiểu tử ngươi thật quá ngây thơ, lại đưa chiêu bài của người chết ra mà hù dọa người.

- Điều văn bối nói là sự thật...

- Chớ nhiều lời, đưa đây!

- Đưa gì kia?

- Tàng Chân Đồ!

- Lão tiền bối...

Trình Lập Dân nhân lúc đối thoại đang thăm nghĩ cách đối phó, Thiên Phong chân nhân từng bước tiến đến gần, chàng từng bước thoái lui. Chàng đã lui đến trước mặt Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình mà không hay biết.

Thế là, Lãnh Diên Bình vụt vung tay, như một chiếc kềm sắt chộp vào vai Trình Lập Dân.

Lãnh Diên Bình một tay cấp giữ Nhạc Tổ Trân, một tay bấu chặt huyết Kiên Tĩnh trên vai phải Trình Lập Dân, rồi cười to nói:

- Đã bắt được cả rồi! Trình Trần Nam với Thiên Phong chân nhân đều lộ vẻ vui mừng, từ từ tiến đến...

Trình Lập Dân tuy bị Lãnh Diên Bình nắm giữ huyết Kiên Tĩnh, song chàng đã luyện thành công phu di kinh dịch huyết, công lực không hề bị chế ngự, chỉ cần chàng vận công phản chấn, chẳng những lập tức thoát khỏi tay Lãnh Diên Bình, mà còn khiến ông chắc chắn thọ thương.

Nếu vùng thoát, sợ làm tổn thương nghĩa thúc Lãnh Diên Bình, còn như không thì lại chẳng thể thoát thân...

Lúc này, Trình Trần Nam đã đi đến trước mặt chàng, giơ tay chuẩn bị lục soát Tàng Chân Đồ trên mình chàng...

Trình Lập Dân lòng tốt cùng lo lắng, buột miệng gọi:

- Phụ thân! Trình Trần Nam ngạc nhiên, dừng tay hỏi:

- Tiểu tử ngu ngốc kia, phụ thân mà cũng có thể gọi bừa hay sao? Trình Lập Dân chợt linh quang lóe lên trong đầu, liền ngẫm vận Cửu Thiên Tiên Vận chưa có hỏa hầu lớn tiếng ngâm:

- Tam tinh diệu hà hán, nghĩa kết sinh tử minh! Tiếng ngâm của Trình Lập Dân vừa phát ra, ba người lập tức ngây ngẩn, bàn tay Lãnh Diên Bình nắm giữ huyết Kiên Tinh của Trình Lập Dân bất giác buông lơi.

Trình Lập Dân lập tức thừa cơ lắc vai, thoát khỏi tay Lãnh Diên Bình, tung mình ra xa hơn trượng.

Cửu Thiên Tiên Vận là thần công vô thượng của Huyền Môn, có uy lực giáng ma giống như là Thiên Long Thiền Xương của phật môn, điều đáng tiếc là khẩu quyết Cửu Thiên Tiên Vận do Thiết Thủ Thư Sinh truyền cho Trình Lập Dân không đầy đủ, không thể luyện thành hỏa hầu, nên mới dặn bảo Trình Lập Dân phải tìm bằng được bí kíp Tâm Huyền Thần Công trong Tầng Chân Đồ, hoặc là Tinh Hồn Linh trên Ngưng Bích Nhai Nga Mỹ, mới có thể giải cứu những người chính phái đã bị Thái Cực Giáo làm mất bản tính.

Lúc này, Trình Lập Dân vừa mới tung mình ra xa hơn trượng, Thiên Phong chân nhân đã quay sang Trình Trấn Nam còn đang đứng ngây ra lớn tiếng nói:

- Tiểu tử này rất là tà môn, số Bốn chữ Lâm, chúng ta hãy liên thủ bắt lấy hắn! Trình Trấn Nam như bừng tỉnh trong cơn mơ, liền từ từ tiến về phía Trình Lập Dân.

Lúc này, Thiên Phong chân nhân đã nhanh như chớp lao đến trước mặt Trình Lập Dân, tới tấp tấn công chàng.

Với võ công của Trình Lập Dân lúc này, muốn bỏ đi thật dễ như trở bàn tay, song vì lo cho Nhạc Tổ Trân còn ở trong tay Lãnh Diên Bình, chẳng thể bỏ mặc, chàng hết sức hối hận mình đã không thừa lúc Lãnh Diên Bình ngây ngẩn cứu thoát Nhạc Tổ Trân, để khiến tạo thành cục diện khó xử thế này.

Trình Lập Dân đã không tiện hoàn thủ, Thiên Phong chân nhân là cường môn một phái, võ công lại cao cường, chỉ chút bất cẩn là nguy khốn, tiếp tục như vậy làm sao được? Lúc này, Thiết Tỳ Kim Long Trình Trấn Nam lại gia nhập vòng chiến, áp lực gia tăng.

Trình Lập Dân vội thi triển Vô Ảnh Mê Tung bộ pháp của sư môn ứng phó, tránh thực chọn hư, trong lúc cấp bách, chàng đã nảy sinh một cách.

Thế là, chàng dần di chuyển về phía Lãnh Diên Bình, định với thủ pháp chớp nhoáng điểm huyết ông, giải cứu Nhạc Tổ Trân trước rồi hẵng tính.

Lãnh Diên Bình vừa rồi trúng kế Trình Lập Dân, để chàng thoát khỏi tay, lúc này đã đề cao cảnh giác, không chờ Trình Lập Dân đến gần, đã cấp Nhạc Tổ Trân tung mình ra xa năm trượng.

Thiên Phong chân nhân cũng quát to:

- Tiểu tử, trong vòng trăm trượng quanh Phục Ngưu Sơn này đã bủa giăng thiên la địa võng, dù là Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên tái sinh cũng không xông ra nổi, ngươi khôn hồn sớm xuôi tay chịu trói thì hơn.

Thiên Phong chân nhân vừa dứt lời, trong rừng đột nhiên vọng ra một tiếng quát to:

- Dừng tay! Tiếng quát như thể sấm rền, hồi âm vang vọng, đàn chim kinh hoàng bay tứ tán, lá khô rụng rơi lả tả, bốn người hiện diện thấy đều giật nảy mình.

Ngay khi Trình Trấn Nam với Thiên Phong chân nhân dừng tay, một người áo vàng bật mặt từ trong rừng đi ra, tay cầm một chiếc kim bài dài cỡ ba tấc và rộng hơn tấc, giơ lên ngang mày, mắt rực thần quang trầm giọng nói:

- Số Ba và số Bốn chữ Lâm, số Một chữ Chí, hãy nghe lệnh! Kim bài này tuy nhỏ bé, nhưng quyền uy rất to.

Thiết Tỳ Kim Long Trình Trấn Nam và Thiên Phong chân nhân lập tức cùng hướng về phía người áo vàng bật mặt, cung kính khom mình nói:

- Ti chúc chờ lệnh! Người áo vàng bật mặt nghiêm giọng:

- Hãy giao nha đầu kia cho bốn tọa! Lãnh Diên Bình liền trao Nhạc Tổ Trân cho người áo vàng bật mặt, Trình Lập Dân chợt động tâm, thầm nhủ:

- Lúc này không thừa cơ cứu người, còn chờ đến bao giờ? Nhưng vừa nghĩ vậy, bỗng mặt hiện vẻ kinh dị, đứng yên tại chỗ.

Chỉ nghe người áo vàng bịt mặt lại trầm giọng nói:

- Ba người hãy tức tốc đến ngọn núi thứ năm phía đông bắc chờ lệnh khác!

- Tuân lệnh! Ba người cùng cung kính đáp. Trình Trấn Nam liếc nhìn Trình Lập Dân và nói:

- Tiểu tử này rất khó đối phó, quân tọa phải...

- Bồn tọa tự biết lo liệu!

- Dám xin quân tọa cho biết danh hiệu!

- Số Bốn chữ Lâm thật to gan, người không biết luật lệ của bồn giáo à?

- Ti chúc biết lỗi rồi, nhưng...

- Chớ nhiều lời!

- Vâng! Trình Trấn Nam cung kính đáp xong, liền cùng Lãnh Diên Bình và Thiên Phong chân nhân vòng tay thi lễ với người áo vàng bịt mặt, rồi thi triển khinh công phóng đi về hướng đông bắc.

-oOo-

10. C 10

- Hải tử, hãy đi theo lão phu! Đoạn liền dẫn trước phóng vào rừng. Trình Lập Dân theo sau, người áo vàng bịt mặt dừng lại dưới một cây tùng, vung tay giải huyết cho Nhạc Tổ Trân, rồi cởi bỏ áo vàng và khăn che mặt, thì ra chính là Kim Diện Nhân.

Trình Lập Dân mừng rỡ nói:

- Thì ra là tiền bối! Kim Diện Nhân mỉm cười:

- Vừa rồi qua truyền âm người chưa nhận ra lão phu sao?

- Vâng! Nhưng lúc ấy văn bối đã khẳng định tiền bối là bạn chứ không phải địch!

- Người lại có kỳ ngộ nữa phải không?

- Vâng! Văn bối đã được ân sư Thiết Thủ Thư Sinh nhận làm đồ đệ!

- Hay lắm, chúc mừng người! Lão phu còn phải mang kim bài về ngay, đồng thời phụ thân của nha đầu này e đã không xong rồi, việc này liên quan đến thân thể của người, hai người cũng nên đi ngay.

Vừa dứt lời đã phóng đi ra khỏi rừng, mất dạng trong bóng đêm mịt mù.

Nhạc Tổ Trân vừa nghe nói phụ thân mình e đã không xong, liền nóng lòng nói:

- Trình công tử, chúng ta đi mau! Trình Lập Dân vừa theo sau Nhạc Tổ Trân phóng đi trong rừng rậm tối om, vừa thắc mắc hỏi:

- Nhạc cô nương, lệnh tôn là vị tiền bối nào vậy? Nhạc Tổ Trân thê thiết đáp:

- Gia phụ là lão bộc của Tam Nghĩa Trang xưa kia, một tên là Thành! Trình Lập Dân sững sốt:

-Ồ! Nhạc Thành ư?

- Vâng!

- Lệnh tôn chẳng phải ở Cửu Nghi Sơn sao?

- Cốc gia gia đã cho Trình công tử biết rồi ư?
- Cốc gia gia ư?
- Sao? Trình công tử không quen biết lão nhân gia ấy ư?
- Có phải là lão nhân gia râu rất dài và mặc áo vàng không?
- Phải!
- Đúng rồi, lão nhân gia ấy có bảo tại hạ sau khi luyện thành tuyệt kỹ hãy đến Cửu Nghi Sơn tìm một người tên là Nhạc Thành, thật không ngờ lại là lệnh tôn... À! Nhạc cô nương còn chưa cho tại hạ biết nguyên nhân lệnh tôn đã đến Phục Nghi Sơn.

Nhạc Tổ Trân khẽ thở dài:

- Hồi hai tháng trước gia phụ đã mắc phải bệnh thổ huyết, mọi y dược đều vô hiệu, về sau nghe nói trong Phục Nghi Sơn có một thứ linh dược chuyên trị thổ huyết, tên là Hồi Xuân Thảo gì đó, nên mới thuê xe chở gia phụ đến đây. Thật không ngờ Hồi Xuân Thảo chưa tìm được, lại gặp phải rất nhiều phiền phức ngoài ý muốn, bệnh trạng của gia phụ cũng ngày một nghiêm trọng... Ồi! Trình Lập Dân cũng khẽ thở dài nói:
 - Nhạc cô nương đừng lo lắng, người lành ắt có trời phù hộ, lệnh tôn hẳn không đến nỗi bị nguy hiểm...
 - Ờm! Cũng chưa biết chừng!
 - Nhạc cô nương khi nãy ra ngoài chính là để tìm Hồi Xuân Thảo phải không? Trình Lập Dân vốn định an ủi đối phương vài lời, nhưng chàng rất không khéo ăn nói trước mặt phụ nữ, đành vụng về lái xang chuyện khác, nhưng Nhạc Tổ Trân không trả lời câu hỏi của chàng, mà lại cảm hận nói:
 - Hừ! Nếu phụ thân của bốn cô nương có bề gì, bốn cô nương mà không nhờ hết râu của lão mới là lạ! Trình Lập Dân ngạc nhiên hỏi:
 - Nhạc cô nương nói ai vậy?
 - Tiểu nữ nói Cốc gia gia!
 - Cốc gia gia cũng đã đến đây ư?
 - Vâng! Tối nay chính là ông ấy bảo tiểu tử ra ngoài, nói là chắc chắn sẽ gặp được Trình công tử, thật không ngờ suýt nữa đã mất mạng.
 - Hay cho nha đầu miệng lưỡi kia, dám lên phê bình sau lưng bậc tôn trưởng, đáng tội gì nào? Tiếng nói đột ngột ấy hệt như tiếng chuông ngân, khiến hai người đình tai nhức óc.
- Đưa mắt nhìn, người ấy chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân và cũng chính là “Cốc gia gia” và “gia gia râu dài” mà họ đang đề cập đến.
- Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân đang đứng trước cửa một thạch động thiên nhiên dưới chân núi, Nhạc Tổ Trân không trả lời ông, người chưa đến đã dương thanh hỏi:
- Cốc gia gia, gia phụ thế nào rồi? Trình Lập Dân cũng cùng lúc tung mình đến, nắm tay áo Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, vui mừng nói:
 - Gia gia râu dài cũng đến đây rồi! Hoàng Xam Thần Tẩu vượt vai Trình Lập Dân, quay sang Nhạc Tổ Trân nghiêm mặt nói:
 - Trân nhi, Cốc gia gia nhắc nhở ngươi trước, ngươi phải bình tĩnh, lệnh tôn đã... chết rồi! Chuyện như vậy làm sao có thể bình tĩnh được, Nhạc Tổ Trân bàng hoàng như sét đánh ngang tai, bật khóc nức nở, chui qua dưới nách Hoàng Xam Thần Tẩu, vào trong thạch động.
- Thạch động này chỉ rộng chừng một trượng vuông, dưới vách đá bên trong, trên một động cỏ khô có chần gối đơn sơ, qua ánh trăng sáng có thể nhìn thấy thi thể một lão nhân gầy guộc nằm thẳng đuột. Nhạc Tổ Trân nằm mọp trên thi thể ấy khóc thảm thiết.

Hoang sơn, cổ động...

Một thi thể lão nhân, một cô nhi khóc thảm thiết...

Cảnh tượng này thật khiến người lòng tan dạ nát! Trình Lập Dân bất giác cũng bị cảm nhiễm bởi bầu không khí ấy, mắt rướm lệ buông tiếng thở dài náo nức.

Hoàng Xam Thần Tẩu ra hiệu bảo Trình Lập Dân ngồi xuống bên cạnh, cũng thở dài nói:

- Cứ để cho nha đầu ấy phát tiết hết niềm bi thương trong lòng, giờ ngươi hãy nghe lão phu nói rõ về quá trình đến đây và thân thể của ngươi.

Ngưng chốc lát, hạ thấp giọng nói tiếp:

- Hải tử, ngươi quả thật là đồ đệ của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên tiền bối ư? Trình Lập Dân thoáng ngạc nhiên:

- Vâng! Lão nhân gia sao biết vậy? Hoàng Xam Thần Tẩu mỉm cười:

- Gia gia râu dài còn có chuyện gì mà không biết chứ! Thôi, bây giờ thì lão phu có thể yên tâm nói rõ thân thể của ngươi rồi! Năm hôm trước lão phu ngẫu nhiên đi ngang qua đây, đã phát hiện hai cha con Nhạc Thành. Nhạc Thành đã mắc phải chứng bệnh lao phổi nghiêm trọng, thổ huyết không ngừng, đã đến mức độ như ngọn đèn cạn dầu. Hồi Xuân Thảo tuy có thể chữa trị chứng bệnh này, nhưng có thể gặp mà khó có thể cầu, và hơn nữa, bệnh trạng như Nhạc Thành cho dù có được Hồi Xuân Thảo e cũng vô dụng. Quả nhiên, cách đây chừng thời gian một tuần trà ông ta đã lìa khỏi nhân thế... Ôi! Chúng ta hãy nói về thân thể của ngươi thì hơn! Hồi mười mấy năm trước, Tam Nghĩa Trang và Bàn Thạch Bảo chia nhau xưng hùng trong võ lâm sáu tỉnh nam bắc, người chính là con của đại trang chủ Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam, còn Lãnh Văn Anh... À! Nha đầu ấy không đi cùng với ngươi sao? Trình Lập Dân liền sơ lược kể lại chuyện Tàng Chân Đồ của mình với Lãnh Văn Anh đã cùng lúc bị Động Đình Nhị Xú cướp đi mất.

Hoàng Xam Thần Tẩu ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Nha đầu ấy không phải người yếu tướng, phen này rất có thể có kỳ ngộ khác, ngươi không cần lo lắng, hãy từ từ mà tìm...

Lãnh Văn Anh chính là ái nữ của tam trang chủ Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình, còn nghĩa huynh Chu Lương trong Bàn Thạch Bảo của ngươi là con trai của nhị trang chủ Bạch Y Nho Hiệp Chu Hạo Nhiên...

Ba vị trang chủ kết nghĩa kim lan, tuy là huynh đệ khác họ, nhưng tình như cốt nhục, võ công và nhân phẩm đều được nhân vật võ lâm cả hai giới hắc bạch bảy tỉnh miền nam yêu mến...

Hồi mười một năm trước, tam nghĩa thúc của ngươi Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình bỗng nhiên nảy sinh hứng thú du ngoạn, đã một mình đến quan ngoại viếng thăm bằng hữu, nhưng mãi nửa năm sau mới nhờ người mang về một bức thư cho đại trang chủ Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam. Trong thư viết gì không ai biết, nhưng đại trang chủ xem xong bức thư ấy, lập tức cùng nhị trang chủ Bạch Y Nho Hiệp Chu Hạo Nhiên đóng cửa mật đàm suốt một giờ, sau đó cũng một mình vội vã rời trang ra đi...

Đại trang chủ cũng suốt nửa năm không có tin tức, nhị trang chủ Bạch Y Nho Hiệp Chu Hạo Nhiên tọa trấn Tam Nghĩa Trang trong lúc tình cờ đã phát hiện ra có rất nhiều người không rõ lai lịch mai phục quanh Tam Nghĩa Trang...

Nhị trang chủ hết sức kinh hoàng, phỏng đoán chuyện đại trang chủ và tam trang chủ sở dĩ ra đi biệt vô âm tín rất có thể là đã trúng phải kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch, lúc này e đã dữ nhiều lành ít rồi.

Nhị trang chủ một mặt hạ lệnh toàn trang giới bị, một mặt đích thân với thủ pháp chớp nhoáng bắt sống một kẻ địch mai phục ngoài trang, định tra hỏi lai lịch và ý đồ của đối phương, nhưng chẳng ngờ kẻ địch quá xảo quyệt, đã sắp đặt sẵn độc dược cực mạnh, sau khi bị bắt lập tức tự dẫn phát độc dược chết ngay tức khắc.

Nhị trang chủ nhận thấy kẻ địch đối với thủ hạ của mình mà còn tàn bạo như vậy, đối với bốn trang chắc chắn càng ghê gớm hơn.

Trong tình thế nguy cấp, nhị trang chủ vội vàng đưa ngươi với Lãnh Văn Anh đến nhà lão bộc Nhạc Thành, nhờ ông ấy tìm cách giữ gìn đồng đội hai nhà họ Trình và họ Lãnh, lúc bấy giờ ngươi chỉ mới năm tuổi,

Lãnh Văn Anh mới bốn tuổi.

Sau đó nhị trang chủ vội vã trở về nhà mình, định đưa con trai Chu Lương tám tuổi của mình đến nhà một bộc nhân khác, nhưng kẻ địch đã tấn công vào trang, ông ấy đành phải bỏ rơi con trai mình, chỉ huy thuộc hạ chống lại kẻ địch.

Sau một cuộc hỗn chiến đẫm máu, kẻ địch tuy tử thương rất nhiều, nhưng tất cả những người biết võ công trong Tam Nghĩa Trang thấy đều uất hận.

Hoàng Xam Thần Tẩu nói đến đó ngừng lời, khẽ buông tiếng thở dài.

Trình Lập Dân mắt rướm lệ, nghiêng răng cắn hờn nói:

- Nghe đâu nhân vật đầu não hủy diệt Tam Nghĩa Trang chính là Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao, lão nhân gia có nghe nói không? Hoàng Xam Thần Tẩu gật đầu:

- Rất có thể, cho nên lão phu mới bảo người với Lãnh Văn Anh đến tìm phục trong Bàn Thạch Bảo.

- Lão tặc Vũ Văn Ngao thật đáng chết... xin lão nhân gia hãy nói tiếp.

- Nhạc Thành vì bảo toàn tính mạng cho người với Lãnh Văn Anh, mới lấy y phục của hai người mặc vào người hai đứa con của mình, có tuổi suýt soát với hai người, thật tội nghiệp cho hai đứa trẻ vô tội ấy, chúng còn tưởng là phụ thân thương yêu chúng, cho chúng mặc y phục mới đẹp, chúng hết sức vui mừng.

Hai giọt lệ long lanh từ khóe mắt Trình Lập Dân lăn xuống, chàng đi đến bên thi thể Nhạc Thành, lặng lẽ quỳ xuống, một hồi mới với giọng bi thiết nói:

- Cốc gia gia, xin... xin hãy nói tiếp! Hoàng Xam Thần Tẩu buông tiếng thở dài não ruột, đoạn nói tiếp:

- Nhạc Thành thật nghĩa cao ngút trời, ông ấy đã trợ mắt nhìn hai đứa con thơ bị kẻ địch giết chết và bản thân còn bị một quyền đánh đến ngất xỉu, khi hồi tỉnh lại, thấy người bạn già của mình chết treo trong phòng ngủ, đó chính là nguyên nhân đã khiến ông ấy mắc bệnh lao phổi mà chết...

Sau khi kẻ địch đi khỏi, ông ấy lau khô nước mắt, cùng với các bộc nhân còn sống sót chia nhau mai táng những người đã uất hận trong trang và theo lời dặn của nhị trang chủ, giả trang hai người thành một đôi tiểu khiêu hóa, còn bản thân thì giả làm lão khiêu hóa, trải qua ba tháng trời mới giao hai người cho lão phu. Ông ấy khắc khoải đếm từng ngày, hy vọng một ngày nào đó được nhìn thấy hai người luyện thành tuyệt kỹ, báo thù tiết hận cho hơn trăm người tử nạn của Tam Nghĩa Trang...

Nói đến đó, Trình Lập Dân đã tốt cùng đau xót nằm mọp lên di thể của Nhạc Thành, thê thiết nói:

- Nhạc tiên bối... không... nghĩa phụ... Dân nhi phải xưng hô lão nhân gia như vậy mới đúng... Nghĩa phụ, ân đức như trời cao đất dày của lão nhân gia, Dân nhi đã không thể nào báo đáp, cầu mong lão nhân gia dưới chín suối phò hộ cho Dân nhi phùng hưng hóa cát, chính tay moi tìm kẻ thù để cúng tế trước linh vị của lão nhân gia, hầu an ủi lão nhân gia...

Một nụ cười bí ẩn thoáng qua trên mặt Hoàng Xam Thần Tẩu, ông ta từ từ đưa tay phải lên, đặt lên yếu huyệt Linh Đài sau lưng Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân với Nhạc Tổ Trân đều đang trong lúc bị thương tốt cùng, nằm mọp trên di thể Nhạc Thành, chỉ cần Hoàng Xam Thần Tẩu nhả kinh lực ra, Trình Lập Dân dù công lực thâm hậu đến mấy cũng khó có thể thoát chết. Nhưng bàn tay Hoàng Xam Thần Tẩu đã dừng lại cách yếu huyệt sau lưng Trình Lập Dân chừng một tấc, hồi lâu không hạ xuống.

Sau cùng, Hoàng Xam Thần Tẩu rút tay về, kéo Trình Lập Dân đứng lên, ôn tồn nói:

- Hài tử, hãy bình tĩnh, nghe lão phu kể hết đã! Đoạn đưa tay chỉ Nhạc Tổ Trân, nói tiếp:

- Nha đầu này giờ đã là nghĩa tử của ngươi, y chính là người đã chết thay ngươi hồi mười năm trước, nhưng số mệnh chưa dứt, y bị chôn trong mộ địa, khi hồi tỉnh đã bật khóc, được một vị tiêu sư quy ẩn cứu ra, và học được một thân võ công chẳng kém... Hồi một năm trước, nha đầu này mới trở về bên phụ thân, y tuy may mắn sống sót, nhưng vết sẹo trên mặt không sao xóa bỏ được, sắc đẹp đối với một người con gái còn quan trọng hơn tính mệnh, điều ấy ngươi hiểu chứ? Trình Lập Dân gật đầu:

- Dân nhi hiểu, nhưng có cách có thể xóa bỏ vết sẹo trên mặt nghĩa tử phải không?
- Phải, nhưng rất là khó khăn! Trình Lập Dân khẳng khái nói:
- Dù núi đao rừng kiếm, khó khăn đến mấy Dân nhi cũng không quản ngại.
- Trong Vân Vụ Sơn ở Quý Châu có một Độn Thế Cung, cung chủ là một thái giám võ công rất cao, ông ta có cách có thể xóa bỏ vết sẹo trên mặt nghĩa tử người, nhưng vị cung chủ này tính rất lạnh lùng quái đản, phàm có kẻ cầu khẩn, ông ta đều đưa ra điều kiện hết sức hà khắc, chỉ sợ người đến đó cũng hoài công thôi! Trình Lập Dân kiên quyết:
- Bất kể điều kiện hà khắc đến mấy, chỉ cần làm được, Dân nhi quyết không từ chối! Hoàng Xam Thần Tẩu nhẹ gật đầu, quay sang Nhạc Tố Trân hãy còn khóc sụt sùi, lớn tiếng nói:
- Nha đầu, người chết chẳng thể sống lại được, đừng khóc nữa. Nhạc Thành có một nữ tử như vậy cũng nên ngậm cười nơi chín suối rồi! Về vết sẹo trên mặt người, Dân đệ người cũng đã hứa là chẳng quản vạn nan tìm cách xóa bỏ, giờ Cốc gia gia thay mặt vong phụ người quyết định gả người cho Dân nhi hầu gửi gắm chung thân...
- Trình Lập Dân hoảng kinh nói:
- Cốc gia gia, việc này...
- Hoàng Xam Thần Tẩu nhún mày:
- Sao? Người không bằng lòng ư? Trình Lập Dân băn khoăn:
- Không phải, ý Dân nhi là về phía Anh muội...
- Hoàng Xam Thần Tẩu ngắt lời:
- Lãnh Văn Anh cũng là Cốc gia gia quyết định, người còn lo gì chứ?
- Nhưng còn...
- Còn vấn đề gì nữa? Trình Lập Dân bèn truyền âm nói về chuyện mình bị mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được mấy mươi ngày nữa thôi.
- Hoàng Xam Thần Tẩu trầm ngâm một hồi, bỗng hỏi:
- Lệnh sư có biết chuyện ấy không?
- Biết!
- Lão nhân gia ấy đã nói sao?
- Lão nhân gia ấy bảo Dân nhi không nên lo nghĩ! Hoàng Xam Thần Tẩu nghiêm mặt nói:
- Vậy là phải, lệnh sư công tham tạo hóa, học cứu thiên nhân, hồi trăm năm trước đã được giới võ lâm công nhận là một cao thủ tuyệt đỉnh, lão nhân gia ấy đã bảo người không nên lo nghĩ, người còn lo gì chứ? Bây giờ hãy nghe lão phu nói, tất cả mọi sự trong tương lai không cần bận tâm, chỉ biết là có nên làm hay không...
- Dân nhi xin tuân theo lời giáo huấn của Cốc gia gia, Cốc gia gia tinh thông dịch lý, có thể bói toán vị lai của Dân nhi không?
- Bói toán là chuyện ngu xuẩn, nếu việc gì cũng cần bói toán thì người tinh thông dịch lý như Chư Cát Vô Hưu khi xưa đâu có chuyện sáu lần rời Kỳ Sơn và chín lần phạt Trung Nguyên.
- Dân nhi biết rồi!
- Đó không kể được là sai lầm, vốn dĩ sinh tử đại sự, ai không quan tâm, nhưng chuyện vị lai, trời cao tự có sự an bài, không cần bận tâm. Hai tử, người còn vấn đề gì nữa không?
- Thân mẫu của Dân nhi đã tuần nạn hồi Tam Nghĩa Trang bị hủy rồi phải không?

- Theo lời nghĩa phụ Nhạc Thành của người thì từ bé người đã do nhũ mẫu nuôi dưỡng, ông ta cũng chưa từng gặp thân mẫu của người!

- À... Còn nghĩa huynh Chu Lương của Dân nhi thì sao?

- Đúng rồi! Vừa rồi lão phu đã chưa nói rõ điều này, Chu Lương đã được Đông Phương Minh trong Thiên Ngoại Song Ma cứu thoát bên bờ tử vong, vì lớn hơn người mấy tuổi nên y nhớ rõ hết tình hình lúc bấy giờ, bởi cảm hận phụ thân mình đã tìm cách cứu người với Lãnh Văn Anh trước, không màng đến sự sống chết của y nên... nên y... Ôi!

- Dân nhi biết rồi, mai này Dân nhi nhất định sẽ bằng hết sức mình giải cứu lão nhân gia ấy...

- Thôi được rồi, chuyện của chúng ta đến đây là kết thúc, người đã phụng sự mệnh có việc đến miền tây nam, nha đầu này võ công bình bình, dẫn theo bên mình hết sức bất tiện, chi bằng người hãy dạy cho y chút ít khẩu quyết võ công, tạm theo lão phu về Hoàng Sơn, khi nào võ công có thành tựu hẵng hạ sơn hành đạo, được chăng? Trình Lập Dân trầm ngâm không đáp, Hoàng Xam Thần Tẩu thoáng tức giận nói:

- Sao? Võ công của sư môn không thể truyền ra ngoài phải không?

- Không phải, ân sư không hề hạn chế, chẳng qua Dân nhi nghĩ, võ công sư môn uyên bác tinh thâm, chẳng thể truyền thụ trong thời gian cấp bách thế này.

- Vậy thì người hãy chọn một số đơn giản mà truyền.

Trình Lập Dân lấy ra một quyển sách lựa trao cho Hoàng Xam Thần Tẩu và nói:

- Võ công sư môn đều ở cả trong quyển bí kíp này, xin nhờ Cốc gia gia giữ hộ mà truyền cho nghĩa tử.

Hoàng Xam Thần Tẩu tốn bao tâm cơ chính là vì việc này, giờ mục đích đã đạt, trong cơn vui mừng vẫn không giấu nổi thần thái hồi hộp, hai tay run run đón lấy bí kíp...

Họ an táng thi thể Nhạc Thành ngay tại chỗ, lập bia khắc chữ, Trình Lập Dân quỳ trước mộ cung kính lạy bốn lạy, sau đó quay sang Hoàng Xam Thần Tẩu và Nhạc Tổ Trân, nói:

- Cốc gia gia! Trân tỷ tỷ! Lập Dân xin cáo biệt, ba tháng sau Lập Dân sẽ đến Hoàng Sơn đón Trân tỷ tỷ xuống núi.

Đoạn quay người, tung mình phóng đi vào rừng.

Sau khi Trình Lập Dân khuất dạng trong rừng, Hoàng Xam Thần Tẩu vung chỉ điểm huyết Nhạc Tổ Trân, rồi nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo vàng và mặt nạ, buông một chuỗi cười đắc ý, thi triển khinh công phóng đi.

Hãy nói về Trình Lập Dân phóng đi vào rừng, lòng hết sức rối rắm và trĩu nặng, chàng tuy còn rất nhiều nghi vấn về thân thể của mình, nhưng dấu sao cũng đã biết được đại khái.

Khi chàng nghĩ đến mối huyết hải thâm thù đối với Bàn Thạch Bảo, nghĩa bộc Nhạc Thành nghĩa cao ngút trời, trách nhiệm của sư môn và lời hứa đối với Nhạc Tổ Trân... biết bao sứ mệnh gian nan đang chờ, chàng bất giác thờ thẩn.

Bởi bản thân chàng mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, tính ra chỉ còn sống được một tháng nữa thôi, trong ba mươi ngày ngắn ngủi này, cho dù chàng võ công thông huyền cũng chẳng thể nào hoàn thành được những nhiệm vụ ấy.

Độn Thế Cung... Vân Vụ Sơn... có thể chữa trị vết sẹo trên mặt Nhạc Tổ Trân... Cung chủ ấy tính tình lạnh lùng quái đản, điều kiện đưa ra hết sức hà khắc...

Chàng nghĩ đến những lời nói của Hoàng Xam Thần Tẩu lúc sắp từ biệt, bất giác lẩm bẩm:

- Đúng, phải làm như vậy! Mình đến Vân Vụ Sơn trước, ân sư đã dặn mình phải đi về hướng nam ba ngàn dặm trong vòng một tháng, không được làm việc gì khác, lão nhân gia ấy hẳn là có thâm ý, cũng may là Vân Vụ Sơn cũng ở trong hướng đi chỉ định của ân sư, không trái với lệnh dụ của lão nhân gia ấy, mặc dù chuyến đi này chẳng ích gì đối với việc kéo dài mạng sống của mình, nhưng chỉ cần lấy được linh dược trong Độn Thế Cung, chữa khỏi vết sẹo trên mặt Nhạc tỷ tỷ là cũng kể như báo đáp ân đức của nghĩa phụ Nhạc Thành rồi...

Đột nhiên, một tiếng nói thô lỗ từ phía trước vang lên:

- Tiểu tử, ngươi lải nhải gì vậy hả? Thì ra chàng đã ra đến bìa rừng lúc nào không hay, bởi lòng đang nghĩ ngợi, tai mắt không còn linh mẫn, nghe tiếng nói mới đưa mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ngoài năm trượng có hai đại hán võ phục đen, tay cầm quý đầu đao đang chăm chăm nhìn mình, trong bóng đêm hệt như hai u linh, hết sức ghê rợn.

Trình Lập Dân vốn đã buồn bực trong lòng, thấy vậy càng như lửa thêm dầu, buông tiếng cười khẩy, ngạo nghễ tiến tới và lạnh lùng hỏi:

- Các người là ai? Vừa dứt lời, hai đại hán võ phục đen như gặp rắn rết hét lên một tiếng kinh hoàng tung mình thoái lui.

“Vút” một tiếng, hai hỏa tiễn màu đỏ bay thẳng lên không, rồi lập tức, tiếng hỏa tiễn rít gió vang lên bốn phía, trong thoáng chốc, vô số đốm lửa màu sắc khác nhau đã giăng đầy trời đêm.

Khi Trình Lập Dân hiểu ra đó là việc gì, bất giác nhếch môi cười, tiếng y phục phất gió vang lên, xung quanh đã xuất hiện năm lão nhân áo xanh phục sức giống nhau cùng với một hòa thượng và một đạo nhân.

Trình Lập Dân tuy không biết năm lão nhân áo xanh, nhưng hòa thượng và đạo nhân thì chàng đã từng gặp, đó chính là Thiếu Lâm trưởng môn Pháp Thông đại sư và Võ Đang trưởng môn Thiên Phong chân nhân. Năm lão nhân áo xanh này đã đi chung với hai vị trưởng môn Thiếu Lâm và Võ Đang đã mất bản tính, vậy hẳn cũng là người của Thái Cực Giáo và cũng rất có thể là nhân vật chính phái đã bị mất bản tính.

Trình Lập Dân nghĩ nhanh, những người này hiển nhiên đều là cao thủ do Thái Cực Giáo phái đến chặn đường mình, với võ công của mình lúc này, tuy không sợ họ, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, hảo hớn không chống nổi đông người. Hơn nữa, những người này thấy đều bị mất thần trí và võ công cao cường, nếu thật sự xảy ra xung đột, mình không hạ sát thủ thật khó có thể thoát thân, còn như hạ sát thủ, mình lại không đành lòng, huống hồ mình còn đang có việc khẩn cấp, thật không nên xung đột với họ, ba mươi sáu cách, chạy là thượng sách...

Chàng nghĩ đến đó, ngoài vòng vây đã xuất hiện thêm mười mấy lão nhân phục sức khác nhau cùng với một nữ lang áo trắng, nữ lang áo trắng này chẳng phải ai khác, chính là Bạch Văn, một người con gái vừa lạnh lùng vừa có phần lẳng lơ.

Trình Lập Dân thấy vậy, biết lúc này mà không đào tẩu hẳn sẽ gặp rất nhiều rắc rối, vội với một thức “Tiềm long thăng thiên” tung mình lên không, định với khinh công tuyệt thế vượt qua đầu đối phương thoát khỏi vòng vây.

- Bắt lấy hắn! Trong tiếng quát của Bạch Văn, bóng người nhấp nhোáng, năm lão nhân áo xanh với Thiên Phong chân nhân và Pháp Thông đại sư đã cùng tung mình, chưởng chỉ nhất tề thi triển, tấn công Trình Lập Dân đang lảng không lướt đến.

Bạch Văn lại cười khẩy nói:

- Trình Lập Dân, hôm nay ngươi chấp cánh cũng khó thoát khỏi thiên la địa võng của bốn giáo, hãy ngoan ngoãn xuôi tay chịu trời đi thôi! Những lời ấy thật không chút khoát lác, vì bảy lão nhân này thấy đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, với một chọi một, Trình Lập Dân còn có thể miễn cưỡng ứng phó, còn như bảy người liên thủ thì...

Trình Lập Dân lập tức đề tụ một hơi chân khí, ngưng kinh đẳng thân, chẳng đếm xỉa đến lời nói của Bạch Văn, chỉ đáp lại bằng một tiếng cười khinh miệt.

Chỉ thấy một vệt sáng tím lóe lên như tia chớp, bay qua khỏi vòng vây của bảy người và ra xa đến hơn năm trượng.

Trình Lập Dân người chưa xuống đến đất, chưởng phong và bóng trào của bốn lão nhân khác đã chia nhau công vào các yếu huyệt khắp người chàng.

Trong lúc cấp bách, chàng tay phải bỏ xuống phía dưới, mượn sức phản chấn của chưởng lực bốn lão nhân, người lại vọt lên cao hơn ba trượng, rồi lướt nhanh đi về phía trái.

Trình Lập Dân vừa quay người, bảy đại cao thủ tấn công chàng trước tiên lại đã chuẩn bị xuất hiện ở chỗ chàng định hạ xuống, địa vị của bảy người còn là thế trận Thất Tinh hàm chứa sự biến hóa khôn cùng.

Tình thế lúc này đã rất rõ ràng, Thái Cực Giáo đã nhất quyết bắt cho bằng được Trình Lập Dân, chỉ cần chàng lọt vào Thất Tinh Trận, chàng muốn không gây thương vong cho đối phương mà bình yên thoát thân, đó thật là điều quá ư khó khăn.

Trình Lập Dân một mặt lợi dụng sức phản chấn của chưởng lực đối phương liên tiếp vọt người trở lên, không hạ xuống trong trận, một mặt tìm cơ hội thoát khỏi sự khống chế của đối phương.

Nhưng Thất Tinh Trận của đối phương biến hóa khôn cùng, và phần tử kết hợp lại đều có thân thủ phi phạm, nên bất luận thân người Trình Lập Dân chuyển nhanh đến mấy, Thất Tinh Trận chung quy cũng vẫn chờ ở ngay chỗ chàng định hạ xuống.

Thế là, thân người Trình Lập Dân trước sau vẫn bay lượn trên không, đối phương tuy không sao bắt được chàng, nhưng chàng cũng không sao thoát khỏi vòng vây của đối phương.

Trình Lập Dân bắt đầu lo lắng...

Không sai, công lực của Trình Lập Dân hiện nay đã có thể kể được là cao thủ đệ nhất trong giới trẻ võ lâm, hơn nữa hai mạch Nhâm Đốc của chàng cũng đã thông, chân lực liên miên tuôn ra, chẳng lo hậu lực gián đoạn, như tình thế lúc này, cầm cự thêm một thời gian tuyệt đối không thành vấn đề.

Tuy nhiên, Thiết Thủ Thư Sinh từng có nói với chàng, khi chàng chưa chữa khỏi chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, không nên sử dụng chân lực quá mức, nếu không, chẳng những có thể thọ thương dưới tay kẻ địch, mà còn khiến cho tuyệt chứng bộc phát sớm hơn, kết thúc tính mạng sớm hơn.

Khi Trình Lập Dân nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng ấy, bất giác rung động cõi lòng, nghiêng rằng thâm nhủ:

- Lúc này mình tuyệt đối không thể chết sớm hơn, mà phải với thời gian ba mươi ngày, cố gắng hết sức mình để thắng mệnh trời... Thôi thì đành phải sử dụng Lương Nghi Chân Sát đả thương hai người trước, hầu có thể thoát khỏi vòng vây.

Lúc này, Bạch Văn đứng ngoài đốc chiến cười đắc ý nói:

- Trình Lập Dân, giờ ngươi đã tin lời bổn cô nương rồi chứ? Trình Lập Dân vẫn với tiếng cười khẩy đáp lại, mượn lực vọt lên cao ba trượng, lượn một vòng, quét mắt nhìn xuống phía dưới.

Đó là chàng đang chọn đối tượng hạ thủ, để xem kẻ xấu số nào thưởng thức Lương Nghi Chân Sát của mình trước.

Bạch Văn lại cười nói:

- Trình Lập Dân, ngươi xuống đi thì hơn, trò chơi này kéo dài thật là vô vị... Bổn cô nương thành thật cho ngươi biết, bổn giáo tuyệt đối không có ác ý đối với ngươi, chỉ cần ngươi hiến ra Tàng Chân Đồ và Tử Anh kiếm, chẳng những tính mạng không phải lo, mà còn bảo đảm ngươi sẽ có được ích lợi không ngờ.

Bạch Văn vừa dứt lời, Trình Lập Dân trên không Thất Tinh Trận lại đã vọt lên cao lần nữa, rồi thi triển thế “Ngư ưng nhập thủy”, đầu dưới chân trên lao xuống, khi sắp đến mặt đất, khắp người phát ra hai luồng kinh khí một trắng một xanh, lẳng không lộn ngược ra sau một vòng, hai chân chạm đất, song chưởng vung ra, công vào một lão nhân áo xanh đứng ở phương vị Thiên Tuyền trong Thất Tinh Trận.

Bởi không định tâm đả thương đối phương, mà chỉ muốn đẩy lui đối phương hầu có thể thoát thân, nên Trình Lập Dân chỉ sử dụng sáu thành chân lực.

Thật không ngờ sau khi đối chưởng, lão nhân áo xanh không hề chao động, còn Trình Lập Dân lại bị chấn lùi ba bước, và lồng ngực huyết khí sôi sục.

Trình Lập Dân đang lúc kinh hoàng, lão nhân áo xanh ở phương vị Thiên Tuyền đã lao đến, đồng thời ba phía trái, phải và sau kinh phong vang dậy, sáu bàn tay chia nhau bổ vào sáu yếu huyệt của chàng.

Trình Lập Dân nhất thời khinh địch đã để mất tiên cơ, tạo thành tình thế bốn bề thọ địch.

Chàng biết mình đã đánh giá thấp uy lực của Thất Tinh Trận này, vội thi triển Vô Ảnh Mê Tung bộ pháp do Thiết Thủ Thư Sinh truyền thụ, ra khỏi vòng vây, hai tay phân ra, với tám thành chân lực thi triển chiêu “Bắc hải điều long” và “Nam sơn phách hổ” công vào hai lão nhân áo xanh ở phương vị Đẩu Bính.

“Bùng bùng” hai tiếng, đối phương không hề chao động, chàng lại bị chấn lui ba bước.

Trình Lập Dân sau hai lần thua thiệt, giờ đã vỡ lẽ, thì ra diệu dụng của Thất Tinh Trận này là bất luận chàng tấn công một người nào, đối phương đều tập hợp công lực của bốn người, hiện những người bố trí thành Thất Tinh Trận này đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, thậm chí có cả hai vị cường môn nhân Thiếu Lâm và Võ Đang được giới võ lâm tôn là Thái Sơn Bắc Đẩu, công lực mỗi người đều trên một giáp tỷ, thử nghĩ tập hợp công lực bốn người, Trình Lập Dân làm sao đương cự nổi.

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân, Trình Lập Dân không khinh xuất tấn công nữa, mà đổi sang thế thủ, thăm quan sát sự biến hóa của thế trận của đối phương.

Trong Thất Tinh Trận, bóng người thấp thoáng, kinh phong vang dậy, kèm theo loáng thoáng tiếng rỗng gầm, tiếng hổ tru, tiếng thiên xương và tiếng đàn, đó chính là hiện tượng của Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu đã phát huy đến cực độ tạo nên.

Đây là lần ác đấu đầu tiên từ khi Trình Lập Dân học thành tuyệt kỹ ở chỗ Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên và đây cũng là một cuộc chiến tập thể cao thủ tuyệt đỉnh trăm năm khó gặp trong võ lâm.

Sự thật rất hiển nhiên, nếu Thất Tinh Trận không nhờ sự biến hóa thần kỳ và phần tử bố trí võ công cao thâm, tuyệt đối chẳng thể giam hãm Trình Lập Dân. Ngược lại, nếu người bị giam hãm trong trận không phải là Trình Lập Dân võ công tuyệt thế, sớm đã không chết cũng thọ trọng thương rồi.

Tuy nhiên, cuộc chiến này cũng có một đặc điểm ngoại lệ, đó là đôi bên đều không sử dụng binh khí.

Tình hình này cũng rất hiển nhiên, phía Thái Cực Giáo muốn bắt sống Trình Lập Dân, mà Trình Lập Dân lại vì đối phương đa số là cao thủ chính phái bị mất bản tính, nếu Từ Anh Kiếm xuất thủ, hẳn khó tránh khỏi thương vong, đó thật là điều trái với ý muốn của chàng.

Sau thời gian chừng một bữa ăn, Trình Lập Dân đã đại khái hiểu ra sự biến hóa của Thất Tinh Trận.

Một tiếng huýt lạnh lạnh, chiêu pháp đột biến, chuyển sang tuyệt kỹ Thần Long chiêu pháp của sư môn, tay trái thi triển chiêu “Thần long thư thảo”, tay phải thi triển chiêu “Thần long đấu giáp”, nhắm chuẩn trong khoảng khắc Pháp Thông đại sư với một lão nhân áo xanh chuyển đổi phương vị, nhanh như chớp chia ra tấn công hai người. Đồng thời Vô Ảnh Mê Tung bộ pháp cũng liên tiếp biến động. Chỉ nghe “bùng bùng” hai tiếng rền rĩ, Pháp Thông đại sư với lão nhân áo xanh đây đã bị chấn lui năm bước, cùng lúc ấy Trình Lập Dân đã thừa cơ lao ra khỏi Thất Tinh Trận, phóng đi như tên bắn.

Đó còn là Trình Lập Dân vì biết đối phương là cao thủ chính phái bị mất thần trí, không muốn đả thương họ, sử dụng kinh lực có chừng mực, không thì Pháp Thông đại sư với lão nhân áo xanh ấy e đã táng mạng rồi.

Trình Lập Dân thoát khỏi Thất Tinh Trận, người không hề dừng lại, chỉ thấy một bóng tím lướt đi như tia chớp, loáng cái đã ra xa mười trượng.

Nhưng chàng người vừa hạ xuống, bỗng nghe một tiếng thét kinh tâm động phách từ phía sau vọng đến.

Trình Lập Dân trời sinh hiệp can nghĩa đảm, lúc này tuy nóng lòng thoát thân, song tiếng thét thảm khốc ấy vẫn khiến chàng bất giác dừng bước quay lại, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng thét.

Lập tức, chàng giật đến toàn thân run rẩy, buống tiếng quát vang, tung mình lao tới.

- Đứng lại!

-oOo-

11. C 11

- Trình Lập Dân, chỉ cần ngươi tiến thêm bước nữa, bốn cô nương sẽ xuyên thủng ngực ả ta ngay.

Trình Lập Dân tức giận đến hai mắt trợn trừng, nhất thời vô kế khả thi.

Thì ra thiếu nữ bị trói vào giá gỗ ấy chính là Lãnh Văn Anh. Hồi lâu, Trình Lập Dân cố nén niềm căm phẫn và lo lắng trong lòng, lạnh lùng nói:

- Bạch cô nương, cô nương dùng tính mạng một thiếu nữ không còn sức phản kháng uy hiếp tại hạ, thật ra có dụng ý gì? Bạch Văn bữu môi:

- Trình Lập Dân, ngươi biết rõ mà còn hỏi!

- Tại hạ ngu muội, không hiểu thâm ý của cô nương.

Bạch Văn đành giọng:

- Hiến ra Tàng Chân Đồ, trao ra Tử Anh Kiếm!

- Sau khi hiến ra Tàng Chân Đồ và Tử Anh Kiếm, phải chăng có thể lập tức trả tự do cho Lãnh cô nương?

- Lẽ đương nhiên!

- Vậy hãy thả Lãnh cô nương ra trước!

- Đâu đơn giản vậy!

- Vậy chứ ý Bạch cô nương thế nào?

- Hiến đồ trao kiếm trước! Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát:

- Bạch cô nương không chịu tin tại hạ, tại hạ làm sao có thể tin Bạch cô nương? Nếu tại hạ hiến đồ trao kiếm xong, Bạch cô nương không chịu thả...

Bạch Văn lạnh lùng ngắt lời:

- Chỉ cần ngươi có thể nhẫn tâm để cho người yêu chết thảm trước mắt ngươi, bốn cô nương tuyệt đối không ép buộc.

Một vẻ đau khổ tột cùng thoáng qua trên mặt Trình Lập Dân, chàng cúi đầu suy nghĩ, nhất thời không biết phải xử trí thế nào.

Lúc này, Lãnh Văn Anh với giọng ồ ề thê thiết nói:

- Dân ca, đừng bận tâm đến sự sống chết của tiểu muội, hãy đi đi! Từng tiếng nói của Lãnh Văn Anh như từng mũi dao nhọn đâm vào tim Trình Lập Dân, khiến chàng đau khổ tột cùng, nhưng vô hình trung cũng cho chàng vô vàn dũng khí, chàng nghiêng răng cắn hờn nói:

- Thôi được, tại hạ bằng lòng! Trên gương mặt lạnh lùng của Bạch Văn thoáng hiện một nụ cười thắng lợi.

Nhưng Lãnh Văn Anh run giọng nói:

- Dân ca... không thể...

Lời nói của Lãnh Văn Anh vốn là ngăn cản hành động của Trình Lập Dân, nhưng không ngờ lại phát sinh hiệu quả tương phản, càng khiến cho Trình Lập Dân quyết tâm hơn.

Chàng oai phong lẫm liệt tiến tới một bước, cao giọng nói:

- Bạch cô nương, có một điều tại hạ phải nói rõ trước, Tàng Chân Đồ hiện có trên mình tại hạ không phải là bức mà giới võ lâm đồn đại, mà là một bức khác có giá trị cao hơn.

Bạch Văn mắt rục lên:

- Còn có một bức có giá trị cao hơn ư?

- Không sai!

- Còn bức trước kia đâu?
- Đã bị người lấy mất rồi, Tử Anh Kiếm chính là một trong số bảo vật của bức Tàng Chân Đồ ấy!
- Chính người đã lấy ư?
- Không phải!
- Vậy người đó là ai?
- Việc ấy không nằm trong sự thỏa hiệp giữa chúng ta! Bạch Văn nhếch môi, lạnh lùng chìa tay ra nói:
- Thôi được, đưa đây! Trình Lập Dân đưa mắt nhìn Lãnh Văn Anh đang bị trói, trầm giọng nói:
- Trước khi hiến đồ trao kiếm, tại hạ có vài lời cảnh cáo cô nương.

Bạch Văn cười khẩy:

- Trình Lập Dân, đừng quên lúc này kẻ chiếm ưu thế không phải là ngươi! Trình Lập Dân trả đũa:
- Bạch cô nương rất lấy làm vinh dự về hành vi của mình lúc này phải không? Bạch Văn nhướn mày:
- Binh bất yếm trá, sự đấu trí và đấu lực trong võ lâm đều bằng vào sở trường của mỗi người, người khỏi cần mai mỉa, Bạch Văn này trước nay làm việc gì chỉ cần đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn.

Ngưng chốc lát, thoáng bĩu môi nói tiếp:

- Giờ đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, thật ra ngươi còn có những lời cảnh cáo gì cứ nói ra đi! Trình Lập Dân cao giọng:
- Thật ra cũng rất đơn giản, thứ nhất là sau khi Trình mỗ hiến đồ trao kiếm, cô nương phải bảo đảm Lãnh cô nương không may mắn thương tổn, và không được ngầm giở trò trên người cô nương ấy, nếu không, hôm nay Trình mỗ sẽ đại khai sát giới.

Bạch Văn mỉm cười:

- Điều ấy bốn cô nương có thể bảo đảm, nhưng bốn cô nương phải nói rõ trước, sở dĩ bốn cô nương bảo đảm như vậy tuyệt đối không phải sợ người đại khai sát giới. Nói một cách khách sáo hơn, đừng tưởng ngươi vừa rồi có thể thoát khỏi Thất Tinh Trận của bốn giáo là nghĩ mình tài giỏi, nếu bốn cô nương đích thân ra tay, chưa chắc người thắng nổi bốn cô nương.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Thứ nhì là Tàng Chân Đồ với Tử Anh Kiếm chẳng những là chí bảo của sư môn Trình mỗ, mà còn liên quan đến kiếp vận võ lâm, Trình mỗ tuy trao ra dưới sự uy hiếp của cô nương, nhưng một khi Lãnh cô nương khôi phục tự do, Trình mỗ phải bằng vào võ công của bản môn thân đoạt về từ tay cô nương.

Bạch Văn cười khinh miệt:

- Ngươi nói dễ dàng quá, chỉ sợ ngươi vĩnh viễn cũng không có cơ hội đoạt về thôi! Trình Lập Dân cười khẩy:
- Hãy chờ xem! Bạch Văn cười khanh khách:
- Bốn cô nương đã nói ngươi không có cơ hội là không có cơ hội. Hãy nghe đây, trước khi hiến đồ trao kiếm, ngươi phải tự điểm ba đại yếu huyết Khí Hải, Trung Cực và Cự Khuyết của mình.

Trình Lập Dân giật mình, thâm nghiến răng, mắt rực sát cơ nói:

- Bạch Văn, sao ngươi không bảo Trình mỗ hoành kiếm tự tuyệt? Bạch Văn thản nhiên cười nói:
- Đâu nghiêm trọng đến vậy! Trình Lập Dân cố nén lửa giận trong lòng trầm giọng nói:
- Đừng bức người thái quá, ngươi biết là bức bách người ta đến đường cùng sẽ có hậu quả thế nào không? Bạch Văn cười nhạt:
- Bất luận hậu quả thế nào, ngươi cũng không thể thoát khỏi tay bốn cô nương.

Trình Lập Dân co tay búng vào chuôi Tử Anh Kiếm, mắt rực thần quang nói:

- Cùng lắm là người giết chết Lãnh cô nương trước, Trình mỗ giết sạch bọn các người rồi với thân tuần tình...

Bạch Văn cười khanh khách:

- Ôi chào! Người thật là đa tình! Thoáng ngưng lời, nghiêm mặt nói tiếp:

- Nhưng người đừng quên sự sống chết của lệnh tôn Thiết Tỷ Kim Long Trình Trần Nam với lệnh nghĩa thúc Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình hãy còn ở trong tay bốn giáo. Người tuần tình như vậy tuy giành được tiếng thơm, nhưng cũng mắc phải tội danh bất hiếu.

Trình Lập Dân nghe vậy, bàng hoàng như bị sét đánh, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Bạch Văn nói tiếp:

- Tục ngữ có câu: “Giữ được rừng xanh, chẳng lo thiếu củi”. Trình Lập Dân, người là người thông minh, hẳn biết đạo lý bậc đại trượng phu có thể co mà cũng có thể duỗi, chỉ cần giữ được tính mạng, sau này người vẫn còn nhiều cơ hội báo thù tiết hận, hà tất cố chấp như vậy? Nếu những lời ấy thốt ra từ miệng một người khác, Trình Lập Dân còn có thể cân nhắc chấp nhận, nhưng người nói đây lại là đối đầu sống chết của chàng. Hơn nữa, người này tính tình lạnh lùng tàn bạo, quỷ kế đa đoan, chỉ cần đạt mục đích, bất chấp thủ đoạn, chàng có thể tin được không? Vạn nhất y thị đạt được mục đích rồi nuốt lời, vẫn giết chết chàng và Lãnh Văn Anh, vậy thì giúp ích được gì cho phụ thân và nghĩa thúc chàng? Còn như chàng bất chấp sự uy hiếp này, trơ mắt nhìn Lãnh Văn Anh thảm tử, và phụ thân với nghĩa thúc cũng sẽ táng mạng trong tay bọn ma đầu, mai kia cho dù chàng chữa khỏi được chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, giết sạch bọn người đã hãm hại phụ thân, nghĩa thúc và Lãnh Văn Anh, vết thương lòng của chàng có thể bù đắp hay không? Nỗi ân hận trong lòng có thể xóa bỏ hay không? Người đời có thông cảm cho nỗi khổ tâm của chàng hay không? Bao vấn đề khó khăn vây chặt tâm tư chàng, nhất thời thật không sao nghĩ ra được một biện pháp ổn thỏa.

Trình Lập Dân đang chau chặt mày suy tư, Bạch Văn lại cười nhạt nói:

- Trình Lập Dân, có lẽ đây là một vấn đề cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, bốn cô nương có thể cho người thời gian một tuần trà.

Trình Lập Dân nghĩ mãi vẫn không tìm ra được một biện pháp lưỡng toàn, sau cùng chàng bầm bụng quyết định chấp nhận sự an bài của số mệnh, tự điểm huyết đạo, hiến đồ trao kiếm.

Ngay khi chàng hai tay giơ lên, cắn răng vùng chỉ, từ từ điểm vào ba yếu huyệt Khí Hải, Trung Cực và Cự Khuyết, bỗng nghe một tiếng nói yếu ớt len vào tai:

- Tiểu tử, dừng tay! Trình Lập Dân giật mình, lập tức buông tay xuống.

Bạch Văn mặt vốn đã lộ vẻ vui mừng, cũng liền biến sắc mặt, cười nhạt nói:

- Cũng được, người cứ suy nghĩ cho kỹ, nhưng hôm nay người không còn con đường nào khác nữa, kẻ thúc thời vụ mới là tuần kiệt, hơn nữa người chẳng qua chỉ là tạm thời khuất tất, bốn cô nương cam đoan nói là giữ lời.

Trong khi Bạch Văn nói, tiếng nói yếu ớt lại tiếp tục truyền vào tai Trình Lập Dân:

- Người bị trói đó là Lãnh Văn Anh giả, người đừng chấp nhận sự uy hiếp của yêu nữ ấy, còn lệnh tôn và lệnh nghĩa thúc hiện cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng, càng không phải sợ ả ta uy hiếp, hiện việc cần gấp nhất của người là nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này, nhưng quanh đây trong vòng mười dặm đầy rẫy cao thủ của Thái Cực Giáo. Và bên ngoài vòng vây còn có nhân vật võ lâm của các môn phái và không có ai là không đang lo tìm bắt người, chỉ có phía tây nam là một vách núi cheo leo và cao đến ngàn trượng, không người canh giữ. Để tránh sự xung đột không cần thiết, người hãy thoát thân về phía tây nam, đã có người chuẩn bị sẵn dây leo cho người ở trên đỉnh núi, người hãy đi mau! Nhớ lấy, sau khi lên đến đỉnh núi, nếu còn có kẻ chặn đường, người không được có lòng dạ phụ nhân, phải mạnh dạn hạ sát thủ mới được.

Trình Lập Dân vừa lắng nghe tiếng truyền âm thần bí ấy, vừa giả vờ chau mày suy tư để Bạch Văn khỏi sinh nghi, vừa tìm kiếm người bí mật truyền âm.

Nhưng chàng đã thất vọng, cho đến khi người truyền âm dứt lời, chàng vẫn chưa phát hiện ra người ấy.

Mặc dù chàng đã nhận ra phương hướng chính xác, truyền âm đến từ một trong năm lão nhân áo xanh của Thái Cực Giáo, nhưng họ cách chàng không đầy năm trượng, với công lực của chàng hiện nay, trong bóng tối còn có thể nhìn thấy rõ ngũ quan của năm người, chỉ thấy năm lão nhân áo xanh thấy đều bặm chặt môi, không hề chớp mắt, và vẻ mặt cũng đều lạnh lùng, chỉ có một người gầy bé là với đôi mắt he hé nhìn chàng.

Chả lẽ tiếng truyền âm là của lão nhân áo xanh gầy bé này? Nếu đúng, công phu này không phải thuật truyền âm nhập mật hay thiên lý truyền âm thông thường, mà là Tuệ Quang Tâm Ngữ, một tuyệt kỹ phật môn còn cao hơn truyền âm nhập mật và thiên lý truyền âm một bậc.

Ông ấy thật ra là ai? Vì sao có công lực như vậy mà lại gia nhập vào Thái Cực Giáo? Phải chăng đó là cam bẫy của Bạch Văn? Trình Lập Dân đang suy ngẫm, đôi mắt he hé của lão nhân áo xanh gầy bé bỗng mở to, chàng lại nghe tiếng yếu ớt nói:

- Tiểu tử, ngươi mà không nhân lúc trời tối thoát thân, trời sáng là nửa bước khó rời đây! Trình Lập Dân rúng động cõi lòng, thầm nhủ:

- Đẳng nào mình cũng không có lương sách khác, thôi thì tạm tin ông ta một lần vậy! Chợt linh quang lóe lên, nhũ tiếp:

- Mình chỉ cần xác minh Lãnh Văn Anh này là thật hay giả thì có thể quyết định hành động chứ gì? Thế là, chàng mất rục thần quang nhìn chột vào Lãnh Văn Anh nói:

- Anh muội! Lãnh Văn Anh vẫn thê thiết nói:

- Tiểu muội đã bảo Dân ca đừng màng đến sự sống chết của tiểu muội rồi... hãy sớm rời khỏi đây thì hơn... Dân ca... hãy nhớ báo thù cho... tiểu muội...

Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Anh muội còn nhớ lúc chúng ta hạ sơn, điều cuối cùng mà gia gia râu dài đã dặn bảo đó là gì không? Lãnh Văn Anh ngạc nhiên:

- Dân ca trong lúc này còn hỏi chuyện ấy chi vậy? Trình Lập Dân giọng trịnh trọng:

- Chuyện ấy rất quan trọng, ngu ca nhất thời không sao nhớ ra được! Lãnh Văn Anh ấp úng:

- Tiểu muội... tiểu muội cũng không nhớ ra được...

Bạch Văn như nhận ra sự việc đã đổi khác, liền đành mặt nói:

- Trình Lập Dân, ngươi không nhận thấy là mình hỏi quá thừa thãi hay sao? Lúc này Trình Lập Dân đã triệt để khẳng định Lãnh Văn Anh này là giả mạo, mặc dù gương mặt và vẻ bi thiết rất giống, nhưng nhìn kỹ thì ánh mắt của đối phương không hề có chân tình, và đôi mắt cũng không trắng đen rõ ràng và trong sáng như Lãnh Văn Anh...

Trình Lập Dân sau khi hiểu ra sự thật, đưa mắt nhìn Bạch Văn, cười khẩy nói:

- Bạch cô nương đã uống phí tâm cơ rồi, thật đáng tiếc! Chúng ta sẽ có ngày gặp lại, Trình mỗ xin cáo từ! Dứt lời, bóng tím nhấp nháy, Trình Lập Dân đã ra xa hơn mười trượng, rồi loáng cái đã mất dạng trong bóng đêm mịt mù.

Biến cố bất ngờ ấy đã khiến Bạch Văn dù tinh ranh đến mấy cũng không khỏi bối rối, nhất thời không biết xử trí thế nào, nhưng khi y thị thấy Trình Lập Dân đi về hướng tây nam núi cao ngàn trượng, bèn buông tiếng cười khẩy lẩm bẩm:

- Cho dù ngươi nhận ra sớm, nhưng vẫn không sao thoát khỏi lòng bàn tay của bốn cô nương.

Trình Lập Dân tin chắc người truyền âm với mình quả là có thiện ý, nên sau khi rời khỏi hiện trường, lập tức thi triển Vô Ảnh thân pháp phóng đi về phía ngọn núi cao chót vót ở phía nam.

Vô Ảnh thân pháp quả không hổ là một tuyệt kỹ hiếm thế, với công lực của Trình Lập Dân lúc này, khi thi triển chỉ thấy một bóng người như thể tia chớp phóng đi trong rừng cây, không sao nhìn rõ được tướng mạo.

Chỉ chốc lát, Trình Lập Dân đã lên đến đỉnh núi, lúc này đêm đã gần tàn, trời tối mịt, đó là khoảng thời gian tối nhất trước khi trời sáng.

Trình Lập Dân hít sâu vào một hơi không khí trong lành, dè nếm sự rối rắm trong lòng, đưa mắt nhìn quanh, không thấy có bóng người, lại nhìn về phía kia núi, toàn là vách đá bóng nhẵn, tối mịt sâu không thấy đáy.

Chàng khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là một tuyệt lộ, thảo nào không có kẻ địch canh chừng, có điều là không biết vị tiền bối truyền âm chỉ điểm kia...

Chàng bỗng như có sự phát giác, quay phắt người, kinh ngạc buột miệng kêu lên:

- Ủa... Bạch cô nương...

Một thiếu nữ tuổi chừng đôi mươi đang đứng bên một tảng đá to ngoài năm trượng, nàng với bộ y phục màu xanh bó sát người, khăn choàng cũng màu xanh, gió đêm thổi tung mái tóc dài phủ vai của nàng, trông hệt như một cành hoa Thủy Tiên, hết sức thanh cao thoát tục.

Nàng chính là Bạch Mẫn, bào muội của Bạch Văn ư? Trình Lập Dân quả nhiên đã nhận lầm người. Hai lần giải nguy cho Trình Lập Dân, nhưng Trình Lập Dân chưa từng gặp mặt nàng, thoạt nhìn cứ tưởng là Bạch Văn.

- Cô nương... chẳng phải là Bạch Văn ư? Trình Lập Dân quả nhiên đã nhận lầm người.

Bạch Mẫn tha thướt đi đến trước mặt Trình Lập Dân, nhoèn cười nói:

- Tiểu nữ là Bạch Mẫn, muội muội của tỷ tỷ ấy!

- Chính cô nương đã hai lần cứu tại hạ phải không?

- Thời gian cấp bách, chúng ta tạm dẹp qua chuyện ấy...

Bạch Mẫn ngoắc tay, quay người đi trước dẫn đường, nói tiếp:

- Trình thiếu hiệp, trời sắp sáng rồi, thiếu hiệp nên lập tức rời khỏi đây thì hơn! Trình Lập Dân thơ thẩn đi theo sau Bạch Mẫn, từng làn hương thơm đặc thù của thiếu nữ len vào mũi, khiến lòng chàng dậy lên một cảm giác rất kỳ lạ, tâm trạng vốn đã rối rắm càng thêm rối rắm và băng khuâng...

Hai người lặng lẽ đi một hồi, Bạch Mẫn dừng lại, đưa tay chỉ một sợi dây thừng thông sẵn trên vách núi và nói:

- Sợi dây thừng này đủ sức chịu đựng hai người cùng lúc trèo xuống, giờ tiểu nữ xuống trước, thiếu hiệp theo sau.

Trình Lập Dân thoáng trầm ngâm:

- Chúng ta xuống dưới, bọn họ cũng sẽ theo dây thừng đuổi theo còn gì? Bạch Mẫn mỉm cười:

- Tiểu nữ đã có sắp đặt rồi...

Thoáng dừng, cất tiếng gọi:

- Trương Hòe! Một đại hán y phục thợ săn từ sau một tảng đá to bước ra, đi đến trước mặt Bạch Mẫn, khom mình thì lễ nói:

- Cô nương có gì dạy bảo? Bạch Mẫn mỉm cười:

- Lát nữa ta với vị công tử này xuống dưới, khi nào người thấy sợi dây thừng này buông lỏng và đưa sang trái, hãy tức khắc chặt đứt, biết chưa? Gã thợ săn cung kính đáp:

- Tiểu nhân biết rồi!

- Những gì ta đã nói với người trước đây, người đã nhớ cả rồi chứ?

- Vâng! Tiểu nhân nhớ cả rồi! Bạch Mẫn quay sang Trình Lập Dân mỉm cười nói:

- Giờ thiếu hiệp đã yên tâm rồi chứ? Trình Lập Dân lòng hết sức cảm khái nói:
- Bạch cô nương, đây là thợ săn mà cô nương đã thuê săn ư? Bạch Mẫn gật đầu:
- Vâng!
- Sau khi chúng ta xuống dưới, sự an toàn của y chẳng phải rất đáng lo ngại ư?
- Không đâu, y là thợ săn sinh trưởng tại đây, rất quen đường thuộc lối, sau khi chúng ta đi khỏi, y sẽ đi vòng đường khác rời khỏi ngọn núi này, dù có gặp người trong giới võ lâm cũng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Trình Lập Dân thở phào:

- Cầu mong như vậy! Hai người nhìn nhau cười, rồi Bạch Mẫn dẫn trước đu dây xuống vách núi.

Hai người đều có khinh công trác tuyệt, nhẹ nhàng đu theo dây mây tụt xuống, chừng thời gian một tuần trà đã xuống đến chân núi.

Hai người cùng thở ra một hơi dài, Bạch Mẫn lập tức tay cầm dây mây giật mạnh sang trái, chốc lát sau, cả sợi dây thừng đã rơi xuống.

Trời hừng sáng, loáng thoáng có thể nhìn thấy nơi đây là một sơn cốc, sương giăng mịt mù, ngược nhìn lên không thấy ánh mặt trời.

Nhưng Bạch Mẫn như rất quen thuộc, nàng kéo lấy sợi dây thừng đi trước dẫn đường và nói:

- Trình thiếu hiệp, hãy đi theo tiểu nữ! Trình Lập Dân cố nén niềm thắc mắc trong lòng, lẳng lặng theo sau Bạch Mẫn, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, ngoài tiếng bước chân của hai người, chỉ có tiếng lao xao của sợi dây thừng kéo lên trên mặt đất.

Đi được chừng nửa dặm đường, hai người đi vào một thạch động thiên nhiên, Bạch Mẫn bình thản cuộn sợi dây thừng lại, bỏ vào một góc trong thạch động, sau đó nhoèn cười nói:

- Trình thiếu hiệp đã vất vả suốt cả đêm, hẳn đói rồi phải không? Dứt lời, nàng ngồi xuống trên cuộn giấy thừng.

Trình Lập Dân ngượng ngừng cười nói:

- Có chút đói, nhưng không nghiêm trọng! Bạch Mẫn tiện tay từ dưới vách đá sau lưng lấy ra một chiếc túi vải và nói:
- Đây là thịt thú rừng và bánh bao tiểu nữ đã mua của nhà thợ săn kia, tuy đã nguội nhưng cũng có thể ăn đỡ đói. Thiếu hiệp hãy ngồi xuống, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Trình Lập Dân chẳng ngờ đối phương lo nghĩ chu đáo như vậy, nếu mình còn từ chối thì thật quá khách sáo.

Thế là, chàng cũng ngồi xuống đất, đưa tay cầm lấy một chiếc đùi nai, vừa ăn vừa nói:

- Thiện ý của Bạch cô nương ngày hôm nay, thật tại hạ không biết phải báo đáp như thế nào mới phải! Bạch Mẫn chơm chớp đôi mắt sâu lắng, cười heo hắt nói:

- Trình thiếu hiệp nghĩ là tiểu nữ muốn thiếu hiệp báo đáp mới giúp đỡ thiếu hiệp hay sao? Trình Lập Dân cười ngượng:

- Bạch cô nương tuy có tấm lòng thi ân không mong báo, nhưng tục ngữ có câu “Chịu ơn người giọt nước, phải báo bằng giòng suối”, Trình Lập Dân này đã được cô nương bao phen cứu giúp, đại đức không dám báo đáp bằng lời, nhưng tại hạ lúc nào cũng ghi lòng tạc dạ.

Bạch Mẫn thở dài nãi nuột:

- Nỗi niềm cảm ân đồ báo của thiếu hiệp e rằng kiếp này khó có thể toại nguyện! Trình Lập Dân nghe vậy, bất giác buông tiếng thở dài nãi nuột.

Những lời ấy của Bạch Mẫn vốn là cảm thán bởi tuyệt chủng của bản thân, không còn sống được bao lâu nữa, nàng chẳng ngờ đó lại kích dậy niềm đau sâu kín trong lòng Trình Lập Dân, nên đã khiến chàng buồn tiếng thở dài.

Trình Lập Dân biết rõ lời nói của Bạch Mẫn chỉ là bản thân nàng không còn sống bao lâu trên cõi đời, tuyệt đối không có ý mỉa mai chàng. Trên thực tế, Bạch Mẫn cũng không biết Trình Lập Dân có mang tuyệt chủng bất trị.

Hai người đã là đồng bệnh tương lân, vậy thảo nào chàng chỉ biết lặng thinh thở dài mà thôi.

Đôi thiếu niên nam nữ vận mệnh oái oăm này tuy là lần đầu tiên gặp nhau, không phải lần đầu tiên nói chuyện với nhau, nhưng lảng lạng đối mặt nhau trong thạch động thế này, đó là lần đầu tiên.

Hai người đều cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, nhất là Trình Lập Dân càng có rất nhiều nghi vấn muốn được giải đáp, nhưng không biết phải nói từ đâu.

Hai người im lặng hồi lâu, Bạch Mẫn trước tiên cố nén nỗi đau trong lòng, cười héo hắt nói:

- Trình thiếu hiệp có biết nguyên nhân vì sao tiểu nữ lại bao lần giúp đỡ thiếu hiệp không? Trình Lập Dân ngơ ngẩn:

- Không, nhưng đó chính là nỗi thắc mắc tại hạ muốn thỉnh giáo Bạch cô nương mà chưa tiện mở miệng.

Bạch Mẫn thở dài nảo nuốt:

- Tiểu nữ đã không còn sống được bao lâu ở trên đời, vốn ra trên thế gian này cũng chẳng có gì đáng cho tiểu nữ lưu luyến, sớm chết đi cũng là một giải thoát lớn, nhưng có điều khiến tiểu nữ không thể nhắm mắt là vị ân sư đã bao năm đối xử với tiểu nữ như là từ mẫu, công ơn dưỡng dục của lão nhân gia ấy chưa thể báo đền muôn một, khốn nỗi lão nhân gia ấy lại có hùng tâm to tát, đã sáng lập Thái Cực Giáo, thu nạp những phần tử bại hoại vô lâm, nhiễu loạn thiên hạ. Ôi! Trình Lập Dân vô vàn cảm khái buột miệng nói:

- Bạch cô nương thấu hiểu đại nghĩa, tại hạ hết sức kính phục. Theo thiên kiến của tại hạ, nếu cô nương dùng lời hay lẽ phải khuyên ngăn lệnh sư, hẳn là có thể ảnh hưởng phần nào ý chí của lệnh sư.

Bạch Mẫn thở dài:

- Trình thiếu hiệp nói đành rằng không sai, nhưng nếu gia sư chịu nghe lời khuyên ngăn của tiểu nữ thì tiểu nữ đâu đến nỗi phải dự tính nước cờ nhằm vào thiếu hiệp này trước khi tiểu nữ chết đi.

Trình Lập Dân lại nghe Bạch Mẫn nói mình là người sắp chết, vốn định hỏi nàng thật ra đã mắc phải tuyệt chủng gì, nhưng lại không tiện mở miệng, bởi nàng là một hoàng hoa khuê nữ, mình đâu tiện soi mói điều bí mật của người ta.

Nhưng lúc này lòng hiếu kỳ thúc đẩy, không sao dằn nén nổi nữa, buột miệng hỏi:

- Bạch cô nương, tại hạ có một điều không biết nặng nhẹ, chẳng biết có nên hỏi hay không?

- Không sao, Trình thiếu hiệp cứ hỏi! Trình Lập Dân ngập ngừng:

- Bạch... Bạch cô nương tuổi còn trẻ, võ công siêu tuyệt, bề ngoài không có gì khác lạ, vì sao lại cứ... cứ nói là sắp... sắp chết vậy? Bạch Mẫn khẽ thở dài:

- Vấn đề ấy Trình thiếu hiệp có biết cũng vô ích, không nên hỏi thì hơn! Bị đối phương từ chối trả lời, Trình Lập Dân cười ngượng ngùng. Bạch Mẫn chậm rãi nói tiếp:

- Võ công của tiểu nữ thấy đều do ân sư truyền thụ, nhưng tiểu nữ còn học được vài trò vật vãn, tuy không nghiêm túc, nhưng đôi khi cũng có chỗ thực dụng, như y lý, bói toán, xem sao, tướng số... đó đều là những môn rất huyền diệu. Khi tiểu nữ cảm thấy không sao đền đáp được thâm ân của ân sư, và không sao ngăn cản được hành động điên cuồng của lão nhân gia ấy, tiểu nữ bắt đầu có một ý nghĩ kỳ lạ, đó là bằng sở học của mình từ trong giới vô lâm tìm ra một khắc tinh của lão nhân gia ấy, sau đó cố hết sức với những ngày còn lại trong đời đào tạo vị khắc tinh ấy...

Bạch Mẫn bỗng ngưng lời, đôi mắt sâu lắng ánh lên một vẻ kỳ lạ, lặng nhìn Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tò mò hỏi:

- Bạch cô nương đã tìm được khắc tinh ấy rồi ư? Bạch Mẫn nhẹ gật đầu:
- Vâng!
- Đó là người như thế nào vậy?
- Trình thiếu hiệp có muốn chiêm ngưỡng người ấy không?
- Có cơ hội chiêm ngưỡng kỳ nhân ấy, đó dĩ nhiên là điều mong muốn rồi! Bạch Mẫn mỉm cười:
- Người ấy xa tận chân trời, gần ngay trước mắt! Trình Lập Dân ngạc nhiên:
- Gần ngay trước mắt ư? Trước mắt chỉ có hai chúng ta thôi mà! Đôi mắt sáng ngời của Bạch Mẫn tự này giờ vẫn nhìn chót vào mặt Trình Lập Dân, giờ mới thu về, thoáng giận dỗi nói:
- Trình thiếu hiệp thật sự không hiểu hầy là giả vờ hồ đồ vậy? Trình Lập Dân ngượng ngùng:
- Chẳng lẽ vị khắc tinh mà Bạch cô nương nói đó lại là...

Trình Lập Dân cố ý kéo dài chữ “là”, nhưng Bạch Mẫn đã mau mắn tiếp lời:

- Không sai, chính là Trình thiếu hiệp! Trình Lập Dân trở to mắt:
- Là tại hạ ư?
- Vâng! Trình Lập Dân tuy đã đoán biết trước, nhưng từ miệng Bạch Mẫn thốt ra, chàng cũng không khỏi sửng sốt nói:
- Trình Lập Dân này nào có tài đức gì mà dám nhận sự tin tưởng của cô nương như vậy? Bạch Mẫn đưa tay lấy một miếng thịt nai, nghiêm túc nói:
- Khi này tiểu nữ đã nói rồi, ngoài võ công tiểu nữ còn biết được mấy trò tạp, giỏi nhất là bốn môn y lý, bói toán, xem sao và tướng số. Đối với kiếp vận liên quan đến toàn thể võ lâm mà nhìn lầm người thì Bạch Mẫn này từ nay sẽ không bao giờ xem tướng số nữa và sẵn sàng móc đi hai mắt để tạ tội với những đồng đạo võ lâm chết uống trong lần kiếp vận này...

Nàng giơ miếng thịt nay trong tay lên, cười nói tiếp:

- Xin mời, thiếu hiệp đừng quên ăn no trước đã! Trình Lập Dân cắn lấy một miếng thịt nai, khéo léo hỏi:
- Bạch cô nương đã tự tin mình có trình độ tinh thâm về y lý, bói toán, xem sao và tướng số, và luôn miệng nhắc đi nhắc lại là mình không còn sống được bao lâu trên cõi đời nữa, vậy có phải là suy đoán dựa theo bốn môn tuyệt nghệ ấy không? Bạch Mẫn mỉm cười:
- Thiếu hiệp cố ý lẩn tránh vấn đề chính phải không? Trình Lập Dân nghiêm mặt:
- Bạch cô nương, nếu như cô nương nhận xét đúng về tại hạ, vậy thì vấn đề mà tại hạ nêu ra lúc này cũng kể được là nằm trong vấn đề chính.

Bạch Mẫn thoáng ngạc nhiên:

- Thiếu hiệp nói vậy nghĩa là sao?
- Tại hạ hy vọng là chuyện không còn sống lâu trên trần thế mà cô nương đã nói chỉ là hư cấu, chỉ là tưởng tượng mà thôi! Bạch Mẫn mắt ánh lên vẻ kỳ lạ:
- Thiếu hiệp sao lại nghĩ vậy? Trình Lập Dân nghiêm mặt:
- Vì cô nương không thể chết, và tại hạ cũng không muốn cô nương chết! Bạch Mẫn trên mặt rục lên một vẻ kỳ lạ, nhưng chỉ trong một thoáng, liền tức thì mặt tối sầm nói:
- Thiếu hiệp tội nghiệp cho mạng sống sắp tàn tạ của tiểu nữ phải không? Trình Lập Dân quả quyết:
- Không, tại hạ cũng là vì kiếp vận của võ lâm trong tương lai! Bạch Mẫn băng khuâng:
- Chẳng lẽ... chẳng lẽ thiếu hiệp cho là tiểu nữ...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Vâng! Nếu như Trình Lập Dân này đúng như cô nương đã nói, có thể ra sức cho kiếp vận vô lâm trong tương lai, vậy thì cần phải nhờ vào tài năng tuyệt thế và kỳ học uyên bác của cô nương mới có thể đạt được kết quả mong muốn, bởi tại hạ tuy bất tài, nhưng tự biết rõ về mình, bằng vào sức lực xông pha trận mạc còn có thể miễn cưỡng, còn về chuyện tính toán quyết thắng xa vời thì cần phải nhờ vào cô nương mới được. Cô nương hẳn không nghĩ những lời này của tại hạ là không thành thật chứ? Người nào cũng thích được đề cao, Bạch Mẫn dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng nàng thông tuệ hơn người, niềm khích động trong lòng chỉ một thoáng đã qua đi, khẽ thở dài nói:

- Nguyên nhân mà thiếu hiệp không muốn tiểu nữ chết, đơn thuần chỉ là vì kiếp vận của vô lâm trong tương lai thôi sao?

- Vâng!

- Không phải thương hại ư?

- Tại hạ quả không hề nghĩ vậy!

- Cũng không hề có chút tư tình ư? Trình Lập Dân chẳng ngờ Bạch Mẫn lại hỏi vậy, bất giác ngẩn người nói:

- Không, về tình nghĩa cá nhân đương nhiên tại hạ cũng không muốn cô nương chết đi...

Bạch Mẫn khẽ thở dài:

- Đa tạ sự quan tâm của thiếu hiệp, nhưng sự thật thì tiểu nữ quả là không còn sống được bao lâu trên trần thế nữa! Trình Lập Dân vừa định nói, Bạch Mẫn đã tranh trước nói tiếp:

- Bây giờ tiểu nữ xin trả lời câu hỏi của thiếu hiệp, tiểu nữ tuy rất tâm đắc về y lý, bói toán, xem sao và tướng số, nhưng theo truyền thống thì những người tinh tường về các môn này đều không thể áp dụng cho bản thân, tiểu nữ tuy bất chấp vi phạm áp dụng cho bản thân, song kết quả là tiểu nữ tuyệt đối không phải yếu tướng, xem sao và bói toán tuy không rõ ràng, nhưng về y lý thì có thể khẳng định tiểu nữ tối đa chỉ còn sống được hai tháng và...

và... Ôi! Trình Lập Dân hết sức quan tâm chau mày hỏi:

- Cô nương đã am tường y lý, vậy sao không sớm tìm linh dược chữa trị? Bạch Mẫn thở dài não nuột:

- Đây không phải là vấn đề linh dược có thể giải quyết, trừ phi... trừ phi tiểu nữ có thể...

nhưng đó là chuyện có thể gặp mà khó có thể cầu.

Trình Lập Dân tuy không tiện vặn hỏi Bạch Mẫn thật ra đã mắc phải tuyệt chứng gì, nhưng không khỏi nghĩ đến bản thân mình mắc phải tuyệt chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, chỉ còn sống được ba mươi ngày nữa thôi! Chàng tuy biết rõ bản thân mình cũng sắp chết đến nơi, nhưng không bi quan như Bạch Mẫn, đó có lẽ là do lòng dạ đàn ông và đàn bà khác nhau mà nên.

Một niềm thôi thúc mãnh liệt khiến Trình Lập Dân định thổ lộ với Bạch Mẫn chuyện mình mắc phải chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch và chỉ còn sống được ba mươi ngày, nhưng mình không hề tuyệt vọng, song nghĩ lại, Bạch Mẫn đã bị cái chết ám ảnh, sợ chuyện bất hạnh của mình sẽ tăng thêm niềm bi thương cho nàng.

Im lặng hồi lâu, Trình Lập Dân vẫn không nén nổi với giọng thăm dò hỏi:

- Bạch cô nương hãy xem thử tại hạ có phải yếu tướng không? Bạch Mẫn đang cúi đầu suy tư, nghe hỏi ngẩng lên nhõn cười nói:

- Nếu thiếu hiệp yếu tướng thì tiểu nữ đâu có gửi gắm niềm hy vọng trọng đại như vậy!

-oOo-

12. C 12

- Bạch cô nương đã tự tin về tài tướng số của mình như vậy, vậy sao lại không tin là bản thân mình không phải yếu tướng? Bạch Mẫn cúi đầu:

- Vì tiểu nữ tin vào y lý của mình hơn!

- Đó thật là một điều mâu thuẫn! Bạch Mẫn khê thở dài ngắt lời:

- Sinh, lão, bệnh, tử là con đường bất buộc phải đi qua của con người. Tiểu nữ chẳng qua là đến điểm cuối của đời người sớm hơn mà thôi! Sách có câu “Đời người trăm tuổi vốn là mộng, sông nước vạn dặm một ván cờ”, khi đã nghĩ thông thì đâu còn gì đáng bận tâm nữa. Thiếu hiệp, chúng ta hãy trở lại vấn đề chính nào! Trình Lập Dân ngơ ngẩn gật đầu.

Lúc này trời đã sáng tỏ, sương trắng trong cốc như càn dày đặc hơn.

Bạch Mẫn mắt nhìn sương mù ngoài thạch động, nói tiếp:

- Khi lần đầu gặp thiếu hiệp, lòng tiểu nữ thật xiết bao cảm tạ lòng nhân từ của trời cao, bởi ý nghĩ lạ lùng của tiểu nữ đã trở thành hiện thực, đã tìm được khắc tinh của gia sư.

Thế là, tiểu nữ lập tức hành động, thiếu hiệp còn nhớ chứ? Trình Lập Dân gật đầu:

- Đương nhiên, lúc bấy giờ cô nương đã cực lực khuyên ngăn lệnh tỷ...

Bạch Mẫn tiếp lời:

- Vâng! Sau đó tiểu nữ lại ngầm giúp thiếu hiệp lần thứ hai, và... và bây giờ là lần thứ ba.

Trình Lập Dân cười tình nghịch:

- Bạch cô nương hết lần này đến lần khác ban ơn cho vị khắc tinh của lệnh sư, theo như cô nương nghĩ, đó kể như là báo đáp thâm ân của lệnh sư sao? Trình Lập Dân vốn ngờ những lời này sẽ đổi lại một trận trách mắng, vì về việc Bạch Mẫn có ý đồ với chàng, tuy về tình lý đáng tội nghiệp, nhưng lòng cũng không khỏi bất mãn, nên mới cố ý mỉa mai nàng.

Thật không ngờ Bạch Mẫn chẳng những không tức giận, lại còn nghiêm túc nói:

- Vâng! Mong là thiếu hiệp ghi nhớ tình nghĩa ba lần cứu giúp của tiểu nữ lúc sinh tiền, mai kia sẽ với lòng kiên nhẫn và nghị lực lớn nhất cứu giúp gia sư và gia tỷ thoát khỏi vực sâu tội ác, tiểu nữ ở dưới suối vàng cũng cảm thấy như chính bản thân mình được cứu giúp vậy! Dứt lời, Bạch Mẫn đứng lên quỳ xuống vái lạy Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân đã không muốn đón nhận, lại không tiện đỡ dậy, đành cũng quỳ xuống lạy trả và thành khẩn nói:

- Bạch cô nương hãy mau đứng lên, về điều dặn bảo của cô nương, nếu thật sự có ngày ấy, tại hạ sẽ có thể ra sức đối với lệnh sư và lệnh tỷ, nhất định sẽ tận tâm tận lực, quyết không phụ lòng cô nương.

Bạch Mẫn vẫn quỳ mọp trên đất nói:

- Xin thiếu hiệp đứng lên, một lạy này của tiểu nữ rất là phải lễ, tiểu nữ có ý đồ với thiếu hiệp, đó là chuyện bất đắc dĩ, cho dù tiểu nữ có ơn cứu giúp thiếu hiệp ba lần và thiếu hiệp cũng đồng tình với lòng ngu trung của tiểu nữ đối với gia sư và gia tỷ, nhưng cũng chưa chắc có thể thông cảm cho thủ đoạn của tiểu nữ, nên tiểu nữ chẳng thể không trình trọng lạy một lạy để tạ tội với thiếu hiệp.

Những lời này của Bạch Mẫn thật hợp tình hợp lý và kể như vạch trần nỗi lòng của Trình Lập Dân, khiến Trình Lập Dân thốt chẳng nên lời, đành ngượng ngùng vái đáp lại ba lạy.

Thốt nhiên, trên đầu hai người vang lên tiếng cười ròn rảng và nói:

- Hay quá, một đôi tiểu tình nhân lại bái đường ở chốn cổ động hoang sơn thế này.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, hai người vội tung mình ra ngoài động, mặt đầy ngỡ ngàng ngừng ngừng thần giới bị, chỉ thấy hai người cao chưa đầy bốn thước từ trong thạch động chui ra. Một áo xám, một áo đen, hai tay buông thõng, tóc bạc phủ vai, râu dài phủ ngực, mặt hồng hào như trẻ con, đôi mắt sáng rực thần quang.

Trình Lập Dân với Bạch Mẫn mặt vẫn còn đỏ bừng, chú mắt nhìn đối phương. Quái nhân áo xám toét miệng cười nói:

- Ôi chào! Lão Tra này, đây thật là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ hạ phàm...

Quái nhân áo đen lúc lắc chiếc đầu to tiếp lời:

- Không sai, đúng là tiên lộ minh châu, châu liên bích hợp! Hai quái nhân này nói cũng quả là sự thật, Trình Lập Dân tuy mới mười bảy tuổi, nhỏ hơn Bạch Mẫn hai tuổi, song bề ngoài đã như là người trưởng thành ngoài hai mươi.

Chàng với Bạch Mẫn đứng sóng vai nhau, nam thì anh tuấn uy nghi, nữ thì xinh đẹp duyên dáng, trên trần thế quả là chẳng dễ tìm được một đôi lân phụng như vậy.

Bạch Mẫn hãy còn đỏ bừng mặt nghe vậy, bất giác lòng ngọt lịm, song vì sự tôn nghiêm của người con gái, nàng thoáng lộ vẻ giận dỗi nói:

- Hai vị lão nhân gia là ai? Vì sao lại...

Quái nhân áo xám nhẹ phất chòm râu bạc trước ngực, mỉm cười nói:

- Hai vị lão nhân gia bọn ta chính là Nguyệt Hạ Lão Nhân, chuyên se tơ hồng cho những người hữu tình trong thiên hạ...

Từ lúc hai quái nhân này hiện thân, Trình Lập Dân luôn đưa mắt quan sát họ, tuy nhận thấy thần thái và lời lẽ của đối phương có chút khôi hài quá trớn, song mặt đầy chính khí, không phải là người tà ác.

Chàng vốn đang tìm lời thích hợp để cởi mở cục diện ngỡ ngàng ngừng ngừng trước mặt, giờ nghe đối phương càng nói càng quá đáng, sợ làm cho Bạch Mẫn thẹn quá hóa giận, vội vòng tay xá dài nói:

- Tiểu sinh táo gan, dám xin hai vị lão trượng cho biết danh hiệu.

Quái nhân áo đen quay sang quái nhân áo xám nhẹ răng cười nói:

- Lão Vu xem đó, dấu sao vẫn là đàn ông chúng ta biết lễ phép hơn, đúng không nào? Quái nhân áo xám him híp mắt, gật đầu nói:

- Ừm! Không sai, vậy lão hãy cho họ biết lai lịch của chúng ta đi! Quái nhân áo đen tay vuốt râu, ra chiều rất đắc ý nói:

- Hai lão nhân gia bọn ta chính là Kim Tỏa Song Tàn ở Kim Tỏa Hạp này! Tiểu tử, ngươi có từng nghe nói chưa? Trình Lập Dân chưa kịp đáp, quái nhân áo xám đã tranh trước cười to nói:

- Lão Tra, lão quả là càng già càng hồ đồ. Lão thử nghĩ xem, cái tên Kim Tỏa Hạp là do hai ta tự đặt và Kim Tỏa Song Tàn cũng là ngoại hiệu do hai ta tự đặt, trên giang hồ không hề biết, vậy mà lão lại hỏi tiểu tử này có từng nghe nói chưa, thật là chuyện quá buồn cười.

Quái nhân áo đen gờ tay tự vỗ trán mình và nói:

- Không sai! Đây! Lão Vu, theo ý lão thì phải làm sao? Quái nhân áo xám so vai:

- Rất đơn giản, lão cứ nêu ra đại danh trước kia của chúng ta là xong! Quái nhân áo đen nhẹ lắc đầu:

- Vậy sao được? Quái nhân áo xám vụt mở mắt, sáng rực thần quang nói:

- Có gì mà không được? Quái nhân áo đen như ngán sợ quái nhân áo xám, lắc đầu nói:

- Lão Vu, lão đã quên hiệp định khi xưa của chúng ta rồi sao? Quái nhân áo xám tức đến nổi chòm râu dài bật ra trước nói:

- Thật là ngu ngốc, hiệp định khi xưa lão còn nhớ, vậy mà hiệp định hiện giờ lão lại quên sạch.

Hai quái nhân này thật là quái hết mức, cũng chẳng rõ là thật hay giả, hai người một tướng một họa đã khiến Trình Lập Dân và Bạch Mẫn bất giác bình tĩnh trở lại.

Quái nhân áo đen ngạc nhiên nói:

- Hiệp định hiện giờ ư? Lão muốn nói là nhờ hai người trẻ tuổi này hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của chúng ta phải không? Quái nhân áo xám mỉm cười:

- Lão còn nhớ ra được, thật đáng khen! Quái nhân áo đen đưa tay gãi đầu, chau chặt mày nói:

- Nhưng... vậy sao không xung đột với hiệp định khi xưa của chúng ta chứ? Quái nhân áo xám cười mũi:

- Hừ! Rõ ngốc, hiệp định khi xưa của chúng ta chỉ là ràng buộc hai người không được dùng ngoại hiệu khi xưa để khỏi khơi dậy niềm thương cảm trong lòng, nhưng bây giờ nếu chúng ta mà không bày tỏ hết tất cả những gì trong quá khứ thì sao có thể nhờ hai người trẻ tuổi này hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của chúng ta kia chứ? Quái nhân áo đen tự tát mình một cái và nói:

- Đúng, ta thật là ngu ngốc! Nay, lão một mình nói thì hơn! Quái nhân áo xám mỉm cười gật đầu, quét mắt nhìn vào mặt Trình Lập Dân và Bạch Mẫn, hắng giọng nói:

- Huynh đệ lão phu hồi sáu mươi năm trước hiệu xưng là Thông Tý Song Hùng...

Bạch Mẫn sững sốt reo lên:

-Ồ! Hai vị chính là Vu Minh Quang và Tra Nguyên Cát lão tiền bối, bối phận còn cao hơn Bát Hoang Bát Dị nửa bậc phải không? Quái nhân áo xám khẽ thở dài:

- Không sai, lão phu là Vu Minh Quang, y là Tra Nguyên Cát. Cô nương thật đáng khen, tuổi còn trẻ mà lại biết danh hiệu của bọn lão phu.

Bạch Mẫn nói:

- Vãn bối vẫn thường nghe gia sư nói về những việc làm hiệp nghĩa của hai vị lão tiền bối, tính ra đến nay hai vị lão tiền bối quy ẩn đã gần năm mươi năm rồi! Vu Minh Quang hỏi:

- Có phải là trên giang hồ đã đồn đại về nguyên nhân quy ẩn của hai lão quái vật này không? Bạch Mẫn lắc đầu:

- Không, theo lời gia sư thì mọi người đều nghĩ là hai vị lão tiền bối an hưởng tuổi già thôi! Vu Minh Quang cười áo nào:

- Đúng vậy, bọn lão phu an hưởng tuổi già trong Kim Tỏa Hạp này đã năm mươi năm rồi! Ngưng chốc lát, lướt mắt nhìn vào mặt Trình Lập Dân và Bạch Mẫn, đoạn nói tiếp:

- Hai người có muốn biết vì sao bọn lão phu lại ra nông nổi này không? Dứt lời, ông đã tự động vén vạt áo lên, để lộ đôi chân cơ hồ cụt đến khuỷu.

Bạch Mẫn bất giác nghe lòng xót xa, Trình Lập Dân đã cung kính nói:

- Nếu lão trượng chịu cho biết, chúng tiểu sinh thật hết sức hân hạnh.

Vu Minh Quang đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, nghiêm mặt nói:

- Những gì hai người đã nói khi nãy, bọn lão phu đã nghe cả rồi, nhất là ngươi, mình mặc áo tím tơ tằm vạn năm, lưng đeo Tử Anh thần kiếm, phục sức giống hệt Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên tiền bối trong lời đồn đại, ngươi có quan hệ gì với lão nhân gia ấy? Trình Lập Dân nghiêm trang buông thõng hai tay đáp:

- Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên chính là ân sư của tiểu sinh! Vu Minh Quang mừng rỡ, quay sang Tra Nguyên Cát nói:

- Thế nào, lão Vu này mắt còn chưa hoa chứ? Đoạn lại quay sang Trình Lập Dân nói tiếp:

- Ngươi đã là đệ tử nhập thất của Từ tiền bối, Vu mỗ cũng không dám kể cả gọi ngươi là tiểu tử, thôi thì gọi ngươi là lão đệ, và ngươi cũng đừng gọi Vu mỗ là lão tiền bối, cứ gọi Vu mỗ là lão ca ca được rồi! Trình Lập Dân biết rõ tính khí quái dị của những nhân vật võ lâm này, chiều theo ý họ thì hơn, đồng thời kể từ

khi chàng được Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên truyền cho y bát, trong đương kim võ lâm hiếm người có thể xưng tiền bối với chàng nữa, nên tự này giờ chàng chỉ xưng hô “lão trượng” với “tiểu sinh”, không hề xưng hô “tiền bối” với “văn bối”, giờ nghe Vu Minh Quang nói vậy liền mau mắn đáp:

- Lão ca ca đã bảo vậy, tiểu đệ cung kính không bằng tùng mệnh! Trong tiếng cười vui sướng của Vu Minh Quang, bốn người nối tiếp nhau đi vào chỗ ẩn cư của Thông Tý Song Hùng.

Thì ra chỗ cư trú của Thông Tý Song Hùng chính là ở ngay trên thạch động mà Trình Lập Dân với Bạch Mẫn đã tạm nấu thân khi này, đường thông được ngăn cách bởi một phiến đá có thể chuyển động, người không biết đứng ở phía dưới cũng không phát hiện ra được.

Động phủ này nghe đâu là chỗ tu chân của một vị dị nhân tiền cổ, giờ tuy do hai vị dị nhân phong trần cư trú, song cũng được dọn dẹp sạch sẽ, không hề có chút hơi hóm khói lửa của nhân gian.

Trình Lập Dân với Bạch Mẫn lần lượt tự báo ra danh tánh và lai lịch. Tra Nguyên Cát tự biết mình không khéo nói năng nên chỉ mỉm cười lặng thinh.

Vu Minh Quang khẽ thở dài nói:

- Bạch cô nương, lệnh sư Phí Nhã Quân khi xưa cũng từng có duyên gặp gỡ một lần với hai lão quái vật này, chẳng ngờ bà ấy lại ngồi lên ngôi báu giáo chủ.

Bạch Mẫn cười bẽn lẽn, Vu Minh Quang lại nói tiếp:

- Vừa rồi lão ca ca nghe trộm hai người nói chuyện với nhau, dường như hai người hiệu đều có nỗi khó khăn riêng và cũng muốn gấp rút rời khỏi đây...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Chuyện của tiểu đệ với Bạch cô nương hãy tạm gác lại, hãy nói về chuyện của lão ca ca trước đi! Vu Minh Quang cười áo não lắc đầu, trầm ngâm một hồi mới chậm rãi nói:

- Hồi sáu mươi năm trước, Thông Tý Song Hùng Vu Minh Quang với Tra Nguyên Cát, bằng vào Thông Tý thần công với Hòa Hợp kiếm pháp đã từng tạo nên một phen sự nghiệp oanh liệt trên chốn giang hồ, nhưng ngay khi công nghiệp của hai người đang rạng rỡ, ma chướng trong vận mệnh của họ đã đột nhiên xuất hiện.

Lúc bấy giờ, trong chốn võ lâm có một mỹ nhân điên đảo chúng sinh tên là Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương và bà đã ngẫu nhiên gặp gỡ với Thông Tý Song Hùng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, thật không ngờ sự gặp gỡ ngẫu nhiên ấy đã gây nên một hậu quả thảm thiết như ngày hôm nay.

Thông Tý Song Hùng vốn là đồng môn sư huynh đệ, hai người võ công tương đương nhau, lại cùng nhau hành đạo giang hồ, tình cảm như thể huynh đệ thân sinh, luôn cận kề bên nhau như hình với bóng, nhưng sau khi quen biết Tân Tứ Nương, hai người đã dần xa rời nhau, và cũng dần dần nảy sinh lòng nghi kỵ và đề phòng nhau.

Hai người đều cho là Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương thật lòng yêu mình, ghét đối phương không nên gần gũi quá mức với người mình yêu.

Lòng nghi kỵ ngày một tăng, lửa hờn ghen ngày một to lớn, sau cùng bị kịch không sao tránh khỏi đã xảy ra.

Trong một đêm trăng tối gió cao, Vu Minh Quang đã bị một người bịt mặt lén hạ sát thủ, chặt cụt hai chân và sau đó Tra Nguyên Cát với Loạn Thế Yêu Cơ cũng cùng nhau thất tung.

Nửa năm sau, Tra Nguyên Cát đã trở về một mình, ông ửu đột quỵ xuống trước mặt Vu Minh Quang, hết sức hổ thẹn kể lại tự sự.

Thì ra Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương có một tình nhân mà y thị yêu tha thiết đã chết dưới tay Thông Tý Song Hùng. Tân Tứ Nương vì báo thù cho tình nhân và muốn học được Thông Tý thần công và Hòa Hợp kiếm pháp, tự biết mình không phải địch thủ của Thông Tý Song Hùng, y thị đã chẳng tiếc hy sinh nhan sắc để đạt được nguyện vọng.

Thông Tý Song Hùng đều tưởng là Tân Tứ Nương thật lòng yêu mình, trong khi Tân Tứ Nương lại nhắm vào Tra Nguyên Cát đầu óc đơn giản hơn ra tay trước, dưới đòn tấn công bằng kích động, ly gián, xúi giục và mê hoặc... Tra Nguyên Cát đã trở nên hồ đồ, thừa lúc Vu Minh Quang không đề phòng, đã chặt cụt đôi chân sư huynh, tưởng rằng kể từ đó sẽ có thể cùng Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương vui sống bên nhau đến khi bạc đầu.

Nào ngờ năm hôm sau, Tra Nguyên Cát cũng bị Tân Tứ Nương lén hạ độc thủ, phé hết toàn bộ công lực và bí kíp sư môn cũng bị Tân Tứ Nương lấy đi mất.

Tân Tứ Nương đã nghiêng răng căm thù nói:

- Sở dĩ Tân Tứ Nương này không lấy mạng các người, đó là muốn cho các người đau khổ suốt đời trên trần thế...

Tra Nguyên Cát quỳ trước mặt Vu Minh Quang khóc kể rõ sự tình, sau đó đã tự chặt cụt hai chân, cùng chia sẻ đau khổ với Vu Minh Quang.

Năm mươi năm đã trôi qua, trong những ngày tháng dài đằng đặc ấy, công lực của Vu Minh Quang đã tinh tiến rất nhiều, và công lực bị phé của Tra Nguyên Cát cũng hồi phục không ít.

Hai người đã quyết tâm suốt đời sống trong Kim Tỏa Hạp, chỉ còn tâm nguyện duy nhất là thu hồi bí kíp võ công của sư môn, còn về việc tìm Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương báo thù, đó là vấn đề thứ yếu.

Nghe đến đó, Trình Lập Dân hỏi:

- Việc mà lão ca ca muốn tiêu diệt với Bạch cô nương thực hiện chính là tìm lại bí kíp Thông Tý thần công với Hòa Hợp kiếm pháp và giết chết Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương phải không? Vu Minh Quang gật đầu:

- Không sai, nhưng lão ca ca còn một điều nữa, đó là nhờ lão đệ tìm chọn cho một truyền nhân có tư chất cao, để tuyệt học của sư môn không bị thất truyền.

Trình Lập Dân khẳng khái nói:

- Tiểu đệ nhất định sẽ cố gắng hết sức mình, chỉ có điều là không biết Loạn Thế Yêu Cơ Tân Tứ Nương hiện đang ở đâu? Vu Minh Quang đáp:

- Đó tuy là một điều khó khăn, nhưng chỉ cần lão đệ tìm được người biết sử dụng Thông Tý thần công và Hòa Hợp kiếm pháp, nhắm vào họ mà tìm kiếm, hẳn là không khó tìm ra.

Trình Lập Dân với bắt đầu cùng gật đầu. Vu Minh Quang bảo Tra Nguyên Cát lấy trường kiếm mang đến, hai người diễn luyện Hòa Hợp kiếm pháp một lượt, rồi lại biểu diễn Thông Tý thần công, để cho Trình Lập Dân với Bạch Mẫn có ấn tượng trong đầu hầu mai đây có thể tìm gặp Tân Tứ Nương.

Thì ra Hòa Hợp kiếm pháp cần phải có hai người liên hợp thi triển thì mới có thể phát huy hết uy lực, còn như một người thi triển uy lực sẽ kém xa. Thông Tý thần công thì có thể tự do co duỗi, chẳng hạn rút ngắn một tay, tăng độ dài cho tay kia, trong lúc hai người giao thủ tiếp cận nhau, có thể thu được hiệu quả không ngờ.

Vu Minh Quang nói:

- Vốn ra hai lão quái vật này đã quyết định truyền Hòa Hợp kiếm pháp và Thông Tý thần công cho hai vị để làm điều kiện nhờ hai vị ra sức, giờ đã biết hai vị đều là danh sư cao đồ, lão ca ca này đành phải giấu đi để khỏi bêu xấu. Tuy nhiên, đang khi giao thủ với địch, Thông Tý thần công thường là có thể thu được hiệu quả không ngờ. Nếu hai vị có hứng thú, hãy cứ thử học luyện, với căn bản võ công hiện giờ của hai vị, tối đa bảy ngày là có thể vận dụng như ý.

Bạch Mẫn liền nói:

- Vậy thì tốt quá, xin hãy cho tiểu nữ biết khẩu quyết.

Trong lúc phấn khởi, Bạch Mẫn đã quên mất chuyện mình không còn sống được bao lâu nữa.

Vu Minh Quang và Tra Nguyên Cát lập tức chia nhau đọc khẩu quyết Thông Tý thần công truyền cho Trình Lập Dân với Bạch Mẫn. Hai người thông tuệ tuyệt luân, ngộ tính rất cao, liên tiếp đọc ba lượt, hai người đã thuộc lòng.

Vu Minh Quang đưa mắt nhìn Tra Nguyên Cát, cười khan nói:

- Hai lão quái vật chúng ta khi xưa phải mất đến ba ngày trời mới học thuộc được khẩu quyết này, vậy mà hai người chỉ mới nghe ba lượt đã thuộc, nếu không chứng kiến tận mắt thật khó thể tin được.

Dứt lời, ông lại từ trong học đá lấy ra một chiếc ống tre, mở nắp trút ra hai viên sáp tròn cỡ long nhãn, vẻ mặt trang trọng nói:

- Đây là Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn do một vị thần y vô danh hồi ba trăm năm trước để lại, lão ca ca đã ngẫu nhiên phát hiện trong động phủ này. Theo trong giấy ghi chú Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn này được tổng hợp luyện thành bởi các linh dược hiếm thế như Nhục Chi, Hà Thủ Ô, Chu Quả, Tuyết Liên ngàn năm, Băng Sâm và Thạch Nhũ Không Thanh... Uống một viên có thể gia tăng hai mươi năm công lực, tuy không bằng Đại Hoàn Đơn của Thần Long kiếm khách, Từ Vũ Quân, nhưng sau khi uống sẽ suốt đời bách độc bất xâm, còn về trị bệnh điều thương, chỉ cần tìm còn hơi ấm là có thể khởi tử hồi sinh...

Bạch Mẫn không nén được, buột miệng nói:

- E rằng có một thứ bệnh ngay cả Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn cũng không sao chữa khỏi.

Vu Minh Quang gật đầu:

- Đúng vậy! Phần sau cùng của quyển sách ấy có nói: Trong khắp thiên hạ, Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn chỉ có một thứ bệnh không thể chữa trị...

Trình Lập Dân buột miệng:

- Đó có phải là chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch không? Vu Minh Quang với Tra Nguyên Cát cơ hồ cùng lúc giật mình sửng sốt, và cũng cùng lúc đưa mắt nhìn Trình Lập Dân hỏi:

- Lão đệ sao biết vậy? Trình Lập Dân cơ hồ muốn nói ra việc mình bị mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, song chàng nghĩ đến có nói ra cũng chỉ thêm phần lo âu mà thôi, đành cúi đầu nói:

- Đó là tiểu đệ nghe ân sư nói, Ngũ Âm Tuyệt Mạch là một chứng bệnh không có thuốc chữa trị! Vu Minh Quang trầm ngâm:

- Nhưng trên mảnh giấy đó cũng có ghi là Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn tuy không thể chữa khỏi chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, nhưng có thể kéo dài thời gian phát tác...

Trình Lập Dân với Bạch Mẫn cơ hồ cùng lúc vội vàng hỏi:

- Có thể kéo dài thời gian bao nhiêu lâu? Vu Minh Quang nghiêm túc đáp:

- Tối thiểu một năm, tối đa năm năm, lâu hay mau là tùy theo thể chất của người mắc bệnh.

-Ồ! Trình Lập Dân kêu lên một tiếng như vừa trút được gánh nặng, lòng thâm nhủ:

- Chẳng lẽ điều huyền diệu mà ân sư bảo mình đi về hướng tây nam ba ngàn dặm chính là đây ư? Bạch Mẫn với ánh mắt kỳ lạ nhìn Trình Lập Dân, vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc, khẽ buông một tiếng thở dài.

Vu Minh Quang lại nói tiếp:

- Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn vốn dĩ có bốn viên, ngoại trừ hai lão quái vật này mỗi người đã uống một viên, còn lại hai viên vốn định dành tặng cho người giúp hai lão quái vật này hoàn thành tâm nguyện, giờ hai người đã nhận lời ủy thác của bọn ta, vậy hãy uống ngay hai viên linh dược này đi! Đoạn liền mỗi tay một viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn chia ra đưa đến trước mặt Trình Lập Dân và Bạch Mẫn.

Trình Lập Dân đành phải đón lấy, lí nhí nói:

- Đa tạ hậu ban của lão ca ca! Vu Minh Quang phá lên cười:

- Đây là điều kiện trao đổi, không cần tạ! Thật ra thì hai mươi năm công lực này chẳng có gì đáng kể đối với hai vị, điểm trân quý là công hiệu suốt đời không bị bách độc xâm hại...

Trình Lập Dân với Bạch Mẫn cùng mỉm cười gật đầu.

Tra Nguyên Cát tự này giờ lặng thinh, giờ bỗng lúc lắc đầu nói:

- Còn nữa, khi này Bạch cô nương luôn nói là mình không còn sống được bao lâu nữa, giờ đã có Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, cho dù có mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch thì cũng có thể yên tâm mà sống thêm vài năm nữa.

Bạch Mẫn cười bên lên, Vu Minh Quang quay sang Tra Nguyên Cát lừ mắt nói:

- Lão Tra nên nói ít một chút thì hơn! Vào lúc canh tư, Trình Lập Dân với Bạch Mẫn theo đường lối do Vu Minh Quang và Tra Nguyên Cát chỉ dẫn đã thuận lợi đột phá các tuyến phong tỏa của Thái Cực Giáo, đến một sơn cốc rộng.

Trình Lập Dân dừng lại nói:

- Bạch cô nương, chúng ta hãy ở đây nghỉ ngơi chốc lát, tại hạ còn có vài điều muốn thỉnh giáo.

Trình Lập Dân vốn có nhiều nghi vấn muốn hỏi Bạch Mẫn, song tối qua sự xuất hiện đột ngột của Kim Tỏa Song Tàn đã cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, nên những nghi vấn ấy vẫn còn ở trong lòng chàng cho đến giờ.

Để tránh bị bọn người mai phục của Thái Cực Giáo phát hiện, trên đường hai người đã giữ im lặng, giờ thì Trình Lập Dân không còn nén lòng được nữa.

Bạch Mẫn ngồi xuống gốc một cây tùng trước, nàng vuốt sửa lại mái tóc rối, mỉm cười nói:

- Có phải những điều đã bỏ dở sáng hôm qua không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng, giờ điều tại hạ muốn hỏi là người đã dùng Tuệ Quang Tâm Ngữ chỉ dẫn tại hạ lên trên đỉnh núi đó là ai vậy? Bạch Mẫn cười bí ẩn:

- Vì tuân theo lời dặn của nhân vật thần bí ấy, hiện giờ tiểu nữ chưa thể trả lời câu hỏi ấy của Trình thiếu hiệp. Tuy nhiên, khi nào thời cơ chín muồi, Trình thiếu hiệp tự nhiên sẽ rõ.

Trình Lập Dân thắc mắt nhìn nàng, Bạch Mẫn nói tiếp:

- Có một điều có thể cho Trình thiếu hiệp biết, theo lời ông ấy thì danh tánh và lai lịch của ông ấy dù có nói ra thiếu hiệp cũng không biết, nhưng ông ấy thì lại có sức ảnh hưởng rất to lớn đối với thân thể của Trình thiếu hiệp.

Trình Lập Dân càng thắc mắc hơn, nhưng Bạch Mẫn đã nghiêm mặt nói tiếp:

- Trình thiếu hiệp, những điều gì không cần lo lắng, hãy tạm gác sang bên, giờ trời đã sắp sáng, chúng ta cũng nên chia tay...

Một chút quyền luyện chợt dâng lên trong lòng Trình Lập Dân, chàng bắt giác kinh hãi, chàng thật không ngờ mới chỉ ở bên Bạch Mẫn một thời gian ngắn mà lòng mình đã nảy sinh một tình cảm lạ kỳ như vậy. Trong lúc hai người bên nhau, không ai đề cập đến tình cảm nhi nữ, vậy mà lúc này nói đến hai từ chia tay, tình cảm lạ kỳ ấy lại đột nhiên dâng lên, lẽ đương nhiên, đó là chuyện của cá nhân chàng, trong lòng Bạch Mẫn có như chàng hay không, chàng chẳng thể nào biết được.

Tiếng nói trong trẻo của Bạch Mẫn lại tiếp tục vang lên:

- Vì giúp cho võ lâm tránh khỏi một trận hào kiếp, vì sự an toàn cho tính mạng của lệnh tôn và lệnh nghĩa thúc, và cũng vì lòng chí thành của Bạch Mẫn đối với gia sư và bào tỷ, trước khi từ biệt, Bạch Mẫn chẳng thể không bày tỏ ngu kiến của mình với Trình thiếu hiệp, hãy kẻ tai đây! Trình Lập Dân chậm bước đi đến bên Bạch Mẫn, với ánh mắt vô vàng quyền luyện nhìn Bạch Mẫn, nhẹ giọng nói:

- Bạch cô nương... chúng ta bao giờ mới có thể gặp lại nhau? Trong tình huống này, Bạch Mẫn dù rần rỏ đến mấy cũng cảm thấy mũi lòng, suýt nữa nước mắt đã tuôn tràn.

Thế nhưng, một cảm giác ngọt ngào khác đã xoa dịu niềm thương cảm ly biệt trong lòng nàng, nàng thật không ngờ Trình Lập Dân cũng nhiệt tình như vậy...

Nàng cố nén niềm khích động trong lòng, khẽ thở dài nói:

- Trình thiếu hiệp, chỉ cần Bạch Mẫn có thể sống tiếp trên cõi đời, khi nào cần thiết Bạch Mẫn sẽ chủ động tìm gặp thiếu hiệp bất kỳ lúc nào...

Ngưng chốc lát, nàng nghiêm mặt nói tiếp:

- Nào! Chúng ta hãy nói chuyện nghiêm túc trước! Bạch Mẫn kể tai Trình Lập Dân thăm thì một hồi, về mặt Trình Lập Dân thoát kinh thoát mệnh, chỉ biết gạt đầu lia lịa.

Bạch Mẫn nói ra cảm nang diệu kế xong, bèn hỏi hành trình mai đây của Trình Lập Dân, lúc này trời đã hừng sáng, lại một ngày mới bắt đầu.

Trình Lập Dân với Bạch Mẫn cùng cố nổi lòng, ra chiều rất bình thản từ biệt nhau, sau đó mỗi người một ngã thì triển khinh công phóng đi.

Trình Lập Dân sau khi chia tay với Bạch Mẫn, vì tuân theo lệnh dụ của ân sư, chàng vẫn tiếp tục đi về hướng tây nam.

Từ khi uống vào Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn do Vu Minh Quang tặng cho, thu hoạch lớn nhất của Trình Lập Dân về mặt tâm lý là đã có thể kéo dài thời gian phát tác của chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, giải trừ một sự đe dọa lớn lao.

Trên đường, không một sự cố gì xảy ra. Khi đến Vân Vụ Sơn, vừa đúng ba mươi ngày rời khỏi ân sư Thiết Thủ Thụ Sinh.

Chàng ngược mắt nhìn lên Vân Vụ Sơn núi non trùng điệp, sau khi cất lên một tiếng huýt vô vàn phấn khởi, lập tức theo hướng chỉ dẫn của Bạch Mẫn thì triển khinh công tuyệt thế phóng đi về phía Độn Thế Cung.

Nửa giờ sau, Trình Lập Dân đã đến trước một hạp cốc rộng hơn trượng, hai bên là vách núi cheo leo, đường cốc rất ngoằn ngoèo, không nhìn thấy được chỗ tận cùng.

Trên vách núi hai bên có vô số lỗ nhỏ được phân bố thành nhiều hàng ngay ngắn, nếu trong ấy có bố trí cung tên, ám khí hay hỏa khí, dù võ công cao đến mấy cũng khó có thể vượt qua đường cốc này.

Ngay khi chàng đang ở cửa cốc quan sát, trong đường cốc bỗng vang lên một tiếng trong trẻo nói:

- Kẻ nào dám ở đây rình mò? Trình Lập Dân liền dương thanh nói:

- Tại hạ Trình Lập Dân, có việc cầu kiến cung chủ!

- Hãy báo ra tông phái và lai lịch trước!

- Tại hạ là thiếu trang chủ Tam Nghĩa Trang!

- Tam Nghĩa Trang đã tan rã hồi mười hai năm trước, người dám mạo danh đối gạt bốn tọa ư?

- Tại hạ nói đây hoàn toàn là sự thật, xin tôn giá minh giám!

- Thôi được, bốn tọa tạm tin người là thiếu trang chủ của Tam Nghĩa Trang, người đến đây là muốn gia nhập bốn cung phải không?

- Không, tại hạ đến đây là để khẩn cầu cung chủ ban cho linh dược phục hồi dung mạo!

- Hừ! Cầu được ư? Cầu được cho ai?

- Cho một vị ân nhân cứu mạng của tại hạ!

- Người có biết qui định ban dược của bốn cung hay không?

- Tại hạ không biết, xin tôn giá chỉ bảo.

- Không biết thì rút khỏi đây ngay! Trình Lập Dân tức giận:

- Tại hạ với lễ cầu kiến cung chủ, tôn giá bất quá chỉ là một người giữ cốc, sao lại vô lễ với khách thể này? Tiếng nói trong trẻo cũng tức giận quát:

- Bốn tọa phụng mệnh canh giữ cốc đạo này, có quyền không cho người vào cốc! Trình Lập Dân cười khẩy:

- Vậy thì tại hạ đành phải tự ý xông vào thôi!

- Hừ! Không sợ chết thì cứ xông vào xem thử! Ngay tức khắc, một tiếng huýt ghê rợn vang lên, trong mỗi cửa động trên hai bên vách núi đều xuất hiện một người tay cầm cung tên, hỏa khí và ám khí cùng nhắm vào giữa cốc đạo.

Trình Lập Dân thấy vậy bất giác chau mày, thầm nhủ:

- Tình hình này nếu mình xông qua cốc đạo chẳng khác nào xem tính mạng như trò đùa, hơn nữa đối phương lại ẩn thân trong thạch động, chẳng kể mình có điều cầu khẩn không tiện sát thương đối phương, mà dù vì tự vệ nhất thời cũng chẳng phải dễ dàng... À! Có rồi, sao mình không như thế này...

Trình Lập Dân lòng vừa mới quyết định, tiếng nói trong trẻo kia lại cười khẩy nói:

- Tiểu tử, người tuổi còn trẻ, hà tất xông vào quý môn quan nộ mạng, theo ý bốn tọa, người hãy từ bỏ ý định ấy đi thôi! Trình Lập Dân lớn tiếng:

- Trình Lập Dân ngàn dặm đến đây với mục đích cầu xin quý cung chủ ban cho linh dược phục hồi dung mạo, đã đến đây rồi, làm sao có thể tay không trở về được! Người ấy ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn cầu xin linh dược phục hồi dung mạo ư?

- Vâng!

- Người cần linh dược phục hồi dung mạo quan hệ thế nào với người?

- Điều ấy tại hạ đã nói rồi, người ấy là ân nhân cứu mạng của tại hạ!

- Người ta đã cứu mạng người, người lại đem mạng đến đây nộp, vậy chẳng phải phụ lòng người đã cứu người sao?

- Tại hạ chỉ mong lòng được yên ổn, ngoài ra bất chấp tất cả!

- Hay cho cái lòng được yên ổn...

Người ấy ngưng chốc lát, giọng trở nên ôn hòa nói tiếp:

- Trình Lập Dân, cũng may là hôm nay người gặp bốn tọa trực ban và cũng kể như là phúc đức của người. Bốn tọa có thể cho người biết rõ hơn, còn như thế nào thì tùy người liệu định.

- Tại hạ kính cẩn lắng nghe đây!

- Bốn cung đã có tên là Độn Thế Cung, nghĩa là lánh xa cõi đời, người trong cung ngoại trừ thầy đồ võ công siêu tuyệt và một dĩ vãng thương tâm, phẩm cách của họ hết sức phức tạp. Linh dược phục hồi dung mạo là được vật quý nhất của bốn cung, cho dù người may mắn vào được bốn cung thì cũng khó có thể chấp nhận điều kiện của cung chủ...

Trình Lập Dân không nén được xen lời:

- Chỉ cần tôn giá có thể để cho tại hạ vào cung, chuyện về sau...

-oOo-

13. C 13

- Đừng ngắt lời bổn tọa, hãy nghe bổn tọa nói hết đã... Phàm những ai vào bổn cung cầu được đều phải do người có quan hệ với bổn cung giới thiệu thì mới có thể vào, người đã không biết quy định cầu được của bổn cung, hiển nhiên là nghe lời đồn đại đến đây, bổn tọa tuy có ý thành toàn, song vì cung quy, cũng chẳng tiện để cho người vào. Nếu người định bằng võ công xông vào, bổn tọa cần phải thăng thần cho người biết, bổn cung từ ngay thành lập đến nay, trong hai trăm năm qua, chưa từng có một ai bằng vào võ lực xông qua được cửa ải thứ nhất này, còn bốn cửa ải sau càng khó phải nói.

Bổn tọa hảo ý khuyên người, dẫu sao thì dung mạo một người cũng không quý bằng tính mạng...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Hảo ý của tôn giá, tại hạ tâm linh, giờ tại hạ xin thỉnh giáo, nếu tại hạ có thể bằng vào võ công xông qua cốc đạo này thì sao? Người ấy cười khẩy:

- Chỉ cần người xông qua được quan ải thứ nhất này mà còn sống, bổn tọa chấp nhận bị cung chủ trách phạt cũng sẽ cùng người thông qua bốn cửa ải sau, yết kiến cung chủ! Trình Lập Dân cười vang:

- Được, chúng ta nhất ngôn vi định! Vừa dứt lời, một tiếng huýt lạnh lói như rồng gầm vang lên, một vệt tím như tia chớp bay thẳng lên vách núi bên trái.

Người trong hạp cốc không ngờ Trình Lập Dân phát động nhanh đến vậy, và hơn nữa chàng lại thi triển thức “Thần Long bố vũ” trong Thần Long kiếm pháp quán tuyệt cổ kim của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, chỉ thấy ánh tím chói lòa, chớp mắt đã lên đến một cửa động trên vách núi cao hơn mười trượng.

Những người giữ cốc đầu óc chưa kịp có phản ứng, Trình Lập Dân đã nhẹ điểm chân trên cửa động ấy, người vọt chéch đến trước như tên bắn.

Một cái lướt đi của chàng luôn trên năm trượng, thân người thoát trên thoát dưới, và lần nào cũng điểm chân nơi cửa động mượn sức, thoảng chốc đã tiến vào hạp cốc hơn nửa dặm.

Thân người Trình Lập Dân luôn lướt đi trên vách trái, chàng tuy không phải sử dụng ngự kiếm thuật, nhưng thân kiếm hợp nhất, toàn thân được bảo vệ trong kiếm khí của Tử Anh thần kiếm, phối hợp với Vô Ảnh Mê Tung thân pháp, thật không sao nhìn thấy rõ thân người chàng.

Các tay cung tên, hỏa khí và ám khí trên vách núi lúc này thấy đều ngẩn người ra, không thể nào làm gì được chàng.

Bởi lẽ những người trên vách núi bên trái không hề nhìn thấy bóng dáng kẻ địch, mà ngay khi Trình Lập Dân điểm chân vọt đi tiếp ở cửa động của họ họ cũng chỉ thấy mất hoa lên một cái và nghe “vù” một tiếng mà thôi.

Còn những người trên vách núi bên phải tuy nhìn thấy một vệt tím đi như tia chớp vọt đi trên vách núi đối diện vào trong cốc, nhưng họ sợ làm tổn thương người của mình ở bên kia vách núi, nên có vũ khí lợi hại trong tay mà không dám sử dụng.

Trong thoảng chốc, Trình Lập Dân đã vào sâu trong hạp cốc đến hơn một dặm.

Người khi này trầm giọng quát:

- Những người bên trái hãy tạm ẩn nấp, người bên phải tập trung công kích! Trình Lập Dân buông tiếng cười vang, không chờ cho những người bên phải kịp hành động, chàng đã vọt sang bên phải, vẫn nhẹ nhàng lướt vào trong hạp cốc.

Thế là, những người trên vách núi bên phải lập tức mất mục tiêu, đành nhắm mắt đánh bừa, chỉ thấy trên vách núi bên trái tia lửa tung tóe, tiếng rít gió của tên nổ và ám khí, tiếng nổ ì ùng của hỏa khí vang lên liên hồi, hệt như trời long đất lở, thật kinh tâm động phách.

Thốt nhiên, ánh tím lấp lóe, bóng dáng Trình Lập Dân liền tức thì biến mất.

Chàng đã thọ thương bởi tên nữ, ám khí hay hỏa khí rơi xuống cốc đạo rồi ư? Hay là chàng đã xông qua khỏi cốc đạo như thiên la địa võng này rồi? Tiếng huyết lạnh ló lại hồi hã vang lên, tiếng rít gió và tiếng nổ ghê rợn của tên nữ, ám khí và hỏa khí lập tức ngưng bật.

Đột nhiên, một vệt tím từ trong thạch động trên vách núi bên phải bay vút ra, hệt như tia chớp nép sát vào vách núi bên phải vọt đi vào cốc.

Thì ra Trình Lập Dân chưa vượt qua hạp cốc, và cũng chưa thọ thương rơi xuống đáy cốc, mà chỉ chui vào trong một thạch động, điểm khóa huyết đạo người trong thạch động, bình thần trở thành một người bàng quan.

Lúc này, vừa thấy đối phương đình chỉ cuộc tấn công như điên cuồng, lập tức thừa cơ xông ra khỏi thạch động, theo như phương cách vừa rồi trên vách núi bên trái, tiếp tục lướt vào trong cốc.

Ngay khi người phát lệnh trong bóng tối nhất thời cấp bách bắt kẻ hậu quả ra lệnh cho những người trên cả hai bên vách núi cùng lúc tấn công, Trình Lập Dân đã nhìn thấy được cửa trong của hạp cốc rồi.

Trình Lập Dân suy tính thật nhanh, lại chui vào trong một thạch động.

Lúc này, trong hạp cốc dày đặc tên nữ, ám khí và khói mù, ngoại trừ bản thân Trình Lập Dân, không ai biết lúc này chàng đã ra sao? Trình Lập Dân chau mày thâm nhủ:

- Mình đã nói khoắc là phải bằng vào võ công xông qua cốc đạo này, mà mình lại ẩn nấp thế này thì thật làm mất oai phong của sư môn... À! Đúng rồi! Thuật ngự kiếm do ân sư truyền thụ là một tuyệt kỹ đăng phong tạo cực trong kiếm thuật, hôm trước vì mình công lực còn kém hỏa hầu, tuy có thể miễn cưỡng ứng dụng, song khoảng cách ngự kiếm phi hành khó thể vượt qua năm trượng, hiện mình đã được uống Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn, công lực gia tăng hai mươi năm, khoảng cách một tầm tên bắn này hẳn là có thể ngự kiếm vượt qua một cách bình an.

Nghĩ vậy, hào khí lập tức bùng dậy, hít mạnh một hơi không khí, vừa định ngự kiếm phóng đi.

Ngay khi ấy, một ý nghĩ khác chợt lóe lên trong đầu.

Ngự kiếm phi hành rất tiêu hao chân lực, nếu mình miễn cưỡng sử dụng chân lực bay qua hạp cốc này, hẳn sẽ như mũi tên hết đà, lúc ấy mà gặp cường địch thì đâu còn sức kháng cự nữa? Trong tiếng rền rĩ hỗn loạn trong hạp cốc, chỉ nghe tiếng trong trẻo kia nói:

- Trình Lập Dân, đừng có ẩn nấp nữa, chỉ cần ngươi nhận thua, biết khó rút lui, bốn tọa cũng không làm khó ngươi, vẫn để cho ngươi bình an lui ra khỏi đây.

Trong tình thế như vậy mà nữ nhân này lại có thể đưa tiếng nói đến tai Trình Lập Dân một cách rõ ràng, công lực chẳng phải tầm thường.

Trình Lập Dân bắt giác động tâm nhủ:

- Thật đáng chết, người này chẳng phải đã nói rồi, chỉ cần mình có thể bình an qua khỏi hạp cốc này, y thị sẽ chấp nhận bị cung chủ trách phạt cũng phải đưa mình vượt qua bốn cửa ải còn lại, yết kiến cung chủ... Nghe giọng điệu của y thị, bản tính hầy còn hiền lương, lẽ dĩ nhiên cũng không thể nào nuốt lời, chỉ cần mình có thể bình an qua khỏi đoạn hạp cốc này, cho dù tiêu hao đa phần chân lực thì có hề gì? Thế là, Trình Lập Dân lập tức vận tụ chân lực, cười to nói:

- Tại hạ chưa đến Hoàng Hà chưa sờn lòng, tôn giá hãy đến cửa cốc trước để dẫn đường cho tại hạ thì hơn! Vừa dứt lời, một vệt tím từ trong thạch động bay vút ra, chớp mắt đã vọt chéch lên cao hơn năm trượng, bay thẳng vào trong cốc.

Vách đá của hạp cốc này cao hơn trăm trượng, mà các thạch động dùng để canh phòng đa số ở độ cao từ mười đến mười lăm trượng, thạch động Trình Lập Dân vừa dừng lại ở độ cao hơn bốn mươi trượng, lúc này mọi vũ khí tập trung bắn bừa vào trong cốc, tạo thành một chiếc lưới uy lực hữu hình, Trình Lập Dân vọt tiếp lên cao hơn mười trượng, cách đáy cốc hơn năm mươi trượng, hệt như sao xẹt bay về phía cửa ra của hạp cốc.

Khi đối phương phát hiện một vết tím bay đi bên trên lưới uy lực, quay vũ khí trong tay trở lên thì Trình Lập Dân đã vượt qua phạm vi xạ kích đến cửa cốc rồi.

Chàng gắng gượng sử dụng chân lực ngự kiếm phi hành, tuy đạt được mục đích vượt qua khỏi hạp cốc một cách bình an, song sắc mặt chàng trắng bệch, hơi thở gấp rút, hiển nhiên chân lực của chàng đã tiêu hao quá nhiều.

Trình Lập Dân hít sâu một hơi chân khí trong lòng, điều hòa hơi thở, tay trái ngón út nhẹ vuốt lên trên lưới kiếm Tử Anh thần kiếm, một giọt máu tươi lập tức ngấm vào thân kiếm.

- Trình Lập Dân, ngươi tự làm đứt ngón tay, dùng máu mớm kiếm là có ý gì? Theo sau tiếng nói ngạc nhiên ấy, chỗ cửa vào hạp cốc ngoài năm trượng đã xuất hiện một thiếu phụ cung trang màu lục, rất xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Đôi mắt trong sáng của nàng ta ngập đầy vẻ kinh hãi, thắc mắc lẫn ngạc nhiên, trân trối nhìn Trình Lập Dân, hồi lâu không chớp.

Thử nghĩ, một thiếu niên ngoại mạo tối đa chỉ hai mươi tuổi mà đã luyện thành thuật ngự kiếm trong lời đồn đại của giới võ lâm, đó chẳng phải là chuyện mới lạ trong thiên hạ hay sao? Hơn nữa, Trình Lập Dân tự làm đứt ngón tay, dùng máu mớm kiếm, đó càng là một hành động chưa từng nghe qua, chẳng trách mỹ phụ canh phòng cửa ải này kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Trình Lập Dân từ từ tra kiếm vào bao, cười nhạt nói:

- Kiếm này là tiền cổ thần binh, sau khi ra khỏi bao mà không uống máu người ắt sẽ ngân mãi không thôi, tại hạ đến đây cốt là yêu cầu xin linh dược, lẽ dĩ nhiên không tiện tổn thương người, nên đành phải dùng máu của bản thân mình mớm kiếm.

- Ô! Ra vậy! Mỹ phụ cung trang bật lên một tiếng kinh ngạc, đôi mắt sáng ngời thần quang chăm chăm nhìn vào gương mặt vẫn còn trắng bệch của Trình Lập Dân, đối cách xưng hô nói:

- Trình thiếu hiệp sắc mặt trắng bệch, hẳn là chân lực tiêu hao rất nhiều, nhưng giờ phải đi ngay, không hề gì chứ?

- Ý của tôn giá là...

Mỹ phụ cung trang khẽ thở dài, tiếp lời:

- Bốn tọa đã nói đương nhiên giữ lời, thiếu hiệp đã không chút suy suyển vượt qua cửa ải thứ nhất, lẽ dĩ nhiên bốn tọa phải dẫn thiếu hiệp đi yết kiến cung chủ bốn cung.

Trình Lập Dân quả quyết:

- Đa tạ thịnh tình của tôn giá, tại hạ tuy chân lực có tiêu hao, nhưng tự tin không hề gì!

- Vậy thì tốt, giờ nếu từ đường chính vào cung là phải đi ngang qua bốn cửa ải khác, tuy là có bốn tọa dẫn đường, nhưng người canh giữ cửa ải tính rất quái đản, khó khỏi gặp cản trở, nên bốn tọa định dẫn thiếu hiệp đi theo một con đường bí mật vào cung, nhưng rất hiểm trở và còn phải đi nhiều hơn mười dặm đường, chẳng hay thiếu hiệp có thấy phiền phức không? Trình Lập Dân vòng tay nghiêm túc nói:

- Tôn giá có ý thành toàn, tại hạ vô vàn cảm kích, còn đi như thế nào, tại hạ không có ý kiến, xin tôn giá cứ định đoạt.

Ngụ ý của chàng là cho dù phải xông qua bốn cửa ải kia cũng chẳng ngại ngại. Mỹ phụ cung trang giả vờ không hiểu, mỉm cười nói:

- Được, hãy đi theo bốn tọa! Đoạn liên cất bước đi vào bãi cỏ hoang không có lối đi bên đường. Như cố ý khảo sát cước trình của Trình Lập Dân, mỹ phụ cung trang tuy bề ngoài rất thư thả, nhưng tốc độ kinh người, và càng lúc càng nhanh.

Trình Lập Dân là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, Vô Ảnh Mê Tung thân pháp quán tuyệt cổ kim, lúc này công lực của chàng tuy chưa đạt đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, song vẫn hơn xa mỹ phụ cung trang này.

Chàng như hành vân lưu thủy, thản nhiên giữ khoảng cách tám thước với mỹ phụ cung trang, hoàn toàn là phong độ của danh gia một phái.

Mỹ phụ cung trang thấy vậy hết sức kinh ngạc, bất giác sinh lòng khâm phục.

Chỉ nửa giờ sau, hai người đã vượt qua đoạn đường núi gập ghềnh khúc khuỷu, trước mắt toàn là núi cao vực thẳm, thật chẳng hổ là chốn sơn cùng thủy tận.

Trình Lập Dân tuy từ bé theo Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân lớn lên trong Vân Phong sơn, cảnh tượng trước mắt này còn là lần đầu tiên mới thấy, tuy chàng lúc này đã có võ công siêu tuyệt, song vẫn không khỏi phấp phồng lo lắng, không dám khinh suất mảy may.

Đoạn đường hiểm trở này có đến bảy tám dặm, khi đến một bãi đất rộng, mỹ phụ cung trang dừng lại, đưa tay chỉ một làn khí ngũ sắc ngưng tụ trên không ở ngoài xa và nói:

- Đó chính là Đào Hoa Chương lừng danh Miêu Cương, qua khỏi độc chương ấy, lên trên ngọn núi cao đối diện là đến nơi.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc nhỏ, trút ra hai viên dược hoàn màu đỏ, tự mình ngậm lấy một viên, trao viên còn lại cho Trình Lập Dân và nói:

- Thiếu hiệp hãy ngậm lấy viên dược hoàn tị độc này, nếu không, chẳng thể nào qua khỏi được Đào Hoa Độc Chương kia! Trên đường đi, hai người không hề nói một lời, Trình Lập Dân vốn đã nhận thấy mỹ phụ cung trang này bản tính không xấu, định nhân cơ hội gỡ vài vớ cớ, lúc này chàng đón lấy dược hoàn, thành khẩn nói:

- Thật có lỗi, tại hạ còn chưa thỉnh giáo tôn tánh phương danh? Mỹ phụ cung trang vẫn tắt đáp:

- Thượng Quan Xảo Vân, đường chủ đệ tam đường thuộc Nhân Vân Điện của bổn cung!

-Ồ! Thì ra là Thượng Quan đường chủ! Trình Lập Dân tạm ngưng lời, tay phải hai ngón kẹp viên dược hoàn trên lòng bàn tay trái lên nhìn, nói tiếp:

- Xin hỏi Thượng Quan đường chủ, chẳng hay viên dược hoàn này có công hiệu giải độc đối với người đã bị trúng Đào Hoa Độc Chương hay không? Thượng Quan Xảo Vân khẳng định:

- Đương nhiên là có công hiệu!

- Vậy thì tại hạ định không ngậm dược hoàn này, để thử sự lợi hại của Đào Hoa Độc Chương trước đã! Thượng Quan Xảo Vân sầm mặt:

- Thiếu hiệp điên rồi ư? Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đường chủ hãy yên tâm, tại hạ đã được uống kỳ dược, suốt đời không sợ bách độc, nên muốn mượn Đào Hoa Độc Chương này thử nghiệm một phen, vạn nhất bị trúng độc, lúc ấy hẵng nhờ Thượng Quan đường chủ cho uống thuốc giải.

Thượng Quan Xảo Vân giọng lạnh nhạt:

- Trình thiếu hiệp có biết là bổn tọa dẫn thiếu hiệp vào cung sẽ bị cung chủ trừng phạt nghiêm khắc không? Trình Lập Dân gật đầu mỉm cười:

- Vâng! Trước khi xông vào cốc đạo, tại hạ đã nghe đường chủ nói rồi! Thượng Quan Xảo Vân nghiêm giọng:

- Nếu bây giờ có cơ hội tránh khỏi sự trừng phạt ấy, theo thiếu hiệp thì bổn tọa có thể dễ dàng bỏ qua hay không? Trình Lập Dân đảo mắt một vòng:

- Ngụ ý của Thượng Quan đường chủ là nếu như tại hạ vạn nhất trúng độc, Thượng Quan đường chủ có thể không bị cung chủ quý cung trừng phạt phải không? Thượng Quan Xảo Vân vẫn lạnh nhạt:

- Thiếu hiệp thông minh lắm! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Nhưng tại hạ tin chắc Thượng Quan đường chủ không phải là hạng người có thể ra tay thừa lúc người lâm nguy.

Thượng Quan Xảo Vân lạnh lùng:

- Thiếu hiệp dựa vào đâu mà dám tin tưởng một người xa lạ chưa rõ là bạn hay thù như vậy? Trình Lập Dân cười giòn:

- Thượng Quan đường chủ có đôi mắt trong sáng và mặt đầy chính khí, Trình Lập Dân tuy tuổi trẻ hiểu biết nông cạn, song cũng dám khẳng định đường chủ tuyệt đối không phải là người tà ác.

Thượng Quan Xảo Vân vẽ mặt như giãn hơn, nhưng lại khẽ thở dài nói:

- Tục ngữ có câu “Tri nhân tri diện bất tri tâm”, chúng ta không nên có lòng hại người, nhưng phải có lòng phòng người, thiếu hiệp quá tin kẻ khác như vậy, mai kia thật khó khỏi có lúc bị thua thiệt.

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Lời vàng ngọc của Thượng Quan đường chủ, Trình Lập Dân sẽ vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm! Thượng Quan Xảo Vân môi mấp máy, định nói lại thôi, khẽ buông một tiếng thở dài, do dự một hồi, mới chú mắt nghiêm giọng nói:

- Thượng Quan Xảo Vân có vài điều không nên nói, nhưng cứ như là mắc nghẹn ở cổ họng, không thốt ra rất là khó chịu, chẳng hay thiếu hiệp có thích nghe không? Qua cuộc chuyện trò ngắn ngủi, sự ngăn cách giữa hai người đã dần tiêu tan, và cả xưng hô cũng trở nên khách sáo hơn.

Trình Lập Dân nghiêm túc đáp:

- Thượng Quan đường chủ có điều chi dạy bảo, Trình Lập Dân xin kính cẩn lắng nghe! Thượng Quan Xảo Vân ngửa mặt nhìn trời, thấp giọng hỏi:

- Thiếu hiệp nhất quyết cầu xin bằng được linh dược hồi phục dung mạo thật ư?

- Vâng!

- Người cần linh dược hồi phục dung mạo ấy ngoại trừ là ân nhân cứu mạng của thiếu hiệp, có lẽ còn có mối quan hệ khác, chẳng hạn người ấy có thể là một vị cô nương trẻ đẹp...

Trình Lập Dân thành thật gật đầu:

- Vâng!

- Thiếu hiệp không biết điều kiện trao đổi linh dược hồi phục dung mạo của bốn cung thật ư?

- Vâng! Trình Lập Dân thật sự không biết... Nhưng tính mạng của Trình Lập Dân là do vị cô nương ấy cứu, con người chung quy ai cũng phải chết, chỉ cần lòng được yên ổn, ngay cả sự sống chết cũng chẳng màng, điều kiện trao đổi linh dược phục hồi dung mạo, hẳn không đến nỗi là tính mạng chứ! Thượng Quan Xảo Vân từ từ thu ánh mắt về, nhìn vào mặt Trình Lập Dân, khẽ thở dài nói:

- Điều kiện trao đổi linh dược phục hồi dung mạo tuy không nghiêm trọng đến mức sống chết, nhưng đối với người trẻ tuổi như thiếu hiệp thì còn khó chịu hơn là chết.

Trình Lập Dân trầm hỏi:

- Có điều kiện gì mà còn hà khắc hơn là chết kia chứ? Mình thật không sao nghĩ ra được...

Thượng Quan Xảo Vân đã nói tiếp:

- Vị cô nương ấy mà biết được điều kiện như vậy, chắc chắn nàng ấy không bao giờ muốn thiếu hiệp đi lấy linh dược phục hồi dung mạo... Ôi! Giữa nam nữ đáng quý nhất là chân thành yêu nhau, dung mạo xấu hay đẹp đáng lý ra đâu có ảnh hưởng đến tình cảm chân chính, thiếu hiệp có đồng ý không? Trình Lập Dân nghiêm túc nói:

- Những lời vàng ngọc của Thượng Quan đường chủ, tại hạ vô vàn cảm kích, nhưng giữa tại hạ với vị cô nương ấy chưa có tư tình nhi nữ.

- Hoàn toàn chỉ là cảm ân đồ báo, mong lòng được yên ổn ư?

- Vâng!

- Thôi được, chúng ta đi! Cũng may là khi thiếu hiệp gặp cung chủ, biết được điều kiện trao đổi, hãy còn thừa thời gian nửa nén nhang để mà cân nhắc, mong thiếu hiệp chớ có bốc đồng, kéo ân hận suốt đời.

Khi hai người đến gần Đào Hoa Độc Chưởng, Thượng Quan Xảo Vân ngoảnh lại nói:

- Thiếu hiệp đã muốn thử bản thân có đặc chất kháng độc, Thượng Quan Xảo Vân cũng chẳng tiện cản ngăn, nhưng thiếu hiệp không nên hiếu thắng, một khi thấy tình thế không ổn hãy lập tức bỏ giải được vào trong miệng.

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đa tạ sự quan tâm của đường chủ! Trong khi nói, hai người đã tiến vào trong làn hơi độc chưởng ngũ sắc.

Trình Lập Dân thoáng lộ vẻ căng thẳng theo sát sau lưng Thượng Quan Xảo Vân. Lúc đầu chàng còn cảm thấy có chút choáng đầu tim đập như là người đi thuyền lần đầu, nhưng lát sau đã trở lại bình thường.

Thượng Quan Xảo Vân như hành vân lưu thủy đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng lại quay ra sau nhìn về mặt của Trình Lập Dân. Vào đến trung tâm Đào Hoa Độc Chưởng, vẫn chưa phát hiện Trình Lập Dân có gì khác lạ, mặt nàng ta thoáng qua một vẻ kỳ lạ như kinh ngạc, như an ủi, và cũng như buồn bã.

Qua khỏi Đào Hoa Chưởng, hai người cùng hít sâu một hơi không khí, lòng căng thẳng mới trở nên nhẹ nhõm.

Thượng Quan Xảo Vân đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, khẽ thở dài nói:

- Trình thiếu hiệp, một võ lâm kỳ tài như thiếu hiệp, nếu chẳng may phải chấp nhận điều kiện hà khắc của cung chủ thì thật là một điều ân hận ngàn đời.

Trình Lập Dân chỉ cười ngượng ngùng, rồi liền thi triển khinh công, sóng vai nhau phóng đi lên núi.

Lên đến đỉnh núi, trước mắt hai người là một biển mây bát ngát, trong biển mây có những núi đá chỉ lộ ra phần ngọn, hệt như những hòn đảo trên biển cả, ngờ chừng như đang đứng trước Bồng Lai tiên cảnh, bất giác nghe lòng thanh thoi khôn tả.

Thượng Quan Xảo Vân nhẹ vuốt lại tóc rối, tha thướt đi tới trước ba trượng, đứng trên một tảng đá nhô khỏi biển mây hơn năm trượng, cúi nhìn biển mây hồi lâu mới ngoảnh lại ngoắc Trình Lập Dân đến gần rồi nói:

- Từ đây phóng xuống, qua khỏi biển mây là hậu hoa viên của bốn cung, nhưng cao đến ngàn trượng, giữa chừng tuy mỗi cách năm mươi trượng có những dây thép có thể bám vào làm giảm đà rơi, với khinh công của thiếu hiệp tuy không cần thiết, nhưng cũng không nên khinh suất.

Dứt lời, Thượng Quan Xảo Vân nhẹ hít một hơi không khí, một thức “Ngư ưng nhập thủy” tung mình vào trong biển mây. Trình Lập Dân cũng y như vậy, theo sau phóng xuống.

Đây tuy là một việc mạo hiểm, song Trình Lập Dân tự tin công lực của mình có thể ứng phó nếu có sự nguy hiểm đột ngột xảy ra, đồng thời cũng tin chắc đối phương không đến để hãm hại mình, nên tuy chàng đã vào trong biển mây tầm nhìn không đến một trượng mà lòng vẫn thản nhiên không chút lo sợ.

Chàng ngưng thần đề khí, mặc cho thân người rơi nhanh xuống thâm cốc.

Qua khỏi biển mây, một sợi dây ngang nhanh chóng ập đến, chàng biết đó chính là dây thép mà Thượng Quan Xảo Vân đã nói, bèn chẳng chút do dự dùng tay trái chộp lấy, rồi mượn vào khoảng khắc trì hoãn ấy, đưa mắt nhìn nhanh xuống, chỉ thấy Thượng Quan Xảo Vân đang ở phía dưới khoảng trăm trượng, mượn vào sức hãm của dây thép dần dần hạ xuống.

Trình Lập Dân sau hai lần hãm đà bằng giây thép, cảm thấy khoảng cách năm mươi trượng thật quá không thỏa thích...

Thế là, thân người chàng như sao sa, trăm trượng mới hãm đà một lần, sau hai lần đã vượt qua Thượng Quan Xảo Vân, nhanh chóng xuống đến đáy cốc trước.

Thượng Quan Xảo Vân theo sau xuống đến, cười khen:

- Thân thủ của Trình thiếu hiệp e rằng trong võ lâm hiện nay rất ít có địch thủ! Trình Lập Dân cười khiêm tốn:

- Thượng Quan đường chủ quá khen rồi, thân thủ tầm thường của tại hạ đâu có gì đáng kể.

Thượng Quan Xảo Vân vừa dẫn trước bước đi vừa nói:

- Đừng khách sáo, Thượng Quan Xảo Vân nói thật lòng đấy! Đột nhiên, một hán tử võ phục, tay cầm nhận linh đao từ sau lưng núi bước ra, khom mình thi lễ với Thượng Quan Xảo Vân và nói:

- Xin hỏi đường chủ, vị thiếu hiệp này là...

Thượng Quan Xảo Vân lạnh lùng tiếp lời:

- Đây là Trình thiếu hiệp, khách cầu kiến cung chủ!

- Nhưng cung chủ có lệnh, con đường bí mật này...

Thượng Quan Xảo Vân ngắt lời:

- Biết rồi, mọi sự bổn tọa chịu trách nhiệm! Hán tử võ phục sợ hãi lui đi.

Trình Lập Dân nhận thấy hán tử võ phục tuy ngoài mặt vâng lời, nhưng trong lòng rất là không phục.

Thượng Quan Xảo Vân ngoảnh lại nói:

- Trình thiếu hiệp, chúng ta đi thôi! Trình Lập Dân ái ngại nói:

- Vì việc của tại hạ, để khiến Thượng Quan đường chủ phải gặp rắc rối, tại hạ thật hết sức bất an.

Thượng Quan Xảo Vân thản nhiên:

- Đó là điều Thượng Quan Xảo Vân đã liệu trước, thiếu hiệp chớ ái ngại! Qua khỏi hoa viên, hai người tiến vào một trang viện nguy nga hùng vĩ.

Thượng Quan Xảo Vân mời Trình Lập Dân vào trong một khách sảnh trang nhã, sau đó một mình lui đi.

Chừng sau thời gian một tuần trà, từ trong gian đại sảnh khu nhà thứ nhì vang lên ba tiếng trống, sau đó một tiểu đồng áo xanh đi vào khách sảnh, khom mình thi lễ với Trình Lập Dân và nói:

- Cung chủ đã thăng tọa, xin mời Trình thiếu hiệp! Trình Lập Dân theo tiểu đồng áo xanh đi vào đại sảnh, chỉ thấy sau công án giữa sảnh có ba chiếc ghế da hổ đặt thành hàng ngang, ngồi giữa là một lão nhân áo dài đỏ, tuổi ngoài lục tuần nhưng mặt trắng không râu.

Bên trái là một lão nhân áo vàng, tóc bạc phơ nhưng mặt hồng hào, ba chòm râu trắng dài phủ ngực, uy nghiêm hơn lão nhân áo đỏ ngồi giữa nhiều.

Bên phải là một văn sĩ trung niên áo vàng, mặt mày xanh xao, tay phe phẩy chiếc quạt xếp mạ vàng, khí khái hết sức tao nhã.

Hai bên công án có bốn đại hán võ phục đen, mỗi bên hai người, cả đại sảnh im phăng phắc không một tiếng động, trong vẻ trang nghiêm có ba phần sát khí.

Tiểu đồng áo xanh khom mình cung kính nói:

- Khỏi bẩm cung chủ, Trình thiếu hiệp đã được mời đến! Đoạn khom mình lui ra, Trình Lập Dân thản nhiên tiến tới ba bước, hướng về lão nhân áo đỏ vòng tay thi lễ và cao giọng nói:

- Tại hạ Trình Lập Dân kính chào cung chủ! Độn Thể Cung Chủ ngược mắt nhìn, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn vào mặt Trình Lập Dân, rồi liền cụp mắt xuống, với giọng the thé nói:

- Trình Lập Dân, lai lịch và mục đích đến đây của ngươi đã được Thượng Quan đường chủ nắm rõ rồi, nể mặt Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, lẽ ra bốn cung chủ phải vô điều kiện tặng linh dược phục hồi dung mạo cho ngươi, song bốn cung xưa nay không có lai vãng với ngoại giới, cung quy đâu thể vì ngươi mà bãi bỏ, nếu ngươi quyết ý lấy linh dược phục hồi dung mạo thì phải tuân thủ điều kiện trao đổi của bốn cung.

Vị cung chủ Độn Thế Cung này vốn dĩ là đàn ông, nhưng không có râu và tiếng nói lại the the như phụ nữ, bên ngoài đời đại ông ta là thái giám hoàng cung hẳn là không sai rồi.

Trình Lập Dân im lặng chờ đối phương nói xong, cung kính đáp:

- Tại hạ đã có điều cầu xin ở quý cung, lẽ dĩ nhiên là phải tuân thủ điều kiện trao đổi với cung chủ rồi!
- Người có biết nội dung của điều kiện trao đổi không?
- Tại hạ chưa biết, xin cung chủ nói rõ cho!
- Thứ nhất là chịu cung hình, thứ nhì...

Trình Lập Dân kinh hãi:

- Cung hình? Và còn có thứ nhì ư? Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng đáp:
- Phải! Thứ nhì là suốt đời làm đệ tử bốn cung!
- Xin để cho tại hạ suy nghĩ lại đã!
- Người có thời gian nửa nén nhang để suy nghĩ...

Đoạn Độn Thế Cung Chủ ngoảnh ra sau hô to:

- Thắp nhang tính giờ! Một tiểu đồng áo xanh từ sau sảnh đi ra, tay cầm một nén nhang đã đốt sẵn, cắm vào một bên công án.

Trình Lập Dân lòng rối như tơ vò, rơi vào sự đau khổ.

Dòng dõi họ Trình chỉ còn lại mỗi mình chàng, nếu chấp nhận cung hình, dòng họ Trình sẽ hết người nối dõi còn gì? Nếu như Nhạc Tổ Trăn mà không chết thế cho mình, mình đâu còn sống được đến ngày hôm nay, để báo đáp ân nghĩa tựa trời cao của nghĩa bộc Nhạc Thành, mình hy sinh hạnh phúc cả đời để đổi lấy linh được phục hồi dung mạo cho Nhạc Tổ Trăn, làm vậy người đời có cảm thông cho mình hay không? Đẹp bỏ hết mọi lo ngại, kiên quyết làm như vậy, biết ăn nói thế nào với ân sư đây? Còn như vì điều kiện thâm khốc, từ bỏ việc cầu xin linh được, lương tâm mình sẽ suốt đời ray rứt đối với Nhạc Tổ Trăn...

Nén nhang tính giờ dần ngắn đi, chỉ còn khoảng một phần ba, Trình Lập Dân vẫn trầm mồi phân vân, không sao có được một quyết định dứt khoát.

Lúc này, một mỹ phụ trung niên áo xanh nhẹ bước đi vào sảnh, với ánh mắt kỳ lạ quét nhìn Trình Lập Dân, rồi quỳ xuống trước mặt lão nhân áo đỏ và nói:

- Thuộc hạ Cao Tổ Tổ tham kiến cung chủ! Độn Thế Cung Chủ nghiêm giọng nói:
- Cao hộ pháp có điều chi bẩm báo? Mỹ phụ áo xanh thoáng ngược mặt lên, môi mấp máy nói, hiển nhiên bà đã truyền âm nói chuyện với cung chủ.

Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng:

- Đây là luật lệ của bốn cung, cho dù cốt nhục chí thân cũng không thể ngoại lệ, Cao hộ pháp bắt tất nói nữa.

Mỹ phụ áo xanh với giọng cơ hồ như van xin nói:

- Thuộc hạ cũng biết rõ đó là luật lệ của bốn cung, không thể tự ý sửa đổi, nhưng nếu cung chủ có thể đặc biệt khai ân, thuộc hạ cam nguyện giáng ba cấp hoặc diện bích ba năm để chuộc tội.

Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng lắc đầu:

- Không thể được, mời Cao hộ pháp lui ra! Mỹ phụ trung niên thất vọng đứng lên, chậm bước lui ra.

Khi ngang qua cạnh Trình Lập Dân, mặt đầy vẻ quan thiết nhìn chàng, hé môi như định nói gì, song lưỡng lự một hồi, đoạn lại buồn bã cúi đầu bước nhanh đi.

Từ lúc mỹ phụ trung niên hiện thân, Trình Lập Dân đã có cảm giác như đã từng gặp bà ở đâu đó, nhất là ánh mắt của bà hết sức quen thuộc, song nhất thời lại không nhớ ra được gặp bà ở trong trường hợp nào.

Mãi đến khi mỹ phụ trung niên nói xong, và sau cuộc đối thoại với ý nghĩa sâu xa giữa bà với Độn Thế Cung Chủ, chàng mới sực nhớ ra, thâm nhủ:

- Bà chẳng phải chính là đại thẩm áo xanh đã đuổi theo Phong Sát Thần đó ư? Bởi lẽ mỹ phụ trung niên hôm trước có đeo khăn che mặt, Trình Lập Dân chỉ nhận thấy dáng người và ánh mắt rất quen, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, mãi đến khi nghe giọng nói và những lời lẽ hàm súc của bà ấy, chàng mới nhớ ra được.

Nhưng khi chàng đã nhớ ra thì mỹ phụ áo xanh đã khuất dạng sau đại sảnh, chỉ để lại cho chàng bao nghi vấn khó thể giải đáp.

Vị đại thẩm này thật ra có mối quan hệ thế nào với mình? Vì sao bà ấy lại đầu nhập Độn Thế Cung quái đản và chẳng có tình người thế này? Chẳng lẽ bà ấy cũng có một dĩ vãng thương tâm khó có thể xóa tan hay sao? Đang suy tư, chàng lại nhớ đến những lời Độn Thế Cung Chủ đã nói: “Cho dù là cốt nhục chí thân cũng không thể ngoại lệ...”.

Chả lẽ bà ấy cầu xin vì mình ư? Chẳng lẽ bà ấy là...

Đã gặp nhau mấy lần, vì sao bà ấy không nói rõ với mình?

-oOo-

14. C 14

Lúc này, chàng đã dẹp bỏ hết những vấn đề nan giải trước mặt.

Bỗng bên tai vang lên một giọng trong trẻo nói:

- Khỏi bấm cung chủ, thời gian nửa nén nhang đã đến! Trình Lập Dân giật mình như chợt tỉnh trong mơ. Độn Thế Cung Chủ đã lạnh lùng hỏi:

- Trình Lập Dân, ý ngươi thế nào? Trình Lập Dân lòng rối như tơ vò, chẳng chút đắn đo bấm bụng cắn răng đáp:

- Tại hạ đồng ý chấp nhận điều kiện của cung chủ! Độn Thế Cung Chủ rần giọng:

- Ngươi không hối hận chứ? Trình Lập Dân cao giọng:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, có gì mà hối hận! Độn Thế Cung Chủ lớn tiếng hô:

- Thỉnh bài vị tổ sư! Ngay lập tức, có người từ sau sảnh bùng ra một linh bài phủ lụa đỏ, đặt lên trên khám thần sau bàn.

Độn Thế Cung Chủ lại hô to:

- Dâng hương!

- Thỉnh hình cụ! Bóng người qua lại, trước bài vị đã được thắp hương, và một chiếc khay nhôm trên có một con dao nhỏ sáng lóa cũng đã được đặt lên bàn, bên cạnh khay còn có hai chiếc lọ ngọc trắng và một cuộn vải trắng.

Trình Lập Dân thấy vậy, lòng thật không sao phân biệt được là mùi vị gì...

Một chiếc ghế thật dài màu đỏ “cộc” một tiếng đặt xuống trước mặt chàng...

Độn Thế Cung Chủ hô tiếp:

- Dìu người thọ hình vào vị trí! Hai đại hán võ phục dìu Trình Lập Dân nằm ngửa lên chiếc ghế dài.

- Cởi y phục!

- Chụp thuốc mê! Theo các mệnh lệnh liên tiếp ấy, quần của Trình Lập Dân bị cởi ra, âm nang cũng bị thoa lên một lớp thuốc nước lạnh như băng.

Chàng nhắm nghiền mắt, đầu óc trống rỗng, để mặc cho kẻ khác làm gì thì làm, chàng như một kẻ tuấn nạn cao cả, thần thái hết sức bình thản, chẳng chút sợ hãi, chẳng chút oán hận.

Trình Lập Dân tuổi còn trẻ, chàng sớm đã bị thân thế bí ẩn thâm lương và những oán thù ngổn ngang phức tạp làm cho đầu óc hoang mang, tâm thần cơ hồ không chịu nổi.

Cảnh ngộ lúc này tuy sẽ khiến chàng ân hận suốt đời, nhưng dẫu sao cũng có thể an ủi linh hồn của nghĩa bộc Nhạc Thành ở chốn tuổi vàng và cô gái bị hủy dung tội nghiệp Nhạc Tố Trân, giảm nhẹ gánh nặng tinh thần của mình, nên chàng sẵn sàng chấp nhận mọi sự trong hiện tại.

Lúc này chàng cảm thấy thuốc nước thoa lên âm nang càng lúc càng lạnh, lạnh đến thấu xương và dần dần tê dại...

Bỗng nghe Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng hô to:

- Hành hình! Đại hán võ phục đứng cạnh tay cầm dao nhọn, nhắm ngay âm nang của Trình Lập Dân từ từ đâm xuống...

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng hô to:

- Trưởng lão giá lâm! Độn Thế Cung Chủ vội khoát tay quát:

- Dừng tay! Con dao nhọn trong tay đại hán võ phục đã sắp chạm vào âm nang của Trình Lập Dân liền thu ngay về, buông thông hai tay đứng sát bên.

Một lão nhân áo bào xám tay cầm long đầu quả trượng, râu tóc bạc phơ từ sau đại sảnh đi ra, hướng về Độn Thế Cung Chủ thoáng khom mình nói:

- Lão hủ Phương Chấn Hưng xin ra mắt cung chủ! Độn Thế Cung Chủ lạnh lùng nói:

- Xin chào sư thúc! Thoáng dừng, trầm giọng quát:

- Mang ghế cho trưởng lão ngồi! Lão nhân áo bào xám Phương Chấn Hưng ngồi xuống ghế xong, Độn Thế Cung Chủ nghiêm giọng nói:

- Sư thúc giá lâm có gì chỉ giáo vậy? Phương Chấn Hưng mắt nhìn Trình Lập Dân vẫn còn nằm ngửa trên ghế dài, chậm rãi hỏi:

- Nghe nói thiếu niên đó là môn hạ của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đại hiệp, có thật vậy không? Độn Thế Cung Chủ gật đầu:

- Thật vậy!

- Y đến đây để xin linh dược phục hồi dung mạo của bốn cung phải không?

- Vâng! Chuyện đó có phải Cao hộ pháp đã bẩm báo với sư thúc không? Phương Chấn Hưng khẽ buông tiếng thở dài, nói:

- Hồi trăm năm trước, lão hủ bị Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ cấu kết với năm cao thủ Tây Vực liên thủ giáp công trên đỉnh Thiên Sơn, tính mạng lâm nguy, may nhờ Thiết Thủ Thư Sinh Từ đại hiệp ngẫu nhiên ngang qua, trượng nghĩa cứu giúp mới thoát nạn, ân đức ấy lão hủ luôn ghi lòng tạc dạ...

Độn Thế Cung Chủ mặt lộ vẻ do dự ngắt lời:

- Ý sư thúc là muốn nhân cơ hội này hoàn thành tâm nguyện khi xưa phải không?

- Cung chủ thật anh minh, lão hủ quả có ý ấy! Độn Thế Cung Chủ ngẫm nghĩ một hồi, lạnh lùng hỏi:

- Sư thúc có nghĩ đến việc này trái với tôn chỉ độn thế của bốn cung không?

- Dĩ nhiên có nghĩ đến, nhưng lão hủ đã quyết định...

Độn Thế Cung Chủ ngắt lời:

- Sư thúc đã quyết định hay chưa, bốn tọa không tiện can dự, song vì việc này liên quan đến luật lệ của bốn cung, bốn tọa không thể nào hoàn thành tâm nguyện của sư thúc.

Phương Chấn Hưng mỉm cười:

- Cung chủ đã hiểu lầm ý của lão hủ rồi, quyết định của lão hủ đây chỉ là nếu được cung chủ nhận lời, lão hủ sẽ diện bích trăm ngày trong Tý Ngọ Động để chuộc tội đã làm trái cung quy.

Độn Thế Cung Chủ biến sắc mặt, kinh hãi nói:

- Sư thúc tuy công lực huyền thông, nhưng cương khí thiên nhiên trong Tý Ngọ Động, thân xác máu thịt sao có thể chống nổi, sư thúc hãy bỏ quyết định ấy thì hơn.

Phương Chấn Hưng kiên quyết:

- Lão hủ ý niệm đã quyết, xin cung chủ chớ ngăn cản! Độn Thế Cung Chủ khẽ thở dài:

- Thôi được! Xin sư thúc hãy hồi giá, bốn tọa xin hoàn thành tâm nguyện của sư thúc! Phương Chấn Hưng đứng lên, thoáng khom mình thi lễ với Độn Thế Cung Chủ và nói:

- Đa tạ cung chủ đã từ bi! Phương trưởng lão khuất dạng sau đại sảnh. Độn Thế Cung Chủ trầm giọng hô:

- Mời Trình thiếu hiệp mặc lại y phục! Trình Lập Dân đang ngẫm nghĩ: Vị Phương trưởng lão ấy cam chịu nổi khổ diện bích trăm ngày trong Tý Ngọ Động để báo đáp ơn cứu mạng của ân sư khi xưa, thật là người trọng tình nghĩa, có điều là chẳng rõ trong Tý Ngọ Động lợi hại đến dường nào? Tiếng quát của Độn Thế Cung Chủ đã cắt đứt giòng suy tư của chàng, chàng ngơ ngẩn mặc lại quần áo, hết như vừa trải qua một cơn ác mộng kinh hoàng.

Độn Thế Cung Chủ nói tiếp:

- Tiễn linh vị tổ sư! Dẹp hình cụ! Ban thuốc! Bảo đường chủ trực nhật hộ tống Trình thiếu hiệp xuất cung! Những mệnh lệnh liên tiếp ấy đã dẫn đến một phen lảng xảng. Ba lão nhân trên ghế da hổ cùng với nhân viên chấp sự lần lượt rời khỏi đại sảnh.

Tiếp theo, một văn sĩ trung niên áo lam tay cầm hai chiếc lọ ngọc xinh xắn trao cho Trình Lập Dân, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Trong chiếc lọ trắng này chính là Thiên Công Tán, linh dược phục hồi dung mạo của bốn cung. Còn trong lọ xanh là thuốc tê, khi chữa trị trước tiên dùng thuốc tê bôi lên vết thương, chờ khi sức thuốc thấm vào da, rồi dùng dao bén cạo bằng vết sẹo, sau đó đắp Thiên Công Tán lên, ba ngày sau là diện mạo sẽ phục hồi như trước.

Trình Lập Dân đón lấy lọ ngọc và cảm tạ lia lịa, văn sĩ trung niên áo lam nói tiếp:

- Bốn tọa là Sài Thiên Lý, phụng mệnh tiễn Trình thiếu hiệp xuất cung! Đoạn sải bước đi trước, Trình Lập Dân liền lảng lảng theo sau, tuy mục đích chuyến đi này đã đạt, nhưng lòng lại nảy sinh rất nhiều nghi vấn.

Vị đại thẩm áo xanh đã van xin cho mình? Phương trưởng lão sư thúc của cung chủ? Tý Ngọ Động? Và Thượng Quan Xảo Vân? Nhất thời chàng không biết phải hỏi vấn đề nào trước? Đường xuất cung cũng là một đường núi hiểm trở, có lẽ chính là con đường chính vào cung mà Thượng Quan Xảo Vân đã nói.

Dọc đường chỉ có bốn chỗ cực kỳ hiểm trở đều có các đại hán võ phục canh giữ, nhưng sau khi Sài Thiên Lý trình tìn bài ra, họ lập tức để cho hai người đi qua.

Trình Lập Dân tuy hoài nghi bốn chỗ ấy rất có thể chính là bốn cửa ải rất lợi hại mà Thượng Quan Xảo Vân đã nói, nhưng bề ngoài không hề có gì đặc biệt, vả lại lúc này lòng chàng đầy thắc mắc, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà hỏi.

Vị đường chủ trực nhật dẫn đường Sài Thiên Lý thần sắc rất lạnh lùng, hai người lặng lẽ thi triển khinh công phóng đi.

Lát sau, từ xa đã nhìn thấy cửa ải thứ nhất, hạp cốc hiểm trở khi này.

Trình Lập Dân thầm nhủ:

- Lúc này mà mình không hỏi, qua khỏi hạp cốc này thì sẽ không còn cơ hội nữa! Nghĩ vậy chàng liền lên tiếng:
- Sài đường chủ, tại hạ có vài điều thỉnh giáo, có được không? Sài Thiên Lý vẫn phóng đi, với giọng lạnh nhạt nói:
- Những câu hỏi của thiếu hiệp nếu nằm trong phạm vi chức quyền của bổn tọa, dĩ nhiên là được! Trình Lập Dân mỉm cười:
- Tại hạ muốn nói vài lời với Cao hộ pháp, Sài đường chủ có thể chuyển giùm tại hạ được chăng?
- Cao hộ pháp đã rời cung rồi! Trình Lập Dân thất vọng:
- Sài đường chủ có thể cho biết xuất thân và lai lịch của Cao hộ pháp không?
- Không! Trình Lập Dân đành đổi câu hỏi:
- Trong Tỷ Ngộ Động thật ra lợi hại như thế nào?
- Chưa tiện phụng cáo!
- Vị Thượng Quan đường chủ đã dẫn tại hạ vào cung sẽ bị phân xử ra sao?
- Đã đuổi ra khỏi cung rồi!
- Ồ! Trong tiếng sấm sét của Trình Lập Dân, hai người đã ra khỏi hạp cốc.

Sài Thiên Lý dừng bước, lạnh lùng nói:

- Thiếu hiệp đã ra khỏi địa giới của bổn cung, xin thứ cho bổn tọa không tiễn xa nữa! Dứt lời, liền quay người phóng đi trở vào cốc.

Lúc này, Trình Lập Dân không sao phân biệt được lòng mình, nhẹ nhõm hay nặng nề, chàng thở ra một hơi dài, ngoảnh lại nhìn hạp cốc, rồi thì triển khinh công phóng đi!

-oOo-

Cửu Nghi Sơn gồm có chín ngọn núi là Chu Minh, Thạch Thành, Thạch Lâu, Nga Hoàng, Vũ Nguyên, Nữ Anh, Tiêu Chiêu, Quế Lâm và Kỷ Lâm, nằm ở phía bắc huyện Lam Sơn tỉnh Sơn Nam, diện tích hơn bốn trăm dặm, đứng trong chỉ thấy ngọn núi nào cũng giống nhau, không sao phân biệt được, nên có tên là Cửu Nghi Sơn.

Đây là một sơn cốc nằm sâu trong núi Kỷ Lâm, trong cốc có ba gian nhà lá, xung quanh tre xanh bao bọc, một giòng suối trong xanh chảy quanh, ngòi ngòi dẫn đến đáy cốc, phong cảnh thật nên thơ.

Trong một gian phòng rất sạch sẽ nằm bên trái, một lão nhân và một thiếu nữ đang thấp giọng chuyện trò với nhau.

Lão nhân mặc áo vàng, mắt hổ mũi lân, râu bạc dài phủ ngực, tướng mạo rất uy mãnh, đó chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, người đã nuôi dưỡng Trình Lập Dân và Lãnh Văn Anh khôn lớn.

Còn thiếu nữ mặc y phục trắng bó sát người, khoác khăn choàng trắng, khá xinh đẹp, nhưng có vẻ lạnh lùng và lẳng lơ, bên cánh mũi trái có một nốt ruồi mỹ nhân rất nổi bật, nàng ta chính là Bạch Văn, bào tỷ của Bạch Mẫn, thủ đồ của Thái Cực Giáo giáo chủ.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân vẻ mặt trơ khấc, Cốc Tiêu Vân cũng ra chiều tức giận, có lẽ hai người đã cãi vã với nhau.

Hai người chính tà bất đồng, sao lại ở bên nhau chuyện trò thế này? Và hai người đã cãi nhau về chuyện gì? Thật khó hiểu quá! Hai người im lặng một hồi, Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân trầm giọng nói:

- Bạch cô nương, việc này lão phu đã hạ quyết tâm rồi, lão phu sẽ tự giải thích với giáo chủ quý giáo, xin đừng đề cập nữa! Bạch Văn nhướng mày:
- Bạch Văn đặc biệt nhắc nhở tôn giá, giáo chủ với Bạch Văn danh nghĩa là sư đồ, tình như mẹ con, những lời Bạch Văn nói với giáo chủ, e còn nặng cân hơn là tôn giá.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân cười khan:

- Lão phu làm vậy tuyệt đối không phải vì bản thân, cô nương không chịu hiểu cho, lão phu cũng chẳng biết cách nào hơn.

Bạch Văn đành giọng:

- Những lời tốt lành của Bạch Văn đã nói hết rồi, nếu tôn giá vẫn cố chấp, Bạch Văn cũng đành chờ giáo chủ đến mà vạch trần sự thật thôi! Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân trở mặt:

- Cô nương không sợ giáo chủ trách phạt ư? Bạch Văn dẫu môi:

- Chuyện đó chẳng can gì đến tôn giá!

- Cô nương không muốn lấy Tử Anh thần kiếm và chiếc áo tím Thiên Tôn Chúc Miên sao?

- Ai bảo không?

- Nếu không tiến hành theo cách của lão phu, cô nương làm sao đạt được mục đích?

- Chuyện đó... Bạch Văn tự có cách, không cần tôn giá nhọc tâm! Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân cười phá lên:

- Bạch cô nương, thiên hạ có biết bao đàn ông anh tuấn, cô nương hà tất nhất thời bốc đồng mà có tình cảm thật sự với một đại họa tâm phúc kia chứ? Bạch Văn bĩu môi:

- Ai nói Bạch Văn này có tình cảm thật sự?

- Nếu không có tình cảm thật sự với tiểu tử ấy, vậy sao lại không cho lão phu làm hại đến hắn? Bạch Văn mỉm cười:

- Phàm người đàn ông nào Bạch Văn này đã để mắt đến, tuyệt đối không thể để thoát khỏi bàn tay, nhất là những kẻ lạnh lùng cao ngạo, Bạch Văn này càng không dễ buông tha, giờ tôn giá đã hiểu rồi chứ? Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân cười bí ẩn:

- Chẳng qua chỉ chơi đùa thôi chứ gì?

- Cuối cùng tôn giá cũng đã hiểu ra!

- Vậy lão phu phế bỏ võ công của hắn trước, rồi giao cho cô nương để tròn tâm nguyện, được chứ? Bạch Văn cười khẩy:

- Hừ! Đàn ông võ công đã bị phế thì còn hứng thú gì nữa! Yêu nữ này da mặt cũng thật dày, nói năng thật chẳng chút ngượng mồm ngượng miệng.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân cười dâm dăng:

- Hay lắm! Cô nương thật biết hưởng thụ, nếu cô nương thêm muốn, lão phu cũng có thể đáp ứng.

Trong khi nói, tay phải đã đưa ra, nắm lấy tay Bạch Văn kéo nhẹ, thân người Bạch Văn lập tức ngã vào lòng lão ta.

Bạch Văn không vùng vẫy cũng không thuận tùng, ngoảnh mặt đi, tránh khỏi chiếc miệng đầy râu của Hoàng Xam Thần Tẩu, mỉm cười nói:

- Đã lớn tuổi thế này, cũng không chịu soi gương xem thử! Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân buông chuối cười dâm dăng:

- Cô nương chớ thấy lão phu cao tuổi, nhưng lão phu người già chứ lòng chưa già, bảo đao càng già càng cứng rắn, bọn trai trẻ chưa chắc đã sánh bằng, cô nương không tin, chúng ta có thể thử ngay tại đây.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân miệng nói, hai tay đã bồng Bạch Văn lên, đi về phía chiếc giường tre bên cạnh.

Bạch Văn cả người mềm nhũn, cơ hồ xương cốt cũng mềm nhũn...

Đột nhiên, “vù” một tiếng, một con chim câu to khỏe bay qua cửa sổ vào phòng, đậu trên bàn trà, nghiêng đầu nhìn đôi nam nữ đang bị lửa dục thiêu đốt, cất tiếng kêu “cục cục” liên hồi.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân vội bỏ Bạch Văn xuống, từ trong ống tre buộc trên chân chim câu rút ra một mảnh giấy, vội vã xem qua, rồi ngoảnh sang Bạch Văn cười gượng nói:

- Thật mất hứng! Bạch cô nương, lão phu phải đi ngay mới được! Bạch Văn ra chiều thất vọng hỏi:

- Lệnh dụ của giáo chủ phải không?

- Phải!

- Chuyện gì vậy? Hoàng Xam Thần Tẩu tiện tay đưa mảnh giấy cho Bạch Văn:

- Cô nương xem đi! Bạch Văn nằm nghiêng trên giường tre, đón lấy mảnh giấy, chỉ thấy trên viết:

- Tự dụ Kim bài số Bốn: #)Trình Lập Dân đã cùng Tuệ Nhân quyền chương môn nhân Thiếu Lâm và Tu Duyên quyền chương môn Võ Đang, với Hải Thiên Tứ Hữu cả thầy bầy người tiến đến tổng đàn bốn giáo, nhưng đã đột nhiên mất tích trong phạm vi mười dặm. #) Một Trình Lập Dân khác cũng đang trên đường tiến đến tổng đàn bốn giáo, hiện còn cách chừng tám mươi dặm. #) Kiến dụ mong lập tức trở về tổng đàn hầu mệnh! Phái Nhã Quân X giờ x ngày x tháng Bạch Văn thoáng biến sắc mặt nói:

- Sao lại có đến hai Trình Lập Dân thế này? Hoàng Xam Thần Tẩu cười:

- Đó dĩ nhiên là có một người giả rồi! Bạch Văn lừ mắt, mỉm cười nói:

- Tôn giá thông minh lắm! Hoàng Xam Thần Tẩu vừa thu xếp đồ đạc, vừa giả vờ không nghe câu nói mai mỉa của đối phương và nói:

- Chút thông minh đó mà cũng không có, lão phu bằng vào đâu mà làm...

Bạch Văn lẩm bẩm một mình ngắt lời:

- Lạ thật! Tổng đàn của bốn giáo ở đâu ngay cả những người từ Ngân bài trở xuống còn không biết, tên tiểu tử Trình Lập Dân sao lại biết được vậy nhỉ?

- Cô nương dám cam đoan bốn giáo không có nội gian không? Bạch Văn như vỡ lẽ “ờm” một tiếng, rồi liền nhoẻn cười nói:

- Tôn giá đi ngay thật sao? Hoàng Xam Thần Tẩu nghiêm túc:

- Mệnh lệnh của giáo chủ, ai dám trễ nải? Bạch Văn vươn vai, giọng lười nhác nũng nịu nói:

- Hoàn lại chốc lát cũng không được sao? Hoàng Xam Thần Tẩu thoáng lưỡng lự, cúi xuống hôn lên má Bạch Văn một cái, đoạn nói:

- Không được, giáo chủ mà trách tội thì khổ, lão phu phải lên đường ngay! Tối nay lão phu nhất định...

Đoạn kề tai Bạch Văn khẽ nói gì đó, khiến Bạch Văn cười ngặt nghẽo đầy dâm dăng, rồi dùng ngón tay làm thành hình con rùa nói:

- Được, ai mà xin tha là con này! Đây thật là một chuyện khó hiểu, Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân là ân nhân đã nuôi dạy Trình Lập Dân với Lãnh Văn Anh nên người, giờ sao lại trở thành Kim bài số Bốn trong Thái Cực Giáo và lại còn định ám toán Trình Lập Dân nữa? Chả lẽ Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân thật đã bị hại? Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân này là giả mạo? Vậy kẻ giả mạo này là ai? Phải chăng Hoàng Xam Thần Tẩu đã bị người của Thái Cực Giáo làm mất bản tính? Nếu quả như vậy thì Nhạc Tổ Trân hiện ở đâu? Còn nữa, Trình Lập Dân rời khỏi Độn Thế Cung Chủ chưa bao lâu, sao lại có hai Trình Lập Dân chia đường đến tổng đàn Thái Cực Giáo? Trong hai Trình Lập Dân ít nhất cũng có một người là giả mạo, Trình Lập Dân hiện nay võ công cao siêu, đã kể được là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, vả lại vì một bức Tàng Chân Đồ, bọn người Thái Cực Giáo với Bàn Thạch Bảo và quần hùng hai giới hắc bạch trên giang hồ đều quyết tâm bắt được chàng, có thể nói là cường địch khắp võ lâm, ai lại có võ công và đóm lượng như vậy mà dám giả mạo chàng để chuốc họa vào thân?

-oOo-

Trong vùng núi Bảo Phúc cách Cửu Nghi Sơn về phía tây bắc khoảng trăm dặm, một thiếu niên áo tím anh tuấn phi phàm, lưng giắt trường kiếm, đang giục ngựa phóng đi về phía Cửu Nghi Sơn, đó chính là Trình Lập Dân đã từ Độn Thế Cung Chủ lấy được linh dược phục hồi dung mạo cấp tốc quay về tìm Nhạc Tổ Trần.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, tà áo tung bay, ánh trăng nhạt nhòa, gió đêm hiu hắt, không khí hết sức tĩnh lặng bình yên, nhưng đôi mày kiếm của chàng chau chặt, ánh mắt đầy lo âu, chứng tỏ lòng chàng hết sức trăn nặng.

Rẽ qua một khúc quanh, trước mắt là một sơn cốc khá rộng.

Trình Lập Dân giật dây cương, hai chân kẹp nhẹ, tuấn mã lập tức ngửa cổ hí vang, gia tăng tốc độ phóng đi.

Lúc này, trong khu rừng bên phải ngoài mười trượng, đột nhiên một vệt sáng xanh kèm theo tiếng rít ghê rợn bay thẳng vào đầu ngựa của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân giật mình, theo bản năng tay trái ghì dây cương, tay áo phải phát ra, thi triển Lưu Vân Phi Tụ đón lấy trường kiếm bay đến.

Trong tiếng hí vang, tuấn mã cất cao hai chân trước đứng thẳng lên, đồng thời thanh trường kiếm còn cách Trình Lập Dân khoảng ba thước đã tự động rơi xuống đất.

Hiển nhiên, người phi kiếm chân lực đã đạt đến cảnh giới thu phát tùy tâm, và kinh lực hết sức đúng mức. Người có được thân thủ như vậy trong đường kim võ lâm chẳng có bao nhiêu.

Trình Lập Dân trong một thoáng ngơ ngẩn, trong rừng đã vang lên một tiếng cười lạnh lói và nói:

- Tiểu tử đừng căng thẳng, lão phu chỉ dọa ngươi đó thôi! Theo sau tiếng nói, bốn người từ trong rừng phóng ra, đứng thành một hàng ngang, cản đường Trình Lập Dân.

Trong số hai người là nhân vật trong Bát Hoang Bát Dị. Đó là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang và Độc Ma Doãn Trúc Quân. Còn lại là Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma và Chu Lương minh huynh của Trình Lập Dân.

Trong bốn người này, ngoại trừ Độc Ma Doãn Trúc Quân là Trình Lập Dân mới gặp lần đầu, còn lại đều là người quen cả.

Trình Lập Dân tung mình xuống ngựa, hướng về Chu Lương vòng tay nói:

- Xin chào đại ca! Chu Lương buông tiếng cười khẩy, quay mặt đi phía khác.

Âm Dương Thần Ma quay sang Độc Ma Doãn Trúc Quân cười nói:

- Lão độc vật, giáo chủ có truyền lệnh dụ, ai bắt sống tiểu tử này sẽ được thưởng vạn lượng vàng và thăng chức một bậc, hiện bốn giáo người nào cũng đang truy nã tiểu tử này, chỉ duy hai ta vì có nhiệm vụ khác nên không tham gia, thật không ngờ tiểu tử này lại ngẫu nhiên nộp mạng.

Trình Lập Dân vốn chưa biết lão phụ tóc bạc có gương mặt như cú vọ đứng bên Âm Dương Thần Ma là ai, giờ nghe Âm Dương Thần Ma gọi mụ ta là “Lão độc vật”, bất giác động tâm thăm nhử:

- Lão độc vật ắt à Độc Ma Doãn Trúc Quân, giờ mình đã gặp, lát nữa động thủ sẽ nhân cơ hội trừ khử mụ ta...

Chàng bần suy nghĩ, cơ hồ không nghe những lời nói khác của Âm Dương Thần Ma.

Độc Ma Doãn Trúc Quân cười lạnh lùng nói:

- Trước đây không lâu Âm Ma Đông Phương Minh đã bị gãy ba khúc xương sườn bởi Tử Anh thân kiếm của hần, nay ngẫu nhiên gặp tại đây, hãy để cho lão bà này đánh trận đầu.

Đoạn liền vùng động Xà đầu quả trượng trong tay, chậm bước tiến ra.

Âm Dương Thần Ma vội cảnh báo:

- Tiểu tử này đã được chân truyền của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, tuyệt đối không phải khinh suất! Độc Ma Doãn Trúc Quân cười khằng khặc:

- Tiểu tử này miệng còn hôi sữa, đâu được chân truyền của Từ Nguyên thì cũng có giới hạn mà thôi! Đoạn Xà đầu quả trứng trở vào Trình Lập Dân, với giọng lãnh lỏi như cú kêu quát:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa tuốt kiếm ra đi! Trình Lập Dân tuy đã đoán ra lai lịch của đối phương, biết đối phương khét tiếng dùng độc, cơ hồ một cái cất tay cũng có thể thi triển kịch độc, nhất là Xà đầu quả trứng lại càng tập trung khói độc, dịch độc và châm độc. Một chút khinh suất là ôn hận ngàn thu, nhưng sau khi được uống Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn do Kim Tỏa Song Tàn tặng cho, chàng đã suốt đời không sợ bách độc, và từng đích thân thử nghiệm Đào Hoa Độc Chương ở Vân Vụ Sơn, nên đối mặt với hung nhân này, thần thái vẫn hết sức bình thản mỉm cười, lạnh lùng nói:

- Thần kiếm của bốn hiệp không chém phường vô danh tiểu tốt, hãy báo danh trước đi! Độc Ma Doãn Trúc Quân cười sắc lạnh:

- Lão nương danh liệt Bát Hoang Bát Dị, với độc thành danh. Tiểu tử ngươi miệng còn hôi sữa, đâu chưa từng gặp hãn cũng từng nghe chứ? Trình Lập Dân cười to:

- Vậy tôn giá chính là Độc Ma Doãn Trúc Quân rồi! Tốt lắm, hãy thi triển hết bản lĩnh đặc ý nhất đi, nếu không, tôn giá lỡ qua cơ hội này, sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội thi triển nữa đấy! “Choang” một tiếng như long ngâm, Tử Anh thần kiếm đã ra khỏi bao, dưới ánh trăng soi, hàn quang lấp lóa và kiếm khí lạnh buốt thịt da.

Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân lúc luận bàn về các nhân vật hai giới hắc bạch trong võ lâm đã từng nói với Trình Lập Dân: Trong Vũ Trụ Tam Ma, Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang là thâm nhất, Âm Ma Đông Phương Minh nham hiểm nhất, Độc Ma Doãn Trúc Quân ác độc nhất, mục ta chẳng những khắp người đầy độc, mà lòng dạ cũng độc nhất, và là người nguy hiểm hơn hết trong Tam Ma, nên chàng đã thâm hạ quyết tâm phải nhân cơ hội này trừ khử.

Trình Lập Dân vừa rút Tử Anh thần kiếm ra khỏi bao, Độc Ma Doãn Trúc Quân cười khằng khặc nói:

- Đúng là một tiền cổ thần binh, nhưng đáng tiếc là tiểu tử ngươi không thể nào giữ nổi! Trong khi nói đã giẫm Trung cung, bước Hồng môn, Xà đầu quả trứng trong tay thi triển chiêu “Trực đảo hoàng long”, kèm theo tiếng rít ghê rợn, điểm thẳng vào yếu huyệt Đan Điền của Trình Lập Dân.

Giẫm Trung cung, bước Hồng môn, đó là một lối đánh khinh người nhất, với kinh nghiệm và lịch duyệt của Độc Ma Doãn Trúc Quân, đối mặt với một cao thủ tuyệt thế, truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, sao lại có lối đánh như vậy? Kể ra, đó cũng chính là chỗ hiểm độc của Độc Ma Doãn Trúc Quân.

Thì ra ngọn Xà đầu quả trứng của mục ta dài đến năm thước, cơ hồ gấp đôi Tử Anh thần kiếm, chỉ dài khoảng hai thước bảy, hai thước tám. Trong tình huống ấy, cộng thêm võ công cao siêu và sự ứng biến khôn khéo của mục ta, Trình Lập Dân cho dù bảo kiếm sắc bén đến mấy, chiêu thức kỳ diệu đến mấy cũng không thể nào trong một chiêu đả thương được mục ta, cùng lắm chỉ hy sinh một ngọn Xà đầu quả trứng, mà đó chính là điều mục ta mong muốn, bởi chỉ cần Trình Lập Dân trong cơn tức giận hủy hoại Xà đầu quả trứng của mục ta, khói độc, dịch độc và châm độc trong quả trứng sẽ tức khắc phún ra hết, Trình Lập Dân chỉ cần dính vào chút ít là mục đích của mục ta kể như đã đạt.

Trình Lập Dân thông minh hơn người, dĩ nhiên hiểu rõ dụng ý của đối phương, song chàng có điều sở cậy chẳng chút khiếp sợ, ngoài mặt giả vờ không biết dụng ý của đối phương, ngầm ngưng tụ chân lực, Lưỡng Nghi Chân Khí tạo thành một bức tường vô hình khắp người chàng, cười khẩy nói:

- Lão độc vật muốn chết! Người đứng yên tại chỗ, thần kiếm trong tay với chiêu “Lan giang tiết đầu” nhanh như chớp quét ra.

“Cách” một tiếng khê, Xà đầu quả trứng trong tay Độc Ma Doãn Trúc Quân đã gãy thành ba khúc, tất cả khói độc, dịch độc và châm độc dưới sức đẩy bởi tiềm lực vô hình của Độc Ma Doãn Trúc Quân, cùng bắn vào người Trình Lập Dân.

Độc Ma Doãn Trúc Quân mặt cười ghê rợn quát:

- Nằm xuống! Độc Ma Doãn Trúc Quân tự thị binh khí dài hơn đôi phương mới mạo hiểm như vậy, khi bảo kiếm của Trình Lập Dân chém gãy Xà đầu quái trượng, kiếm thế đã hết, ít ra phải đưa tới trước hai thước mới chạm đến người mục ta, theo sự tính toán của mục ta thì chắc chắn Trình Lập Dân đã bị trúng độc ngã xuống rồi.

Nhưng trời không chiều ý người, Trình Lập Dân chẳng những không sợ độc, mà còn luyện thành cương khí hộ thân vô hình, và đã định tâm xuất kỳ bất ý nhất cử tiêu diệt ác ma này, trừ hại cho giới võ lâm.

Ngay khi Độc Ma Doãn Trúc Quân buông tiếng quát: “Nằm xuống”, Trình Lập Dân đột nhiên thi triển Thông Tý Thần Công của Kim Tỏa Song Tàn truyền cho, tay trái rút về, tay phải cầm kiếm vụt dài ra hơn hai thước, cộng thêm chân lực dồn vào thân kiếm, hàn quang từ mũi kiếm vươn ra hơn thước, im lìm đâm vào ngực Độc Ma Doãn Trúc Quân.

Độc Ma Doãn Trúc Quân hồn phi phách tán chưa kịp có phản ứng gì, hàn quang của Tử Anh thần kiếm đã xuyên vào da thịt mục ta.

Lão ma này quả là công lực phi phàm, lâm nguy bất loạn, ngay khi sự sống chết như ngàn cân treo sợi tóc, mục ta lẹ làng nghiêng người, tung mình ra sau. Tuy nhiên, xương sườn trước ngực cũng bị gãy mất hai khúc, và một cánh tay trái cũng bị tiện đứt đến vai.

Trình Lập Dân thân kiếm hợp nhất tung mình đuổi theo và quát to:

- Lão độc vật, nộp mạng đây! Thật may cho Độc Ma Doãn Trúc Quân, mục ta hạ xuống ngay bên cạnh Chu Lương, Chu Lương lập tức xách lấy mục ta phóng đi vào rừng.

Với thân pháp cực nhanh của Trình Lập Dân và kiếm khí sắc bén của Tử Anh thần kiếm lẽ ra có thể đuổi kịp và hạ sát Độc Ma Doãn Trúc Quân, song như vậy cũng sẽ gây tổn thương cho Chu Lương, nên chàng bất giác chần chừ, ngay trong khoảng khắc ấy, sư đồ Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang với Lãnh Tu hai người bốn chưởng đã cùng lúc đẩy ra, một luồng chưởng lực như bài sơn đảo hải ập vào Trình Lập Dân, đồng thời thừa thế tung mình, bỏ chạy vào trong rừng rậm.

Trình Lập Dân tức tối nghiêng rằng, vừa định tung mình đuổi theo vào rừng, nhưng chợt nghĩ đến câu “Gặp rừng chớ vào” là điều đại kỵ trong giới võ lâm, với võ công của mình hiện nay tuy chẳng sợ đối phương ẩn thân ám toán, nhưng trong khu rừng rậm rạp thế này, tìm người thật chẳng dễ chút nào, thay vì hoài phí công sức, chi bằng sớm lo liệu việc nghiêm chỉnh của mình thì hơn.

Nghĩ vậy, bèn tung mình lên ngựa, vận chân khí hướng vào rừng dương thanh nói:

- Đại ca, trọng trách phục hưng Tam Nghĩa Trang và tẩy trừ yêu nghiệt võ lâm, đại ca cũng nghĩa bất dung từ, mong rằng đại ca sớm ăn năn hối cải.

Dứt lời, ngồi yên trên lưng ngựa chờ một hồi, trong rừng hoàn toàn yên lặng.

Trình Lập Dân buông tiếng thở dài, cho ngựa quay đầu lại, giật cương vừa định bỏ đi.

Bỗng nghe trong rừng vọng ra một giọng rần rỏi và hùng hồn nói:

- Tiểu tử, người miệng còn hôi sữa mà khẩu khí to quá! Trình Lập Dân nhận ra tiếng nói này tuyệt đối không phải của bốn người vừa rồi, bất giác ngẩn người, tung mình trở xuống đất, nhướng mày cao giọng nói:

- Không phải người cao tuổi mới có chí, Trình Lập Dân tuy còn trẻ tuổi, nhưng nghĩa khí không dám kém người.

- Tiểu tử, người bằng gì mà dám nói khoát đòi tẩy trừ yêu nghiệt võ lâm? Trình Lập Dân linh quang lóe lên trong đầu, đã nghe ra tiếng nói này rất quen, song nhất thời không nhớ ra được đã nghe ở đâu, trong lúc suy tư, buột miệng nói:

- Bằng vào một bầu nhiệt huyết và một quả đan tâm! Người ấy cười to:

- “Nhiệt huyết” và “Đan tâm” ư? Đáng giá bao nhiêu? Giọng nói ngập đầy mai mỉa.

-oOo-

15. C 15

- Vô lâm hiện nay đạo yếu ma mạnh, bọn chồn cáo hoàng hoành, “Nhiệt huyết” “Đan tâm” tuy không đáng giá, nhưng cộng thêm thanh bảo kiếm và một thân võ công của Trình Lập Dân, hẳn cũng có thể làm được gì đó! Tiếng nói như chuông ngân, như sấm rền, khiến cành lá rơi rụng, chim bay tứ tán.

Người trong rừng vừa như khen ngợi, vừa như mai mỉa nói:

- Tiểu tử ngươi tuổi còn trẻ mà có được công lực và nghị lực kinh người thế này, quả là có thể buông ra những lời kiêu ngạo như vậy! Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Tục ngữ có câu “Độc trụ khó thể chối trời”, tiểu tử ngươi tuy võ công cái thế, nhưng với sức một người thì có được tác dụng là bao! Trình Lập Dân nghiêng ngẫm lời lẽ của đối phương, tuy có ý mai mỉa, nhưng cũng rất có lý, bất giác nóng mặt nói:

- Trình Lập Dân chỉ mong làm hết sức mình, thành bại bất chấp!

- Những lời hào hùng ấy thốt ra từ miệng một người trai trẻ như ngươi dĩ nhiên là rất đáng mừng! Tục ngữ có câu “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, đó cũng không nên xem thường. Tiểu tử, nếu lão phu có cách giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, ngươi có chịu hợp tác với lão phu không?

- Tôn giá đã có lương sách, xin hãy hiện thân ra gặp! Trình Lập Dân vừa dứt lời, một lão nhân áo đỏ mắt tròn như lục lạc, tóc đỏ râu rồng đã từ trong rừng chậm bước đi ra, theo sau là bốn đại hán võ phục lưng giắt đại đao.

Trình Lập Dân thoáng ngạc nhiên, buột miệng nói:

- Thì ra là tôn giá! Lão nhân áo đỏ đứng lại cách Trình Lập Dân hơn trượng, mỉm cười nói:

- Phải! Chính lão phu, Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh, chúng ta kể như đã quen biết lâu rồi! Khi Trình Lập Dân trốn khỏi Bàn Thạch Bảo, Xích Phát Linh Quan Từ Thái Quân từng có mặt trong bọn người chặn đường cướp Tàng Chân Đồ, về sau bởi Phong Sát Thần xuất hiện mới khiến lão khiếp sợ đào tẩu.

Thảo nào vừa rồi Trình Lập Dân cảm thấy tiếng nói rất quen, nhớ lại chuyện trước, chàng bất giác sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Tôn giá kiến nghị hợp tác, hẳn là còn muốn đoạt lấy Tàng Chân Đồ phải không? Xích Phát Linh Quan cười to:

- Trình thiếu hiệp đã nhìn người qua khe cửa, nhận định sai lầm về lão phu rồi! Lão phu tuy chưa từng ăn thịt heo, nhưng cũng từng thấy heo chạy...

Tạm ngưng lời, đưa tay trở Trình Lập Dân nói tiếp:

- Bảo vật trong Tàng Chân Đồ, Thiên Tôn Chúc Cầm Y và Tử Anh thần kiếm đều đã ở trên mình thiếu hiệp, lão phu còn cần đến Tàng Chân Đồ chi nữa? Trình Lập Dân vẫn lạnh lùng nói:

- Vậy là tại hạ đã với dạ tiểu nhân độ lòng quân tử rồi! Xích Phát Linh Quan không giận mà còn cười nói:

- Trình thiếu hiệp hãy khoan nóng giận, nghe lão phu thư thả nói đây! Trước kia lão phu quả là có ý định giành lấy Tàng Chân Đồ, nhưng hiện đã bị thiếu hiệp phồng tay trên, lão phu đành từ bỏ...

Trình Lập Dân bực mình ngắt lời:

- Tôn giá đã có cách hợp tác thì hãy nói ngắn gọn...

- Thiếu hiệp đừng vội, lão phu nghe nói sau khi thiếu hiệp đã thương Âm Ma Đông Phương Minh hồi tháng trước, đã hạ quyết tâm hợp tác với thiếu hiệp, hôm nay ngẫu nhiên chứng kiến thiếu hiệp đã thương Độc Ma Doãn Trúc Quân, lại càng củng cố ý định hợp tác của lão phu, hiện giờ vấn đề là thiếu hiệp không mấy bằng lòng thôi.

Trình Lập Dân trầm giọng:

- Tôn giá hãy nói ra cách hợp tác trước thử xem! Xích Phát Linh Quan nghiêm giọng:

- Phóng mắt đương kim võ lâm, Bát Hoang Bát Dị không ở trong mắt lão phu, thực lực của các môn các phái không đáng kể, nên mười năm trước lão phu đã âm thầm tiến hành tổ chức Thần Long Bang, với ý đồ nhất cử hoàn thành hùng tâm độc bá võ lâm, nhưng lão phu còn chưa phát động thì bỗng dưng xuất hiện Thái Cực Giáo, lão phu tuy có ý đấu với Thái Cực Giáo một phen, nhưng điều tra suốt nửa năm nay vẫn chưa tìm ra được tổng đàn của Thái Cực Giáo, nên chẳng biết các nào hơn...

Xích Phát Linh Quan ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Thiếu hiệp đã là kẻ địch của Thái Cực Giáo, nếu bằng lòng hợp tác với lão phu, lão phu sẵn sàng mời thiếu hiệp giữ chức phó bang chủ, hợp sức hai ta, ắt có thể hoàn thành tâm nguyện của hai ta, hơn nữa lão phu tuổi đã cao, chẳng còn sống được bao lâu, chức bang chủ sau này hẳn thuộc về thiếu hiệp. Lão phu đã cạn lời, chẳng hay thiếu hiệp có ý muốn thử hay không? Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Trình mỗ không hề có hùng tâm xưng bá võ lâm, tục ngữ có câu “Thà làm miệng gà chứ đừng làm đuôi trâu”, địa vị phó bang chủ Thần Long Bang tuy tôn cao, nhưng đối với truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh thì cũng có tổn hại đến uy vọng sư môn. Thịnh tình của tôn giá, Trình mỗ đành tâm lĩnh! Xích Phát Linh Quan cười to:

- Khá khen cho một người trẻ tuổi cao ngạo! Nghe khẩu khí của Trình thiếu hiệp, không có ý tranh bá võ lâm là giả, mà bốn ý là chê chức vị phó bang chủ quá khuất tất chứ gì? Trình Lập Dân mỉm cười lặng thinh. Xích Phát Linh Quan nói tiếp:

- Thôi được, chỉ cần võ công của Trình thiếu hiệp cao hơn lão phu, chúng ta hoán đổi chức vị cho nhau cũng được! Trình Lập Dân mắt rục lên hỏi:

- Ý tôn giá là chúng ta tỉ đấu một phen phải không?

- Không sai!

- Trước khi tỉ đấu, tại hạ muốn biết tổ chức và thực lực của Thần Long Bang được không?

- Lão phu thiện hay ác, ngoại trừ tính khí bướng bỉnh, bình sanh chưa từng làm điều xấu xa, chuyện đó hẳn là Trình thiếu hiệp đã có nghe chứ?

- Vâng!

- Vậy những người trong Thần Long Bang chắc chắn là không có phần tử tà ác, thiếu hiệp tin được chứ?

- Ừm!

- Còn về thực lực thì trong mười năm qua, các cao thủ võ lâm do lão phu chiêu nạp và những nhân tài trẻ do lão phu đào tạo, thực lực chắc chắn không kém hơn Thái Cực Giáo.

- Những điều tôn giá nói, dĩ nhiên là tại hạ tin được, nhưng tại hạ còn có mấy điều cần nói rõ. Cái tên Thần Long Bang tuy nổi bật, nhưng quá phạm tục, chi bằng đổi lại là Chính Nghĩa Chi Tộc mới mẻ hơn. Sau khi chúng ta so tài với nhau, người thắng sẽ là thủ lĩnh Chính Nghĩa Chi Tộc, kẻ bại là tổng giám quân, trên danh nghĩa thì tổng giám quân là thuộc hạ của thủ lĩnh, nhưng trên thực tế thì chức quyền ngang với thủ lĩnh, tôn giá nghĩ sao về thiên kiến của tại hạ? Xích Phát Linh Quan mỉm cười:

- Trình thiếu hiệp nghĩ thật chu đáo. Được, lão phu hoàn toàn đồng ý! Giờ tỉ đấu như thế nào, xin thiếu hiệp đưa ra ý kiến.

- Tỉ đấu là do tôn giá đề nghị, dĩ nhiên cũng phải do tôn giá nêu ra rồi! Xích Phát Linh Quan ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Quyền chưởng đao kiếm quá là phạm tục, chúng ta hãy tỉ đấu nội lực, thế nào? Trình Lập Dân gật đầu đồng ý, Xích Phát Linh Quan lập tức hướng lên trời, ngoắc tay, một con dơi vừa bay đến trên đầu liền bị hút vào lòng bàn tay, rồi dựng đứng bàn tay nói:

- Trong khoảng cách ba thước, nếu thiếu hiệp hút được con dơi này từ tay lão phu sang tay thiếu hiệp mà dơi không bị thương thì kể như thiếu hiệp thắng, không hút nổi thì là lão phu thắng, còn như hút sang được mà làm cho dơi bị thương thì kể như hòa, chúng ta sẽ tỉ đấu lại cách khác.

Đó là chỗ khôn khéo của Xích Phát Linh Quan, thử nghĩ với hơn trăm năm tu vi của lão mà tỉ đấu nội lực với một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, lão đã giành lấy lợi thế, và dơi đã bị lão dùng nội lực hút vào lòng bàn tay, kẻ khác muốn hút đi mà không làm cho dơi thọ thương, nội lực ít nhất phải cao hơn lão hai thành mới làm được.

Theo như lão nghĩ, Trình Lập Dân tuy đã được chân truyền của Thiết Thủ Thư Sinh, nhưng chân lực nội gia cùng lắm là tương đương với mình, cuộc tỉ đấu này vẫn là lão nắm chắc phần thắng.

Trình Lập Dân dĩ nhiên cũng hiểu dụng tâm của đối phương, song chàng đã được nhiều kỳ ngộ, nghệ cao gan cả, bèn mỉm cười đưa tay ra nhắm đúng khoảng cách ba thước, trầm giọng nói:

- Tôn giá hãy cẩn thận! Vừa dứt lời, con dơi đang vỗ cánh vùng vẫy liên hồi trên lòng bàn tay của Xích Phát Linh Quan đã vụt thoát đi, từ từ bay sang lòng bàn tay của Trình Lập Dân.

Xích Phát Linh Quan đành mặt, dơi lại từ từ lui về, nhưng khi sắp chạm vào lòng bàn tay lão, dơi đột nhiên bay nhanh về phía Trình Lập Dân, đến khi còn cách lòng bàn tay chàng chừng tám tấc mới dừng lại, trở thành cục diện bất tiến bất thoái, hiển nhiên Xích Phát Linh Quan đã vận dụng toàn lực.

Chừng thời gian nửa tuần trà trôi qua, Trình Lập Dân nghiêm mặt, dơi lại di chuyển về phía chàng, và tốc độ còn nhanh hơn trước, chỉ dừng lại một thoáng khi còn cách chừng nửa thước rồi thì bay tiếp về phía Trình Lập Dân và càng gần chàng tốc độ càng nhanh, lúc dơi bị hút vào lòng bàn tay chàng, chàng xoay tay ném lên, cho dơi bay đi, mỉm cười nói:

- Đa tạ đã nhường cho! Xích Phát Linh Quan thở dài:

- Lão phu đã già rồi, thiên hạ từ nay sẽ là của người trẻ tuổi thôi! Ngưng chốc lát, vòng tay thi lễ với Trình Lập Dân và nghiêm túc nói tiếp:

- Toàn bộ huynh đệ Chính Nghĩa Chi Tộc đang tập trung ở Bạch Mã Sơn chờ lệnh. Xử lý thế nào, xin thủ lĩnh chỉ thị! Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Bốn tọa đang có việc phải đến Cửu Nghi Sơn, hai mươi ngày sau còn phải đến Nhạc Lộc Sơn để dự một cuộc hẹn rất quan trọng, bốn tọa đã lấy tên là “Chính Nghĩa”, lẽ dĩ nhiên đại diện thành lập chẳng thể qua loa, khi nào xong việc ở Nhạc Lộc hẵng bàn tính, bốn tọa xin nhờ tổng giám quân chọn lấy mười cao thủ bốn tộc, trình diện ở Nhạc Dương Lâu vào trưa ngày hai mươi tháng ba chờ lệnh! Xích Phát Linh Quan khom mình:

- Ti chúc tuân lệnh! Trình Lập Dân nằm mơ cũng chẳng ngờ mình lại dễ dàng thu phục được một quái kiệt nổi tiếng khó đối phó trong võ lâm và còn không dừng lại có được một số cao thủ võ công chẳng kém để cho mình sai bảo, dĩ nhiên lòng hết sức vui mừng, điều duy nhất cảm thấy ngượng là tuổi mình quá trẻ mà lại là thủ lĩnh Chính Nghĩa Chi Tộc, và còn khiến cho người sáng lập trở thành thuộc hạ của mình, nghĩ cũng thật ái ngại.

Chàng với tâm trạng vui mừng lẫn băng khuâng từ biệt Xích Phát Linh Quan. Trưa hôm ấy đã đến ngôi nhà lá nơi cư trú của Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân ở Kỳ Lâm Phong, Cửu Nghi Sơn.

Hoàng Xam Thần Tẩu đang bệnh nằm trên giường, ngay cả tiếng nói cũng khản đặc, khi chàng kể lại chuyện cầu xin linh dược phục hồi dung mạo, Hoàng Xam Thần Tẩu đã xuất kỳ bất ý vùng chỉ điểm vào tám đại yếu huyệt trước ngực chàng. Thế là, Trình Lập Dân vô công cái thể đã bị chế ngự.

Hoàng Xam Thần Tẩu vừa ra tay cỡi lấy Tử Anh thần kiếm và Thiên Tôn Chúc Cầm Y, vừa hết sức đắc ý cười hăng hắc nói:

- Chưa đầy một giờ ngươi đã đến, xem ra vận khí của lão phu cũng chẳng tệ đấy chứ? Hoàng Xam Thần Tẩu đã nuôi dưỡng Trình Lập Dân và Lãnh Văn Anh khôn lớn nên người, cũng kể được là ân nhân thân cận nhất của Trình Lập Dân, ai mà ngờ lão lại có hành động ám toán chàng thế này? Lúc này thật tội nghiệp cho Trình Lập Dân, thân hoài võ công tuyệt thế mà đành để cho kẻ khác tùy ý tòng xẻo.

Hoàng Xam Thần Tẩu đắc ý cởi bỏ y phục của Trình Lập Dân, mắt nhìn gương mặt anh tuấn của chàng, hồi lâu đột nhiên đổi giọng rất trong và quyến rũ nói:

- Thật là một mỹ nam tử hiếm có, thảo nào đại tiểu thư đã trăm phương ngàn kế quyết giành lấy bằng được...

Ngưng chốc lát, lại lẩm bẩm:

- Đại tiểu thư đang đi với lão già kia đến tổng đàn, thật là một cơ hội tốt, sao mình không hưởng trước một phen? Đoạn vội vã khép cửa sổ lại, tự cởi bỏ áo ngoài, lập tức hiện ra một thị tỳ áo xanh tóc thắt hai bím.

Y thị tuy tuổi chỉ mười sáu, mười bảy, nhưng thân hình đã rất chín mùi, đầy xuân xanh và mị lực, gương mặt tuy không đẹp, nhưng cũng không đáng ghét, nhất là ánh mắt chứa chan tình tứ, vô vàn quyến rũ...

Y thị hai má ửng hồng, mắt hấp him ngẩn nhìn Trình Lập Dân một hồi, sau đó bỗng chàng lên giường tre, cúi xuống hôn lên mặt chàng, đoạn tự cởi bỏ y phục, chốc lát đã hiện ra một thân hình trắng nuột...

Y thị trèo lên giường, cởi bỏ y phục của Trình Lập Dân, sau đó đưa tay định giải khai huyết đạo cho chàng, nhưng bỗng rụt về lẩm bẩm:

- Nếu mình giải khai huyết đạo cho y, vạn nhất y không ưng thuận thì sẽ hoài công...

Ừm! Hay là như vậy ổn hơn và còn có thể tăng thêm lạc thú...

Đoạn y thị ngồi dậy, từ trong túi hành lý lấy ra một chiếc lọ ngọc, trút ra một hoàn thuốc màu hổ phách to cỡ trứng chim sẻ, cạy răng Trình Lập Dân, nhét thuốc vào miệng chàng và cho uống một hợp rượu, bọ cảm chàng lay mạnh, kề miệng truyền sang một hơi chân khí, hoàn thuốc đã theo rượu vào bụng Trình Lập Dân.

Y thị đắc ý nằm trở xuống, kéo chăn đắp luôn cả người Trình Lập Dân, đôi mắt đầy tình tứ nhìn vào mặt chàng, lặng chờ sức thuốc phát tác...

Thời gian nửa tuần trà trôi qua, mặt Trình Lập Dân đỏ bừng, hơi thở cũng trở nên gấp rút hơn.

Thị tỳ áo xanh buông tiếng cười dâm dăng, trước tiên giải khai Hôn huyết và Á huyết của Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân từ trong hôn mê dần khôi phục lại tri giác, toàn thân nóng bừng, thân dưới cũng nảy sinh sự thay đổi kịch liệt. Một nhu cầu sinh lý mãnh liệt khiến chàng quên mất mình đã bị ám toán ngắt xử và vì sao lại có hiện tượng lạ lùng như vậy. Không! Chàng lúc này ngoại trừ cấp thiết phát tiết, đừng nói là những gì xung quanh, mà ngay cả việc bản thân có còn tồn tại hay không chàng cũng quên mất.

Một mùi thơm như lan như xạ len vào mũi chàng, đồng thời một thân người mềm mướt cũng nhẹ nhẹ cọ xát vào người chàng, khiến mạch máu khắp người chàng cơ hồ nổ tung.

Nhưng toàn thân chàng ngoại trừ chỗ Đan Điền đặc biệt hưng phấn, tứ chi như đã bại liệt, không sao cử động được.

Chàng từ từ mở mắt ra, một gương mặt tươi như hoa xuất hiện trước mắt chàng, lưỡi chàng như cũng không theo sự điều khiển của mình, hàm hồ nói:

- Ta... ta... muốn...

Một tiếng cười dâm dăng tiêu hồn vang lên bên tai nói:

- Oan gia muốn gì hở? Trình Lập Dân vẫn lắp bắp nói:

- Ta... ta... muốn...

Sau một chuỗi cười lãnh lút đầy dâm dăng, các huyết đạo bị khống chế của Trình Lập Dân đã hoàn toàn giải khai.

Chàng như một con hổ đói xỏ chuông, lệ làng lạt người, ôm chầm lấy thị tỳ áo xanh vào lòng...

Ngay khi ấy, bên ngoài vang lên một giọng trong trẻo quát:

- Xuân Đào, người thật quá to gan! Bấy tiếng ngán ngủi ấy chẳng khác một chậu nước lạnh đập tắt ngay lửa dục của thị tỳ áo xanh, y thị hoảng kinh run giọng nói:

- Tiểu tỳ đáng chết! Xin nhị... nhị tiểu thư... khoan thứ...

Y thị vừa nói vừa cố sức đẩy Trình Lập Dân như thể mãnh hổ sang bên, nhưng Trình Lập Dân đã uống vào xuân được cực mạnh, không còn lý trí, y thị sao thể đẩy nổi, đành lên tiếng cầu cứu:

- Nhị tiểu thư mau... mau lên, tiểu tỳ không đẩy nổi...

Bên ngoài vọng vào một tiếng cười khẩy, nhưng không có người đi vào.

Đã được gọi là tiểu thư, dĩ nhiên là hoàng hoa khuê nữ, trường hợp này nàng ta làm sao dám vào kia chứ? Trình Lập Dân lúc này đã như mũi tên trên dây, không sao kềm chế được...

Xuân Đào vừa cố sức đẩy vừa hổn hển nói:

- Nhị tiểu thư nếu còn không vào thì tiểu tỳ... Ôi da...

“Bình” một tiếng, cánh cửa bật mở, một thiếu nữ áo xanh nhanh như chớp lướt vào, với động tác cực nhanh mở chần ra, điểm vào hai đại yếu huyệt Chí Đường và Thận Môn của Trình Lập Dân, rồi đẩy chần lại, gắt giọng quát:

- Tiệp tỳ thật đáng chết, còn chưa chịu mặc y phục vào mau! Thì ra nhị tiểu thư này chính là Bạch Mẫn, bào muội của Bạch Văn.

Lúc này chỉ thấy nàng giận đến mặt tái ngắt và bừng bừng sát khí trừng mắt nhìn thị tỳ Xuân Đào đang run rẩy quỳ trước mặt, nghiêng rằng lạnh thình.

Xuân Đào cúi mặt thấp giọng nói:

- Tiểu tỳ đáng chết, xin nhị tiểu thư...

Bạch Mẫn gắt giọng quát:

- Tiệp tỳ, ngươi đã cho Trình thiếu hiệp uống gì vậy hả?

- Uống... uống một viên Phật Kiến Sầu!

- Phật Kiến Sầu là quái quỷ gì chứ?

- Đó là một loại xuân được cực mạnh do giáo chủ đặc chế!

- Còn chưa mau cho Trình thiếu hiệp uống giải được đi!

- Phật Kiến Sầu không có giải được, nên mới gọi là...

Bạch Mẫn giậm chân:

- Tiệp tỳ thật đáng chết, vậy... biết tính sao đây? Xuân Đào hết sức khó khăn ấp úng nói:

- Chỉ có để cho Trình thiếu hiệp phát tiết một phen, được lực sẽ tự giải! Bạch Mẫn lại giậm chân, khề thổ dài nói:

- Đã vậy thì cởi lặc phải cần người buộc lặc, thôi thì ta thành toàn tâm nguyện của người đấy! Dứt lời, nàng quay người bỏ đi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, Bạch Mẫn như bị người phé mất công lực, ngay cả bước chân cũng hết sức trĩu nặng.

Xuân Đào vội bằng đầu gối lết nhanh tới mấy bước, ôm lấy hai chân Bạch Mẫn, rung giọng nói:

- Nhị tiểu thư...

Bạch Mẫn thờ thẩn hỏi:

- Gì đó? Xuân Đào ngược mặt lên, hai giòong lệ chảy dài nói:

- Tiểu tỳ đã sai phạm một lần, không dám tái phạm, cần xin nhị tiểu thư hãy tự giải quyết việc này giùm cho! Bạch Mẫn nhướng mày:

- Tiệp tỳ muốn chết! Xuân Đào thành khẩn:

- Nhị tiểu thư, tiểu tỷ đã từng nghe đại tiểu thư nói, nhị tiểu thư rất tốt với Trình thiếu hiệp, xuân được Phật Kiến Sầu mà Trình thiếu hiệp đã uống này nếu trong nửa giờ mà không được phát tiết thì sẽ bách mạch căng phồng, hưng phấn quá độ mà chết... Nhị tiểu thư nhẫn tâm không cứu...

Bạch Mẫn lạnh lùng ngắt lời:

- Xuân được là do người cho Trình thiếu hiệp uống, lẽ tất nhiên là do người cứu mới phải! Xuân Đào nghe giọng nói của Bạch Mẫn, đã biết là có thể xoay chuyển, liền thừa thế với giọng hết sức thành khẩn nói tiếp:

- Nhị tiểu thư, tiểu tỷ đã từng chịu ơn cứu mạng của nhị tiểu thư, đâu dám không thật lòng với nhị tiểu thư, tiểu tỷ đã nói rồi, đã sai một lần, không thể tái phạm... Nhị tiểu thư hãy mở lòng từ bi cứu lấy Trình thiếu hiệp... nếu để trễ hơn nữa e... e rằng không còn kịp...

Bạch Mẫn giậm mạnh chân, hần học nói:

- Tiệp tỷ, sớm biết như thế này, ta thật hối hận năm rồi lẽ ra không nên cứu người từ trong tay đại tiểu thư.

Xuân Đào rất thông minh, nghe vậy là biết đại sự đã không thành vấn đề nữa rồi, bèn yên tâm cung kính nói:

- Đại ân cứu mạng của nhị tiểu thư, tiểu tỷ không bao giờ dám quên, chỉ hận mình tài hèn sức yếu, không thể báo đáp, giờ tiểu tỷ đã hạ quyết tâm, từ nay sẽ mãi mãi theo hầu nhị tiểu thư, không về với đại tiểu thư nữa.

Bạch Mẫn khẽ buông tiếng cười khẩy, Xuân Đào nói tiếp:

- Nhị tiểu thư, Trình thiếu hiệp đã... đã không thể chậm trễ được nữa, nhị tiểu thư hãy...

mau cứu Trình thiếu hiệp đi! Dứt lời, cũng chẳng màng phản ứng của Bạch Mẫn, lập tức đi nhanh ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa phòng lại.

Sau đó, y thị thờ thẩn đứng ngoài cửa, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Hồi lâu, trong phòng ngoài hơi thở nặng nề của Trình Lập Dân, không còn tiếng động nào khác.

Một thoáng lo lắng lướt qua trên mặt y thị, trong phòng đã vọng ra tiếng thở dài não nuột của Bạch Mẫn và nói:

- Oan gia, mặc dù con tim này sớm đã gởi trao, nhưng trong hoàn cảnh này, Bạch Mẫn sao thể... Ôi! Đẳng nào Bạch Mẫn cũng chỉ còn sống được hai ba năm nữa, thôi thì hôm nay đành dang hiến tất cả cho chàng...

Xuân Đào như trút được gánh nặng, khẽ buông tiếng thở phào.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân và tiếng cởi áo sột soạt của Bạch Mẫn...

-oOo-

Lúc này, sâu trong rừng trúc bên phải nhà lá cũng có một đôi nam nữ trẻ khác. Chỉ nghe tiếng nữ nhân nói:

- Hừ! Quý mới tin lời người! Người nam tiếp lời:

- Khi này tại hạ ở sau nhà đã chính mắt nhìn thấy, còn giả được sao?

- Không tin là không tin! Tránh ra, đừng cản đường bổn cô nương!

- Cô nương là hoàng hoa khuê nữ, chuyện ấy cô nương làm sao có thể xem kia chứ?

- Chẳng việc gì đến người, tránh ra!

- Tránh ra cũng được, nhưng nếu tại hạ nói không ngoa thì sao?

- Nếu Trình Lập Dân thật sự vô sỉ như vậy, hừ! Bổn cô nương sẽ giết sạch những người đàn ông phụ bạc, sau đó sẽ cắt tóc làm ni cô...

- Ôi chà! Cô nương, làm ni cô không dễ chịu đâu. Tại hạ quyết không giống như Trình Lập Dân, gặp ai cũng yêu, cô nương tốt hơn hết nên làm vợ tại hạ...

- Cuồng đồ, câm mồm! Trong tiếng quát, nữ nhân tung mình, định băng rừng ra ngoài, nhưng nam nhân đã nhanh như cắt, lách người cản trước mặt nàng, dài mặt ra cười hề hề.

Thì ra đôi nam nữ này chính là Lãnh Tu với Lãnh Văn Anh đã mất tích gần bốn tháng nay.

Lãnh Văn Anh thấy đối phương cứ bám riết, bất giác tức giận quát:

- Cuồng đồ, ngươi muốn gì? Lãnh Tu cười hăng hắc đầy dâm dăng nói:

- Chỉ xin cô nương một lời thôi! Lãnh Văn Anh trong đầu linh quang lóe lên, quát hỏi:

- Cuồng đồ, sao ngươi biết Trình Lập Dân với Bạch Mẫn ở bên nhau?

- Đêm qua Lãnh mỗ từ Bảo Phúc sơn ngoài trăm dặm theo dõi y, lẽ nào không rõ hành động của y? Lãnh Văn Anh lạnh lùng:

- Vậy sao ngươi biết bốn cô nương đến Cửu Nghi Sơn? Lãnh Tu mỉm cười:

- Đó cũng kể được là duyên phận! Ngưng chốc lát, nghiêm mặt nói tiếp:

- Còn nhớ hồi nửa tháng trước, lúc Lãnh mỗ với cô nương đại chiến hai trăm chiêu chưa phân thắng bại, Lãnh mỗ có nói với cô nương là từ khi cô nương bị Động Đình Nhị Xú bắt giữ và tung tin cô nương mất tích, Lãnh mỗ hết sức đau buồn, cũng may nhờ trời phò hộ, cô nương chẳng những bình an vô sự mà còn có kỳ ngộ, học được một thân võ công cao siêu, hôm nay đã ngẫu nhiên gặp tại đây, kể ra cũng là duyên phận trời định...

Lãnh Văn Anh tức giận quát:

- Câ mồm! Lãnh Tu dài mặt ra cười:

- Đừng vội, cô nương với Lãnh mỗ hồi năm trăm năm trước vốn là một nhà, nay đã thân càng thân hơn...

Lãnh Văn Anh nghiêng răng buông tiếng cười khẩy, một chiêu “Hoa vũ tân phân”, tạo ra ngàn trùng bóng chưởng, bức lui Lãnh Tu năm thước, rồi thừa cơ tung mình ra khỏi rừng, nhanh như chớp phóng đi về phía nhà lá.

Lãnh Tu buông tiếng cười nham hiểm, tung mình đuổi theo sau.

Lãnh Văn Anh tức giận phóng đi đến trước cửa nhà lá, chỉ thấy thị nữ Xuân Đào mặt mày đỏ bừng, không hề hay biết.

Lãnh Văn Anh buông tiếng cười khẩy, vung chỉ điểm vào Hôn huyết của Xuân Đào, thoáng chốc lưỡng lự, đoạn cắn răng nhẹ đẩy cửa, cảnh ân ái trong nhà hiện ra trước mắt, gương mặt đang tái xanh lập tức đỏ bừng, bất giác buông tiếng cười khinh bỉ, tiện tay khép cửa, quay người phóng đi.

Lãnh Tu theo sau đến nơi thấy vậy, cười đắc ý nói:

- Đây! Lãnh cô nương, khoan đi đã nào! Đoạn liền gia tăng khinh công đuổi theo.

Hồi lâu sau, trong nhà vang lên tiếng Bạch Mẫn gọi:

- Xuân Đào, người vào đây! Xuân Đào huyết đạo đã bị khống chế, làm sao mà vào được nữa!

- Nha đầu thật đáng chết! Rồi thì cánh cửa “kẹt” một tiếng mở ra, xuất hiện một gương mặt đỏ bừng, tóc tai rũ rượi, đưa mắt nhìn, lập tức đi nhanh ra, giải khai huyết đạo cho Xuân Đào, bảo y thị vào nhà, thấp giọng hỏi:

- Lãnh Tu đã chế ngự ngươi phải không? Xuân Đào đưa mắt nhìn Trình Lập Dân hơi thở đều đặn, như vừa từ trong mơ bừng tỉnh trên giường, sợ sệt khẽ đáp:

- Tiểu tỳ đáng chết, tiểu tỳ không nhìn thấy.

Bạch Mẫn khẽ buông tiếng thở dài, ngược mắt nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, lẩm bẩm:

- Lãnh cô nương... Lãnh cô nương, chả lẽ là nàng ấy... Ôi! Trời...

Xuân Đào ngơ ngác hỏi:

- Nhị tiểu thư, Lãnh cô nương là ai vậy?
- Là người yêu thanh mai trúc mã của Trình thiếu hiệp!
- Khi nãy nhị tiểu thư đã trông thấy Lãnh cô nương ư?
- Phải, Lãnh cô nương đẩy mở cửa, nhìn vào thoáng chốc rồi bỏ đi ngay! Xuân Đào gật gù:
- Vậy là người chế ngự huyết đạo của tiểu tỳ chắc chắn là Lãnh cô nương rồi! Bạch Mẫn nhẹ lắc đầu:
- Có thể đúng mà cũng có thể không! Xuân Đào thắc mắc:
- Chẳng lẽ còn có người khác đi với Lãnh cô nương sao?
- Không sai, còn có Lãnh Tu! Xuân Đào sững sốt:
- Ồ! Người yêu của Trình thiếu hiệp sao lại đi chung với Lãnh Tu?
- Ai mà biết! Ôi...

Xuân Đào tự trách:

- Cũng tại tiểu tỳ không tốt, đã chuốc lấy phiền phức cho nhị tiểu thư.

Bạch Mẫn đưa mắt nhìn Trình Lập Dân đang ngủ say, khẽ thở dài nói:

- Xuân Đào, người cũng có chút tình cảm thật sự đối với Trình thiếu hiệp phải không? Xuân Đào đỏ mặt:
- Tiểu tỳ thật đáng chết! Chẳng giấu gì nhị tiểu thư, khi nãy tiểu tỳ chỉ là nhất thời bốc đồng, không kể được là tình cảm, hơn nữa địa vị cách biệt, càng không dám có ý nghĩ quá đáng. Tuy nhiên, tiểu tỳ rất mong từ nay được vĩnh viễn theo hầu hạ nhị cô nương...

Đoạn co chân quỳ xuống, nói tiếp:

- Tiểu tỳ xin khấu tạ ân điển của nhị cô nương trước! Bạch Mẫn cất tay, một luồng ám kinh đỡ Xuân Đào đứng lên, thở dài nãi nãi nói:
- Người chớ vội vui mừng quá sớm, trong tương lai tình hình phát triển như thế nào, chính bản thân ta cũng không sao liệu được.

Xuân Đào cảm kích tiếp lời:

- Tương lai tình hình phát triển thế nào, chỉ có bằng vào ý trời, nhưng ân tình của nhị tiểu thư đối với tiểu tỳ, tiểu tỳ dầu tan xương nát thịt cũng khó thể đền đáp.

Bạch Mẫn như không nghe lời nói của Xuân Đào, lại buông tiếng thở dài nãi nãi, một giọt lệ long lanh từ khóe mắt lăn xuống, một hồi thật lâu mới nói:

- Xuân Đào, Trình thiếu hiệp đã bị ta điểm huyết ngủ, người hãy ở lại đây trông nom Trình thiếu hiệp, hoàng hôn Trình thiếu hiệp sẽ tự hồi tỉnh, người cứ nói thật hết những gì đã xảy ra hôm nay với Trình thiếu hiệp...

Xuân Đào hoảng kinh:

- Nhị... nhị tiểu thư định rời khỏi đây trước ư? Bạch Mẫn thơ thẩn:
- Phải, ta vốn là đến đây cứu Trình thiếu hiệp, song vẫn muộn mất một bước, để khiến gây nên sự việc bẽ bàng thế này.

Xuân Đào hổ thẹn cúi gầm mặt, Bạch Mẫn nói tiếp:

- Chuyện đã xảy ra rồi, người cũng không nên áy náy. Lát nữa người hãy cho Trình thiếu hiệp biết, phụ thân Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam và nghĩa thúc Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình đã được giải cứu, duy chỉ thần trí vẫn chưa tỉnh táo. Đồng thời, Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân cũng đã nổi gót phụ thân và nghĩa thúc của Trình thiếu hiệp, ta chính vì nghe nói có người giả trang Hoàng Xam Thần Tẩu ám hại Trình thiếu hiệp nên mới đến Cửu Nghi Sơn... Thôi! Ta đi trước đây! Dứt lời, sửa lại y phục, cất bước đi, nhưng được năm bước, lại quay người nói:

- Suýt nữa ta đã quên mất một việc trọng đại, người hãy nói với Trình thiếu hiệp, mọi sự cứ tiến hành theo kế hoạch đã định.

Tối hôm ấy, trong nhà lá một ngọn đèn dầu leo lét, bốn bề tĩnh lặng.

Trình Lập Dân ngồi trên ghế tre, đôi mày kiếm chau chặt, mặt đầy ưu tư.

Xuân Đào nghiêng người ngồi trên giường tre, cúi đầu nghịch ngợm tà áo, mặt đầy hối hận lẫn sợ sệt.

Im lặng hồi lâu, Xuân Đào thoáng ngẩng mặt, mặt đầy vẻ van vỉ nhìn Trình Lập Dân nói:

- Cũng tại tiểu tỳ nhất thời hồ đồ mới gây nên hậu quả như vậy, Trình tướng công tuyệt đối không nên để cho phiền muộn chất chứa trong lòng mà hại đến sức khỏe, nếu tướng công tức giận, xin cứ chửi mắng hay đánh tiểu tỳ một trận.

Trình Lập Dân thở dài:

- Sự việc đã xảy ra rồi, hối hận cũng chẳng ích gì, thôi đừng nhắc đến nữa. Bây giờ ta muốn hỏi người vài điều!

- Tướng công có gì cứ hỏi, tiểu tỳ mà biết quyết không giấu giếm!

- Kẻ giả mạo Hoàng Xam Thần Tẩu định ám hại ta ở đây là ai?

- Đó là Kim bài số Bốn của Thái Cực Giáo!

- Ta muốn hỏi danh tánh và lai lịch của y kia!

- Đó thì... ngoài giáo chủ với đại tiểu thư, e không còn ai khác biết nữa!

- Cả nhị tiểu thư cũng không biết ư?

- Vâng! Nhị tiểu thư đã lâu không trở về tổng đàn, mà Hoàng Xam Thần Tẩu giả gia nhập Thái Cực Giáo chưa đầy một tháng!

- Vậy người có từng thấy mặt thật của y chưa?

- Chưa! Lúc y ở tổng đàn, nếu không đeo khăn xanh che mặt thì cũng mang mặt nạ da người!

- Kim bài số Bốn có địa vị thế nào trong Thái Cực Giáo?

- Chỉ thấp hơn giáo chủ với hai vị tiểu thư!

- Vậy võ công của y hẳn là rất cao phải không?

- Điều ấy... tiểu tỳ chưa từng chứng kiến, nhưng qua địa vị của y ở trong giáo, võ công hẳn cũng chẳng kém.

- Hoàng Xam Thần Tẩu thật với kẻ giả mạo ấy cùng lúc vào Thái Cực Giáo phải không? Xuân Đào ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Theo trí nhớ của tiểu tỳ thì dường như Hoàng Xam Thần Tẩu thật vào Thái Cực Giáo muộn hơn kẻ giả mạo! Trình Lập Dân mắt rục lên, lẩm bẩm:

- Ừm! Đúng rồi! Kẻ bắt giữ Cốc gia gia với kẻ lừa lấy bí kíp sư môn mình chắc hẳn là một lão tặc này, lần sau gặp lại quyết không buông tha cho lão ta.

Đoạn đưa mắt nhìn Xuân Đào, hỏi tiếp:

- Xuân Đào, lúc lão tặc ấy vào Thái Cực Giáo có dẫn theo một vị cô nương có một vết sẹo trên má phải, phải không? Xuân Đào quả quyết đáp:

- Không có!

- Có một vị cô nương bị mặt không?

- Cũng không!

-oOo-

16. C 16

- Lão tặc ấy với đại tiểu thư vì sao lại vội vã bỏ về tổng đàn vậy?

- Theo lời đại tiểu thư thì đó là giáo chủ phi cấp truyền thư báo với họ là có hai Trình tướng công cùng lúc chia nhau tiến đến tổng đàn, nên mới triệu họ về, nhưng đại tiểu thư đến nửa đường thì lại cho là có thể hai Trình tướng công đều là giả mạo, mới bảo tiểu tỳ quay lại ám toán Trình tướng công.

Trình Lập Dân “À” một tiếng, đôi mày kiếm vốn đã chau chặt lại càng chau chặt hơn.

Việc Bạch Mẫn hóa trang Trình Lập Dân cùng Hải Thiên Tứ Hữu với quyền chưởng môn nhân hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang tiến đến tổng đàn Thái Cực Giáo vốn là kế hoạch đã định của Trình Lập Dân với Bạch Mẫn lúc ở Kim Tỏa Hạp, song còn một người giả mạo chàng khác nữa là ai? Lúc này, lòng chàng rối như tơ vò, không biết phải xử lý thế nào.

Tìm kiếm thu hồi bí kíp sư môn? Phanh phui thân thể của bản thân... Phong Sát Thần, đại thẩm áo xanh Cao Tổ Tổ...

Tam Nghĩa Trang, Thái Cực Giáo, Bàn Thạch Bảo? Phụ thân và nghĩa thúc đã mất bản tính? Nghĩa huynh Chu Lương đã đắm chìm vào vực sâu tội ác...

Bạch Văn dậm dăng... Bạch Mẫn dụ dằng đoan trang...

Lãnh Văn Anh xảy ra hiểu lầm và tức giận bỏ đi...

Nhạc Tổ Trân không rõ tung tích sống chết...

Bao vấn đề và con người ấy khiến đầu óc chàng cơ hồ nổ tung.

Lời nói của Hoàng Xam Thần Tẩu giả đã không đáng tin cậy, vậy thì thân thể của Nhạc Tổ Trân cũng trở thành vấn đề.

Ngay khi Trình Lập Dân lòng vô vẩn rồi rắm, bên tai vang lên tiếng Xuân Đào nói:

- Trình tướng công đừng suy nghĩ quá nhiều nữa, hãy nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi! Trình Lập Dân hít mạnh một hơi không khí, đè nén nỗi lòng rối rắm, lắc đầu nói:

- Không, ta phải rời khỏi đây ngay mới được! Xuân Đào ngạc nhiên:

- Đêm đã khuya rồi, ngày mai hẵng đi không được sao?

- Xuân Đào, ta sinh trưởng tại đây, rất quen với những hộ thợ săn lân cận, giờ ta đưa ngươi đến nhà một thợ săn trung hậu đáng tin cậy tạm trú, chỉ cần ngươi an phận thủ kỷ, chắc chắn không bị người phát hiện, trong vòng ba tháng ta sẽ phái người đến đón, chúng ta hãy đi ngay! Sau khi hai người rời khỏi, sau nhà bỗng phát ra một tiếng thở dài náo nức, sau đó xuất hiện một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp tuyệt trần, ném một cái nhìn kỳ lạ vào trong nhà, rồi cũng vội vã bỏ đi.

Nàng chính là Bạch Mẫn đã rời khỏi lúc chiều, nàng sở dĩ quay lại là vì không yên tâm đối với Xuân Đào, quay lại hầu bảo vệ cho người yêu.

-oOo-

Cuối xuân tháng ba, cỏ Giang Nam mọc cao, chim oanh nhón như bay liệng, phong cảnh thật nên thơ.

Hôm ấy vào giờ Ngọ, trên quan đạo từ Thường Ninh đến Hàng Châu, một con tuấn mã chậm rãi bước đi, trên lưng là một thiếu niên áo tím và đầu chít khăn vuông tím, diện mạo hết sức anh tuấn.

Cảnh xuân tươi thắm, nhưng thiếu niên trên ngựa mày kiếm chau chặt, mặt đầy ưu tư, mắt không nhìn nghiêng, thả ngựa tự do bước đi, hiển nhiên là có tâm sự nghiêm trọng chứ không phải đang ngao du ngắm cảnh.

Bỗng có tiếng lạc reo hồi hả từ phía trước vọng đến, hai con tuấn mã nhanh như gió cuốn lướt qua bên cạnh thiếu niên áo tím, thoáng chốc chỉ còn lại bụi vàng mù mịt.

Thiếu niên áo tím như chẳng chút bận tâm đối với mọi sự xung quanh, vẫn cho ngựa chậm rãi tiến bước.

Chừng thời gian một tuần trà sau, tiếng lạc ngựa lại vang lên ở phía sau và bụi tung mù mịt, hai con tuấn mã khi nãy lại phóng nhanh về.

Thiếu niên áo tím lúc này mới cảm thấy tình thế có phần không ổn, ánh mắt thoáng qua một tia sát cơ, môi thoáng nhếch lên, song vẫn thản nhiên cho ngựa chậm rãi bước đi.

Hai con tuấn mã lại nhanh như gió cuốn lướt qua bên cạnh chàng, người trên ngựa không hề có hành động gì, thiếu niên áo tím bất giác thấp giọng lầm bầm:

- Chẳng lẽ mình đã hoài nghi sai lầm...

Chưa dứt lời, trên hai con tuấn mã vượt qua chàng đã mười mấy trượng đột nhiên bắn ra một vệt trắng, nhắm ngay chàng bay nhanh đến.

Thiếu niên áo tím buột tiếng cười khẩy, chậm rãi đưa ra hai ngón trỏ giữa, kẹp lấy bóng trắng bay đến, thì ra là một mảnh giấy vo tròn.

Sau một thoáng ngưng ngẩn, chàng mở mảnh giấy ra, chỉ thấy trên có chữ vội vàng viết:

- “Phía trước có cao thủ tuyệt đỉnh của Thái Cực Giáo mai phục, quyết bắt bằng được các hạ, nếu không cần thiết, hãy dịch dung đi vòng đường khác để khỏi gặp rắc rối”.

Bên dưới còn có dòng chữ nhỏ hơn và viết vội vàng hơn:

- “Mẫn cô nương có thể đã gặp nguy hiểm, muốn cứu hãy khẩn cấp!”.

Mảnh giấy này đã bảo chàng dịch dung vòng đường, mà lại báo tin Bạch Mẫn có thể đã gặp nguy hiểm, hãy khẩn cấp giải cứu, trước sau mâu thuẫn nhau, đó chứng tỏ ngay cả người cảnh báo cũng không có quyết định dứt khoát.

Qua sự mâu thuẫn ấy có thể suy luận, ý định của người cảnh báo vốn là bảo chàng lánh hiểm, còn việc Bạch Mẫn có thể gặp nguy hiểm là chuyện đột ngột, nên người cảnh báo đành viết thêm vào, xử lý như thế nào chỉ có đương sự tự quyết định thôi.

Thiếu niên áo tím xem xong mảnh giấy, vẻ mặt trở nên hết sức băng khuâng, chẳng phải chàng phân vân bởi sự mâu thuẫn trên mảnh giấy, thật ra thì chàng không cần phải đắn đo, vì theo huấn thị của ân sư là phải đường đường chính chính làm người, cho dù bọn cao thủ Thái Cực Giáo không tìm chàng thì chàng cũng tự tìm đến sào huyệt của họ, bằng vào một thân võ công của chàng, dù không thể một mình tảo trừ quần ma thì cũng tin chắc là có thể tự bảo vệ bản thân, vậy thì việc giải cứu Bạch Mẫn chẳng có gì phải đắn đo chần chừ, vì lẽ gì chàng lại băng khuâng kia chứ? Chàng vo mảnh giấy lại, nắm trong tay, khi xòe trở ra, mảnh giấy đã nát vụn, theo gió bay tứ tán.

Chàng lầm bầm:

- Người cảnh báo là ai? Nếu là địch, sao lại cảnh báo mình? Còn như là bạn, sao không trò chuyện với mình... có thể từ trên lưng ngựa đang phi nhanh mà ném viên giấy ra xa mười mấy trượng, công lực cũng rất đáng tự hào... Ồ! Chẳng lẽ là ông ấy? Mà ông ấy là ai? Hừ! Bất kể là ai, Trình Lập Dân ta đây đã đến là không phải kẻ hiền, kẻ hiền là không đến! Trình Lập Dân lúc này bỗng nghĩ đến người thần bí trong bóng tối đã sử dụng Tuệ Quang Tâm Ngữ chỉ điểm chàng gặp gỡ Bạch Mẫn lúc ở Phục Ngưu Sơn.

- Ôi! Bí mật này sớm muộn gì cũng sẽ được phanh phui, hãy tạm gác sang bên đi thôi! Chàng lầm bầm xong, vung roi quất mạnh, “chót” một tiếng, tuấn mã lập tức phóng vút đi.

Lúc này, trong một khu rừng đào ở phía trước cách Trình Lập Dân chưa ba mươi dặm, Bạch Mẫn với bào tỷ Bạch Văn đang sắp động thủ với nhau.

Bạch Mẫn đang từ từ cởi bỏ lớp nguy trang trên người, bởi sau khi rời khỏi Cửu Nghi Sơn, nàng đã hóa trang thành một thôn phụ trung niên, nàng ra chiều hết sức bất đắc dĩ.

Bạch Văn đứng đối diện, vẻ mặt lạnh như băng sương, toàn thân vô phục trắng, trên vai giắt một thanh bảo kiếm ngoại hình rất cổ.

Phía sau cách Bạch Văn chừng hai trượng là Lãnh Tu, y đang nháy mắt trêu chọc Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn nghĩ hành tung của Trình Lập Dân sở dĩ bị tiết lộ nhanh như vậy, hiển nhiên chính là kiệt tác của tên tiểu tử này.

Bạch Mẫn mắt rục rịch sát cơ nhìn Lãnh Tu quát:

- Cuồng đồ! Người chó vộ đắc ý...

Bạch Văn lạnh lùng ngắt lời:

- Người đã tự làm ra được, tại sao người khác không thể nói? Thường khi người rất là đứng đắn, ta cứ tưởng người là một thạch nữ, thì ra người chuyên lên lút...

Bạch Mẫn u oán ngắt lời:

- Chính tỷ tỷ đã gây ra, lại còn ngậm máu phu người! Bạch Văn gắt giọng quát:

- Im mồm! Chính ta đã gây ra ư? Nha đầu thân cận của ta sớm đã bị người mua chuộc, chỉ trách là ta đui mù thôi!

- Tỷ tỷ nói phải có bằng...

Bạch Văn gắt giọng ngắt lời:

- Im mồm! Người ăn trong giúp ngoài, cấu kết tỷ nữ để thỏa mãn dục vọng riêng tư, xét về công hay tư người cũng đều đáng tội chết. Bắt đầu từ đây, tình tỷ muội giữa hai ta đã dứt, chắc chắn người không cam tâm, tình thế bất buộc, chúng ta đành phải động thủ thôi! Ngưng chốc lát, ánh mắt như điện lạnh quét nhìn một vòng, nói tiếp:

- Niệm tình tiên phụ tiên mẫu, ta quyết không cạy đông thủ thắng, người có bản lĩnh gì cứ thi thố hết ra đi! Bạch Mẫn mắt rướm lệ, run giọng nói:

- Tỷ tỷ nhất quyết không để cho tiểu muội giải thích vài lời sao? Bạch Văn cười khẩy:

- Ai là tỷ tỷ của người, chỉ bằng vào việc người tự ý cướp đi Trình Trấn Nam và Lãnh Diên Bình là cũng đủ cho ta một chưởng lấy mạng người rồi, tiếp chiêu! Một luồng chưởng phong hung mãnh xô về phía Bạch Mẫn, đồng thời tung mình lao tới, người như bướm liệng trong hoa, chưởng như hoa tuyết tung bay, bao vây khắp người Bạch Mẫn.

Dưới thế công điên cuồng của tỷ tỷ, Bạch Mẫn lượn lách liên hồi, tránh thực tiếp hư, chỉ bằng vào thân pháp ảo diệu ứng phó, không hề hoàn thủ phản công.

Bạch Văn lúc này lòng đầy ghen hận, như thể điên cuồng, hao tổn nhiều chân lực mà ngay cả góc áo của đối phương cũng chưa chạm được, bất giác thâm kinh hãi, buông tiếng cười khẩy đầy căm thù nói:

- Tiện tỷ, thì ra người còn được cao nhân truyền thụ võ công, thảo nào ngông cuồng như vậy. Hừ! Nhưng thế này thì người càng chết chắc rồi! “Choang” một tiếng lành lốt, một vệt sáng xanh chớp động liên hồi, lập tức bức bách Bạch Mẫn lùi sau tám thước.

Bạch Văn bỗng thu kiếm về, danh giọng nói:

- Nha đầu, giờ người đã biết lợi hại rồi chứ? Vì để cho người có cơ hội biện giải cầu sống với ân sư, ta khuyên người nên xuôi tay chịu trói thì hơn! Bạch Mẫn vẻ mặt hết sức bình thản, mắt rục rịch thần quang nhìn tỷ tỷ nói:

- Tỷ tỷ, bất luận tỷ tỷ đối xử với muội ra sao, muội vẫn xem tỷ là tỷ tỷ của muội, và ân sư lão nhân gia cũng chưa chắc giết chết muội. Bây giờ cho dù tỷ cạy vào Thanh Minh thần kiếm do ân sư ban cho cũng chưa chắc hạ sát được muội, vả lại...

Bạch Văn gắt giọng quát:

- Người nghĩ là ta không dám mang lấy tội danh hạ sát thân muội hay sao? Bạch Mẫn cười nhạt:
- Dầu sao đó cũng không phải là một chuyện vinh quang! Bạch Văn cười gằn:
- Đại nghĩa diệt thân, ai dám bảo là không vinh quang? Bạch Mẫn vẫn cười nhạt:
- Mọi khi tỷ tỷ rất lấy làm tự phụ về trí thông minh của mình, sao hôm nay lại hồ đồ thế này? Bạch Văn ngẩn người:
- Ta hồ đồ chỗ nào?
- Khi này tỷ tỷ đã nhận ra rồi, muội đã được dị nhân truyền thụ tuyệt kỹ, một thân võ công chỉ cao hơn tỷ chứ không kém, tỷ tỷ chỉ bằng vào một thanh Thanh Minh Kiếm là có thể thủ thắng hay sao? Bạch Văn nghiêng rằng:
- Ta chẳng những có thể thủ thắng mà còn phải lấy mạng người nữa!
- Tỷ tỷ có lòng tự tin như vậy thật là đáng khen!
- Cho dù một mình ta không hạ sát người nổi, nhưng quanh đây hãy còn rất nhiều cao thủ có thể điều phái.
- Vậy là tỷ tỷ nhất quyết hạ sát tiểu muội tại đây phải không?
- Cũng không hẳn vậy, đó còn phải xem người có thức thời vụ hay không! Bạch Mẫn chậm chậm đưa tay lên, vuốt lại mái tóc rối, ung dung nói:
- Cao thủ bốn giáo, người võ công cao hơn tỷ tỷ e rằng không có nhiều! Ý muốn nói người võ công cao hơn Bạch Mẫn này lại càng rất là ít.

Bạch Văn cười lạnh lùng:

- Lát nữa có lẽ người sẽ được thấy! Ngưng chốc lát, đánh giọng quát:
- Nha đầu, ta cho người thêm thời gian một tuần trà để suy nghĩ, sinh tử đại sự, người hãy thận trọng.

Bạch Mẫn nhạt giọng:

- Trước mặt ân sư và tỷ tỷ, tiểu muội đã từng nhiều lần trung ngôn nghịch nhĩ, những lời tốt đẹp đã nói hết rồi, không cần phải suy nghĩ thêm nữa, thịnh tình của tỷ tỷ, tiểu muội tâm lĩnh, xử lý thế nào tỷ tỷ cứ liệu mà làm.

Lúc này Bạch Mẫn biết rõ là mình dùng lời ngon tiếng ngọt khẩn cầu đã vô hiệu, muốn cho vị bào tỷ này ăn năn hối cải chỉ có cách là dùng võ lực cho tỷ tỷ ấy một bài học mà thôi.

Bạch Văn mắt rực sát cơ, tức giận quát:

- Tiện tỳ thật không biết tốt xấu, hãy nộp mạng đây! Trong tiếng quát, đã thi triển chiêu “Kinh đào phách ngạn” Thanh Minh Kiếm dấy lên một làn sáng xanh, công thẳng vào ngực Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn lẹ làng lấy ra một cây thước bằng bạch ngọc dài thước tám, vung tay tạo ra một vòng sáng trắng đón tiếp, trong tiếng binh khí chạm nhau chát chúa và tia lửa tung tóe, cánh tay Bạch Văn ê ẩm, Thanh Minh Kiếm cơ hồ vuột tay bay đi, người cũng bị chấn lui ba bước.

Bạch Mẫn tay cầm ngang ngọc xích, thần sắc bình thản nhìn tỷ tỷ mặt mày tái ngắt mỉm cười nói:

- Chiêu này tỷ tỷ chưa vận hết toàn lực, không tính, chúng ta đấu tiếp! Bạch Văn hít mạnh một hơi chân khí, cổ nén lửa giận trong lòng, khớp xương toàn thân kêu lên răng rắc, trên mũi Thanh Minh Kiếm tỏa ra ánh sáng dài hơn thước.

Bạch Mẫn vừa thấy tỷ tỷ đề tụ chân lực toàn thân quyết liều mạng, bất giác thần sắc nghiêm nặng toàn thân giới bị.

Lúc này Bạch Mẫn đứng cách Lãnh Tu chưa đầy tám thước, trong lúc hai cao thủ tuyệt đỉnh quyết đấu sinh tử, tiểu tử này lại đứng gần như vậy, chẳng rõ có dụng tâm gì? Bạch Văn đã đề tụ công lực đến mười hai thành, Thanh Minh Kiếm ánh xanh thắp thó trong tay chậm chậm vạch nửa vòng tròn trước ngực, rồi nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn đứng yên, chờ đến khi mũi kiếm đối phương sắp chạm vào người mới hít hơi lách người, tạt ngang sang bên ba thước, ngọc xích trong tay thì triển chiêu “Lan giang tiết đấu”, nép vào thân kiếm đối phương thuận thể trượt xuống, thẳng đến những ngón tay cầm kiếm của đối phương.

Bạch Văn buông tiếng cười khẩy, bảo kiếm trong tay hạ xuống, thoát khỏi ngọc xích của đối phương, thuận thể thân kiếm quét ngang ra, đâm chéo vào bụng dưới Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn thoáng lách người, tránh qua chính diện, ngọc xích trong tay phải ngưng tụ chân lực điểm mạnh vào thân kiếm đối phương, Thanh Minh Kiếm mang theo hàn quang hơn thước bạt sang phải ba thước. Lúc này trước mặt Bạch Văn hoàn toàn bỏ trống, chỉ cần Bạch Mẫn thừa thế tấn công là Bạch Văn không chết cũng thọ trọng thương.

Qua hai chiêu quyết đấu, Bạch Văn đã hiểu ra bất luận chiêu thức hay nội lực, mình đều không phải là đối thủ của Bạch Mẫn, bất giác kinh hãi, nhắm mắt thầm kêu lên:

- Thế là hết! Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng nghe tiếng lạnh lạnh quát:

- Cuồng đồ muốn chết! “Phịch” một tiếng, Lãnh Tu đã bị tiểu muội ném ra xa ngoài ba trượng, mặt nhăn nhó ra chiêu rất đau đớn, rên rỉ liên hồi.

Thì ra Bạch Mẫn liên tiếp lách tránh, người chỉ còn cách Lãnh Tu chừng năm thước, lúc bảo kiếm của Bạch Văn bị Bạch Mẫn đánh bạt để lộ trước ngực, Lãnh Tu sợ Bạch Mẫn thừa cơ hạ sát thủ nên vội lảng lạng tung ra song chưởng ám toán, công vào sau lưng Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn thông tuệ hơn người, thấy Lãnh Tu không chịu rời xa đấu trường, nàng sớm đã giới bị.

Nàng vốn không có ý định sát hại tỷ tỷ, lúc này vừa phát giác phía sau có điều khác lạ, lập tức xoay người vòng chưởng, hóa giải chưởng kinh của đối phương, đồng thời vung chỉ nhẹ điểm vào huyệt Khí Hải của đối phương, rồi sẵn tới với thủ pháp nhanh khôn tả chộp vào cổ tay Lãnh Tu ném ra xa.

Lúc này, trong rừng đào đã xuất hiện thêm hai người, một là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, còn một là lão nhân áo đen dáng người nhỏ thó, mặt mày vàng bệch.

Âm Dương Thần Ma cúi người giải khai huyệt đạo cho Lãnh Tu, về mặt ngưng ngưng đưa mắt nhìn Bạch Văn, ý chờ nghe nàng ta sai bảo.

Bạch Văn trầm giọng quát:

- Cùng tiến lên! Cứ giết! Âm Dương Thần Ma với lão nhân áo đen lập tức chậm bước tiến đến gần Bạch Mẫn, cùng Bạch Văn hình thành thế tam giác bao vây Bạch Mẫn vào giữa.

Bạch Mẫn võ cao gan cả, đứng trước ba cao thủ tuyệt đỉnh vẫn thản nhiên quét mắt nhìn một vòng, nhưng mà nói:

- Hai vị còn chưa tuốt binh khí ra? Âm Dương Thần Ma cười khan:

- Nhị tiểu thư, lão phu chỉ dùng đôi tay xương thịt hầu tiếp được rồi! Bạch Văn ánh mắt chợt lạnh, vung kiếm quát:

- Chớ nhiều lời, lên! Đột nhiên, một tiếng nói rần rở quát:

- Dừng tay! Tiếng đến người đến, một lão nhân cao to im lìm hạ xuống, người này râu ria xồm xoàm, mặc áo dài màu đồng cổ, trán cao mũi gồ, mắt to như lục lạc, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Lão nhân râu xồm vừa hiện thân, trong trường lập tức yên lặng như tờ, Bạch Văn cung kính khom mình thỉnh an, ngay cả Bạch Mẫn tự này giờ rất thản nhiên cũng không khỏi biến sắc mặt, còn Âm Dương Thần Ma với lão nhân áo đen lại càng khom lưng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Lão nhân râu xồm với ánh mắt oai nghiêm nhìn Bạch Văn, trầm giọng nói:

- Đối phó với một nghịch đồ trong giáo mà cũng phải lao sư động chúng thế này, Thái Cực Giáo còn làm được gì kia chứ? Bạch Văn cung kính đáp:

- Khỏi bầm Hạng lão nhân gia, với sức một mình Văn nhi, không trị nổi ả ta! Lão nhân râu xồm ánh mắt ngưng tụ:
 - Sư tử mà không trị nổi sư muội, thật là phi lý!
 - Tiện tỳ này đã được cao nhân lên truyền thụ võ công! Lão nhân râu xồm thoáng biến sắc mặt:
 - Có chuyện như vậy ư? Đoạn quay sang nhìn Bạch Mẫn, trầm giọng quát:
 - Nha đầu, đã gặp lão phu còn chưa chịu quỳ xuống chịu trời? Bạch Mẫn tay cầm ngang ngọc xích, thần thái hiên ngang nói:
 - Tôn giá bằng vào gì chứ? Lão nhân râu xồm gắt giọng:
 - Hay cho nha đầu không biết sống chết, ngay cả sư phụ người ở trước mặt lão phu cũng không dám cưỡng ngạo như vậy! Bạch Mẫn bĩu môi:
 - Vô dục tắc cường! Bạch Mẫn này không có gì cầu xin tôn giá, hà tất phải cúi đầu nhịn nhục tôn giá kia chứ? Lão nhân râu xồm cười vang:
 - Hay cho cái vô dục tắc cường! Lão phu đã đến đây rồi, cũng phải xem thử xương của người cứng đến mức nào...
- Lão bỗng ngưng lời, bởi chú ý đến bạch ngọc xích trong tay Bạch Mẫn, biến sắc mặt sững sờ kêu lên:
- Ủa! Kinh Thiên Ngọc Xích? Bạch Mẫn mỉm cười:
 - Tôn giá cũng biết nhiều hiểu rộng đấy! Lão nhân râu xồm vẽ kinh hãi chỉ hiện lên một thoáng trên mặt, rồi lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng nói:
 - Thảo nào sư tử người không trị nổi người, thì ra người có người hậu thuẫn... Hắc hắc hắc hắc... Nha đầu, người có quan hệ thế nào với Huyền Ba Trì? Bạch Mẫn ngơ ngẩn lắc đầu:
 - Huyền Ba Trì ư? Chưa từng nghe qua! Lão nhân râu xồm thấy Bạch Mẫn ra chiều ngơ ngẩn, biết là nàng không nói dối, mới yên tâm thẳm thở phào, lạnh lùng hỏi:
 - Vậy Kinh Thiên Ngọc Xích trong tay người từ đâu mà có? Bạch Mẫn đương nhiên không biết nỗi lòng của đối phương, buột miệng đáp:
 - Tôn giá không xứng đáng để biết! Lão nhân râu xồm cười sắc lạnh:
 - Bất kể người có quan hệ với Huyền Ba Trì hay không, lão phu bắt giữ người trước rồi hẵng tính! Đoạn quét mắt nhìn ba người đứng ngoài vòng, trầm giọng quát:
 - Tránh ra! Bạch Mẫn sinh trưởng trong Thái Cực Giáo, đương nhiên biết rất rõ võ công của lão nhân thần bí này, lúc này tuy biết mình không phải địch thủ của đối phương, nhưng tình thế bức bách, cũng đành cố hết sức quyết đấu một phen.
- Nàng ngậm vận tụ chân lực toàn thân, bề ngoài thần thái vẫn bình thản đưa mắt nhìn đối phương.
- Lão nhân râu xồm tiến tới một bước, cười gằn nói:
- Nha đầu, bây giờ người xuôi tay chịu trời hãy còn kịp! Bạch Mẫn thản nhiên bĩu môi, chẳng đếm xỉa đến lão ta.
- Lão nhân râu xồm nói tiếp:
- Người muốn lão phu đích thân động thủ thật ư? Bạch Mẫn lạnh lùng:
 - Tôn giá đã biết lai lịch của Kinh Thiên Ngọc Xích, dĩ nhiên cũng biết uy lực của bảo xích này, nếu không tuyệt đối chắc chắn, tôn giá hãy để cho kẻ khác tiên phong động thủ thì hơn! Lão nhân râu xồm ngửa mặt cười vang:
 - Khá khen cho nha đầu thật cuồng ngạo! Thoáng ngưng lời, ánh mắt rực lên vẻ ghê rợn, trầm giọng nói:

- Nha đầu, đừng tưởng người học được tuyệt kỹ của Huyền Ba Trì rồi kiêu ngạo, trong mắt lão phu, người hãy còn kém lắm! Bạch Mẫn cười khẩy:

- Chỉ nói suông, ích gì kia chứ!

- Hừ! Trong vòng mười chiêu mà lão phu không bắt sống được người, người có thể tự do rời khỏi đây! Bạch Mẫn lúc này đã thấy rõ mình không còn con đường sống nào khác, bởi nàng biết lão nhân thần bí này cá tính cực kỳ cuồng ngạo, nên mới cố tình làm ra vẻ ngông cuồng để khích lão ta, chẳng ngờ lão ma đầu này quả nhiên đã trúng kế.

Nàng nghe đối phương nói vậy, liền yên tâm thẳm nhủ:

- Bất luận thế nào mình cũng phải cố sức kéo dài hơn mười chiêu, chỉ cần giữ được tính mạng, chẳng sợ không có cơ hội báo thù.

Nghĩ đoạn, nàng vẫn thần sắc thản nhiên nói:

- Tôn giá không hối hận chứ? Lão nhân râu xồm cười khẩy:

- Kể hối hận chính là người! Thôi, đừng đấu khẩu nữa, người đã chuẩn bị xong chưa? Bạch Mẫn thản nhiên cười:

- Đã chuẩn bị lâu rồi! Xin mời! Lão nhân râu xồm nghiêm giọng:

- Lão phu đã hơn mười năm không động thủ với người, hôm nay phá lệ đối phó với nha đầu người, phải nhường cho người ba chiêu mới được! Bạch Mẫn nhướng mày:

- Mười chiêu mà nhường ba chiêu, chỉ còn bảy chiêu ư? Lão nhân râu xồm cười sắc lạnh:

- Không sai, nhưng người chớ vội vui mừng, bảy chiêu ấy người cũng không có được lợi thế đâu! Đoạn hai tay chấp ra sau lưng, mỉm cười nói tiếp:

- Thôi đừng nói lời thôi nữa, xuất chiêu đi! Bạch Mẫn thần sắc trang trọng sẵn tới, Kinh Thiên Ngọc Xích trong tay một chiêu “Thiên địa giao thái” tạo ra một vòng sáng bạc công tới.

Lão nhân râu xồm như đoán biết trước chiêu thứ nhất này là hư chiêu, chẳng màng đến vòng sáng bạc ập đến, thản nhiên đứng yên.

Vòng sáng bạc ấy khi bay đến gần lão nhân râu xồm đột nhiên tan biến, hóa thành mấy mươi cây thước ngọc, chia nhau điểm vào các đại yếu huyệt trước ngực đối phương.

Lão nhân râu xồm vẫn chẳng màng đến, thản nhiên đứng yên.

Thì ra Bạch Mẫn vốn định dùng hư chiêu để đáp lại ba chiêu nhường của đối phương, rồi sau đó dồn hết toàn lực ứng phó bảy chiêu còn lại.

Lúc này thấy đối phương tự phụ như vậy, bất giác tức giận, bèn chuyển hư thành thực, mấy mươi cây thước ngọc biến mất, một vệt sáng bạc điểm thẳng vào huyệt Toàn Cơ của đối phương, đồng thời tay trái vươn chỉ, điểm vào huyệt Đan Điền của đối phương và chân phải cất lên, đá vào gối chân trái đối phương.

Bạch Mẫn bởi nghĩ đối phương trong ba chiêu hẳn không phản kích nên ngọc xích, chỉ và chân cùng lúc phát động, toàn lực tấn công, tự tin dù không đả thương được đối phương, ít ra cũng có thể bức lui đối phương.

Nhưng thực tế lại khác hẳn, chiêu thức của nàng vừa thi triển, trước mắt bóng người nhấp nháy, đối phương đã vòng đến sau lưng nàng.

Nàng bất giác giật mình kinh hãi, vội xoay người, ngọc xích hư không điểm ra, nghiêm giọng nói:

- Ba chiêu đã qua, tôn giá có thể phản kích rồi đó! Lão nhân râu xồm cười lạnh lùng:

- Người còn muốn động thủ nữa sao? Bạch Mẫn nhướng mày:

- Bỏn cô nương sao lại không động thủ chứ? Lão nhân râu xồm gật gù:

- Đã biết rõ không thể mà vẫn cứ làm. Nha đầu, dũng khí của người quả thật đáng khen! Bạch Mẫn cười nhạt:

- Tôn giá quá khen! Tiếp chiêu! Trong tiếng quát, Kinh Thiên Ngọc Xích trong tay đã thi triển chiêu “Chỉ thiên hoạch địa”, thế như tia chớp, kinh như sấm sét công vào đối phương.

Bạch Mẫn chiêu này đã vận dụng hết toàn lực, uy mãnh khôn cùng, chẳng những khiến những người bàng quang giật mình, mà ngay cả lão nhân râu xồm cũng thoáng biến sắc mặt.

Chỉ thấy lão nhân râu xồm tay áo phát mạnh, một luồng tiềm lực đẩy bật ngọc xích của Bạch Mẫn, cười to nói:

- Chiêu thứ tư... Nha đầu dừng tay! Ừm, chiêu thứ năm! Trong khi nói, Bạch Mẫn đã công tiếp chiêu thứ năm.

Bạch Mẫn nghe vậy, ngọc nhiên thu chiêu thoái lui.

Lão nhân râu xồm nói tiếp:

- Còn năm chiêu nữa! Bạch Mẫn ngơ ngẩn hỏi:

- Sao lại bảo dừng tay? Lão nhân râu xồm trầm giọng:

- Trước đây lão phu rất ít khi tiếp cận với người, hôm nay mới biết người quả là hợp tâm ý lão phu. Nha đầu, nếu người ngoan ngoãn theo lão phu trở về, tất cả mọi sự trong quá khứ bỏ qua hết, và còn rất nhiều lợi ích bất ngờ dành cho người nữa! Bạch Mẫn bĩu môi:

- Bỏ cô nương không thèm! Lão nhân râu xồm sầm mặt:

- Người nhất định muốn lão phu bắt lấy người, người mới lấy làm vinh dự hay sao? Bạch Mẫn nhướn mày:

- Nếu bại dưới tay lão nhân gia, lão nhân gia có quyền hành trên cả giáo chủ mà còn không lấy làm vinh dự thì thật quá không tri túc! Ngụ ý là quyền hành của lão trên cả giáo chủ mà lại đích thân động thủ đối phó với một hậu sinh văn bối, cho dù thắng cũng chẳng có gì vinh dự.

Lão nhân râu xồm trầm giọng quát:

- Lão phu trước nay ngôn xuất pháp tùy, tự tin trong đương kim vô lâm chưa ai dám trái ý chỉ của lão phu.

Bạch Mẫn cười khinh miệt:

- Hiện chẳng phải có một người là gì? Lão nhân râu xồm mắt rực hung quang, cười khẩy nói:

- Nha đầu to gan! Đoạn ung dung cất bước, loáng cái đã đến trước mặt Bạch Mẫn, bóng chưởng nhấp nhোáng, kinh phong vụt vù, kèm theo một giọng rần rở nói:

- Chiêu thứ sáu! Bạch Mẫn chỉ thấy xung quanh đầy những bàn tay to lớn và năm ngón vươn ra như móc câu, kinh phong như sóng xô, rát da nứt thịt, hết sức kinh hãi, vội dồn công lực vào ngọc xích thi triển chiêu “Thiên địa huyền hoàng”, tạo ra một làn sáng bạc bao vây toàn thân, đồng thời triển khai bộ pháp kỳ ảo, liên tiếp lượn lách ba lượt mới tránh khỏi thế công hung hiểm của đối phương.

Nàng chưa kịp định thần, bên tai lại vang lên tiếng nói như sấm rền:

- Chiêu thứ bảy! Tiếng nói vừa cất lên là chưởng đã ập đến. Bạch Mẫn cắn răng, ngọc xích thi triển chiêu “Thiên nữ tán hoa”, hai chân thi triển bộ pháp thượng thừa, liên tiếp lách người hai lượt, lần này tuy vẫn tránh khỏi trong gang tấc, song vai áo trái đã bị móng tay của đối phương chộp rách một đường dài.

Lão nhân râu xồm đưa mắt nhìn Bạch Mẫn trán đầm mồ hôi, cười hăng hắc nói:

- Nha đầu, có thể từ bỏ rồi chứ! Ba chiêu còn lại, có lẽ bản thân người cũng hiểu rõ, lão phu tốt đa chỉ dùng một chiêu là đủ! Bạch Mẫn tuy hơi thở hào hển, song vẫn nhướn mày ngạo nghễ nói:

- Bỏ cô nương đâu có van xin tôn giá! Lão nhân râu xồm không giận mà lại còn cười nói:

- Được, người cao ngạo lắm! Vậy thì lão phu sẽ thành toàn mỹ danh cho người! Đoạn từ từ tiến tới một bước, tay phải đưa thẳng ra, vẫn năm ngón như móc câu, đồng thời trầm giọng nói:

- Chiêu thứ tám! Lão nhân râu xồm chiêu này tuy trông rất chậm chạp và tầm thương, nhưng hàm chứa sự biến hóa khôn cùng.

Bạch Mẫn dĩ nhiên hiểu rõ sự lợi hại ấy, biết đối phương đã quyết tâm một chiêu thủ thắng, bất luận mình tránh né thế nào cũng khó mà thoát khỏi.

Nhưng nàng trời sinh ngạo cốt, biết rõ nguy trong khoảng khắc, song vẫn ngưng thần giới bị, thủ thế lách tránh, liệu mình thọ thương cũng phải cho đối phương biết mùi lợi hại.

Ngay khi nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc...

Bỗng nghe một tiếng quát lạnh lạnh, một vệt sáng tím nhanh như tia chớp bay về phía lão nhân râu xồm.

Uy thế quá kinh người, cho dù lão nhân râu xồm công lực đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc, chẳng màng đến sanh cầm Bạch Mẫn, tung mình lui sau năm trượng hầu tự giữ lấy tính mạng bản thân.

Ánh tím vụt tắt, hiện ra một thiếu niên áo tím mây kiếm mắt sao, anh tuấn phi phàm, tam cầm trường kiếm ánh tím lấp lóa, hướng về Bạch Mẫn dịu dàng nói:

- Mẫn... Mẫn tỷ chưa thọ thương chứ? Đêm qua một phen ân ái, tuy ngay sau đó Bạch Mẫn đã điểm huyết ngũ của Trình Lập Dân, chưa nói với nhau một lời, nhưng sự việc đã được Xuân Đào kể lại, nên chàng cũng đã đổi cả xưng hô với Bạch Mẫn.

Bạch Mẫn nóng bừng mặt, e thẹn nói:

- Chưa! Đệ đến thật đúng lúc! Đoạn với chân khí truyền âm nói tiếp:

- Lai lịch của lão ma này ngoài giáo chủ ra không một ai biết, nhưng võ công có lẽ còn cao hơn giáo chủ, đệ tuyệt đối không nên khinh suất! Bạch Mẫn vừa truyền âm nói xong, lão nhân râu xồm đã trở lại cách Trình Lập Dân hơn trượng, hai mắt rục rịch thần quang trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi có phải là Trình Lập Dân không? Trình Lập Dân thoảng nghiêng người, đối mặt với lão nhân râu xồm, vừa quan sát đối phương vừa bình thản đáp:

- Không sai, dám hỏi tôn giá xưng hô thế nào? Lão nhân râu xồm ơ hờ đáp:

- Danh tánh và lai lịch của lão phu rất ít ai biết, không nói thì hơn! Trình Lập Dân cười khinh:

- Hẳn là tôn giá có gì xấu xa mờ ám nên...

Lão nhân râu xồm tức giận ngắt lời:

- Lão phu là hạng người gì, lẽ nào lại có chuyện xấu xa mờ ám!

-oOo-

17. C 17

- Con chó con mèo còn có danh xưng, tôn giá đã chưa từng làm điều gì xấu xa mờ ám, tại sao lại không dám báo ra danh tánh? Lão nhân râu xồm ngửa mặt cười vang:

- Tiểu tử khá lắm! Lão phu lần này tái xuất giang hồ, tự tin võ công đã vô địch thiên hạ, vậy mà tiểu tử ngươi lại đội danh hiệu của lão quỷ sư phụ Thiết Thủ Thư Sinh chống đối lão phu và mệnh lười mảy may cũng chẳng chịu kém. Thôi được! Lão phu đã đích thân đứng ra động thủ với ngươi, vậy thì báo ra danh tánh trước, kéo ngươi chết không nhắm mắt...

Trình Lập Dân lạnh lùng ngắt lời:

- Tôn giá nói nhiều quá, hãy nói ngắn gọn thì hơn! Lão nhân râu xồm thản nhiên nói:

- Lão phu Hăng Nguyên Cát, tự hiệu Bát Chỉ Thần Đà! Trình Lập Dân nhướng mày:

- Danh hiệu này lạ lắm quá! Chàng đưa mắt nhìn, quả nhiên tay phải đối phương bị cụt mất ngón vô danh và ngón út, chỉ còn lại tám ngón mà thôi.

Hăng Nguyên Cát nói tiếp:

- Lão phu đã nói rồi, danh hiệu của lão phu rất ít người biết! Trình Lập Dân thắc mắc hỏi:
- Ngoại hiệu Bát Chỉ Thần Đà của tôn giá phải chăng có cơ sở? Hăng Nguyên Cát gật đầu:
- Lẽ đương nhiên! Trình Lập Dân vẫn thắc mắc hỏi:
- “Bát chỉ” thì đã có đặc điểm rõ ràng rồi, nhưng tôn giá lưng thẳng thế này, sao lại gọi là “Thần Đà” được chứ? Hăng Nguyên Cát cười to:
- Lão phu công lực thông huyền, cái gù trên lưng đã tự luyện hóa hồi một năm trước rồi! Trình Lập Dân cười khinh bỉ:
- Vận công luyện hóa một cái gù mà cũng dám khoe khoang là công lực huyền thông, tôn giá cũng thật quá tự cao.

Hăng Nguyên Cát cười lạnh lùng:

- Thật ra là lão phu tự cao, hay danh hiệu Thiết Thủ Thư Sinh của ngươi không xứng đáng, lát nữa sẽ rõ ngay! Đoạn quay sang Bạch Văn trầm giọng quát:
- Văn nhi, nha đầu phản giáo kia do ngươi quyền nghi xử lý, hãy đánh đuổi ả ta tránh ra trước để khỏi làm vướng tay vướng chân lão phu.

Ngay lập tức, Bạch Văn với Âm Dương Thần Ma và lão nhân áo đen lại tiến tới bao vây Bạch Mẫn vào giữa.

Trình Lập Dân vội tung mình đến bên Bạch Mẫn, đứng sừng sững vai với nàng, đồng dạng nói:

- Muốn động thủ, hãy thông qua quan ải của bốn hiệp trước! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát buông tiếng cười khẩy, Bạch Mẫn lướt mắt nhìn lão nhân áo đen, quay sang Trình Lập Dân thấp giọng nói:
- Ngu tử tự tin có thể tự bảo vệ bản thân, Dân đệ hãy cẩn thận đối phó với lão ma ấy, chú ý lúc giao thủ đừng tiếp xúc với ánh mắt của lão ta.

Giọng nói của Bạch Mẫn tuy rất tự tin, nhưng trong vòng vây của cường địch, Trình Lập Dân sao lại có thể yên tâm được! Chàng suy nghĩ chốc lát, mặt chợt đanh lại, mắt rực thần quang nhìn Hăng Nguyên Cát, cao giọng nói:

- Hăng Nguyên Cát, nếu tôn giá kể được là một nhân vật thành danh thì hãy để cho hai ta phân thắng bại rồi hẵng có hành động khác.

Hăng Nguyên Cát tảng lờ như không nghe lời nói của Trình Lập Dân, chỉ ngơ ngẩn nhìn vào gương mặt thần oai lẫm liệt của chàng, trong ánh mắt và trên mặt ngập đầy vẻ kinh ngạc, hoài nghi lẫn thắc mắc, lăm lăm:

- Thảo nào mình vừa gặp hần đã cảm thấy quen quen, thần thái uy nghiêm của hần lúc này thật giống... Uồm! Không đúng, không thể nào như vậy được...

Những lời không đầu không đuôi ấy khiến Trình Lập Dân chẳng hiểu ắt giáp gì cả, bất giác thừ ra tại chỗ.

Hai chị em họ Bạch, Âm Dương Thần Ma và lão nhân áo đen cũng đều lộ vẻ hết sức thắc mắc.

Lát sau, Hăng Nguyên Cát bỗng sầm mặt, mắt ánh lên vẻ ghê rợn nói:

- Trình Lập Dân! Trình Chí Hoằng là gì của ngươi? Trình Lập Dân ngơ ngác buột miệng đáp:
- Không biết! Nhưng chàng chợt động tâm, bất giác cũng lăm lăm:
- Chí Hoằng... Chí Hoằng...

Đồng thời trong đầu xoay nhanh như chong chóng, Phong Sát Thần mà đại thẩm áo xanh Cao Tổ Tổ đã nói chẳng phải cũng là “Chí Hoằng” ư? “Chí Hoằng” ấy phải chăng chính là Trình Chí Hoằng mà Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đã nói đây? Nghe giọng nói và sự quan tâm của Cao Tổ Tổ đối với mình, cùng cuộc đối thoại giữa Cao Tổ Tổ với cung chủ Độn Thể Cung Chủ, hiển nhiên vị đại thẩm áo xanh Cao Tổ Tổ ấy có quan hệ rất không tầm thường với mình, giờ liên kết với những lời lăm lăm một mình của Bát Chỉ

Thần Đà Hăng Nguyên Cát, lão ta cho là thần thái của mình giống ai đó nên đột nhiên hỏi đến Trình Chí Hoằng, điều này thật đáng nghi hoặc.

Chả lẽ thân thể của mình lại còn có uẩn khúc to lớn nữa ư? Nếu quả như vậy, đại thẩm áo xanh Cao Tổ Tổ tại sao không chịu nói rõ với mình? Trình Lập Dân đang đắm chìm trong suy tư, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát qua thần sắc ngân ngẩn và băng khuâng của chàng đã nhận ra câu trả lời “không biết” của chàng là không đúng sự thật, bất giác vẻ mặt càng lạnh hơn, mắt rực hung quang quất:

- Tiểu tử, ngươi dám nói dối! Trình Lập Dân thần trí bình tĩnh, ngạo nghễ cao giọng nói:
- Trình Lập Dân bình sanh không biết nói dối, không biết là không biết, nếu như biết mà không muốn nói ra, bốn hiệp có thể trả lời bằng câu “không thể phụng cáo”.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát mắt rùng rực nhìn Trình Lập Dân, như muốn xuyên thấu con tim chàng, trầm giọng nói:

- Cho dù ngươi thật sự không biết thì lúc này trong lòng ngươi hẳn là có nghi vấn, đúng không? Trình Lập Dân lạnh lùng đáp:
- Đúng, nhưng đó là việc riêng của Trình Lập Dân!
- Đã có nghi vấn, tại sao không nói ra để cùng nhau bàn luận? Trình Lập Dân nghĩ nhanh:
- Qua thái độ của lão ta, hiển nhiên có thù hận sâu nặng với Trình Chí Hoằng, giờ chẳng kể Phong Sát Thần có tên Chí Hoằng kia có quan hệ gì với mình, khi chưa rõ sự thật, tốt hơn mình không nên vạch trần bí mật này, còn về nghi vấn trong lòng mình, trong tình trạng không bộc lộ điều bí mật Phong Sát Thần là Chí Hoằng, mình cũng có thể lựa lời thăm dò đối phương...

Nghĩ vậy, bèn cười nhạt nói:

- Người có tên Chí Hoằng, Trình mỗ có gặp một vị, nhưng không biết có phải họ Trình hay không! Hăng Nguyên Cát mắt rực lên, vội hỏi:
- Người đó tướng mạo ra sao?
- Tôn giá hãy cho biết tướng mạo của Trình Chí Hoằng đó trước, vậy mới công bằng.

Hăng Nguyên Cát đành gượng cười nói:

- Y dáng người cao to, tuổi ngoài bốn mươi, mắt phụng mày ngài, mặt như trắng rằm và thường hay mặc áo xám.

Trình Lập Dân lòng rung động mạnh, Chí Hoằng mà Hăng Nguyên Cát mô tả đây ngoại trừ diện mạo bởi Phong Sát Thần mặt đầy vết sẹo không sao phân biệt được, còn về dáng người và tuổi tác thì cơ hồ chính là Phong Sát Thần.

Thế này thì mình lại càng phải giữ bí mật cho Phong Sát Thần, bèn lắc đầu nói:

- Người có tên Chí Hoằng mà Trình mỗ đã gặp tướng mạo không giống như tôn giá đã nói.

Lúc này tâm lý chàng đã có sự chuẩn bị, thần thái hết sức tự nhiên. Hăng Nguyên Cát dù tinh ranh đến mấy cũng không sao nhận ra được.

Hăng Nguyên Cát hỏi tiếp:

- Người có tên Chí Hoằng mà ngươi từng gặp tướng mạo thế nào? Trình Lập Dân lạnh lùng đáp:
- Trình mỗ chẳng phải đã nói rồi, không giống như tôn giá đã nói! Hăng Nguyên Cát cười gượng:
- Vậy ngươi đã gặp người đó ở đâu?
- Không tiện phụng cáo!
- Người chẳng phải có nghi vấn là gì?
- Nghi vấn đã nói ra rồi!

- Người với Trình Trần Nam quả đúng là quan hệ phụ tử ư?
- Những lời vớ vẩn của tôn giá đã nói hết chưa? Hăng Nguyên Cát trên mặt thoáng qua vẻ cười nham hiểm:
- Rượu mời không uống, lại uống rượu phạt, để lão phu bắt được người rồi, lúc đó chẳng sợ người không khai thật ra nữa! Trình Lập Dân vừa buông tiếng cười khẩy, chợt động tâm, liền hỏi:
- Có một nữ nhân tên Cao Tổ Tổ, tôn giá có từng nghe nói không? Hăng Nguyên Cát thoáng ngạc nhiên nói:
- Khắp thiên hạ ngoài nữ nhân thì toàn là nam nhân, lão phu làm sao biết được Cao Tổ Tổ mà người hỏi đó là ai! Trình Lập Dân nghe đối phương trả lời không biết Cao Tổ Tổ, bất giác nghe lòng vừa nhẹ nhõm lại vừa thất vọng. Nhẹ nhõm là Trình Chí Hoàng mà đối phương nói đây có thể không phải Phong Sát Thần, vì nếu Trình Chí Hoàng này là Phong Sát Thần, đối phương đã quen biết Trình Chí Hoàng như vậy, trong khi mối quan hệ giữa Phong Sát Thần với Cao Tổ Tổ lại không tầm thường, không thể nào đối phương lại không biết Cao Tổ Tổ. Nói cách khác, cho dù không biết thì cũng phải có nghe nói, vậy đủ chứng tỏ nỗi lo lắng của mình rõ ràng quá dư thừa.

Chàng vốn hy vọng là Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát có biết Cao Tổ Tổ hầu qua đó tìm hiểu thêm về thân thế của mình. Đối phương đã không biết Cao Tổ Tổ, vậy thì niềm hy vọng của chàng đã tiêu tan.

Trình Lập Dân trong tâm trạng như vậy, cười gượng nói:

- Được rồi, chuyện ngoài lề đến đây là dứt, tôn giá đã đến đây chính là nhằm đối phó với Trình mỗ, vậy hãy đưa ra cách đấu đi! Hăng Nguyên Cát khẽ buông tiếng cười khẩy, khoác tay với Bạch Văn, Âm Dương Thần Ma và lão nhân áo đen. Ba người liền cung kính khom mình, lui ra xa năm trượng, sau đó cười gằn nói:
- Hai người đã ngoan cố thế này, vậy thì lão phu thành toàn cho các người trở thành một đôi đồng mệnh uyên ương! Dứt lời, chum miệng cất tiếng huýt dài lãnh lói, khiến những người hiện diện đều bị đình tai nhức óc, hoa lá rụng rơi.

Trình Lập Dân cười khẩy nói:

- Chân khí của tôn giá thật tinh thâm! Hăng Nguyên Cát da cười thịt không cười nói:
- Đạo hạnh non nớt của lão phu sao thể đối phó với pháp nhãn của Thiết Thủ Thư Sinh người! Lão ma này cố ý nhấn mạnh bốn tiếng “Thiết Thủ Thư Sinh”, hiển nhiên là ngấp đầy mai mĩa.

Trình Lập Dân bĩu môi, vừa định trả đũa, bên tai bỗng vang lên tiếng y phục phất gió từ bốn phương tám hướng liên hồi vọng đến.

Tiếp theo là tiếng chân người hạ xuống đất, xung quanh ngoài mười trượng đã xuất hiện mấy mươi nam nữ trẻ đứng thành hình vòng tròn.

Họ gồm mười hai thiếu nữ, thấy đều khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặc áo lụa màu hồng phấn bó sát người, khoác khăn choàng màu xanh lục, phối hợp với trường kiếm sáng chói trong tay, khí khái thật anh vũ bất phàm.

Nam có ba mươi sáu người, tuổi đều khoảng trên dưới hai mươi, toàn bộ mặc võ phục trắng, khăn choàng đen, tay cầm trường kiếm, thấy đều khí vũ phi phàm.

Bốn mươi tám thiếu niên nam nữ này có một đặc điểm chung là trên áo đều có thêu một đồ hình thái cực màu vàng kim.

Nữ ở phía trước, đứng thành một vòng tròn, nam ở phía sau, hai hoặc ba người một tổ, lập thành một hình dạng không có quy tắc.

Bốn mươi tám thiếu niên nam nữ ấy vừa hiện thân, Trình Lập Dân bất giác thoáng chau mày, thâm nhủ:

- Thái Cực Giáo sao lại thu nạp được nhiều nam nữ trẻ đẹp thế này, trông tư chất và cốt cách của họ đều thuộc hạng thượng thừa, thấy đều anh hoa nội uẩn, khí định thần nhàn, hiển nhiên võ công đã đăng đường nhập thất, trận thế bố trí cũng chẳng phải tầm thường, lát nữa mình đột phá vòng vây khó khỏi gây tổn

thương cho họ, vậy thì thật quá tàn nhẫn, mình phải tìm một biện pháp lưỡng toàn và tìm cách thu phục họ theo về với Chính Nghĩa Chi Tộc mới được...

Chàng đang toan tính, Bạch Mẫn đứng cạnh từ lúc bốn mươi tám thiếu niên nam nữ ấy xuất hiện, nàng đã biến sắc mặt, đôi mày liễu vốn đã chau chặt vì lo âu giờ càng chau chặt hơn.

Hãng Nguyên Cát lướt mắt nhìn bốn mươi tám thiếu niên nam nữ, hết sức đắc ý cười to nói:

- Trình Lập Dân, ngươi nhận xét thế nào về những người trẻ tuổi do lão phu đào tạo này? Trình Lập Dân thành thật đáp:

- Rất là kiệt xuất, Trình mỗ hết sức bội phục! Hãng Nguyên Cát cười hào sảng:

- Tiểu tử nhân quang khá lắm! Phải biết là bốn mươi tám người này đã tốn mất thời gian mười năm dài của lão phu mới đào tạo ra được, nam ba mươi sáu, lấy ý “Tam thập lục cương”, nữ mười hai, hợp “Thập nhị kim thoa”, hiện nay võ công cá biệt của họ đã có thể liệt vào hàng cao thủ bậc nhất, còn về trận pháp kỳ dị đang bố trí bây giờ, lão phu dám quả quyết là thiên hạ vô địch.

Trình Lập Dân nhướng mày, vừa định trả lời, Hãng Nguyên Cát đã nói tiếp:

- Tiểu tử, lão phu đích thân suất lĩnh tinh anh trong giới trẻ của bốn giáo đến đây đối phó với ngươi cho dù hôm nay ngươi bại thì cũng rất đáng tự hào.

Trình Lập Dân lạnh lùng tiếp lời:

- Không sai, tôn giá dùng hết toàn bộ tinh anh chinh phục võ lâm của quý giáo đối phó với Trình mỗ, Trình mỗ quả rất lấy làm vinh hạnh.

Hãng Nguyên Cát cười sắc lạnh:

- Ngươi biết vì sao lão phu làm vậy không? Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Trình mỗ sẵn sàng lắng nghe! Hãng Nguyên Cát cười to:

- Lệnh sư Từ đại hiệp phụ phụ đều đã phong dao quy ẩn, phóng mất võ lâm đương kim đã không còn người nào đủ tư cách cản trở bá nghiệp võ lâm của lão phu nữa, nhưng từ khi tiểu tử ngươi xuất đạo đến nay đã khiến lão phu cảm thấy “Bạc anh hùng trong thiên hạ chỉ có Lưu Bị với Tào Tháo mà thôi!” Tiểu tử, giờ ngươi đã rõ rồi chứ? Trình Lập Dân cười nhạt:

- Trình Lập Dân này có tài đức gì mà dám nhận lời ngợi khen của tôn giá như vậy! Đoạn nghiêm mặt nói tiếp:

- Cho nên tôn giá quyết trừ khử Trình mỗ mới cam tâm chứ gì? Hãng Nguyên Cát giọng nghiêm túc:

- Song hùng nan lưỡng lập, chính tà bất cộng tồn, đó là chuyện bất đắc dĩ thôi! Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Vậy hai ta có thể quyết một phen sống mái rồi!

- Sống chết sẽ được phân ngay, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy, nếu ngươi có thể nghe lời khuyên của lão phu...

Trình Lập Dân nhướng mày, kiên quyết ngắt lời:

- Những lời không đáng nghe, tôn giá không nên nói thì hơn! Hãng Nguyên Cát cười gằn:

- Được, ngươi đã không biết điều thì lão phu nói rõ, hiện trước mặt ngươi chỉ có một con đường chết, giờ ngươi hãy đối phó với Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận của lão phu trước, nếu ngươi may mắn không chết, lão phu sẽ đích thân lấy mạng ngươi.

Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận là do Vân La Tiên Tử ở Dân Sơn Huyền Ba Trì tinh nghiên độc sáng, biến hóa khôn lường, uy lực vô biên, trong quyển bí kíp mà Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên tặng cho Trình Lập Dân có chú giải rất tường tận về sự biến hóa và cách phá giải của kiếm trận này, nhưng lúc bấy giờ Trình Lập Dân vì luyện tập tuyệt kỹ bốn môn nên chỉ xem qua một lần, lâu rồi không còn nhớ rõ nữa, chẳng ngờ hôm nay lại gặp phải.

Trình Lập Dân lúc này lòng tuy lo lắng, nhưng thần sắc vẫn thản nhiên lướt mắt nhìn Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, nhếch môi cười nói:

- Thật không ngờ tuyệt học Huyền Ba Trì đã thất truyền hơn trăm năm, hôm nay lại gặp trong tay tôn giá. Trình mỗ thật có phúc duyên! Hăng Nguyên Cát nghe đối phương nói ra lai lịch của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, bất giác sửng sờ thẩn nhủ:

- Vân La Tiên Tử ở Huyền Ba Trì đã hơn trăm năm nay không bước chân vào giang hồ, bối phận lại còn cao hơn Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, tuyệt học do bà ta sáng chế chưa từng lưu truyền trong võ lâm, tiểu tử này sao biết được lai lịch của kiếm trận này? Và Kinh Thiên Ngọc Xích trong tay ả nha đầu Bạch Mẫn từ đâu mà có? Hăng Nguyên Cát đang suy tư, Trình Lập Dân cất tiếng nói:

- Tôn giá có quan hệ thế nào với Huyền Ba Trì? Hăng Nguyên Cát tức giận:

- Người không cần thắc mắc! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Liệu tôn giá cũng chẳng phải chân truyền của Huyền Ba Trì!

- Người dám sỉ nhục lão phu?

- Vân La Tiên Tử lão tiền bối lẽ nào có một truyền nhân như tôn giá! Hăng Nguyên Cát điên tiết:

- Tiểu tử, cho dù lão phu không phải truyền nhân của Huyền Ba Trì, nhưng Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận này chính là tuyệt học của Huyền Ba Trì! Trình Lập Dân thẩn nhủ:

- Lão ma đã lòi đuôi chồn ra rồi! Bèn cười giòn nói:

- Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận biến hóa khôn lường, uy lực vô biên, Trình mỗ sợ là kiếp này không thể thưởng thức thần công tuyệt thế của tôn giá, nên muốn tôn giá thí giáo vài chiêu trước, rồi sau đó hăng thưởng thức Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, thế nào? Hăng Nguyên Cát cười khẩy:

- Người nghĩ là dưới tay lão phu có thể giành được lợi thế sao? Đó quả đúng là dụng ý của Trình Lập Dân, chẳng bởi không còn nhớ rõ cách phá giải Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, đồng thời cũng không muốn làm tổn thương bốn mươi tám nam nữ trẻ đẹp kia, cân nhắc nặng nhẹ, mới định giao thủ với Bát Chỉ Thần Đà, như vậy sẽ có khả năng giành được phần thắng nhiều hơn.

Trình Lập Dân bị đối phương nói đúng dụng ý, nhưng chàng vẫn điềm tĩnh cười chế nhạo:

- Nếu tôn giá không tự tin chắc chắn giành được phần thắng, Trình mỗ không ép buộc! Hăng Nguyên Cát thoáng cười nham hiểm:

- Nếu lão phu không muốn động thủ với người, người có khách cũng vô ích. Nhưng đằng nào người cũng đã là cá nằm trong lưới, lão phu vì thành toàn người chết không hối tiếc, thôi thì động thủ với người trước cũng được! Đoạn quay sang Bạch Văn trầm giọng nói:

- Mang kiếm đây! Hăng Nguyên Cát đón lấy Thanh Minh Kiếm do Bạch Văn hai tay trao cho và nói:

- Các người hãy lui ra ngoài phạm vi kiếm trận! Co ngón tay búng vào thân kiếm, trong tiếng long ngâm hồi lâu chưa dứt, lão cười vang nói:

- Tử Anh, Thanh Kinh đều là tiền cổ thần binh, hợp lại sẽ vô địch thiên hạ, thật không ngờ hôm nay hai thanh thần kiếm lại tàn sát lẫn nhau! Đoạn đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, nghiêm mặt nói tiếp:

- Trình Lập Dân, với thân phận và địa vị của lão phu mà lại đích thân động thủ với người, đó là niềm vinh dự vô thượng cho người đấy! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đừng nói nhảm nữa, xuất chiêu đi! Hăng Nguyên Cát buông tiếng cười sắc lạnh, tay trái cầm kiếm đưa ngang trước ngực, tay phải ba ngón còn lại bấm kiếm quyết, Thanh Minh Kiếm nhanh như chớp vạch một chữ “Z” trước ngực, chậm chậm đâm đến trước ngực Trình Lập Dân.

Đó là một kiếm pháp trái ngược với thường lệ võ lâm, lão cầm kiếm tay trái lẽ đương nhiên là vì tay phải chỉ có ba ngón, song kiếm thế chẳng những hết sức chậm mà còn không ra chiêu thức gì, và cũng không có dấu hiệu dồn nội lực vào thân kiếm, thậm chí ngay cả ánh kiếm vốn có cũng như đột nhiên giảm đi nửa phần, hiện tượng ấy thật khiến người khó thể liệu lường.

Trình Lập Dân biết nhiều hiểu rộng, chàng biết chiêu kiếm khác thường của đối phương hẳn là một tuyệt chiêu biến hóa thần kỳ, và đối phương đã với chân lực nội gia vô thượng làm giảm ánh kiếm, khi phát động hẳn là có uy lực khủng khiếp.

Tuy nhiên, chàng tự tin võ công của mình đủ để ứng phó, lòng tuy có phần lo sợ vì mới gặp cường địch lần đầu, nhưng không hoảng loạn, ngưng thần vận công đứng yên chờ đợi.

Quả nhiên, thế kiếm chậm chạp của Hăng Nguyên Cát khi còn cách ngực Trình Lập Dân chừng tám tấc, đột nhiên mũi kiếm rung động, thân kiếm phát ra vô vàn tia sáng như mặt trời mới mọc cùng phủ chụp lên người Trình Lập Dân.

Chỉ nghe tiếng kiếm khí xé gió “vút vút” liên hồi bất tuyệt, thật kinh tâm động phách.

Những người bàng quan thấy đều kinh hoàng thất sắc, một vòng sáng tím đường kính hơn trượng phát ra ở trước mặt Trình Lập Dân, tiếng “choang choang” vang động liên hồi, thân người Trình Lập Dân với Hăng Nguyên Cát cùng lúc biến mất, chỉ thấy hai làn sáng xanh và tím hết như tia chớp quần lấy nhau, chập chờn tung bay không ngừng, thật hết sức ác liệt.

Hiển nhiên, hai cao thủ tuyệt đỉnh một chính một tà này đang dồn chân lực vô thượng vào thân kiếm, quyết một phen sinh tử chiến.

Đây thật là một trận ác chiến hiểm có trong võ lâm, kiếm khí và kinh phong lạnh buốt da thịt, khiến ngay cả Bạch Mẫn đứng ngoài xa hơn năm trượng cũng bị bức lui thêm hai trượng.

Vị cô nương trong trắng đa tình này vốn mày liễu chau chặt, mặt đầy lo âu, giờ càng trở nên u ám hơn.

Chừng thời gian một tuần trà, hai làn sáng xanh tím cùng lúc tắt lịm, hai thanh kiếm Tử Anh và Thanh Minh đang chéo nhau. Trình Lập Dân với Hăng Nguyên Cát cùng nắm chặt chuôi kiếm, bốn mắt nhìn nhau.

Hăng Nguyên Cát máu thấm ướt vai áo phải, tay áo đỏ lôm. Trình Lập Dân trên lưng bàn tay trái cũng máu tươi nhỏ dài, hiển nhiên đã lưỡng bại câu thương, nhưng thương thế của Trình Lập Dân nhẹ hơn.

Bạch Mẫn vừa thấy Trình Lập Dân đã thọ thương mà còn tiếp tục tỉ đấu nội lực với đối phương, bất giác lo lắng thầm kêu lên:

- Nguy quá! Nhưng nàng biết rõ trong khi hai cao thủ tỉ đấu nội lực, tối kị tinh thần phân tán, nếu nàng lên tiếng cảnh báo, ắt khiến Trình Lập Dân bại nhanh hơn, mà công lực của nàng lại không thể tách hai người ra được, tình thế như vậy nàng không lo sao được? Ngay khi nàng lòng nóng như thiêu đốt, không biết phải làm sao, trận đấu đã có sự thay đổi rõ rệt.

Trình Lập Dân dưới sự ảnh hưởng bởi ánh mắt kỳ lạ của đối phương, thần quang trong mắt chàng dần tan biến, vẻ mặt trở nên ngơ ngẩn, bảo kiếm trong tay cũng từ từ hạ xuống...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thu kiếm về, cười sắc lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi chịu chết đi thôi! Bạch Mẫn thấy Trình Lập Dân đã bị tà công của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát mê hoặc, bất giác lòng đau như cắt, bất chấp tất cả xông tới quát:

- Lão tặc, bổn cô nương liều mạng với ngươi! Kinh Thiên Ngọc Xích trong tay thi triển chiêu “Nộ hải đằng giao” kèm theo tiếng rít kinh tâm động phách tung mình lao tới.

Đó là đòn tấn công bất chấp sống chết của Bạch Mẫn, đã vận hết toàn lực, như thể điên cuồng, uy thế khủng khiếp dường nào.

Hăng Nguyên Cát dù võ công cao cường cũng không khỏi kinh hãi, trầm giọng quát:

- Nha đầu muốn chết! Đồng thời Thanh Minh Kiếm hóa thành một vệt sáng dài, bay về phía Bạch Mẫn ở bên ngoài trận, hai tay không thi triển thủ pháp thượng thừa “Phân quang tróc ảnh”, tay trái nắm ngón vươn ra, chộp vào bóng thước trùng trùng của Bạch Mẫn, tay phải xuất chỉ điểm vào trọng huyệt Kiên Tĩnh của Bạch Mẫn.

Thế nhanh kinh mạnh, Bạch Mẫn công lực non kém, sao thể kháng cự...

Ngay trong khoảng khắc sự nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nghe một tiếng lanh lảnh quát:

- Lão tặc, xem kiếm đây! Một luồng kinh khí dương hòa nhưng mạnh mẽ đẩy Bạch Mẫn ra xa hơn trượng, ánh tím chớp chói, hàn khí buốt xương, đâm vào trọng huyết Linh Đài sau lưng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát nằm mơ cũng chẳng ngờ Trình Lập Dân đã bị tà công của mình mê hoặc thần trí mà có thể đột nhiên tỉnh lại. Sự biến hóa quá bất ngờ, lúc này bảo kiếm lại đã ném cho Bạch Văn, trong cơn kinh hoàng, chẳng kịp suy tính, đành tung mình lùi ra sau hơn ba trượng.

Trình Lập Dân nhanh như tia chớp đuổi theo, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát vừa mới đứng vững chân, Trình Lập Dân đã đứng trước mặt lão chừng một trượng, vung động Tử Anh Kiếm trong tay, mặt đầy sát cơ quát:

- Lão tặc, lão có dám bằng vào chân tài thực học quyết một phen tử chiến với Trình mỗ không? Đoạn quay sang Bạch Văn ở ngoài, cao giọng nói:

- Bạch cô nương, hãy cho lão tặc tạm mượn Thanh Minh Kiếm sử dụng một phen! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát bắt đắc dĩ xua tay ra ý bảo Bạch Văn không cần đưa kiếm, đồng thời mặt đầy thắc mắc nhìn Trình Lập Dân hỏi:

- Người sao có thể tỉnh lại vậy? Vấn đề ấy chẳng những Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát rất muốn biết, mà tất cả mọi người hiện diện cũng đều hết sức mong muốn có được câu giải đáp.

Tà công làm mê hoặc thần trí người của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát tuy không ai biết tên, nhưng luôn luôn như ý, chẳng hạn như việc Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam, Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình, Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân với hai vị quyền chưởng môn nhân Võ Đang và Thiếu Lâm... bị mất thần trí, đó đều là kiệt tác của lão ma này...

Chính vì vậy, Trình Lập Dân vừa đến là Bạch Mẫn đã truyền âm cảnh báo, bảo chàng tuyệt đối không được tiếp xúc với ánh mắt của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát.

Vừa rồi rõ ràng Trình Lập Dân đã bị tà công của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát chế ngự, vì sao lại đột nhiên hồi tỉnh và ra tay cứu Bạch Mẫn? Thì ra Trình Lập Dân bao phen gặp kỳ duyên, võ công cao siêu, trong võ lâm đương kim đã hiếm có địch thủ, định lực cũng hơn người, vừa rồi bị chế ngự chỉ là nhất thời khinh suất, bị mê hoặc không nặng lắm, khi Bạch Mẫn giận dữ cất tiếng quát to đã khiến chàng giật nẩy mình, lập tức bừng tỉnh.

Hơn nữa, ngay khi Trình Lập Dân thần trí vừa bị mê hoặc đã có người dùng tâm pháp thượng thừa Tuệ Quang Tâm Ngữ của phật môn cảnh báo, người khác tuy không nghe, nhưng trong tai Trình Lập Dân như tiếng chuông ngân vang, khiến chàng chấn động tâm thần...

Trong lúc mơ màng, chàng loáng thoáng nhận thấy tiếng người dùng Tuệ Quang Tâm Ngữ cảnh báo mình đó dường như chính là người đã truyền âm chỉ điểm mình gặp gỡ Bạch Mẫn lúc ở Phục Ngưu Sơn, nhưng mọi sự lúc này chàng không có thời gian suy nghĩ, mà chỉ lo giải cứu cho Bạch Mẫn trước.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát hỏi vậy, dĩ nhiên chàng chẳng thể nói ra sự thật, đành sầm mặt, mắt đầu oai nghiêm trầm giọng quát:

- Lão tặc hà tất hỏi lời thôi! Trình mỗ chỉ hỏi lão có đủ can đảm tái quyết đấu một trận sống chết hay không? Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thần nhiên đáp:

- Tiểu cẩu, lão phu mà không muốn động thủ, ngươi có khích mấy cũng vô dụng! Lão xé lấy một mảnh vạt áo, tự băng bó vết thương trên vai phải, đoạn nói tiếp:

- Người chết trong Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận diệu tuyệt thiên hạ này cũng vẫn đáng tự hào như thường, hà tất phải phiền đến đại giá của lão phu! Lúc này, Bạch Mẫn đi đến trước mặt Trình Lập Dân, nắm lấy tay trái chàng đưa lên, dịu dàng nói:

- Dân đệ, để tỷ tỷ xem thử thương thế của đệ! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Chỉ là vết thương da thịt, không quan trọng đâu! Bạch Mẫn giận dỗi lườm chàng một cái, từ bên lưng lấy ra thuốc kim sang, lẳng lặng bôi cho chàng, rồi dùng khăn tay của mình băng bó cẩn thận.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát lạnh lùng nhìn hai người, bĩu môi nói:

- Hay cho một đôi đồng mệnh duyên ương, cứ mà thân mật với nhau đi, thời gian không còn nhiều nữa đâu! Trình Lập Dân nhướn mày, vừa định nói, bên tai đã vang lên tiếng truyền âm của Bạch Mẫn nói:

- Dân đệ, xem ra bắt luận đấu với lão ma hay đấu với kiếm trận thì hôm nay cũng ít có khả năng thoát khỏi vòng vây, trước mắt điều quan trọng nhất là không nên bằng vào cái dũng huyết khí, khi cần thiết hãy nhẫn nhục để chờ hậu viện.

Trình Lập Dân cũng truyền âm hỏi:

- Nhẫn nhục? Ý Mẫn tỷ là muốn Trình Lập Dân xuôi tay chịu trói ư?

- Tỷ tỷ nói là “khi cần thiết” chứ không phải nhất định như vậy! Trình Lập Dân kiên quyết:

- Không được, sĩ khả sát bất khả nhục! Bạch Mẫn u oán lườm chàng một cái, truyền âm nói tiếp:

- Đại trưởng phu có thể co cũng có thể duỗi. Hàn Tín từng chịu nỗi nhục lòn tròn giữa chợ, nhưng đâu ảnh hưởng đến sự tích anh hùng của ông ta đâu.

- Đáng tiếc Trình Lập Dân chỉ là một người bình phàm! Bạch Mẫn giậm chân, giận dữ truyền âm quát:

- Đệ dám không vâng lời tỷ tỷ hả? Anh hùng nan quá mỹ nhân quan, nước cờ này của Bạch Mẫn thật là đúng! Trình Lập Dân khẽ buông tiếng thở dài, bất đắc dĩ truyền âm đáp:

- Mẫn tỷ, chẳng phải Trình Lập Dân không vâng lời Mẫn tỷ, mà là Trình Lập Dân chỉ sợ như vậy sẽ chịu nhục vô ích...

Bạch Mẫn ngắt lời:

- Điều ấy Dân đệ khỏi phải lo sợ, tỷ tỷ tự có sự sắp xếp! Trình Lập Dân cười gượng:

- Cầu mong sự lo nghĩ của đệ là thừa thãi! Bạch Mẫn nghiêm giọng:

- Mưu định rồi mới hành động, phải có phương sách vạn toàn trước rồi mới có thể bắt bại.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát lẳng lặng nhìn Trình Lập Dân với Bạch Mẫn nhếch môi truyền âm nói chuyện với nhau, mặt lộ vẻ khinh miệt, lúc này nóng ruột cười khẩy nói:

- Đã thương lượng hậu sự xong chưa?

-oOo-

18. C 18

- Lão tặc, chưa chắc ai bại dưới tay ai, lão hống hách gì chứ? Hăng Nguyên Cát cười gằn:

- Tiểu cầu, lão phu hoàn toàn nghĩ ngược lại, người đã là cá trong lưới lão phu, chỉ cần lão phu kéo lưới là người ném được hậu quả ngay. Tuy nhiên, lão phu chẳng ngại thắng thắn cho người biết, lão phu tạm thời chưa lấy mạng người, bởi vì một thân võ công của người còn có giá trị lợi dụng và hơn nữa, lão phu còn phải buộc người khai ra những điều bí mật mà người không muốn nói.

Trình Lập Dân cười to, bĩu môi nói:

- Lão tặc thật như là nắm chắc phần thắng vậy! Hăng Nguyên Cát lạnh lùng:

- Lão phu chưa bao giờ làm điều gì không chắc chắn và cũng không bao giờ nói ra những lời không chắc chắn! Trình Lập Dân cười khinh miệt:

- Không sai, vết thương trên vai lão chính là sự chứng minh tốt nhất! Hăng Nguyên Cát cười nhạt:

- Miệng lưỡi người sắc bén đến mấy cũng chẳng ích gì. Nói thật, lão phu đã không còn ý định động thủ với người nữa, lúc này không để cho Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận phát huy uy lực mà lại động thủ động cước với tên nhãi ranh người, vậy lão phu chẳng phải kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ còn gì? Trình Lập Dân mỉm cười:

- Chỉ thọ thương chút ít thế này mà đã khiếp sợ rồi sao? Hăng Nguyên Cát thản nhiên:

- Người muốn nói sao thì nói, lão phu cũng không động thủ với người nữa. Đồng thời lão phu cũng thẳng thắn cho người biết, lão phu cũng không đến để gây tổn thương cho người, khi nào người mệt ngã trong Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, lúc ấy người sẽ ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của lão phu.

Trình Lập Dân tuy thềm kinh hải trước dụng tâm hiểm độc của đối phương, song cũng khích dậy hào khí của chàng, nhướn mày cao giọng nói:

- Vậy là Trình Lập Dân phải đấu với Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận một phen mới được, để rồi xem Trình mỗ mệt ngã trong kiếm trận hay là kiếm trận của lão sẽ tan rã dưới Tử Anh thần kiếm của Trình mỗ! Hăng Nguyên Cát như sợ đối phương không bị mắc lừa, lão gơ ngón cái lên, giọng đầy mai mỉa nói:

- Ườm! Khá lắm, vậy mới có chút khí khái của Thiết Thủ Thụ Sinh chứ! Trình Lập Dân chẳng màng đến những lời mai mỉa của đối phương, quay sang Bạch Mẫn nói:

- Mẫn tỷ không cần ở trong trận...

Bạch Mẫn không chờ chàng nói dứt, lừ mắt ngắt lời:

- Dân đệ muốn đuổi tỷ tỷ ra khỏi trận ư? Trình Lập Dân truyền âm đáp:

- Mẫn tỷ, thú thật là tiểu đệ không chắc chắn phá được trận này, nếu tỷ tỷ ở ngoài trận, tỷ tỷ có thể phát huy hai tác dụng: một là giúp được đệ một tay, nội ngoại giáp công, thu được hiệu quả gấp đôi; hai là vạn nhất đệ bị mệt ngã trong trận, cũng may là bọn họ không lấy mạng đệ, tỷ tỷ có thể tìm cách đào tẩu, theo kế hoạch đã định và trưa ngày hai mươi tháng này đến Nhạc Dương Lâu trước, gặp Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cùng bàn việc giải cứu...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười khẩy xen lời:

- Trình Lập Dân, nha đầu này không chịu ra khỏi trận thì thôi, hà tất phí lời khuyên nhủ...

Bạch Mẫn tức giận ngắt lời:

- Im mồm! Không việc gì đến lão! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười sắc lạnh:

- Việc của sư phụ người, lão phu đều có quyền can thiệp, huống hồ là người! Bạch Mẫn bĩu môi:

- Rất tiếc bốn cô nương không phải là sư phụ của bốn cô nương! Bát Chỉ Thần Đà tức giận quát:

- Nha đầu, người mà còn dám trả treo với lão phu, chớ trách lão phu không có chút tình hươu hỏa...

Trình Lập Dân dịu giọng nói:

- Mẫn tỷ, mặc kệ lão ta, hãy ra ngoài trận trước đi! Lúc này Bạch Mẫn đã nhận thức ra những lời truyền âm của Trình Lập Dân, tình thế trước mắt quả là không còn cách nào khác, nếu mình cũng bị giam hãm trong trận, có thể còn vướng víu tay chân, Trình Lập Dân không thể phát huy uy lực...

Thế nên, Trình Lập Dân lại giục nàng ra khỏi trận, nàng bèn nắm lấy cơ hội, song ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không bằng lòng, trừng mắt nhìn Bát Chỉ Thần Đà, rồi mới chậm rãi đi ra ngoài.

Bát Chỉ Thần Đà quay sang Trình Lập Dân cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, giờ phải xem người làm sao để phá trận đây! Vừa dứt lời đã tung mình, ra ngoài kiếm trận, vỗ tay ba cái, bốn mươi tám thiếu niên nam nữ lập tức lướt đi như thoi đưa, hết sức nhịp nhàng vòng quanh Trình Lập Dân.

Những võ phục màu hồng phấn với khăn choàng xanh của Thập Nhị Kim Thoa xem lẫn trong những võ phục trắng với khăn choàng đen của Tam Thập Lục Thiên Cương càng có vẻ nổi bật và tương xứng hơn.

Nếu không phải bốn mươi tám thanh kiếm phải chiếu dưới ánh nắng đàng đàng sát khí, cơ hồ khiến người nghĩ đây là một trò chơi thú vị.

Trình Lập Dân cầm ngang Tử Anh Kiếm trong tay, đứng giữa trận vững như núi Thái, vẻ mặt nghiêm nghị, trong đôi mắt sáng rực, lúc lúc lại ánh lên một vẻ kỳ lạ, song trước sau vẫn chăm chú nhìn về một hướng.

Bàn tay của tử thần đã từ từ vươn ra...

Bát Chỉ Thần Đà chú mắt nhìn Trình Lập Dân trong trận, cười sắc lạnh nói:

- Trình Lập Dân, nếu ngươi chịu thừa nhận không có dũng khí phá trận, đổi lại, lão phu có thể tha cho ngươi một phen, thế nào? Trình Lập Dân vốn đang ngưng thần nhất trí quan sát sự biến hóa của kiếm trận và nhớ lại sự huyền bí của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận trong quyển bí kíp do ân sư Thiết Thủ Thư Sinh trao cho, nhưng kiếm trận này quá thần diệu, chàng từ khi có được bí kíp chỉ lo nghiên luyện các môn tuyệt kỹ khác, chưa nghiên cứu kỹ Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, cố nhớ đến mấy cũng không tìm ra đầu dây mối nhợ, giờ nghe Bát Chỉ Thần Đà buông lời mai mỉa, bất giác khích dậy ngạo khí của chàng, chàng nhướn mày cười to nói:

- Lão tặc, chớ đắc ý vội! Vừa dứt lời, trường kiếm trong tay thi triển chiêu “Bắc hải điều long”, trông như hướng về phía trước, song thật ra lại xoay nhanh như chớp, từ hướng ngược lại công ra...

Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận quả là có sự biến hóa thần quỷ khôn lường, bất kể kiếm thế của Trình Lập Dân hung mãnh đến mấy, chung quy vẫn giữ nguyên thế xoay vòng, tạo thành một lưới kiếm không thể đột phá.

Trình Lập Dân vốn định cạy vào thiên cổ thần binh cực kỳ sắc bén trong tay với kiếm chiêu thần diệu và phát động đột ngột, ít ra cũng có thể hủy hoại phần nào binh khí của đối phương hầu khùng bố tinh thần địch, nào ngờ kiếm khí của chàng khi còn cách lưới kiếm của đối phương chừng một thước thì cảm thấy một sức phản chấn rất mạnh khiến cánh tay chàng ê ẩm, đồng thời vô số trường kiếm kèm theo khí lạnh buốt da từ ba phía phải trái và sau lưng ập nhanh đến...

Quá cấp bách, chàng không thể gia tăng công lực đâm tới trước, vội với chiêu “Hoành tảo thiên quân”, hồi kiếm tự bảo.

Trong chốc lát, sự huyền diệu của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận đã dần phát huy, uy lực cũng gia tăng, nếu không phải là cao thủ tuyệt đỉnh như Trình Lập Dân, e đã trở thành một đồng máu thịt nhầy nhụa rồi.

Bạch Mẫn đứng ngoài trận chỉ thấy những vòng sáng bạc vây quanh một vệt sáng tím, chuyển động không ngừng.

Lưới kiếm theo thế xung kích của vệt sáng tím, lúc thì khuếch đại, lúc thì thu nhỏ, song chung quy vẫn hết sức chắc chắn, gió mưa khó thể lọt qua.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát mặt cười nham hiểm chăm chú nhìn vào trận, vẻ thần nhiên nắm chắc phần thắng bộc lộ rất rõ rệt.

Bạch Văn cũng chăm chú nhìn vào trong trận, có điều là gương mặt luôn lăng lờ của y thị lúc này trở nên hết sức tươi lạnh.

Lúc này, người nóng lòng lo lắng hơn hết là Bạch Mẫn, nàng biết rất rõ uy lực của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, giờ thấy người yêu bị giam hãm trong ấy, bất giác mày liễu chau chặt, mặt đầy lo âu.

Bạch Mẫn tay nắm chặt Kinh Thiên Ngọc Xích, lòng bàn tay đã toát mồ hôi, cho dù nàng biết rõ mình có gia nhập vòng chiến cũng chẳng giúp gì được cho Trình Lập Dân, song vẫn thủ thế sẵn sàng xuất thủ...

Còn Trình Lập Dân ở trong trận vừa bằng vào uy lực của Liên Hoàn Tứ Tuyệt Chiêu ứng địch, vừa cố nhớ lại cách phá giải Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận trong bí kíp của ân sư.

Với võ công hiện giờ của Trình Lập Dân cộng thêm thần kiếm trong tay, với Thần Long kiếm pháp ảo diệu tuyệt luân và bảo y không sợ đao kiếm trên mình, chàng vốn có thể dễ dàng phá trận thoát khỏi vòng vây, nhưng như vậy hẳn gây thương vong cho bốn mươi tám thiếu niên nam nữ, đó là điều chàng không muốn, bởi chàng sớm đã có ý định thu phục họ...

Chàng sợ dĩ không thi triển Thần Long kiếm pháp, mục đích cũng là muốn thoát khỏi kiếm trận mà song phương không hề bị tổn thương.

Thời gian chừng một tuần trà trôi qua, chàng vẫn chưa nhớ ra được...

Tình thế này thật khiến Bạch Mẫn lo đến mức trái tim cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực, bởi trước đó hai người không có cơ hội bàn tính, lẽ dĩ nhiên nàng không hiểu tâm tư của Trình Lập Dân, giờ thấy chàng quá lâu chưa thể đột phá vòng vây, nàng càng thêm nóng lòng lo lắng, bất giác từng bước tiến đến gần kiếm trận...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy vậy cười khẩy nói:

- Nha đầu, lão phu đã nói rồi, tên tiểu tử Trình Lập Dân có giá trị lợi dụng đối với bốn giáo, lão phu không đến nỗi sát hại hắn, nhưng còn ngươi nếu không biết tự lượng sức mình thì không có được đặc quyền ấy đâu! Bạch Mẫn đang một lòng lo cho sự an nguy của người yêu, không màng đến lời nói của Bát Chỉ Thần Đà, vẫn tay cầm ngang Kinh Thiên Ngọc Xích từng bước tiến đến gần kiếm trận.

Bát Chỉ Thần Đà thấy vậy chau mày, mắt rực hung quang quát to:

- Nha đầu, đứng lại! Trong tiếng quát, bóng người nhấp nhóang, đã đứng cản trước mặt Bạch Mẫn, vung tay chụp vào bả vai nàng.

Trình Lập Dân trong kiếm trận tuy đang cố sức nghĩ cách phá trận, song vẫn không hề lơ là sự an nguy của Bạch Mẫn, giờ vừa thấy Bạch Mẫn lâm nguy, liền cất tiếng quát vang:

- Lão tặc, dừng tay! Bàn tay sắp chụp trúng vai Bạch Mẫn của Bát Chỉ Thần Đà lập tức rụt về, lão ngoảnh lại tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi như bò tót đất qua sông, bản thân mình còn khó giữ lấy, lại còn muốn bảo toàn tính mạng cho tiện tỳ này...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận là tuyệt học khoáng thế, nhưng không làm khó nổi truyền nhân của Thiết Thủ Thụ Sinh, lão tặc chờ tưởng bốn hiệp lâu chưa phá trận là không có bản lĩnh, mà chẳng qua bốn hiệp không nhẫn tâm sát hại những người trẻ tuổi...

Bát Chỉ Thần Đà ngửa mặt cười vang ngắt lời:

- Tiểu tử hãy nghe cho kỹ, lão phu cũng thành thật cho ngươi biết, ngươi tuy còn sát thủ chưa thi triển, song uy lực của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận này của lão phu cũng chỉ phát huy đến bảy phần, giờ hai ta đều không cần phải giấu giếm, cũng chẳng cần có lòng từ bi, cứ toàn lực thi triển đi! Dứt lời lập tức khoát tay, bốn mươi tám thiếu niên nam nữ càng chuyển động nhanh hơn, và cùng chủ động xuất thủ tấn công Trình Lập Dân.

Áp lực xung quanh Trình Lập Dân đột nhiên gia tăng, thế trận và kiếm chiêu kỳ ảo cũng gia tăng theo...

Chàng một mặt lo cho sự an nguy của người yêu ở ngoài trận, đồng thời chưa nghĩ ra được cách phá trận lưỡng toàn, nếu không tung ra sát thủ ắt đêm dài lắm mộng, khó khỏi tăng thêm những phiền phức không ngờ.

Nghĩ vậy, chàng bỗng cất lên một tiếng huyết lạnh lói, Lương Nghi Chân Khí vận đến mười thành, ánh kiếm liên tỏa rộng hơn thước.

Cùng lúc ấy, Bát Chỉ Thần Đà cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng lão thoáng biến sắc mặt, tung mình vào kiếm trận.

Ngay lập tức, kiếm khí gia tăng, thân người Trình Lập Dân đã ẩn khuất trong vòng sáng tím rộng hơn trượng.

Bầu không khí căng thẳng đến ngạt thở, trong kiếm trận vang lên tiếng buông tiếng cười vang quát:

- Văn nhi, đưa kiếm đây! Lời vừa dứt, một luồng sáng xanh từ tay Bạch Văn bay nhanh về phía Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ở trong trận.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát gia nhập kiếm trận, Trình Lập Dân đã cảm thấy áp lực gia tăng, nếu để cho đối phương lấy được Thanh Minh Kiếm thì việc phá trận của chàng càng khó khăn hơn.

Thế là, chàng vội gia tăng công lực, đang thi triển chiêu “Thần long thám thảo” trong Thần Long kiếm pháp đột phá vòng vây...

Đột nhiên, một tiếng hạc kêu thánh thót vang lên trên không, đồng thời một tiếng nói trong trẻo không giận tự oai quát:

- Tất cả dừng tay! Trình Lập Dân lập tức chững lại thế công.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát bất giác rung mình thất sắc, vội khoát tay hạ lệnh ngưng kiếm trận, ngược nhìn lên không.

Trong bóng đêm nhập nhòa, Trình Lập Dân chỉ thấy một con hạc trắng khổng lồ lượn vòng trên độ cao trăm trượng, xua tan hết bầu không khí sát phạt kinh hoàng vừa rồi.

Trình Lập Dân thắc mắc thầm nhủ:

- Người cưỡi trên chim hạc là ai mà có thể khiến cho lão ma kiêu căng này khiếp phục thế nhỉ? Chàng đang suy nghĩ, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đã như một con gà trống chiến bại buông tiếng thở dài, khoát tay với bọn thủ hạ Thái Cực Giáo, trầm giọng nói:

- Cả thầy về đi! Tiện tay vung nhẹ, Thanh Minh Kiếm lại trở về tay Bạch Văn, uể oải nói tiếp:

- Văn nhi hãy xuất lĩnh họ thẳng đường trở về tổng đàn, không được chậm trễ! Bạch Văn hết sức ngạc nhiên nói:

- Hăng lão nhân gia...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát lạnh lùng ngắt lời:

- Dừng hỏi nhiều, lên đường ngay! Một trận gió tanh mưa máu, chỉ vì một người cưỡi hạc thần bí vừa đến đã tiêu tan như mây khói.

Lúc này, hiện trường ngoài Trình Lập Dân, Bạch Mẫn và Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ba người, chỉ còn người cưỡi hạc thần bí vẫn đang lượn vòng trên không nữa thôi.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát vẫn còn vẻ khiếp sợ ngược mặt nhìn theo chim hạc bay lượn trên không.

Bạch Mẫn thờ thần hết nhìn Trình Lập Dân lại nhìn Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát và chim hạc trắng trên không.

Hiện trường tĩnh lặng đến mức cây kim rơi cũng nghe được.

Một tiếng hắng giọng phá tan bầu không khí tĩnh lặng ấy, người trên lưng hạc lại với giọng trong trẻo nói:

- Vị tiểu hữu cầm Tử Anh Kiếm có phải là truyền nhân của Từ Nguyên đại hiệp không? Trình Lập Dân vội cung kính đáp:

- Vâng! Xin hỏi tiền bối...

Người trên chim hạc ngắt lời:

- Khi nào gặp lại lệnh sư, hãy nói là bạn cũ Thiên Trì kính chờ khởi cư!

- Vâng!

- Tiểu cô nương tay cầm Kinh Thiên Ngọc Xích là gì của tiểu hữu vậy? Trình Lập Dân bấm bụng ấp úng đáp:

- Đó là... là vị hôn thê của văn bối!

- Tiểu hữu có gì cần dặn dò cô nương ấy không?

- Văn bối không... không...

- Được, cô nương ấy có mối quan hệ với bốn môn, cần phải lập tức đưa về thánh địa bốn môn! Một nỗi buồn man mác khó hiểu thoáng qua trong lòng Trình Lập Dân, trước mắt chợt tối, kính phong ập vào mặt, bóng người nhấp nháy...

Trình Lập Dân ngay cả bóng dáng của đối phương cũng chưa nhìn rõ, Bạch Mẫn đã bị xách lên lưng hạc, bay vút lên không, chỉ còn tiếng nói trong trẻo văng vẳng vọng lại:

- Tiểu hữu đừng buồn, nửa năm sau hai người ắt sẽ trùng phùng...

Trong thoáng chốc, tiếng người và bóng hạc đều biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Trình Lập Dân như từ trong mơ bừng tỉnh, vỗ trán thầm nhủ:

- Thật đáng chết, Hăng Nguyên Cát ở trước mắt không chịu hỏi, lại cứ đoán bừa trong lòng, mình thật quá ngu ngốc...

Bèn đưa mắt nhìn Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, vừa định cất tiếng hỏi...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát như đã hiểu thấu nỗi lòng của Trình Lập Dân, không chờ chàng cất tiếng, lão lạnh lùng nói:

- Đừng hỏi, lai lịch của người cười hạc, lão phu không cho người biết đâu! Trình Lập Dân nghe vậy, tức giận trầm giọng nói:

- Nếu bốn hiệp định tâm muốn lão nói, e rằng lão cũng không thể tự chủ.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát nhướng mày:

- Người định dùng võ lực bức bách lão phu ư? Hừ! Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Lão cũng không hề đồ lắm! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười khẩy:

- Bằng vào bản lĩnh của người, còn kém xa lắm! Bỗng nghe một giọng lạnh toát nói:

- Bằng bản lĩnh của kẻ này được không? Theo sau tiếng nói, một bóng người cao to vạm vỡ như u linh xuất hiện, đứng trước mặt Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát.

Võ công cao siêu như Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát và Trình Lập Dân, người này đến gần mà không hay biết, chứng tỏ võ công của người này thật quá kinh người.

Trình Lập Dân với Bát Chỉ Thần Đà giật mình kinh hãi, bất giác cùng lui sau ba bước.

Lúc này, Trình Lập Dân đã nhân cơ hội quan sát đối phương, chỉ thấy người này mặc áo dài xám, tóa hoa râm, mặt che khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt sáng quắc, trong bóng đêm lấp lánh như điện quang.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát định thần lại, trầm ngâm nói:

- Bản lĩnh của tôn giá đủ hay không, hãy tạm gác qua, giờ báo ra danh tánh trước đã! Người áo xám bịt mặt cười hăng hắc:

- Bằng hữu đã lâu năm rồi, tôn giá chóng quên vậy!

- Bằng hữu lâu năm của lão phu không có nhân vật giấu đầu lộ đuôi, không dám gặp người như tôn giá! Người áo xám bịt mặt ngửa mặt cười vang, tiếng cười đầy ghê rợn nói:

- Họ Hăng kia, hãy đoán xem vì sao kẻ này phải che mặt giấu đầu lộ đuôi thế này? Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười nhạt:

- Lão phu không có hứng thú!

- Nếu nói ra nguyên nhân, e rằng tôn giá sẽ không điềm nhiên như vậy!

- Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, lão phu không có thời gian!

- Rất đáng tiếc, hôm nay kẻ này lại rất có hứng thú, phải nói nhiều một phen mới được!

- Tôn giá thật ra là ai?

- Cho dù chiếc gù trên lưng tôn giá không còn, nhưng kẻ này nhìn là nhận ra ngay, tôn giá chính là Hăng Nguyên Cát khi xưa, thật không ngờ tôn giá lại chẳng có chút ẩn tượng về kẻ này.

- Tôn giá có thể lột khăn che mặt ra không? Người áo xám bịt mặt cười khẩy:

- Tôn giá đã không thể qua dáng người, thần thái và giọng nói nhận ra kẻ này, dù có lột khăn che mặt ra, tôn giá cũng chưa chắc nhận ra được.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát chau mày:

- Tôn giá đừng úp mở nữa, hãy nói quách ra đi! Lúc này chẳng những Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát nóng lòng muốn biết lai lịch và ý đồ của đối phương, mà ngay cả Trình Lập Dân cũng không ngoại lệ.

Trình Lập Dân nhận thấy vóc dáng và thần thái của người áo xám bịt mặt bịt mặt này rất quen mắt, sau một hồi suy nghĩ, chàng thấy rất giống Phong Sát Thần, nhưng Phong Sát Thần là người điên, còn người này thần trí tỉnh táo, khác hẳn Phong Sát Thần.

Trình Lập Dân đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe người áo xám bịt mặt cười vang nói:

- Hăng Nguyên Cát, chuyện một kiếm đổi một chưởng ở Xả Thân Nhai Hành Sơn hồi mười sáu năm trước, kể ra cũng chưa lâu lắm, thật không ngờ người lại quên hết sạch thế này! Bát Chỉ Thần Đà giật nảy mình như bị sét đánh, mặt tái ngắt kinh hoàng lùi sau năm bước dài, đưa tay chỉ người áo xám bịt mặt run giọng nói:

- Người... người... chính là Trần...

Người áo xám bịt mặt mắt rực hàn quang, lạnh lùng ngắt lời:

- Khá khen người vẫn còn nhớ đến chuyện năm xưa! Bát Chỉ Thần Đà mắt ánh hung quang trầm giọng nói:

- Khó khăn lắm người mới nhặt lại được tính mạng dưới Xả Thân Nhai, giờ lại còn đến đây nộp mạng. Tiểu tử, người muốn chết cách nào, lão phu nhất định chiều theo ý người.

Người áo xám bịt mặt cười khẩy:

- Lão tặc, trong hai ta sớm muộn cũng phải có một người không thể sống đến ngày mai, người có đủ can đảm theo Trần mỗ đến một nơi không? Bát Chỉ Thần Đà ưỡn ngực:

- Ngoại trừ Âm Tào Địa Phủ, bất luận rừng đao núi kiếm lão phu cũng sẵn sàng hầu tiếp!

- Vậy thì đi!

- Hãy nói rõ địa điểm trước!

- Nơi ngộ nạn của tiên phụ Trần mỗ! Bát Chỉ Thần Đà giật mình:

- Sao? Người áo xám bịt mặt cười khẩy:

- Lão tặc, người sợ rồi ư? Bát Chỉ Thần Đà cố trấn tĩnh:

- Người đã muốn phụ tử cùng huyết, lão phu chiều theo ý người vậy! Dứt lời, quay người dẫn trước bước đi! Tiếp theo, người áo xám bịt mặt cũng tung mình, theo sau phóng đi.

Trình Lập Dân đang phân thần vì suy nghĩ cuộc đối thoại giữa hai người, chẳng ngờ họ bỏ đi nhanh chóng như vậy, khi phát giác ra thì hai người đã ở xa hơn trăm trượng. Trong bóng đêm mịt mù, chỉ thấy hai bóng người nhấp nhô, thoắt cái đã mất dạng.

Trình Lập Dân võ công cao siêu, muốn đuổi theo hai người cũng chẳng khó, nhưng chàng đã không biết hai người định đi đâu, lại không rõ lai lịch của người áo xám bịt mặt, cho dù qua cuộc đối thoại giữa hai người đã đoán ra được giữa người áo xám bịt mặt với Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát có thù giết cha, kể như cùng chung kẻ thù với mình, đứng ở lập trường hiệp nghĩa, mình càng phải giúp người áo xám bịt mặt một tay.

Nhưng võ công của người áo xám bịt mặt quyết không kém hơn Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, cho dù không thể báo thù cho phụ thân thì cũng đủ tự bảo vệ bản thân, huống hồ mình còn có hẹn, cần phải đến Sương Bắc ngay.

Sau một hồi suy tính, chàng liền theo kế hoạch đã định thi triển khinh công phóng đi về hướng Sương Bắc.

-oOo-

Lúc này đang là mùa hoa đào và hoa lý đua nở.

Bền bờ hồ Động Đình ở Sương Bắc.

Vào lúc trưa, trên Nhạc Dương Lầu bên bờ hồ Hùng Trĩ, thực khách đông nghịt, tiếng cười nói hết sức ồn ào...

Mấy mươi bàn thực khách có đủ nam nữ lão ấu, tam giáo cửu lưu, tiếng thù tạc vang ra đến bên ngoài.

Trong số có hai bàn khách ngoại lệ, hoàn toàn yên lặng, một bàn là một lão nhân áo vàng, mắt hổ mũi lân, râu bạc phủ ngực, ngồi ăn uống một mình ở chiếc bàn bên cạnh hồ, đôi mắt sáng ngời luôn nhìn trên mặt hồ xa, thần thái hết sức thanh thản.

Bàn kia gồm có mười một người khách, trên bàn bày đầy thức ăn, nhưng người nào cũng ngồi im lặng, không động đến chén đĩa.

Chiếc ghế đầu bàn còn trống, ánh mắt của họ không ngớt liếc nhìn về phía cửa thang lầu, như đang chờ một vị khách quý nào đó.

Mười một người này tuổi tác đều khoảng trên dưới bốn mươi, tuy toàn mặc áo dài màu lam, nhưng qua ánh mắt sáng quắc và người nào cũng có một chiếc túi hành lý kỳ hình, hiển nhiên họ đều là cao thủ trong võ lâm.

Trong số có một người đội mũ nỉ kéo thấp, một chiếc khăn quăn cổ bó luôn cả râu, ánh mắt càng khác người hơn, lúc hé mở rực lên như tia chớp, khiến người không dám nhìn.

Tháng ba cuối xuân, khí hậu đã không còn lạnh từ lâu, cho dù trên lầu gió mạnh, nhưng ăn mặc thế này cũng thật quá sợ lạnh.

Những thực khách trên lầu lúc lúc lại ném ánh mắt ngạc nhiên về phía người ấy, nhất là lão nhân áo vàng ngồi một mình, cứ mỗi lần thu ánh mắt từ trên mặt hồ về là luôn như hữu ý như vô tình liếc nhìn người ấy một cách sâu lắng.

Đột nhiên, tiếng ồn ào ngưng bật, hoàn toàn yên lặng, tất cả ánh mắt cùng hướng về phía cửa thang lầu.

Một phụ nữ trung niên mặc cung trang màu xanh biếc, tay dìu một thiếu nữ mặc võ phục trắng và khoác khăn choàng trắng tha thướt đi vào sảnh lầu.

Trên mặt hai người đều được phủ che bởi một mảnh the mỏng cùng màu với y phục, không sao nhìn rõ diện mạo, nhưng cảm giác thần bí như ẩn như hiện ở họ cùng với dáng người tầm thước và phong độ cao sang quý phái, càng khêu gợi sự chú ý của mọi người.

Ngay khi hai người đang băng đi trong sảnh lầu hoàn toàn tĩnh lặng để tìm chỗ ngồi thích hợp, trong sảnh bỗng vang lên một tiếng thở hắt ra, rồi thì là một tiếng ngâm:

- Xưa nay lòng ta rất rắn rỏi, vừa mới gặp cũng phải lưu tình...

Hai mỹ nhân đang bước đi, chợt nghe tiếng ngâm sỗ sàng ấy, bất giác cùng dừng bước ngoảnh lại nhìn, đồng thời mọi ánh mắt trong sảnh cũng cùng di chuyển về phía phát ra tiếng ngâm.

Chỉ thấy một văn sĩ đầu bù tóc rối, mặt vàng như nghệ, tuổi trạc tứ tuần, chiếc áo vàng trên mình bạc thếp, ngồi một mình ở chiếc bàn đầu bên cạnh hồ, kế bên bàn lão nhân áo vàng.

Văn sĩ áo vàng đã thắm hơi men, đôi mắt hấp hím chứa chan tình ý đang đắm đuối nhìn hai mỹ nhân, ra chiều hết sức thêm thuồng.

Y thấy hai mỹ nhân nhìn mình, càng thêm đắc ý lúc lắc đầu ngâm:

- Ta vốn là người đa sầu đa bệnh, sao xứng với nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của nàng...

Thiếu nữ áo trắng khăn che mặt lay động, hiển nhiên đã tức giận bởi những lời thơ sàm sỡ của văn sĩ áo vàng.

Mỹ phụ cung trang không chờ thiếu nữ áo trắng có hành động, lập tức nắm lấy tay nàng, ung dung đi về phía văn sĩ áo vàng.

Văn sĩ áo vàng đến khi hai mỹ nhân đi đến trước mặt mới như từ trong mơ bừng tỉnh, đứng lên vòng tay xá dài nói:

- Người ngọc sủng giáng, đã không đón tiếp từ xa, tiểu sinh xin tạ tội! Mùi rượu nức nồng, tiếng nói hàm hồ, thiếu nữ áo trắng vội bùm mũi lùi sau hai bước.

Mỹ phụ cung trang ánh mắt sau khăn phủ mặt chớp động, hiển nhiên quan sát thái độ say sưa của đối phương là thật hay giả.

Nhưng văn sĩ áo vàng vẫn mắt nhắm mắt mở nói tiếp:

- Hai vị người ngọc nếu không chê món tàn rượu thừa, dám mời một chung, thế nào? Trong khi nói, y nấc cục liên hồi, loạng choạng suýt xô ngã ghế ngồi.

Mỹ phụ cung trang vươn tay, vịn vào vai văn sĩ áo vàng, đồng thời với giọng hết sức quyến rũ nói:

- Tiên sinh đã say rồi, xin hãy ngồi xuống! Tuy lời nói dễ nghe và động tác cũng như đầy thiện ý, nhưng ngón tay của bà lại nhắm vào yếu huyệt Kiên Tĩnh trên vai phải văn sĩ áo vàng và xuất thủ nhanh như tia chớp.

Ngay khi ngón tay đối phương sắp chạm trúng yếu huyệt Kiên Tĩnh, văn sĩ áo vàng đột nhiên loạng choạng, lách sang bên một bước, vừa vặn tránh khỏi một đòn của đối phương, và thừa thế xá dài nói:

- Khó nhất là chịu ơn mỹ nhân! Đa tạ người ngọc đã quan tâm. Tiểu sinh tuy say, nhưng lòng chưa hồ đồ.

Lúc này mọi thực khách đều nín thở chú mắt nhìn, những người nhận ra đều biến sắc mặt, vì mỹ phụ cung trang với văn sĩ áo vàng tuy giao thủ rất nhẹ nhàng, song cũng đủ chứng tỏ hai người đều là cao thủ có võ công thượng thừa.

Thiếu nữ áo trắng lúc này lại đang đứng thừ ra nhìn lão nhân áo vàng ngồi một mình, tuy không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng qua thân người thoáng run rẩy và khăn phủ mặt lay động cũng đủ biết lòng nàng rất là kích động.

Lão nhân áo vàng như không hề bận tâm đến những gì xảy ra trước mặt, đối với thiếu nữ áo trắng cũng chỉ nhìn phớt qua, rồi lại ngoảnh nhìn qua cửa sổ ra ngoài mặt hồ.

Hành động vừa rồi của mỹ phụ cung trang như chỉ là thăm dò xem đối phương có biết võ công hay không, nên chưa thi triển toàn lực, sau khi đối phương khéo léo tránh khỏi, bà không ra tay nữa.

Văn sĩ áo vàng nói tiếp:

- Lời đã nói rõ rồi, tiểu sinh rượu say nhưng lòng rõ, lần này thành tâm mời khách chẳng qua là để tỏ lòng kính mộ, bề ngoài xấu nhưng trong lòng tốt, quyết không mượn rượu giả điên, làm ra chuyện đường đột với giai nhân.

Thoáng dừng, chìa tay nghiêm túc nói:

- Xin mời! Mỹ phụ cung trang chậm rãi nói:

- Thịnh ý xin tâm lĩnh, dường như tiên sinh đã ăn uống no đủ, nếu được nhường cho chỗ ngồi là đủ cảm kích rồi! Văn sĩ áo vàng lại nấc cục một cái, đặt tay lên bụng xoa một hồi, mấp hắp him nhe răng cười nói:

- Ngọc chỉ của mỹ nhân nào dám không tuân theo, nhưng tiểu sinh táo gan dám xin người ngọc nể mặt, cùng uống một chung để gọi là, được chăng? Mỹ phụ cung trang chẳng rõ là đã nhận ra lai lịch của đối phương hay còn có nguyên nhân khác, không hề tức giận đối với những lời có phần sỗ sàng của đối phương, lại còn dịu dàng nói:

- Được tiên sinh khăng khái nhường cho chỗ ngồi, tiểu nữ phải mời tiên sinh một chung mới là lễ độ! Đoạn quay sang phổ ky đang đứng bên nói:

- Phổ ky, hãy mang thêm chung đến đây! Phổ ky mang đến một chiếc chung, văn sĩ áo vàng giành lấy rót đầy hai chung rượu, nâng một chung giơ lên trước mặt mỹ phụ cung trang, lúc lắc đầu lớn tiếng ngâm:

- Ngũ hoa mã, thiên kim cừu, bảo con mang ra đổi rượu ngon, cùng “khanh” tiêu giải vạn cổ sầu! Lại giơ chung rượu trong tay lên, nói tiếp:

- Nào nào, nường tử, chúng ta không ai mời ai, cứ kể như là uống giao bôi vậy! Ôi chao! Càng lúc càng cuồng và càng cuồng cũng càng quá quất! Thiếu nữ áo trắng đang thừ ra nhìn lão nhân áo vàng, bỗng bừng tỉnh bởi tiếng ngâm ngâm cuồng của văn sĩ áo vàng vừa nghe xong câu cuối, lập tức giận dữ quát:

- Cuồng đồ muốn chết! Trong tiếng quát đã sấn tới vung tay, một chưởng bổ vào văn sĩ áo vàng.

Mỹ phụ cung trang tay phải nhẹ nhàng vươn ra, cản thiếu nữ áo trắng lại, dịu giọng nói:

- Đồ nhi, đừng chấp nhất người say rượu! Đoạn quay sang văn sĩ áo vàng nói:

- Xin mời tôn giá! Văn sĩ áo vàng xá dài mỹ phụ cung trang và nói:

- Đa tạ hải lượng của phu nhân! Cũng chẳng rõ vì sao, văn sĩ áo vàng xá dài xuống, hồi lâu không thẳng lưng lên được.

Và trong lúc văn sĩ áo vàng xá dài, mỹ phụ cung trang đứng thừ ra như phỗng đá, hồi lâu không nói một lời, chỉ khăn phủ mặt nhẹ nhàng lay động.

Cảnh tượng ấy chẳng những khiến mọi thực khách hiện diện hết sức lấy làm lạ, mà ngay cả thiếu nữ áo trắng cũng ngạc nhiên đến thừ ra tại chỗ.

-oOo-

19. C 19

- Cao nhân khắp thiên hạ, duy kẻ này lỗ vận...

Đoạn vòng tay thi lễ nói tiếp:

- Xin mời nường tử, tiểu sinh đi đây! Đoạn quay người, miệng ngâm ngâm ngao chênh choạng bước đi...

Thế là một trận não nhiệt đã kết thúc, những người bàng quan bất luận biết võ công hay không, dường như thấy đều không ngờ trận não nhiệt này kết thúc nhanh như vậy và cảm thấy thất vọng.

Mỹ phụ cung trang với thiếu nữ áo trắng ngồi xuống xong, phổ ky lập tức dọn dẹp thức ăn thừa rồi mang rượu và thức ăn mới lên.

Hai người phụ nữ thần bí này đến đây dường như có mục đích khác, chỉ ăn uống qua loa rồi thôi! Thực sành sau một hồi lâu yên lặng, lúc này đã trở lại ồn ào như trước.

Thiếu nữ áo trắng thấp giọng gọi:

- Sư phụ!

- Uồm!

- Người khi nãy thật ra là...

- Đừng hỏi nhiều! Câu trả lời của mỹ phụ cung trang rất ngắn gọn và nghiêm nghị.

Thiếu nữ áo trắng vốn ngồi đối mặt với lão nhân áo vàng, lúc này nhân cơ hội lão nhân áo vàng đang nhìn ra ngoài mặt hồ, nàng hắt hàm về phía ấy hạ thấp giọng nói:

- Sư phụ có biết người kia không? Mỹ phụ cung trang hiển nhiên đang có tâm sự, nghe hỏi, như có vẻ bực mình nói:

- Chả lẽ người không biết sao? Thiếu nữ áo trắng đổi sang truyền âm nói:

- Anh nhi đương nhiên biết ông ấy chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, nhưng ông ấy lại không biết Anh nhi...

Mỹ phụ cung trang như thoáng ngạc nhiên, cũng truyền âm hỏi:

- Có chuyện như vậy ư? Bà như chợt hiểu ra, nói tiếp:

- Người có khăn che mặt, đương nhiên ông ấy không nhận ra được!

- Nhưng... khi nãy Anh nhi có vén khăn che mặt lên với ông ấy rồi!

- À! Vậy mà ông ấy không có phản ứng gì sao?

- Dạ!

- Vậy thì có thể là ông ấy có nguyên nhân khác...

- Anh nhi định qua chào hỏi ông ấy, có được không?

- Không, chờ lát nữa hẵng tính! Thiếu nữ áo trắng ngẫm nghĩ một hồi, dương thanh nói:

- Sư phụ, theo sư phụ thì y... có chắc chắn đến không? Mỹ phụ cung trang liếc nhìn về phía mặt bàn của mười một người lúc này vẫn ngồi yên, lơ đãng đáp:

- Chỉ cần y còn sống, chắc chắn sẽ đến! Thiếu nữ áo trắng lí nhí:

- Nhưng... giờ Ngọ đã sắp qua rồi! Mỹ phụ cung trang thoáng giận:

- Người còn chưa thể từ bỏ tên tiểu tử thích mới chán cũ, đến đâu cũng vương vãi tình cảm đó hay sao? Thiếu nữ áo trắng nũng nịu:

- Sư phụ... có lẽ là y...

Mỹ phụ cung trang nghiêm giọng ngắt lời:

- Có lẽ là y lúc ấy có nỗi khổ riêng phải không?

- Anh nhi đúng là đã nghĩ vậy!

- Nếu y lúc ấy thật sự có nỗi khổ riêng thì người lượng thứ cho hành vi bỉ ổi của y sao?

- Dạ vâng! Mỹ phụ cung trang thở dài:

- Người khờ dại quá, bọn người đàn ông thấy đều không đáng tin...

Hai người phụ nữ thần bí này thật ra là ai? Và “y” mà họ nói đây là ai? Thì ra thiếu nữ áo trắng này chính là Lãnh Văn Anh, còn mỹ phụ cung trang là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, một trong Bát Hoang Bát Dị. Và “y” mà hai người đề cập đến dĩ nhiên là Trình Lập Dân.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi là người quái đản và thần bí nhất trong Bát Hoang Bát Dị, tính quái đản của bà đã được nói đến ở phần trước, còn về lai lịch và võ công thần bí của bà thì ngay cả Bát Hoang Bát Dị cũng không biết rõ.

Nghe đâu khi bà giao thủ với người khác luôn kéo dài một thời gian rồi mới đánh bại đối thủ, trông bề ngoài thì dường như võ công của bà còn cao hơn đối thủ có một chút thôi, nhưng thật ra thì bà chưa từng chiến bại bao giờ.

Do đó, nhân vật trong Bát Hoang Bát Dị đều mặt nhiên thừa nhận bà là người võ công cao nhất trong Bát Dị.

Với võ công và cá tính của bà mà hôm nay lại đối xử với văn sĩ áo vàng một cách hòa nhã như vậy, đó thật là một chuyện lạ chưa từng có.

Lãnh Văn Anh lại đầu nhập môn hạ của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, là phúc hay họa thật khó thể biết được.

Thì ra Động Đình Nhị Xú thừa cơ chế ngự Lãnh Văn Anh và Trình Lập Dân, soát lấy Tàng Chân Đồ, hết sức vui mừng bỏ lại Trình Lập Dân, cấp lấy Lãnh Văn Anh bỏ đi.

Vì hai người tướng mạo quá xấu xí và võ công bình bình, trong quá khứ đã phải chịu đựng biết bao oán khí, lúc này đã có Tàng Chân Đồ trong tay, sắp trở thành cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, nhất là người ngọc đang trong vòng tay, lòng vui sướng dường nào.

Hai người phóng đi một hồi trong rừng rậm. Đỗ Khâm Võ cấp Lãnh Văn Anh trong tay thật không sao chịu nổi nữa, lão đưa mắt nhìn xuống gương mặt xinh đẹp của Lãnh Văn Anh, nhất là y phục của nàng vốn đã bị Lãnh Tu xé rách, chỉ quần bừa vào người, sau một hồi phóng đi, giờ đây đã trở thành nửa phần lỏa lồ, cảnh tượng ấy càng khiến Đỗ Khâm Võ không sao dằn lòng được, lão nuốt nước miếng lắp bắp nói:

- Lão đại, đệ... đệ... không còn chịu nổi nữa...

Cái Vân Sơn ngạc nhiên dừng bước quay lại, khi ánh mắt chạm vào thân người nửa lỏa lồ của Lãnh Văn Anh, liền hiểu ra nguyên nhân “không chịu nổi” của Đỗ Khâm Võ, đồng thời lão cũng bừng dậy lửa dục, bèn nói:

- Nhưng cũng phải tìm chỗ tránh gió chứ! Đỗ Khâm Võ đưa mắt nhìn quanh, thấy chỗ không xa có một túp lều cỏ bỏ hoang, bèn lẳng lặng cấp Lãnh Văn Anh phóng đi về phía ấy.

Túp lều cỏ này bị bỏ hoang chưa lâu, trên đất còn có trải rơm, Đỗ Khâm Võ đặt Lãnh Văn Anh nằm lên, nhanh tay lột bỏ hết y phục của nàng, sau đó vội vàng tự cởi y phục mình, vừa định...

Cái Vân Sơn đứng bên khe khẽ đằng hắng nói:

- Khoan đã! Đỗ Khâm Võ nghe vậy thoáng tức giận nói:

- Sao vậy? Cái Vân Sơn cười khan:

- Lão đệ không biết lẽ nhượng như vậy, còn lão đại này thì sao? Đỗ Khâm Võ đưa mắt nhìn thân người trắng nuột của Lãnh Văn Anh, nuốt nước miếng cười ngượng nói:

- Chuyện này... dường như không cần... phân trước sau...

- Đành rằng huynh đệ chúng ta không phân biệt, nhưng con bé này chưa từng trải, tính nóng như người không thích hợp...

- Ý lão đại muốn nói đệ không biết thương hương tiếc ngọc chứ gì?

- Ừm...

- Sự thật hơn hùng biện, lão đại hãy chờ xem!

- Không! Hãy nhường lão đại này trước an toàn hơn! Đỗ Khâm Võ còn định viện cớ tranh cãi, bỗng đưa mắt nhìn ra cửa lều, mừng rỡ nói:

- Lão đại, đừng tranh giành nữa, chúng ta mỗi người một ả...

Lúc này lão đại Cái Vân Sơn cũng đã nhìn thấy một mỹ phụ cung trang áo xanh đang đứng ở cửa lều, hai người lửa dục đang bốc cao, đâu biết người ấy chính là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, một trong Bát Hoang Bát Dị.

Động Đình Nhị Xú sắc mê tâm khiêu, đâu biết sát tinh chiếu mệnh, lại còn tưởng là điểm phúc lâm môn.

Đỗ Khâm Võ vừa dứt lời đã nhào tới, đè lên người Lãnh Văn Anh...

Đồng thời, Cái Vân Sơn cũng dang hai tay ra, lao về phía Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi...

Một tiếng cười khẩy sắc lạnh vang lên, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi hai tay vung ra, Động Đình Nhị Xú không kịp rên lên một tiếng, đã hồi lìa khỏi xác.

Với cá tính căm thù đàn ông và cách giết người mọi khi của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Động Đình Nhị Xú lẽ ra không chết nhanh chóng như vậy, song vì bà nóng lòng cứu lấy sự trong trắng của Lãnh Văn Anh và trong lúc quá ư tức giận nên đã ra tay mạnh, không thì Động Đình Nhị Xú còn phải chết một cách đau khổ hơn.

Bà giải khai huyết đạo cho Lãnh Văn Anh, rồi cởi áo ngoài của mình khoác cho nàng, hỏi rõ thân thế và nguyên do, bèn thu nhận Lãnh Văn Anh làm truyền nhân y bát.

Dưới sự chỉ dạy tận tâm của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, võ công của Lãnh Văn Anh đã tinh tiến đến mức ngang ngửa với Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang.

Kể ra Lãnh Văn Anh với Bảo Tướng Yêu Cơ cũng thật tâm đầu ý hợp, nàng đã thuyết phục được sư phụ, một người căm thù đàn ông như thể độc xà mãnh thú, giúp nàng thăm dò tin tức của Trình Lập Dân.

Hôm Trình Lập Dân bị Âm Dương Thần Ma chế ngự sau khi chàng chia tay với Hải Thiên Tứ Hữu, Bảo Tướng Yêu Cơ đã có mặt kịp thời và động thủ với Âm Dương Thần Ma để tranh giành Trình Lập Dân, đó chính là theo lời khẩn cầu của đồ đệ Lãnh Văn Anh.

Về sau, võ công của Lãnh Văn Anh đã có được chút thành tựu, hay tin Trình Lập Dân đã ra Miêu Cương, nàng lập tức lên đường tìm kiếm, trên đường lại gặp Lãnh Tu bám riết theo, theo sự chỉ dẫn của Lãnh Tu, nàng tuy gặp Trình Lập Dân, nhưng đó là lúc Trình Lập Dân đang ái ân với Bạch Mẫn bởi bị trúng xuân dược, khiến nàng đau lòng tột độ.

Lãnh Văn Anh quá tức giận và tủi thân, đành trở về với sư phụ, bẩm rõ mọi sự với bà và hạ quyết tâm sẽ không bao giờ gặp lại Trình Lập Dân nữa.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vốn là người căm thù đàn ông, nghe vậy hết sức vui mừng vì đã có người tiếp nối cá tính quái đản của mình, nhưng chẳng ngờ đó chỉ là những lời tức giận nhất thời của Lãnh Văn Anh, sau rồi vẫn không sao xóa bỏ được niềm nhung nhớ trong lòng.

Phen này nghe tin Trình Lập Dân có việc đến Nhạc Dương, nàng liền năn nỉ sư phụ cùng tìm đến Nhạc Dương.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi ở trên Nhạc Dương lâu thấy Lãnh Văn Anh si tình Trình Lập Dân như vậy, bất giác buông tiếng thở dài và cảnh cáo nàng với câu “Bọn đàn ông thấy đều không đáng tin”.

Lãnh Văn Anh chẳng màng đến, bỗng toàn thân rung động, thấp giọng nói:

- Sư phụ, y đến rồi! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thoáng nghiêng đầu, chỉ thấy một thiếu niên áo tím mặt như ngọc, môi như tô son, anh phong lẫm liệt đang ung dung đi về phía mười một người ngồi yên lặng, lúc này đã đứng lên cung kính đón tiếp.

Lúc Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi động thủ với Âm Dương Thần Ma vì Trình Lập Dân ở Phục Ngưu Sơn, bà đã từng gặp chàng một lần, nhưng lúc bấy giờ Trình Lập Dân đã bị Âm Dương Thần Ma điểm huyết, bộ dạng rất thảm nảo, vả lại trong lúc vội vàng, nên cũng chưa có ấn tượng sâu đậm gì.

Nhưng giờ đây Trình Lập Dân đã khác, thần công đã đại thành, chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch cũng đã khởi, đứng trong sảnh hết như ngọc thụ trong gió, hạc đứng giữa đàn gà.

Bảo Tướng Yêu Cơ dẫu căm thù đàn ông cũng phải nhẹ gật đầu nói:

- Uồm! Quả là một mỹ nam tử! Đoạn khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Nhưng đàn ông quá anh tuấn chẳng phải là hạnh phúc của thê tử! Anh nhi, người hiểu ý sư phụ không? Lãnh Văn Anh ngơ ngẩn gật đầu:

- Anh nhi hiểu rồi...

Thật ra lúc này nàng đã tập trung hết tinh thần vào Trình Lập Dân, hận chẳng thể nào lập tức nhào vào lòng chàng, bày tỏ niềm nhớ nhung trong lòng, nên không hề để ý nghe sư phụ đã nói gì.

Lúc này Trình Lập Dân đã ngồi vào ghế chủ tọa, môi động đầy nhưng không phát ra tiếng nói, như đang truyền âm nói chuyện với mười một người áo lam cùng bàn, chỉ thấy mười một người áo lam thấy đều nghiêm trang lắng nghe và lúc lúc lại nhẹ gật đầu.

Thì ra mười một người áo lam này chính là cao thủ trong Chính Nghĩa Chi Tộc do Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xuất lĩnh, đến đây để gặp thủ lĩnh Trình Lập Dân.

Xích Phát Linh Quân vì thanh danh đã vượt qua Bát Hoang Bát Dị, mái tóc đỏ với chòm râu đỏ trời sinh lại không thể che giấu, và chuyến đi này lại nhiệm vụ bất minh, chưa tiện lộ diện trước công chúng, nên ông mới đội nón thật thấp và dùng khăn quần che râu tóc để khỏi bị người trong võ lâm nhận ra.

Trình Lập Dân vốn là hẹn với Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh trình diện tại Nhạc Dương Lâu vào giờ Ngọ ngày hai mươi tháng ba, song vì chàng trên đường gặp trở ngại nên đã đến trễ gần nửa giờ.

Chàng vừa lên đến từ lầu là lập tức đi thẳng đến chỗ ngồi của nhóm Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, không có tâm trí chú ý đến những người xung quanh.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh giới thiệu mười cao thủ với Trình Lập Dân xong, Trình Lập Dân liền cáo lỗi về việc mình đến trễ, sau đó truyền âm phân phối nhiệm vụ cho mười một bộ hạ và đồng ý phái Tổng giám quân Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xuất lĩnh đội ngũ, ăn uống xong lập tức lên đường.

Khi mọi người ăn uống, Trình Lập Dân mới có thời gian quan sát xung quanh.

Lúc này thực khách đã có nửa phần rời khỏi, trong sảnh chỉ còn lại lác đác chừng ba mươi người, nhìn là thấy rõ hết.

Chàng không hề biết Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, còn Lãnh Văn Anh vì lúc hai người ở Bàn Thạch Bảo, Lãnh Văn Anh luôn mặc nam trang, nay xa cách đã ba bốn tháng, Lãnh Văn Anh bởi được sự thương yêu đặc biệt của sư phụ, uống rất nhiều linh dược, thể chất đã thay đổi rất nhiều, giờ lại khôi phục nữ trang và vải the che mặt, dĩ nhiên chàng cũng không nhận ra được.

Nhưng khi ánh mắt chàng tiếp xúc với Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, bất giác giật nảy mình như chạm phải điện, kinh ngạc đến mức suýt kêu lên thành tiếng.

Trong thoáng chốc, trong đầu óc chàng đã dậy lên rất nhiều nghi vấn.

Theo lời Xuân Đào thì Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân đã bị Thái Cực Giáo ám toán, mất đi bản tính, sao bây giờ lại một mình ngồi đây? Chẳng lẽ đây lại là người của Thái Cực Giáo giả trang đánh lừa mình? Hai nữ nhân bên cạnh vì sao lại che mặt? Trông giống người và y phục của họ rất quen, chẳng lẽ họ là đồng bọn trong Thái Cực Giáo, phái đến để viếng thăm cho người này? Mình có nên chủ động sang chào hỏi Hoàng Xam Thần Tẩu hay không? Trong lúc Trình Lập Dân hoang mang suy nghĩ, Xích Phát Linh Quân đã nhận ra thần sắc chàng có vẻ khác lạ, bèn truyền âm hỏi:

- Thủ lĩnh, Cốc lão đầu này có gì không ổn ư? Trình Lập Dân thờ thần đáp:

- Ờm!

- Để thuộc hạ bắt y sang đây! Trình Lập Dân ngăn người, buột miệng nói:

- Không! Ngẫm nghĩ chốc lát, truyền âm nói tiếp:

- Tổng giám quân hãy xuất lĩnh mọi người đi trước, năm ngày sau chính Ngọ sẽ gặp lại nhau tại tổng đàn của Thái Cực Giáo ở Nhạc Lộc Sơn.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đứng lên cung kính nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh! Trình Lập Dân dương thanh nói:

- Hãy miễn tục lễ, lập tức lên đường! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xuất lĩnh mười người áo lam vội vã rời khỏi.

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, chậm rãi đứng lên đi về phía chỗ ngồi của Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân.

Chỗ ngồi của hai sư đồ Bảo Tướng Yêu Cơ với Lãnh Văn Anh vốn ở bên cạnh Hoàng Xam Thần Tẩu, Trình Lập Dân đi về phía ấy thì cũng là đi đến gần hai người.

Bảo Tướng Yêu Cơ ngoại trừ cảm thấy Trình Lập Dân anh khí bức người, không có cảm giác gì khác, nhưng Lãnh Văn Anh khác hẳn sư phụ.

Khi Trình Lập Dân từng bước đến gần, máu huyết nàng tuần hoàn nhanh hơn, tim đập dữ dội, cơ hồ buột miệng cất tiếng gọi “Dân ca”.

Bảo Tướng Yêu Cơ như nhìn thấy rõ tâm tư của ái đồ, liền truyền âm nói:

- Anh nhi, hãy bình tĩnh! Truyền âm tuy chỉ một mình Lãnh Văn Anh nghe được, nhưng như thể sấm rền khiến nàng giật nảy mình, thần trí bưng bít, lập tức cúi mặt xuống.

Thật ra Lãnh Văn Anh cúi mặt xuống cũng là thừa, cho dù nàng không có khăn trắng che mặt, trong lúc Trình Lập Dân đang tập trung hết tinh thần vào Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, chưa chắc Trình Lập Dân nhận ra được nàng.

Khi Trình Lập Dân đến trước mặt Hoàng Xam Thần Tẩu, Hoàng Xam Thần Tẩu với giọng hiền từ khẽ nói:

- Hải tử, ngươi còn nhận ra Cốc gia gia ư? Trình Lập Dân đang toàn thần quan sát thần thái của đối phương hầu nhận định có phải là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân thật hay không, nên không trả lời câu hỏi của đối phương.

Hoàng Xam Thần Tẩu lại nói tiếp:

- Ngươi hãy ngồi xuống trước đã! Vừa nói vừa đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện.

Trình Lập Dân vẫn đứng yên, lạnh lùng nói:

- Lão nhân gia là...

Hoàng Xam Thần Tẩu ngắt lời:

- Hải tử, có gì ngồi xuống hẵng nói! Bảo Tướng Yêu Cơ bên cạnh bỗng đứng lên, kê tai Lãnh Văn Anh khẽ nói gì đó, hai người lập tức rời khỏi.

Trình Lập Dân không hề chú ý đến sự bỏ đi vội vã của Bảo Tướng Yêu Cơ và Lãnh Văn Anh, chàng ngẫm nghĩ một hồi, thản nhiên ngồi xuống ghế đối diện với Hoàng Xam Thần Tẩu, trầm giọng khẽ hỏi:

- Tôn giá thật ra là ai? Hoàng Xam Thần Tẩu vuốt râu mỉm cười:

- Ngươi ngay cả gia gia râu dài cũng không nhận ra sao? Ngưng chốc lát, lại nói tiếp:

- À! Ta hiểu rồi, một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng, trước đây không lâu ngươi đã bị mắc lừa, xem Cốc gia gia giả là Cốc gia gia thật, giờ gặp Cốc gia gia thật lại tưởng là Cốc gia gia giả chứ gì? Lúc này Trình Lập Dân đã nhìn kỹ từ giọng nói về cười, thần thái y phục, thậm chí râu tóc đều hoàn toàn giống Cốc gia gia đã nuôi dạy chàng nên người, nhưng bài học vừa trải qua cùng với tin tức do Xuân Đào cho chàng biết cũng đều là sự thật chắc chắn, khiến chàng nhất thời không sao phân định được đối phương là thật hay giả, nên chàng ngậm miệng làm thinh.

Hoàng Xam Thần Tẩu khẽ thở dài nói tiếp:

- Hải tử, thật ra cũng không thể trách ngươi, sau khi ngươi lên đường đến Miêu Cương...

Bỗng ngưng lời, mong Trình Lập Dân lên tiếng hỏi.

Nhưng Trình Lập Dân vẫn chằm chằm nhìn ông, không nói không rằng, nê đành cười gượng nói tiếp:

- Không bao lâu thì ta bị gian đồ của Thái Cực Giáo ám toán, và Tổ Trân cũng bị họ bắt giữ...

Trình Lập Dân không nén được xen lời:

- Nghe nói lão nhân gia đã bị tà công của Thái Cực Giáo khống chế, bản tính bị mê mẩn, có đúng vậy không?

- Việc bị khống chế là thật, còn thần trí bị mê mẩn là giả!

- Vậy lão nhân gia làm thế nào thoát khỏi tay bọn chúng?
 - Đã được một vị cao nhân thần bí ngằm giải cứu!
 - Bây giờ lão nhân gia công khai lộ diện, không sợ người của Thái Cực Giáo đuổi theo sao?
 - Đó cũng là sự chỉ bảo của vị cao nhân thần bí ấy!
 - Vì sao vậy?
 - Ta cũng không rõ, nhưng vị cao nhân thần bí ấy nói giờ Ngọ hôm nay người chắc chắn đến Nhạc Dương Lâu, bảo ta đưa người đến chỗ ông ấy.
 - Ông ấy bảo lão nhân gia đưa Lập Dân đi ư?
 - Đúng vậy!
 - Đó là một người như thế nào?
 - Ta chỉ nghe tiếng nói chứ chưa thấy người!
 - Ông ấy có cho biết nguyên nhân không?
 - Không, chỉ nói là có tin rất quan trọng cần cho người biết!
 - Ông ấy bảo đưa Lập Dân đến đâu?
 - Thành Lăng Ki! Những điều Hoàng Xam Thần Tẩu nói dường như không có sơ hở, nhất là chuyện được một cao nhân ngằm cứu giúp lại càng giống với Trình Lập Dân mỗi khi lâm nguy đều được cao nhân ngằm chỉ điểm hay trợ giúp, nên càng gia tăng lòng tin đối với vị Cốc gia gia này hơn.
- Tuy nhiên, chàng bởi từng bị vấp ngã một lần, lòng giới bị chưa dám buông lơi, đồng thời chàng vẫn còn thoáng có cảm giác đối phương hãy còn có điểm khả nghi.
- Chẳng hạn giọng nói không được thân thiết như trước kia, hơn nữa hai người xa cách nhau đã hơn một tháng, có thể nói là kiếp hậu trùng trùng, vậy mà đối phương không hề hỏi han đến cảnh ngộ vừa qua của chàng.
- Nhưng cho dù vị Hoàng Xam Thần Tẩu này hãy còn có điểm khả nghi, Trình Lập Dân vẫn quyết định theo đối phương đến thành Lăng Ki.
- Chàng tự tin lần này đã có sự giới bị, dẫu đối phương có bố trí cạm bẫy thì mình cũng chưa chắc bị mắc lừa, đồng thời vì lòng có điều hoài nghi, phải nhân cơ hội vạch trần mới có thể an tâm.
- Thế là, sau một hồi suy nghĩ, chàng nói:
- Ông ấy hẹn vào lúc nào?
 - Cuối giờ Mùi, đầu giờ Thân hôm nay!
 - Vậy đã sắp đến giờ rồi còn gì?
 - Phải, chúng ta đi ngay!
 - Vâng, chúng ta đi! Thành Lăng Ki nằm ở cửa ra hồ Động Đình, phía bắc thành Nhạc Châu, là một nơi xung yếu, thương nghiệp phồn thịnh, bến cảng ghe thuyền đông nghịt.
- Giờ Mùi vừa qua đi, một chiếc xe ngựa chở đến một lão nhân áo vàng với một thiếu niên áo tím, đó chính là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân và Trình Lập Dân, đến đây phò ước với vị cao nhân thần bí.
- Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân quen đường thuộc lối dẫn Trình Lập Dân đi xuyên qua những người qua lại trên bên cảng, lại vượt ngang qua mười mấy chiếc thuyền to, lên trên một chiếc thuyền mui nhỏ hết sức tầm thường.
- Một tiểu đồng đang ngồi ngáp dài ở mũi thuyền ơ hờ hỏi:
- Tìm ai đó? Hoàng Xam Thần Tẩu đưa mắt nhìn ba nén nhang cắm ở mũi thuyền, ôn tồn hỏi:

- Tiểu ca, quý thuyền chủ có phải họ Hồ không vậy? Tiểu đồng gật đầu:

- Phải! Hoàng Xam Thần Tẩu hỏi tiếp:

- Quý chủ nhân có ở trong thuyền không? Tiểu đồng lắc đầu:

- Không! Hoàng Xam Thần Tẩu thoáng chau mày:

- Quý chủ nhân đã đi khỏi lúc nào vậy? Tiểu đồng vẫn đáp gọn lỏn:

- Tới qua!

- Có nó rõ là đi khỏi vì việc gì không? Tiểu đồng ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Có, dường như đi tìm một vị cô nương tên Nhạc Tố Trân...

Trình Lập Dân tự nãy giờ lặng thinh quan sát hai người đối thoại, vừa nghe ba tiếng “Nhạc Tố Trân”, bất giác rung động cõi lòng, thầm nhủ:

- Nếu người này thật sự giải cứu được Nhạc cô nương, rất có thể đây không phải là một sự lừa gạt, vậy là mình đã nghi lầm Cốc gia gia...

Hoàng Xam Thần Tẩu liếc nhanh Trình Lập Dân, hỏi tiếp:

- Tiểu ca, quý chủ nhân trước khi đi có dặn cuối giờ Mùi đầu giờ Thân hôm nay có khách đến không? Tiểu đồng vỗ trán:

- À! Đúng rồi, tiểu nhân suýt quên mất, lão gia họ Cốc phải không? Hoàng Xam Thần Tẩu gật đầu:

- Phải! Tiểu đồng đưa mắt nhìn Trình Lập Dân:

- Vậy vị này... hẳn là... là... À! Đúng rồi... Thiết Thủ Thư Sinh Trình thiếu hiệp...

Hoàng Xam Thần Tẩu như trút được gánh nặng bởi đã không tìm lầm chỗ, thở phào một hơi dài, nói:

- Vị thiếu hiệp này chính là Thiết Thủ Thư Sinh! Tiểu đồng vội đứng lên, chìa tay nói:

- Xin mời... xin mời hai vị vào trong dùng trà! Trình Lập Dân theo sau Hoàng Xam Thần Tẩu đi vào trong khoang thuyền, quét mắt nhìn quanh, diện tích trong khoang tuy chỉ chừng một trượng vuông, nhưng rất sạch sẽ và bày trí đơn sơ, tuyệt đối không có điều gì khả nghi.

Hai người ngồi xuống xong, nhân lúc gã tiểu đồng rót trà, Hoàng Xam Thần Tẩu hỏi:

- Tiểu ca này, quý chủ nhân có nói là bao giờ về không? Tiểu đồng mang trà đến đáp:

- Lão nhân gia ấy bảo bất luận tìm gặp Nhạc cô nương hay không cũng sẽ trở về trước khi trời tối.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lão nhân gia ấy còn bảo, nếu khách đói thì tiểu nhân làm vài món ăn ngon cho hai vị dùng trước.

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Thịnh tình của quý chủ nhân xin tâm lĩnh, bọn này chưa đói! Sau khi gã tiểu đồng lui ra, Hoàng Xam Thần Tẩu nói:

- Cầu mong vị cao nhân này cứu thoát Nhạc Tố Trân một cách thuận lợi thì tốt biết mấy! Trình Lập Dân cũng lòng đầy hy vọng tiếp lời:

- Cầu mong trời cao phò hộ! Hoàng Xam Thần Tẩu bỗng hỏi:

- Lập Dân, chuyến đi Vân Vụ Sơn kết quả thế nào? Linh được phục hồi dung mạo đã lấy được rồi phải không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng, đã lấy được rồi!

- Ồ! Đó thật không phải dễ dàng!

- Vâng, điều kiện hết sức hà khắc, nếu không nhờ...

- Có người khác nói giúp phải không?

- Vâng!

- Lập Dân, ngồi không đợi người rất là sốt ruột, vị cao nhân kia có lẽ còn lâu mới về, ngươi hãy kể về chuyện cầu xin linh được ở Độn Thế Cung Chủ cho Cốc gia gia nghe đi nào! Trình Lập Dân gật đầu, đoạn bèn kể lại chuyện đi Miêu Cương từ đầu chí cuối...

Lúc này, chỗ cách chiếc thuyền mũi nhỏ này chừng mười mấy trượng có một chiếc ngư thuyền gọn nhẹ, một ngư phụ trung niên đầu chít khăn xanh đang sửa lưới trên thuyền và một thiếu nữ áo trắng quần cộc đang vo gạo.

Tình cảnh ấy dường như hai người là mẹ con, nhưng hành tung của chiếc ngư thuyền này có phần khả nghi, vì trên thuyền chỉ có hai phụ nữ mà không có đàn ông, vậy họ có thể đánh cá thật chăng? Hơn nữa, hai người này dường như lòng có phần lơ đãng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía chiếc thuyền mũi của Trình Lập Dân.

Lát sau, thiếu nữ áo trắng vo gạo xong, nhưng không vào trong khoang mà lại quay sang ngư phụ trung niên nói:

- Mẫu thân bảo hôm nay nhất định sẽ lưới được cá to, thật không vậy? Ngư phụ trung niên liếc nhìn về phía chiếc thuyền mũi, đoạn nói:

- Nha đầu chết tiết, ta đã dối gạt ngươi bao giờ? Thiếu nữ áo trắng ngáp ngừng:

- Nhưng chúng ta chỉ có hai người, nếu thật sự lưới được cá to... đâu dễ kéo lên nổi.

Ngư phụ trung niên cười nhạt:

- Kéo lên nổi hay không, ngươi không cần lo, nhưng sau đó là tùy ở ngươi thu xếp đấy! Ngưng chốc lát, mỉm cười nói tiếp:

- Cá to dễ lưới nhưng chưa chắc ăn ngon, sau này bụng có vấn đề lại than khổ với ta, ta không màng đâu đấy! Thiếu nữ áo trắng giậm chân nũng nịu:

- Mẫu thân lại cười nhì nữ nữa rồi, nữ nhi không chịu đâu! Ngay khi ấy, một chiếc ngư thuyền nhỏ khác chậm chậm lướt đến, trên thuyền cũng có hai người, nhưng hoàn toàn trái ngược. Họ đều là đàn ông cả, chèo thuyền là một người trung niên vóc dáng như phù thủy, còn cầm lái là một lão nhân tóc bạc phơ rất khỏe mạnh.

Người trung niên vóng dáng phù thủy như vô tình như hữu ý liếc mắt nhìn hai mẹ con, rồi liền đậu lại ở chỗ cách chiếc thuyền mũi chừng năm trượng.

Ngư phụ trung niên chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn chiếc ngư thuyền ấy, rồi vờ tức giận quát:

- Nha đầu chết tiết, “không chịu” càng tốt, còn chưa mau đi nấu cơm, bụng trống rỗng mà lưới được cá to sao hả? Thiếu nữ áo trắng làm mặt xấu với ngư phụ trung niên, đoạn liền lủi nhanh vào trong khoang thuyền.

Lúc này lại có thêm năm chiếc ngư thuyền và hai chiếc thuyền nhanh hình thoi lần lượt đến gần chiếc thuyền mũi, cho dù các ăn mặc của họ đều là ngư dân và du khách thường, nhưng người có lòng nhìn là biết ngay, sự xuất hiện của họ tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Trên mặt sông vẫn ồn ào bận rộn như mọi ngày, nhưng trong bóng tối lại có một trận sát phạt kinh thiên động địa đang nhen nhúm...

Khi Trình Lập Dân kể xong chuyện đi đến Độn Thế Cung Chủ ở Miêu Cương, trời đã sẩm tối, trên mặt sông đã xuất hiện những ngọn đèn leo lét.

Gã tiểu đồng trên thuyền mũi thấp đèn xong, mang đến một chiếc khay, trong khay có bốn món ăn thơm phức, một ấm rượu và hai phần ly đĩa.

Gã tiểu đồng đôi mắt sáng ngập đầy vẻ cười nói:

- Hai vị khách quý hãy ăn uống trước, trời đã lên đèn, gia chủ nhân cũng sắp về đến rồi! Một tiếng nói oai nghiêm từ ngoài khoang tiếp lời:

- Tiểu Minh, khách đến rồi phải không? Gã tiểu đồng tên Tiểu Minh vội đáp:

- Đã đến lâu rồi! Đoạn quay sang Trình Lập Dân mỉm cười nói:

- Gia chủ nhân đã về đến rồi! Vừa dứt tiếng, nơi cửa khoang đã xuất hiện một người đàn ông võ phục đen, vóc dáng tầm thước, mặt mày đen đúa nhưng ánh mắt sáng quắc, tay cầm một chiếc túi rất dài.

Y bỏ chiếc túi dài xuống, đồng thời quay sang Hoàng Xam Thần Tẩu và Trình Lập Dân mỉm cười gật đầu.

Tiểu Minh không chờ chủ nhân nói những lời chào hỏi khách sáo với khách, lập tức hỏi:

- Chủ nhân đã tìm gặp Nhạc cô nương rồi ư? Người áo đen trầm giọng quát:

- Đừng hỏi, lập tức khai thuyền, nhanh lên! Tiểu Minh thè lưỡi, chui nhanh ra ngoài khoang, tiếp theo thuyền mui nhẹ chao động, hiển nhiên đã lướt đi.

Người áo đen mỉm cười nói:

- Xin lỗi, đã để cho hai vị chờ lâu, xin mời ngồi! Ba người ngồi xuống xong, Hoàng Xam Thần Tẩu cười áy náy nói:

- Các hạ hẳn là Hồ đại hiệp đã ngầm cứu giúp lão hủ phải không? Người áo đen cười khiêm tốn:

- Không dám, tại hạ chính là Hồ Phục! Hoàng Xam Thần Tẩu đứng lên ôm quyền thi lễ:

- Hồ đại hiệp vì cứu giúp lão hủ đã phải quá vất vả, xin nhận lão hủ một lạy! Hồ Phục đứng lên đáp lễ:

- Cốc lão quá lời rồi, giúp nhau trong lúc nguy khốn, đó là bổn phận của người trong giới võ lâm, chút ít công sức đâu có gì đáng kể.

Trình Lập Dân thấy hai người cứ mãi khách sáo với nhau, bất giác chau mày, không nén được hỏi:

- Hồ đại hiệp triệu tại hạ đến đây chẳng hay có gì chỉ giáo? Hồ Phục nghiêm mặt đáp:

- Chỉ giáo thì không dám, có tin quan trọng cần báo với Trình thiếu hiệp mới là thật tình. Nào, giờ xin mời Trình thiếu hiệp hãy xem đây là ai? Đoạn cúi xuống cởi chiếc túi dài ra, thì ra bên trong là một thiếu nữ, toàn thân y phục đen và khăn che mặt đen.

-oOo-

20. C 20

Hoàng Xam Thần Tẩu cúi xuống vén khăn che mặt của Nhạc Tố Trân lên, hiện ra gương mặt nửa xấu nửa đẹp, nhìn một hồi, ngẩng lên nhìn Hồ Phục xúc động nói:

- Hồ đại hiệp, lão hủ thật không biết nên cảm tạ đại hiệp như thế nào mới phải! Hồ Phục cười giòn:

- Giúp người là một niềm sung sướng, sự đền đáp ấy quý giá hơn bất kỳ một vật hữu hình nào, Cốc lão không nên khách sáo thì hơn! Trình Lập Dân bỗng như hiểu ra hỏi:

- Hồ đại hiệp, có người của Thái Cực Giáo đuổi theo phải không? Hồ Phục nghiêm túc đáp:

- Vâng, nếu không có người đuổi theo, tại hạ đâu lập tức khai thuyền thế này! Lúc này Trình Lập Dân đã nghe thấy chung quanh đều có tiếng mái dầm khua nước.

Qua tiếng động, dường như đối phương đang bao quanh chiếc thuyền mui này.

Lắng nghe một hồi, Trình Lập Dân nhướng mày, mắt rục sát cơ cười khẩy nói:

- Xem ra chúng ta đã bị bao vây rồi! Hồ Phục với Hoàng Xam Thần Tẩu cũng không khỏi biến sắc mặt, trong mắt hai người đều thoáng qua một vẻ kinh ngạc khó phát giác.

“Choang” một tiếng lạnh lói, Tử Anh Kiếm của Trình Lập Dân đã tự động ra khỏi bao hơn ba tấc, ánh tím lan tỏa, hàn khí buốt da.

Tử Anh Kiếm lâu năm thông linh, mỗi khi chủ nhân gặp kiếp nạn hay chuyện sát phạt đều tự động ra khỏi bao để cảnh báo.

Trình Lập Dân lập tức đề cao cảnh giác, song bề ngoài vẫn thản nhiên đưa tay sờ chuôi kiếm và nói:

- Chỉ mới mấy ngày không uống máu người mà mi đã cuống lên rồi! Nhè nhẹ đẩy kiếm vào bao, mỉm cười nói tiếp:

- Bằng hữu chớ nóng nảy, lát nữa sẽ có cơ hội ra oai mà! Lúc này, Hồ Phục với Hoàng Xam Thần Tẩu với ánh mắt kinh ngạc nhìn nhau, Hồ Phục lập tức thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đoạn quay lại với giọng hết sức kinh ngạc nói:

- Tình huống này thật quá khó hiểu...

Hoàng Xam Thần Tẩu tiếp lời:

- Nghiêm trọng lắm sao?

- Chúng ta bị ít nhất cũng trên mười chiếc thuyền bao vây!

- Hành động của Thái Cực Giáo thần tốc đến vậy ư?

- Không! Hồ mỗ hoài nghi bọn họ là...

Hồ Phục chưa dứt lời, một tiếng ngâm văng vẳng vọng đến:

- “Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông. Sóng nước đãi ngộ mọi anh hùng. Thị phi thành bại như bào ảnh. Một vò rượu nhạt vui tương phùng!”.

Tiếng ngâm rần rở và vang dội, tốc độ nhanh khôn tả và tiến về phía chiếc thuyền mui.

Một tiếng nói âm trầm quát to:

- Không được tiến thêm, thuyền kia chuyển hướng ngay! Tiếng nói rần rở cười ha hả:

- Sao lại nói vậy? Con sông này là tài sản riêng của tôn giá hay sao? Tiếng nói âm trầm tức giận quát:

- Cuồng đồ, ngươi vờ vĩnh gì chứ? “Bùng!”.

“Rào...”.

Một lời không hợp, đôi bên dường như đã động thủ, những cột nước to kinh phong chạm nhau đẩy bắn lên, trong đêm tối nghe thật kinh tâm động phách.

Chiếc thuyền mui của Trình Lập Dân cũng bị ảnh hưởng, chao động dữ dội.

Lúc này, xung quanh vang dậy tiếng quát mắng âm ỉ, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tiếng nước văng bắn ào ào, tiếng gào thét thảm thiết... hết sức hỗn loạn.

Hiển nhiên, cuộc chiến hết sức khốc liệt.

Hoàng Xam Thần Tẩu với Hồ Phục ánh mắt biến đổi liên hồi, hiển nhiên hai người cũng bị cuộc hỗn chiến này làm cho tâm trí rối rắm.

Trình Lập Dân cũng vậy, chàng đành rằng hết sức thắc mắc đối với bọn người bao vây, mà ngay cả đối với Hoàng Xam Thần Tẩu và Hồ Phục, chàng cũng chưa hoàn toàn từ bỏ lòng hoài nghi.

Điều càng khiến chàng lo lắng hơn là lúc này thuyền đang đi trên Trường Giang rộng thênh thang và lại trong đêm tối, trong khi chàng hoàn toàn không biết thủy tính, nếu xảy ra chuyện động thủ thì chàng thật bất lợi, huống hồ lại còn có Nhạc Tổ Trân phải cần chàng bảo vệ...

“Vút” một tiếng, một mũi tên lửa bắn trúng chiếc thuyền mui.

Hoàng Xam Thần Tẩu vội tay phải vung lên, đánh bay mũi tên lửa trên mũi, tay áo trái phất ra, làm tắt ngọn nến trong khoang, đồng thời hồi hã nói:

- Dân nhi, mau giải khai huyết đạo và bảo vệ nghĩa tử, việc đối địch để lão phu với Hồ đại hiệp ứng phó được rồi! Hồ Phục cũng hồi hã nói:

- Trình thiếu hiệp, tại hạ đã điểm thủy hiệp của Nhạc cô nương...

Đoạn quay ra ngoài khoang quát:

- Tiểu Minh, hãy gắng hết sức đột phá vòng vây! Tình thế này thật quá hỗn loạn và cũng quá bí ẩn.

Xung quanh thì những người không rõ lai lịch đánh nhau ác liệt, còn bốn người trong thuyền thì một đang hôn mê, ba người thì bề ngoài là đồng hội đồng thuyền, nhưng trong lòng lại có ý đồ riêng, nhất là Trình Lập Dân lại càng nghi vấn trùng trùng.

Những người đang hỗn chiến kia có thể khẳng định một phe là Thái Cực Giáo, còn phe kia là ai? Trợ thủ của Hồ Phục ư? Hay là...

Vì sao bọn họ lời chưa nói rõ đã đánh nhau thế này? Trình Lập Dân vừa toàn thần giới bị vừa từ từ đi đến gần Nhạc Tổ Trân, chuẩn bị giải khai huyết đạo cho nàng.

Ngay khi ngón tay chàng sắp chạm vào người Nhạc Tổ Trân...

Bỗng nghe một tiếng nói trong trẻo từ xa vọng đến:

- Trình Lập Dân, hãy coi chừng kẻ địch ở ngay bên cạnh! Cùng lúc ấy, Nhạc Tổ Trân đột nhiên vung tay, nhanh như chớp điểm trúng yếu huyệt Khí Hải của Trình Lập Dân.

Đồng thời, hai cổ tay Trình Lập Dân cũng bị Hồ Phục và Hoàng Xam Thần Tẩu nắm giữ.

Nếu tiếng nói cảnh báo kia vọng đến sớm hay muộn một chút thì tình hình không đến nỗi tồi tệ hại như vậy, nhưng lại vọng đến ngay trong lúc bốn người trong khoang thuyền cùng hành động, để khiến Trình Lập Dân giật mình phân tâm, bị đối phương chế ngự một cách dễ dàng.

Lúc này Trình Lập Dân huyết Khí Hải bị khống chế, mạch môn hai tay bị nắm giữ, chân khí toàn thân không vận hành được nữa, cho dù chàng công lực thông huyền cũng chẳng sao thì thối được.

Hoàng Xam Thần Tẩu cười hăng hắc nói:

- Người đầu xảo quyết đến mấy cũng khó khỏi trúng kế lão phu. Tiểu cẩu, oai phong mọi khi của người đầu hã? Trình Lập Dân mắt rục sát cơ, cắn chặt răng lặng thinh.

Nhạc Tổ Trân đứng phất dậy, oai nghiêm khê quát:

- Chử Vô số Bốn chớ nói lời thôi, hãy điểm thêm huyết đạo của hã và trói thật chặt, chuẩn bị đột phá vòng vây.

Trình Lập Dân qua tiếng nói đã nhận ra kẻ giả mạo Nhạc Tổ Trân chính là Bạch Văn, bèn cười khẩy nói:

- Bạch cô nương, khá khen cô nương đã nghĩ ra được thủ đoạn quanh mình như vậy! Bạch Văn thần nhiên cười:

- Bốn cô nương đã nói với người lâu rồi mà! Bốn cô nương làm việc gì chỉ cần đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn, chẳng lẽ người lại chóng quên đến vậy sao? Trong khi nói đã vung chỉ liên tiếp điểm vào ba huyệt Phân Thủy và tả hữu Kỳ Môn, đồng thời Hoàng Xam Thần Tẩu giả với Hồ Phục cũng chia nhau điểm vào hai huyệt Kiên Tĩnh của chàng và còn tiện tay điểm vào Á huyệt của chàng.

Thế là, Trình Lập Dân ngoại trừ đầu óc còn có thể suy nghĩ và mũi còn có thể hô hấp, cơ hồ đã trở thành một người chết.

Trong thoáng chốc, bao dĩ vãng hiện về, lòng ngổn ngang trăm mối.

Bí mật thân thể mãi mãi không còn khám phá được nữa.

Mối hận hủy hoại Tam Nghĩa Trang và huyết hải thâm thù mà đại thẩm áo xanh Cao Tổ Tổ đã nói cũng không thể nào báo phục được nữa.

Nhiệm vụ ân sư giao phó cũng không sao hoàn thành...

Cốc gia gia và nghĩa tử Nhạc Tổ Trân bị lọt vào tay bọn Thái Cực Giáo, cùng với phụ thân và nghĩa thúc tuy đã thoát khỏi tay bọn Thái Cực Giáo, nhưng thần trí chưa hồi phục, cũng chẳng thể giải cứu được nữa...

Lại còn Lãnh Văn Anh thanh mai trúc mã và Bạch Mẫn tình sâu nghĩa nặng cũng không thể nào gặp lại nhau nữa...

Trong cõi sâu lòng chàng phát ra một tiếng thở dài:

- Ôi! Thật không ngờ Trình Lập Dân ta lại chết một cách hồ đồ thế này...

Nghĩ đến cái chết, chàng liên tưởng đến chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch của mình, thăm tính thời gian, bắt đầu từ ngày Hải Thiên Tứ Hữu nói là chỉ sống được một trăm ngày, đến nay đã hơn một trăm hai mươi ngày rồi, vì sao mình hãy còn sống? Trong những ngày qua, bao cuộc hành trình khẩn cấp và nhiệm vụ gian nan đã khiến chàng quên mất chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch của mình.

Lúc này chợt nghĩ đến và phát giác mình đã sống hơn trăm ngày, bất giác tạm quên đi cảnh ngộ lúc này, bắt đầu suy tìm nguyên nhân.

Chàng nhớ rất rõ lời nói của Hải Thiên Tứ Hữu, chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch không có thuốc cứu chữa, trừ phi giao hợp với nữ nhân có cùng chứng bệnh thì mới khỏi.

Trong đời chàng chỉ một lần trúng phải xuân dược của Xuân Đào, từng một lần ái ân với Bạch Mẫn, ngoài ra chưa hề gần gũi với một người con gái khác, chẳng lẽ Bạch Mẫn cũng...

Chàng bất giác vui mừng thầm nhủ:

- Ô! Đúng rồi, khi lần đầu tiên Bạch Mẫn giải cứu mình, chẳng phải đã nói với Bạch Văn là không còn sống được bao lâu nữa? Và về sau nàng cũng nhiều lần nói như vậy, vậy qua việc tuyệt chứng mình đã khỏi thì Bạch Mẫn chắc chắn cũng có tuyệt chứng giống như mình...

Lúc này, chiếc thuyền mui với những chiếc thuyền bao vây đều đã tiến vào khu vực hồ Động Đình, cho dù mặt sông rất rộng, nhưng chiếc thuyền mui vẫn không sao thoát khỏi vòng vây của đối phương.

Một tiếng nói thê lương từ xa vọng đến, cắt đứt giòng suy tư của Trình Lập Dân:

- Sư phụ, lâu thế này không thấy động tĩnh của y, xem ra y... y... đã dữ nhiều lành ít rồi...

Trình Lập Dân rung động cõi lòng, thầm nhủ:

- Đó chẳng phải tiếng nói của Lãnh Văn Anh là gì? Sao nàng cũng đến đây thế nhỉ? Sư phụ của nàng là ai? Những chiếc thuyền bao vây kia chẳng lẽ là do nàng...

Một tiếng nói quyen rũ tiếp lời:

- Nha đầu hãy ráng một chút, cá to đã vào lưới rồi, giờ chỉ chờ kéo lên thuyền nữa thôi!

- Sư phụ, nhưng... nhưng y... y...

- Nha đầu chớ nản lòng... kẻ nào cản ta là chết! “Bùng!”.

Người có tiếng nói quyen rũ sau khi tung ra một chưởng, vẫn ung dung nói tiếp:

- Nha đầu, có sư phụ đây, ngươi sợ gì chứ? Cho dù Trình Lập Dân có chết, sư phụ cũng sẽ bảo Diêm Vương hoàn hồn cho hắn...

Lúc này, Bạch Văn sau một hồi suy nghĩ, lạnh lùng nói:

- Yêu phụ chớ ngông cuồng khoác lác, không sợ thụt lưỡi sao hả? Lãnh Văn Anh tức giận quát:

- Tiện tỳ vô sỉ, ngươi đã làm gì Trình Lập Dân rồi hả? Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi không chờ Bạch Văn trả lời, giận dữ quát:

- Cuồng đồ muốn chết...

Sau một tiếng “hự” đau đớn, chỉ nghe một tiếng hỏi hả nói:

- Hạ đại tể, xin hãy nương tay! Bảo Tướng Yêu Cơ tức giận hỏi:

- Cùng toan chết tiết, người làm gì vậy hả? Người được gọi là “Cùng Toan” vội đáp:

- Người đó là Thuần Y Cái Hiệp Sử Thanh Sơn thần trí bị mê!

- Y là Sử Thanh Sơn trong Phong Trần Tam Hữu ư?

- Đúng vậy!

- Được, người giao cho người, đón lấy! Lúc này Trình Lập Dân đã nghe ra được chút ít, người được gọi là “cùng toan” hiển nhiên là Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu trong Hải Thiên Tứ Hữu, còn sư phụ của Lãnh Văn Anh đã được Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu gọi là “Hạ đại tể”, chắc chắn là Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi.

Qua việc trong Bát Hoang Bát Dị đã có hai người hiện diện và Thuần Y Cái Hiệp Sử Thanh Sơn bị bắt giữ, hiển nhiên phe chính phái đã chiếm ưu thế, nhưng bản thân mình lại bị khống chế thế này, biết làm sao đây? Lãnh Văn Anh hồi lâu không nghe đối phương trả lời, bất giác nghiêng răng quát:

- Tiện tỳ, sao không trả lời? Bạch Văn thản nhiên hỏi:

- Người là ai? Quan hệ thế nào với Trình Lập Dân? Lãnh Văn Anh cố nén lửa giận trong lòng, lạnh lùng đáp:

- Bốn cô nương là Lãnh Văn Anh, con gái của Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình, Trình Lập Dân là vị hôn phu của bốn cô nương! Bạch Văn buông tiếng cười khinh miệt, bỗng nghe một giọng the thé nói:

- Mỹ nhân, vị hôn phu của nàng ở đây này! Đó hiển nhiên là tiếng nói của Lãnh Tu.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu trầm giọng quát:

- Tiểu tử, rút về ngay! “Bùng” một tiếng rền rĩ, nước văng tung tóe, chỉ nghe tiếng Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang nói:

- Cùng toan kia, sao lại hơn thua với hậu sinh văn bối thế này? Nào nào, bạn già chúng ta hãy đấu vài chiêu thử xem...

Tình hình cuộc chiến vốn đã dần lắng dịu, giờ do viện binh của Thái Cực Giáo kéo đến lại trở nên ác liệt như trước.

“Vút” một tiếng, một mũi tên lửa từ chỗ không xa bay vút lên không.

Theo sau, phía Quân Sơn cũng có một mũi tên lửa giống vậy bắn ra.

Ánh đèn lấp lánh, mấy mươi chiếc thuyền nhẹ từ phía Quân Sơn lướt nhanh đến...

Bạch Văn vốn đã thâm yên tâm, giờ thấy vậy bất giác lại lo lắng, tức giận cười khẩy nói:

- Bọn thủy khấu Quân Sơn cũng dám chống đối Thái Cực Giáo! Ngưng chốc lát, lớn tiếng quát:

- Chữ Vô số Bốn, hãy thấp đèn và mang Trình Lập Dân ra ngoài khoang thuyền! Ánh lửa lóe lên, trên khoang thuyền mũi bùng sáng lên hai ngọn đuốc.

Bạch Văn lúc này đã khôi phục diện mạo, võ phục trắng, khăn choàng trắng, dưới ánh đuốc trông càng thêm diêm lệ lạnh lùng.

Bên trái nàng ta là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân giả, cũng chính là chữ Vô số Bốn. Bên phải là Hồ Phục, còn Trình Lập Dân hai tay bị trói ngược ra sau, hết như tượng gỗ nghiêng người dựa vào vai trái Bạch Văn.

Lúc này, viện binh của Thái Cực Giáo đã kéo đến rất đông, cuộc chiến lại trở nên kịch liệt, nhưng từ trong ánh lửa sáng nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề tối mịt, chỉ nghe tiếng quát tháo và tiếng vang động hỗn loạn, không sao phân biệt được bên nào chiếm ưu thế.

Điều càng khiến Bạch Văn lo lắng là những chiếc thuyền nhẹ từ phía Quân Sơn tiến đến đã càng lúc càng gần...

Lúc chiếc thuyền mũi bừng sáng ánh đuốc, trong tối vọng đến tiếng gọi thẳng thốt của Lãnh Văn Anh:

- Sư phụ...

Chỉ nghe Bảo Tướng Yêu Cơ trầm giọng nói:

- La lối gì chứ, sư phụ cam đoan tiểu tử ấy không chết được đâu! Tiếp theo là một tiếng cười khẩy, ánh xanh lấp lánh, Bạch Văn tay cầm ngay Thanh Minh Kiếm, kề trên cổ Trình Lập Dân, lạnh lùng nói:

- Bỏ cô nương lập tức lấy mạng hân cho người xem!

- Á! Lãnh Văn Anh lại thét lên một tiếng thẳng thốt, nhắm mắt lại.

Bảo Tướng Yêu Cơ cười khanh khách nói:

- Tiểu yêu tinh, người nữ không? Lúc này, một chiếc thuyền nhẹ hình thoi xen qua vòng chiến hỗn loạn lướt nhanh đến.

Bạch Văn từ trong sáng nhìn ra tối, nhất thời không sao phân biệt được đó là địch hay bạn, vội quát:

- Ai đó?

- Chu Lương đây! Chu Lương vừa dứt tiếng, một tiếng cười sang sảng tiếp lời:

- Tên tiểu tử ngỗ nghịch bất hiếu, lục thân bất nhận kia, người chạy không thoát đâu! Liền thấy một dây câu rất mảnh hết như linh xà bay nhanh về phía Chu Lương. Thì ra người ấy chính là Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên.

Lúc này chiếc thuyền nhẹ của Chu Lương còn cách chiếc thuyền mũi của Bạch Văn chỉ chừng một trượng, với công lực của Chu Lương chỉ cần một cái tung mình là đến, nhưng khôn nổi cuộn dây câu của Tứ Hải Ngư Phu đang chụp xuống đỉnh đầu y, nếu y tung mình, khác nào tự chui đầu vào vòng dây câu! Thanh Minh Kiếm trong tay Bạch Văn tuy có thể chém đứt dây câu của Tứ Hải Ngư Phu, kịp thời giải cứu Chu Lương, ngặt nỗi khoảng cách quá xa và trên mặt hồ tối mịt, lại không dám liều lĩnh phóng ra cứu.

Điều tệ hại hơn nữa là âm mưu đối với Trình Lập Dân hôm nay vốn rất bí mật và chắc chắn thành công, không ngờ chẳng những tin tức bị tiết lộ, mà thực lực của đối phương còn mạnh hơn thực lực dự phòng của nàng ta quá nhiều, nên nàng ta lòng hết sức lo lắng, ảnh hưởng rất nhiều đến việc ứng biến và giải cứu cho Chu Lương.

Mất thấy Chu Lương khó mà thoát khỏi dây câu của Tứ Hải Ngư Phu, ngay trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy...

Chữ Vô số Bốn đứng bên Bạch Văn đột nhiên tay phải giơ lên, một luồng tiềm lực vô hình lập tức đẩy bật dây câu của Tứ Hải Ngư Phu, Chu Lương thừa cơ tung mình, thoát khỏi vòng nguy hiểm, lên trên thuyền mũi.

Tứ Hải Ngư Phu cười ha hả nói:

- Các hạ thân thủ như vậy hẳn không phải phường vô danh, sao lại giả trang Cốc lão đầu dối mình gạt người, hay là có gì...

Tứ Hải Ngư Phu trong khi nói, chiếc thuyền hình thoi của ông cũng cùng lúc lao nhanh về phía thuyền mũi.

Chữ Vô số Bốn tay áo phát ra và quát to:

- Xuống ngay! “Bùng” một tiếng vang dội, một cột nước bắn lên không cao hơn trượng.

Chiếc thuyền hình tHồi của Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên nhanh như tên bắn đâm thẳng vào thuyền của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, còn Tứ Hải Ngư Phu thì chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Chữ Vô số Bốn hướng về Bạch Văn truyền âm nói:

- Hãy còn chừa Quản lão tặc giở trò dưới nước! Đoạn quét mắt nhìn quanh, nói tiếp:

- Bạch cô nương, tình thế không ổn, chúng ta phải tìm cách đột phá vòng vây ngay! Lúc này, mười mấy chiếc thuyền nhẹ đến từ phía Quân Sơn đã dần đến gần, hiển nhiên đó là do đuốc lửa trên chiếc thuyền mũi dẫn đến.

Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc tay quần vải trắng hô to:

- Các huynh đệ Quân Sơn nghe đây, bất kỳ người nào trên tay không quần vải trắng đều là kẻ địch, giờ hãy chọn mục tiêu tác chiến, tốt hơn hết là bắt sống.

Chỉ nghe tiếng “tùm tùm” liên hồi, đoàn thuyền đến từ Quân Sơn đã có hai mươi mấy người phóng xuống nước.

Bạch Văn trầm giọng nói:

- Chữ Vô số Bốn cùng bốn cô nương ngự địch mở đường, Chu Lương với Hồ Phục bảo Tiểu Minh lái thuyền đột phá vòng vây.

“Ào” một tiếng, Tứ Hải Ngư Phu toàn thân ướt sũng nhô lên ở trước mũi chiếc thuyền mũi, đồng thời ánh bạc lóe lên, dây câu chụp xuống đỉnh đầu Tiểu Minh đang dìu đỡ Trình Lập Dân.

Bạch Văn tức giận quát:

- Lão tặc dám giở trò ám toán! Ánh xanh lấp loáng, Thanh Minh Kiếm nhanh như chớp quét vào dây câu của Tứ Hải Ngư Phu.

Tứ Hải Ngư Phu rất kiên kỵ Thanh Minh Kiếm trong tay Bạch Văn, trong tiếng cười ha hả, giật nhẹ cần câu, dây bạc chuyển hướng, “vút” một tiếng, cuốn về phía chữ Vô số Bốn, cao giọng nói:

- Cao nhân không dám gặp người kia, xuống đây! Chữ Vô số Bốn cười khẩy:

- Chưa chắc! Hai tay áo vung lên, một luồng kinh phong cực mạnh xô ra, chặn đứng dây câu của Tứ Hải Ngư Phu.

Ngay khi ấy, chiếc thuyền mũi bởi Chu Lương với Hồ Phục phóng lên, khiến thuyền lướt nhanh tới trước, thoát khỏi uy lực dây câu của Tứ Hải Ngư Phu.

Tứ Hải Ngư Phu danh liệt trong Bát Hoang Bát Dị, lẽ đương nhiên rất giỏi bơi lội, một chiêu không trúng đích, tức giận quát:

- Lũ tặc tử, các ngươi chạy không thoát đâu! Trong tiếng quát, ông đã nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng chiếc thuyền mũi dưới sự điều khiển toàn lực của hai cao thủ võ lâm, lướt đi như tên bắn, cho dù Tứ Hải Ngư Phu giỏi bơi lội đến mấy cũng khó thể đuổi kịp.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát từ xa vọng đến:

- Quản lão đại, đón lấy! “Bộp” một tiếng, một mảnh ván rơi xuống trước mặt Tứ Hải Ngư Phu.

Thì ra Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu mắt thấy kẻ địch chính đã sắp thoát khỏi vòng vây, Tứ Hải Ngư Phu nhất thời không đuổi theo kịp, trong khi bản thân ông lại bị Âm Dương Thần Ma cầm chân, trong lúc cấp bách, ông đành dùng mũi chân hất một mảnh ván gỗ cho Tứ Hải Ngư Phu.

Tứ Hải Ngư Phu sau khi tung mình lên ván gỗ, như hổ thêm cánh, lướt đi như gió trên mặt nước, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với chiếc thuyền mũi.

Lúc này cục diện ngoại vi đã hoàn toàn bị giới hiệp nghĩa khống chế, chỉ còn mỗi mình Âm Dương Thần Ma cố sức kháng cự.

Chỉ nghe lão nhân tóc bạc lớn tiếng quát:

- Các huynh đệ Quân Sơn nghe lệnh, bắt chắp thủ đoạn chặn chiếc thuyền kia lại! Ba chiếc thuyền nhẹ nghe lệnh lập tức lao nhanh đến, đâm thẳng vào chiếc thuyền mui.

Người trên thuyền mui vội chuyển hướng tránh. Bạch Văn quay sang Tiểu Minh đang dìu Trình Lập Dân quát:

- Mau đem tiểu tử ấy vào trong khoang, canh chừng cẩn thận! Chữ Võ số Bốn lấy Tử Anh Kiếm của Trình Lập Dân cầm chặt trong tay, ngưng thần chờ địch.

Chiếc thuyền mui vì chuyển hướng quá vội, tốc độ chững lại, Tứ Hải Ngư Phu lập tức đuổi kịp, vung nhanh cần câu, ánh bạc lấp loáng, dây câu đã quấn lấy Chu Lương và Hồ Phục, rồi thuận thế giật về, ném Chu Lương xuống nước, còn Hồ Phục thì bị ném lên chiếc thuyền nhỏ đến từ Quân Sơn.

Chiếc thuyền mui lúc này không người điều khiển, lập tức quay vòng vòng...

Tứ Hải Ngư Phu biết cần câu của mình không thể đương cự với Tử Anh Kiếm và Thanh Minh Kiếm, bèn giắt cần câu lên trên vai, hai tay vung lên, hai luồng chưởng lực như bài sơn đảo hải chia nhau xô về phía Bạch Văn và chữ Võ số Bốn.

“Bùng” một tiếng vang rền, chiếc thuyền mui xoay vòng dữ dội, Tứ Hải Ngư Phu cũng bị chấn động, trượt lui gần ba trượng.

Chu Lương bị ném xuống nước lúc này đã vùng vẫy trèo lên sau thuyền mui...

Tứ Hải Ngư Phu trong tiếng cười vang lại tiến đến gần chiếc thuyền mui...

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi cũng theo thuyền lướt nhanh đến...

Tình huống này khiến Bạch Văn vốn rất tự cao tự đại cũng không khỏi bối rối.

Nhưng chữ Võ số Bốn thì lại hết sức điềm tĩnh.

Bạch Văn vừa hoành kiếm chờ địch, vừa đưa mắt nhìn Chu Lương đang lồm cồm bò vào trong khoang hải:

- Thọt thương có nặng không vậy? Chu Lương gắng gượng đáp:

- Không nhẹ, nhưng chưa chết được! Bạch Văn gật đầu:

- Thôi được, hãy nghỉ ngơi giây lát đi! Đoạn quay sang Tứ Hải Ngư Phu và Bảo Tướng Yêu Cơ đang tiến đến gần, lạnh lùng quát:

- Hai người mà tiến thêm bước nữa, bốn cô nương lập tức lấy mạng Trình Lập Dân.

Bảo Tướng Yêu Cơ cười khanh khách:

- Chỉ sợ người không đành lòng hạ thủ đó thôi! Bạch Văn nhướn mày:

- Tôn giá nói không sai, nhưng khi cần thiết, bốn cô nương có thể ra lệnh cho người khác hạ thủ.

Tứ Hải Ngư Phu ngửa mặt cười vang:

- Tiểu yêu tinh, người định dùng sự sống chết của Trình Lập Dân để làm điều kiện thoát thân hôm nay phải không? Bạch Văn thấy bại thế không sao vẫn hỏi được nữa, y thị lại trở nên bình tĩnh nói:

- Chẳng lẽ không được sao? Tứ Hải Ngư Phu cười nói:

- Dĩ nhiên là được, nhưng...

Bạch Văn hất hàm:

- Nhưng sao?

- Chỉ sợ sự tính toán của người sai lầm thôi! Bạch Văn chưa kịp tiếp lời, chữ Võ số Bốn cười khẩy nói:

- Liên can gì đến người chứ? Tứ Hải Ngư Phu cười khinh miệt:

- Lão phu đang nói chuyện với chủ nhân của ngươi, cái thứ không dám gặp người như ngươi, đâu có tư cách xía miệng vào.

Chữ Vô số Bốn trầm giọng:

- Quần Văn Nguyên, kẻ khác sợ Hải Thiên Tứ Hữu các ngươi, nhưng trong mắt lão phu, các ngươi chỉ là phường tuồng, có hư danh mà thôi! Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Hôm nay cho dù không dùng tên tiểu tử Trình Lập Dân uy hiếp thì bọn ham mê danh lợi các ngươi cũng chẳng làm gì được bọn ta.

Tứ Hải Ngư Phu cười to:

- Uổng cho hư danh cũng được, danh phù kỳ thực cũng được, nhưng ít ra lão phu cũng chưa từng làm điều gì không dám gặp người, không như ngươi mượn diện mạo của Cốc lão đầu ám toán kẻ khác.

Chữ Vô số Bốn vừa định trả đũa, Bạch Văn tức giận quát:

- Im mồm! Đoạn quay sang Tứ Hải Ngư Phu lạnh lùng nói:

- Mấy người muốn Trình Lập Dân sống hay là chết? Tứ Hải Ngư Phu nhướng mày:

- Lão phu sẵn sàng nghe cao kiến của ngươi!

- Nếu muốn sống, chuyện hôm nay đến đây kết thúc, sau này gặp đâu tính đó, các ngươi vẫn còn cơ hội giành lại Trình Lập Dân.

Tứ Hải Ngư Phu cười khẩy:

- Ý ngươi là nếu muốn Trình Lập Dân sống thì phải buông tha các ngươi, để cho các ngươi bình an rời khỏi đây phải không? Bạch Văn gật đầu:

- Không sai! Tứ Hải Ngư Phu lắc đầu:

- Không thể được, ngươi nói tiếp đi!

- Còn muốn Trình Lập Dân chết thì rất đơn giản, lấy mạng tên tiểu tử này trước, sau đó chúng ta quyết một phen tử chiến.

Tứ Hải Ngư Phu cười nhạt:

- Thật đáng tiếc, hai cách ấy của ngươi, lão phu đều không đồng ý! Bạch Văn tức giận quát:

- Lão tặc, ngươi dám bốn cột bốn cô nương hả? Tứ Hải Ngư Phu thản nhiên cười:

- Bốn cột ngươi? Ha ha... ngươi thôi còn hơn đậu hủ thối, lão phu chẳng thèm đâu! Bạch Văn tức đến mặt tái ngắt, toàn thân run rẩy, thốt chẳng nên lời.

Chữ Vô số Bốn như đoán ra Tứ Hải Ngư Phu có ý kéo dài thời gian, bất giác sinh lòng hoài nghi, trầm giọng quát:

- Quần Văn Nguyên, bằng thân phận của ngươi, nói năng nên thận trọng một chút! Tứ Hải Ngư Phu cười khinh:

- Đối với hạng người không đáng tôn trọng, lão phu luôn như vậy cả! Chữ Vô số Bốn nhẹ vung Tử Anh Kiếm trong tay, hất hàm nói:

- Quần Văn Nguyên, đừng kéo dài thời gian nữa, nếu ngươi tự nhận là nhân vật trong Bát Hoang Bát Dị thì hãy lên trên thuyền này, chúng ta bằng vào chân tài thực học quyết một phen tử chiến. Nếu ngươi thắng, những người trên thuyền sẽ xuôi tay chịu trói, còn như ngươi thua, lão phu cũng không đòi hỏi quá đáng, chỉ cần các ngươi thả người của bốn giáo ra, để cho ngươi tự do rời khỏi, giải pháp này của lão phu đủ ưu đãi chứ? Bảo Tướng Yêu Cơ cười xen lời:

- Tuy là không gặp được người, nhưng khẩu khí cũng chẳng nhỏ! Tứ Hải Ngư Phu lắc đầu:

- Điều kiện ấy tuy phóng khoáng, nhưng rất tiếc là lão phu không có hứng thú hầu tiếp! Chữ Võ số Bốn cười khẩy:

- Sao không nói là không có can đảm! Tứ Hải Ngư Phu cười nhạt:

- Lão phu chẳng thèm tranh cãi, người nói hộ lão phu thì cũng vậy thôi...

Lúc này chiếc thuyền nhẹ trên có Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Âm Dương Thần Ma đã dần tiến đến gần chiếc thuyền mui...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vừa chưởng chỉ cùng thi triển tới tấp tấn công, vừa cười to nói:

- Người âm dương, lui đến đây chẳng an toàn đâu, hãy nhìn xem...

Bảo Tướng Yêu Cơ khoát tay với những chiếc thuyền cản đường đến từ Quân Sơn, cười nói:

- Xin chư vị tránh đường, để cho lão quái vật ấy tự chui vào lưới...

Hai chiếc thuyền đến từ Quân Sơn đang cản đường chiếc thuyền của Âm Dương Thần Ma nghe vậy liền tách sang hai bên tránh đường.

Bạch Văn hồi lâu lặng thinh, giờ mới lạnh lùng quát:

- Chữ Võ số Bảy, đừng lãng phí tinh thần nữa, hãy về thuyền ngay! Âm Dương Thần Ma vâng lệnh, toàn lực tung ra một chưởng, ngăn cản thế công của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, rồi thừa cơ tung mình, lên trên thuyền mui...

Ngay khi ấy, Bảo Tướng Yêu Cơ cười đắc ý nói:

- Cá to đã vào lưới cả rồi, đồ nhi, kéo lưới đi nào! Một tiếng nữ trong trẻo từ trong khoang chiếc thuyền mui vang lên:

- Sư phụ, đồ nhi đến đây! Hiển nhiên đó là tiếng nói của Lãnh Văn Anh.

Bạch Văn biến sắc mặt, vung động trường kiếm tung mình về phía cửa khoang thuyền.

Thốt nhiên, một vệt sáng tím từ trong khoang bay vút ra...

Bạch Văn buông tiếng quát giận dữ, Thanh Minh Kiếm trong tay thi triển chiêu “Mãn thiên hoa vũ”, một chùm sáng xanh phủ chụp xuống luồng sáng tím.

Trong làn kiếm khí lạnh buốt, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên:

- Buông tay! Thân người Bạch Văn bay vút sang thuyền của Bảo Tướng Yêu Cơ, cùng lúc ấy, Âm Dương Thần Ma còn chưa kịp điều hòa lại hơi thở cũng chẳng rõ bị ai ném sang thuyền của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Sự biến hóa quá bất ngờ, hiện trường ngoại trừ Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, Tứ Hải Ngư Phu và Bảo Tướng Yêu Cơ ba người bởi biết rõ nội tình nên không chút ngạc nhiên, chỉ thở phào một hơi dài như vừa trút được gánh nặng, tất cả đều kinh ngạc đến ngẩn người ra tại chỗ.

Ngay cả lão luyện xảo quyết như chữ Võ số Bốn tuy đoán biết trước Tứ Hải Ngư Phu cố ý kéo dài thời gian, đã sớm đề cao cảnh giác, song chẳng ngờ sự biến quá đột ngột, nhất thời kinh hoàng và tức giận đến mức quên cả việc ra tay cứu giúp.

Lúc này, trước cửa khoang chiếc thuyền mui có ba người tuổi trẻ rất nổi bật đứng sừng sững vai nhau.

Một là Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân khí vũ bất phàm tay cầm ngang Thanh Minh Kiếm. Một là Lãnh Văn Anh giả trang ngư nữ xinh đẹp duyên dáng.

Một là nam đồng tuổi chừng mười hai mười ba, mày thanh mục tú, da rám nắng, chính là Tiểu Minh.

-oOo-

21. C 21

- Trình Lập Dân, Lãnh Văn Anh, mạng chó của các ngươi cũng còn dài đấy! Trình Lập Dân cười nhạt:
- Cuộc chiến hôm nay Thái Cực Giáo đã toàn quân bị tận diệt, tôn giá dù công lực thông huyền cũng khó thể đương cự, theo bốn hiệp, trước khi bị bắt, tôn giá hãy biểu hiện một chút khí khái anh hùng, lộ ra mặt thật quyết chiến một phen, thế nào? Chữ Võ số Bốn bữu môi:
- Ngươi đừng tưởng đã nắm chắc phần thắng rồi ư? Trình Lập Dân nhướng mày:
- Có sự thật chứng minh ngay! Chữ Võ số Bốn giơ Tử Anh Kiếm trong tay lên:
- Còn “sự thật” này chứng minh gì nào? Trình Lập Dân tức giận quát:
- Chứng minh sự ti tiện vô sỉ của ngươi! Đoạn quay sang Lãnh Văn Anh với tiểu đồng đứng bên nàng nói:
- Anh muội, Thuần đệ, hai người hãy sang bên kia trước! Lãnh Văn Anh với tiểu đồng nhẹ gật đầu, cùng tung mình sang thuyền của Bảo Tướng Yêu Cơ.

Trình Lập Dân rất căm thù Hoàng Xam Thần Tẩu giả, tuy chàng không biết kẻ giả trang hôm trước có phải cũng là người này hay không, nhưng chàng đã quyết tâm hạ sát chữ Võ số Bốn ở trước mắt đây.

Khi Lãnh Văn Anh với tiểu đồng mà chàng gọi là “Thuần đệ” phóng sang chiếc thuyền mui, chân lực của Trình Lập Dân đã đề tụ đến chín thành, chỉ thấy mắt chàng sáng rực thần quang, trên mũi Thanh Minh Kiếm trong tay hàn quang thấp thỏm hết như lưỡi rắn.

Lúc này, ngoại trừ tiếng rít của gió đêm với tiếng sóng nước vỗ vào mạn thuyền, những người hiện diện thấy đều nín thở, với ánh mắt kỳ lạ chăm chăm nhìn vào cuộc long tranh hổ đấu hi hữu trong chốn vô lâm này.

Chữ Võ số Bốn ra chiều hết sức điềm tĩnh, ngoại trừ đôi mắt sáng quắc và như có ánh xanh lấp lánh, y hết như một pho tượng đứng trên sàn thuyền, không chút động đậy.

Trong tình thế toàn quân bị tận diệt, xung quanh đầy kẻ địch, đối phương lại là một cao thủ tuyệt đỉnh mà y vẫn còn có thể điềm tĩnh như vậy, chữ Võ số Bốn này quả thật là thần bí khôn lường.

Đột nhiên, một tiếng nói rất khê nhưng rõ ràng truyền vào tai Trình Lập Dân:

- Lão đệ, người này võ công có thể còn cao hơn lão hủ, đành rằng không nên khinh địch, nhưng cũng không cần trừ khử, tốt hơn hãy bắt sống y, rất có thể sẽ dùng vào chuyện khác...

Trình Lập Dân nhận ra người truyền âm chính là Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên, bèn động tâm thầm nhủ:

- Đúng rồi, phải bắt sống để tra khảo tung tích của Cốc gia gia và Nhạc tỷ tỷ! Chữ Võ số Bốn sột ruột cười lạnh lùng nói:
- Tiểu tử, ngươi làm ra vẻ như vậy là dọa được người hay sao hử? Trình Lập Dân cười to:
- Dâu chỉ là dọa ngươi, bốn hiệp phải lột lớp da của ngươi trước mới được! Đoạn vung động Thanh Minh Kiếm trong tay quát:
- Lão tặc, tiếp chiêu! Trong tiếng quát đã thi triển chiêu “Nam sơn thích hổ”, công vào các yếu huyệt Huyền Cơ, Phân Thủy, Nhũ Căn v. v...

Bảo kiếm trong một chiêu hóa thành mười mũi kiếm đã là hiếm có rồi, điều càng khiến người kinh ngạc hơn là mười mũi kiếm ấy khi còn cách kẻ địch chừng nửa thước, hàn quang vụt tắt lịm, tụ thành một vệt đậm thẳng vào đại huyệt Đan Điền của đối phương.

Chữ Võ số Bốn chẳng rõ là cố ý khoe khoang hay bị thế công khủng khiếp của Trình Lập Dân làm cho hồn phi phách tán, y đứng thừ ra bất động, cho đến khi chiêu kiếm của Trình Lập Dân hóa hư thành thực, đâm vào huyệt Đan Điền của y, y mới lẹ làng xoay người, tạt chéo sang bên ba thước, tránh khỏi chiêu kiếm trí mạng của đối phương trong đường tơ kẻ tóc, và y vẫn còn chưa sử dụng đến Tử Anh Kiếm trong tay.

Người y vừa động dậy, Trình Lập Dân đã như bóng theo hình lướt đến, kiếm chiêu không thay đổi, trên mũi Thanh Minh Kiếm vụt bắn ra hàn quang dài hơn thước, vẫn đâm vào huyết Đan Điền của chữ Võ số Bốn.

Trên thuyền mũi cho dù chỉ còn có hai người, song diện tích có hạn, chữ Võ số Bốn lúc này đã lui đến bên mạn thuyền, tiến thoái lưỡng nan, ngoại trừ liều mạng ngạnh tiếp, không còn con đường nào khác.

“Keng” một tiếng lãnh lót, tia lửa tung tóe, mọi cao thủ hiện diện thấy đều sững sốt, ngay cả Trình Lập Dân cũng thoáng kinh hãi, đứng thừ ra tại chỗ.

Chữ Võ số Bốn đứng trên mũi thuyền, bữu môi lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, mấy chiêu võ công xoàng xĩnh của Hải Thiên Tứ Hữu thật vô dụng, hãy thi thố chút công phu mới lạ thì hơn! Trình Lập Dân một chiêu chưa đắc thủ, biết đã gặp phải kinh địch hiểm có, liền thâm vận công lực đề cao cảnh giác, song bề ngoài vẫn thản nhiên cười nói:

- Xuống đây, bốn hiệp sẽ có công phu mới lạ để cho lão tặc ngươi mở rộng tầm mắt.

Chữ Võ số Bốn cười khẩy:

- Chẳng lẽ ngươi không dám lên đây sao? Hai người võ công tương đương, công lên phía trên là điều hết sức nguy hiểm, Trình Lập Dân biết rõ đó là đối phương khích mình mắc lừa, song chàng chẳng chịu kém, buông tiếng cười nói:

- Thiết Thủ Thư Sinh này hành sự chỉ biết “nên hay không nên”, tuyệt đối không nghĩ đến chuyện “dám hay không dám”.

Đoạn quát to tiếp:

- Lão tặc, công phu mới lạ đến đây! Tiếng nói với kiếm chiêu cùng lúc phát ra, ánh kiếm tranh sáng với ánh đuốc, một vệt sáng xanh hết như tia chớp bay thẳng lên mũi thuyền.

“Keng keng keng”, trong tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, Trình Lập Dân đã đặt chân lên mũi thuyền, đứng ngay chỗ chữ Võ số Bốn trước đó.

Chữ Võ số Bốn cười khinh miệt nói:

- Lão phu tưởng đâu ngươi thật sự có công phu mới lạ kinh thế hãi tục gì, thì ra cũng chỉ vậy thôi! Chiêu vừa rồi của Trình Lập Dân chính là chiêu thứ nhì “Thần long đấu giáp” trong Thần Long kiếm pháp oai chấn thiên hạ, lúc thi triển đã vận đến chín thành chân lực, vốn định nhất cử đã thương đối phương, rồi sau đó bức hồi khẩu cung. Thật không ngờ lại bị đối phương hóa giải một cách dễ dàng, cho dù bức lui đối phương năm thước, song dự tính nhất cử đã thương đối phương thật hãy còn kém quá xa.

Điều càng khiến Trình Lập Dân kinh hãi và thắc mắc hơn nữa đó là thần thái ung dung của chữ Võ số Bốn khi hóa giải chiêu “Thần long đấu giáp” của chàng, qua đó chứng tỏ đối phương hết sức quen thuộc với Thần Long kiếm pháp, vậy thì chữ Võ số Bốn này thật ra là ai? Tình hình ấy cũng khiến Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi hết sức kinh hãi.

Bằng kiến thức và lịch duyệt của ba người, dĩ nhiên biết rõ vừa rồi Trình Lập Dân đã thi triển Thần Long kiếm pháp, và cũng tự biết nếu đổi lại là mình tiếp chiêu kiếm ấy, cho dù không thọ thương cũng bị bức rơi xuống hồ, vậy mà chữ Võ số Bốn chỉ bị bức lui năm thước, mặc dù khi này Tứ Hải Ngư Phu đã có giao thủ với đối phương và phiên hiệu của y cao hơn Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang. Qua hai điểm ấy đủ chứng tỏ võ công của y rất cao, nhưng có thể ung dung đón tiếp chiêu kiếm uy lực khủng khiếp của Trình Lập Dân, điều ấy thật ngoài sức tưởng tượng của họ.

Ngay khi ba người kinh hoàng thắc mắc, điều càng khiến người kinh ngạc hơn lại xuất hiện.

Chữ Võ số Bốn cười sắc lạnh nói:

- Tiểu tử, đừng có ý nghĩ méo mó gì nữa, bằng võ công hiện nay của ngươi, dù rúc trong lòng sư nương thêm ba năm nữa, cũng chưa chắc là đối thủ của lão phu. Giờ lão phu vẫn tiếp tục để cho ngươi giành lấy lợi thế đến cùng, ngươi cứ phóng tay tấn công, trong vòng trăm chiêu mà ngươi có thể bức bách lão phu rơi xuống hồ, lão phu sẽ hoành kiếm tự tuyệt ngay! Ôi chao! Khẩu khí thật quá cuồng ngạo.

Trình Lập Dân động tâm hỏi:

- Lão nói là chỉ thủ không công ư? Chữ Võ số Bốn gật đầu:

- Không sai! Trình Lập Dân nhấn mạnh giọng:

- Nếu bốn thiếu hiệp trong trăm chiêu mà không thể bức cho lão rơi xuống hồ, lão có yêu cầu gì? Chữ Võ số Bốn cười khẩy:

- Trong trường hợp ấy chỉ cần lão phụ tiện tay phản công một chiêu là tiểu tử ngươi chắc chắn không chết cũng thọ thương, còn cần yêu cầu tiểu tử ngươi gì nữa chứ? Trình Lập Dân nhướng mày:

- Vậy thì như lão đã nói thì sao? Chữ Võ số Bốn nghiêm giọng:

- Đây là điều kiện công bằng bình đẳng, trong trăm chiêu nếu lão phụ bị bức rơi xuống nước sẽ lập tức hoành kiếm tự tuyệt, bằng không thì ngươi phải ngoan ngoãn tiễn đưa lão phụ với tất cả những người bị bắt rời khỏi đây! Bảo Tướng Yêu Cơ dương thanh nói:

- Tiểu tử, chớ mắc lừa y! Trình Lập Dân mỉm cười, dương thanh đáp:

- Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở, văn bối biết rồi! Chữ Võ số Bốn tức giận:

- Tiểu tử, ngươi thật như chó cắn Lữ Đồng Tân, không biết lòng dạ người tốt, lão phu bao giờ có ý muốn ngươi mắc lừa kia chứ? Trình Lập Dân bĩu môi:

- Nếu vậy thì bốn thiếu hiệp phải đa tạ lão mới đúng! Ngưng chốc lát, mắt rực thần quang lớn tiếng quát:

- Lão tặc, tại sao điều kiện của lão chỉ chấp nhận chịu đòn mà không dám phản công Chữ Võ số Bốn cười hăng hắc:

- Lão phu niệm tình ngươi tuổi trẻ vô tri mới để cho ngươi chiếm lợi thế, nếu ngươi thật sự không biết tốt xấu thì lão phu thành toàn cho ngươi vậy! Trình Lập Dân cười khẩy:

- Lão tặc, lão tính già hóa non, cái đuôi chồn đã thò hết ra rồi! Chữ Võ số Bốn tức giận:

- Tiểu tử, ngươi lại giở trò quái quỷ gì nữa hả? Trình Lập Dân trầm giọng:

- Chúng ta trong lòng đều tự hiểu, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa! Lão tặc, hãy ngoan ngoãn chịu trói đi thôi! Rồi thì ánh kiếm lấp lánh, hệt như mặt trời mới mọc, phủ chụp xuống đỉnh đầu chữ Võ số Bốn.

Chiêu kiếm này uy lực thật khủng khiếp, cho dù chữ Võ số Bốn võ công cao thâm khôn lường cũng không khỏi nghiêm mặt, vung kiếm đón tiếp.

“Keng keng keng...”. trong tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, chữ Võ số Bốn đã liên tiếp thay đổi ba phương vị.

Nhưng kiếm khí như làn sóng liên miên bất tuyệt của Trình Lập Dân vẫn phủ trùm trên đỉnh đầu đối phương, không chút buông lời.

Nhất thời chỉ thấy hai làn sáng xanh và tím quần thảo nhau như hai con rồng liệng, hàn quang chói lòa, lấp lánh cả những ánh đèn xung quanh.

Ngay khi quần hùng xung quanh nín thở chú mắt xem trận ác đấu hiểm có trong võ lâm này, Trình Lập Dân đã thêm bước nữa chứng minh giả thuyết trong lòng mình.

Thần Long kiếm pháp là một tuyệt kỹ cái thế, trừ phi đối thủ võ công cao thâm hơn người sử dụng kiếm quá nhiều, chưa từng nghe có ai không bại trong vòng ba chiêu.

Nay Trình Lập Dân đã thi triển hết ba chiêu Thần Long kiếm pháp mà chữ Võ số Bốn lại không phải võ công cao thâm hơn chàng nhiều, nhưng qua sự tránh né của chữ Võ số Bốn, chứng tỏ chẳng những lão ta quen thuộc Thần Long kiếm pháp, mà còn hiểu rất rõ sự biến hóa tinh vi của pho kiếm pháp này.

Rất hiển nhiên, chữ Võ số Bốn này nếu không phải sự phụ Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên của Trình Lập Dân giả trang thì cũng là trưởng bối trong sư môn của chàng.

Nhưng Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên vì ràng buộc bởi lời thề, tuyệt đối không bước chân vào giang hồ, mà dù ông ta tái xuất giang hồ thì cũng không bao giờ đầu nhập vào Thái Cực Giáo.

Còn như bảo chữ Võ số Bốn là trưởng bối trong sư môn của Trình Lập Dân thì cũng không thể nào, vì trong khoảng thời gian Trình Lập Dân ở bên ân sư, Thiết Thủ Thư Sinh có bảo Thần Long kiếm pháp xưa nay chỉ đơn truyền, nên lẽ đương nhiên không có trưởng bối trong sư môn sở trường về Thần Long kiếm pháp.

Qua đó suy ra, chỉ có một khả năng duy nhất là người đã trước sau giả trang Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân hãm hại chàng, với người bắt giữ Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân và Nhạc Tổ Trân chính là chữ Võ số Bốn thần bí này, vì người này từng bắt giữ Hoàng Xam Thần Tẩu và Nhạc Tổ Trân, mà bí kíp sư môn Trình Lập Dân giao cho Nhạc Tổ Trân lẽ dĩ nhiên cũng bị người này soát lấy, qua đó suy ra, người này có thể phá giải Thần Long kiếm pháp của Trình Lập Dân, việc ấy chẳng có gì là lạ cả.

Người này không chịu lộ mặt thật và phản công, rất có thể vì lão ta là một nhân vật lừng danh trong giới võ lâm, ai ai cũng biết, hiện giờ chưa đủ sức chế phục Trình Lập Dân, nên chẳng thể không cố ý chỉ thủ không công hầu làm tăng thêm sự thần bí của mình và tạo ra cho người cảm giác cao thâm khôn lường mà thôi.

Trình Lập Dân trong lúc suy nghĩ, Thanh Minh Kiếm trong tay đã thi triển mấy lượt Thần Long kiếm pháp, chữ Võ số Bốn trước sau cũng chỉ thi triển thân pháp tránh né ở trên mui và trước sau khoang thuyền, chẳng những không thể bức bách lão ta rơi xuống hồ, mà còn chưa thể bức bách lão ta phản công chiêu nào.

Bỗng nghe Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi cất tiếng nói:

- Này! Một sách kia, còn nhớ chuyện mạo phạm Hạ đại tỷ ở trên Nhạc Dương Lâu hồi trưa này không? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu mỉm cười chấp tay xá dài nói:

- Chỉ một lần đó thôi, không bao giờ còn có lần sau nữa đâu! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi mỉm cười:

- Tuy là phạm một lần, nhưng Hạ đại tỷ cũng phải phạt người làm một việc mới được! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu lại chấp tay xá dài, cười nói:

- Hạ đại tỷ có gì sai bảo, Trang mỗ dĩ nhiên là nghĩa bất dung từ! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi cao giọng:

- Tốt lắm, hãy giúp Trình Lập Dân một tay, bắt lấy tên không dám gặp người kia ngay lập tức! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu do dự:

- Việc ấy...

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi nhướn mày:

- “Việc ấy” sao hả? Chẳng lẽ ngươi không nhận ra võ công của thất phu đó không hề cao hơn Trình Lập Dân, chỉ cần ngươi giúp vào một tay, chắc chắn trong vòng mười chiêu là chế ngự được thất phu đó! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu lúc lắc đầu:

- Không phải vậy, ý của Trang mỗ là... là...

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi như hiểu ra tiếp lời:

- À! Ngươi không muốn mang tiếng cạy đông hiếp yếu chứ gì? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cười gượng:

- Hạ đại tỷ thật cao minh, Trang mỗ quả là có ý nghĩ như vậy! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi nghiêm mặt:

- Muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, nếu để cho tên thất phu này tẩu thoát, hậu quả thật khó thể lường...

Cuộc đối thoại ấy lọt vào tai Trình Lập Dân, chàng vốn đã rất nóng lòng, giờ càng thêm nóng lòng hơn, nhưng nhờ vậy lại khiến chàng nảy sinh diệu kế.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi chưa dứt lời, chữ Võ số Bốn đã buông tiếng cười khẩy, tiếp lời:

- Ba lão phé liệu các người hãy cùng liên thủ thử xem có làm gì được lão phu hay không! Trong khi nói, tay phải mũi kiếm rung động, phong tỏa chiêu “Thần long thám thảo” của Trình Lập Dân, tay trái vung ra, ba luồng kinh phong bắn thẳng vào ba đại huyệt Toàn Cơ, Quan Nguyên và Phân Thủy ở trước ngực Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân bởi chuyên tâm muốn xuất kỳ thủ thắng, chẳng ngờ đối phương lại đột ngột ra tay phản kích, trong lúc cấp bách cũng quên mất mình có mặc Thiên Tôn Chúc Cầm Bửu Y có thể chống lại đao kiếm và chưởng chỉ chân lực nội gia, theo bản năng lách tránh sang bên, nhưng chữ Vô số Bốn đã thừa cơ tung mình trở lên trên mũi thuyền.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cười to nói:

- Cái thứ không dám gặp người kia, đã có gan khiêu chiến sao lại trốn lên trên mũi thuyền, ở trên mũi thuyền tuy không thể quần công, nhưng người đã quên bọn này ba người đều có một món binh khí kỳ môn...

Lúc này, chiếc thuyền của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã nhanh như tên bắn lướt đến gần chiếc thuyền mũi.

Trình Lập Dân cao giọng nói:

- Trang tiền bối, xin hãy quay về, lão thất phu này chưa cần đến tiền bối phải ra tay đâu! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nghe vậy bất giác ngẩn người, thuyền của ông cũng dừng lại ngay.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi cười khẩy nói:

- Tên tiểu tử thói tha này thật không biết tốt xấu! Trình Lập Dân chẳng màng đến lời nói của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, trừng mắt nhìn chữ Vô số Bốn quát:

- Lão tặc, trong ba chiêu bốn thiếu hiệp chắc chắn sẽ chế ngự được lão, hãy cẩn thận! Những lời ấy tuy cuồng ngạo, nhưng với thân phận của Trình Lập Dân lúc này, tuyệt đối không hề nói đùa, nên các cao thủ hai phe nghe vậy thấy đều sững sờ.

Trình Lập Dân vừa dứt lời, liền tức thì thi triển lại từ đầu Thần Long kiếm pháp.

Chữ Vô số Bốn thấy Trình Lập Dân không có tuyệt chiêu mới lạ, bèn cũng gấp chiêu hóa chiêu như trước và cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử, bằng vào mấy chiêu võ công mèo ba chân của người, cho dù ba vạn chiêu cũng chẳng làm gì được lão phu...

Chữ Vô số Bốn chưa dứt lời, kiếm chiêu của Trình Lập Dân đột nhiên biến đổi, với chiêu “Tiểu chỉ thiên nam” rất tầm thường đâm thẳng tới.

Chữ Vô số Bốn thấy vậy cười khinh miệt nói:

- Tiểu tử, người đã hết tuyệt kỹ rồi phải không? Lão ta vừa dứt lời, trước mắt hàn quang vụt dài ra, Trình Lập Dân đột nhiên thi triển Thông Tý Thần Công do Thông Tý Song Hùng truyền thụ, Thanh Minh Kiếm vốn đã hết đà liền tức thì vươn dài hơn nửa thước, nhanh như chớp đâm vào đại huyệt Phân Thủy ở trước ngực chữ Vô số Bốn.

Chữ Vô số Bốn tuy bề ngoài tỏ ra ung dung, song đã thâm đề cao cảnh giác. Tuy nhiên, lão nằm mơ cũng chẳng ngờ Trình Lập Dân lại phối hợp Thông Tý Thần Công với một chiêu tầm thường “Tiểu chỉ thiên nam”, dù lão võ công cao thâm đến mấy, trong lúc quá bất ngờ cũng không khỏi lúnh quýnh...

Trong chớp nhoáng, trước bước, tung mình, vung kiếm...

Trong tiếng binh khí chạm nhau chát chúa kèm theo một tiếng rú thảm thiết, một chiếc bóng vàng bay lên cao hơn năm trượng, rơi nhanh xuống một chiếc thuyền nhẹ đến từ Quân Sơn ở ngoài xa mười trượng.

Trình Lập Dân quát to:

- Lão tặc, còn đào tẩu được sao? Dứt lời đã tung mình đuổi theo. Trong đêm tối chỉ thấy hai luồng sáng một tím một xanh tạo thành hình vòng cung bay nhanh xuống chiếc thuyền nhẹ đến từ Quân Sơn.

Chữ Võ số Bốn người vừa hạ xuống, hai chân đã tung ra, hai huynh đệ Quân Sơn lập tức bị đá chết rơi xuống hồ.

Trình Lập Dân theo sau hạ xuống, trong chớp mắt đã công ra tám kiếm, năm cước và ba chưởng.

Chữ Võ số Bốn quả có võ công kinh thế hãi tục, trong lúc thọ trọng thương mà còn có thể phóng đi xa và chống lại thể công như bài sơn đảo hải thể này.

Chỉ thấy áo ngực trái của lão đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, song vẫn cố chịu đựng, tuy trong tình thế hiểm nghèo mà vẫn chỉ thủ không công, một mực thi triển thân pháp tránh né...

Dần dà, chữ Võ số Bốn đã bị bức lui đến đuôi thuyền, mắt thấy chiêu thức dần trì trệ, chứng tỏ đã khó thoát khỏi bị bắt hay rơi xuống nước...

Bỗng nghe một tiếng quát lạnh lạnh vạch không gian truyền đến:

- Dừng tay! Tiếng quát hết sức oai nghiêm, khiến Trình Lập Dân với chữ Võ số Bốn bất giác sững sờ, cùng dừng tay đứng lại.

Quần hùng vì bị lôi cuốn bởi cuộc chiến hi hữu này và phần thắng đã sắp về tay nên đã quên chú ý đến động tĩnh xung quanh, giờ bỗng nghe tiếng quát, thấy đều quay nhìn về phía ấy.

Chỉ thấy một chiếc thuyền lâu to lớn, đèn đuốc sáng choang đang vượt sóng lướt đến.

Trên thuyền hai bên tả hữu mỗi bên có hai mươi tráng hán võ phục cầm chèo, động tác hết sức đồng đều, thuyền lướt đi như tên bắn.

Trên sàn thuyền có bốn mươi người khỏe mạnh đứng thành hình cánh nhọn giữa có một chiếc ghế da hổ, trên là một nữ nhân bịt mặt y phục tím, phía sau có bốn thiếu nữ áo xanh khá xinh đẹp, tuổi chừng mười lăm mười sáu chia nhau đứng hai bên tả hữu.

Hãy còn một lá cờ màu vàng sậm hết sức nổi bật, theo gió tung bay phất phới trên cột buồm, giữa lá cờ có một hình thái cực trắng đen rõ ràng.

Trong chốc lát, chiếc thuyền lâu đã đến gần vòng vây bên ngoài và dừng lại.

Cùng lúc ấy, lão nhân tóc bạc đã dùng tay ra hiệu những chiếc thuyền đến từ Quân Sơn hình thành thế bao vây chiếc thuyền lâu, còn Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên ba người cũng thần sắc nghiêm trang vận công giới bị.

Trình Lập Dân trừng mắt nhìn chữ Võ số Bốn đang nhân cơ hội băng bó vết thương trước ngực, cười khẩy nói:

- Cho dù là giáo chủ của lão đến đây, hôm nay lão cũng đừng hòng thoát khỏi tay bốn thiếu hiệp! Chữ Võ số Bốn môi động dậy, chưa kịp lên tiếng, nữ nhân áo tím bịt mặt trên thuyền lâu đã tranh trước nói:

- Tiểu huynh đệ chính là Trình Lập Dân hiệu xưng Thiết Thủ Thư Sinh phải không? Lúc này, đôi bên cách nhau khoảng hai mươi trượng, vậy mà nữ nhân áo tím bịt mặt chỉ nói một cách bình thường lại có thể khiến tất cả mọi người hiện diện nghe hết sức rõ ràng, công lực thật là kinh người.

Tuy nhiên, bà ta tuy có ý phô trương, nhưng giọng nói lại hết sức hòa dịu, không hề có vẻ thù địch.

Trình Lập Dân cao giọng đáp:

- Không sai! Trình Lập Dân trong lòng tuy đã biết thân phận của đối phương, song vẫn giả vờ hỏi:

- Tôn giá có vẻ long trọng thể này, hẳn là địa vị rất tôn cao ở trong Thái Cực Giáo phải không? Nữ nhân áo tím cười nói:

- Theo tiểu huynh đệ thì bốn nhân thân phận thể nào? Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Bốn thiếu hiệp không có thời gian mà suy đoán những gì không liên can đến mình, hãy mau cho biết dụng ý? Nữ nhân áo tím chậm rãi nói:

- Thật ra thì bốn nhân biết rõ tiểu huynh đệ đã biết bốn nhân là ai, nhưng đó là điều không quan trọng, cứ tạm giả vờ cũng được. Còn về dụng ý của bốn nhân, nói thẳng ra rất là đơn giản.

Thoáng dừng, với giọng nghiêm túc từng tiếng nói:

- Vì tốt cho tiểu huynh đệ! Trình Lập Dân nhượng mày:

- Vì tốt cho Trình mỗ ư?

- Không sai!

- Xin hãy nói rõ hơn! Nữ nhân áo tím giọng chậm rãi:

- Hôm nay tiểu huynh đệ muốn hòa hay chiến?

- Hòa thì sao? Chiến thì sao?

- Hòa thì tiểu huynh đệ có thể giữ lại thực lực và tính mạng của người thân; còn chiến thì khác, nói rõ hơn, bốn nhân chẳng qua chỉ mất đi vài thuộc hạ vô dụng, còn tiểu huynh đệ thì...

Trình Lập Dân rung động cõi lòng, nhưng bề ngoài vẫn nhếch môi cười nói:

- Tôn giá định dùng tính mạng của những người chính phái đã bị lọt vào trong tay quý phái để uy hiếp phải không? Nữ nhân áo tím cười lạnh ló:

- Tiểu huynh đệ anh tuấn thế kia, sao lại nói năng khó nghe vậy? Bốn nhân xin hỏi, ai là người chính phái? Ai là người tà phái...

Trình Lập Dân lạnh lùng ngắt lời:

- Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, có gì cứ nói thẳng ra đi! Nữ nhân thản nhiên cười:

- Ôi chào! Chẳng những trên danh nghĩa đã kế thừa y bát của Từ Nguyên, thật không ngờ ngay cả tính nết cũng truyền hết cho tiểu huynh đệ.

Trình Lập Dân nghe vậy động tâm, thâm nhủ:

- Tưởng đầu bà ta là Thái Cực Giáo giáo chủ Phái Nhã Quân, nghe khẩu khí rõ ràng là...

Chỉ nghe nữ nhân áo xanh bịt mặt nói tiếp:

- Chữ Vô số Bốn, hãy qua đây! Chữ Vô số Bốn chuẩn bị phóng qua nhưng Trình Lập Dân đã đưa Thanh Minh Kiếm ra, trầm giọng nói:

- Khoan đã! “Keng” một tiếng, chữ Vô số Bốn gạt phăng trường kiếm của Trình Lập Dân, giận dữ quát:

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu sợ ngươi hay sao? Trình Lập Dân cười khẩy:

- Lão khó mà chịu nổi năm mươi chiêu nữa! Nữ nhân áo tím dương thanh nói:

- Trình Lập Dân, ngươi muốn gặp quan tài mới chịu rơi lệ thật ư? Tình thế căng thẳng giữa Trình Lập Dân với chữ Vô số Bốn liên tục thì thư giãn...

Nữ nhân tím nói:

- Mang người ra đây! Theo sau một tiếng “Dạ” ran, một lão nhân áo bạc từ trong khoang đi ra, theo sau là Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam và Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình, hai người đều thần thái ngậy ngấn.

Lãnh Văn Anh thấy vậy, bất giác bật lên một tiếng kêu thảng thốt.

Trình Lập Dân cũng biến sắc mặt, đứng thừ ra tại chỗ.

Ba người giàu lịch duyệt như Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngụ và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi cũng không khỏi thâm kêu lên:

- Nguy tai! Tiếp theo lại còn có Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa, với quyền chưởng môn nhân Tuệ Nhân đại sư của phái Thiếu Lâm và Tu Duyên đạo nhân của phái Võ Đang, bốn người này đều bị điểm huyết và trói chặt.

Tất cả sáu người đều có một lão nhân áo bạc phục vụ, đứng thẳng đuột thành một hàng ngang ở ngay trước cửa khoang thuyền.

Nữ nhân áo tím cười nói:

- Phe chính phái các vị rất lấy làm lạ phải không? Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Kể ra cũng thật trời xui đất khiến, bọn này giả trang Trình Lập Dân người dẫn theo bọn Hải Thiên Tứ Hữu xâm nhập tổng đàn bốn giáo giải cứu Trình Trấn Nam và Lãnh Diên Bình, chẳng ngờ lại bị lão thân tình cờ bắt được hết cả, đó có lẽ là trời đã phò hộ cho bốn giáo.

Trình Lập Dân nhất thời thật không sao nghĩ ra được giải pháp lưỡng toàn về sự kiện bất ngờ này, đành thâm thở dài, chau mày hỏi:

- Ý tôn giá thể nào? Nữ nhân áo tím trầm giọng:

- Lão thân đã nói rồi, hòa hay chiến là do ở người thôi! Trình Lập Dân khoát tay với chữ Võ số Bốn và nói:

- Người hãy về bên đó đi! Chữ Võ số Bốn cười khẩy:

- Còn muốn lão phu cảm tạ tấm lòng khoan hồng đại lượng của người phải không? Trình Lập Dân sợ ném chuột vỡ đồ nên đành tặng lời những lời mai mỉa của chữ Võ số Bốn, quay sang nữ nhân áo tím dương danh nói:

- Tôn giá hãy để cho Trình mỗ bàn bạc chốc đã! Nữ nhân áo tím nhẹ gật đầu:

- Được, nhưng càng nhanh càng tốt! Chữ Võ số Bốn buông tiếng cười khan tự chữa thẹn, tung mình xuống hồ, lướt đi trên mặt nước, tiến về phía thuyền lâu của nữ nhân áo tím.

Trình Lập Dân quay sang nhóm Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nói:

- Ba vị tiền bối hãy đến đây bàn bạc, được không? Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi trầm giọng đáp:

- Chẳng có gì phải bàn cả, hãy nhận lời trao đổi tù binh đi thôi! Tứ Hải Ngự Phu Quản Văn Nguyên với Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cũng bắt đắc dĩ gật đầu tán đồng.

Trình Lập Dân với chân khí truyền âm nói:

- Văn bối hoài nghi trong chuyện này rất có thể có điều gian trá! Trình Lập Dân kể từ khi với thân phận là truyền nhân y bát của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, rất ít khi xưng hô văn bối với người, song đối với Hải Thiên Tứ Hữu vì có ân đức truyền thụ võ công nên ngoại lệ, còn Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thì do bởi Lãnh Văn Anh là đồ đệ của bà.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi đang suy nghĩ, nữ nhân áo xanh bịt mặt khẽ cười khinh nói:

- Trình Lập Dân, người không biết thân phận của lão thân thật ư? Trình Lập Dân dù trong lòng đã đoán ra lai lịch của nữ nhân áo tím này, song chẳng thể không giả vờ gật đầu đáp:

- Vâng! Nữ nhân áo tím cười khẩy:

- Chuyện người đã dẫn dắt Hải Thiên Tứ Hữu thoát ra khỏi Chu Thiên Đại Trận ở trước Thiên Tâm Cốc, người còn nhớ không? Trình Lập Dân quả quyết đáp:

- Nhớ!

- Lúc bấy giờ tại sao người lại đối gạt lão thân, bảo người không phải là đồ đệ của Từ Nguyên? Trình Lập Dân vội phân trần:

- Vì lúc ấy... Trình mỗ chưa được ân sư thu nhận...

Nữ nhân áo tím ngắt lời:

- Còn bây giờ thì sao?
 - Bây giờ dĩ nhiên Trình mỗ đã là đồ đệ của lão nhân gia ấy rồi! Nữ nhân áo tím hỏi tiếp:
 - Từ Nguyên chưa từng nói với ngươi về lai lịch của lão thân sao?
 - Điều ấy... có nói đại khái! Nữ nhân áo tím trầm giọng:
 - Vậy thì ngươi sớm đã biết lão thân là ai mới phải...
- Nữ nhân áo tím ngừng giây lát rồi gằn giọng nói tiếp:
- Đã biết lão thân là ai, sao ngươi còn dám có lòng khinh miệt?
 - Vãn... vãn bối không hề có lòng khinh miệt...
- oOo-

22. C 22

Nữ nhân áo tím giận dữ quát:

- Ngươi còn biết mình là vãn bối sao? Ngừng chốc lát, cười khẩy nói tiếp:
 - Đã không có lòng khinh miệt, tại sao dám hoài nghi lời nói của lão thân? Trình Lập Dân ngượng ngùng đáp:
 - Vãn bối không dám! Nữ nhân áo tím đánh giọng:
 - Không dám ư? Vừa rồi ngươi đã nói vì với Hạ Uyển Nhi? Trình Lập Dân giật mình, thầm nhủ:
 - Thì ra bà ấy đã luyện thành Tiệt Âm Thần Lực, nghe được cả chân khí truyền âm của mình.
- Nhưng chỉ trong chốc lát chàng đã lấy lại được sự trầm tĩnh vốn có, nghiêm mặt cao giọng nói:
- Vãn bối từ khi xuất đạo đến nay không chỉ một lần bị dối gạt và ám toán, tiền bối tuy thân phận đặc thù, nhưng hiện đang là lúc hai phe đối địch nhau, vãn bối chẳng thể không đề phòng thuộc hạ của tiền bối ngấm ngầm giở trò gian trá.

Nữ nhân áo tím khẽ thở dài:

- Thôi được, lão thân lượng thứ cho ngươi thêm một lần nữa, nhưng hôm nay là trao đổi tù binh trước trận, lần sau gặp lại ngươi phải có quyết định sớm mới được! Trình Lập Dân vòng tay thi lễ:
- Đa tạ lòng đại lượng của tiền bối!
- Thôi thì hôm nay lão thân hào phóng một chút, ngươi hãy đón lấy sáu người này trước
- Tiền bối tiền phạt nên tiền đến tây thiên, có thể giải huyết và cởi trói cho họ trước không? Nữ nhân áo tím cười nhạt:
- Thiết Thủ Thư Sinh công lực thông huyền, việc ấy còn cần đến lão thân bêu xấu hay sao? Trình Lập Dân nhướng mày, đôi mắt thần quang lấp lánh, khẽ thở dài nói:
- Thôi được, kính xin tuân mệnh tiền bối! Lúc này, Tứ Hải Ngự Phu Quản Văn Nguyên với Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi ba người đã tụ tập trên chiếc thuyền mui của Trình Lập Dân.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi trầm giọng nói:

- Tiểu tử, bà ta là ai vậy? Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi xưa nay rất thù ghét đàn ông, Trình Lập Dân sớm đã nghe biết, nên sự xưng hô của bà tuy chói tai, chàng không hề tức giận, cung kính đáp:

- Thái thượng giáo chủ của Thái Cực Giáo! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thoáng chau mày:
- Sao người lại cung kính và ngoan ngoãn với bà ta như vậy? Trình Lập Dân cười ngượng ngùng:
- Bà ấy là sư mẫu của văn bối! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thoáng bĩu môi:
- Tiểu tử, xem ra món nợ hồ đồ giữa hai người thật chẳng dễ thanh toán! Đoạn quay sang Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nói:
- Cùng toan, còn chưa mau phái thuyền đón họ qua đây! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vừa mới ra hiệu cho lão nhân tóc bạc sang thuyền lầu đón người, Trình Lập Dân đã dương thanh nói:
- Vị lão nhân gia kia, xin hãy đưa những người của Thái Cực Giáo bị bắt qua bên đó luôn thể.

Nữ nhân áo tím cười:

- Hay cho tiểu tử, ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng chẳng chịu thiệt thòi! Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên bỗng hỏi:
- Lão đệ, bà ta là sư mẫu của lão đệ, không lắm đấy chứ? Trình Lập Dân thoáng ngạc nhiên:
- Tiền bối... chả lẽ từng gặp...

Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên ngắt lời:

- Gặp thì chưa, nhưng nếu người này đúng là Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, phu nhân của Từ đại hiệp, ít ra cũng đã trên trăm tuổi, nhưng hiện trông bề ngoài dường như chỉ mới ngoài ba mươi.

Trình Lập Dân cười nhạt:

- Nếu tiền bối từng gặp gia sư thì hẳn không lấy làm lạ như vậy! Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên ngăn người:
- Chả lẽ Từ đại hiệp phong thái vẫn như xưa ư? Trình Lập Dân mỉm cười:
- Phong thái như xưa hay không, văn bối không biết, nhưng khi văn bối mới gặp lão nhân gia ấy, ước tính tuổi tác tối đa chỉ ngoài bốn mươi thôi! Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên sững sờ:
- Ô! Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cười xen lời:
- Trình lão đệ, lão đệ xưng hô tiền bối văn bối như vậy là không đúng, phải sửa lại mới được! Trình Lập Dân nghe vậy hết sức khó xử, nếu đổi lại xưng hô bối phận bằng nhau, nhưng thực tế lại có ơn truyền thụ võ công, còn như xưng hô trưởng bối thì lại không đúng với bối phận của ân sư, nên chàng ấp úng nói:
- Chuyện ấy...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu nghiêm mặt nói:

- Đừng chuyện ấy với chuyện kia, nếu luận theo bối phận thật sự, dù là ngang nhau, mấy lão phế vật này cũng là vượt bậc rồi, nếu lão đệ niệm tình mấy lão phế vật này tuổi đã già, gọi bọn này là lão ca ca cũng được, chứ đừng có tiền bối với văn bối gì nữa! Trình Lập Dân cười ngượng ngùng:
- Trang lão đã dạy bảo vậy, tiểu đệ cũng đành cung kính không bằng tòng mệnh! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi lừ mắt với Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, bĩu môi nói:
- Cái thứ cùng toan xưa nay vốn bốn cột cuộc đời, chẳng bao giờ câu nệ tiểu tiết, sao bỗng dưng hôm nay lại nghiêm túc thế này? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu làm mặt xấu:
- Hạ đại tỷ, thật thất lễ, cùng toan này đã không nghĩ đến đại tỷ là sư phụ của vị hôn thê của Trình lão đệ...

Đoạn quay sang Trình Lập Dân cười nói:

- Trình lão đệ, thỏa thuận vừa rồi giữa chúng ta không kể Hạ đại tỷ, lão đệ muốn xưng hô thế nào tùy lão đệ.

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Tiểu đệ nhớ rồi! Lúc này, lão nhân tóc bạc đã chở sáu người được trao trả trên chiếc thuyền nhẹ từ từ tiến đến gần thuyền mũi, chiếc thuyền lâu cũng đã tiến đến gần khoảng mười trượng, khoảng cách hai bên chỉ còn chừng mười trượng.

Lão nhân tóc bạc dương thanh nói:

- Quân tiên bối, tiểu lão nhi đã hoàn thành nhiệm vụ! Tứ Hải Ngự Phu Quân Văn Nguyên vừa nhẹ gật đầu, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên trên thuyền lâu đã dương thanh nói:

- Trình Lập Dân, trong lòng ngươi còn có vị trưởng bối lão thân đây hay không? Trình Lập Dân chẳng ngờ đối phương lúc này lại thẳng thừng hỏi về điều ấy, nghe vậy bất giác ngẩn người.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên với ánh mắt sáng quắc nhìn Trình Lập Dân, giọng lạnh như băng nói tiếp:

- Đừng phí tinh thần lựa lời nữa, chỉ cần trả lời “có” hay “không” là đủ! Trình Lập Dân trong tiềm thức cứ nghĩ đối phương là sư mẫu của mình, cho dù hiện tại đối diện đang đứng ở cương vị đối địch, song chàng vẫn có một ý nghĩ ngây thơ là nếu có thể tìm cách làm cho hai người từ bỏ oán hờn, gương vỡ lại lành, chẳng những có thể khiến ân sư vui lòng, mà còn có thể giải trừ một trận hào kiếp vô lâm...

Do đó, chàng lập tức đáp:

- Có! Văn bối chẳng những nghĩ lão nhân gia là trưởng bối, mà còn nghĩ lão nhân gia vẫn là sư mẫu của văn bối, đồng thời còn hy vọng...

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên trầm giọng ngắt lời:

- Im mồm! Lão thân ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm, còn cần ngươi dạy bảo hay sao? Trình Lập Dân nghiêm túc đáp:

- Văn bối không dám! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khẩy:

- Nếu trong lòng ngươi còn có vị trưởng bối này, vậy ngươi có biết đứng trước mặt trưởng bối là phải nói đúng sự thật hay không? Trình Lập Dân cao giọng đáp:

- Tiên bối có gì xin cứ hỏi, trừ phi là những điều không thể trả lời, chỉ cần văn bối trả lời được, dĩ nhiên sẽ nói đúng sự thật! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên trầm giọng:

- Vậy lão thân hỏi ngươi, về chuyện trở mặt giữa lão thân với Từ Nguyên, Từ Nguyên đã cho ngươi biết cả rồi phải không? Trình Lập Dân nhẹ lắc đầu:

- Không, ân sư lão nhân gia chỉ nói có tám chữ thôi! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên gằn giọng:

- Tám chữ gì? Trình Lập Dân nhấn mạnh từng tiếng:

- Biển tình nổi sóng, trở mặt thành thù! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khẩy:

- Ông ta không nói rõ nguyên nhân sao? Trình Lập Dân lắc đầu:

- Không! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên lạnh lùng:

- Ông ta bảo ngươi chống lại lão thân phải không? Trình Lập Dân ngập ngừng:

- Chuyện ấy...

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên danh giọng:

- Hãy nói thật!

- Văn bối không tiện nói!

- Hiện ông ta lẩn trốn ở đâu?

- Chuyện ấy... văn bối không muốn nói ra! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khẩy:

- Hay cho tiểu tử, trông ngươi ngoại mạo trung hậu, nhưng lại điều ngoa giống hệt như sư phụ ngươi. Nào là “không tiện nói” với “không muốn nói”, ngươi đun đầy hết sạch. Ngươi hãy liệu lường, bằng vào chút đạo

hạnh của người, có đủ tư cách chống lại lão thân hay không? Trình Lập Dân mắt rực thần quang, đôi môi mấp máy...

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên không chờ chàng mở miệng, nói tiếp:

- Thôi được, lão thân không ép buộc người. Giờ lão thân hỏi về chuyện của người, tại sao người lại dụ dỗ Bạch Mẫn phản rời bốn giáo? Trình Lập Dân nghiêm giọng:
- Hai từ “dụ dỗ” của tiên bối đã sai sự thật rồi! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên xẵng giọng:
- Người không dụ dỗ y, chả lẽ y lại chủ động tìm đến người hay sao?
- Bất luận là văn bối “dụ dỗ” Bạch Mẫn cô nương hay Bạch Mẫn cô nương chủ động tìm đến văn bối, mai kia sẽ có ngày rõ trắng đen. Giờ nếu tiên bối không còn gì dạy bảo, văn bối xin phép cáo từ! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khẩy:
- Người vội gì chứ? Lão thân chưa hỏi hết kia mà! Ngưng chốc lát, trầm giọng hỏi:
- Bạch Mẫn hiện giờ ở đâu? Trình Lập Dân thành thật đáp:
- Văn bối không biết! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên gằn giọng:
- Người tưởng lão thân không trị nổi người hay sao? Trình Lập Dân thản nhiên:
- Có thể tiên bối có khả năng ấy, nhưng văn bối không hề đắc tội với tiên bối!
- Bạch Mẫn rõ ràng đã đi chung với người, tại sao người lại không biết? Trình Lập Dân cao giọng đáp:
- Văn bối không biết là nói không biết, nếu biết mà không muốn nói, câu trả lời tất nhiên là “không muốn nói”, không bao giờ.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên ngẫm nghĩ chốc lát, ngắt lời:

- Hai người đã chia tay từ lúc nào?
- Trên quan đạo Thường Hành vào đầu tháng này!
- Lúc hai người chia tay, Bạch Mẫn phải chăng tất cả đều bình thường?
- Tất cả đều rất bình thường!
- Y không nói rõ nơi đến ư?
- Về nơi đến của Bạch Mẫn cô nương, tiên bối hãy về hỏi Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, có lẽ sẽ có được chút manh mối.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên khấn che mặt nhẹ lay động, hồi lâu sau mới hỏi tiếp:

- Người muốn nói là Bạch Mẫn đã bị Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát bắt về rồi phải không? Trình Lập Dân nhướn mày:
- Bằng võ công của Hăng Nguyên Cát, chưa thể bắt đi người ở bên văn bối đâu! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thoáng tức giận:
- Người còn trẻ, nói năng sao không rõ ràng thế này? Trình Lập Dân mỉm cười:
- Lời nói của văn bối đã đủ rõ ràng lắm rồi, nếu tiên bối không chê lời thoi đông dài, văn bối nói thêm vài câu cũng được. Tuy nhiên, văn bối phải nói trước, việc này nói ra cũng kể như là không.
- Người nói vậy nghĩa là sao?
- Ý văn bối là dù có nói ra, tiên bối vẫn không biết nơi đến của Bạch Mẫn cô nương! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên khẽ cười khẩy:
- Người nói nghe thử xem!

- Bạch Mẫn cô nương đã bị một vị dị nhân cười hặc mang đi, theo sự suy đoán của văn bối, có lẽ Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát biết lai lịch của vị dị nhân ấy, còn như lão ta biết thật hay không, văn bối không dám quả quyết, nên văn bối mới nói là tiền bối hãy về hỏi lão ta...

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên trầm giọng ngắt lời:

- Dị nhân cười hặc đó tướng mạo ra sao? Trình Lập Dân thành thật đáp:

- Văn bối không nhìn thấy!

- Có nói chuyện với người hay không?

- Có! Lúc sắp bỏ đi vị dị nhân ấy còn nhờ văn bối gửi lời cho gia sư, đó là câu “Bạn cũ Thiên Trì kính chờ khởi cư”! Khăn che mặt của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên lại lay động một hồi, tuy không nhìn thấy vẻ mặt của bà, nhưng đủ chứng tỏ lòng bà đã bị chấn động, lát sau bà mới lạnh lùng nói:

- Lão thân cũng gửi lời cho lệnh sư, hy vọng ông ta chui rúc cả đời, đừng bao giờ gặp phải lão thân nữa! Đoạn quay sang chữ Vô số Bốn, chìa tay trầm giọng nói:

- Đưa kiếm đây! Chữ Vô số Bốn hai tay cung kính trao Tử Anh Kiếm cho Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên.

Hành động bất ngờ này của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên khiến cho các cao thủ hiện diện thấy đều căng thẳng, bà đón lấy Tử Anh Kiếm ngấm nghĩa hồi lâu vẫn chưa tỏ vẻ gì, nhưng càng như vậy làm càng khiến cho bầu không khí ngột ngạt và căng thẳng hơn.

Một hồi thật lâu, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên mới khẽ thở dài nói:

- Trả cho người! Rồi thì một vệt sáng tím nhanh như tia chớp bay thẳng về phía Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân đưa tay đón lấy Tử Anh Kiếm, Thanh Minh Kiếm trong tay chàng cơ hồ cùng lúc bay đi và nó:

- Xin tiền bối đón lấy! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đón lấy Thanh Minh Kiếm, trầm giọng hô:

- Khởi hành! Thế là, một cơn dông bão đã qua đi! Quần hào chính phái dưới mệnh lệnh của Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên và Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cùng tiến về phía thủy trại Quân Sơn.

Khi đến Quân Sơn, trời đã hừng sáng.

Sau một hồi bận rộn, ngoại trừ Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam và Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình vẫn thần chí chưa hồi phục, phải chăm sóc riêng, còn Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa với hai vị quyền chưởng môn nhân Thiếu Lâm và Võ Đang chỉ là huyết đạo bị khổng chế, sau khi được giải khai đã trở lại bình thường.

Lúc này, trong Tụ Nghĩa Sảnh bàn đến mấy mươi bàn tiệc, trong tiếng cười nói ồn ào, Trình Lập Dân với các vị lão nhân gia sau khi kể lại mọi sự đã qua, mọi người cùng nhau nghiên cứu kỹ lưỡng đối sách sắp tới, cùng với nhiệm vụ là hành trình của mỗi người...

Thì ra chuyến đi Nhạc Dương Lâu ngày hai mươi tháng ba của Trình Lập Dân chẳng may đã bị người của Thái Cực Giáo thám thính được, thế là bọn giáo đồ Thái Cực Giáo do Bạch Văn cầm đầu đã ngấm ngấm triển khai âm mưu ám toán Trình Lập Dân.

Nhưng âm mưu ấy lại bị Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi ngẫu nhiên khám phá...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên đã ngấm ngấm chuẩn bị, còn Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi với đồ đệ Lãnh Văn Anh thì ngẫu nhiên đến nơi, nên mới xảy ra chuyện náo nhiệt trên Nhạc Dương Lâu.

Lúc ấy Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu mượn rượu giả điên, ngấm với chân khí truyền âm báo với Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, rồi lập tức rời khỏi Nhạc Dương Lâu, cùng bàn kế sách đối phó.

Qua cuộc bàn bạc, ba người cùng nói ra những tin tức dò được, sau đó liên kết đã biết rõ toàn bộ âm mưu của đối phương.

Theo ý kiến của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên thì lập tức báo với Trình Lập Dân để chàng cảnh giác, khỏi bị mắc lừa kẻ địch.

Nhưng Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi rất thương yêu đồ nhi Lãnh Văn Anh, từ khi nghe Lãnh Văn Anh kể về chuyện nghịch duyên giữa Trình Lập Dân với Bạch Mẫn, thành kiến vốn thù ghét đàn ông lại càng khiến bà quyết định nhân cơ hội này phải khiến Trình Lập Dân nếm chút mùi đau khổ, đồng thời cũng để cho Lãnh Văn Anh nhân cơ hội này lập một đại công với Trình Lập Dân.

Quyết định ấy tuy hết sức mạo hiểm, nhưng Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên không sao cãi lại tính khó bướng bỉnh của bà, đành miễn cưỡng chấp nhận.

Thế là, Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên tức khắc báo với Xuất Thủ Giao Kim Thế Ngọc (lão nhân tóc bạc), trại chủ Quân Sơn Thủy Trại, xuất động toàn bộ thuộc hạ ở thành Lăng Ki, và nhân lúc Hồ Phục trên thuyền mui đi khỏi, đã với ái tôn của Kim Thế Ngọc là Kim Thuần đổi tiểu thuyền phụ trên thuyền mui.

Đó thật là một hành động vô cùng mạo hiểm, nếu không nhờ trong lúc hỗn chiến đã bắt được Chu Lương, nghĩa huynh của Trình Lập Dân, với tình thế lúc bấy giờ, chẳng những Trình Lập Dân không sao thoát hiểm, mà ngay cả cậu bé Kim Thuần cũng khó thể toàn mạng.

Lúc bấy giờ Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi cũng nhận thấy sự thể nghiêm trọng, nên sau khi bắt được Chu Lương, lập tức báo Lãnh Văn Anh giả trang Chu Lương mạo hiểm lên trên thuyền mui.

Cũng may nhờ trời phò hộ, ngay khi Kim Thuần ở trong khoang thuyền không sao giải được huyết đạo cho Trình Lập Dân, cậu bé lo đến toàn thân toát mồ hôi lạnh thì Lãnh Văn Anh giả trang Chu Lương đã lên vào trong khoang thuyền, giải cứu cho Trình Lập Dân.

Lúc này, Trình Lập Dân với Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi sau khi nghiên cứu kỹ, nhận thấy trừ phi Trình Lập Dân sớm luyện thành Tâm Huyền Thiên Công, tuyệt kỹ cao nhất của sư môn, thì mới có thể đánh bại sư đồ Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên với các ma đầu Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát và chữ Võ số Bốn, rồi mới có thể giải trừ sự khống chế tâm thần của Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam và Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình, bằng không, cứu được một người tâm thần bị khống chế là tăng thêm một phần gánh nặng, chi bằng tạm thời khoan cứu thì hơn.

Nhưng sau khi Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân và Nhạc Tổ Trân mất tích, bí kíp sư môn của Trình Lập Dân cũng bị biến mất, nên hiện có muốn luyện Tâm Huyền Thiên Công cũng chẳng thể được.

Nền bí kíp sư môn của Trình Lập Dân quả thật đã lọt vào tay chữ Võ số Bốn, hậu quả thật là tệ hại.

Hiện giờ niềm hy vọng duy nhất chỉ trông cậy vào bức Tàng Chân Đồ do Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên tặng cho mà thôi.

Thế là họ quyết định:

1. Chính Nghĩa Chi Tộc lập tức âm thầm phát triển, chỉnh đốn lực lượng, tổng đà đặt tại Quân Sơn Thủy Trại, trước khi công bố với bên ngoài, ngoại trừ thủ lĩnh Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh, Hải Thiên Tứ Hữu với Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi năm người tạm thời giữ chức hộ pháp, còn nguyên trại chủ Quân Sơn Thủy Trại Xuất Thủy Giao Kim Thế Ngọc tạm giữ chức tổng quản tổng đà.

2. Bãi bỏ chuyến đến tổng đàn Thái Cực Giáo ở Nhạc Lộc Sơn vào năm ngày sau, chuyến đi này vốn là để giải cứu những người chính phái bị mất bản tính và tiếp ứng cho người thần bí giả trang Trình Lập Dân đang tiến đến gần tổng đàn Thái Cực Giáo, bởi hôm trước Trình Lập Dân đã phán đoán người thần bí ấy có thể là Lãnh Văn Anh, giờ thì sự phán đoán ấy đã sai lầm, nên không cần phải đi nữa.

3. Sau khi Trình Lập Dân lên đường đến địa điểm do Tàng Chân Đồ chỉ dẫn, mọi sự vụ đều do tổng giám quân với năm vị hộ pháp bàn bạc toàn quyền xử lý.

Đêm hôm ấy lúc lên đèn, một chiếc du thuyền sang trọng, đèn đuốc sáng choang từ trong tổng đà Chính Nghĩa Chi Tộc tiến ra, dưới ánh đèn leo lét trong khoang thuyền, Trình Lập Dân với Lãnh Văn Anh nép vào nhau đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm hồ Động Đình.

Đây là lần đầu tiên đôi tình nhân thanh mai trúc mã này được ở riêng bên nhau từ khi trùng phùng sau bao kiếp nạn, lẽ đương nhiên đó cũng là sự sắp đặt của các vị lão nhân gia, viện lý do đưa tiễn Trình Lập Dân để cho đôi trẻ được hàn huyên tâm sự.

Chẳng rõ là do có quá nhiều tâm sự khiến hai người có ngàn vạn lời mà không biết phải bắt đầu từ đâu, hay bị cảm nhiễm bởi cảnh đêm tĩnh mịch thê lương của Động Đình Hồ, hai người đều lặng thinh, mắt nhìn ra mặt hồ xa.

Một hồi thật lâu, Lãnh Văn Anh mới khẽ buông tiếng thở dài, thấp giọng ngâm:

- Từ khi giã biệt! Mong ước tương phùng! Biết bao giờ mới được bên nhau? Hôm nay ngẫu nhiên gặp lại. Chỉ sợ đó là trong mơ! Trình Lập Dân giọng run run, dịu dàng nói:

- Anh muội... đây đâu phải là trong mơ! Lãnh Văn Anh cười héo hắt:

- Dân ca, muội lo một ngày nào đó sẽ mất Dân ca...

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Không bao giờ! Anh muội, cho dù biển cạn đá mòn, hai ta mãi mãi không rời xa nhau! Lãnh Văn Anh cười liến thoắng:

- Nếu đúng như Dân ca đã nói thì biết đặt Mẫn tỷ với Tố Trân tỷ vào đâu? Trình Lập Dân cười ngượng ngùng:

- Anh muội còn hận Mẫn tỷ ư?

- Ghen là tính bẩm sinh của phụ nữ, lẽ đương nhiên là muội hận, nhưng vì Dân ca, muội có thể lượng thứ cho tỷ ấy!

- Anh muội tốt quá, nhưng ngu ca đâu xứng đáng để cho Anh muội đối xử như vậy!

- Chính vì vậy muội mới lo một ngày nào đó sẽ mất Dân ca...

- Anh muội...

Lãnh Văn Anh khẽ thở dài:

- Đừng xen lời, để muội nói hết đã! Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Phận làm gái luôn ước mong có được người chồng anh tuấn và đa tình, tài giỏi và thành đạt, muội là một người con gái bình thường, đương nhiên cũng không ngoại lệ. Hiện nay Dân ca đã là một nhân vật lừng danh trong võ lâm, dĩ nhiên muội hết sức lấy làm an ủi và tự hào có được một vị hôn phu như Dân ca. Nhưng Dân ca hiện nay chẳng những thân mang trọng trách đối với sự an nguy của võ lâm, mà cũng là đối tượng theo đuổi của bọn dâm nữ...

Lãnh Văn Anh cười nhạt, nói tiếp:

- Dân ca, xin hãy tin muội, muội nói vậy không hề có ý xuyên tạc Mẫn tỷ và Trân tỷ.

Trình Lập Dân gật đầu:

- Ngu ca tin muội!

- Vậy Dân ca có thể nói sự lo lắng của muội là dư thừa không? Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Anh muội, đứng ở lập trường của Anh muội, sự lo lắng của muội là đúng, nhưng hai ta bên nhau từ thuở bé đến khi trưởng thành, Anh muội lại nghĩ ngu ca là một người bội bạc, thích mới chán cũ hay sao? Lãnh Văn Anh nhếch môi cười:

- Tục ngữ có câu: Nam là đất, nữ là nước, bất luận Dân ca cứng rắn đến mấy, đất gặp nước cũng phải nhũn ra thôi! Trình Lập Dân thừa thế vươn tay, ôm chặt Lãnh Văn Anh vào lòng, khẽ tai nàng khẽ nói:

- Anh muội nói rất đúng, giờ ngu ca chính như đang nhũn ra đây! Lãnh Văn Anh cố vùng vẫy:

- Đừng vậy mà, muội đâu phải là Mẫn tỷ của Dân ca...

Trình Lập Dân giọng nghiêm túc:

- Anh muội, chuyện qua rồi đừng nhắc lại nữa. Đối với Anh muội và Mẫn tỷ, lòng ngu ca đều cảm thấy ray rức. Nhưng nào trách Mẫn tỷ, và cũng không thể trách ngu ca, lỗi là ở trời cao không nên an bài như vậy, nhưng nay ván đã đóng thuyền, mong Anh muội có thể từ từ dẹp bỏ thành kiến đối với Mẫn...

Lãnh Văn Anh khẽ thở dài ngắt lời:

- Dân ca nghĩ là muội ghen hay sao? Trình Lập Dân mỉm cười:

- Theo ngu ca nghĩ, nhiều thì không dám nói, nhưng ít ra cũng có chút ít...

Lãnh Văn Anh vùng khỏi vòng tay Trình Lập Dân, nghiêm giọng nói:

- Thời gian và sự thật sẽ chứng minh tất cả, hiện trong lòng muội còn có một sự sắp đặt có thể chứng minh là muội không ghen và Dân ca rất là không ngờ đến. Tuy nhiên, lúc này và tại đây, muội chưa muốn nói cho Dân ca biết.

Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Vì muốn cho Dân ca một nỗi vui mừng bất ngờ trong tương lai. Thôi, giờ muội cần hỏi Dân ca một chuyện đứng đắn, Dân ca phải thành thật trả lời đấy nhé! Trình Lập Dân vươn tay, lại ôm Lãnh Văn Anh vào lòng, cười nói:

- Anh muội hỏi đi, cam đoan câu trả lời hoàn toàn đúng sự thật! Lãnh Văn Anh ngoan ngoãn nép vào ngực Trình Lập Dân, khẽ nói:

- Dân ca quả thật có mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch ư? Trình Lập Dân gật đầu:

- Không sai!

- Hiện bệnh chứng đã hoàn toàn tiêu tan rồi phải không?

- Phải!

- Dân ca có nghĩ đến nguyên nhân làm tiêu tan chứng bệnh không? Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Lúc đầu ngu ca chỉ lấy làm lạ là tại sao đã đến kỳ hạn một trăm ngày mà ngu ca chưa chết, nhưng kể từ tối qua giao thủ với chữ Vô số Bốn, trong lúc nguy cấp đã thi triển Thông Tý Thần Công do Thông Tý Song Hùng truyền cho, ngu ca mới nhớ đến Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn do Thông Tý Song Hùng tặng cho có công hiệu trị hoãn chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch từ một đến năm năm, có điều là trong những ngày qua liên tiếp xảy ra sự cố, cơ hồ khiến ngu ca quên mất điều hệ trọng này.

- Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn ngoại trừ có công dụng trị hoãn chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch, phải chăng trong thời gian trì hoãn còn có tác dụng làm tiêu tan bệnh chứng?

- Điều ấy... ngu ca không rõ!

- Dân ca từng nói, Mẫn tỷ từng lặp đi lặp lại là không còn sống được bao lâu nữa, đúng không?

- Đúng!

- Dân ca có hỏi tỷ ấy đã mắc chứng bệnh gì không?

- Không!

- Dân ca còn nhớ phương pháp duy nhất điều trị chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch mà Trang tiên bối trong Hải Thiên Tứ Hữu đã nói không? Trình Lập Dân động tâm:

- Anh muội nghĩ là Mẫn tỷ cũng bị mắc phải chứng...

Lãnh Văn Anh thoáng đỏ mặt:

- Phải! Chính vì Mẫn tỷ cũng mắc phải chứng bệnh giống Dân ca, nên khi Dân ca với tỷ tỷ ấy... Thôi, muội không nói nữa, Dân ca còn giả vờ nữa hả? Trình Lập Dân thăm nhủ:

- Sao mình lại hồ đồ thế này, Trang tiền bối chẳng phải đã nói rất rõ ràng là gì? Người bị mắc chứng Ngũ Âm Tuyệt Mạch chỉ sau khi giao hợp với phụ nữ cùng chứng bệnh thì mới có thể giải trừ, hiện bệnh chứng của mình đã tiêu tan, ngoại trừ vì Mẫn tỷ cũng có chứng bệnh giống nhau, không còn lời giải thích nào đúng hơn nữa! Trong cơn vui mừng tột độ, chàng cúi xuống hôn lên má Lãnh Văn Anh và nói:

- Thật đấy, ngu ca quá là ngu ngốc! Anh muội, ngu ca phải cảm tạ muội đã nhắc nhở mới được! Lãnh Văn Anh buồn bã nói:

- Không cần cảm tạ muội, muội chẳng qua chỉ nhắc nhở Dân ca mà thôi. Nếu Dân ca thật sự muốn cảm tạ, trước tiên hãy cảm tạ trời cao đã an bài...

Bỗng nghe tiếng quát của Xuất Thủy Giao Kim Thế Ngọc từ trên sàn thuyền vang lên:

- Thuyền của ai? Tránh ra mau! Liên tiếp ba lần quát hỏi, không có tiếng trả lời, chiếc du thuyền đã khẩn cấp chuyển hướng chín mươi độ, cùng lúc một luồng sáng mạnh từ mũi thuyền chiếu ra...

Trình Lập Dân với Lãnh Văn Anh cùng sửng sốt, đưa mắt nhìn về phía ánh đèn chiếu.

Chỉ thấy một chiếc thuyền nhẹ hình tHồi, trên có hai lão nhân nằm đối chân nhau, chẳng rõ sống chết, thuyền do không có người chèo lái, vẫn đang chao đảo trôi đi theo sóng nước.

Trình Lập Dân bất giác rung động tâm thần, không kịp nói gì với Lãnh Văn Anh, trong tiếng kêu sửng sốt đã phóng qua cửa sổ ra ngoài, nhanh như chớp lướt đi về phía chiếc thuyền nhẹ hình tHồi ấy.

Trình Lập Dân vừa hạ chân xuống thuyền, Lãnh Văn Anh cũng theo sau đến nơi, ngạc nhiên hỏi:

- Dân ca, hai người này là ai vậy? Trình Lập Dân vẻ mặt nặng nề, cúi người đưa ngón tay thăm do hơi thở của hai lão nhân, hồi sau mới thở phào một hơi dài nói:

- Cũng còn may! Tiện tay vén mở khăn che mặt của một lão nhân, chỉ thấy mặt ông ta vết sẹo chẳng chịt, hết sức xấu xí, bất giác kinh ngạc kêu lên:

-Ồ! Quả nhiên là ông ta! Lãnh Văn Anh thoáng giật mình hỏi:

- Dân ca sao vậy? Hai người này thật ra là ai? Trình Lập Dân cười biết lỗi:

- Anh muội, chúng ta trở về thuyền cứu tinh họ rồi hẵng tính! Chàng mỗi tay cắp lấy một lão nhân hôm mê bất tỉnh, tung mình về phía du thuyền.

Lãnh Văn Anh cũng liền theo sau.

Trình Lập Dân vào trong khoang, đặt hai lão nhân nằm xuống sàn thuyền, tay phải nhẹ đặt lên huyệt Mệnh Môn của lão nhân xấu xí, vừa truyền chân khí sang vừa quay sang Lãnh Văn Anh nói:

- Anh muội, còn lão nhân kia giao cho muội đấy! Lãnh Văn Anh chau mày, cũng đành cố nén bao nghi vấn trong lòng, vâng lời Trình Lập Dân truyền chân khí cho lão nhân còn lại.

Chừng thời gian nửa tuần trà sau, hai lão nhân dần dần hồi tỉnh. Lão nhân xấu xí trước tiên ngồi bật dậy, mắt đờ đẫn nhìn Trình Lập Dân một hồi, đột nhiên tay phải vung lên, bổ vào ngực Trình Lập Dân và quát:

- Lão tặc, lão phu quyết một mắt một còn với ngươi! Trình Lập Dân quá bất ngờ không kịp trở tay, bị đánh trúng một chưởng, tuy lão nhân vừa mới hồi tỉnh, nguyên khí chưa hồi phục, chưởng lực còn yếu và Trình Lập Dân tuy trên mình có mặc Thiên Tôn Chức Cẩm Bảo Y, cũng bị một chưởng đánh ngã ngửa ra sau.

Trình Lập Dân công lực thâm hậu, lâm nguy bất loạn, ứng biến thần tốc, thừa thế tung mình, xuất chỉ nhanh như chớp, điểm trúng Hôn huyệt của lão nhân xấu xí.

Lãnh Văn Anh thấy vậy, bất giác kêu lên một tiếng kinh hoàng, nàng sợ lão nhân trước mặt mình cũng xuất thủ đột kích, vội điểm vào huyệt Kiên Tĩnh đối phương, đồng thời hơ hổi hỏi:

- Dân ca, chuyện gì vậy? Trình Lập Dân khẽ buông tiếng thở dài, đưa tay chỉ lão nhân xấu xí nói:

- Người này chính là vị lão nhân thần bí Phong Sát Thần mà ngu ca đã từng kể!

- Vật còn vị này là ai?

- Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, cao thủ tuyệt đỉnh trong Thái Cực Giáo!

-oOo-

23. C 23

- Ô! Ông ta chính là Hăng Nguyên Cát mà Dân ca đã gặp trên quan đạo Thường Hành hồi mấy hôm trước phải không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Phải!

- Ông ta chẳng phải đã bị một người áo xám bịt mặt thần bí dẫn đi rồi ư?

- Phải, người áo xám bịt mặt ấy chính là vị lão nhân áo xám này đây!

- Lúc ấy Dân ca không nhận ra chính là vị lão nhân này sao?

- Uờm... ngu ca tuy nhận thấy dáng người rất quen, nhưng lúc bấy giờ thần trí của ông ta rất tỉnh táo, không giống như một người điên.

- Qua việc ông ta xuất thủ đột kích vừa rồi, dường như bệnh cũ lại tái phát rồi!

- Uờm...

- Vậy Dân ca định xử trí thế nào?

- Đưa ông ấy về tổng đà trước!

- Còn lão ma này? Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Thả cho lão ta đi! Lãnh Văn Anh ngạc nhiên:

- Dân ca không nhân cơ hội này trừ khử lão ta, sau này có thể...

Trình Lập Dân nghiêm mặt ngắt lời:

- Lợi dụng cơ hội lúc người lâm nguy, đó không phải hành vi của đẳng đại trượng phu, ngu ca không đời nào hạ thủ đối với người không còn sức kháng cự.

- Sự biến từng quyền, Dân ca câu nệ tiểu tiết, sau này hẳn sẽ hối hận không kịp.

- Ngu ca ý đã quyết, muội đừng nói nữa! Trình Lập Dân tiện tay phất ra, giải khai huyết đạo cho Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, đoạn lạnh lùng nói:

- Đi đi! Lần sau gặp lại sẽ không dễ dãi như bây giờ đâu! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ngồi bật dậy, thần nhiên nói:

- Trình Lập Dân, vừa rồi vị cô nương này nói không sai, hôm nay ngươi không nhân cơ hội này giết lão phu, sau này ngươi sẽ hối hận không kịp.

Trình Lập Dân nhếch môi cười, Lãnh Văn Anh tranh trước nói:

- Lão tặc, những lời nói vừa rồi lão đã nghe rõ, bỗng cô nương không nhân từ như Trình thiếu hiệp đâu, nếu còn chưa chịu đi khỏi đây, ngươi hối hận không kịp chính là lão đấy! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười sắc lạnh:

- Được, lão phu không hơn thua với các ngươi, hẹn tái ngộ! Đoạn liền tung mình, sang chiếc thuyền nhỏ khi này, chèo nhanh đi và lớn tiếng nói:

- Trình Lập Dân, ân tình cứu giúp hôm nay, lão phu ắt sẽ báo đáp, sau này lão phu sẽ tha chết cho ngươi hai lần...

Trình Lập Dân chợt động tâm, dương thanh hỏi:

- Hãy khoan, Trình mỗ có điều cần hỏi! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát buông tiếng cười khẩy, ngừng chèo chậm rãi nói:
- Trước khi lão phu nguyên khí hồi phục, muốn giết muốn xẻo tùy thích, tuyệt đối không chịu sự sai bảo của ai cả! Lãnh Văn Anh tiếp lời:
- Cứ kể như là mời lão quay lại đi! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát chèo thuyền trở lại bên cạnh du thuyền, mắt nhìn Trình Lập Dân hỏi:
- Có gì nói mau đi! Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, đưa tay chỉ Phong Sát Thần hỏi:
- Lão với ông ấy có hiềm khích gì? Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát không đáp mà hỏi ngược lại:
- Người có quan hệ thế nào với lão ta? Trình Lập Dân lắc đầu:
- Chẳng có quan hệ gì cả! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười nhạt:
- Vậy thì người đừng xía vào chuyện người khác thì hơn! Trình Lập Dân nhướng mày:
- Vậy có thể cho biết danh tánh của ông ta không?
- Trình Chí Hoằng, cùng họ với người!
- Vậy ông ấy với gia phụ xưng hô thế nào?
- Theo lão phu biết, người này chẳng những không hề có quan hệ với lệnh tôn, mà cũng chẳng có quan hệ gì với Tam Nghĩa Trang!
- Lão biết rất rõ lai lịch của ông ấy ư? Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười to:
- Không sai, trên đời này, người biết rõ lai lịch thật sự của Phong Sát Thần, ngoài lão phu, không còn tìm ra người thứ hai.
- E rằng chưa chắc! Theo sau tiếng nói trong ngọt ấy, một chiếc thuyền nhẹ hình thoi lướt nhanh đến, trên thuyền chính là người đàn bà trung niên áo xanh bịt mặt luôn đuổi theo sau Phong Sát Thần, và cũng chính là Cao Tổ Tổ, hộ pháp trong Độn Thế Cung.

Trình Lập Dân không nén được mừng rỡ reo lên:

- Đại thẩm...

Cao Tổ Tổ tung mình, phóng lên trên du thuyền, lo lắng hỏi:

- Lão điên thế nào rồi? Trình Lập Dân vội đáp:
- Không có gì! Ông ấy bệnh cũ tái phát, văn bối đã điểm Hôn huyết của ông ấy rồi!
- Người đâu?
- Đang ở trong khoang! Cao Tổ Tổ vào trong khoang thuyền, xem xét kỹ khắp người Phong Sát Thần, đoạn lại trở ra ngoài, hướng về Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát quát:
- Hăng Nguyên Cát, về thân thế của Phong Sát Thần, bốn nhân biết rõ hơn người nhiều, nếu phanh phui ra ngay lúc này, người chắc chắn chết không có đất chôn thây, nhưng bốn nhân phải giữ lại mạng già của người, để cho Phong Sát Thần chính tay báo phục thân thù...
- Người rút khỏi đây ngay, càng sớm càng tốt! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát giọng căm thù nói:
- Được, giờ người cứ mà hồng hách, nhưng người có thể cho biết danh tánh thật không? Cao Tổ Tổ cười khinh miệt:
- Người đừng cứ luôn trát vàng lên mặt mình, và cũng đừng giả trò khích tướng. Hãy nhớ cho kỹ, xem cho rõ, bốn nhân chính là Cao Tổ Tổ, Cao Tổ Tổ chính là bốn nhân! Bà vừa nói vừa vén khăn che mặt lên, để cho Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát xem thật rõ.

Hành động bất ngờ này của Cao Tổ Tổ đã khiến Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ngạc nhiên đến ngẩn người, sau khi nhìn rõ diện mạo của Cao Tổ Tổ, lão lẳng lặng chèo thuyền đi vào trong bóng đêm mịt mù.

Cao Tổ Tổ mắt nhìn Trình Lập Dân, khẽ thở dài nói:

- Hải tử, thật vất vả cho ngươi, những ngày qua ngươi đã...

Bỗng quay sang Lãnh Văn Anh hỏi:

- Vị cô nương này là...

Lãnh Văn Anh vội vòng tay xá dài nói:

- Văn bối là Lãnh Văn Anh! Trình Lập Dân tiếp lời:

- Lãnh cô nương là nữ nhi của tam nghĩa thúc của văn bối! Cao Tổ Tổ “À” một tiếng, nhẹ nắm tay Lãnh Văn Anh, ánh mắt ngập vẻ hết sức dịu dàng, ôn tồn nói:

- Cô nương xinh đẹp lắm! Lãnh Văn Anh cười e lệ:

- Đại thẩm quá khen rồi! Cao Tổ Tổ cười:

- Cô nương chớ quá khiêm tốn, mắt thẩm mỹ của đại thẩm không sai được đâu! Bà đưa tay phải nhẹ vuốt lên mái tóc óng ả của Lãnh Văn Anh, khẽ thở dài nói tiếp:

- Cô nương hãy chăm sóc Dân ca cho tử tế, hai người vốn là hoạn nạn tri giao, bất kỳ chuyện gì cũng phải thông cảm nhau, chớ đừng giận hờn gây gổ nhé! Lời lẽ đơn giản nhưng hàm ý sâu sắc, nghiêm nhiên là giọng điệu của bậc trưởng bối.

Lãnh Văn Anh thấp giọng nói:

- Đa tạ đại thẩm đã dạy bảo, văn bối nhớ rồi! Cao Tổ Tổ quay sang Trình Lập Dân nói:

- Hải tử, ngươi định đi đâu vậy? Trình Lập Dân sơ lược nói về hành trình của mình, sẵn tiện cũng kể lại chuyện đã gặp Phong Sát Thần với Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát vừa qua, đoạn nói:

- Xem ra hẳn là hai người đã với chân lực tỉ đấu nhau, nên mới đến đổi lương bại cầu thương! Cao Tổ Tổ gật đầu:

- Không sai, nếu mà cứu chậm trễ, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải bó tay.

Trình Lập Dân cung kính tiếp lời:

- Xin mời đại thẩm vào trong khoang dùng trà, văn bối có điều thỉnh giáo! Cao Tổ Tổ mỉm cười:

- Không cần đâu, đại thẩm phải đi ngay, có gì nói ở đây cũng được! Trình Lập Dân ra chiều thất vọng:

- Đại thẩm phải đi ngay ư?

- Ừm!

- Có việc gì quan trọng sao? Cao Tổ Tổ khẽ thở dài:

- Nói đi nói lại cũng là vì lão điên này thôi! Trình Lập Dân ngập ngừng:

- Ông ấy... ông ấy cũng họ Trình phải không? Cao Tổ Tổ gật đầu:

- Phải! Hăng Nguyên Cát đã nói cho ngươi biết phải không?

- Vâng! Vậy... ông ấy với văn bối...

Cao Tổ Tổ trầm ngâm ngắt lời:

- Đừng hỏi nữa, mọi sự về ông ta, phải chờ ông ta khỏi bệnh điên, sẽ do chính miệng ông ta cho ngươi biết.

Trình Lập Dân băn khoăn:

- Bệnh điên của ông ấy... Không, mấy hôm trước văn bối còn thấy ông ấy rất tỉnh táo.

- Không sai, đó là thành quả mà đại thẩm đã tốn rất nhiều tinh lực và phối hợp với linh dược độc môn cầu xin được của cung chủ Độn Thể Cung mới có được...

Cao Tổ Tổ buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Giờ thì tất cả phải làm lại từ đầu rồi! Trình Lập Dân thắc mắc hỏi:

- Bệnh của ông ấy phải chăng có liên quan đến Hăng Nguyên Cát? Cao Tổ Tổ gật đầu:

- Không sai, có thể nói hoàn toàn là do Hăng Nguyên Cát mà ra!

- Đại thẩm đã biết thân thể của văn bối, tại sao lại không chịu cho văn bối biết sớm? Cao Tổ Tổ thở dài náo nuột:

- Hải tử, ta biết nỗi lòng của ngươi, nhưng ta lại chẳng thể không nhẫn tâm để cho ngươi thắc mắc một thời gian, cũng may là không còn bao lâu nữa, ngươi hãy cố gắng nhẫn nại chút nữa đi! Mãi đến lúc này bà mới buông tay Lãnh Văn Anh ra, nhẹ vỗ vai nàng, dịu giọng nói:

- Hải tử, đại thẩm phải đi rồi, hãy nhớ kỹ những lời nói vừa rồi của đại thẩm, cố gắng giữ gìn.

Đoạn đưa tay cấp lấy Phong Sát Thân, tung mình sang chiếc thuyền hình tHồi, nhẹ vung tay, thuyền lướt sóng ra đi.

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, quay sang Lãnh Văn Anh nói:

- Anh muội, tiền người ngàn dặm, cuối cùng cũng phải biệt ly... Anh muội hãy quay về đi thôi! Lãnh Văn Anh sưng sốt:

- Dân ca...

- Ngu ca muốn đi thuyền của đại thẩm nhanh hơn...

Chưa dứt lời đã tung mình, lướt đi trên mặt nước, đuổi theo chiếc thuyền nhẹ chỉ còn một đốm đen của Cao Tổ Tổ.

-oOo-

Trên bờ tây Sương Giang, bên Nhạc Lộ Sơn có một tòa trang viện nguy nga hùng vĩ, trước sông sau núi, xung quanh được xây bằng những khối đá xanh cỡ năm thước vuông, cao đến năm trượng, nhìn từ xa như một thành bảo khổng lồ.

Cửa lớn trang viện được làm bằng thép, xung quanh viền đồng sáng loáng. Trước cửa có một đôi sư tử đá to lớn, rất sinh động. Đồ hình thái cực khắc trên cửa cùng với thềm đá trắng cao đến hơn trăm bậc, chẳng những có vẻ trang nghiêm hùng vĩ, mà còn thần bí khôn lường.

Hôm ấy vào giờ Thìn, một chiếc thuyền nhỏ từ trong thành Trường Sa bên kia bờ đã chở đến hai người, một già và một trẻ.

Người trẻ mặc áo dài tím, đầu chít khăn vuông tím, lưng đeo trường kiếm, mắt sáng như sao, mày dài đến tận mang tai, phối hợp với viên minh châu đường kính cỡ một tấc khảm trong khăn vuông, tỏa sáng lấp lánh, hệt như cây ngọc trước gió.

Người già thân hình gầy bé, râu tóc bạc phơ, mặt nhăn nheo như vỏ cam, mặc quần áo cộc màu xám, lưng đeo một chiếc túi hình chữ nhật, dài cỡ hai thước, qua phục sức hiển nhiên là gia nhân của thiếu niên áo tím.

Hai người sau khi lên bờ, lập tức theo con đường nhỏ dọc bờ sông đi về phía trang viện thần bí kia.

Cách hai người khoảng một tầm tên bắn, có một lão ngư phủ đang ngồi một mình bên bờ sông câu cá. Lão ngư phủ liếc mắt nhìn hai người ấy, rồi liền thu dọn đồ câu cá, đi đến trước mặt thiếu niên áo tím, cúi chào và nói:

- Tướng công, đây có cá chép vừa mới câu được, xin hãy mua giúp tiểu lão nhi.

Thiếu niên áo tím thoáng ngẩn người:

- Xin lỗi lão trưởng, tiểu sinh đang có việc quan trọng...

Lão ngư phu vừa mới ngạc nhiên ngăn người, lão nhân áo xám đứng sau thiếu niên áo tím đã sẵn tới một bước, ngắt lời thiếu niên áo tím:

- Dân nhi, hãy lột mặt nạ của y! Thiếu niên áo tím xuất thủ nhanh như chớp, chop thẳng vào mặt lão ngư phu...

Lão ngư phu sững sốt la lên:

- Thì ra người chính là kẻ giả mạo...

Chưa dứt lời, người đã ngã ngửa ra sau, khi thân người còn cách mặt đất chừng nửa thước, hai chân chỗi mạnh, vọt nhanh ra sau hơn năm trượng.

Thiếu niên áo tím không ngờ đối phương lại có thân thủ cao cường như vậy, có thể thoát khỏi chiêu chop nhanh như tia chớp của mình, bất giác ngăn người, ngay cả ý nghĩa của câu nói dở dang của đối phương cũng chẳng màng đến, cười khẩy nói:

- Hãy tiếp bốn hiệp thêm chiêu nữa! Đoạn liền tung mình, nhanh như chớp đuổi theo.

Bỗng thấy bóng xám nhấp nhোáng, một tiếng trầm giọng quát:

- Dân nhi, dừng tay! Lão nhân áo xám đã đứng cản trước mặt thiếu niên áo tím, ngược mắt lên, với ánh mắt sáng quắc nhìn lão ngư phu, cười khẩy nói:

- Thật không ngờ Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xưa nay vốn đơn thân một mình hành đạo giang hồ mà bây giờ lại trở thành chó săn của Thái Cực Giáo.

Lão ngư phu giật nảy mình:

- Tôn giá pháp nhân thật lợi hại, đã nhận ra sự giả trang của lão phu.

Thì ra lão ngư phu này quả nhiên là Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, hồi năm trước trên Nhạc Dương Lô đã phụng mệnh Trình Lập Dân đến tổng đàn Thái Cực Giáo chờ lệnh.

Lão nhân áo xám mỉm cười:

- Lão nhân gia này là hạng người gì, cái trò tầm thường này của người mà cũng dám mang ra múa may ở trước mặt lão nhân gia này sao? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười khan:

- Dám hỏi tôn giá cao tánh thượng danh? Lão nhân áo xám cười khinh:

- Đạo bất đồng không thể thỏa hiệp, người đừng hỏi lai lịch của lão nhân gia này thì hơn.

Ngưng chốc lát, đánh giọng quát:

- Từ Thái Thanh, vừa rồi người đã nói gì? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh xưa nay đơn thân một mình hành đạo giang hồ, lúc thiện lúc ác, võ công cao thâm, danh vọng lừng lẫy, hơn hẳn bất kỳ người nào trong Bát Hoang Bát Dị. Ông bản tính quái đản, người võ lâm nghe danh táng đởm, đâu từng bị người gọi thẳng danh tánh và quát nạt như lúc này.

Nhưng sự đời càng khác thường thì càng khiến người không dám khinh cử vọng động, lúc này chính là một ví dụ cụ thể, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh phen này đến đây vốn là vì người đã giả mạo Trình Lập Dân, mà thiếu niên áo tím trước mặt này ngoại trừ giọng nói hơi khác Trình Lập Dân, mọi thứ đều hoàn toàn giống Trình Lập Dân. Hơn nữa, khẩu khí của lão nhân áo xám rõ ràng là bạn chứ không phải địch, nên Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh dẫu tính nóng như lửa và khẩu khí của lão nhân áo xám quá ư kẻ cả, ông cũng đành cười khan nói:

- Tại hạ đã nói rồi, hãy tạm gác qua, trước tiên hãy để cho tại hạ nói rõ một điều, tại hạ với tôn giá là bạn chứ không phải địch.

Lão nhân áo xám trầm giọng quát:

- Lão! Lão nhân gia này sao thể kết bạn với phường chó săn của Thái Cực Giáo? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười áo nảo:

- Xin tôn giá chó hiểu lầm, tại hạ không phải là người của Thái Cực Giáo! Thiếu niên áo tím tiếp lời:

- Vậy tôn giá là...

- Tại hạ là thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân...

Thiếu niên áo tím thoáng giật mình:

- Tôn giá... tôn giá... tôn giá nói sao? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh mỉm cười:

- Thiếu hiệp chó quá căng thẳng, tại hạ vừa nói, tại hạ là thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân! Lão nhân áo xám tức giận quát:

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Người thật là khốn kiếp! Người tốt nhện đến mấy bị mắng nhiếc nặng lời như vậy cũng khó thể chịu nổi, huống chi là người nóng tính như Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, ông ta không dần được nữa, tức giận quát:

- Lão quỷ mắng ai khốn kiếp hả? Lão nhân áo xám thản nhiên cười nói:

- Lẽ đương nhiên là mắng người! Trong đương kim vô lâm, người xứng đáng để cho lão nhân gia này mắng, không có nhiều đâu! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh quá tức giận, lại cười to nói:

- Vậy là lão phu còn phải cảm tạ sự đề cao của tôn giá rồi! Lão nhân áo xám ngược nhìn về phía tòa trang viện thần bí, lơ đãng nói:

- Người cũng không đến đổi ngu ngốc lắm! Thiếu niên áo tím bỗng nói:

- Sư phụ, lão nhân gia...

Lão nhân áo xám trầm giọng nạt:

- Im mồm! Không có chuyện của người.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh với giọng ngập mùi hỏa dược nói:

- Tôn giá mà không nói ra nguyên nhân khốn kiếp của lão phu thì... Hắc hắc...

Lão nhân áo xám bình thản nói:

- Cho người biết nguyên nhân khốn kiếp, dĩ nhiên là được, nhưng phải nói rõ trước, sở dĩ lão nhân gia này nói ra, không phải là sợ hai tiếng “hắc hắc” của người đâu đấy! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh buông tiếng cười gằn. Lão nhân áo xám lại nói tiếp:

- Từ Thái Thanh, người nghe đây. Thứ nhất, người không nên là thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh. Thứ nhì, người đã là thuộc hạ của Trình Lập Dân, không nên gặp Thiết Thủ Thư Sinh mà không chịu hành lễ thuộc hạ. Thế nên, lão nhân gia này chỉ mắng người mấy tiếng khốn kiếp, đó thật là quá dễ dãi cho người.

Lời nói của lão nhân áo xám thật khó hiểu, ông ta đã trách Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh không nên làm thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh, mà lại trách Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh không nên gặp Thiết Thủ Thư Sinh giả mạo mà không chịu hành lễ thuộc hạ, khiến Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lửa giận bốc cao, giận dữ quát:

- Tôn giá dám bốn cột lão phu hả? Đồng thời tay phải vung ra, một chưởng bổ vào ngực đối phương.

Lão nhân áo xám không tránh né, thản nhiên hứng chịu một chưởng, người chỉ thoáng chao đi, trong khi Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lại bị sức phản chấn đẩy lui ba bước.

Một chưởng này của Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh tuy tung ra trong lúc tức giận, song cũng có hàm ý thăm dò công lực của đối phương, tuy chưa thi triển toàn lực, song cũng vận dụng đến tám thành chân lực.

Ông ta không ngờ công lực của lão nhân áo xám lại thâm hậu đến vậy, bất giác kinh hoàng đến mức đứng thừ ra tại chỗ.

Lão nhân áo xám bĩu môi nói:

- Chỉ bằng vào chút bản lĩnh tầm thường như vậy, nếu lão nhân gia này có ý bốn cọt người, vậy có phải là đề cao người hay không? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh tuy là người thô lỗ, nhưng lòng cũng biết nếu đối phương có ý đối địch, vừa rồi chỉ cần tăng thêm một hai thành tiềm lực phản chấn, mình không chết cũng thọ trọng thương, vậy mà đối phương lại nường tay, đó chứng tỏ dù không phải bạn thì cũng không có ác ý.

Thế là, ông ta không chấp nhất những lời mai mỉa của đối phương, nghiêm mặt nói:

- Tôn giá công lực siêu phàm nhập thánh, hẳn là một tiền bối thành danh đã lâu, nếu...

Lão nhân áo xám lạnh lùng ngắt lời:

- Từ Thái Thanh, người lắm rồi! Trong giang hồ có rất nhiều người thành danh chỉ là phường dối đời trộm danh, còn người có bản lĩnh thật sự, chưa chắc là danh chấn bất hoang.

Xích Phát Linh Quân đồng tình:

- Vâng! Tôn giá chính là một ví dụ điển hình...

Lão nhân áo xám ngắt lời:

- Với trình độ của lão nhân gia ta mà gọi được là “siêu phàm nhập thánh”, vậy chẳng phải cũng trở thành phường dối đời trộm danh còn gì? Ngừng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Từ Thái Thanh, lão nhân gia ta cũng mềm đều không thích, giờ người định tự xử sao đây? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh trong đời đâu từng gặp phải hoàn cảnh ngưng ngưng như thế này, nhưng đối phương công lực cao thâm khôn lường, thái độ lại chưa rõ là địch hay bạn, vốn đã không biết phải xử trí thế nào, vậy mà đối phương lại hỏi chuyện ấy trước.

Ông ta ngẫm nghĩ một hồi, quyết định phải tìm hiểu cho rõ lập trường của đối phương trước rồi hẵng tùy cơ ứng biến.

Thế là, ông ta cười ngưng ngưng nói:

- Tại hạ cần phải hỏi rõ ý định đến đây của tôn giá rồi mới có thể quyết định.

Lão nhân áo xám vừa khen lại vừa như chế nhạo cười nói:

- Ồm! Người xử trí rất là vững vàng, xem ra cũng là một người có thể đào tạo.

Ngước mắt lên, nói tiếp:

- Có gì hãy hỏi mau đi! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh chậm rãi nói:

- Tôn giá đã không phải là người của Thái Cực Giáo và lại có thái độ thù địch với Thiết Thủ Thư Sinh, tại hạ thật không biết phải tự xử cách nào, mong tôn giá chỉ giáo cho! Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Rất đơn giản, đầu nhập làm môn hạ của đồ đệ này của lão nhân gia ta, vậy là xong! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đúng là đến hồi xui xẻo, ông ta đơn thân một mình tung hoành giang hồ cả nửa đời người, rất ít khi gặp phải chuyện trái ý. Mấy năm gần đây quá tĩnh muốn động, đã tổ chức bang hội với ý đồ xưng bá võ lâm, chẳng ngờ xuất sư bất lợi, trước tiên vị bại dưới tay Trình Lập Dân, hạ mình làm thuộc hạ, giờ lại bại dưới tay một lão nhân thần bí vô danh, hơn nữa còn bảo ông đầu nhập làm môn hạ của một thiếu niên khác, vậy trong lòng ông có cảm giác thế nào? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh chưa kịp trả lời, lão nhân áo xám đã nói tiếp:

- Không phục ư? Vậy hai người hãy so tài thử xem! Đoạn quay sang thiếu niên áo tím nói:

- Đồ nhi, hãy đến đây khảo nghiệm võ công của vị thuộc hạ mới này trước xem sao? Thiếu niên áo tím ngập ngừng:

- Sư phụ... tốt hơn lão nhân gia...

Lão nhân áo xám ngắt lời:

- Không hề gì, ra tay giữ chừng mực, đừng đả thương y là được rồi! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh bị lão nhân áo xám này làm cho thắc mắc tột cùng, cười dở khóc dở nói:

- Tôn giá... thật ra muốn gì vậy? Lão nhân áo xám trầm giọng:

- Lão nhân gia ta đã nói rõ lắm rồi mà! Đoạn quay sang thiếu niên áo tím khoát tay nói:

- Đồ nhi, tiến lên! Thiếu niên áo tím vẫn đứng yên, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh hai tay xua lia lịa và nói:

- Hãy khoan! Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Khoan cái mốc xì, chả lẽ tên tiểu tử Trình Lập Dân chẳng phải đã bằng vào võ công khuất phục ngươi hay sao? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh gật đầu:

- Dĩ nhiên là bằng vào võ công khuất phục rồi!

- Vậy sao bây giờ ngươi chưa ném trái võ công cấp trên mới của ngươi mà đã khuất phục rồi? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nhăn mặt:

- Tại hạ chưa hề hứa gì cả! Lão nhân áo xám gần giọng:

- Được! Từ Thái Thanh, ngươi thật to gan, dám giở trò với lão nhân gia ta! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh chợt nảy ý:

- Tôn giá vừa rồi đã khinh bỉ hành vi của bọn Thái Cực Giáo, đương nhiên là người chính phái, vậy sao lại có ác cảm với Thiết Thủ Thư Sinh?

- Từ Thái Thanh, ngươi đừng đánh trống lảng, đó không phải là chuyện ngươi nên hỏi.

Thành thật cho ngươi biết, lão nhân gia ta muốn ngươi làm thuộc hạ của tiểu đồ, đó là xem trọng ngươi, ngươi đã có thể làm thuộc hạ của Thiết Thủ Thư Sinh, làm thuộc hạ của đồ đệ lão nhân gia ta chỉ càng tăng thêm thâm giá của ngươi...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh ngắt lời:

- Có lẽ tôn giá nói có lý...

Lão nhân áo xám tức giận quát:

- Có lý là có lý, lại còn “có lẽ” gì nữa! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lúc này đã hiểu ra được chút quái tật của đối phương, đầu óc cũng trở nên bình tĩnh hơn, thản nhiên cười nói:

- Tôn giá nói không sai, nhưng ý tại hạ là nếu tôn giá có thể hợp tác với tệt thượng, cùng quét sạch bọn Thái Cực Giáo, tại hạ sẽ bầm rờ với tệt thượng rồi đổi sang theo về với tôn giá...

Lão nhân áo xám cười khẩy ngắt lời:

- Ngươi tính toán thật chu đáo! Từ Thái Thanh, ngươi cho là tên tiểu tử Trình Lập Dân có thể thoát khỏi tay lão nhân gia ta hay sao? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nhướng mày:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao? Lão nhân áo xám nhấn mạnh giọng:

- Rất đơn giản, chỉ cần hấn thoát ly môn hạ của Thiết Thủ Thư Sinh, ngoan ngoãn đầu nhập làm môn hạ của lão nhân gia ta là xong! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười:

- Sự tính toán của tôn giá e rằng không thể nào thực hiện được! Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Trừ phi tên tiểu tử ấy không muốn sống nữa! Thiếu niên áo tím giậm chân, run giọng nói:

- Sư phụ...

Lão nhân áo xám trừng mắt quát:

- Tên tiểu tử vong ân phụ nghĩa, thấy mới nói cũ ấy có gì tốt mà đáng cho ngươi quan tâm như vậy chứ? Thiếu niên áo tím quay người đi nói:

- Sư phụ, đồ nhi không chịu đâu...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh động tâm thầm nhủ:

- Lạ thật, tiểu tử này sao lại giống phụ nữ thế nhỉ? Nhưng ông ta lại nói:

- Tôn giá đã muốn hơn thua với Thiết Thủ Thư Sinh, vậy sao lại bảo lệnh đồ giả mạo làm đồ đệ của Thiết Thủ Thư Sinh thế này?

- Lý do rất rõ ràng, lão nhân gia ta muốn dụ tên tiểu tử Trình Lập Dân tìm đến...

Lão nhân áo xám chưa dứt lời, một thiếu niên áo tím khác đã sải bước đi đến, trông thì chậm, song thật ra nhanh khôn tả.

Lão nhân áo xám ngưng lời, bỏ dở câu nói, với ánh mắt kỳ lạ chăm chăm nhìn thiếu niên áo tím ấy.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh thầm nhủ:

- Lão già này lại dám cùng lúc khiêu chiến với Thiết Thủ Thư Sinh và Thái Cực Giáo, hai chủ cán đại biểu cho hai giới hắc bạch vô lâm, thật quá là ngông cuồng, giờ nhân vật chính đã đến, để xem lão làm sao? Tuy ông ta lòng nghĩ vậy, nhưng cũng thầm lo cho Trình Lập Dân vừa mới đến, vì theo ông ta biết, công lực của Trình Lập Dân tuy thâm hậu hơn mình, nhưng qua sự thăm dò công lực của lão nhân áo xám khi nãy, nếu Trình Lập Dân không còn tuyệt kỹ nào khác, e rằng...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nghĩ chưa dứt, Trình Lập Dân đã đứng lại ở chỗ cách hai người hơn trượng, mắt nhìn lão nhân áo xám cao giọng nói:

- Tệ nhân Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân đã có mặt, chẳng hay lão nhân gia có gì chỉ giáo? Lúc này, thiếu niên áo tím toàn thân thoáng run rẩy nói:

- Dân đệ...

Lão nhân áo xám đã quay sang thiếu niên áo tím giận dữ nói:

- Im mồm! Trước khi tiểu tử này chấp nhận điều kiện của sư phụ, ngươi không được gọi hần...

Trình Lập Dân chuyển đi này vốn là thuận đường triệu hồi Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh với các thuộc hạ trở về tổng đà ở Quân Sơn, và mục đích trước tiên là điều tra người thần bí đã giả mạo mình, giờ đã ngẫu nhiên gặp tại đây, mặc dù tình thế trước mắt khiến chàng hoang mang thắc mắc, song qua thần thái và sự xưng hô của đối phương đối với mình, chắc chắn là người có quan hệ mật thiết với mình, nên chẳng màng đến thái độ của lão nhân áo xám, quay sang thiếu niên áo tím ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ... là ai? Thiếu niên áo tím dường như rất vâng lời lão nhân áo xám, nghe vậy chỉ ập ứng nói:

- Tại hạ là... là... là...

Hồi lâu không sao nói tiếp được, chỉ với ánh mắt van xin nhìn lão nhân áo xám.

Lão nhân áo xám thấy vậy bèn nói:

- Ngươi hãy cho hần biết trước đi! Thiếu niên áo tím nghe vậy mới dám nói:

- Nghĩa tử Nhạc Tổ Trân của Dân đệ đây! Trình Lập Dân toàn thân rung động:

- Cảm tạ trời đất, đệ tưởng đâu Trân tử đã bị bọn Thái Cực Giáo bắt giữ rồi chứ! Nhạc Tổ Trân khôi phục giọng nữ, thở dài nào nuốt nói:

- Nếu không nhờ sư phụ lão nhân gia cứu giúp, thân này e đã bị... Ôi...

- Lệnh sư là...

Lão nhân áo xám tiếp lời:

- Thôi, sau khi ngươi chấp nhận điều kiện của lão nhân gia ta, dĩ nhiên sẽ biết lão nhân gia ta là ai! Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Lão nhân gia đã là ân sư của nghĩa tử văn bối, dĩ nhiên cũng là trưởng bối của văn bối, nếu có chỗ cần đến văn bối ra sức, chỉ cần đủ khả năng, văn bối nghĩa bất dung từ, lão nhân gia cứ việc sai bảo.

Lão nhân áo xám khẽ cười khẩy:

- Thảo nào ngươi có thể làm vui lòng phụ nữ, miệng lưỡi thật quá là ngọt ngào.

Trình Lập Dân cười ngượng ngùng. Lão nhân áo xám nói tiếp:

- Ngươi chớ quá tự tin, điều kiện của lão nhân gia ta tuy rất đơn giản, nhưng đối với ngươi thì chẳng dễ gì làm được.

- Lão nhân gia hãy nói ra trước thử xem! Lão nhân áo xám đánh giọng:

- Có gì mà thử, điều kiện này nếu ngươi có thể tự động chấp nhận thì tốt, còn không thì ngươi tự chuốc khổ vào thân...

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Ngươi kể như đã tiếp nhận y bát của Từ Nguyên rồi phải không? Trình Lập Dân thầm cười khẩy nghĩ:

- Lão dám gọi thẳng danh tánh của ân sư, nếu lão phụ nể mặt nghĩa tử, hừ...

Chàng lòng suy nghĩ vậy, miệng lại ngạo nghễ nói:

- Không sai! Lão nhân áo xám cười khẩy:

- “Không sai”? Nói năng với trưởng bối mà dùng giọng điệu như vậy hay sao? Trình Lập Dân vừa cười gượng, lão nhân áo xám đã nói tiếp:

- Từ Nguyên hiện ở đâu?

- Chưa tiện phụng cáo!

- Trình Lập Dân, hãy nghe cho rõ, điều kiện thứ nhất của lão nhân gia ta chính là bảo ngươi nói ra tung tích của Từ Nguyên.

Trình Lập Dân lưỡng lự:

- Lão nhân gia thật ra có hiềm khích gì với gia sư vậy? Lão nhân áo xám trầm giọng quát:

- Trình Lập Dân, đừng quên hiện giờ là lão nhân gia ta hỏi ngươi!

-oOo-

24. C 24

- Lão nhân gia thật bức người quá đáng, bất luận lão nhân gia có hiềm khích gì với gia sư, văn bối đã tiếp nhận y bát của gia sư, lẽ đương nhiên có nghĩa vụ phải thay mặt gia sư thanh toán mọi ân oán, lão nhân gia hãy ra cách đầu đi! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh vội với chân khí truyền âm cảnh giác Trình Lập Dân:

- Thủ lĩnh không nên khinh xuất, lão già này võ công cao thâm khôn lường...

Lão nhân áo xám bĩu môi:

- Từ Thái Thanh, ngươi quá đề cao lão phu rồi! Lão phu mà nhận bốn tiếng “cao thâm khôn lường” thật là hổ thẹn.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh với Trình Lập Dân cùng giật mình sửng sốt, chân khí truyền âm chỉ nhắm vào một người mà cũng bị ông ta nghe được...

Trình Lập Dân càng hết sức thắc mắc thầm nghĩ:

- Lão nhân này đã luyện thành Tiệt Âm Thần Công, xem ra võ công của ông ta quyết không kém hơn ân sư và thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo, nhưng vì sao ân sư lại không hề đề cập đến nhân vật này thế nhỉ? Lão nhân áo xám ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Thôi được, để cho người biết rõ toàn bộ điều kiện trước rồi hẵng tính! Từ Thái Thanh, điều kiện thứ nhất khi này lão phu đã nói với người rồi, người đã không nén được muốn nói, vậy thì hãy chuyển cáo với Trình Lập Dân đi! Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh bèn quay sang Trình Lập Dân nói:

- Thủ lĩnh, khi này vị lão nhân gia này đã nói là thủ lĩnh với các thuộc hạ phải cùng theo về dưới trướng vị Nhạc... Nhạc cô nương này...

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Nhạc tỷ tỷ không phải người ngoài, điều kiện thứ nhất này vẫn bối có thể cân nhắc chấp nhận...

Nhạc Tố Trân cơ hồ với giọng van xin nói:

- Không! Sư phụ... đồ nhi... đồ nhi...

Lão nhân áo xám danh giọng quát:

- Nha đầu im mồm! Trình Lập Dân tiếp lời:

- Tỷ tỷ đừng khó xử, cũng đừng làm cho lệnh sư nổi giận, tính mạng của tiểu đệ khác nào do tỷ tỷ ban cho và Chính Nghĩa Chi Tộc do tiểu đệ lãnh đạo cũng chưa chính thức thành lập, được tỷ tỷ lãnh đạo và vị lão nhân gia này hỗ trợ, đó thật là một sự may mắn to lớn đối với toàn thể võ lâm, tiểu đệ không cần phải suy nghĩ, có thể chấp nhận ngay...

Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Chính Nghĩa Chi Tộc? “Chính nghĩa” đáng giá bao nhiêu một cân? Lão lại lớn tiếng nói tiếp:

- Trình Lập Dân, người đã tính toán sai rồi, điều kiện của lão nhân gia ta không có trả giá và cũng không được lòng vòng! Trình Lập Dân thoáng cau mày:

- Ý của lão nhân gia là...

Lão nhân áo xám ngắt lời:

- Ý của lão nhân gia ta là hai điều kiện đều phải chấp nhận hết, và sau khi người đầu nhập môn hạ của đồ nhi ta, mọi hành động đều phải do lão nhân gia ta toàn quyền quyết định.

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Điều kiện thứ nhất còn có thể thương lượng, còn...

Lão nhân áo xám lạnh lùng ngắt lời:

- Điều kiện thứ nhất nếu không thể chấp nhận thì sự thương lượng ở điều kiện thứ nhì cũng trở nên dư thừa thôi! Đoạn quay sang Nhạc Tố Trân lạnh lùng nói:

- Trần nhi, lập tức thay mặt sư phụ giáo huấn tên tiểu tử không biết điều này một phen! Nhạc Tố Trân khó xử thấp giọng nói:

- Sư phụ... đồ nhi... đồ nhi...

Lão nhân áo xám gắt giọng:

- Nha đầu, người có còn nhìn nhận là đồ đệ của lão nhân gia ta hay không? Nhạc Tố Trân mắt rướm lệ, nghẹn ngào nói:

- Sư phụ... ân đức trời cao đất dày của lão nhân gia, Trần nhi dù tan xương nát thịt cũng chưa đủ đền đáp...

Lão nhân áo xám thấp giọng ngắt lời:

- Lão nhân gia ta đã đào tạo người, thành toàn người, đâu phải là mong người tan xương nát thịt đền đáp...

Nhạc Tổ Trần run giọng:

- Sư phụ... van lão nhân gia, ngoài chuyện ấy ra, lão nhân gia muốn Trần nhi làm bất kỳ chuyện gì cũng được...

Lão nhân áo xám lạnh lùng ngắt lời:

- Hiện giờ bất kỳ chuyện gì cũng không cần ngươi làm, chỉ cần ngươi khuất phục truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh là được rồi! Trình Lập Dân nhượng mày, cao giọng nói:

- Tỷ tỷ đừng khó xử nữa, cùng nhau ấn chứng võ công một phen đâu có gì nghiêm trọng, tỷ tỷ cứ phóng tay xuất chiêu đi! Nhạc Tổ Trần ghen ngào:

- Dân đệ... Không! Dân đệ đi đi... Đây không phải là...

Nhạc Tổ Trần tuy gương mặt được hóa trang rất tinh xảo, không sao nhận ra được vẻ biểu hiện trên mặt nàng, nhưng qua vẻ hốt hoảng và giọng nói run rẩy của nàng, chứng tỏ nội tình chắc hẳn là không tầm thường.

Nhạc Tổ Trần chưa nói dứt lời, lão nhân áo xám đã gắt giọng quát:

- Nha đầu, ngươi muốn bức bách lão nhân gia ta tự ra tay phải không? Hắc hắc... Hắc hắc...

Tiếng cười của ông ta cực kỳ sắc lạnh, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Trình Lập Dân thật quá tức giận bởi thái độ ngạo mạn ngang tàng của lão nhân áo xám, song vì nể mặt Nhạc Tổ Trần, chưa tiện phát tác, giờ không sao nhẫn nhịn nổi nữa, lạnh lùng hỏi:

- Lão nhân gia thật ra có thâm thù đại hận gì với gia sư? Lão nhân áo xám nghiêm giọng:

- Không có gì, nhưng lão nhân gia ta đã tái xuất giang hồ thì trong võ lâm chẳng thể còn có Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên với Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên tồn tại nữa! Trình Lập Dân nhượng mày, mắt rục thần quang, cười khẩy nói:

- Đây là Trình Lập Dân vì nể mặt nghĩa tỷ mới kính trọng xưng hô tôn giá là lão nhân gia, nhưng một khi con người đã vượt quá sức nhẫn nại thì sẽ có hậu quả như thế nào? Lão nhân áo xám cười sắc lạnh:

- Hậu quả ư? Đó dĩ nhiên là tiểu tử ngươi bề dưới phạm thượng, lão nhân gia ta cũng không bị mang tiếng là cậy lớn hiếp nhỏ! Nhạc Tổ Trần thét lên một tiếng kinh hoàng, quỳ sụp xuống trước mặt lão nhân áo xám, hai tay ôm lấy đôi chân ông ta, giọng bi thiết nói:

- Sư phụ... xin lão nhân gia hãy... tha cho Dân đệ...

Lão nhân áo xám cất chân, hất Nhạc Tổ Trần bay ra xa hơn trượng, đánh giọng giận dữ nói:

- Tiện tỷ, sớm biết ngươi cũng vong ân phụ nghĩa như tên tiểu tử này, lão nhân gia ta thật hối hận đã uống phí bao tâm huyết đối với ngươi.

Nhạc Tổ Trần ngã ngồi trên đất, bưng mặt khóc sụt sùi, hết sức thảm thương.

Trình Lập Dân lúc này lòng hết sức xót xa ray rức bởi thân thể bị thảm và vận mệnh truân chuyên của Nhạc Tổ Trần, cùng với thâm ân đại đức của nàng đối với mình, đang không biết phải xử trí thế nào, nghe vậy chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, tức giận trùng mắt nói:

- Tôn giá mà còn dám sỉ nhục gia sư thêm tiếng nữa, để xem Trình Lập Dân này có dám...

Lão nhân áo xám ngửa mặt cười vang, ngắt lời:

- Đó có gì là khó! Tiểu tử, hãy nghe đây, sư phụ ngươi lão thất phu Từ Nguyên chỉ là một ngụ quân tử bỉ ổi nhất võ lâm...

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc, im mồm! “Choang” một tiếng, Tử Anh Kiếm đã ra khỏi bao, dưới ánh nắng soi rọi, tỏa sáng chói lòa, hài khí buốt da.

Nhạc Tổ Trần vội tung mình đến bên Trình Lập Dân, hốt hoảng nói:

- Dân đệ, không nên...

Lão nhân áo xám đã từng bước tiến đến gần Trình Lập Dân, cười sắc lạnh nói:

- Lấy mạng tiểu tử ngươi trước, chẳng lo lão quỷ sư phụ ngươi không chường mặt ra...

Đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, mỉm cười nói tiếp:

- Ườm! Vậy mới có chút khí khái của Thiết Thủ Thư Sinh...

Trình Lập Dân đẩy Nhạc Tổ Trần sang bên và nói:

- Tỷ tỷ hãy yên tâm, tiểu đệ chỉ giáo huấn ông ta, không làm tổn thương vị ân nhân cứu mạng này của tỷ đâu! Nhạc Tổ Trần vẫn lao tới trước mặt Trình Lập Dân, bất kể sống chết cản chằng lại.

Lão nhân áo xám cười khẩy:

- Tiện tỳ, ngăn cản hấn làm gì? Nếu ngươi còn thừa nhận là đồ đệ của lão nhân gia ta thì phải thay mặt lão nhân gia ta giáo huấn tiểu tử này một phen...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lúc này đã phát ra ám hiệu, mười cao thủ hóa trang ẩn nấp gần đó đã lần lượt kéo đến, bao vây Trình Lập Dân, Nhạc Tổ Trần và lão nhân áo xám vào giữa.

Đồng thời, trong trang viện thần bí cũng đã phái ra một đội kiếm thủ áo đen, nhanh chóng phi thân đến.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lớn tiếng ngắt lời lão nhân áo xám:

- Thủ lĩnh! Nhạc cô nương! Xin hãy lui ra, để cho vị bằng hữu áo xám này ném thử trò xoàng xĩnh này của thuộc hạ.

Trình Lập Dân quét mắt nhìn quanh, bắt giác rung động, chẳng kịp nói gì với Nhạc Tổ Trần, vội nắm tay nàng tung mình đến bên cạnh Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh.

Trình Lập Dân với Nhạc Tổ Trần vừa mới đứng yên, mười người hóa trang thành thân phận khác nhau đã cùng lúc hai tay vung lên, chỉ nghe tiếng “vút vút” liên hồi, những thanh tre dài hơn thước đã cắm trên mặt đất tạo thành một trận đồ kỳ lạ bao quanh lão nhân áo xám.

Ngay khi Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh lên tiếng và Trình Lập Dân nắm tay Nhạc Tổ Trần phóng đi, lão nhân áo xám vốn đã buông ra một tiếng cười khinh miệt, nhưng lúc này lại ra chiều ngơ ngẩn, hai mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc và hoang mang.

Trình Lập Dân quay sang Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười nói:

- Từ huynh, thì ra huynh hãy còn giấu giếm tuyệt học khoáng thế này...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười nói:

- Nếu không vậy, trước khi gặp thủ lĩnh, thuộc hạ bằng vào gì mà dám có hùng tâm giành lấy chức vị minh chủ vô lâm? Ngưng chốc lát, lão lại nói tiếp:

- Vốn ra thuộc hạ còn chưa muốn bộc lộ lúc này và tại đây, nhưng công lực của lão già này thật quá cao thâm, nếu không mượn trận đồ này cho lão ta một bài học, lão ta cứ tưởng là mình thiên hạ vô địch đấy! Nhạc Tổ Trần ngạt nhiên:

- Từ... Từ lão nhân gia, trận đồ này lợi hại lắm sao? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh mỉm cười:

- Nhạc cô nương hãy xem thần thái của lệnh sư thì rõ! Lúc này, chỉ thấy lão nhân áo xám đã ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt khép hờ, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị.

Nhạc Tổ Trần bất an nói:

- Từ lão nhân gia, gia sư sẽ không bị tổn thương chứ? Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh khẳng định:

- Từ Thái Thanh gan to tày trời cũng không dám làm tổn thương sư tôn của Nhạc cô nương, nhưng hao tổn tinh thần thì khó tránh khỏi...

Trình Lập Dân tiếp lời hỏi:

- Trận đồ này phải chăng có tên là...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh ngắt lời:

- Trận đồ này dĩ nhiên không giấu nổi mắt thần của thủ lĩnh, và theo lời vị dị nhân đã truyền dạy trận đồ này cho thuộc hạ, thì trong thiên hạ võ lâm chỉ có đệ tử của hai vị kỳ nhân là có thể phá trận đồ này mà thôi!

- Chẳng hay là đệ tử của hai vị kỳ nhân nào vậy?

- Chính là lệnh sư Thiết Thủ Thư Sinh Từ lão tiên bối và đệ tử của Huyền Ba Trì ở Dân Sơn.

- Ngoài ra không còn ai khác có thể phá trận đồ này sao?

- Tuy không dám nói là tuyệt đối không có, nhưng cho dù có thì cũng rất hiếm! Trình Lập Dân miệng nói nhưng lòng hết sức lo sợ và bức rút. Không sai, chàng chính là truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, nhưng vì thời gian không cho phép, chàng chưa nghiên cứu kỹ các trận pháp kỳ môn trong bí kíp của sư môn, hiện kỳ trận này chàng tuy thấy quen quen, nhưng không biết cách phá và ngay cả tên trận cũng chẳng biết.

Nay bí kíp sư môn đã lọt vào tay kẻ địch, chàng không lo sợ tức giận và bứt rứt sao được? Chàng vừa định nói ra chuyện ấy với Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, nhưng lại nhận thấy nói ra lúc này thật không thích hợp.

Nhạc Tổ Trần dương thanh gọi:

- Sư phụ...

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cười nói:

- Nhạc cô nương đừng uống phí sức lực, bây giờ dù trời nổi sấm sét, lệnh sư cũng không nghe thấy đâu! Nhạc Tổ Trần lòng đầy hoài nghi hỏi:

- Có chuyện như vậy ư? Trình Lập Dân tiếp lời:

- Không sai, lệnh sư bây giờ đang với định lực vô thượng, chống lại ảo giác của trận pháp kỳ môn này, tất cả những gì bên ngoài dĩ nhiên không nghe thấy...

Lúc này, đội kiếm thủ áo đen của trang viện thần bí đã đến nơi, họ có đến hai mươi mấy người, cầm đầu là một lão nhân tóc hoa râm trầm trầm giọng hỏi:

- Kẻ nào dám sinh sự ở phụ cận bốn trang? Trình Lập Dân lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Nhạc Lộc Sơn này là tài sản riêng của tôn giá sao? Lão nhân tóc hoa râm sau khi quát hỏi, đang vô cùng thắc mắc bởi cảnh tượng trước mắt, nghe Trình Lập Dân nói, bất giác đưa mắt nhìn Trình Lập Dân và Nhạc Tổ Trần, lại càng thắc mắc hơn nói:

- Phục sức của các hạ dường như là Thiết Thủ Thư Sinh trong lời đồn đại, nhưng chẳng hai trong hai vị, vị nào mới là thật? Trình Lập Dân xẵng giọng:

- Vị nào là Thiết Thủ Thư Sinh thật, tôn giá không cần biết...

- Tại hạ do bối chức trách, đương nhiên phải hỏi cho rõ!

- Tôn giá giữ chức vụ gì trong Thái Cực Giáo?

- Tuân sơn sứ giả!

- Vậy thì xin phiền sứ giả chuyển cáo với quý giáo chủ, Trình Lập Dân tiện đường ngang qua đây, không hề có ý quấy rầy quý giáo, và quý giáo cũng không cần can thiệp vào chuyện riêng của Trình mỗ.

Lão nhân tóc hoa râm ấp úng:

- Chuyện ấy... tại hạ không dám chủ quyết... phải chuyển bẩm thượng cấp mới được.

Đúng là người có tên, cây có bóng, lão nhân tóc hoa râm này lao sư động chúng, khí thể hung hãn kéo đến, nhưng vừa gặp Trình Lập Dân là không còn hống hách được nữa.

Trình Lập Dân lạnh lùng nói:

- Đó thì tùy ở tôn giá! Lão nhân tóc hoa râm khoát tay, bọn kiếm thủ áo đen lập tức lui ra xa hai trượng, tay phải vung lên, một ngọn tên lửa cờ hoa bay vút lên không. “Đùng” một tiếng rền rĩ, trên không cao hơn trăm trượng đã xuất hiện một đồ hình thái cực được hình thành bởi hai màu đen trắng, hết sức ngoạn mục.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Đó là tín hiệu khẩn cấp của quý giáo phải không? Lão nhân tóc hoa râm nghiêm túc gật đầu:
- Phải! Trừ phi gặp phải người có thân phận như các hạ, rất ít khi dùng đến! Trình Lập Dân cười lạnh lùng:
- Tôn giá quá đề cao Trình mỗ rồi! Quay sang Xích Phát Linh Quan khẽ nói gì đó, đoạn cao giọng nói tiếp:
- Từ huynh, hãy vào khuyên ông ấy vài lời đi! Xích Phát Linh Quan chậm rãi đi vào trong trận, nhìn lão nhân áo xám đang ngồi như nhập định nói:
- Từ Thái Thanh phụng mệnh tề thượng, cần nói vài lời với tôn giá.

Lão nhân áo xám trừng mắt quát:

- Có rắm thì cứ đánh, khỏi nói lời thôi! Xích Phát Linh Quan thản nhiên cười:
- Khi này Từ mỗ đã bại dưới tay tôn giá, giờ kể như hòa, chúng ta kết thúc tại đây, sau này hăng tính, được không? Lão nhân áo xám giọng đánh lạnh:
- Từ Thái Thanh, người tưởng là đã giam hãm được lão nhân gia ta hay sao?
- Ít ra tôn giá cũng chưa thể ra khỏi trận, đó là sự thật không thể phủ nhận.

Lão nhân áo xám lại nhắm mắt, cười khẩy nói:

- Ý của ngươi là ngươi tự bãi trận, thả cho lão nhân gia này ra phải không? Xích Phát Linh Quan mỉm cười gật đầu:
- Không sai!
- Ngươi nghĩ là lão nhân gia ta đồng ý nhận lãnh ân tình ấy của ngươi ư?
- Không cần tôn giá nhận lãnh ân tình, đây chẳng qua là có qua có lại, Từ mỗ muốn tỏ chút lòng cảm kích về chuyện nương tay khi này của tôn giá mà thôi!
- Chớ nói lời thôi! Từ Thái Thanh, ngươi có dám để cho lão nhân gia ta ở trong Lục Mậu Tiềm Hình trận đồ này thêm một giờ nữa không? Bốn tiếng “có gì không dám” suýt nữa đã thốt ra khỏi miệng Xích Phát Linh Quan, may thay một tiếng nói yếu ớt nhưng rất rõ ràng đã kịp lúc truyền vào tai ông ta:

- Từ Thái Thanh, tình phụ của lão quái vật này trong vòng một giờ sẽ đến đây, trận đồ Lục Mậu Tiềm Hình này không làm khó được yêu phụ ấy, đến lúc ấy ngay cả lão phu cũng không thể thu xếp được, chi bằng tôn giá hãy thừa cơ bãi trận, để lão phu dụ dẫn lão ta đi khỏi...

Xích Phát Linh Quan vừa lắng nghe vừa lưu ý quét mắt nhìn quanh, thấy xung quanh trong vòng mười trượng không hề có chỗ ẩn nấp, chẳng rõ người truyền âm ẩn thân ở đâu, đang thắc mắc, người truyền âm đã cảnh cáo:

- Đùng có mà nhìn quanh nhìn quất, kéo lão quái vật ấy sinh nghi.

Xích Phát Linh Quan liền cười phá lên nói:

- Từ Thái Thanh này xưa nay nói là giữ lời, đã nói là có qua có lại, lẽ đương nhiên chẳng tiện khuất tất tôn giá thêm một giờ nữa.

Đoạn liền khoát tay, trầm giọng quát:

- Bãi trận! Mười người phục sức khác nhau vây quanh nghe lệnh, lập tức ra tay rút những ngọn tre cắm trên đất lên, chỉ chốc lát đã hết sạch.

Lão nhân áo xám từ từ đứng lên, khẽ thở phào một hơi dài, đưa mắt nhìn Trình Lập Dân lạnh lùng nói:

- Trình Lập Dân, lão nhân gia ta xưa nay cũng là nói một không hai, đã nói không nhận lãnh ân tình là không nhận lãnh ân tình, vừa rồi các người rõ ràng có cơ hội thắng lão nhân gia ta, vậy mà lại không phát động thế trận, giờ thời cơ có lợi cho các người đã qua đi, nếu người không thể chấp nhận điều kiện của lão nhân gia ta, lão nhân gia ta quyết không buông tha cho các người.

Trình Lập Dân sử dĩ yêu cầu Xích Phát Linh Quan vào trong trận vốn chính là để vân hồi thể diện cho lão nhân áo xám, không muốn quá đáng, nên mới bãi trận thả người.

Lúc này tuy chàng không biết có cao nhân ẩn thân chỉ điểm cho Xích Phát Linh Quan, nhưng thấy đối phương ngang ngược như vậy, bất giác mắt rực thần quang, vung động Tử Anh Kiếm trong tay nói:

- Cũng được, Trình mỗ thôi thì nhân cơ hội này bái lĩnh mấy chiêu tuyệt học của tôn giá vậy! Đột nhiên, trong trang viện thần bí vang lên chín tiếng chuông.

Tiếp theo, cửa trang viện rộng mở, một đội võ sĩ áo đỏ nối tiếp nhau đi ra, theo sau là tám thiếu nữ áo đỏ hộ tống một chiếc kiệu màu lục, sau cùng là bốn lão nhân áo vàng, rầm rộ phóng đi thẳng về phía bờ sông.

Những người hiện diện ngoại trừ Xích Phát Linh Quan trong lòng biết rõ, thấy đều bị lôi cuốn bởi bầu không khí căng thẳng trước mặt.

Lão nhân áo xám kiêu cuồng là vậy, mà lúc này vẻ mặt lại trở nên hết sức nghiêm nghị, chứng tỏ ông ta cũng không dám khinh thường đối thủ trẻ này.

Lão nhân áo xám chú mắt nhìn Trình Lập Dân, cười khẩy nói:

- Mấy chiêu ư? Người nghĩ là có thể tiếp nổi một chiêu của lão nhân ta hay sao? Trình Lập Dân không trả lời, mắt rực thần quang, Tử Anh Kiếm hàn quang thấp thó như lưỡi rắn, hiển nhiên chàng đã đề tụ chân lực đến mười thành.

Qua thần thái của Trình Lập Dân, lão nhân áo xám đã ý thức được là mình đã đánh giá thấp võ công của chàng, vẻ mặt vốn đã nghiêm nghị của ông ta lại càng nghiêm nghị hơn, nhưng miệng cũng vẫn không chịu buông tha nói:

- Tiểu tử, người hãy trở hết sức lực bù sữa đi, chỉ cần người trốn khỏi một chiêu của lão nhân gia ta, lão nhân gia ta sẽ tha chết cho người.

Nhạc Tổ Trần tuyệt vọng gào lên:

- Sư phụ... van lão nhân gia hãy...

Lão nhân áo xám gắt giọng quát:

- Tiện tỳ, tình sư đồ giữa hai ta đã dứt, chờ lão nhân gia ta lấy mạng tên tiểu tử này xong, sẽ thu hồi võ công của người.

Lão nhân áo xám tuy miệng quát tháo Nhạc Tổ Trần, song đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Trình Lập Dân ở trước mặt.

Trình Lập Dân thần quang trong mắt đã lịm tắt, vẻ mặt hết sức điềm tĩnh, đứng yên như một cây cổ thụ, hàn quang trên mũi Tử Anh Kiếm lại dài ra thêm nửa thước.

Cho dù hai người đều đứng yên bất động, song mọi người hiện diện đều biết rõ, một khi họ động ắt sẽ kinh thiên động địa và một mất một còn, nên bầu không khí căng thẳng tột độ.

Xích Phát Linh Quan Từ Thái Thanh vốn đã hết sức yên tâm, lúc này cũng có phần lo lắng, ông ta vừa ngâm vận chân lực, chuẩn bị tiếp ứng cho Trình Lập Dân vừa bất an thầm nghĩ:

- Vị cao nhân đã truyền âm khi nãy sao đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh, chà lẽ ông ấy là...

Bỗng nghe lão nhân áo xám quát to:

- Trình Lập Dân, người đứng yên bất động, chả lẽ lão nhân gia ta không thể...

- Ha ha ha ha...

Một chuỗi cười xuyên mây nứt đá cắt đứt câu nói của lão nhân áo xám, tiếp theo là một giọng sang sảng như chuông ngân nói:

- Lão bằng hữu oai phong quá nhỉ! Thật không ngờ tôn giá lại đi hơn thua với hậu sinh văn bối...

Tiếng cười như thể sấm rền, đình tai nhức óc, khiến người nghe thấy đều cảm thấy như ở ngay bên tai mình, song thật ra lại không biết từ đâu phát ra.

Tình thế căng thẳng giữa Trình Lập Dân với lão nhân áo xám lập tức thư giãn. Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh thầm thở phào như trút được gánh nặng, Nhạc Tổ Trân thầm niệm câu “A Di Đà Phật”, còn những người từ trang viện thần bí kéo đến cũng ngạc nhiên dừng lại cách chừng năm trượng Lão nhân áo xám râu tóc dựng đứng, mắt rực ánh sáng ghê rợn, tức giận quát:

- Cười gì hả? Cút ra đây mau! Người ấy cười khinh:

- Lão bằng hữu tức là lão bằng hữu, lão phu không phải là Từ Nguyên, cũng không phải là Trần Tổ Quyên, tôn giá hung dữ gì chứ? Những người hiện diện nghe vậy thấy đều biến sắc mặt, bởi Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đã gần như trở thành thần tượng của giới võ lâm, mọi người đều sùng kính, chẳng kể lão nhân áo xám có thái độ thù địch này, giờ lại có thêm một người dám gọi thẳng danh tánh ông ấy...

Lúc này, tuần sơn sứ giả của Thái Cực Giáo đang khom mình nghiêm trang đứng trước chiếc kiệu màu lục, dường như đang bấm báo sự việc đã xảy ra tại đây...

Lão nhân áo xám ánh mắt thay đổi liên hồi, cười khẩy nói:

- Người tưởng lão phu không biết người là cái thứ gì hay sao?

- Ờm... cũng chưa đến đôi hồ đồ, lát nữa sẽ có thưởng!

- Thất phu, người cũng là một trong số đối tượng cần tìm của lão phu, cút ra đây mau!

- Lão phu sống đến từng tuổi này chưa biết “cút” là như thế nào, tôn giá hãy làm trước thử xem!

- Thất phu, người tưởng sử dụng công phu Lục Hạp Truyền Âm là lão phu không tìm ra được chỗ chui rúc của người hay sao?

- Nói bằng miệng khó có thể tin được, hãy thực hành đi! Lão nhân áo xám mắt lóe tinh quang, quay sang Nhạc Tổ Trân gắt giọng quát:

- Tiện tỳ, một thân võ công tạm gửi ở người, sau này hẵng tính! Đoạn đưa mắt nhìn về phía rừng phi lao bên bờ sông ở ngoài nửa dặm, dương thanh nói:

- Thất phu, lão phu đến đây! Người có gan thì đừng đào tẩu! Dứt lời, người đã hóa thành một luồng khói nhẹ, lướt nhanh về phía bờ sông.

Cùng lúc ấy, trong sâu rừng phi lao phát ra tiếng cười vang nói:

- Lão bằng hữu, xin lỗi! Lão phu còn chưa tỉnh rượu, thật lười tiếp khách, xin cáo từ! Đồng thời, một chiếc thuyền nhẹ hình thoi từ trong rừng phi lao tiến ra, xuôi gió rẽ sóng lướt đi xuống phía hạ lưu, cộng thêm người trên thuyền dùng chân lực thúc đẩy, thuyền lướt đi như bay.

Lão nhân áo xám phát ra một tiếng huýt ghê rợn, người lướt đi như thiên mã hành không, dọc bờ sông đuổi theo, vừa tức giận quát:

- Thất phu, người chạy không thoát đâu! Người trên thuyền cười to:

- Lão bằng hữu thật không hồ đồ, chỉ mới một giáp tý không gặp mà khinh công đã tinh tiến nhiều đến vậy...

Lão nhân áo xám quát to:

- Thất phu, cho dù người trốn đến chỗ Long Vương, lão phu cũng đuổi theo đến Thủy Tinh Cung...

Tiếng nói mỗi lúc càng xa, bóng người với bóng thuyền mờ dần và khuất dạng...

Nhạc Tổ Trân dõi mắt trông theo, đôi mày liễu chau chặt.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh thản nhiên cười nói:

- Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng! Nhạc cô nương, chuyện sau này hãy tạm dừng nghĩ đến, hiện giờ cô nương phải lấy làm mừng vì đã thoát khỏi nguy nan mới phải...

Trình Lập Dân chậm chậm tra kiếm vào bao, khẽ thở dài nói:

- Từ huynh, huynh có nghĩ ra được chút nào lai lịch của hai vị kỳ nhân ấy không? Xích Phát Linh Quân cười gượng, lắc đầu đáp:

- Thuộc hạ tuy lớn tuổi hơn thủ lĩnh, nhưng cũng không biết nhiều về những nhân vật cùng bối phận với lệnh sư...

Xích Phát Linh Quân chưa dứt lời, màn cửa chiếc kiệu lục bồng vén lên, một tiếng cười lạnh lóe vang lên và nói:

- Trình Lập Dân, ngươi hà tất hỏi đường kẻ đi mù! Một làn gió thơm qua đi, một thiếu phụ đẹp sắc xảo đã đứng trước mặt Trình Lập Dân, y thị mặc cung trang màu hồng phấn, váy dài chấm đất, tóc búi ỏ quạ, hai cây trâm kim phụng trên đầu đung đưa theo từng bước chân đi, tay cầm dải lụa, trang điểm hết sức khéo gợi.

Trình Lập Dân vừa mới ngẩn người, thiếu phụ cung trang đã nhoèn cười nói tiếp:

- Không biết lai lịch của hai vị kỳ nhân ấy, sao không hỏi bổn tọa? Trình Lập Dân ổn định lại tâm thần, lạnh lùng nói:

- Tôn giá rình rang thế này, hẳn là Phí giáo chủ của Thái Cực Giáo...

Thiếu phụ cung trang cười tiếp lời:

- Sao xa lạ vậy? Gọi là sư tỷ chẳng phải thân thiết hơn ư? Trình Lập Dân đành mặt, cao giọng nói:

- Luận về quan hệ sư môn, lẽ ra Trình Lập Dân phải gọi tôn giá là sư tỷ, nhưng chính tà bất lưỡng lập, nếu tôn giá không lập tức rời khỏi đây, Trình Lập Dân vì chức trách, tôn giá sẽ là mục tiêu chính dưới bảo kiếm của Trình Lập Dân.

Phí Nhã Quân cười khanh khách đầy thâm dâm:

- Chao ôi! Tiểu sư đệ hôm nay đến đây cốt ý gây sự với sư tỷ ư?

- Không, hôm nay Trình mỗ có việc quan trọng khác, hôm khác hẵng tính! Trình Lập Dân quay sang Nhạc Tổ Trân và Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh nói:

- Từ huynh, chúng ta đi! Xích Phát Linh Quân ngạc nhiên:

- Thủ lĩnh...

Trình Lập Dân đến đây vốn để triệu nhóm người của Xích Phát Linh Quân đến tổng đà Quân Sơn, nhưng từ khi gặp nhau đến giờ hai người chưa có cơ hội nói chuyện với nhau, giờ Trình Lập Dân đột nhiên bảo đi, nên Xích Phát Linh Quân mới ngạc nhiên hỏi.

Trình Lập Dân hiểu ý nói:

- Từ huynh, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện! Phí Nhã Quân lách người, đứng cản trước mặt Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Phí Nhã Quân, tôn giá muốn gì? Phí Nhã Quân nhoèn miệng cười:

- Cái tên Phí Nhã Quân, tiểu sư đệ có thể tùy tiện gọi hay sao? Trình Lập Dân xẵng giọng:

- Gọi như vậy là khách sáo lắm rồi! Phí Nhã Quân nhướn mày:

- Nếu không khách sáo thì sao?
- Nếu nhất định bảo Trình Lỗ nói ra thì chẳng vinh dự cho thể diện của tôn giá đâu! Phỉ Nhã Quân thản nhiên cười:
- Phỉ Nhã Quân này bình sanh chưa từng bị người mắng chửi ngay trước mặt, mùi vị bị mắng chửi hẳn rất là mới lạ và thú vị, hãy mắng nghe thử đi! Trong khi nói, y thị đã ngún nguẩy tiến tới ba bước.
- Trình Lập Dân như tránh rắn độc lùi sau ba bước, trừng mắt quát:
- Đúng là một yêu phụ vô sỉ! Phỉ Nhã Quân vẫn thản nhiên nhoeo cười:
- Ờm! Mùi vị bị mắng này quả nhiên thú vị! Ngưng chột lát, nghiêm mặt nói tiếp:
- Trình Lập Dân, chỉ bằng bốn tiếng “yêu phụ vô sỉ” của ngươi, cũng đáng tát một trăm cái rồi! Trình Lập Dân bĩu môi:
- Thị mà cũng xứng đáng ư?
- Tạm không kể mối quan hệ sư tỷ đệ giữa hai ta, ngươi có thể phủ nhận không phải là phu tể của đồ đệ bốn tọa không? Trình Lập Dân cứng họng, không biết phải trả lời thế nào.
- Phỉ Nhã Quân nói tiếp:
- Bằng vào mối quan hệ ấy, có đủ tư cách tát tai ngươi hay không? Phỉ Nhã Quân ngừng một chút lại nói tiếp:
- Trình Lập Dân, ngươi tự mệnh là nhân vật trong giới hiệp nghĩa, thử hỏi, nhân vật trong giới hiệp nghĩa là cư xử với bậc tôn trưởng như vậy hay sao? Đó thật là một loạt câu hỏi không thể phủ nhận và không sao trả lời được, nhất thời Trình Lập Dân sượng sùng đứng thừ ra tại chỗ, không sao thốt được nên lời.
- Phỉ Nhã Quân được lý không tha người, tiến gần thêm bước nữa nói:
- Trình Lập Dân, ta cho ngươi biết thêm điều này, Bạch Mẫn từ bé do ta nuôi dưỡng nên người, tuy danh phận là sư đồ, thật ra tình như mẹ con, nên chồng của Bạch Mẫn cũng tức là nửa phần con trai của ta. Theo như ta biết, ngươi với Bạch Mẫn tuy chưa thành thân, nhưng thực tế đã là vợ chồng...
- Trong thoáng chốc, bao nỗi niềm dâng lên ngập lòng Trình Lập Dân, những sự thật Phỉ Nhã Quân đã nói ra lúc này không sao phủ nhận được, cũng không sao trả lời được, và bao ân oán giữa Nhạc Tổ Trân với lão nhân áo xám và với mình cũng giống như tơ vò, không sao xử lý được. Nếu chẳng phải trách nhiệm đối với sư môn chưa tròn, thân thế chưa rõ và ân thù chưa báo, chàng thật muốn trốn vào thâm sơn cùng cốc, lẩn tránh hiện thực, nhưng thực tế có cho phép chàng làm như vậy không? Trong cơn bực bội tột cùng, chàng tức giận ngắt lời:
- Thôi, đừng nói nữa! Phỉ Nhã Quân mỉm cười:
- Sao? Đường đường là Thiết Thủ Thư Sinh tám thân bảy thức, danh lừng võ lâm mà không có dũng khí đối mặt với hiện thực ư? Không chờ Trình Lập Dân trả lời, y thị nhoeo cười nói tiếp:
- Trình Lập Dân, ta có một biện pháp lưỡng toàn, ngươi có muốn nghe hay không?
- Nói ra nghe thử!
- Chỉ cần ngươi theo về với Thái Cực Giáo, mọi phiền toái của ngươi sẽ không còn...
- Trình Lập Dân đành giọng ngắt lời:
- Chuyện theo về với Thái Cực Giáo, xin đừng đề cập đến nữa!
- oOo-

25. C 25

- Vậy những món nợ của ngươi định giải quyết thế nào? Trình Lập Dân giọng khẳng định:

- Trình mỗ quyết không trốn tránh hiện thực, một ngày gần đây Trình mỗ nhất định sẽ lần lượt thanh toán!
- Tốt lắm! Bằng vào cái tên Thiết Thủ Thư Sinh, ta tin lời ngươi...

Trình Lập Dân ôm quyền thi lễ:

- Vậy Trình mỗ xin cáo từ!
- Hãy khoan! Trình Lập Dân nhượng mảy:
- Phí giáo chủ còn gì chỉ giáo nữa? Phí Nhã Quân cười lạt:
- Hai tiếng “chỉ giáo”, trước khi ngươi thừa nhận ta là trượng mẫu nương, thật không dám nhận...

Trình Lập Dân nghiêm giọng ngắt lời:

- Trình mỗ có việc gấp cần giải quyết, không thể đợi lâu...

Phí Nhã Quân cười ngắt lời:

- Gấp cũng không ở một giờ nửa khắc, hãy hẹn ngày gặp lại, được chứ? Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:
- Lâu thì một năm, sớm thì sáu tháng, Trình mỗ nhất định sẽ phúc đáp!
- Được... Bạch Mẫn hiện giờ ở đâu?
- Chuyện ấy kể ra rất dông dài, xin hãy hỏi Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát trong quý giáo sẽ rõ, Trình mỗ xin cáo từ! Đoạn nhẹ gật đầu chào, quay sang nhóm người Xích Phát Linh Quan khoát tay nói:
- Chúng ta đi! Dứt lời, chàng đã dẫn trước phóng đi về phía bờ sông.

Nhạc Tổ Trân, Xích Phát Linh Quan với các thuộc hạ nối tiếp nhau phóng đi theo sau, chỉ chốc lát đã khuất dạng ở khúc quanh, chỉ còn lại Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân với các thuộc hạ đứng ngơ ra tại chỗ.

Vàng thái dương đã nghiêng sang tây.

Trên mặt sông Sương Giang, gió thổi hiu hiu, sóng nước lằng tằng, một chiếc thuyền nhỏ chở theo nhóm Trình Lập Dân gồm mười ba người lướt đi về phía Trường Sa.

Trình Lập Dân một mình chắp tay đứng trên mũi thuyền, thơ thần nhìn giòng nước chảy, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài chỉ có mỗi mình chàng nghe được mà thôi.

Nhạc Tổ Trân chưa cởi bỏ nam trang, rón rén đi đến bên Trình Lập Dân, dịu giọng nói:

- Dân đệ...
- Trình Lập Dân thoáng giật mình, từ trong suy tư quay về hiện thực:
- À! Trân tỷ, đệ vừa định hỏi tỷ...
- Chuyện gì vậy?
- Trân tỷ khi nãy nói là lệnh sư ngoại trừ dạy võ công cho tỷ, trước nay không cho tỷ hỏi về lai lịch của ông ấy, đúng không?
- Đúng vậy!
- Vậy trong cư thất ông ấy có vật gì có thể gợi cho Trân tỷ nghĩ đến lai lịch của ông ấy không?
- Ông ấy chưa bao giờ cho ngu tỷ vào cư thất của ông ấy!
- Thường ngày trong lúc chuyện vãn, ông ấy có tiết lộ chút ít về quá khứ không?
- Không, ông ấy không bao giờ chuyện vãn với ngu tỷ!
- Lúc hai người ở bên nhau, ngoài võ công ra, không nói chuyện gì khác ư?

- Đúng vậy, ông ấy ngoại trừ dạy và đôn đốc ngu tử luyện võ công, chỉ có một câu không liên quan đến võ công...

- Đó là câu gì vậy?

- Bốn chữ “Tuyệt đối phục tùng”! Ông ấy bảo, sau khi luyện thành võ công, bất luận bảo ngu tử làm việc gì, chỉ có tuân mệnh mà làm, tuyệt đối không được hỏi “tại sao”.

Trình Lập Dân khẽ buông tiếng thở dài, không hỏi tiếp nữa.

Nhạc Tổ Trân như sức nhớ, nói:

- À! Ngu tử nhớ ra một điều, có lẽ...

Trình Lập Dân phần chấn tinh thần, vội hỏi:

- Trân tử nhớ ra điều gì vậy?

- Ông ấy mỗi lần ra ngoài đều hóa trang thành các thân phận khác nhau...

Trình Lập Dân tưởng đâu Nhạc Tổ Trân nhớ ra điều gì mới mẻ, vừa nghe là điều chẳng chút liên quan, bất giác lại lộ vẻ thất vọng.

Lúc này, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đứng bên bỗng xen lời:

- Nhạc cô nương, chuyện ấy hoàn toàn đúng sự thật phải không? Nhạc Tổ Trân quả quyết gật đầu:

- Vâng!

- Vậy hôm nay ông ấy cũng không hiện thân bằng bộ mặt thật phải không?

- Vâng!

- Nhạc cô nương có từng trông thấy mặt thật của ông ấy chưa?

- Có, nhưng có phải thật sự là mặt thật hay không, cũng chưa dám khẳng định.

- Trân tử hãy nói nghe thử xem!

- Dáng người trung bình, gương mặt xanh xao, ngũ quan ngay ngắn, tuổi chừng năm mươi! Xích Phát Linh Quan mắt rục lên xen lời:

- Tay trái ông ta có đến sáu ngón phải không?

- Vâng! Từ lão nhân gia quen biết ông ấy ư?

- Lão phu tuy không quen, nhưng lai lịch của ông ấy có biết chút ít, nhưng hiện giờ còn một điều chưa thể khẳng định...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Còn điều gì chưa thể khẳng định vậy? Xích Phát Linh Quan trầm ngâm:

- Về tuổi tác, nếu ông ta là người mà thuộc hạ nghĩ đến, tuyệt đối chẳng thể còn trẻ như vậy...

Trình Lập Dân cười:

- Nếu chỉ vì ngoại mạo với tuổi thực tế không tương xứng, đó không thành vấn đề. Từ huynh thử đoán xem hiện nay gia sư tướng mạo thế nào? Xích Phát Linh Quan e ngại:

- Ân sư của thủ lĩnh công tham tạo hóa, thuộc hạ không dám đoán bừa...

- Trông bề ngoài, tuổi của gia sư tối đa chỉ bốn mươi thôi! Xích Phát Linh Quan gật đầu:

- Vâng! Một người nội công đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực là có thể giữ được diện mạo trẻ mãi... Uồm! Vậy thì có thể khẳng định chính là ông ta rồi!

- Từ huynh, ông ta thật ra là ai vậy?

- Theo thuộc hạ thì ông ta chính là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, một quái kiệt cùng thời với lệnh sư! Nhạc Tổ Trần nóng lòng muốn biết con người của sư phụ, buột miệng hỏi:

- Thiên Huyền Thư Sinh ấy là nhân vật chính phải phải không? Xích Phát Linh Quan đáp:

- Theo lời đồn đại, Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du tuy không phải người thập ác bất xá, nhưng cũng không thể kể được là chính nhân quân tử.

Nhạc Tổ Trần nghe vậy, bất giác sầm mặt.

Trình Lập Dân tiếp lời hỏi:

- Thiên Huyền Thư Sinh chẳng rõ có hiềm khích gì với gia sư mà lại căm thù đến vậy? Xích Phát Linh Quan đáp ứng:

- Chuyện ấy... thuộc hạ cũng không mấy rõ, thủ lĩnh hãy hỏi lệnh sư Từ lão tiên bối thì hơn...

Qua vẻ mặt và lời lẽ của Xích Phát Linh Quan, Trình Lập Dân nhận thấy chẳng phải là ông ta thật sự không mấy rõ, rất có thể là ông ta e ngại điều gì đó, nên chàng cũng không tiện hỏi tiếp.

Xích Phát Linh Quan ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm mặt e dè nói tiếp:

- Thủ lĩnh, thuộc hạ có vài điều mạo muội, chẳng biết có thể nói hay không? Trình Lập Dân khẳng khái:

- Từ huynh có điều gì, xin cứ nói! Xích Phát Linh Quan chậm rãi nói:

- Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du tuy là nhân vật thành danh cùng thời với lệnh sư, nhưng theo nhận xét của thuộc hạ, ông ta chỉ bằng vào sức lực một mình, tuyệt đối khó thể đối địch với lệnh sư, huống hồ ông ta còn cùng lúc khiêu chiến với thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo và cũng chính là lệnh sư mẫu Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên tiên bối, theo thuộc hạ suy đoán, bên trong hẳn còn có âm mưu to lớn hơn đang ngầm ngầm tiến hành, rất có thể còn có ma đầu lợi hại hơn đứng phía sau chỉ huy.

Trình Lập Dân trầm ngâm:

- Từ huynh nói vậy phải chăng có căn cứ?

- Thuộc hạ tuy là suy đoán, nhưng cũng có thể nói là có căn cứ... Khi này Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du bị giam hãm trong Lục Mậu Tiềm Hình Trận, lúc thuộc hạ tuân mệnh vào trong trận nói chuyện với ông ta, đã được vị dị nhân du dẫn ông ta bỏ đi dùng chân khí truyền âm chỉ điểm...

Xích Phát Linh Quan bèn kể lại tự sự, đoạn nói tiếp:

- Theo lời vị dị nhân đã truyền dạy trận pháp cho thuộc hạ, trong đương kim võ lâm chỉ có môn hạ của lệnh sư với môn hạ của Huyền Ba Trì là có thể không bị Lục Mậu Tiềm Hình trận giam hãm, tình phụ của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đã không phải môn hạ của lệnh sư, cũng không phải môn hạ của Huyền Ba Trì, vậy mà y thị lại có thể phá giải Lục Mậu Tiềm Hình trận, và ngay cả vị dị nhân đã dụ Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du bỏ đi cũng có nói là “Nếu yêu phụ ấy đến đây, lão phu cũng không thu xếp được”! Vậy đủ chứng tỏ bà ta võ công rất là cao siêu, thật đáng lo ngại, thủ lĩnh có đồng ý không? Trình Lập Dân nghiêm mặt gật đầu:

- Từ huynh nhận định rất đúng! Xích Phát Linh Quan nói tiếp:

- Lệnh sư là người thế nào, lệnh mẫu là người thế nào, nếu người này không có sở cậ thì đâu dám nhổ rằng hùm, việc này quả là không đơn giản...

Trình Lập Dân gật đầu:

- Nếu sự thật đúng như Từ huynh đã suy đoán, chẳng hay Từ huynh có cao kiến gì? Xích Phát Linh Quan nghiêm mặt:

- Thủ lĩnh đã hỏi, thuộc hạ xin mạn phép nói đến vấn đề chính! Ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:

- Lệnh sư với lệnh sư mẫu, khi xưa vì sao trở mặt, và với Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du thật ra có hiềm khích gì, trên giang hồ tuy có đồn đại, nhưng mỗi người một khác, trước khi biết rõ toàn bộ sự thật, thuộc hạ chưa dám khẳng định, nhưng hiện nay lệnh sư đã lánh xa trần thế, còn lệnh sư mẫu thì đầy hùng

tâm, muốn đồ bá vô lâm, một đôi tình lữ thần tiên mà lại có kết quả như vậy, vốn đã khiến người đau lòng, nay lại còn có kẻ thù khi xưa xuất đầu lộ diện với ý đồ thu lợi ngư ông, thử nghĩ đó là một sự kiện nghiêm trọng và khủng khiếp dường nào.

Trình Lập Dân chau mày:

- Tình hình hiện nay quả là rất nghiêm trọng, theo Trình mỗ thì... điều quan trọng hơn hết lúc này là phải hóa giải oán hờn giữa gia sư với gia sư mẫu, đoàn kết đối ngoại thì mới là biện pháp hữu hiệu nhất.

Xích Phát Linh Quan gật đầu tiếp lời:

- Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, nhưng chẳng hay thủ lĩnh đã có cách hóa giải oán hờn giữa lệnh sư với lệnh sư mẫu chưa?

- Vị tiền bối đã dụ dẫn Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du bỏ đi khi nãy, hẳn là cố hữu của gia sư, nếu tìm được vị lão nhân gia ấy, hẳn là vị lão nhân gia ấy có thể hóa giải.

- Thuộc hạ còn có chút ý kiến bổ sung, nếu thủ lĩnh và Bạch cô nương có thể cùng lúc phát huy sức ảnh hưởng đối với sư phụ mình, hẳn là có hiệu quả hơn...

Lúc này thuyền đã sắp đến bến đỗ, Trình Lập Dân chợt nảy ý, thầm xây dựng một quyết định táo bạo, nhưng không tiết lộ với Xích Phát Linh Quan, chỉ nhẹ gật đầu nói:

- Cao kiến của Từ huynh tuy chí lý, nhưng Bạch cô nương hiện chưa rõ hành tung, đành phải chờ đợi thôi! Đoạn đưa mắt nhìn đám đông qua lại trên bến, nghiêm mặt nói:

- Từ huynh, chúng ta đã sắp chia tay nhau, mọi việc trong tổng đà, tạm phiền Từ huynh lo liệu giùm cho.

- Đó là chức trách của thuộc hạ, thủ lĩnh hãy yên tâm! Trình Lập Dân với ánh mắt dịu dàng nhìn Nhạc Tổ Trân nói:

- Trân tỷ, xin hãy theo tổng giám quân trở về tổng đà trước, trong vòng một tháng tiểu đệ sẽ quay về...

Nhạc Tổ Trân sớm đã nước mắt ràn rụa, lòng buồn khôn tả, chỉ mím môi gật đầu, không thốt nên lời.

Kể ra số phận của Nhạc Tổ Trân thật quá nghiệt ngã, thuở bé đã làm vật hy sinh cho Trình Lập Dân và Lãnh Văn Anh, tuy may mắn sống còn, nhưng đã để lại những vết sẹo xấu xí trên mặt. Sau khi cha mẹ lần lượt qua đời, nàng đã trải qua biết bao giày vò và gian nan mới may mắn được gặp lại nghĩa đệ, nhưng thời gian kề cận bên nhau chẳng được bao lâu đã phải chia biệt, chẳng kể sự uy hiếp của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đối với nàng, chỉ việc gặp lại sắp một mình dấn thân vào một hoàn cảnh xa lạ, cũng đủ khiến nàng thương tâm rồi...

Trình Lập Dân dĩ nhiên rất hiểu nỗi lòng của Nhạc Tổ Trân, nhưng chàng không thể nào cùng nàng trở về Quân Sơn, đành ôn tồn an ủi:

- Trân tỷ, trong tổng đà Quân Sơn có Anh muội, tỷ không buồn tẻ đâu. Anh muội cũng là một nữ trung tượng phụ ân oán phân minh, chẳng kể ân đức của nghĩa phụ với Anh muội và tiểu đệ, chỉ nói về mối quan hệ với Tam Nghĩa Trang khi xưa, Anh muội cũng không bao giờ đối xử không tốt với Trân tỷ, hãy yên tâm đi đi! Nhạc Tổ Trân nghẹn ngào:

- Ngụ tỷ biết... biết rồi... Dân đệ hãy... hãy保重! Trình Lập Dân nhẹ gật đầu:

- Trân tỷ yên tâm, tiểu đệ tự biết chăm lo cho mình. À! Trân tỷ, suýt nữa đã quên báo cho tỷ biết một tin vui rồi! Nhạc Tổ Trân thoáng giật mình, với ánh mắt ngập lệ nhìn Trình Lập Dân chờ đợi.

Trình Lập Dân nói tiếp:

- Linh được phục hồi dung mạo của Trân tỷ đã lấy được, khi nào tiểu đệ trở về tổng đà là lập tức có thể phục hồi dung nhan tuyệt thế của Trân tỷ...

Yêu chuộng vẻ đẹp là bản tính trời sinh của phụ nữ, lúc này Nhạc Tổ Trân tuy đang trong nỗi đau bởi quá khứ bị thương và tương lai kinh hoàng, và cho dù mặt nàng đã được Thiên Huyền Thư Sinh hóa trang, không sao nhận ra về mặt, nhưng qua ánh mắt ngập lệ của nàng lúc này cũng có thể chứng tỏ lòng nàng hết sức khích động.

Nàng với ánh mắt ngập đầy tình tứ nhìn Trình Lập Dân một hồi, mới dịu giọng nói:

- Thật vất vả cho Dân đệ...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Trần tử nói vậy thật quá kiến ngoại, Trần tử và nghĩa phụ đối với tiểu đệ có ơn sâu như biển, nghĩa cao như núi, cho dù trong lúc cầu được tiểu đệ có bị khuất tất chút ít, nhưng so ra đâu có đáng kể gì! Ngưng chốc lát, chàng nói tiếp:

- Thôi, sự thể thế nào sau này hẵng nói rõ, giờ tiểu đệ xin cáo biệt! Đoạn quay sang Xích Phát Linh Quan nói:

- Từ huynh, hai người hãy thuê một chiếc thuyền to khác, thẳng đường đến Động Đình, hẹn tái ngộ! Dứt lời đã tung mình lên bến, chốc lát đã khuất dạng trong đám đông.

Lúc canh ba, Trình Lập Dân một mình trở lại tòa trang viện thần bí bên Nhạc Lộ Sơn, và cũng chính là tổng đàn của Thái Cực Giáo.

Tổng đàn trọng địa của Thái Cực Giáo được canh phòng hết sức nghiêm ngặt, chẳng khác đầm rồng hang hổ, nhưng với võ công của Trình Lập Dân hiện giờ, và còn được Bạch Mẫn cho biết rõ tình hình trong trang, lẽ dĩ nhiên chàng đã tìm ra mục đích một cách dễ dàng.

Đó là một ngôi lầu rất nguy nga và trang nhã, xung quanh toàn kỳ hoa dị thảo, lúc này đêm đã khuya, cả ngôi lầu tối mịt, chỉ một cửa sổ giấy hướng nam trên lầu ba là có ánh đèn mờ mờ hắt ra.

Trình Lập Dân biết đó chính là cư thất của Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân.

Chàng võ cao gian cả, tuy đã đề tụ công lực giới bị, song vẫn cẩn thận nhờ vào sự che chở của bóng tối phóng đi, đến bên cửa sổ có ánh đèn hắt ra.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, vừa định đưa tay gõ cửa sổ, bên trong đã có một tiếng nói trong trẻo vọng ra:

- Ta biết thế nào người cũng đến mà! Trình Lập Dân giật nảy mình, tưởng đối phương đã phát giác ra mình, nhưng liền đó, một giọng nói rần rở vang lên:

- Ta không đến, đêm dài dằng dặc nàng làm sao...

Người lên tiếng trước là Phí Nhã Quân, người lên tiếng sau nghe rất quen, nhưng nhất thời không nhớ ra được là ai.

Chỉ nghe Phí Nhã Quân khẽ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Đừng quên là trong Thái Cực Giáo không chỉ có ngươi là đàn ông thôi đâu!

- Nhưng sở trường đặc kỹ “Bạch hồng quán nhật” và “Hoàng long hấp thủy” như ta cũng đâu có nhiều...

- Thôi đi! Đừng nói khoác nữa, hãy ra sức thực hành thì hơn!

- Tuân lệnh! Ánh đèn trong phòng vụt tắt, tiếp theo là tiếng động kèn kẹt và hơi thở của Phí Nhã Quân từ trong vọng ra.

Trình Lập Dân vốn là do lúc chuyện trò với Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, nhất thời cảm xúc đã có quyết định mạo hiểm trở lại đây, mục đích là muốn bằng vào mối quan hệ giữa mình với Bạch Mẫn và mối quan hệ phức tạp giữa sư môn của hai người, đơn độc bàn bạc với Phí Nhã Quân một phen, hy vọng thuyết phục đối phương hầu hóa giải trận kiếp nạn ngày một lớn rộng của võ lâm hiện nay, đồng thời ân sư phụ phụ có thể gương vỡ lại lành, ý nghĩ của chàng tuy quá ngây thơ, nhưng rất đáng khen ngợi, chẳng ngờ vừa đến đây đã gặp phải Phí Nhã Quân ân ái với tình nhân, tình huống này thật quá ngượng ngùng.

Trình Lập Dân vốn định lui đi ngay, nhưng tiếng nói quen thuộc của người đàn ông kia đã khiến chàng nảy sinh ý muốn biết rõ sự thật.

Trong số các nhân tình của Phí Nhã Quân lại có người mà chàng quen biết, vậy người đó thật ra là ai? Trình Lập Dân cũng nghĩ đến, trong tình huống lúc này rất dễ tiết lộ những lời chân thật, rất có thể sẽ có được thu hoạch bất ngờ...

Thế là, chàng cố dần lòng, tiếp tục nín thở lắng nghe.

Trong phòng, ngoài tiếng thở nặng nề còn xen lẫn từng hồi tiếng rên khe khẽ, nghe thật câu hồn nhiếp phách. Tình cảnh ấy, cho dù Trình Lập Dân định lực cao đến mấy cũng không khỏi động lòng.

Chàng cắn chặt răng, vừa định từ bỏ ý định hiếu kỳ, rời khỏi nơi này...

Trong phòng bỗng vang lên “soạt” một tiếng, tiếp theo là tiếng người đàn ông hết sức kinh ngạc nói:

- Nhã Quân... sao nàng...

Phí Nhã Quân cười lạnh lùng tiếp lời:

- Ta ư? Ta sao nào?

- Nàng muốn gì đây?

- Vũ Văn Ngao, thông minh như người mà không nghĩ ra được tại sao ta lại thừa cơ khống chế người ư? Ba tiếng “Vũ Văn Ngao” lọt vào tai Trình Lập Dân như thể sấm rền, lòng nghĩ nhanh:

- Thảo nào lão tặc này đã lâu không thấy hoạt động, thì ra lão ta hãy còn chui rúc trong Thái Cực Giáo...

Vũ Văn Ngao như vẫn còn giả bộ hồ đồ nói:

- Nhã Quân, chúng ta đang hứng khởi mà lại đùa thế này...

Phí Nhã Quân cười khẩy ngắt lời:

- Ai mà đùa với người! Tiếp theo, tiếng loạt soạt vang lên, Phí Nhã Quân như đã mặc y phục vào, và đến gần cửa sổ Trình Lập Dân đang nấp đánh giọng nói:

- Vũ Văn Ngao, bí kíp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đâu? Trình Lập Dân võ lễ, thăm nhủ:

- Thì ra người bắt giữ Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc gia gia chính là lão tặc Vũ Văn Ngao này, vậy thì bao phen giả trang Cốc gia gia hãm hại mình và với thân phận chữ Võ số Bốn hoạt động ở bên ngoài cũng đều là lão tặc này...

Chỉ nghe Vũ Văn Ngao tiếp lời:

- Nhã Quân, chuyện nàng nói từ đâu có vậy? Phí Nhã Quân cười khẩy:

- Còn vờ vĩnh, chuyện ấy ngay cả thái thượng lão nhân gia cũng đã biết rồi... mặc quần áo vào mau! Ánh lửa lóe lên, trong phòng đã sáng trở lại.

Vũ Văn Ngao cơ hồ với giọng như van xin nói:

- Nhã Quân, thật ra nàng đã nghe lời bịa đặt của ai? Phí Nhã Quân gằn giọng:

- Vũ Văn Ngao, võ công của người đã đối phó với Trình Lập Dân phen này ở Động Đình Hồ từ đâu mà có?

- Đó là được một vị dị nhân ẩn danh truyền thụ...

Phí Nhã Quân cười khẩy:

- Vũ Văn Ngao, thành thật cho người biết, lời nói dối của người chẳng những không giấu nổi pháp nhãn của thái thượng lão nhân gia, mà ngay cả Trình Lập Dân mới xuất đạo giang hồ cũng chưa chắc giấu nổi.

Vũ Văn Ngao cười khẩy:

- Bằng vào những lời suy đoán này của thị mà có thể gán tội cho lão phu hay sao?

- Phải chăng còn phải cộng thêm mùi vị thủ pháp độc môn của ta mới đủ lý thú? Vũ Văn Ngao giọng căm hờn:

- Đúng là tối độc phụ nhân tâm, Vũ Văn Ngao này đã lọt vào tay người, muốn giết muốn xẻo tùy thích, cứ hạ thủ đi! Phí Nhã Quân khúc khích cười nói:

- Ta không giết người, cũng không xẻo người, chỉ cần người giao ra bí kíp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, bảo đảm sẽ tha chết cho người! Vũ Văn Ngao cười khẩy:

- Sự bảo đảm của người đáng giá bao nhiêu? Phí Nhã Quân cười khì:

- Vậy là người đã thừa nhận phải không? Vũ Văn Ngao như biết mình đã nói hớ, bèn đánh liều giận dữ đáp:

- Thừa nhận thì người làm gì được lão phu nào? Phí Nhã Quân thản nhiên cười:

- Ta chỉ cần người giao ra bí kíp thôi, còn làm gì người thì phải hỏi ý kiến một người khác.

Vũ Văn Ngao trở mắt:

- Hỏi ai?

- Trình Lập Dân!

- Tiểu tử ấy cũng đã đến đây rồi sao?

- Không sai, hiện y đang ở ngoài cửa sổ! Trình Lập Dân giật mình kinh hãi, theo bản năng tay phải nắm lấy chuôi Tử Anh Kiếm, lòng thầm nhủ:

- Yêu phụ này bằng cách nào mà phát giác ra mình...

Vũ Văn Ngao cười khẩy:

- Đã ở ngoài cửa sổ, sao không bảo hắn vào? Trình Lập Dân nghĩ nhanh:

- Phải rồi, đã bị yêu phụ ấy phát giác, hà tất phải chờ y thị mời, mục đích của chuyến đi này là gì? Thôi thì mình tự vào thì hơn...

Nghĩ đến đó, vừa định...

Chỉ nghe Phí Nhã Quân cười khúc khích nói:

- Vũ Văn Ngao, người căng thẳng gì kia chứ? Ta biết Trình Lập Dân bất luận về công hay tư đều là kẻ tử đối đầu thế bất lưỡng lập của người, nên mới cố ý nói vậy để dọa người đó thôi! Tâm trạng căng thẳng của Trình Lập Dân lập tức thư giãn.

Vũ Văn Ngao cười lạnh lùng nói:

- Dọa lão phu ư? Lão phu đâu phải là trẻ con mới hai ba tuổi! Phí Nhã Quân đổi giọng hòa dịu nói:

- Vũ Văn Ngao, tục ngữ có câu “Nhất dạ phu thê bách dạ ân”, Phí Nhã Quân này tuy lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nhưng bằng vào mối quan hệ trước đây giữa chúng ta, bốn tọa có thể nhẫn tâm làm gì tôn giá kia chứ? Vũ Văn Ngao xằng giọng:

- Vậy chứ cái mà lão phu phải chịu bây giờ, chứng minh gì nào?

- Hoàn cảnh bất buộc, chẳng thể không vậy! Tôn giá thử nghĩ xem, nếu không không chế tôn giá, tôn giá có chịu giao ra bí kíp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên hay không? Vũ Văn Ngao thở dài:

- Đẳng nào lão phu cũng khó thoát chết, niệm tình hai ta từng thân thiết với nhau, thôi thì thành toàn cho nàng vậy! Phí Nhã Quân cười:

- Tôn giá quyết định như vậy là đúng, nhưng phải sửa lại một chút, không phải “thành toàn” cho bốn tọa, mà là “thành toàn” cho chính bản thân tôn giá...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Sau khi giao ra bí kíp, tôn giá vẫn là chữ Võ số Bốn và cũng là bạn trong khuê phòng của bốn tọa, chúng ta thông lực hợp tác, cùng khuếch trương sự nghiệp của chúng ta...

Vũ Văn Ngao cười khẩy:

- Nói thật dễ nghe...

Phí Nhã Quân cười ngắt lời:

- Sự thật còn tốt đẹp hơn lời nói, hiểu rồi chứ? Vũ Văn Ngao buông tiếng cười khẩy, ngậm miệng làm thinh.

Phí Nhã Quân nói tiếp:

- Nói đi, bí kíp giấu ở đâu?

- Giấu ở...

- Khẽ nào...

Những lời tiếp theo có lẽ là kẻ tai nói, Trình Lập Dân không sao nghe được.

Lát sau, Phí Nhã Quân dương thanh nói:

- Đi mời Văn cô nương đến đây! Một giọng nói trong non đáp:

- Dạ! Im lặng một hồi, trong phòng vang lên tiếng của Bạch Văn nói:

- Sư phụ triệu kiến, có điều chi dạy bảo?

- Ừm! Văn nhi, hãy đến đây! Sau đó lại là kẻ tai nói khẽ, chỉ nghe Bạch Văn vâng dạ liên hồi và nói:

- Văn nhi biết rồi! Rồi thì, tiếng chân bước nhẹ nhẹ xa dần...

Trình Lập Dân thầm nhủ:

- Dường như trong gian phòng này không chỉ có một bí đạo...

Chỉ nghe tiếng Vũ Văn Ngao nói:

- Nhã Quân, giờ có thể giải khai huyết đạo cho Vũ mẫu rồi chứ?

- Đừng vội, chờ xem xong bí kíp rồi...

Vũ Văn Ngao tức giận ngắt lời:

- Nàng... đến bây giờ còn chưa tin Vũ mẫu ư? Phí Nhã Quân khúc khích cười:

- Lòng người cách da bụng, bốn tọa chẳng thể không thận trọng! Vũ Văn Ngao buông tiếng thở dài.

Phí Nhã Quân lại nói tiếp:

- Đừng thở dài, nếu cảm thấy buồn bực, bốn tọa có thể tìm một vị bằng hữu chuyện vãn với tôn giá! Vũ Văn Ngao ngạc nhiên:

- Ai vậy?

- Đừng hỏi, gặp mặt là biết ngay!

- Trong hồ lô của nàng thật ra bán thuốc gì hử? Phí Nhã Quân cười:

- Kim đơn trường sinh bất tử, siêu thăng cực lạc! Trong tiếng cười khanh khách, Phí Nhã Quân vừa đưa tay gõ cửa sổ vừa nói:

- Nghe cũng đã nghe đủ, chân cũng đã đứng mỏi rồi! Trình Lập Dân, hãy vào đây ngồi chơi! Trình Lập Dân lòng tuy kinh nhưng không hề sợ, thầm nhủ:

- Mình đến đây phen này vốn là để thăm dò hổ huyết, thị đã sớm phát giác càng tốt...

Phí Nhã Quân cười nói tiếp:

- Không muốn chui qua cửa sổ phải không? Trình Lập Dân ngạo nghễ đáp:

- Đúng vậy! “Kẹt” một tiếng, cửa phòng rộng mở, Phí Nhã Quân mình mặc áo ngủ bằng tơ, mái tóc buông xõa, mặt đầy xuân sắc đứng nơi cửa, chìa tay nói:

- Khá khen cho một chính nhân quân tử nghe trộm chuyện riêng tư của người ta, xin mời! Trình Lập Dân bất giác đỏ mặt, nhưng sau một thoáng do dự, chàng vẫn thản nhiên đi vào phòng.

Quét mắt nhìn, chỉ thấy trong phòng trang trí hết sức lộng lẫy, trên chiếc giường ngà voi, chăn bông bừa bộn, Vũ Văn Ngao y phục sặc sỡ, nghiêng người ngồi dựa vào một góc, đang nhắm mắt dưỡng thần...

Phí Nhã Quân nhoèn miệng cười nói:

- Ngồi đi, tiểu sư đệ! Đoạn y thị liền ngồi xuống chiếc ghế dựa bên bàn trang điểm trước.

Trình Lập Dân sau một thoáng ổn định tâm thần, cũng liền ngồi xuống trên chiếc cũi đơn đối diện với Phí Nhã Quân, hai mắt ngưng thần nhìn đối phương.

Dưới ánh đèn soi rọi, chiếc áo ngủ mỏng như cánh ve trên mình Phí Nhã Quân chẳng khác nào như không mặc áo, cảnh tượng ấy vốn đã khiến người kinh tâm động phách, còn thêm ánh mắt vô vàn tình tứ của Phí Nhã Quân, khiến Trình Lập Dân vội nhìn đi nơi khác, như thể gặp phải rắn rết.

Phí Nhã Quân hé môi cười nói:

- Chao ôi! Tiểu sư đệ, sao mà không dám nhìn sư tỷ thế này? Trình Lập Dân cố trấn định tâm thần, chú mắt cao giọng nói:

- Trình mẫu đã dám đơn thân một mình đêm khuya dấn thân vào hổ huyết, sao lại không dám nhìn tôn giá! Phí Nhã Quân vẫn nhoèn cười:

- Hổ huyết ư? Vậy sư tỷ biến thành hổ cái còn gì? Thôi, hãy đổi lại là Thiết Thủ Thư Sinh đêm khuya dò thám khuê phòng của sư tỷ, thế nào? Yêu phụ này đúng là một vưu vật trời sinh, đã trên bốn mươi tuổi chẳng những làn da trắng muốt, mà ngay cả thân hình và tiếng nói cũng khó có người đàn bà trung niên nào có thể so sánh bằng, nhất là lúc này ngồi đối mặt với Trình Lập Dân, y thị đã sử dụng hết mọi vẻ đẹp toàn thân, ngay cả mày mắt cũng...

Trình Lập Dân chau mày, trầm giọng nói:

- Xin hãy biểu hiện chút tôn nghiêm của một vị giáo chủ! Phí Nhã Quân hạ thấp giọng:

- Đêm khuya yên lặng, cùng giai nhân đối mặt trong khuê phòng, nếu thấy đều nghiêm chỉnh đứng đắn thì còn ý nghĩa gì nữa! Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Tôn giá bảo Trình mẫu vào đây chính là để nói những lời vô vị như vậy sao? Phí Nhã Quân nguyền mắt:

- Tiểu sư đệ đêm khuya một mình đến đây, chẳng lẽ không phải vì... À! Sư tỷ hiểu rồi, đương nhiên là còn có tiết mục thú vị hơn phải không? Đề tài càng lúc càng lệch lạc, lúc này Trình Lập Dân thật hối hận về chuyện đi này.

Chàng thâm buông tiếng thở dài, chú mắt trầm giọng nói:

- Phí giáo chủ đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, chúng ta hãy bàn chuyện đứng đắn...

Phí Nhã Quân dẩu môi:

- Trình Lập Dân, bốn tọa để mắt đến ngươi, đó là phúc đức của ngươi, ngươi tưởng bốn tiếng “Thiết Thủ Thư Sinh” có thể dọa người hay sao? Thành thật cho người biết, khi này ngươi vừa đến bên cửa sổ là bốn tọa đã hay biết rồi, nếu chẳng phải bốn tọa có ý để cho ngươi vào, ngươi có thể vào đây như chốn không người chẳng? Ngưng chốc lát, cười khẩy nói tiếp:

- Thái Cực Giáo đã không còn như trước nữa, ngươi có thể an toàn vào đây, nhưng chưa chắc có thể an toàn ra khỏi. Bây giờ bốn tọa nhắc nhở ngươi lần nữa, trừ phi ngươi chấp nhận điều kiện của bốn tọa trước, bằng không, ngươi đừng nói gì cả! Trình Lập Dân không chút khiếp sợ bởi giọng điệu đanh thép của đối phương, nhưng về chuyện mình vừa đến bên cửa sổ đã bị đối phương phát giác thì thật là khó hiểu.

Bởi lẽ, một cao thủ võ công siêu tuyệt phát giác có người đến gần mình, chuyện đó chẳng có gì là lạ, nhưng có thể biết chính xác người đó là ai thì thật không thể tưởng tượng được.

-oOo-

26. C 26

Chàng bắt giác động tâm, nhếch môi cười nói:

- Phí giáo chủ, khi Trình mỗ vừa đến bên cửa sổ là tôn giá đã phát giác ngay và biết chính xác là Trình mỗ, công lực ấy thật quá ư thần kỳ.

Phí Nhã Quân như chưa hiểu ra ý mai mỉa trong lời nói của Trình Lập Dân, y thị ra chiều đắc ý cười nói:

- Nếu không vậy, một nữ lưu như sư tỷ làm sao có thể thống lĩnh hàng ngàn giáo đồ trong Thái Cực Giáo! Trình Lập Dân định lập tức vạch trần điều bí mật có thể nhận ra mình của đối phương, nhưng nghĩ lại, bèn lái sang chuyện khác nói:

- Phí giáo chủ định xử lý sao đối với lão tặc Vũ Văn Ngao này? Phí Nhã Quân chậm rãi đáp:

- Chúng ta còn chưa bàn về chuyện đứng đắn, sao thể nói đến chuyện ngoài lề trước! Trình Lập Dân thăm cười khẩy nghĩ:

- Khi nãy Trình mỗ muốn bàn chuyện đứng đắn, thị lại bảo Trình mỗ phải chấp nhận điều kiện của thị trước mới được, nhưng bây giờ lại đổi ý. Thôi cũng được...

Bèn cao giọng nói:

- Được, hãy điểm huyệt mê của lão tặc này trước! Đồng thời đã xuất chỉ, cách không điểm vào huyệt mê của Vũ Văn Ngao.

Phí Nhã Quân mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, tươi cười nói:

- Tiểu sư đệ đã... chấp nhận điều kiện của sư tỷ rồi phải không? Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Phí giáo chủ chẳng phải muốn bàn chuyện đứng đắn hay sao? Bây giờ...

- Không sai, chuyện đứng đắn của sư tỷ đây chính là hai ta tỉ thí công phu một phen.

Trình Lập Dân hiểu lầm ý nghĩa của hai từ “công phu” của đối phương, bèn nhướng mày nói:

- Tôn giá tưởng Trình mỗ sợ ư?

- Tiểu sư đệ tuy không sợ, nhưng sư tỷ dám khẳng định tiểu sư đệ chắc chắn bại...

khách khách... khách khách...

Tiếng cười dâm dăng của Phí Nhã Quân đã khiến Trình Lập Dân hiểu ra thế nào là cái gọi là tỉ thí công phu, bất giác sầm mặt nói:

- Phí Nhã Quân, thật không ngờ tôn giá lại không còn thuốc cứu chữa thế này...

Phí Nhã Quân nghe vậy, then quá hóa giận, cũng đành mặt ngắt lời:

- Trình Lập Dân, ngươi chớ rượu mời không uống, lại uống rượu phạt, phạm là đàn ông mà Phí Nhã Quân này đã để mắt đến, muốn thoát khỏi tay bốn tọa, trừ phi lập tức xuống Diêm Vương, còn không... Hừ! Huống hồ bây giờ ngươi đã lọt vào phạm vi thể lực của bốn tọa.

Trình Lập Dân tức giận đứng lên:

- Kể như Trình mỗ đuôi mù, đã xem tôn giá...

Phí Nhã Quân lạnh lùng ngắt lời:

- Mắt ngươi không hề đuôi mù, chỉ là quỷ mê tâm khiêu thôi! Thành thật cho ngươi biết, ngươi tưởng bốn tọa không biết ý định đến đây của ngươi ư? Chỉ cần đuôi ngươi nguẩy một cái là bốn tọa đã biết ngươi muốn gì rồi! Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Tôn giá đã biết ý định đến đây của Trình mỗ...

Phí Nhã Quân nghiêm giọng ngắt lời:

- Ý nghĩ ngây thơ của người cũng hay đấy, nhưng người có biết Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên phụ phụ khi xưa vì sao trở mặt không?

- Biết thì sao? Không biết thì sao?

- Không biết thì chứng tỏ người vớ vẩn...

Bỗng có tiếng bước chân hối hả khiến Phí Nhã Quân bỏ dở câu nói, gắt giọng quát hỏi:

- Kẻ nào? Tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa, rồi thì một tiếng nói trong trẻo và non nớt đáp:

- Cúc nhi đây! Phí Nhã Quân thoáng biến sắc mặt:

- Có chuyện gì?

- Thái thượng có lời mời!

- Được rồi, người về bẩm với thái thượng trước, bổn tọa đến ngay! Đoạn quay sang Trình Lập Dân nghiêm giọng nói:

- Trình Lập Dân, người hãy ngoan ngoãn chờ ở đây, mọi sự chờ bổn tọa quay về hẵng tính, nếu tự ý rời khỏi chạy bừa, xảy ra sự cố gì thì đừng trách bổn tọa không cảnh báo trước.

Nói xong, cũng chẳng màng đến phản ứng của Trình Lập Dân, y thị lập tức bỏ đi.

Trình Lập Dân trông theo bóng lưng của Phí Nhã Quân, cười cười theo thói quen, nhưng lòng thì rối như tơ vò.

Chàng tuy không màng đến những lời đe dọa lúc sắp bỏ đi của Phí Nhã Quân, nhưng lòng hết sức hối hận về chuyện đi thiếu suy xét này.

Mình rời khỏi đây ngay ư? Lòng có phần không cam. Chờ đợi ư? Chẳng những vô vị mà còn biết rõ là chờ đợi cũng chẳng có được kết quả gì...

Vậy thì...

Trong lúc lưỡng lự, mắt tình cờ nhìn thấy Vũ Văn Ngao đang hôn mê nằm trong góc giường, bất giác sát cơ bùng dậy.

Chàng buông tiếng cười khẩy, vừa định...

Nhưng bỗng lại nghĩ:

- Lấy mạng lão như thế này chẳng những tổn hại đến thanh danh mình, mà cũng quá dễ dãi cho lão, chi bằng... À! Bạch Văn phụng mệnh đi lấy bí kíp có lẽ đã sắp về đến, sao mình không nhân cơ hội này đoạt lại bí kíp sư môn...

Thốt nhiên, ngoài cửa sổ bóng đen nhấp nháy, một vệt trắng bay qua cửa sổ vào phòng.

Trình Lập Dân lẹ làng chìa hai ngón tay ra, kẹp lấy vệt trắng ấy, ra là một cuộn giấy, mở ra xem, chỉ thấy trên giấy vệt vàng viết: “Trình thiếu hiệp! Thiếu hiệp hiện đang gánh trọng trách của hai phái chính tà, sao thể khinh xuất mạo hiểm thế này? Hiện cường địch sắp đại cử tấn công bổn trang, ngoại vi canh phòng nghiêm ngặt, lúc này lui ra hết sức khó khăn, cũng may hôm nay đến phiên bổn nhân trực ban, lát nữa xảy ra hỗn chiến, thiếu hiệp hãy thừa cơ hội đột phá vòng vây về phía đông nam”.

Qua chữ viết quá vội vàng, đủ chứng tỏ tình hình hế sức cấp bách.

Lá thư chỉ điểm này là của ai? “Cường địch” đây là chỉ những người nào? Phải chăng là phe của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du? “Bon... bon... bon...”.

Một hồi tiếng chuông báo động hối hả cắt đứt giòng suy tư của Trình Lập Dân, tiếp theo, toàn trang đèn đuốc bừng sáng, cảnh vật hiện rõ như thế ban ngày.

Một chuỗi cười đình tai nhức óc từ hướng đông vang lên, tiếng cười vừa dứt, liền theo là tiếng như sấm rền quát:

- Trầm Tố Quyên, rút ra đây mau! Trình Lập Dân nghe tiếng bất giác giật mình, thầm nhủ:

- Quả nhiên là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du...

Chỉ nghe tiếng Phí Nhã Quân tiếp lời:

- Hừ! Đối phó với hạng cuồng đồ như ngươi, đâu cần đến lão nhân gia ấy đích thân ra tay! Đoạn nghiêm nghị cao giọng nói:

- Các huynh đệ bốn giáo chú ý: Phụng lệnh dụ thái thượng, kẻ địch xâm phạm hôm nay được vào không ra, nếu kẻ địch tẩu thoát hướng nào, người phụ trách hướng ấy xách đầu đến gặp! Lại một chuỗi cười đinh tai nhức óc, hai bóng người một xám một vàng như sao sa hạ xuống quảng trường ở cách ngôi lầu đang có mặt Trình Lập Dân chừng mô tầm tên bắn.

Không sai! Bóng xám này chính là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, còn bóng vàng là một người đàn bà khá xinh đẹp, tuổi chừng ba bảy ba tám.

Hai người này vừa hạ chân xuống đất, Trình Lập Dân bỗng cảm thấy trước mắt bừng sáng, Tam Thập Lục Thiên Cương với Thập Nhị Kim Xoa gồm bốn mươi tám thiếu niên nam nữ đã im lìm và nhanh chóng bố trí Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận bao vây hai người vào giữa.

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du lớn tiếng quát:

- Trầm Tố Quyên, ngươi hà tất bảo bọn trẻ con vô tội này đến đây nộp mạng! Vừa dứt lời, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát Hăng Nguyên Cát đã lẳng lẳng hạ xuống hiện trường, cười khẩy nói:

- Cứ nói khoác, không sợ thụt lưỡi hay sao? Thiên Huyền Thư Sinh gất giọng quát:

- Gã gù kia, lão phu không muốn hơn thua với ngươi, mau bảo Trầm Tố Quyên ra đây chịu chết! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát trầm giọng:

- Thông qua cửa ải này của lão phu, thái thượng bọn này dĩ nhiên sẽ gặp ngươi! Người đàn bà áo vàng bữu môi:

- Ngươi tưởng kiếm trận tầm thường này có thể giam hãm bọn ta hay sao? Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát nhếch môi cười lạnh thình, giơ tay khoát, bốn mươi tám thiếu niên nam nữ lập tức chậm chậm di chuyển, hết sức nhịp nhàng và dần thu nhỏ vòng vây...

Trình Lập Dân tuy ở cách hiện trường xa đến một tầm tên bắn, nhưng nhãn lực chàng rất mạnh, từ trên cao nhìn xuống và lại đèn đuốc sáng choang, chàng nhìn thấy rất rõ thần thái và ánh mắt của bốn mươi tám thiếu niên nam nữ đều có vẻ dờ dẩn, chứ không tươi tỉnh như lúc gặp lần đầu, bất giác rung động cõi lòng thầm nhủ:

- Chả lẽ Thái Cực Giáo lại giở trò gì đối với những thiếu niên tuấn tú này hay sao? “Vù” một tiếng khê, một thiếu nữ võ phục đeo kiếm hạ xuống bên cạnh Trình Lập Dân, cung kính khom mình thi lễ và nói:

- Giáo chủ sợ thiếu hiệp một mình buồn tẻ, nên phái tiểu tỷ đến đây hầu hạ! Trình Lập Dân thầm cười khẩy:

- Bằng vào ngươi mà cũng có thể giám sát hành động của Trình mỗ ư? Song bề ngoài lại lạnh nhạt nói:

- Quý giáo chủ đâu?

- Giáo chủ hãy còn ở chỗ thái thượng!

- Không dám làm phiền cô nương, xin hãy bẩm lại với quý giáo chủ, Trình mỗ xin cáo từ! Thiếu nữ võ phục vội nắm lấy tay áo Trình Lập Dân nói:

- Thiếu hiệp, xin hãy chờ chốc lát, lúc này không thể đi...

Trình Lập Dân lạnh lùng ngắt lời:

- Tại sao không thể đi? Thiếu nữ võ phục mắt rướm lệ:

- Thiếu hiệp mà bỏ đi là tiểu tỷ chết chắc...

Thật ra thì Trình Lập Dân không phải muốn bỏ đi thật, mà chỉ là dọa dẫm để hỏi đối phương vài điều, bèn giả vờ suy tư nói:

- Đại tiểu thư của cô nương đâu? Thiếu nữ võ phục thấy Trình Lập Dân không đòi bỏ đi nữa, bèn yên tâm nói:

- Thiếu hiệp hỏi Văn cô nương phải không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Phải!

- Văn cô nương bỗng nhiên biến mất...

Trình Lập Dân hoảng kinh, không chờ thiếu nữ võ phục dứt lời, hối hả hỏi:

- Sao? Biến mất ư?

- Vâng! Giáo chủ đang phái người tìm kiếm Văn cô nương khắp nơi! Trình Lập Dân thầm nhủ:

- Hay là yêu nữ ấy sau khi lấy được bí kíp đã một mình bỏ trốn...

Thiếu nữ võ phục bỗng đưa tay chỉ về phía quảng trường nói:

- Thiếu hiệp, hãy xem! Thì ra trong khi hai người nói chuyện, trên quảng trường đã diễn ra một cuộc chiến hi hữu trong võ lâm.

Thiên Huyền Thư Sinh với người đàn bà áo vàng đã bị ánh kiếm rợp trời của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận bao phủ, trong hàn quang lấp loáng, chỉ thấy hai bóng người một vàng một xám lượn lách như thoi đưa, tả xung hữu đột, nhưng không sao thoát ra khỏi vòng vây được.

Trình Lập Dân thấy vậy bất giác biến sắc mặt, thầm nhủ:

- Xem ra uy lực của kiếm trận lúc này còn lợi hại hơn hôm trước gấp bội, nếu là mình bị giam hãm trong trận cũng khó thể thoát ra được. Ôi! Chẳng rõ Thái Cực Giáo đã giở trò gì đối với những thiếu niên nam nữ này.

Trình Lập Dân trong lúc suy nghĩ, mắt vẫn không rời khỏi kiếm trận, chỉ thấy Thiên Huyền Thư Sinh với người đàn bà áo vàng chỉ bằng vào đôi tay xương thịt với chưởng lực hùng hậu chống lại uy lực khủng khiếp của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận. Hai người tuy không sao thoát khỏi vòng vây, nhưng bốn mươi tám thanh kiếm cũng chẳng làm gì được họ.

Trình Lập Dân thấy vậy, bất giác hết sức khâm phục võ công của hai người. Lúc này toàn bộ sức chú ý của chàng đã bị cục diện căng thẳng và kịch liệt trước mắt lôi cuốn, quên mất nhiệm vụ của chuyến đi này, quên mất sự thất tung của Bạch Văn cùng với bí kíp của sư môn.

Bỗng nghe Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười vang nói:

- Cuồng đồ, đã nếm mùi vị của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận diệu tuyệt thiên hạ này rồi chứ? Ha ha ha ha... Cuồng đồ, ngày này sang năm chính là ngày giỗ đầu của các ngươi đấy! Tiếng nói rần rỏi của Thiên Huyền Thư Sinh từ trong ánh kiếm rợp trời vọng ra:

- Gã gù kia, bây giờ nói khoác còn hơi sớm đấy! Đoạn cất tiếng huýt ghê rợn, “vù vù” hai chưởng, bức bách bốn nam một nữ ở trước mặt lùi sau ba bốn bước.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát biến sắc mặt, vừa tung mình vào trong trận tăng cường uy lực của kiếm trận, vừa cười hăng hắc nói:

- Cuồng đồ, ngươi tru tréo gì vậy? Bọn lâu la do ngươi dẫn đến đã bị bắt hết cả rồi! Trình Lập Dân thầm nhủ:

- Bằng võ công của hai người, đồng bọn của họ hẳn cũng không tầm thường, vậy mà lại bị bắt hết một cách im lìm, xem ra thực lực của Thái Cực Giáo thật không thể khinh thường.

Có lẽ Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát sau khi vào trận đã tăng cường uy lực của kiếm trận và cũng có thể là Thiên Huyền Thư Sinh do tiếng huýt của mình không có phản ứng nên tin là đồng bọn đã bị bắt hết,

ảnh hưởng đến tâm lý, phạm vi kiếm trận dần thu nhỏ, ánh kiếm càng chặt chẽ hơn, kiếm khí càng dày đặc và lạnh buốt hơn. Hai người trong trận càng chịu áp lực nặng nề hơn...

Trong bí kíp sư môn của Trình Lập Dân vốn có chú giải tường tận về Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, Trình Lập Dân tuy do thời gian ở bên sư phụ quá ngắn ngủi, chưa nghiên cứu kỹ, song ít nhiều cũng có chút ấn tượng. Lúc này chàng ở trên cao nhìn xuống, bèn liên kết ấn tượng khái lược trong bí kíp sư môn, với kinh nghiệm của bản thân từng trải hôm trước, và linh cảm đã nảy sinh do bàng quang lúc này, bất giác linh quang lóe lên trong đầu, lẫm lẫm:

- À! Ta hiểu ra rồi...

Thiếu nữ võ phục đứng bên ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu hiệp đã hiểu ra gì vậy? Trình Lập Dân cười theo thói quen:

- À! Đâu có gì! Bỗng một tiếng nói yếu ớt nhưng rõ ràng truyền vào tai Trình Lập Dân:

- Trình thiếu hiệp, hãy điểm huyết mê của nha đầu ấy mau! Trình Lập Dân chẳng chút suy nghĩ, xuất chỉ nhanh như chớp, cùng lúc đưa tay ra, đỡ lấy thiếu nữ võ phục từ từ thả nằm xuống trên sàn lầu.

Một bóng người như thể u linh xuất hiện trước mặt Trình Lập Dân, vẫn với chân khí truyền âm nói:

- Trình thiếu hiệp, mảnh giấy khi nãy đã xem rồi chứ? Trình Lập Dân cũng truyền âm đáp:

- Vâng, đã xem rồi! Xin hỏi tôn giá...

Người này toàn thân y phục đen, khăn đen phủ mặt, Trình Lập Dân tuy qua tiếng nói, vóc dáng nhỏ thó và ánh mắt dường như quen quen, chàng đoán rất có thể chính là vị cao nhân tiềm phục trong Thái Cực Giáo đã mấy phen truyền âm chỉ điểm chàng trước đây, song chàng vẫn muốn thăm dò lai lịch của đối phương.

Nhưng người ấy đã truyền âm ngắt lời:

- Bây giờ không có thời gian nói về vấn đề ấy, Trình thiếu hiệp... có biết cách phá giải kiếm trận này không?

- Vừa rồi tại hạ đã hiểu ra, nhưng chưa chắc chắn lắm!

- Vậy rất tốt, dù chưa hiểu hoàn toàn, nhưng hợp sức ba người, phá trận này không thành vấn đề.

Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Ý tôn giá là bảo tại hạ giúp hai người đó thoát hiểm ư?

- Đúng vậy, giúp người cũng tức là tự giúp mình! Trình Lập Dân lưỡng lự:

- Việc ấy...

Người áo đen bịt mặt vội tiếp lời:

- Đừng do dự nữa, Thái Cực Giáo đã có thêm cao thủ tuyệt đỉnh, hiện bằng vào võ công của thiếu hiệp với hai người trong trận, muốn cá nhân đột phá vòng vây thật quá khó khăn...

Trình Lập Dân giọng tự tin:

- Tại hạ chẳng màng...

Người áo đen bịt mặt vội khuyên:

- Thiếu hiệp, thời cơ cấp bách, xin đừng cố chấp! Trình Lập Dân nhượng mảy:

- Tôn giá có biết lão ma trong trận cũng là kẻ địch của sư môn tại hạ không? Người áo đen bịt mặt gật đầu:

- Lê dĩ nhiên là lão hủ biết, nhưng kẻ cướp cũng có đạo lý, bây giờ thiếu hiệp cứu họ, rất có thể sau này...

Trình Lập Dân trầm giọng ngắt lời:

- Xin lỗi, thứ cho tại hạ không thể vâng lời!

- Trình thiếu hiệp, đây là lão hủ vì tốt cho thiếu hiệp.

- Tại hạ biết điều ấy, và cũng rất cảm kích...

- Thiếu hiệp, lão hủ thời gian có hạn không thể ở lâu, thiếu hiệp hãy quyết định ngay thì hơn! Người áo đen bịt mặt ngừng chốc lát lại nói tiếp:

- Thiếu hiệp, lão hủ hãy còn một tin tức bí mật nhất và cũng quan trọng nhất phụng cáo, canh ba đêm mai, xin mời thiếu hiệp đến tông từ họ Bành ở ngoại ô phía tây thành Trường Sa gặp lão hủ, thiếu hiệp hãy nhớ cho kỹ! À! Suýt nữa đã quên cho thiếu hiệp biết, việc trợ giúp hai người trong trận thoát hiểm, đó là lão hủ phụng mệnh một vị trưởng bối của thiếu hiệp, chứ không phải chủ ý của cá nhân lão hủ...

Trình Lập Dân vừa mới ngăn người, người áo đen bịt mặt đã tung mình, nhanh như chớp phóng xuống phía sau lầu, khuất dạng trong bóng tối.

Ngay khi ấy, tiếng nói lúc ban ngày đã dụ dẫn Thiên Huyền Thư Sinh bỏ đi vang lên:

- Lão bằng hữu, đối tượng cần tìm của tôn giá là Trầm Tố Quyên, hiện Trầm Tố Quyên không có trong trang, tôn giá còn ở đây ra oai gì kia chứ? Thiên Huyền Thư Sinh tức giận quát:

- Người nói có thật không?

- Tôn giá nghĩ là lão phu có cần dối gạt tôn giá không? Vừa dứt lời, trong trường bỗng dậy lên một cơn gió xoáy, khiến toàn bộ đèn đuốc thấy đều tắt ngóm.

Liền theo đó, trong trời đêm vang lên tiếng của Trầm Tố Quyên quát:

- Lão thất phu, dám lộng hành ở chốn trang, nằm xuống ngay! Một tiếng quát như sấm rền, một tiếng cười xuyên mây nứt đá vang lên:

- Ha ha ha ha... Thái thượng giáo chủ kia ơi! Lão phu đã già rồi, đâu làm gì được nữa, nằm xuống chi vậy? Thiên Huyền Thư Sinh giận dữ quát:

- Vị bằng hữu kia, nói rõ rồi hẵng đi! Tiếng nói vang rền kia tiếp lời:

- Lão bằng hữu chỉ cần có thể sống ra khỏi trang, lão phu dĩ nhiên sẽ cho biết... Hãy đón lấy! Trình Lập Dân tưởng đâu vị dị nhân ấy ném vật gì cho Thiên Huyền Thư Sinh, nhưng chàng nghĩ chưa dứt, một bóng đen đã bay nhanh về phía chàng, vội đón lấy xem, thì ra là quyển bí kíp sư môn đã đánh mất của mình, quá mừng rỡ, mới hiểu ra sự mất tích của Bạch Văn, thì ra đó là kiệt tác của vị dị nhân này...

Chỉ nghe tiếng của Trầm Tố Quyên giận dữ quát:

- Thất phu, người bỏ đi như vậy là xong ư? Tiếng nóng vang rền cười to:

- Vâng, không cần phải rình rang đưa tiễn...

- Cuồng đồ muốn chết! “Bùng” một tiếng rền rĩ, Trình Lập Dân cũng cảm thấy không khí chao động, ám kinh xô giạt...

Tiếng nói vang rền cười nói:

- Chao ôi! Thái thượng giáo chủ thành tâm giữ khách thật sao? Ha ha ha ha.. Tục ngữ có câu, nam không đấu với nữ, lão phu xin cáo từ!

- Thất phu, người chạy không thoát đâu!

- Chạy không thoát thì cũng đâu thể đứng yên chịu đòn, cũng phải chạy thử chứ...

Tiếng nói xa dần...

Trình Lập Dân đang ngơ ngẩn bởi võ công tuyệt thế của vị kỳ nhân ấy...

Bỗng nghe Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát quát vang:

- Muốn đi khỏi đây ư? Hãy để mạng lại! Thiên Huyền Thư Sinh tức giận nói:

- Gã gù kia, lão phu thích đi là đi, bằng vào chút đạo hạnh của người mà muốn ngăn cản lão phu, còn kém xa lắm...

Vừa dứt lời, hai bóng người từ trong kiếm trận vọt lên...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát buông tiếng cười khẩy, trầm giọng quát:

- Xuống ngay! Trong tiếng quát, một làn sáng xanh chói mắt kèm theo mấy mươi luồng hàn quang cùng vọt lên không, đan thành một lưới kiếm chắc chắn trên đầu hai bóng người, buộc hai người phải hạ xuống.

Thiên Huyền Thư Sinh với người đàn bà áo vàng tuy võ công tuyệt thế, nhưng không thể nào thoát khỏi vòng vây, nhất thời tức tối khôn tả, kêu la oai oái liên hồi.

Trình Lập Dân bàng quang, lòng biết Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận này tuy thần diệu khôn cùng, uy lực tuyệt luân, nhưng với võ công tuyệt thế của hai người trong trận, nếu có một thanh kiếm trong tay thì tình hình sẽ có sự thay đổi ngay.

Điều đáng tiếc là hai người này có lẽ thường khi rất tự phụ về võ công của mình nên không bao giờ mang theo binh khí, lúc này bị giam hãm trong trận thật đúng là kẻ cầm ngậm bồ hòn, đành tự cam chịu thôi.

Trình Lập Dân lúc này cũng thảm kinh hãi bởi uy lực thần diệu của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận, công tâm mà nói, bốn mươi chín người trong kiếm trận này, chẳng kể Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, bốn mươi tám thiếu niên nam nữ kia nếu không bố trí thành Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận thì dù liên thủ cũng không chịu nổi ba chiêu phách không chưởng của Thiên Huyền Thư Sinh, thế nhưng...

Đột nhiên, trong kiếm trận vang lên một tiếng quát rền rĩ, cắt đứt giòng suy tư của Trình Lập Dân:

- Gã gù kia, lão phu mà không thể ra khỏi trận thì ngươi cũng chẳng sống nổi đâu.

Tiếp theo, trong trận vang lên tiếng chuông phong âm âm, kiếm trận dần thu nhỏ bỗng dao động dữ dội, vòng vây lập tức rộng ra gấp bội.

Trình Lập Dân động tâm, vừa định...

Bên tai lại vang lên tiếng truyền âm của người áo đen bịt mặt nói:

- Thiếu hiệp hãy nhẫn nại, hai người trong trận không thể nào thoát ra được đâu, thiếu hiệp phải chờ đến khi...

Người áo đen bịt mặt chưa dứt lời, trong trời đêm vang lên tiếng của Phí Nhã Quân nói:

- Hai vị bằng hữu bị giam trong Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận hãy chú ý, thái thượng trước khi rời khỏi có để lại lệnh dụ, chỉ cần hai vị chịu thành tâm đầu nhập bốn giáo, chẳng những lập tức bãi trận thả người mà còn giao cho chức vị hộ pháp tối cao của bốn giáo, nếu không...

Phí Nhã Quân cố ý kéo dài giọng, Thiên Huyền Thư Sinh tức giận quát:

- Tiểu bối, chớ mà nói mơ, hãy chuẩn bị dọn xác của đồ tử đồ tôn các ngươi.

Cùng lúc, người đàn bà áo vàng cũng quát to:

- Yêu phụ, nếu không thì sao? Trong khi nói, hai người bốn chuông cùng lúc tung ra, một trận kinh phong vô cùng mạnh mẽ lại khiến vòng vây của kiếm trận rộng ra hơn hai thước.

Phí Nhã Quân cười khẩy:

- Hai vị nếu ngoan cố chống cự, hậu quả sẽ do hai vị tự gánh lấy thôi! Đoạn với giọng trang nghiêm lớn tiếng nói:

- Hăng lão nhân gia, xin hãy tăng cường uy lực kiếm trận! Minh nhi, hãy cầm lệnh kỳ của thái thượng đi thỉnh hai vị hộ pháp tối cao đến đây! Trình Lập Dân nghe vậy liền động tâm:

- Xem ra đã đến lúc hành động rồi...

Ngay lúc ấy, lại nghe tiếng truyền âm của người áo đen bịt mặt hồi hã nói:

- Trình thiếu hiệp, đây là thời cơ thích hợp nhất, trễ nữa là sẽ phiền phức lắm...

Lúc này, Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận dưới sự đôn đốc và hỗ trợ của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, uy lực đã tăng cường trở lại.

Hai người trong trận do bởi vừa rồi Phí Nhã Quân đã hứa giao chức vị hộ pháp tối cao cho mình, giờ Phí Nhã Quân lại dùng lệnh kỳ của thái thượng đi thỉnh hai vị hộ pháp tối cao đến đây đối phó với mình, vậy hiển nhiên võ công của hai người ấy hẳn là hết sức cao siêu.

Hiện giờ hai người bị giam hãm trong trận, không sao thoát thân được, nếu hai vị hộ pháp tối cao ấy đến thì mình chắc hẳn chỉ còn có nước xuôi tay chịu trời mà thôi.

Nghĩ vậy, hai người lập tức đề tụ công lực toàn thân, tới tấp tấn công.

Nhưng uy lực của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận hiển nhiên cũng đã phát huy đến tột độ, bất luận hai người liều mạng tấn công thế nào, cục diện vẫn không khả quan hơn, bất thắng bất bại.

Hai người này võ công cao thâm khôn lường, chưa bao giờ nếm mùi chiến bại, lúc này mới nhận thấy trời đất bao la, võ học sâu xa, sở học của mình thật còn quá giới hạn.

Thiên Huyền Thư Sinh trong cơn tức giận tột cùng, gất giọng quát:

- Thái Vân, chúng ta thí mạng thôi! Ngay khi ấy, một vệt sáng tím hệt như tia chớp từ trên ngời lầu nhỏ bay xuống, đồng thời vang lên một giọng lạnh lạnh nói:

- Hai vị tiền bối, Trình Lập Dân xin giúp hai vị một tay...

Đồng thời, tiếng nói hồi hã của Phí Nhã Quân vang lên:

- Trình Lập Dân, ngươi điên rồi hả? Hai người này cũng là kẻ địch của ngươi kia mà! Trình Lập Dân lặng thinh, sau khi thân kiếm hợp nhất lao vào trong kiếm trận, Tử Anh Kiếm trong tay lập tức thi triển chiêu “Thần long thám thảo”, với thế như sấm sét, nhất cử bức lui Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát năm bước, liền sau đó xoay người, thi triển chiêu “Thần long đầu giáp”, chém hầy hết mười mấy thanh trường kiếm công đến từ phía sau.

Thiên Huyền Thư Sinh dường như hãy còn hoài nghi về việc vào trận trợ giúp của Trình Lập Dân, nhưng sự thật trước mắt chẳng chút giả dối, bất giác ngạc nhiên hỏi:

- Trình Lập Dân, ngươi...

Trình Lập Dân với Tử Anh Kiếm trong tay như thể thần long bay liệng, thanh kiếm nào của đối phương chạm phải cũng gãy ngay, đồng thời với chân khí truyền âm nói:

- Sự thể cấp bách, hai vị tiền bối hãy chia nhau từ hai phương vị Càn Chấn chuyển qua Khảm Đoài, văn bối xông Tốn Vị, chúng ta chia nhau từ ba cửa Sinh, Khai, Cảnh cùng lúc đột phá vòng vây...

Trình Lập Dân chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng huyết ghê rợn từ xa vọng đến.

Trình Lập Dân vội nói:

- Hai vị tiền bối, nhanh lên! Hai người bị giam hãm trong trận như đã nhận thấy Trình Lập Dân quả thật là trợ giúp mình, cho dù hai người tự phụ võ công và bối phận đều tôn cao, không muốn nhận sự trợ giúp của một hậu sinh văn bối vốn là kẻ địch, nhưng lúc này sự cấp tòng quyền, chẳng thể nào so đo đến điều ấy, đành cùng làm theo lời nói của Trình Lập Dân.

Trong một trận kinh phong mạnh mẽ với hàn quang lấp lánh, Trình Lập Dân dương thanh nói:

- Những người này đã bị tà công khống chế, xin hai vị tiền bối đừng hạ sát họ...

Phí Nhã Quân ở trong tối chỉ huy toàn cục, mắt thấy Trình Lập Dân sau khi vào trận, tình thế hoàn toàn thay đổi, ba người như thể hổ vào bầy dê, xông đến đâu tan rã đến đó, biết là sự ảo diệu của Sinh Tử Lục Hạp Kiếm Trận đã bị Trình Lập Dân khám phá, để tránh hy sinh một cách vô ích, vội truyền lệnh:

- Bãi trận! Hăng lão nhân gia, xin hãy chặn Trình Lập Dân lại! Trong thoáng chốc, bốn mươi tám thiếu niên nam nữ đã nhất tề lui đi.

Trình Lập Dân truyền âm nói:

- Hai vị tiền bối, xin hãy lui về hướng đông nam...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát vung động Thanh Minh Kiếm trong tay, chặn Trình Lập Dân lại, cười khẩy nói:

- Tiểu tử, ngươi còn muốn chạy sao? Thiên Huyền Thư Sinh trầm giọng quát:

- Gã gù, ngươi muốn chết! Tay phải vung lên, một luồng kinh lực âm hàn xô Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát văng bay ra xa hơn trượng, tay trái nắm lấy cổ tay phải Trình Lập Dân, khẽ quát:

- Lên! Ngươi như thiên mã hành không, vọt đi về phía đông nam.

Thiên Huyền Thư Sinh này quả là võ công siêu tuyệt, tay dắt theo Trình Lập Dân mà không chút ảnh hưởng, tốc độ phóng đi vẫn như lúc đuổi theo vị dị nhân trên thuyền hồi ban ngày ở bên bờ sông.

Trình Lập Dân chỉ nghe tiếng gió bên tai, chân như đằng vân giá vụ, khinh công tuyệt thế rất lấy làm tự phụ của mình trong lúc này hoàn toàn mất tác dụng.

Ba người vừa mới ra khỏi tường rào, đột nhiên...

Hai bóng người áo vàng từ chéch bên nhanh như chớp lao tới và quát:

- Lui về ngay! “Bùng” một tiếng rền rĩ, đôi bên đã trao đổi một chiêu, bốn người cùng lùi sau năm sáu bước.

Trình Lập Dân chỉ cảm thấy kinh lực xô dạt, sức ép khiến cơ hồ ngạt thở, bất giác kinh hãi, chú mắt nhìn, chỉ thấy đối phương hai người thân hình cao to, cùng mặc áo dài màu đồng, trán cao, mày cụt, mũi ưng, mắt chuột, đôi mắt xanh rờn, y phục và diện mạo giống hệt nhau, nếu không phải trải qua thủ thuật chỉnh dung thì hẳn là hai huynh đệ song sinh.

Lão nhân áo vàng bên phải cười quái dị nói:

- Công Dã Du, ngươi còn muốn chạy sao? Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cười khinh miệt nói:

- Lão phu tưởng đâu hộ pháp tối cao của Thái Cực Giáo là nhân vật anh hùng ba đầu sáu tay nào, chẳng ngờ lại là hai kẻ đã thoát chết dưới tay Từ Nguyên khi xưa...

Ngưng chốc lát, gắt giọng nói tiếp:

- Trong võ lâm đương kim, kẻ có thể giữ lại phu phụ Công Dã Du này tuy rằng có, nhưng không phải là hai lão thất phu các ngươi! Đoạn nhẹ đẩy Trình Lập Dân tới trước, trầm giọng quát:

- Tiểu tử hay đi trước, chuyện giữa chúng ta sau này hẵng tính! Lão nhân áo vàng bên trái đôi mày cụt động đậy, cười khẩy nói:

- Muốn đi ư? Hãy để mạng lại đây! Đồng thời tay phải đã vung ra, nhanh như chớp chộp vào vai Trình Lập Dân.

Chỉ thấy bóng vàng nhấp nhোáng, vang lên tiếng cười lạnh lạnh nói:

- Đúng là càng già da mặt càng dày, hạ thủ với hậu sinh vẫn bối mà không biết thẹn...

Trong tiếng cười nói, người đàn bà áo vàng đã chặn lão nhân áo vàng tấn công Trình Lập Dân lại, tới tấp thi triển kỳ chiêu, bức bách đối phương lùi sau năm bước.

Lão nhân áo vàng ấy tức giận tung ra tám chiêu mười hai cước, bức bách người đàn bà áo vàng lui về chỗ cũ.

Thiên Huyền Thư Sinh cười to nói:

- Nào! Lão thất phu, chúng ta chẳng ngại ở không hay sao? Đồng thời quyền chưởng cùng lúc thi triển tấn công lão nhân áo vàng còn lại, vừa trầm giọng quát:

- Tiểu tử ngu ngốc kia, ngươi còn chưa đi sao? Lúc này, trong Thái Cực Giáo đã lục tục kéo đến mười mấy người, họ bao vây hiện trường từ xa, và nhân số càng lúc càng đông.

Trình Lập Dân biết là dù mình ở lại cũng chẳng giúp gì được vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh, nên sớm rời khỏi đây thì hơn.

Giờ nghe Thiên Huyền Thư Sinh hối thúc, bèn nói:

- Vâng, vâng bối xin cáo từ! Đoạn vung động Tử Anh Kiếm trong tay, hóa thành một luồng sáng tím vọt lên...

-oOo-

27. C 27

Bằng vào võ công của Trình Lập Dân lúc này, nếu nhần tâm một chút, như bọn cao thủ tầm thường của Thái Cực Giáo này, cho dù đông hơn gấp bội cũng chẳng thể vây hãm chàng, vấn đề là lòng dạ chàng quá nhân hậu, không muốn giết hại kẻ vô tội, đành chững người lại, hồi kiếm tự bảo vệ.

Vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh với hai lão nhân áo vàng lúc này đã giao chiến đến mức cao độ, chỉ thấy cát bụi mù mịt, tiếng chưởng phong vù vù, đừng nói là không sao phân biệt được bên nào chiếm ưu thế, mà ngay cả bóng người cũng không thể nhìn thấy.

Bọn cao thủ Thái Cực Giáo bao vây Trình Lập Dân càng lúc càng đông, lúc này đã có hơn hai mươi người.

Trong tiếng kinh phong vù vù, vọng ra tiếng nói của Thiên Huyền Thư Sinh tức giận quát:

- Tiểu tử ngốc kia, ngươi còn chần chờ gì nữa? Hai từ “Thiết thủ” trong danh hiệu Thiết Thủ Thư Sinh chẳng lẽ đã vút vào nhà xí rồi hay sao hả? Lời nói của Thiên Huyền Thư Sinh đã khích dậy vạn trượng hào tình của Trình Lập Dân:

- Phải rồi, nếu mình không quyết định dứt khoát, còn xứng đáng là truyền nhân y bát của Thiết Thủ Thư Sinh không chứ? Một tiếng huýt lạnh lạnh từ trong trang vọng ra, tiếp theo, trong đám người giáp công Trình Lập Dân, có người với chân khí truyền âm nói:

- Giáo chủ sắp đến rồi, Trình thiếu hiệp phải có quyết định dứt khoát, nếu còn giữ lấy tâm địa từ bi thì rắc rối to...

Trình Lập Dân vốn đã hạ quyết tâm, ngưng tụ công lực vừa định xuất thủ, khi nghe vậy, biết người áo đen bịt mặt cũng có trong đám người giáp công mình, vì sợ lỡ tay gây tổn thương cho ông ấy, chàng lại dậm ra lưỡng lự...

Người truyền âm ấy lại nói tiếp:

- Thiếu hiệp đừng do dự, hãy nhắm hướng đông nam đột phá vòng vây, và ghi nhớ cuộc hẹn canh ba đêm mai...

Trong ánh tím lấp lánh, vang lên tiếng của Trình Lập Dân quát:

- Kẻ nào cản đường là chết! Liền theo đó, tiếng rú thảm liên hồi, máu tươi tung tóe, tay cụt văng bay, đầu người, thi thể lẫn lóc...

Trình Lập Dân đã mở ra một đường máu, xông khỏi vòng vây, ánh tím lấp lánh, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tối mịt mùng.

-oOo-

Trăng khuya vàng vạc! Sao thưa lấp lánh! Tờ mờ từ họ Bành nằm trong màn đêm tĩnh mịch.

Khoảng canh ba, một bóng người nhỏ thó như thể u linh hạ xuống trên mái khu nhà thứ nhất.

Ngay khi ấy, trong sân khu nhà thứ nhì vang lên một tiếng vỗ tay giòn giã.

Bóng người nhỏ thó liền thấp giọng hỏi:

- Có phải Trình thiếu hiệp đó không? Trong sân liền có một tiếng nói trong trẻo vang lên:

- Vâng! Nơi đây tiểu sinh đã tra sát rồi, không có người ngoài, xin mời tôn giá xuống đây! Bóng người nhỏ thó nghe vậy liền tung mình xuống.

Trong tối vang lên tiếng của Trình Lập Dân nói:

- Tôn giá đã bao phen ngầm giúp tiểu sinh, nhưng trước sau vẫn không chịu thổ lộ thân phận và cho biết mặt thật, tiểu sinh hết sức cảm kích nhưng cũng rất lấy làm tiếc. Đêm nay trước khi nói đến vấn đề chính, rất mong tôn giá cho biết mặt thật.

Thì ra bóng người nhỏ thó này chính là người áo đen bịt mặt đã truyền âm chỉ điểm cho Trình Lập Dân lúc ở trong tổng đàn Thái Cực Giáo, lúc này tuy đã cởi bỏ khăn che mặt, nhưng gương mặt màu xanh đen, hiển nhiên có đeo mặt nạ da người.

Người áo đen ánh mắt sáng như điện chăm chăm nhìn vào Trình Lập Dân đứng trong bóng tối, nhẹ gật đầu nói:

- Thiếu hiệp, đó không phải là điều quan trọng...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Nhưng đối với tiểu sinh thì đó là điều hết sức quan trọng!

- Thiếu hiệp giải thích sao?

- Vì tiểu sinh không muốn đón nhận ân huệ của một người không rõ lai lịch.

Người áo đen khẽ buông tiếng thở dài, chậm chậm ngồi xuống đất và nói:

- Thiếu hiệp hãy tạm ngồi xuống đây, chúng ta thư thả nói chuyện! Trình Lập Dân ngồi xuống xong, người áo đen mới nói tiếp:

- Thiếu hiệp, chẳng phải lão hủ cố ý làm ra vẻ thần bí, không chịu nói rõ lai lịch, đó thật sự là lão hủ có nỗi khổ bất đắc dĩ. Vả lại, nói ra lúc này chẳng những vô ích mà lại còn làm cho thiếu hiệp rối trí hơn.

Trình Lập Dân thoáng chau mày:

- Vậy lúc nào mới có thể nói ra?

- Thiếu hiệp, một ngày nào đó thiếu hiệp sẽ hiểu rõ sự thật, bây giờ lão hủ chỉ có thể cho thiếu hiệp biết, sở dĩ lão hủ làm như vậy đành rằng là vì tốt cho thiếu hiệp, nhưng không phải thi ân, nên thiếu hiệp không cần áy náy vì “phải nhận ân huệ của một người không rõ lai lịch”.

Những lời giải thích này thật quá gượng ép, Trình Lập Dân buột miệng nói:

- Chỉ vì tốt cho tiểu sinh, ngoài ra không còn gì khác ư? Người áo đen thở dài náo nuột:

- Không! Chủ yếu là vì lòng lão hủ được yên... Thiếu hiệp, một ngày nào đó, sau khi biết rõ sự thật... Ôi! Không nói chuyện ấy nữa, hãy trở lại vấn đề chính thì hơn! Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng! Tiểu sinh không hỏi nữa, nhưng có điều... người trong Thái Cực Giáo có biết lai lịch của tôn giá hay không? Người áo đen quả quyết:

- Không thể có người biết được!

- Nếu một khi họ phát giác ra thân phận thật của tôn giá, đó thật quá nguy hiểm!

- Điều ấy thiếu hiệp hãy yên tâm, lão hủ tuy ở trong miệng hổ, nhưng tin chắc yên như Thái Sơn!

- Hiện nay tôn giá đang giữ chức vị gì trong Thái Cực Giáo vậy?

- Chữ Lâm số một, đứng đầu trong tứ đại hộ pháp!

- Tự hiệu ấy được sắp xếp như thế nào?

- Chia làm bốn bậc gồm Võ, Lâm, Chí và Tôn!
- Vậy Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao còn cao hơn tôn giá một bậc ư? Người áo đen giật mình:
- Sao? Lão tặc Vũ Văn Ngao cũng ở trong Thái Cực Giáo ư?
- Vâng! Lão tặc ấy chính là chữ Võ số Bốn, tiểu sinh cũng vừa mới phát hiện tối nay!
- À! Thảo nào...

Người áo đen bỏ dở câu nói, lái sang chuyện khác:

- Thiếu hiệp có biết thân phận thật sự của thái thượng giáo chủ trong Thái Cực Giáo không? Trình Lập Dân ngạc nhiên:
- Thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo chẳng phải là Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, sư mẫu của tiểu sinh trước kia hay sao? Người áo đen lắc đầu:
- Sai rồi! Thiếu hiệp...

Trình Lập Dân sững sờ:

- Tôn giá nói vậy là sao?
- Lúc đầu tuy lão phu cũng phát hiện ra được chút manh mối, hoài nghi bà ta không phải là Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên tiền bối, nhưng chưa dám khẳng định, nhưng tối qua sau khi được vị cao nhân trong tối kia chỉ điểm, đã chứng thực sự hoài nghi của lão phu là đúng, nhưng có điều... hiện vẫn chưa biết chắc ma nữ ấy thật ra là ai?
- Vậy vị cao nhân đã ngầm chỉ điểm cho tôn giá là ai vậy?
- Ông ấy là Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên, người khi xưa đã đánh nhau với lệnh sư rồi mền tài nhau, sau đó đã trở thành sinh tử chi giao.
- À! Ra là lão nhân gia ấy...

Thiếu hiệp, bây giờ xin nói ngắn gọn, lão hủ sẽ giản lược chuyển cáo cho thiếu hiệp những lời chỉ điểm của Lâm lão tiền bối. Thứ nhất, tuy hiện chưa biết thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo thật ra là ai, nhưng chắc chắn là đối đầu với lệnh sư trong lúc hành đạo giang hồ năm xưa. Thứ nhì, dư nghiệt của Thất Tinh Giáo đã thoát chết dưới kiếm của lệnh sư khi xưa, nay đã lần lượt theo về với Thái Cực Giáo. Thứ ba, lệnh sư mẫu Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên tiền bối hiện không rõ tung tích sống chết, nhưng qua việc thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo dám công khai mạo danh lộng hành, thậm chí mô phỏng giống hệt cả diện mạo lẫn võ công, thì sự an toàn của lệnh sư mẫu rất đáng lo ngại. Thứ tư, Lâm lão tiền bối hiện đang tích cực dò thám vào guồn theo dõi hoạt động của đối phương, vì ma đạo đang thịnh, lão nhân gia ấy lòng có thừa mà sức chẳng đủ, nên bảo thiếu hiệp lập tức trở về sư môn, nắm rõ tự sự với lệnh sư và bái thỉnh lão nhân gia ấy tái xuất giang hồ, cứu vãn hào kiếp này. Thôi, cuộc nói chuyện giữa chúng ta đến đây là dứt, từ nay có tin tức gì, lão hủ sẽ báo với thiếu hiệp...

Bỗng ngưng lời, bỏ dở câu nói, người cùng lúc có sự phát giác nên vội tung mình lên trên xà ngang.

Liền sau đó, hai bóng người như thể chim bay đáp xuống trên mái nhà đối diện, một người thấp giọng nói:

- Sư phụ, sao chẳng thấy chút động tĩnh gì cả vậy? Người kia đáp:
- Người ta đã ẩn nấp rồi! Lúc này Trình Lập Dân với người áo đen đã nhìn thấy rõ đối phương là một thiếu nữ áo xanh tuổi chừng đôi mươi với một lão bà áo xanh, mái tóc bạc phơ.

Lão bà áo xanh vừa cất tiếng, Trình Lập Dân với người áo đen cùng giật mình kinh hãi, thẳm nhủ:

- Chẳng lẽ hành tung của mình đã bị đối phương phát giác rồi sao? Chỉ thấy lão bà áo xanh đưa mắt nhìn chỗ ẩn nấp của hai người, trầm giọng nói:
- Hai vị không cần ẩn nấp nữa, mời ra đây, lão thân có việc khẩn cấp cần nhờ! Trình Lập Dân với người áo đen lòng rất kinh hoàng, nhưng lại không biết chắc là lão bà áo xanh có phải nói với mình hay không.

Đang khi phân vân do dự, lão bà áo xanh đã nói tiếp:

- Cuộc nói chuyện của hai vị vừa rồi, lão thân đã nghe hết cả, lão thân là bạn chứ không phải địch, xin đừng hoài nghi.

Cuộc nói chuyện vừa rồi giữa Trình Lập Dân với người áo đen tuy không phải truyền âm nhập mật, nhưng khê đến mức không còn khê hơn được nữa, vậy mà lão bà áo xanh này lại nghe được ở ngoài khoảng cách phát giác của hai người, nếu không phải đã luyện thành công phu Thiên Thị Địa Thính, chẳng thể nào nghe được.

Nghĩ vậy, lòng biết cho dù là kẻ địch thì cũng đành liều mạng thôi.

Hai người có ý nghĩ như nhau. Thế là, Trình Lập Dân bèn kéo người áo đen, cùng tung mình xuống đất, cách lão bà áo xanh hơn trượng.

Khi khoảng cách gần, tuy trong đêm tối, đôi bên cũng có thể nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương.

Thiếu nữ áo xanh tuy ăn mặc thô sơ, nhưng mắt phụng, mày liễu, mũi thẳng, môi đào...

hết sức xinh đẹp, chẳng kém gì Bạch Mẫn và lão Lãnh Văn Anh. Hơn nữa, nàng ta còn có khí chất đoan trang cao nhã, nhìn là lập tức bị lôi cuốn, nhưng không có ý nghĩ xấu xa, khí chất ấy tuyệt đối không ở Lãnh Văn Anh, Bạch Mẫn hay Nhạc Tổ Trần.

Còn lão bà áo xanh tuy mái tóc bạc phơ, nhưng dáng người rất mảnh mai, chứng tỏ bà lúc trẻ hẳn là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Thiếu nữ áo xanh với đôi mắt sáng ngời hệt như hai mũi tên nhọn ném cho Trình Lập Dân một cái nhìn sâu lắng, rồi liền ngược nhìn lên bầu trời đêm.

Lão bà áo xanh với ánh mắt hiền từ nhìn Trình Lập Dân, khê buông tiếng thở dài nói:

- Tốt! Truyền nhân của Thiết Thủ Thư Sinh quả là bất phàm! Trình Lập Dân vội ôm quyền thi lễ nói:

- Dám xin tiền bối cho biết danh hiệu, để văn bối khỏi thất lễ! Trình Lập Dân thường khi rất tự thị thân phận, chẳng dễ tôn xưng người khác là tiền bối, nhưng hai ngày nay đã có nhiều nhân vật đồng bối phận với sự phụ xuất hiện, mà lão bà áo xanh này chẳng những võ công cao thâm khôn lường, giọng điệu và thần thái cũng chứng tỏ là nhân vật trưởng bối, nên chàng chẳng thể không tôn xưng là tiền bối.

Lão bà áo xanh thở dài nảo nuốt đáp:

- Danh hiệu của lão thân đã lâu không dùng đến, không nhắc đến thì hơn! Ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Vừa rồi hai người đã nói đến Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên phải không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng!

- Người định bao giờ đến chỗ lệnh sư?

- Văn bối đêm nay lên đường ngay...

Trình Lập Dân ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Tiền bối biết tung tích của Trầm lão tiền bối ư? Lão bà áo xanh nhẹ gật đầu:

- Ừm!

- Lão nhân gia ấy có khỏe không?

- Khỏe, nhưng tuy sống cũng như chết! Tiếng nói như phảng phất nơi hư không, khiến người cảm thấy tội cùng thê lương.

Trình Lập Dân nghe lòng trĩu xuống thắc mắc hỏi:

- Tiền bối có thể nói rõ hơn không? Lão bà áo xanh nhẹ thở dài:

- Không cần đâu, chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ rõ...

- Vậy tiền bối hẳn cũng biết thái thượng giáo chủ của Thái Cực Giáo hiện nay là ai phải không?
 - Khi nào người biết rõ tình cảnh của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, lúc ấy cũng sẽ biết rõ thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo là ai! Trình Lập Dân ngấm ngấm gật đầu, lại hỏi:
 - Tiền bối hiện thân cho gọi văn bối, chẳng hay có điều chi dạy bảo?
 - Lão thân nhận lời ủy thác của một vị bằng hữu, nhờ người gửi lời đến lệnh sư.
 - Văn bối xin kính cẩn lắng nghe! Lão bà áo xanh quay sang lão nhân áo đen nói:
 - Tôn giá đã hoàn thành nhiệm vụ rồi phải không? Lão nhân áo đen biết bà ta không muốn mình nghe điều bí mật ấy, bèn khom mình nói:
 - Văn bối nhiệm vụ đã hoàn thành, giờ xin cáo biệt!
 - Hãy khoan!
 - Tiền bối có gì chỉ giáo?
 - Tôn giá muộn nhất là bao giờ trở về tổng đàn?
 - Ngày mai trước lúc mặt trời lặn!
 - Tốt lắm, vậy là đủ thời gian. Giờ chúng ta đi! Đoạn liền dẫn trước tung mình xuống mái nhà, đi về phía hậu viện từ đường.
- Lão bà áo xanh này giọng nói tuy hòa nhã, nhưng có vẻ hết sức uy nghiêm, khiến Trình Lập Dân với lão nhân áo đen chẳng chút ngần ngại đi theo sau, còn thiếu nữ áo xanh cũng lẳng lặng đi sau cùng.
- Hậu viện của từ đường này hết sức hoang vu, lúc này tuy là cuối xuân tháng ba, trăm hoa rộ nở, nhưng trong vườn đầy cỏ dại, phủ mất lối đi, cộng thêm tiếng côn trùng nỉ non, càng thêm hoang vắng thê lương.
- Bốn người thấy đều lặng lẽ bước nhanh, lát sau đã đến trong một ngôi đình mát được xây bằng đá đã đổ sụp nửa phần nằm ở bên phải hoa viên.
- Lão bà áo xanh đưa tay sờ sẫm một chiếc bàn tròn bằng đá nằm giữa ngôi đình, lát sau chỉ nghe tiếng kèn kẹt vang lên, chiếc bàn đá từ từ lún xuống, hiện ra một hang động rộng cỡ hai thước.
- Lão bà áo xanh quay sang lão nhân áo đen với thiếu nữ áo xanh với giọng như ra lệnh nói:
- Hai người ở đây phụ trách việc cảnh giới. Hãy nhớ kỹ, trước giờ Ngọ ngày mai, thà chấp nhận hy sinh tính mạng cũng không cho bất kỳ một ai vào trong địa đạo này và khi không được lão thân gọi, hai người cũng không được tự ý vào.
- Đoạn quay sang Trình Lập Dân nói:
- Hải tử, hãy đi theo lão thân! Dứt lời, lập tức dẫn trước tung mình vào hang động. Trình Lập Dân tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng sự uy nghiêm vô hình của đối phương đã khiến chàng không dám hỏi.
- Tuy nhiên, từ khi xuất đạo đến nay, chàng đã trải qua quá nhiều chuyện ly kỳ, lòng tuy nghi nhưng không hề sợ, bèn ngấm ngầm tụ công lực hộ thân, tung mình theo sau.
- Địa động này chỉ cao chừng một trượng, Trình Lập Dân sau khi xuống đến nơi, lão bà áo xanh liền nắm lấy tay trái chàng nói:
- Hải tử, đừng căng thẳng, lão thân không hề có ác ý đối với người! Đoạn đưa tay trái sờ sẫm trên tường, lại có tiếng kèn kẹt vang lên, cửa hang đã đóng lại, rồi nắm tay Trình Lập Dân đi tới, vừa đi vừa nói:
 - Hải tử, người có nhìn thấy gì không? Trình Lập Dân đã luyện thành công phu Hư Thất Sinh Bạch, hơn nữa lại là từ trong đêm tối đi vào địa động, thị lực không cần thích ứng nữa, nên trong khoảng cách một trượng cơ hồ sáng tỏ như ban ngày, nghe hỏi vậy liền gật đầu nói:
 - Văn bối nhìn thấy! Lão bà áo xanh khê thở dài:

- Người tuổi còn trẻ mà có được thành tựu như vậy, thật là hiếm có, so ra người hãy còn trẻ hơn lệnh sư mấy tuổi lúc ông ấy thành danh.

Đây là một đường hầm chênh chếch đi xuống và chỉ vừa đủ cho hai người đi sóng vai nhau, trên đầu và hai bên đều được xây bằng đá xanh, tuy thấp nhưng không có cảm giác ngột ngạt.

Trình Lập Dân vừa đi vừa thăm nhủ:

- Nơi đây chẳng rõ được xây dựng để làm gì, xem ra công trình khá là lớn lao! Trình Lập Dân dè dặt hỏi:

- Tiền bối hiểu biết rất rõ về gia sư phải không? Lão bà áo xanh lặng thinh một hồi, mới thở dài nãy nuột nói:

- Phải! Hiểu biết rất rõ... Ôi! Thật ra thì... đâu chỉ là hiểu biết rõ...

Trình Lập Dân vừa mới rung động cõi lòng, đường hầm rẽ ngoặt, đã xuất hiện ánh đèn.

Đây là một gian địa thất rộng chừng năm trượng, nhưng trong thất ngoại trừ một chiếc bàn, một chiếc ghế và một chiếc giường, không còn vật gì khác.

Một gian địa thất rộng không tương xứng, nhưng điều càng không tương xứng hơn còn có một viên dạ minh châu to cỡ quả trứng gà gắn trên nóc, một bảo vật vô giá như vậy mà lại lấp đặt ở trong gian địa thất quạnh quẽ này thật là uổng phí.

Trình Lập Dân đang đưa mắt nhìn quanh, hết sức cảm khái và nghi hoặc...

Lão bà áo xanh từ từ chìa tay ra nói:

- Hải tử, đưa kiếm cho lão thân! Giọng nói rất bình thường, nhưng nghe vào tai Trình Lập Dân thì lại có một sức lực không sao kháng cự được, chàng ngơ ngẩn rút Tử Anh Kiếm ra, hay tay cung kính trao cho lão bà áo xanh.

Lão bà áo xanh cũng hai tay run run đón lấy kiếm, mắt nhìn chăm chú, nhẹ nhẹ vuốt ve, rồi nhắm mắt lại, như nói trong mơ, lẩm bẩm:

- Bảo kiếm vẫn như xưa, nhưng con người và cuộc đời đã đổi khác... Kiếm hồi... Kiếm hồi... mi... còn nhận ra ta không? Trình Lập Dân trong đầu chợt linh quang lóe lên nghĩ:

- Vị tiền bối này chả lẽ chính là...

Chàng chưa nghĩ dứt, lão bà áo xanh đã lẩm bẩm tiếp:

- Ôi! Cuộc đời trăm năm vốn là một giấc mơ, chỉ có điều là... giấc mơ của ta quá khủng khiếp... và cũng quá dài... Trời ơi! Sao trời lại dành cho lão thân sự trừng phạt quá cay nghiệt thế này? Lão bà áo xanh lúc này mặt đã rần rụa nước mắt, gương mặt nhăn nheo trông càng đau khổ hơn.

Trình Lập Dân càng thêm hồ đồ, chàng vốn đã nghĩ đến một người, nhưng đối chiếu với tình huống trước mắt thì lại không giống, vậy bà này thật ra là ai? Lão bà áo xanh bỗng mở bừng mắt, thần quang rùng rục nhìn Trình Lập Dân nói:

- Trình Lập Dân, ngươi đã đoán ra lão thân là ai rồi phải không? Trình Lập Dân rung động tâm thần, ấp úng nói:

- Vãn... vãn bối đoán... đoán không ra...

Lão bà áo xanh nhướn mày:

- Quá khứ của lệnh sư không nói cho ngươi biết sao? Trình Lập Dân lắc đầu:

- Vâng! Gia sư chưa từng đề cập đến! Lão bà áo xanh gật gật đầu:

- Thôi được, lát nữa ngươi sẽ biết! Ngưng chốc lát, nghiêm mặt nói tiếp:

- Bây giờ ngươi hãy thu gom tâm thần, lão thân truyền cho ngươi ba chiêu kiếm pháp, đó chính là Thần Long Kiếm Pháp mà lão thân đã phải tốn mấy mươi năm tâm huyết nghiên cứu mới sáng chế ra, nhắm đối phó với lệnh sư...

Trình Lập Dân không dần được xen lời:

- Đã là Thần Long Kiếm Pháp nhằm đối phó với gia sư mà nghiên cứu sáng chế, vậy sao tiền bối lại truyền cho văn bối?

- Bí kíp sư môn của người bị người đánh cắp đã lâu, Thần Long Kiếm Pháp lẽ đương nhiên cũng bị người luyện thành, nếu người đó công lực tương đương với người, người tự tin có thể chế phục y được sao? Trình Lập Dân cúi đầu đáp:

- Hiện văn bối không dám chắc!

- Sau khi người luyện thành ba chiêu kiếm pháp này của lão thân, cho dù công lực của người đó thâm hậu hơn người, người cũng có thể chế phục y...

Ngưng chốc lát, lão bà áo xanh lại nói tiếp:

- Thần Long Kiếm Pháp tuy được giới võ lâm tôn là một môn kiếm pháp vô địch, nhưng trên thực tế thì bất kỳ môn kiếm pháp nào cũng không thể nào đạt đến mức toàn thiện toàn mỹ, bất khả đánh bại, ba chiêu kiếm pháp này của lão thân chính là nhằm ứng đối nhược điểm của Thần Long Kiếm Pháp. Khi học xong, nếu người có thể phối hợp vận dụng, chẳng những có thể chế phục người sử dụng Thần Long Kiếm Pháp, đồng thời còn có thể gia tăng uy lực khi sử dụng Thần Long Kiếm Pháp, ít nhất là gấp đôi.

Trình Lập Dân hết sức kinh ngạc:

- Thịnh tình của tiền bối, văn bối vô vàn cảm kích. Tuy nhiên, văn bối vẫn chưa hiểu vì sao tiền bối lại truyền thụ tuyệt kỹ này...

Lão bà áo xanh ngắt lời:

- Điều ấy người không cần biết vội, thời gian cấp bách, người hãy ghi nhớ cho kỹ đây! Đoạn giờ kiếm chậm chậm vung động, đồng thời nói:

- Chiêu thứ nhất, “Thần long thư thảo”...

Trình Lập Dân mắt chăm chú xem sự biến hóa của đường kiếm, nhưng lòng hết sức thắc mắc.

- Sao chiêu này lại có tên giống với Thần Long Kiếm Pháp của mình thế nhỉ? Bỗng nghe lão bà áo xanh nói:

- Đừng ngờ thần nghi quỷ nữa, khi xem xong ba chiêu kiếm này người sẽ biết vì sao chiêu thức lại có tên gọi giống với Thần Long Kiếm Pháp của người... Chiêu thứ hai “Thần long đấu giáp”... Chiêu thứ ba “Thần long bổ vũ”...

Đêm càng khuya, gió càng lạnh! Lão nhân áo đen và thiếu nữ áo xanh phụng mệnh phụ trách việc cảnh giới lặng lẽ ngồi trong đình mát, ngừng thần đảo mắt nhìn quanh.

Đêm khuya, vườn hoang, đình nát... cộng thêm đôi nam nữ như thể u linh, cảnh tượng ấy lẽ ra là một đôi tình lữ hẹn hò tâm sự mới đúng. Nhưng hai người này lại chia nhau mỗi người một phía, ngồi quay lưng nhau, mắt chòng chọc nhìn về hướng phụ trách của mình, lặng thinh không nói một lời.

“Bong... bong... bong... bong...”.

Bốn tiếng trống canh từ trong thành vọng đến, trời đã canh ba rồi.

Lão nhân áo đen như hết sức không yên tâm bởi Trình Lập Dân xuống hang động đã hơn một canh giờ mà không có chút động tĩnh, và như không chịu nổi sự buồn tẻ trước mặt, sau cùng khẽ buông tiếng đằng hắng, thấp giọng nói:

- Cô... cô nương!

- Ờm! Thiếu nữ áo xanh chỉ “Ờm” một tiếng, như thể nói thêm tiếng nào là bị thiệt thòi vậy.

Lão nhân áo đen dè dặt nói:

- Lão hủ còn chưa thỉnh giáo cô nương tôn tánh phương danh? Thiếu nữ áo xanh đáp gọn lỏn:

- Hồ Băng Ngọc! Lão nhân áo đen thâm nhủ:

- Thật quý hóa, lại nói ra đến ba chữ! Nhưng miệng lại nói:

- À! Ra là Hồ cô nương! Ngưng một chốc, lão lại hỏi tiếp:

- Hồ cô nương có biết lệnh sư xuống dưới để làm gì không vậy?

- Không!

- Đây là nơi tu chân của lệnh sư phải không?

- Ừm!

- Hồ cô nương luôn kề cận bên lệnh sư phải không?

- Ừm! Lão nhân áo đen thậm cười khẩy:

- Lão phu chẳng tin không thể bức ra được trên ba tiếng từ miệng ngươi.

Nhưng miệng lại nói tiếp:

- Hồ cô nương đã theo lệnh sư được bao lâu rồi?

- Mười lăm năm! Hồ Băng Ngọc trả lời vẫn là ba tiếng và giọng nói mỗi lúc càng lạnh hơn.

Lão nhân áo đen trầm lâu bầu:

- Tên của ngươi không nên giải thích là “Băng thanh ngọc khiết”, mà phải giải thích là “Băng lạnh ngọc cứng” mới đúng...

Hồ Băng Ngọc khẽ buông tiếng thở dài nào nuốt.

Lão nhân áo đen nói tiếp:

- Hồ cô nương, từ khi lệnh sư với Trình thiếu hiệp xuống dưới đến giờ không hề có chút động tĩnh gì, lão hủ hết sức không yên tâm.

- Vậy ư? Lời lẽ vẫn tắt và lạnh nhạt, thật không sao hiểu nổi hàm nghĩa thật sự của nàng ta.

Lão nhân áo đen càng không yên tâm hơn, bất giác trầm giọng nói:

- Hồ cô nương, có thể xin cô nương xuống dưới xem thử không? Hồ Băng Ngọc giọng thoáng giận:

- Tôn giá không nhận thấy mình đã nói quá nhiều sao? Lão nhân áo đen không lấy vậy làm giận, trái lại cơ hồ quên mất nỗi bất an trong lòng, thậm nhủ:

- A ha! Ngươi đã liên tiếp nói đến mười một tiếng, phen này ngươi đã thiết thòi rồi! Nhưng bề ngoài lại cười gượng nói:

- Ngược lại, lão hủ nhận thấy cô nương nói quá ít! Hồ Băng Ngọc buông tiếng cười mũi lạnh như băng sương...

Ngay khi ấy, dưới hang động vang lên tiếng lạc reo hối hả, Hồ Băng Ngọc lập tức biến sắc mặt, vội nói:

- Gia sư đang gọi, tôn giá hãy cẩn thận canh phòng, bổn cô nương xuống dưới xem thử.

Không chờ lão nhân áo đen trả lời, nàng đã mở cửa hang, tung mình phóng xuống dưới.

Hồ Băng Ngọc vội vã đi vào gian địa thất, lập tức gào lên một tiếng thống thiết, lao về phía lão bà áo xanh.

Thì ra lão bà áo xanh lúc này đã mặt mày trắng bệch, hơi thở yếu ớt, nhũn người nằm trong lòng Trình Lập Dân, còn Trình Lập Dân thì nước mắt ràn rụa, ra chiều hết sức kinh hoàng và bối rối.

Hồ Băng Ngọc gào to:

- Sư phụ... lão nhân gia...

Đồng thời vung tay, tát vào mặt Trình Lập Dân, gất giọng quát:

- Tiểu tặc, người đã làm gì sư phụ hả? Trình Lập Dân lòng đang tột cùng hoang mang, chẳng chút đề phòng, lãnh trọn một cái tát nẩy lửa, trên mặt lập tức hiện ra năm dấu ngón tay, ấp úng nói:

- Cô nương... tại hạ...

“Choang” một tiếng, Hồ Băng Ngọc đã rút lấy trường kiếm trên vai, mũi kiếm chìa vào yết hầu Trình Lập Dân, nghiêng răng quát:

- Tiểu tặc, sư phụ ta nếu có bề gì, ta quyết băm vằm người ra làm muôn mảnh! Lão bà áo xanh bỗng mở choàng mắt quát:

- Nha đầu, dừng tay! Hồ Băng Ngọc thu kiếm về, run giọng nói:

- Sư phụ... lão nhân gia đã khỏe rồi ư? Lão bà áo xanh gắng gượng từ trong lòng Trình Lập Dân ngồi dậy, với giọng hiền từ nói:

- Ngọc nhi, hãy ngồi xuống đây! Hồ Băng Ngọc thờ thần ngồi xuống cạnh lão bà áo xanh, nũng nịu nói:

- Sư phụ, vừa rồi lão nhân gia thật làm cho Ngọc nhi hoảng hồn...

Lão bà áo xanh giơ một cánh tay run rẩy lên, nắm lấy tay trái Hồ Băng Ngọc, đặt vào tay phải Trình Lập Dân, với giọng như ra lệnh nói:

- Nắm chặt lấy! Trình Lập Dân thờ thần co năm ngón tay lại, nhẹ nắm lấy bàn tay mềm mại của Hồ Băng Ngọc, gương mặt lạnh lùng của Hồ Băng Ngọc không hề có chút vẻ thẹn thùng.

Lão bà áo xanh quét mắt nhìn hai người, với giọng trang nghiêm nói:

- Trình Lập Dân, hãy nghe cho rõ, đây là đồ nhi Hồ Băng Ngọc của lão thân, và cũng là sư tỷ của ngươi, kể từ bây giờ, lão thân giao Ngọc nhi cho ngươi, từ nay hai người họa phúc cùng hưởng, sống chết có nhau! Lời nói đã quá rõ ràng, cho dù Hồ Băng Ngọc lạnh ngạo đến mấy, nhưng dấu sao cũng là con gái, nghe vậy cũng không khỏi hai má đỏ bừng, theo bản năng nhẹ vùng tay, nhưng bị bàn tay của lão bà áo xanh giữ chặt.

Trình Lập Dân thì tim đập dữ dội, cơ hồ buột miệng nói:

- Tiền bối...

Lão bà áo xanh lạnh lùng ngắt lời:

- Dừng xen lời! Trình Lập Dân, bất kể quyết định này của lão thân đúng hay sai và cũng bất kể ngươi trước đây đã có bao nhiêu nữ nhân, đây là mệnh lệnh. Từ đây, ngươi tuyệt đối không được bạc đãi Ngọc nhi! Trình Lập Dân thờ thần gật đầu;

- Dạ, văn bối đã nhớ rồi! Lão bà áo xanh mỉm cười:

- Tốt lắm, giờ hãy gọi tỷ tỷ đi! Trình Lập Dân lắp bắp:

- Tỷ... tỷ tỷ...

Hồ Băng Ngọc hai má càng đỏ hơn, với giọng thật khê nói:

- Ừm! Lão bà áo xanh cười héo hắt, từ từ rút tay khỏi hai người, với giọng yếu ớt nói:

- Dân nhi, dưới gối lão thân có ba bức thư, một bức dành cho hai ngươi, còn hai bức kia là của lệnh sư với Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du...

Tiếng nói mỗi lúc càng khê hơn, cơ hồ không sao nghe được.

Hiển nhiên, vừa rồi bà đã cố đề tụ một hơi chân khí còn lại, giờ đây đã cạn kiệt, sắp chết đến nơi.

Trình Lập Dân hai mắt ngập lệ, Hồ Băng Ngọc khóc sụt sùi nói:

- Sư phụ... lão nhân gia nhẫn tâm... bỏ lại Ngọc nhi hay sao? Lão bà áo xanh hé mở đôi mắt thất thần, giọng đứt đoạn nói:

- Ngọc nhi... sư phụ... ác mộng... đã tỉnh... ngươi phải vui... vui mừng... cho sư phụ... mới đúng... Ngươi hãy mau... lên trên... Dân nhi của ngươi... đã tiếp nhận... toàn bộ chân lực... của sư phụ... cần phải...

Trình Lập Dân một tay đặt lên huyệt Mệnh Môn của lão bà áo xanh, chân khí từ lòng bàn tay xô ra.

Lão bà áo xanh lập tức tinh thần phấn chấn, nhưng tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi dám không vâng lời! Trình Lập Dân ngượng ngùng rút tay về, run giọng nói:

- Tiền bối...

Lão bà áo xanh cố chần tỉnh tinh thần nói:

- Ngọc nhi, mau lên trên, cảnh giới cho Lập Dân... Lập Dân cần phải hành công một giờ... để tiếp thu chân lực của... sư phụ đã truyền cho... Hãy nhớ... làm theo lời dặn... của sư phụ trong thư... đừng để... sư phụ... chết... không... nhầm...

Tiếng “mắt” chưa thoát ra khỏi miệng, người đã ngoẻo sang bên và ngã xuống đất.

Hồ Băng Ngọc ôm lấy thi thể sư phụ khóc thảm thiết, Trình Lập Dân cố nén nước mắt an ủi:

- Tỷ tỷ... người chết không thể nào sống lại, hiện nguy cơ bức bách, tỷ tỷ hãy nén bi thương để ứng phó...

Hồ Băng Ngọc vụt ngừng đầu, lạnh lùng nói:

- Sư phụ với ta đã nương tựa sống bên nhau suốt mười lăm năm dài, tình như mẹ con, nay đột nhiên vĩnh biệt, nếu người là ta, người cảm nghĩ thế nào? Trình Lập Dân không biết Hồ Băng Ngọc tính tình cũng giống như tên, hết sức lạnh lùng cao ngạo, nghe nàng ta nói chuyện với mình gay gắt như vậy, tuy biết rõ nàng ta đang lúc đau lòng bởi cái chết của sư phụ, cũng bất giác nghe lòng trĩu xuống, thâm nhủ:

- Xem ra nàng ta rất là ghét mình, tương lai dài đằng đặc, mình phải chịu đựng đường nào!

-oOo-

28. C 28

- Tỷ tỷ, xin hãy nghe tiểu đệ nói hết, trong lòng tiểu đệ cũng đau xót chẳng kém gì tỷ tỷ, nhưng hiện giờ không phải là lúc khóc cho thỏa...

Hồ Băng Ngọc tức giận ngắt lời:

- Người mới chết mà không được khóc, vậy chứ bao giờ mới là lúc có thể khóc được hả? Trình Lập Dân cười gượng:

- Tỷ tỷ đã quên di mệnh của lệnh sư rồi sao?

- Đương nhiên là ta nhớ, đằng nào thì người chết cũng không phải là thân nhân của người...

Thi thể của lão bà áo xanh nằm bên bỗng từ từ mở mắt, hai giọt lệ tuôn trào...

Hồ Băng Ngọc với Trình Lập Dân chỉ lo nói, chưa phát giác ra hiện tượng lạ kỳ ấy.

Trình Lập Dân chau mày giậm chân nói:

- Tỷ tỷ nhẫn tâm để cho lão nhân gia ấy...

Chàng vốn định nói “Tỷ tỷ nhẫn tâm để cho lão nhân gia ấy chết không nhắm mắt”, nhưng chưa nói dứt câu, ánh mắt tiếp xúc với thi thể của lão bà áo xanh, bất giác giật mình, vội ngừng lời nói:

- Tỷ tỷ hãy xem...

Vừa nói vừa quỳ xuống bên cạnh thi thể của lão bà áo xanh, chân thành khẩn:

- Tiền bối hãy yên tâm an nghỉ, văn bối nhất định sẽ tuân theo lời dặn của tiền bối, hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của tiền bối...

Hồ Bằng Ngọc cũng theo sau quỳ xuống, nước mắt lại lăn chã tuôn rơi, ngen ngào khấn:

- Sư phụ... hãy yên tâm mà ra đi... Ngọc nhi nhất định sẽ vâng lời, không bao giờ bướng bỉnh nữa...

Lạ thay, thi thể đã chậm chậm khép mắt lại, và trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười an ủi.

Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc cùng thành khẩn lạy thi thể lão bà áo xanh bốn lạy, rồi mới đứng lên, buồn bã đưa mắt nhìn nhau.

Hồ Bằng Ngọc bẽn lèn nói:

- Dân... Dân đệ, tỷ tỷ lập tức lên trên cảnh giới cho đệ, nhưng có vài điều tỷ tỷ phải hỏi rõ trước.

Trình Lập Dân nhẹ gật đầu:

- Có điều gì tỷ tỷ cứ hỏi!

- Trước khi tỷ tỷ xuống đây, tiên sư có nói gì với đệ hay không?

- Có...

Hồ Bằng Ngọc sốt ruột ngắt lời:

- Có nói về lai lịch của lão nhân gia ấy phải không? Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Không phải! Sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ cũng không biết lai lịch của lão nhân gia ấy ư? Hồ Bằng Ngọc gật đầu:

- Phải! Trình Lập Dân chau mày băn khoăn:

- Vậy thì lạ thật...

- Trước khi truyền chân lực cho Dân đệ, lão nhân gia ấy có nói rõ không? Trình Lập Dân trầm ngâm:

- Nói rõ ư? Lúc ấy tiểu đệ đang luyện kiếm, lão nhân gia ấy một chưởng đánh vào huyệt Bách Hội của tiểu đệ, tiểu đệ lập tức ngất xỉu...

- Rồi sau đó có nói nguyên nhân không?

- Có! Lão nhân gia ấy nói là có nhiệm vụ rất quan trọng, bảo tiểu đệ phải hoàn thành.

Hồ Bằng Ngọc ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn lại hỏi:

- Tỷ tỷ muốn xem di thư của lão nhân gia ấy trước...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Không được đâu! Lão nhân gia ấy có bảo, khi nào tiểu đệ hành công xong, hòa hợp hết toàn bộ chân lực do lão nhân gia ấy truyền cho, rồi chúng ta mới có thể cùng xem...

- Không còn nguyên do gì khác ư?

- Lão nhân gia ấy có nói một câu rất thâm thúy, dường như là nơi này đã bị kẻ địch chú ý, bất kỳ lúc nào cũng có thể xâm nhập...

Hồ Bằng Ngọc bậm môi, ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu nói:

- Thôi được, Dân đệ hành công đi, tỷ tỷ lên trên cảnh giới! Đoạn liền quay người phóng nhanh đi.

Lão nhân áo đen chờ trên đỉnh mát thấy cả Hồ Bằng Ngọc hồi lâu cũng không có động tĩnh, lòng càng thêm nghi hoặc và lo lắng, nhưng ông không thể bỏ trách nhiệm canh phòng, và lại lo sợ lão bà áo xanh có hành động bất lợi đối với Trình Lập Dân, nếu Trình Lập Dân có bề gì, một phen tâm huyết của mình kể như uổng phí...

Ngay khi ông lòng nóng như thiêu đốt, bước đi lòng vòng trong đỉnh mát, trời đã trút xuống một cơn mưa không to không nhỏ.

Lúc này trời đã gần sáng, tiếng gà gáy vang lên cùng khắp.

Một cơn mưa xuân, chẳng những không dập tắt được ngọn lửa lòng của lão nhân áo đen, trái lại còn gia tăng như đổ thêm dầu vào lửa.

Ông cắn răng, đưa tay xuống gầm bàn sờ sẫm, hiển nhiên ông đã hạ quyết tâm xuống hang động để tìm hiểu rõ sự thật.

Nhưng ông sờ tìm hồi lâu cũng chẳng có kết quả, chỉ thấy ông đầu mặt ướt đầm, chẳng rõ đó là nước mưa hay mồ hôi...

Đột nhiên, tiếng kèn kệt vang lên từ dưới đất, chiếc bàn đá từ từ lún xuống.

Lão nhân áo đen vừa mới sững sờ, Hồ Băng Ngọc đã im lìm chui lên khỏi hang động, với ánh mắt lạnh như điện nhìn lão nhân áo đen hỏi:

- Tôn giá định làm gì? Lão nhân áo đen chẳng màng đến thái độ thiếu thân thiện của Hồ Băng Ngọc, vội hỏi:

- Trình thiếu hiệp đâu? Hồ Băng Ngọc thấy đối phương quan tâm đến sự an nguy của Trình Lập Dân như vậy, lòng bất giác xúc động, nhưng nàng trời sinh cá tính lạnh lùng và cao ngạo, không biểu hiện nỗi lòng ra ngoài, chỉ lạnh lùng đáp:

- Đang hành công! Đồng thời tiện tay đóng cửa hang động lại.

Lão nhân áo đen kinh hãi:

- Sao? Trình thiếu hiệp đã thọ thương ư? Hồ Băng Ngọc suýt nữa đã bật cười, nhưng lúc này và trong tình huống này, nàng cười được chẳng? Nàng vẫn lạnh lùng nói:

- Chớ mà tự cho mình thông minh! Lão nhân áo đen nghe vậy mới yên tâm phần nào, ngạc nhiên nói:

- Vậy không dừng sao Trình thiếu hiệp lại ở đây hành công?

- Lát nữa tôn giá sẽ rõ!

- Còn lệnh sư thì sao?

- Chết rồi! Lão nhân áo đen giật thót người, sững sờ hỏi:

- Chết rồi ư? Vậy là sao? Hồ Băng Ngọc buông tiếng thở dài náo nức, không đáp mà chỉ nói:

- Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, hãy cẩn thận giám sát xung quanh, mong là trong vòng một giờ không đến đâu có cường địch kéo đến...

Nước mắt trên mặt Hồ Băng Ngọc vốn đã khô, lúc này nghĩ đến thâm ân dưỡng dục của ân sư trong mười lăm năm qua, hôm nay không dừng truyền hết một thân chân lực cho Trình Lập Dân rồi chết đi, bất giác bi thương dâng lên ngập lòng, nước mắt trào tuôn, nhưng nước mắt hòa lẫn với nước mưa, không sao phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước mưa.

Lão nhân áo đen tuy đã hiểu phần nào cá tính của Hồ Băng Ngọc, nhưng sự thật đã gặp hôm nay thật quá khó lý giải, cho dù biết rõ hỏi cũng chẳng có được kết quả, song vẫn bấm bụng hỏi:

- Hồ cô nương, lão hủ thật càng lúc càng hồ đồ, cô nương có thể cho biết chút ít nội tình không? Hồ Băng Ngọc vẫn giọng lạnh như băng:

- Tôn giá hỏi bốn cô nương, bốn cô nương biết hỏi ai đây? Lão nhân áo đen ngẩn người:

- Chẳng lẽ cả Hồ cô nương cũng không biết rõ nội tình sao?

- Vớ vẩn! Lão nhân áo đen khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Đã sống đến mấy mươi tuổi, chuyện tà môn như hôm nay thật là lần đầu tiên mới gặp...

Trời đã hửng sáng, mưa càng lúc càng to.

Mái của ngôi đình mát này cơ hồ hoàn toàn lở sụp, Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen tuy đứng trong đình, nhưng chẳng khác nào đứng ngoài trời. Lão nhân áo đen đương nhiên sớm đã y phục ướt sượt, Hồ Băng Ngọc lúc này cũng toàn thân ướt đẫm.

Lão nhân áo đen tuy lòng đầy hoài nghi, nhưng bằng vào lịch duyệt và óc phán đoán của ông, đã biết chắc hai sư đồ lão bà áo xanh tuyệt đối không có ác ý đối với Trình Lập Dân, giờ thấy Hồ Băng Ngọc, một cô gái trẻ bị nước mưa thấm ướt toàn thân, lộ rõ những đường nét trên người, bất giác sinh lòng thương hại, dịu giọng nói:

- Hồ cô nương, trời đã sáng rồi, cho dù kẻ địch kéo đến thì cũng có điều e ngại. Mưa to quá, cô nương hãy xuống dưới thay đổi y phục, để lão hủ tạm gánh vác việc canh phòng một mình được rồi! Lời nói rất hòa nhã và quả tình xuất phát từ tấm lòng thành, lẽ ra Hồ Băng Ngọc dù không đón nhận thì miệng cũng phải khách sáo một chút.

Nhưng sự thật khác hẳn, Hồ Băng Ngọc vẫn lạnh lùng nói:

- Đa tạ! Lão nhân áo đen cười chừa thẹn, quét mắt nhìn quanh, chợt động tâm nói:

- Hồ cô nương, trời đã sáng rồi, chúng ta đứng đây vạn nhất có kẻ địch đến, khác nào chỉ điểm mục tiêu cho đối phương còn gì?

- Uờm! Đúng rồi, chúng ta hãy ẩn nấp vậy! Hồ Băng Ngọc liền tức thì tung mình ẩn thân vào một lùm cỏ bên phải.

Lão nhân áo đen cũng theo sau tung mình, nấp vào một lùm cây rậm rạp và bừa bộn ở bên trái.

Mưa lúc to lúc nhỏ, nhưng chưa hề ngưng, đúng là một cơn mưa xuân dai dẳng, khiến cho Hồ Băng Ngọc và lão nhân áo đen thật vô cùng khổ sở.

Thời gian khổ sở luôn trôi qua rất chậm, khó khăn lắm mới chịu đựng được nửa giờ, nửa giờ này đối với Hồ Băng Ngọc và lão nhân áo đen thật dài đằng đặc.

Mưa dần nhỏ đi...

Nhưng trong tiếng mưa tí tách, loáng thoáng có tiếng bước chân và tiếng nói từ trong khu từ đường vọng đến.

Hai người ẩn nấp bất giác rung động tâm thần, theo bản năng vận công khắp toàn thân, từ khoảng trống nhìn về phía phát ra tiếng động.

Chỉ nghe một tiếng nói rần rỏi vọng đến:

- Trương Hòe, người quả thật đã lục soát khắp nơi rồi ư? Một tiếng nói khác cung kính đáp:

- Vâng, đã lục soát khắp cả rồi! Tiếng rần rỏi oai nghiêm hỏi tiếp:

- Trình Chuẩn, người nói sao? Một tiếng khác lấp bắp nói:

- Bẩm lão nhân gia, thuộc hạ quả thật có thấy Trình Lập Dân vào trong từ đường này, lát sau lại có một người áo đen...

- Không thấy họ trở ra ư?

- Dạ!

- Người có từng rời khỏi đây hay không?

- Không hề! Sau khi thuộc hạ phát hiện Trình Lập Dân vào trong từ đường này, lập tức nhờ Trương Hòe đi báo tin, rồi thuộc hạ luôn canh chừng ở trên cây bách kia...

- Từ đường này có địa thất không? Tiếng của Trương Hòe đáp:

- Không, thuộc hạ đã thăm dò rồi! Tiếng oai nghiêm tức giận nói:

- Chả lẽ tiểu tử ấy biết bay hay sao? Trình Chuẩn tiếp lời:

- Báo cáo lão nhân gia, chỉ hậu viên là chưa lục soát, rất có thể...

Tiếng oai nghiêm cười gằn:

- Mưa to thế này mà vào trong hoa viên hoang phế kia, trừ phi tiểu tử ấy điên.

Bỗng nghe một tiếng nói lạnh như băng khác tiếp lời:

- Theo lão phu thì việc đời có rất nhiều điều không thể suy luận theo lẽ thường tình.

Tiếng oai nghiêm lập tức trở nên cung kính nói:

- Dạ vâng! Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Trương Hòe! Trình Chuẩn! Hai người hãy vào trong hậu viên lục soát kỹ một phen.

- Thuộc hạ tuân lệnh! Rồi thì hai bóng người đội mưa phóng đi vào hậu viên.

Lúc này, lão nhân áo đen ẩn thân trong lùm cây rậm thật lo đến nẫu ruột.

Ông nghe tiếng biết người, tiếng nói oai nghiêm chính là Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, còn tiếng nói lạnh như băng là một trong hai hộ pháp tối cao đã chặn đường Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du lúc tối qua, thậm chí Trương Hòe và Trình Chuẩn một thân võ công cũng đáng kể được là cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Lúc này chẳng kể mình không tiện xuất thủ, mà dù đánh liều bộc lộ thân phận không trở về Thái Cực Giáo nữa, bằng vào võ công của mình cũng chưa chắc thắng nổi Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, còn ba người kia thì tính sao đây? Bằng một Hồ Băng Ngọc có được không? Trình Lập Dân nhanh lắm cũng phải nửa giờ mới hành công xong, cho dù hai người có thể miễn cưỡng cầm cự nửa giờ, nhưng rồi Trình Lập Dân có đối phó nổi vị hộ pháp tối cao võ công cao thâm khôn lường đó hay không? Ông lòng ngổn ngang trăm mối, tốt cùng lo lắng, song vẫn với chân khí truyền âm nói:

- Hồ cô nương, xin hãy nhẫn nại, trừ phi đến lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên ra tay, đối phương có một ma đầu cực kỳ lợi hại...

Trương Hòe với Trình Chuẩn đã chia nhau lướt qua chỗ ẩn nấp của hai người cách khoảng một trượng, phóng đi về phía đình mát.

Cũng may là lúc này mưa lại trở nên to, tầm nhìn của hai người bị ảnh hưởng bởi nước mưa, nhờ vậy Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen mới thoát khỏi sự lục soát của họ.

Lão nhân áo đen truyền âm nói chưa dứt câu, tiếng lạnh như băng đã cười khẩy nói:

- Trò trẻ con mà cũng dám múa may ở trước mặt lão phu! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát liền ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Mạc lão đã phát giác rồi ư?

- Vừa rồi lão phu đã sử dụng Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp thử lục soát, phát giác có kẻ đang dùng chân khí truyền âm liên lạc...

Lão nhân áo đen nghe vậy giật mình kinh hãi, thầm kêu lên:

- Nguy tai! Cùng lúc ấy, Trình Chuẩn đã vào đến đình mát cũng khích động lớn tiếng nói:

- Báo cáo Hăng lão nhân gia... dưới gầm chiếc bàn đá này dường như có cơ quan...

Tình thế chuyển biến nguy cấp đến mức vượt xa dự tính, lão nhân áo đen cho dù giàu lịch duyệt, và mới đây còn căn dặn Hồ Băng Ngọc phải nhẫn nại, vậy mà lúc này người không nhẫn nại nổi lại chính là ông.

Ngay khi lão nhân áo đen kinh hoàng đến mức bối rối, vừa định bắt chập tất cả...

Bên tai bỗng vọng đến tiếng của Hồ Băng Ngọc truyền âm nói:

- Tôn giá hãy nhẫn nại, bất luận thế nào cũng phải kéo dài thời gian nửa giờ, chờ cho Trình sư đệ hành công viên mãn thì chẳng còn sợ ai nữa...

Lão nhân áo đen nghĩ nhanh:

- Sao bỗng dưng Trình Lập Dân lại có một vị sư tử thể này? Ôi! Cô nương tuy nói không sai, nhưng biết bằng cách nào kéo dài thời gian nữa giờ...

Cùng lúc ấy, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát trầm giọng nói:

- Hãy khoan, để lão phu! Người theo tiếng đến, đã đội mưa tung mình đến trong đình mát, đồng thời còn có vị hộ pháp tối cao mặc áo dài màu đồng cổ theo đến.

Chỉ nghe Trình Chuẩn ngập ngừng nói:

- Báo cáo Hăng lão nhân gia, thuộc hạ tìm không ra chốt điều khiển...

Lão nhân áo đen thầm nhủ:

- Khi này lão tử tìm cả nửa buổi trời còn chưa ra, thất phu ngươi cũng chưa chắc cao minh hơn lão tử! Lão nhân áo dài màu đồng cổ buông tiếng cười khẩy, cúi người thử gõ lên mặt đất dưới gầm bàn đá, sau đó đứng thẳng lên, giơ tay vừa định...

Thốt nhiên, một tiếng quát lạnh lạnh vang lên:

- Dừng tay! Bóng người nhấp nhoáng, Hồ Băng Ngọc đã đứng bên cạnh đình mát.

Lão nhân áo màu đồng cổ thoáng ngẩn người, dừng tay quay sang Hồ Băng Ngọc, cười lạnh lùng nói:

- Nha đầu, ngươi thật giỏi nhẫn nại, còn một người nữa đâu? Lão nhân áo đen thấy Hồ Băng Ngọc đột nhiên hiện thân, thật không sao hiểu nổi nàng có ý định gì? Còn mình thì phải làm sao? Nghe lão nhân áo dài màu đồng cổ hỏi đến, bất giác cắn răng thầm nhủ:

- Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, ra đi thôi...

Vừa lúc ấy, Hồ Băng Ngọc cười khẩy nói:

- Lão quái vật, Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp của lão cũng còn tạm được, nhưng đáng tiếc là trí khôn của lão thật khiến người thất vọng quá! Lão nhân áo dài màu đồng cổ nhướng mày:

- Nha đầu, ngươi là môn hạ của ai mà dám xiên xỏ lão phu? Trí khôn của lão phu chỗ nào khiến người thất vọng hả? Hồ Băng Ngọc bĩu môi:

- Bỏn cô nương là môn hạ của ai, lão chưa xứng đáng để biết! Hai tiếng “xiên xỏ”, thật quá đề cao thân giá của lão. Còn về trí khôn của lão, vừa rồi bỏn cô nương chỉ nói là “khiến người thất vọng”, giờ thì phải thêm hai tiếng “hết sức” trên hai tiếng “thất vọng” mới đúng! Lão nhân áo đen nghe vậy, hết sức lấy làm lo cho Hồ Băng Ngọc, ông thầm nhủ:

- Nha đầu này thật quá trầm tĩnh, rất đáng bội phục, nhưng kế hoãn binh này liệu có kéo dài thời gian được bao lâu...

Chỉ nghe lão nhân áo dài màu đồng cổ cười hăng hắc nói:

- Nha đầu, lão phu chẳng bận tâm ngươi kéo dài thời gian...

Hồ Băng Ngọc cười khinh:

- Kéo dài thời gian ư? Lão tưởng mình bỗng nhiên trở nên thông minh hay sao vậy hả? Lão nhân áo dài màu đồng cổ không giận, trái lại còn cười lớn nói:

- Nha đầu, ngươi mà không nói ra được lão phu ngu ngốc ở chỗ nào, lão phu mặc dù không hiểu sắc, cũng phải tiêu khiển ngươi một phen.

Hồ Băng Ngọc thản nhiên cười:

- Bỏn cô nương dĩ nhiên phải nêu ra chỗ ngu như bò của lão, nhưng không phải vì những lời đe dọa của lão đâu đấy! Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười sắc lạnh:

- Tốt lắm, cứ kể như là người không sợ lão phu đi! Hãy nói ra nghe thử nào! Hồ Băng Ngọc giọng chậm rãi nói:

- Đã biết rõ lão đã luyện thành Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp mà lại dùng chân khí truyền âm làm cho lão chú ý, vậy chẳng phải quá ngu ngốc là gì? Lão nhân áo đen thầm cười đau khổ nghĩ:

- Hay cho nha đầu, mắng luôn cả lão phu, nhưng lão phu đâu có biết lão ma này đã luyện thành Lãnh Diễm Sư Hồn đại pháp...

Lão nhân áo dài màu đồng cổ ngạc nhiên hỏi:

- Nha đầu, người biết lão phu là ai hả? Hồ Băng Ngọc mỉm cười:

- Nếu không biết lão là cái giống gì, sao phải dùng chân khí truyền âm gây cho lão chú ý kia chứ? Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười phá lên:

- Lý do ấy rất là gượng ép, cũng may là lão phu chẳng bận tâm đến chuyện thông minh hay không, chuyện ấy hãy tạm gác qua, giờ người hãy nói ra lai lịch của lão phu trước xem nào! Hồ Băng Ngọc lạnh lùng:

- Lão nghĩ là xuất thân của lão vinh dự lắm hay sao? Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Lão nghĩ bốn cô nương không phải đối thủ của lão hay sao? Hồ Băng Ngọc tuy ngoài mặt hết sức điềm tĩnh, nhưng trong lòng lo lắng tột cùng, luôn nghĩ cách kéo dài thời gian.

Nàng ngoại trừ quả thật là biết lai lịch của lão nhân áo dài màu đồng cổ, những điều khác thấy đều là nói bừa, bởi bằng vào công lực thâm hậu của lão ta, khi nãy nếu một chưởng bổ vào bàn đá thì bộ phận điều khiển đóng mở cửa địa thất chắc chắn sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, hậu quả thật khôn lường.

Trong cơn nguy cấp, nàng mới bất chấp tất cả hiện thân ra ngăn cản và buột miệng nói bừa hầu kéo dài thời gian.

Lúc này, lão nhân áo dài màu đồng cổ không gạn hỏi về chuyện thông minh hay không nữa, đó chính là điều mong muốn của nàng, đồng thời qua lai lịch của lão nhân áo dài màu đồng cổ, đã khơi dậy linh cơ của nàng, nên mới nhân cơ hội lái sang chuyện khác.

Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười khẩy:

- Người mà cũng xứng đáng là đối thủ của lão phu ư? Hồ Băng Ngọc hất hàm:

- Vậy Trình Lập Dân thì sao?

- Sư phụ của Trình Lập Dân còn tạm có thể...

Hồ Băng Ngọc khúc khích cười ngắt lời:

- Chớ mà tự trát vàng lên mặt mình, năm xưa lão đã thoát chết dưới kiếm của Thiết Thủ Thư Sinh Từ đại hiệp như thế nào...

Hồ Băng Ngọc cười lên, trông nàng thật xinh đẹp và quyến rũ, lão nhân áo đen ẩn nấp trong lùm cỏ từ lúc gặp Hồ Băng Ngọc là mặt nàng luôn lạnh tựa băng giá, giờ đây nàng đã cười, cho dù đang lúc toàn thân ướt sũng và dính đầy bùn đất, song vẫn có một vẻ quyến rũ khôn tả, khiến ông bất giác tim đập rộn rạo, vội trấn tĩnh tâm thần thầm tự trách:

- Thật đáng chết, mình sao thế này? Còn lão nhân áo dài màu đồng cổ đã tự hào không hiểu sắc, cùng quên mất những lời đầy mai mỉa của đối phương, cùng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, Trương Hòe và Trình Chuẩn, bốn người tám mắt chòng chọc nhìn Hồ Băng Ngọc, đứng thừ ra tại chỗ, đáng về thật nực cười.

Hồ Băng Ngọc thấy vậy, biết là cái cười vô thức của mình đã phát huy uy lực không ngờ, càng nheo cười nói:

- Này! Lão quái vật, lão có biết người dưới địa thất là ai không hở? Lão nhân áo dài màu đồng cổ giật mình, tự hỏi đã thất thái, cười khẩy nói:

- Dĩ nhiên là tên tiểu tử Trình Lập Dân...

Hồ Băng Ngọc cười ngắt lời:

- Không sai chút nào, lão thật đã thông minh rồi đấy! Lão nhân áo dài màu đồng cổ vừa định tiếp lời, nhưng Hồ Băng Ngọc không chờ lão ta mở miệng, tranh trước nói:

- Nhưng lão có biết Trình Lập Dân ở dưới ấy làm gì không?

- Lão phu xuống dưới là biết ngay chứ gì?

- Đúng vậy, bây giờ xuống còn chưa muộn, nếu qua nửa giờ thì lão không phải là địch thủ của Trình Lập Dân nữa đâu.

Lão nhân áo dài màu đồng cổ ngẩn người:

- Nha đầu, nếu ngươi định dùng phép khích tướng giữ chân lão phu, đó là ngươi làm to rồi! Hồ Băng Ngọc thản nhiên cười:

- Trình Lập Dân đang luyện một loại thần công tốc thành, chỉ chừng nửa giờ nữa là công thành viên mãn...

Lão nhân áo đen thăm mắng:

- Nha đầu chết tiệt, chuyện ấy mà cũng nói ra...

Lão nhân áo dài màu đồng cổ cười khẩy:

- Nha đầu, ngươi đừng uống phí tâm cơ nữa, bất luận ngươi nói thế nào, lão phu cũng phải xuống dưới ngay lập tức.

Tay phải lại từ từ giơ cao lên...

Hồ Băng Ngọc tức giận quát:

- Lão quái vật, dám không vâng lời hả? Lão nhân áo dài màu đồng cổ dừng tay lại, trầm giọng hỏi:

- Sao lão phu phải vâng lời ngươi kia chứ? Hồ Băng Ngọc thò tay vào lòng, móc ra một vật tròn đen láy to cỡ quả trứng gà, đặt giữa lòng hai tay vo nhẹ, ơ hồ nói:

- Vâng lời hay không, đó là tùy ở lão! Lại thay, lão nhân áo dài màu đồng cổ tự cao tự đại là thế, vừa thấy vật tròn đen trong tay Hồ Băng Ngọc, lập tức biến sắc mặt, run giọng hỏi:

- Đó là... ngươi... ngươi có được từ đâu? Hồ Băng Ngọc lạnh lùng:

- Mạc Hồng, lão cũng kể được là dư nghiệt của Thất Tinh Giáo khi xưa, vậy mà cũng không biết kiệt tác đắc ý của Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ chết tiệt của các ngươi...

Mạc Hùng, tức lão nhân áo dài màu đồng cổ, cổ trắn tĩnh tâm thần, cười khẩy nói:

- Lão phu chẳng tin Diệt Tuyệt Thần Đạn oai chấn thiên hạ của Bách Lý giáo chủ năm xưa lại lọt vào tay ngươi...

Hồ Băng Ngọc hất hàm:

- Có cần kiểm tra kỹ không? Đoạn tay trái hai ngón cái và giữa kẹp lấy Diệt Tuyệt Thần Đạn giơ lên, chỉ thấy Diệt Tuyệt Thần Đạn này ngoại trừ có đặc điểm đen bóng, bề ngoài còn lờ mờ có hình sông núi trời mây...

Mạc Hùng mắt rực tinh quang nói:

- Nhìn bề ngoài thì đó quả đúng là Diệt Tuyệt Thần Đạn oai chấn thiên hạ của Bách Lý giáo chủ khi xưa...

Trong khi nói, tay phải từ từ giơ lên.

Hồ Băng Ngọc quát:

- Không được cử động! Đảo mắt một vòng, lạnh lùng nói tiếp:

- Bốn cô nương biết là Tiếp Dẫn Thần Công của lão có thể chế ngự bốn cô nương, nhưng bốn cô nương cảnh cáo lão, khi hút bốn cô nương đến gần, đó cũng chính là lúc hai ta với mấy người kia đồng quy ư tận...

Lão nhân áo đen thấy vậy mới tạm yên tâm, nhưng cũng hết sức thắc mắc về lai lịch thần bí và kinh ngạc trước cơ trí ứng biến cùng với sự hiểu biết về quá khứ vô lâm của Hồ Băng Ngọc.

Mạc Hùng nghe vậy bất giác rung động tâm thần, vội ngự kinh và cười chừa thẹn nói:

- Nha đầu chó căng thẳng, với võ công của lão phu, muốn chế ngự người chưa cần dùng đến Tiếp Dẫn Thần Công đâu.

Hồ Băng Ngọc buông tiếng cười khẩy, không nói gì.

Mạc Hùng trừng mắt hỏi:

- Nha đầu, người thật ra là môn hạ của ai? Hồ Băng Ngọc bĩu môi:

- Bỏn cô nương biết rõ lai lịch và danh tánh của lão, vậy mà lão lại thiếu hiểu biết thế này! Mạc Hùng nóng mặt, cười khan nói:

- Lão phu thành danh đã lâu, biết lai lịch của lão phu dĩ nhiên chẳng có gì lạ, còn người chẳng quay chỉ là một ả nha đầu miệng còn hôi sữa, không nhận ra lai lịch của người cũng đâu có gì lạ...

Lão ma đầu bỗng nẩy ý, nói tiếp:

- Tuy nhiên, chỉ cần lão phu xuất thủ là biết ngay người thuộc môn phái nào...

Hồ Băng Ngọc thông minh sáng dạ, dĩ nhiên biết ý của lão ma đầu này, nên không chờ đối phương dứt lời, lập tức cười khẩy nói:

- Lão quái vật, chó có giở trò với bỏn cô nương, bây giờ chỉ cần người động đây là chúng ta đồng quy ư tận ngay.

- Chả lẽ chúng ta cứ thế này kéo dài thời gian...

- Kéo dài thời gian cũng không lâu nữa đâu, nửa giờ đã qua đi gần...

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát tự này giờ lặng thinh, giờ bỗng môi mấp máy, hiển nhiên là với chân khí truyền âm nêu ý kiến gì đó với Mạc Hùng.

Chỉ thấy Mạc Hùng thoáng ngẩn người, rồi cười phá lên ngắt lời:

- Nha đầu, lão phu suýt bị người dối gạt rồi! Hồ Băng Ngọc sừng sốt:

- Bỏn cô nương gạt lão bao giờ? Mạc Hùng cười sắc lạnh:

- Diệt Tuyệt Thần Đạn do Bách Lý giáo chủ đặc chế năm xưa cả thầy chỉ có ba quả, quả sau cùng đã lọt vào tay Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, nha đầu người không phải là truyền nhân của Từ Nguyên, vậy thì Diệt Tuyệt Thần Đạn này hiển nhiên là giả. Thế nào? Lão phu nói đúng không? Dứt lời, lập tức cất bước, vượt qua hơn trượng, tay phải nắm ngón như móc câu, chộp vào vai Hồ Băng Ngọc.

Trong khoảng khắc ấy, gương mặt vốn lạnh lùng của Hồ Băng Ngọc lập tức biến sắc, kinh hoàng suýt kêu lên thành tiếng, vội lách người liên hồi, trong chớp nhoáng đã thay đổi ba phương vị, lui ra xa hơn năm trượng.

Nhưng Mạc Hùng như bóng theo hình, bám chặt lấy nàng, bàn tay chộp vai nàng vẫn giữ nguyên thế như mèo vờn chuột cười sắc lạnh nói:

- Nha đầu, Diệt Tuyệt Thần Đạn trong tay người sao chưa cho nổ? Ôi chà! Vô Ảnh Mê Tung Bộ đã có bảy thành hỏa hầu rồi... Lạ quá, lão thất phu Từ Nguyên sao lại có một nữ đệ tử trẻ như người thế này? À! Lão phu hiểu rồi, đây là người đã mô phỏng theo Diệt Tuyệt Thần Đạn thật của sư phụ người, dùng để hù dọa người, đúng không? Ha ha ha ha... Lão phu suýt nữa đã bị người gạt rồi! Vừa lúc ấy, một bóng người từ trong lùm cỏ nhanh như chớp vọt lên, hai tay vung ra, một chùm bùn cát kèm theo một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến trước mặt Mạc Hùng.

Sự biến quá đột ngột, đôi bên khoảng cách chưa đến một trượng, lão ma đầu Mạc Hùng lại đang đắc ý thiếu đề phòng, cho dù lão ta võ công siêu tuyệt, ứng biến thần tốc, song cũng chẳng thể tránh khỏi.

Chỉ nghe Mạc Hùng giận dữ quát:

- Cuồng đồ muốn chết! Bàn tay phải đang chộp vào Hồ Băng Ngọc lệ làng phát ra, một luồng kinh phong đẩy bay bóng người kia ra xa tám thước, nhưng nửa mặt bên trái lão ta đã bị trúng phải không ít bùn cát, thậm chí mắt trái cũng bị chút ít nước bắn rơi vào, khiến lão ta tức giận như điên.

Lúc này, Hồ Băng Ngọc đã thừa cơ tung mình lui ra xa hơn ba trượng, rút lấy trường kiếm trên vai, hiên ngang đứng trong mưa gió, ngưng thần chờ địch.

Người đột ngột ra tay tấn công ấy chính là lão nhân áo đen, chỉ thấy ông ta mặt mày và khắp người đều trát đầy bùn đất, chỉ còn đôi mắt sáng rực tinh quang đảo liên hồi, chứng tỏ lòng ông ta lúc này hết sức rối rắm, nhất thời không biết phải ứng phó ra sao? Trình Chuẩn đứng bên cạnh Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy người áo đen bị mặt toàn thân bùn đất bị tụ phong của Mạc Hùng xô lộn hai vòng trên không, tưởng là đối phương đã thọ thương, thật là một cơ hội tốt để lập công, bèn chẳng chờ thượng cấp ra lệnh, buông tiếng quát vang, rút kiếm lao về phía người áo đen bị mặt và quát:

- Thất phu, nằm xuống ngay! Lão nhân áo đen buông tiếng cười khẩy, nắm ngón tay búng ra và với giọng khản đặc nói:

- Phải rồi, ngươi đã phải nằm xuống từ lâu rồi! Trình Chuẩn lao tới, khi còn cách người áo đen chừng năm thước, đột nhiên như quả cầu xì hơi rơi thẳng xuống, “phịch” một tiếng, rơi xuống trên vũng bùn, tay chân co giật vài cái, rồi hồn lìa khỏi xác.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy vậy, bất giác rung động cõi lòng, lập tức tung mình đến trước mặt người áo đen, cười lạnh lùng nói:

- Xem thân thủ của tôn giá vừa rồi, hẳn không phải là kẻ vô danh! Lão nhân áo đen với giọng khản đặc nói:

- Hữu danh hay vô danh, can gì đến ngươi! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát gần giọng:

- Lão phu lột da chó của ngươi trước, chẳng sợ không biết ngươi là cái giống gì biến thành...

Trong khi nói, tay phải giơ lên, với chiêu “Ngũ đỉnh khai sơn” bổ thẳng vào ngực lão nhân áo đen, đồng thời tay trái với chiêu “Trầm giang đoạn luyện” bổ vào bụng dưới đối phương. Hai chiêu rất bình phàm, nhưng dưới tay lão ma đầu này thi triển, uy lực cực kỳ hung mãnh và biến hóa khôn cùng.

Lão nhân áo đen buông tiếng cười khẩy, thi triển chiêu “Chỉ thiên hoạch địa”, dĩ công hoàn công, ngách tiếp hai chiêu hung hãn của đối phương.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, nước bùn văng tung tóe, hai người cùng lùi sau ba bước, nhưng liền tức lại xáp vào nhau, cuộc chiến diễn ra hết sức ác liệt.

Trong khi đó, bên kia lại vang lên “Á”! Một tiếng rú thảm thiết, Trương Hòe đã táng mạng dưới trường kiếm của Hồ Băng Ngọc ở bên chiếc bàn đá trong đình mát.

-oOo-

29. C 29

- Lão Hăng, hãy cố gắng giữ chân hần, chờ lão phu lấy mạng ả nha đầu này trước, rồi sẽ hóa kiếp tên tiểu bối đã ra tay ám toán đó! Rồi liền cất bước, đã đến trước mặt Hồ Băng Ngọc, cười ghê rợn nói:

- Nha đầu, không còn trò trống gì nữa phải không? Vung chỉ điểm ra, một luồng kinh phong ập vào huyệt Toàn Cơ của Hồ Băng Ngọc.

Hồ Băng Ngọc lệ làng thụp người, tránh khỏi một chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Mạc Hùng buông tiếng cười khẩy, lướt tới vung tay, chộp xuống đỉnh đầu Hồ Băng Ngọc.

Đột nhiên, bóng dáng Hồ Bằng Ngọc biến mất, nhưng lão chẳng chút đắn đo trở tay vung ra, năm luồng chỉ phong bắn về phía sau, đồng thời người xoay nhanh, tay phải thuận thế thì triển chiêu “Hoàn hảo thiên quân”, kinh phong xô giạt, bốn phía thấy đều nằm trong phạm vi uy lực chưởng chỉ của lão ta.

Thế là, Vô Ảnh Mê Tung Bộ Pháp của Hồ Bằng Ngọc dù huyền diệu tuyệt luân, nhưng hai người công lực quá chênh lệch, bắt buộc nàng phải dùng thế “Lân lư đả cổn” nhào xuống đất, lăn ra ngoài đình mát.

Mây dày đặc, mưa dữ dội, gió lồng lộng. Lúc này tuy đã gần giờ thìn, nhưng bầu trời hết sức u ám...

Đằng này, Hồ Bằng Ngọc vừa mới tránh khỏi một đòn trí mạng, đằng kia, lão nhân áo đen cũng dần thủ nhiều công ít, đã rơi vào thế hạ phong.

Trong mưa gió, vang lên tiếng của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát quả quyết nói:

- Thất phu, trong vòng năm mươi chiêu mà lão phu không lấy mạng ngươi được, thì trong Thái Cực Giáo từ nay sẽ không còn một nhân vật như lão phu này nữa.

Lão nhân áo đen cười khẩy:

- Lão tặc, trong Thái Cực Giáo vốn không hề có một nhân vật như ngươi! Thử nghĩ xem, ngươi ở trong Thái Cực Giáo đáng kể được là giống gì...

Đồng thời liên tiếp tung ra hai chưởng, vẫn hồi lại tình thế.

Hồ Bằng Ngọc lăn ra ngoài đình mát, vừa mới đứng lên... Mạc Hùng đã như u linh lướt đến, người ở ngoài xa hơn một trượng, vung tay hư không chộp ra, một sức hút mạnh khôn tả lập tức hút lấy thân người Hồ Bằng Ngọc từ từ bay đến trước mặt lão ta.

Hồ Bằng Ngọc trong cơn kinh hoàng tột độ, bất giác hét lên một tiếng thẳng thốt.

Lão nhân áo đen vừa mới vẫn hồi tình thế, nghe tiếng bất giác giật mình, trong lúc thất thần, liền bị Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ba chưởng một cước bức lui năm bước, chẳng những mất tiên cơ, mà còn gặp nguy hiểm liên hồi.

Mạc Hùng mắt nhìn Hồ Bằng Ngọc đang từ từ bay ngược đến gần, mỉm cười lạnh lùng nói:

- Nha đầu, sao còn chưa cho nổ Diệt Tuyệt...

Hai tiếng “Thần Đạn” chưa kịp thốt ra, lão ta đột nhiên im bật.

Bởi ngay khi ấy chuyện lạ bỗng xuất hiện, thân người của Hồ Bằng Ngọc đang từ từ bay về phía Mạc Hùng đã đột nhiên chuyển hướng, và gia tăng tốc độ bay về phía trái.

Mạc Hùng lòng biết đã gặp phải cao thủ tuyệt thế, bất giác kinh hãi, vội hút mạnh một hơi không khí, thì triển Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công đến mười hai thành, hai tay cùng lúc vung ra, lẳng không chộp mạnh. Nhưng dù vậy, thân người Hồ Bằng Ngọc cũng chỉ chững lại trong thoáng chốc, rồi liền tăng nhanh hơn bay về phía trái.

Cùng lúc ấy, bên tai vang lên một tiếng đồng dục nói:

- Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công của các hạ thật tinh thâm! Tiếp theo, như tiếng sấm rền quát:

- Hăng Nguyên Cát, dừng tay! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đã nắm chắc phần thắng trong tay, nghe tiếng bất giác giật mình, không tự chủ được tung ra một hư chiêu, rồi lùi nhanh ra xa.

Quay phắt lại, chỉ thấy Trình Lập Dân oai phong lẫm liệt hết như thiên thần đứng trong đình mát, hai tay bỗng ngang thân người mềm nhũn của Hồ Bằng Ngọc, mắt rực thần quang chòng chọc nhìn lão ma Mạc Hùng đứng đối diện, nhếch môi cười lạnh thình.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy vậy, toàn thân như rơi vào trong hố băng, lòng thâm nhủ:

- Công lực của tiểu tử này sao lại tinh tiến nhanh đến vậy... Xem ra... nếu không sớm trừ khử, Thái Cực Giáo ắt sẽ... và hùng tâm đồ bá võ lâm của chủ nhân cũng...

Cùng lúc ấy, lão nhân áo đen theo phản ứng tự nhiên đưa tay lên lau mồ hôi trên mặt, thật ra trong cuộc chiến vừa qua tuy ông đã toàn thân ướt đẫm mồ hôi, nhưng trên mặt có đeo mặt nạ da người và bên ngoài còn có bôi bùn đất, vậy thì mồ hôi mà sao có để lau được? Thế là, ông tự cười chữa thẹn, thầm nhủ:

- Tạ ơn trời đất, cái đêm dài dằng dặc này cuối cùng cũng qua đi rồi... À! Thật tội nghiệp, ả nha đầu lạnh lùng như băng tuyết kia có lẽ đã hoảng sợ đến ngất xỉu rồi...

Lòng thầm nhủ, nhưng chân không tự chủ được, cất bước đi đến bên Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tiện tay trao Hồ Băng Ngọc cho lão nhân áo đen và nói:

- Lão nhân gia, tề sư tỷ có lẽ ngất xỉu do hoảng sợ, xin hãy kiểm tra xem có thọ thương hay không! Trong khi ấy, Mạc Hùng lòng đầy kinh hoàng và tức giận, thử nghĩ bằng vào võ công và danh vọng của mình mà lại bị một tên nhãi ranh cướp đi miếng mồi trong miệng, tạm chẳng kể nếu truyền ra ngoài giang hồ, mình thật bẽ mặt, nội chỉ uất khí đã chất chứa trong lòng hơn trăm năm qua, mắt thấy lại không thể nào phát tiết, cũng đủ khiến cho lão tức điên lên được.

Lão tuy không biết Trình Lập Dân, nhưng qua phục sức của chàng thiếu niên trước mặt, cũng đủ để khẳng định chàng ta chính là Trình Lập Dân, cao thủ đệ nhất giới trẻ trong võ lâm hiện nay. Đồ đệ còn thế này, vậy thì võ công của sư phụ còn cao thâm đến dường nào? Lão ma Mạc Hùng càng nghĩ càng tức, bất giác đôi mắt ánh lên xanh rờn, không chờ cho Trình Lập Dân dứt lời, lão đánh giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi là Trình Lập Dân phải không? Trình Lập Dân theo thói quen cười đáp:

- Không sai, kẻ này chính là Trình Lập Dân.

Thoáng dừng, lại nói tiếp:

- Tôn giá cũng có danh tánh chứ? Mạc Hùng sững sờ:

- Sao? Sư tỷ ngươi có thể nói ra lai lịch của lão phu, vậy mà ngươi không biết chút gì ư? Ngay khi ấy, tiếng nói trong trẻo của Hồ Băng Ngọc tiếp lời:

- Dân đệ hãy cẩn thận, lão ma này là lão nhị Mạc Hùng trong Đoạt Mệnh Song Thi, dư nghiệt của Thất Tinh Giáo khi xưa đã thoát chết dưới tay lệnh sư Từ lão tiên bối...

Hồ Băng Ngọc nói vậy, Trình Lập Dân chẳng cảm thấy gì, nhưng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát với lão nhân áo đen thì lại càng hồ đồ hơn.

Trình Lập Dân gọi Hồ Băng Ngọc là sư tỷ, vậy mà Hồ Băng Ngọc lại gọi sư phụ của Trình Lập Dân là “lệnh sư Từ lão tiên bối”, đó là lối xưng hô ở đâu thế này? Nhưng trong lòng Trình Lập Dân không hề chú ý đến điều ấy, chỉ chòng chọc nhìn Mạc Hùng và quan tâm nói:

- Tỷ tỷ không việc gì chứ? Hồ Băng Ngọc vội đáp:

- Tỷ tỷ không việc gì! Cùng lúc, lão nhân áo đen cũng nói:

- Trình thiếu hiệp, lệnh tỷ vốn dĩ không hề thọ thương, vừa rồi chỉ là hoảng sợ ngất xỉu thôi! Trình Lập Dân “ờm” một tiếng, mắt bỗng ánh lên vẻ kỳ lạ nhìn Mạc Hùng trầm giọng nói:

- Họ Mạc kia, hãy lấy binh khí ra đi! Chỉ cách một đêm, Trình Lập Dân chẳng những công lực đã tinh tiến hơn một bậc, mà khí chất cũng như thành thực hơn trước nhiều.

Lúc này chỉ thấy chàng hiên ngang lẫm liệt, không giận mà oai, đúng là phong cách của danh gia một phái.

Mạc Hùng vừa rồi dùng Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công tranh giành Hồ Băng Ngọc đã lãnh giáo qua công lực của Trình Lập Dân, lúc này lòng tuy kinh khiếp, song với thân phận của lão dĩ nhiên chẳng thể tỏ ra yếu hèn, nghe vậy bèn cười to nói:

- Trong võ lâm hiện nay, người đáng cho lão phu sử dụng binh khí thật quá ít ỏi. Tiểu tử, xuất chiêu đi! Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Được, vậy thì Trình mỗ mạn phép! Đoạn liền sấn tới vung tay, thi triển chiêu “Thần long thám thảo”, từ lòng bàn tay phát ra hai luồng sáng xanh và trắng, nhanh như chớp bay ra.

Trình Lập Dân đã biến Lưỡng Nghi Chân Khí từ vô hình thành hữu hình. Lão ma Mạc Hùng thấy vậy, bắt giác cả kinh, cũng chẳng màng đến thể diện, hai tay đẩy ra, với tám thành chân lực ngạnh tiếp Lưỡng Nghi Chân Khí của Trình Lập Dân.

“Bùng” một tiếng như sấm rền qua đi, Mạc Hùng đã mượn kinh tung mình lên, vọt đi như tên bắn.

Trình Lập Dân quát to:

- Mạc Hùng, để mạng lại đây! Đồng thời đã tung mình đuổi theo, bóng tím nhấp nhোáng, đã cản trước mặt Mạc Hùng.

Gương mặt của Mạc Hùng vốn đã không có chút tía, lúc này lại càng thêm trắng bệch, ngực phập phồng liên hồi, lòng khiếp sợ nhưng miệng vẫn gắt giọng quát:

- Tiểu cẩu, ngươi tưởng lão phu sợ ngươi hay sao hả? Trình Lập Dân thản nhiên cười:

- Xem ra Trình mỗ đã với dạ tiểu nhân độ lòng quân tử rồi...

Đột nhiên, một tiếng huýt ghê rợn vạch không gian truyền đến.

Gương mặt trắng bệch của Mạc Hùng lập tức có sự thay đổi...

Lão nhân áo đen vội truyền âm nói:

- Trình thiếu hiệp, viện thủ của kẻ địch sắp đến, hãy cấp tốc hạ sát thủ.

Trình Lập Dân vừa động tâm, Mạc Hùng đã mắt lóe tinh quang, hai tay vung nhanh, vận hết mười hai thành chân lực bổ thẳng vào ngực Trình Lập Dân và quát to:

- Tiểu cẩu, xem chiêu! Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc muốn chết! Trong tiếng quát, hai tay áo vung lên, một luồng tiềm lực như bài sơn đảo hải xô ra.

Nhưng sau khi luồng tiềm lực ấy phát ra, chẳng thấy có chút phản ứng gì cả. Thì ra Mạc Hùng tự biết mình không phải là địch thủ của Trình Lập Dân, một chiêu vừa rồi chỉ là cố ý hư trương thanh thế, nhân lúc đối phương không phòng bị hầu thừa cơ đào thoát khỏi tay Trình Lập Dân mà thôi.

Trình Lập Dân tuy võ công cao siêu, nhưng kinh nghiệm đối địch kém xa Mạc Hùng, đến khi chàng phát giác bị mắc lừa thì Mạc Hùng đã phóng chéch ra xa hơn mười trượng rồi.

Thế là, chàng cười khẩy nói:

- Mạc Hùng, ngươi trốn thoát được sao? Ngay khi ấy, tiếng y phục phất gió vang dậy phía sau và một luồng kinh lực ập nhanh đến.

Trình Lập Dân lẹ làng xoay tay, một chiêu vung ngược ra sau, “bùng” một tiếng vang rền, Trình Lập Dân đứng yên bất động, còn kẻ ám toán thì bị lộn nhào ba vòng trên không và bay ra xa hơn ba trượng, đó là một lão nhân tướng mạo và phục sức giống hệt Mạc Hùng.

Trình Lập Dân đuôi mắt quét nhìn, bắt giác sững sờ, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ lão tặc Mạc Hùng này có thuật phân thân hay sao? Vừa khi ấy, Hồ Băng Ngọc đứng bên cất tiếng nói:

- Dân đệ, đó là lão đại Mạc Bản trong Đoạt Mệnh Song Thi, Dân đệ hãy cẩn thận.

Lòng quan thiết biểu hiện rất rõ qua lời nói của nàng.

Thì ra Đoạt Mệnh Song Thi Mạc Bản với Mạc Hùng nguyên là huynh đệ song sanh, trong hai người chỉ lão đại Mạc Bản trong mày cắt có một nốt ruồi đen cỡ hạt đậu, ngoài ra thấy đều giống hệt nhau, rất khó phân biệt.

Thế nhưng, kể từ khi Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên càn quét Thất Tinh Giáo, đã cắt đi chiếc tai phải của lão nhị Mạc Hùng, hai người mới có đặc điểm dễ phân biệt hơn.

Mạc Bân lúc ở ngoài xa mười trượng đã trông thấy em trai đang giao thủ với một người áo tím, theo lão nghĩ thì người có thể đương cự với huynh đệ mình, phóng mắt vô lâm hiện nay thật chẳng có nhiều, nên lão đình ninh người áo tím ấy ắt hẳn là kẻ tử đối đầu Thiết Thủ Thư Sinh khi xưa, nên người chưa hạ xuống đất đã lẳng không tung ra một chiêu phách không chừng uy lực kinh người.

Cũng may là lão lầm tưởng Trình Lập Dân là Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên nên đã đề cao cảnh giác, mới thoát khỏi một chiêu phản kích của Trình Lập Dân mà không thọ thương, nhưng cũng khiến lão hồn phi phách tán.

Nhưng sau khi hạ xuống đất, nhìn rõ diện mạo của Trình Lập Dân, lão cơ hồ không tin vào mắt mình, tên tiểu tử này mà có thể tiếp nổi một chiêu phách không chừng của mình ư? Vừa lúc ấy, lão nghe những lời nhắc nhở Trình Lập Dân của Hồ Băng Ngọc, mới vỡ lẽ quay sang Mạc Hùng hỏi:

- Lão nhị, tiểu tử này chính là Trình Lập Dân, đồ đệ của lão thất phu Từ Nguyên...

Trình Lập Dân vừa nghe đối phương buông lời xúc phạm đến ân sư, lập tức mặt bừng sát cơ, không chờ đối phương dứt lời, chàng quát to:

- Lão tặc, im mồm! “Choang” một tiếng lạnh lói, Tử Anh Kiếm đã ra khỏi bao, trở vào Mạc Bân, cao giọng nói:

- Khi xưa ân sư Trình mỗ đã hạ thủ lưu tình, lẽ ra các ngươi nên ăn năn hối cải mới phải...

Mạc Bân nhướng mày, gắt giọng ngắt lời:

- Tiểu cẩu người mà cũng xứng đáng dạy dỗ lão phu ư? Buông tiếng cười khẩy, nói tiếp:

- Lão thất phu Từ Nguyên mà “Hạ thủ lưu tình” thì đâu có danh hiệu là Thiết Thủ Thư Sinh. Mối hận hủy giáo khi xưa, bây giờ thu chút lợi tức ở tiểu cẩu người cũng tốt... Lão nhị, chúng ta hãy lấy mạng tiểu cẩu này trước, chẳng sợ lão thất phu Từ Nguyên không ra mặt.

Lời lẽ đã rất rõ ràng, định hai người liên thủ đối phó với Trình Lập Dân.

Mạc Hùng khi nãy bị Trình Lập Dân một chiêu đánh văng, huyết khí sôi sục, sau một hồi điều tức đã trở lại bình thường, nghe vậy liền cùng Mạc Bân thò tay vào ngực, lấy ra một cây ngọc địch nền trắng vân đỏ, dài cỡ hai thước giống hệt nhau, chậm chậm tiến đến gần Trình Lập Dân.

Hai lão ma đầu đã thành danh hồi trăm năm trước mà lại liên thủ đối phó với một mình Trình Lập Dân, đây quả là một trận đấu hi hữu trong vô lâm và hẳn cũng là một cuộc chiến sinh tử hết sức thảm khốc, nên bầu không khí hiện trường căng thẳng đến tột độ.

Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen không tự chủ được, từ từ tiến đến gần hiện trường.

Trình Lập Dân đối mặt với hai lão ma đầu ngang danh với ân sư, lòng tuy không khỏi có phần hồi hộp, nhưng qua việc lần lượt đối chưởng với hai lão ma đầu này khi nãy, chàng đã biết được đại khái công lực của đối phương, tự tin có thể đối phó nổi, nên chàng chỉ hồi hộp thôi chứ không bối rối. Vừa thấy Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen tiến đến gần, bất giác chau mày, trầm giọng nói:

- Sư tỷ, hai vị hãy lui ra! Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen nghe vậy liền chững bước.

Trình Lập Dân quét mắt nhìn hai lão ma đầu, cười lạnh lùng nói:

- Nếu hai vị thấy thế cô sức yếu, còn có thể gọi cả Hăng Nguyên Cát vào cuộc...

Bỗng nghe một tiếng quát vọng đến:

- Tiểu tử, ngươi điên rồi! Tiếp theo là một bóng xám hệt như nhện sa từ trên không hạ thẳng xuống, ra là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du.

Trình Lập Dân vội nói:

- Công Dã tiên bối đến thật đúng lúc! Thiên Huyền Thư Sinh chẳng màng đến lời nói của Trình Lập Dân, quay sang Đoạt Mệnh Song Thi cười khinh miệt nói:

- Da mặt của hai vị dường như càng ngày càng dày đấy! Mạc Hùng tức giận quát:

- Công Dã Du, người cho là bọn lão phu cậy lớn hiếp nhỏ, cậy đông hiếp yếu phải không? Thiên Huyền Thư Sinh mỉm cười:

- Khá khen cho người cũng tự biết rõ về mình! Mạc Bân nhướng mày, nghĩ nhanh:

- Nhân cơ hội này trừ khử lão tặc này trước cũng tốt! Đoạn bèn lạnh lùng nói:

- Công Dã Du, xem ra người cho là mình cao minh hơn tiểu tử này, vậy người hãy tiếp một chiêu liên thủ của bọn lão phu trước.

Thiên Huyền Thư Sinh tuy biết rõ mình không thể nào tiếp nổi một chiêu liên thủ của Đoạt Mệnh Song Thi, song vì thể diện, ông ta cũng chẳng thể không cắn răng đón nhận, vừa định...

Vừa lúc ấy, Trình Lập Dân tiếp lời:

- Giết gà đâu cần dao mổ trâu! Công Dã tiên bối, xin hãy đứng bên lược trận cho vân bối, chờ vân bối đánh đuổi hai lão ma đầu này xong, sẽ có điều hết sức quan trọng cần thỉnh giáo tiên bối.

Cùng lúc ấy, lão nhân áo đen cũng với chân khí truyền âm sơ lược kể với Thiên Huyền Thư Sinh về chuyện Trình Lập Dân vừa có kỳ ngộ và mới đây đã lần lượt đánh bại hai lão ma đầu này...

Thiên Huyền Thư Sinh bán tín bán nghi đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, chỉ thấy Trình Lập Dân ngoại trừ khí khái có phần vững vàng hơn trước, không còn gì khác lạ, bèn chau mày nói:

- Tiểu tử, đây không phải là chuyện đùa đâu! Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Khi nào vân bối không tiếp nổi, lúc ấy tiên bối hãy viện thủ cũng chẳng muộn...

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng y phục phát gió vang lên tứ phía, thoáng chốc đã xuất hiện hàng trăm nhân vật võ lâm.

Trình Lập Dân ngưng lời, quét mắt nhìn quanh, qua phục sức của những người mới hiện thân, rõ ràng họ đều là tinh anh của Thái Cực Giáo.

Thiên Huyền Thư Sinh quay sang Trình Lập Dân truyền âm nói:

- Tiểu tử, địch đông ta ít, chúng ta hãy chia nhau giải quyết hai lão ma đầu này trước, rồi đột phá vòng vây mới là thượng sách.

Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao từ trong đám đông giáo đồ Thái Cực Giáo bước ra, tay cầm lệnh kỳ cao giọng nói:

- Hai vị hộ pháp tối cao hãy nghe lệnh! Thái thượng có dụ, nơi đây rất có thể có cường địch của thái thượng năm xưa, xin hai vị hộ pháp tối cao tạm ứng phó, thái thượng sẽ đến trong chốc lát, đích thân xử lý.

Đoạn thu lệnh kỳ về, hướng về Đoạt Mệnh Song Thi khom mình xá dài và nói:

- Báo cáo hai vị hộ pháp tối cao, thái thượng bảo trong vườn hoang này rất có thể có kiến trúc dưới lòng đất, kính xin...

Mạc Hùng lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu biết rồi, địa thất sớm đã phát hiện...

Trình Lập Dân vừa trông thấy Vũ Văn Ngao, sớm đã mắt phún lửa, mặt hiện sát cơ, lạnh người đến trước mặt Vũ Văn Ngao, cười khẩy nói:

- Lão tặc, thật không ngờ lão lại dám đến đây nộp mạng! Vũ Văn Ngao thịt cười da không cười nói:

- Trình Lập Dân, khá khen cho người còn tự mệnh là nhân vật trong giới hiệp nghĩa, ngay cả đạo lý nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ cũng quên mất.

Không sai! Lúc Trình Lập Dân ở trong Bàn Thạch Bảo quả là đã tôn Vũ Văn Ngao làm sư phụ, cho dù đó là phụng mệnh Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, song luân lý sư đồ sao lại có thể từ bỏ...

Trình Lập Dân vừa mới ngó người Vũ Văn Ngao đã buông tiếng cười gằn, Thanh Minh Kiếm trong tay thi triển chiêu “Thần long bổ vũ”, tạo ra kiếm ảnh rợp trời, phủ chụp xuống đầu Trình Lập Dân và quát:

- Súc sanh vong ân phụ nghĩa, lão phu lấy mạng người trước! Thì ra đây là Vũ Văn Ngao cố ý nêu ra mối quan hệ sư đồ trong Bàn Thạch Bảo trước kia, để làm rối lòng Trình Lập Dân hầu thừa cơ hạ sát thủ.

Trình Lập Dân quả nhiên đã bị mắc lừa.

Chàng chưa kịp có quyết định xử lý thế nào về mối quan hệ ấy, đã bị phủ trùm trong lưới kiếm lạnh buốt của Vũ Văn Ngao.

Bằng vào công lực của Trình Lập Dân lúc này với ba chiêu kiếm pháp vừa học được của lão bà áo xanh, chàng vốn có thể dễ dàng phá giải chiêu kiếm của đối phương và giành lấy thế chủ động, song vì chàng tâm thần bất ổn, chẳng những công lực bị ảnh hưởng mà ngay cả ba chiêu kiếm mới học cũng quên khuấy.

Do đó, nhất thời chàng tay chân lúng túng, thoái lui lia lịa...

Thần Long Kiếm Pháp mà Vũ Văn Ngao thi triển vốn là tuyệt kỹ sư môn của Trình Lập Dân, vậy mà Trình Lập Dân lúc này không sao chống đỡ nổi, thật là chuyện lạ khó tin.

Tình trạng ấy chỉ có lão nhân áo đen là hiểu rõ nhất, ông thấy vậy, vội với chân khí truyền âm nói:

- Trình thiếu hiệp, mau trấn tĩnh tâm thần, tạm thời đừng nghĩ đến chuyện quá khứ, chế ngự lão tặc ấy trước rồi hẵng tính...

Trình Lập Dân nghe vậy, linh đài lập tức sáng suốt, liên tiếp tung ra hai chiêu kiếm, đánh tan lưới kiếm dày đặc, cất tiếng huýt vang, huy động Tử Anh Kiếm trong tay, tạo ra ánh tím rợp trời, phủ trùm toàn thân Vũ Văn Ngao.

Đó chính là tuyệt chiêu “Thần long đầu giáp” chuyên dùng để đối phó Thần Long Kiếm Pháp vừa học được của lão bà áo xanh.

Trình Lập Dân vừa thấy kiếm pháp mới học lại có uy lực đến vậy, bất giác vừa vui mừng vừa đau buồn, vui mừng là mình lại học được một pho kiếm pháp uy lực tuyệt luân, đau buồn là người truyền thụ cho mình pho kiếm pháp này đã vì truyền hết chân lực cho mình mà vĩnh viễn lìa xa nhân thế.

Nhưng tình thế lúc này không cho phép chàng có thời gian nghỉ ngơi, chàng vừa dần tăng chân lực hầu tăng cường uy lực của thần kiếm, vừa cao giọng nói:

- Vũ Văn Ngao, trước kia phải trái thế nào, chúng ta tạm không nói đến, hôm nay Trình mỗ cũng không sát hại người, nhưng phải trong vòng ba chiêu sanh cầm người...

Trong khi nói, ánh kiếm tỏa rộng, trong tiếng “vút vút” lạnh lói như văng vẳng có tiếng long ngâm, khí thế hung hãn, uy lực mạnh mẽ, khiến Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cũng không khỏi kinh ngạc thâm nhủ:

- Kiếm pháp này đâu phải là của Từ Nguyên! Đoạt Mệnh Song Thi cũng nghĩ nhanh:

- Nếu chờ đến khi tiểu tử này giải quyết xong Vũ Văn Ngao thì sẽ càng thêm phiền phức, chi bằng thừa cơ hội này hiệp lực trừ khử tiểu tặc này trước...

Trong lòng nghĩ vậy, bèn nháy mắt với nhau, bạch ngọc địch trong tay vung động, chia nhau từ hai phía lao tới tấn công, chiêu đã phát mới cười sắc lạnh nói:

- Lão bằng hữu, chúng ta cũng đừng nhàn rỗi chứ!

- Đúng vậy, chúng ta cũng phải động thủ rồi! Tiếng nói, kinh phong và bóng người cơ hồ cùng lúc phát ra, loáng cái đã đến, đón đầu Mạc Hùng bên trái, tức tốc triển khai một cuộc ác chiến, thì ra người ấy chính là người đàn bà áo vàng, bạn già của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du.

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du thấy huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi bất chấp thân phận, thừa lúc mình không phòng bị liên thủ ám toán, vừa mới lửa giận bùng dậy, thấy người bạn già đột nhiên đến nơi và đón đầu động thủ với Mạc Hùng, bất giác tinh thần phấn chấn, vừa vung chưởng nghênh chiến với Mạc Bân, vừa cười to nói:

- Người thật càng già càng vô tích sự, lại giống như phường vô lại giở trò ám toán...

“Vù vù” hai chưởng, bức bách Mạc Bân thoái lui ba bước, đồng thời cao giọng nói:

- Thái Vân, chúng ta tốc chiến tốc quyết, không thể để cho tuổi trẻ hậu bối tranh trước...

Bỗng nghe Trình Lập Dân quát to:

- Nằm xuống! Hai lần ánh kiếm xanh và tím vụt tắt, chỉ thấy Trình Lập Dân xách ngược Vũ Văn Ngao trong tay, ném về phía Hồ Bằng Ngọc và nói:

- Tỷ tỷ, đón lấy! Trong gió mưa mịt mù, một bóng người như thiên mã hành không lướt đến, lẳng không vướn tay, ôm lấy thân người Vũ Văn Ngao đang bay về phía Hồ Bằng Ngọc, đồng thời quát to:

- Tất cả dừng tay! Dứt lời người đã hạ xuống đất, ra là Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo.

Tiếng quát của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên hết sức oai nghiêm, khiến cuộc ác chiến giữa vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh với Đoạt Mệnh Song Thi ngưng ngay tức khắc.

Toàn trường không một tiếng động, Hồ Bằng Ngọc ngơ ngẩn bối rối, Trình Lập Dân đứng thừ ra tại chỗ, người đàn bà áo vàng mất ánh thần quang, chòng chọc nhìn đối phương. Thiên Huyền Thư Sinh càng lạ kỳ hơn, trên mặt ông ta đầy vẻ yêu lẫn hận, đôi mắt như phủ lên một lớp sương mù, thân người nhẹ nhè run rẩy...

Trong khoảng khắc ấy, ngoại trừ tiếng gió vù vù, tiếng mưa tí tách, toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng như không hề có một người sống.

Hồi lâu sau, Thiên Huyền Thư Sinh buông tiếng thở dài, rồi cười khẩy nói:

- Trầm Tố Quyên, còn nhận ra kẻ này không? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên sớm đã chậm rãi giải khai huyết đạo cho Vũ Văn Ngao, nghe vậy bĩu môi nói:

- Công Dã Du, đừng nói tôn giá chỉ hiệu xưng Thiên Huyền Thư Sinh, cho dù tôn giá có thể vạn huyền hay trăm vạn huyền, bốn nhân cũng nhận ra được như thường.

- Thiên huyền vạn huyền, đó là chuyện quá khứ, bây giờ ở trước mặt thị chính là mặt thật của lão phu, từ nay lão phu sẽ không dùng đến thuật dị dung nữa.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đưa tay vén tóc, chậm rãi nói:

- Chuyện đó... đâu liên can đến bốn nhân! Thiên Huyền Thư Sinh buông tiếng cười khẩy, nghiêng răng cắn hận nói:

- Thị nói thật nhẹ nhàng, những vết nhằn trên mặt và mái tóc bạc của lão phu vì sao mà có?

- Đã từng tuổi này rồi, còn nhắc đến chuyện xa xưa làm gì? Vả lại, tôn giá hiện nay chẳng phải vẫn sống tốt hay sao?

- Thị có biết sức mạnh gì đã kích lệ lão phu sống đến nay không?

- Bốn nhân đâu phải giun sán trong bụng tôn giá, làm sao biết được tâm sự của tôn giá kia chứ? Thiên Huyền Thư Sinh nghiêng răng:

- Yêu phụ! Cho thị biết, chính là sức mạnh phục thù đã giúp cho lão phu sống đến nay, lão phu phải chính tay móc lấy tim gan của thị, để xem là màu gì...

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khúc khích:

- Tim gan của bốn nhân có sẵn đây, chỉ sợ là tôn giá không đủ can đảm đến móc đó thôi! Tuy nhiên, bốn nhân có thể tự động cho tôn giá biết, tim của bốn nhân có thể là màu đen, nhưng gan thì không khác người thường...

Hai người này, một thì nghiêng răng cắn hận, muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, còn một thì thản nhiên cười nói, chẳng chút bận tâm. Tình cảnh ấy vốn đã khiến người khó hiểu, cuộc đối thoại lại càng khiến

người mạc trác cao thâm, khiến những người hiện diện thấy đều quên mất cục diện căng thẳng lúc này, tập trung hết tâm trí suy đoán mối quan hệ giữa hai người.

Thiên Huyền Thư Sinh nghiêm mặt nói:

- Trầm Tổ Quyên, chớ đánh trống lảng! Lão phu hỏi thị một điều, có dám trả lời đúng sự thật không?
- Trầm Tổ Quyên này bình sanh chưa có điều gì không dám làm, càng không có lời gì không dám nói. Tuy nhiên, phải xem điều tôn giá hỏi, bổn nhân có thích trả lời hay không, giờ tôn giá hỏi đi! Thiên Huyền Thư Sinh nhấn mạnh giọng:
- Có người nói thị không phải là Trầm Tổ Quyên, đúng hay không? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên cười:
- Kẻ khác có thể hoài nghi bổn nhân như vậy, nhưng nếu tôn giá... nhất là đã gặp mặt rồi mà tôn giá cũng còn hoài nghi bổn nhân thì thật là chuyện nực cười! Thiên Huyền Thư Sinh chú mắt nhìn nhất cử nhất động, từng lời nói và nụ cười của đối phương, dường như muốn qua đó mà cởi mở nghi vấn trong lòng.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên chậm rãi nói tiếp:

- Công Dã Du, chuyện giữa hai ta mai này hãy còn rất nhiều thời gian để giải quyết, giờ tạm đừng nói nữa... Đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, giọng oai nghiêm nói:
- Trình Lập Dân, lão thân có vài điều muốn hỏi ngươi, ngươi phải trả lời đúng sự thật! Trình Lập Dân giọng lạnh nhạt:
- Phải xem tôn giá hỏi về vấn đề gì mới được!
- Ngươi đến vườn hoang này để làm gì?
- Tôn giá không có quyền hỏi!
- Vị cô nương kia là gì của ngươi?
- Chưa tiện phụng cáo!
- Còn người toàn thân bùn đất kia là ai?
- Không biết! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên dường như hàm dưỡng rất cao, bị liên tiếp xối cho ba gàu nước lạnh mà cũng chẳng chút tức giận, trái lại còn cười nói:
- Thôi được, ba điều ấy kể như là lão thân chưa từng hỏi vậy! Đoạn nghiêm mặt nói tiếp:
- Trình Lập Dân, hãy nghe cho rõ câu hỏi thứ tư này liên quan đến sự sống chết của năm người các ngươi, trước khi trả lời, ngươi hãy cân nhắc cho kỹ.

Trình Lập Dân vẫn lạnh lùng nói:

- Điều có thể trả lời, dĩ nhiên là Trình mỗ nói đúng sự thật, còn điều không thể trả lời, tôn giá uy hiếp cũng vô dụng.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên nhấn mạnh giọng:

- Trong vườn hoang này có địa thất phải không?
- Đúng vậy!
- Trong có một lão bà áo xanh cư trú phải không?
- Vâng!
- Thiếu nữ kia chính là đồ đệ của bà ta phải không?
- Không sai, tôn giá đã biết rõ thế này, hà tất phải phí nhiều miệng lưỡi hỏi Trình mỗ làm gì? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên cười khanh khách:
- Hỏi thử thì có hề gì, chẳng qua lão thân muốn chứng thực nghi vấn trong lòng mà thôi... Lão bà ấy giờ đang ở trong địa thất phải không? Trình Lập Dân cơ hồ buột miệng nói:

- Lão nhân gia ấy đã chết rồi!

-oOo-

30. C 30

- Tôn giá đã đến quá muộn rồi! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thoáng nhú mày:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

- Tôn giá không biết tự suy nghĩ (mắt 2 trang, quyển 8 trang 54

- 55) nào? Mạc Hùng vội tiếp lời:

- Chưa đầy nửa giờ! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên lạnh lùng:

- Lâu vậy mà các người không giải quyết nổi tên hậu sinh này...

Liếc mắt nhìn Thiên Huyền Thư Sinh và người đàn bà áo vàng, lòng biết có hai người này hiện diện, cũng chẳng thể trách như vậy, bèn ngưng lời, lăm bắm một mình:

- Xem ra sự suy đoán vừa rồi của ta vẫn có khả năng từ sáu phần trở lên...

Đoạn cất cao giọng, chú mắt hỏi:

- Cửa vào địa thất ở đâu? Mạc Hùng vội đáp:

- Ở dưới gầm bàn đá trong đình! Trình Lập Dân tuy không biết vì sao lão bà áo xanh lại truyền hết toàn thân chân lực cho mình để đến đổi mất mạng, nhưng khi chưa rõ sự thật, dẫu sao bà ấy cũng có ơn với mình, nay hài cốt chưa lạnh, đâu thể để cho người quấy nhiễu. Hơn nữa, qua tình hình lúc này có thể suy đoán, giữa Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên với lão bà áo xanh hẳn là có thâm thù đại hận gì đó và Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên dường như rất ngăn sợ lão bà áo xanh, hiện địch mạnh ta yếu, nếu giữ được bí mật về cái chết của lão bà áo xanh, ít nhiều cũng có tác dụng dọa ngăn đối phương.

Lúc này Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên như đã quyết tâm xuống dò thám địa thất, mà mình thì phải hết sức ngăn cản, mắt thấy một cuộc đại chiến khó thể tránh khỏi...

Nghĩ vậy, chàng liền với chân khí truyền âm hướng về Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du nói:

- Công Dã tiên bối, người ở dưới địa thất có quan hệ sâu đậm với tiên bối, bây giờ chúng ta cần phải ngăn cản...

Truyền âm chưa dứt, bỗng quát to:

- Đứng lại! Bóng người nhấp nhোáng, đã đứng bên cạnh bàn đá trong đình.

Thì ra lúc này Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đã bảo hai huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi đi vào trong đình.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thấy vậy, cười khẩy nói:

- Châu chấu cản xe! Trình Lập Dân, người có đỡ nổi một chiêu của một trong hai người đó không? Yêu phụ này nằm mơ cũng chẳng ngờ công lực của Trình Lập Dân chỉ trong một đêm đã tinh tiến gấp nhiều lần, và y thị cũng chưa được chứng kiến việc đối chưởng giữa Trình Lập Dân với huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi lúc này, còn thủ hạ thì chưa có thời gian kể rõ với y thị, nên y thị nói như vậy cũng chẳng có gì là quá đáng.

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đỡ không nổi thì sao? Đỡ nổi thì sao? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cơ hồ không suy nghĩ, buột miệng nói:

- Đỡ không nổi thì khỏi phải nói, chỉ cần người đỡ nổi một chiêu thì chuyện hôm nay tạm bỏ qua, lão thân lập tức đi khỏi đây ngay! Trình Lập Dân thầm thở phào một hơi dài, lòng nhẹ nhõm, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng nói:

- Tôn giá không hối hận chứ? Thật ra Trình Lập Dân đã cân nhắc tình thế lúc này, địch mạnh ta yếu, nếu đôi bên động thủ, bằng vào võ công của chàng với vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh, chẳng khó thoát khỏi vòng vây, nhưng lão nhân áo đen với Hồ Bằng Ngọc thì chưa chắc.

Trong khi hãy còn một nhân tố chủ yếu khác nữa là chưa rõ vì lẽ gì lão bà áo xanh lại truyền hết toàn thân chân lực cho chàng và giữa lão bà áo xanh với Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thật ra có thù oán gì? Với võ công của chàng hiện nay, nếu hành động một cách mù quáng, rất có thể sẽ vô tình gây nên sự xung đột nghiêm trọng hơn.

Như vậy, cách tốt nhất lúc này là mở xem di thư của lão bà áo xanh hầu cớ mở nghi vấn trong lòng, sau đó sẽ tùy cơ ứng biến mới là thượng sách, còn về cuộc chiến hồ đồ lúc này, nếu tránh được thì càng tốt.

Thế nên, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên lời vừa nói ra, chàng liền bồi thêm một câu để ràng buộc y thị.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đã không biết nhân tố kể trên, càng không ngờ Trình Lập Dân tuổi còn trẻ mà cũng biết dùng cơ trí, nghe vậy, y thị chẳng chút nghi ngại cười nói:

- Lão thân là người thế nào, lời đã nói ra mà có thể không kể...

Trình Lập Dân mỉm cười ngắt lời:

- Vậy thì tốt! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên quay sang Mạc Bân nói:

- Mạc lão đại hãy tiến lên đi! Nhớ lấy, chạm đến là ngưng, đừng làm hấn tổn thương! Yêu phụ này quả là thật lòng thương mến Trình Lập Dân, nhưng y thị chẳng ngờ là mình đã lầm đối tượng.

Chỉ nghe Trình Lập Dân cao giọng nói:

- Một người không được đâu, cả hai cùng tiến lên thì hơn! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên bắt giác biến sắc mặt, tức giận nói:

- Tiểu tử thói tha, những lời ấy thốt ra từ miệng quỷ sư phụ của người còn là ngông cuồng quá mức, người mà cũng xứng đáng...

Y thị chưa dứt lời, nhưng huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi tự biết một người khó mà đối phó nổi Trình Lập Dân, đã cùng nháy mắt ra hiệu nhau, chọn sẵn vị trí liên thủ hợp kích, một mặt do Mạc Hùng lên tiếng nói:

- Báo cáo thái thượng, hãy để cho huynh đệ lão phu thành toàn tâm nguyện của tiểu tử này! Dứt lời, cũng chẳng màng Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đồng ý hay không, lập tức quay sang Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, xuất chiêu đi! Trình Lập Dân ung dung giắt Thanh Minh Kiếm đã đoạt của Vũ Văn Ngao lên vai, mỉm cười nói:

- Hai vị sao chóng quên vậy, quý thái thượng chẳng phải bảo Trình mỗ tiếp một chiêu của hai vị là gì? Nếu Trình mỗ xuất chiêu trước, vậy thì sẽ trở thành hai vị tiếp một chiêu của Trình mỗ rồi còn gì? Đoạt Mệnh Song Thi lòng tuy rất tức giận, nhưng hai người đã từng lĩnh giáo công lực siêu tuyệt của đối phương, biết nếu không ứng phó một cách thận trọng, rất có thể thanh danh một đời sẽ bị hủy trong tay tiểu bối này, nên chẳng màng đến những lời mai mỉa của Trình Lập Dân, cùng hít sâu một hơi không khí, vận công lực vào hai tay, chỉ nghe khớp xương kêu răng rắc, bạch ngọc địch trong tay chưa vận động mà đã phát ra một chuỗi âm thanh kỳ lạ, hiển nhiên hai lão ma đầu này đã đề tụ đến mười hai thành công lực.

Trình Lập Dân đối mặt với hai lão ma đầu khét tiếng võ lâm, cho dù chàng miệng nói ung dung, nhưng thật ra thì một chút cũng không dám khinh xuất, cũng đề tụ công lực đến mức tối đa.

Chỉ thấy trên mặt chàng thoáng hiện hào quang, đôi mắt sáng rực như hai ngọn đèn trong đêm tối, trên Tử Anh Kiếm ánh tím chuyển động, hàn quang trên mũi kiếm vươn dài ra đến hơn hai thước.

Khí thế ấy, đôi bên chưa động thủ mà đã khiến mọi người hiện diện thấy đều cảm thấy ngạt thở.

Ngay khi nguy cơ sắp sửa bùng nổ, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên bỗng lớn tiếng quát:

- Ngưng! Ba người đang gườm nhau cùng lúc ngự kinh, thở phào một hơi dài, tâm trạng những người bàng quang cũng cùng lúc nhẹ nhõm.

Trình Lập Dân đưa mắt nhìn Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, lấy làm lạ hỏi:

- Sao lại bảo ngưng? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thở dài:

- Chiêu này miễn đi thôi!

- Tại sao?

- Kể như ngươi đã tiếp một chiêu rồi! Trình Lập Dân bĩu môi:

- Tôn giá thật không hổ là thái thượng giáo chủ, khá là hào phóng đấy! Thì ra khi Trình Lập Dân đề tụ công lực đến cực độ, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thấy bề ngoài kinh người của Trình Lập Dân, đã biết Đoạt Mệnh Song Thi chắc chắn không phải là đối thủ của chàng, vừa lúc ấy Bát Chỉ Thần Đà Hằng Nguyên Cát cũng với chân khí truyền âm kể sơ lược với y thị về việc công lực đột nhiên tinh tiến vượt bậc của Trình Lập Dân, nên y thị mới kịp thời lên tiếng ngăn lại.

Lúc này, y thị cũng chẳng màng đến những lời mai mỉa của Trình Lập Dân, khoát tay ra sau và trầm giọng nói:

- Hãy lui về hết đi! Chốc lát sau, bọn giáo đồ thủ hạ của y thị đã rút đi hết, chỉ còn lại y thị với huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi.

Sau đó, y thị nhìn Trình Lập Dân, thở dài náo nuột nói:

- Trình Lập Dân, trong lòng ngươi có còn vị sự mẫu này hay không? Trình Lập Dân nhặt giọng:

- Trước khi tôn giá sửa đổi tác phong và nghi vấn trong lòng Trình mỗ chưa được giải đáp, vấn đề ấy chưa thể nói đến.

- Trong lòng ngươi còn nghi vấn gì vậy?

- Bản thân Trình mỗ cũng không biết, nhưng theo trực giác của Trình mỗ thì việc này có rất nhiều nghi vấn, không sao hiểu được.

- Có thể nói ra chút ít nghe thử không?

- Không cần thiết!

- Đừng cố chấp như vậy! Trình Lập Dân, biết đâu lão thân có thể giải đáp phần nào những nghi vấn của ngươi.

- Hai tiếng “có thể” mong manh quá, đa tạ! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên khẽ thở dài:

- Hay cho một tiểu tử ương ngạnh, xem ra ngươi chẳng những đã kế thừa y bát của Từ Nguyên, mà còn kế thừa luôn cả cá tính ương ngạnh của ông ta...

Trình Lập Dân lạnh lùng ngắt lời:

- Đã đến lúc tôn giá thực hành lời hứa rồi đó!

- Lão thân đã hứa là nhất định thực hành, nhưng lão thân hãy còn vài điều muốn hỏi ngươi.

- Xin hãy chọn những điều quan trọng mà hỏi!

- Lão bà áo xanh dưới địa thất đã nói những gì với ngươi?

- Chưa tiện phụng cáo!

- Có lẽ cho đến bây giờ ngươi còn chưa biết rõ lai lịch của lão bà áo xanh ấy, đúng chẳng? Trình Lập Dân thành thật gật đầu:

- Đúng vậy! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên quay sang Hồ Băng Ngọc hỏi:

- Tiểu nha đầu, hẳn là người cũng không biết lai lịch của lệnh sư, đúng chẳng? Hồ Băng Ngọc với giọng lạnh tanh “Ừm” một tiếng, kể như là đã trả lời.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thở phào như trút được gánh nặng, trên mặt thoáng qua một tia sát cơ khó có thể phát giác, trầm giọng nói:

- Được rồi, các người đi đi! Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Bọn này đi ư?

- Không sai!

- Còn tôn giá?

- Lão thân phải ở lại đây gặp gỡ vị lão bà áo xanh kia! Trình Lập Dân cười khinh:

- Đó chính là cách thực hành lời hứa của một người có thân phận như tôn giá sao? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thản nhiên:

- Khi này lão thân chỉ nói là “tạm bỏ qua”, bây giờ tha cho các người đi, đâu kể được là nuốt lời bội tín! Trình Lập Dân cười khẩy:

- Để cho bọn này đi ư? Trình mỗ tự mình không biết “đi”, còn phải tôn giá “tha cho” đi ư? Hừ! Khi này tôn giá đã nói là “lập tức rời khỏi đây”, rồi bây giờ lại tự nuốt lời ư? Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên tức giận:

- Trình Lập Dân, người có biết vì sao lão thân đã bao phen dễ dãi với người không? Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Không biết! Cũng không muốn biết và càng không cần biết!

- Thành thật cho người biết, chẳng qua là lão thân xem trọng tư chất hiếm có của người mà thôi, nếu người tự không biết điều, hừ! Hôm nay người muốn đi khỏi đây cũng chẳng thể được.

Trình Lập Dân nhướng mày, thách thức:

- Được, vậy thì bọn này đi trước...

Hồ Băng Ngọc bỗng truyền âm ngắt lời:

- Dân đệ, không nên hiếu thắng như vậy, chúng ta phải tìm hiểu rõ sự thật trước, hãy rời khỏi đây rồi hẵng tính...

Ý của Trình Lập Dân vốn cũng là trước khi chưa rõ sự thật, tránh được một trận ác chiến mới là thượng sách, nhưng Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đột nhiên nuốt lời bội tín và còn buông lời khinh mạn, khiến chàng không sao nhẫn nhịn nổi, định mạo hiểm quyết chiến một phen, giờ nghe Hồ Băng Ngọc nhắc nhở, bèn thừa thế đổi lời:

- Vậy thì bọn này đi trước, xin tạm biệt! Đẳng nào món nợ này sớm muộn gì cũng phải thanh toán, muộn vài hôm cũng chẳng hề gì.

Chàng đổi lời thật đúng lý đúng lẽ, không chút sơ hở.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên vẻ mặt có phần thư giãn nói:

- Ừm! Vậy mới là một tuấn kiệt thức thời vụ chứ!

- Nhưng trước khi rời khỏi đây, Trình mỗ còn phải cùng Hồ cô nương xuống dưới địa thất một phen.

- Bao lâu?

- Chừng nửa khắc là đủ! Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên chòng chọc nhìn Trình Lập Dân một hồi, mới lạnh lùng nói:

- Liệu các người cũng chẳng gỡ ra được trò trống gì. Được, đi đi! Trình Lập Dân ngoắc Hồ Băng Ngọc đến gần bên, sau đó quay sang vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh với lão nhân áo đen nói:

- Xin nhờ ba vị lão nhân gia tạm canh chừng cửa vào địa thất này, trong vòng nửa khắc, chúng vân bối nhất định trở lên.

Thiên Huyền Thư Sinh chau mày:

- Hôm nay thật làm cho lão phu hồ đồ, cái trò bí ẩn này của các người bao giờ mới phơi bày ra đây hả? Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc nối tiếp nhau đi xuống địa thất, chàng ngoảnh lại mỉm cười nói:

- Sau khi chúng ta rời khỏi đây sẽ biết...

Hai người trở xuống địa thất, lấy ba bức di thư của lão bà áo xanh ra, ngoài ra còn có một lá thư khác, trên viết:

- “Hãy kéo vòng sắt bên cửa xuống, thạch thất này sẽ phong bế ngay, đừng động đến di thể của lão thân, hãy để lão thân vĩnh viễn an nghỉ tại đây”.

Hồ Bằng Ngọc nghĩ đến công ơn dưỡng dục mười mấy năm dài của ân sư, mình chưa báo đền muôn một nay bỗng ngàn thu vĩnh biệt, bất giác nước mắt chảy dài, cúi xuống bỗng lấy thi thể của lão bà áo xanh, đặt nằm lên giường, ôm chầm lấy khóc lóc thảm thiết, không nỡ xa rời.

Trình Lập Dân cũng mắt ngập lệ, nhưng cố nén không để tuôn trào và dịu giọng nói:

- Tỷ tỷ, đi thôi! Ngừng một chút, Trình Lập Dân nói tiếp:

- Tỷ tỷ, việc quan trọng nhất bây giờ là hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của lão nhân gia ấy, hiện chúng ta hãy còn trong vòng vây của kẻ địch, hãy sớm rời khỏi đây thì hơn, đừng để lão nhân gia ấy ở chốn suối vàng không yên...

Hồ Bằng Ngọc nước mắt ràn rụa đứng lên, rồi lại quỳ xuống đất.

Trình Lập Dân cũng theo sau quỳ xuống, hai người cùng cung kính lạy bốn lạy.

Sau đó, Hồ Bằng Ngọc đi sang một gian thạch thất khác, chỗ ở của nàng, thu xếp y phục làm thành một tay nải đeo lên vai, đưa mắt nhìn lão bà áo xanh lần cuối và lẩm nhẩm nói:

- Sư phụ hãy yên nghỉ, Ngọc nhi với Dân đệ nhất định sẽ khắc phục mọi gian khó, hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của lão nhân gia...

Đoạn hai người lại cùng lạy thêm một lạy, sau đó ra khỏi cửa đá. Trình Lập Dân tiện tay kéo mạnh chiếc vòng sắt ở bên cửa, tiếng kèn kẹt lập tức vang lên, rồi “ầm” một tiếng vang dội, một cửa sắt đã bít kín thạch thất.

Trình Lập Dân vận kim cương chỉ lực, vung tay viết nhanh, chỉ thấy sắt vụn tung bay, thoáng chốc trên cửa sắt đã hiện ra hai giòng chữ như rồng bay phượng múa và sâu hơn tấc: “Tiên ân sư vô danh thị chi mộ! Đệ tử Hồ Bằng Ngọc và Trình Lập Dân kính lập!”.

Hồ Bằng Ngọc tình tứ liếc mắt nhìn Trình Lập Dân, rồi liền nối tiếp nhau đi lên.

Bên ngoài mưa gió vẫn như trước.

Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc vừa lên khỏi hang động, một làn mưa ập đến, lập tức che phủ dấu lệ trên mặt Hồ Bằng Ngọc.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên ánh mắt sáng quắc quét trên mặt hai người, lạnh lùng hỏi:

- Trình Lập Dân, khi nãy người có nói là lão thân đã đến quá muộn, đó là nghĩa gì? Trình Lập Dân cũng lạnh lùng đáp:

- Không bao lâu tôn giá sẽ rõ! Đoạn quay sang vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh nói:

- Hai vị tiền bối, chúng ta đi thôi! Năm người thi triển khinh công phóng đi, phía sau vọng theo tiếng của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khẩy nói:

- Chẳng sợ tiểu tử ngươi trốn lên trời...

Nhóm Trình Lập Dân năm người lúc sắp vào đến thành Trường Sa thì đã là giờ Ngọ.

Mưa gió tầm tã, người đi đường thưa thớt, tuy gần náo thị, nhưng hết sức tiêu điều.

Khi sắp đến gần cổng thành, lão nhân áo đen bỗng phóng đi nhanh hơn, đến bên Trình Lập Dân, thấp giọng nói:

- Lão hủ không tiện đi chung với các vị, giờ xin cáo từ! Trình Lập Dân thoáng ngần người:

- Vâng, tiền bối hãy bảo trọng!

- Có tin tức gì, lão hủ sẽ tìm cách báo với thiếu hiệp bất cứ lúc nào! Đoạn quay người, dọc theo tường thành phóng đi về hướng đông.

Hồ Băng Ngọc tò mò hỏi:

- Dân đệ, người đó thật ra là ai vậy? Trình Lập Dân khẽ thở dài:

- Đệ cũng không biết, nhưng đệ đã bao phen chịu ơn ông ấy rồi...

Bỗng nghe Thiên Huyền Thư Sinh lẩm bẩm:

- Thật là tà môn...

Lúc này, phía trước cách chừng một trượng có hai hòa thượng áo vàng vóc người cao to, da mặt hồng hào đang sải bước đi vào một khách điểm sang trọng có tên là Hồng Thăng.

Hai hòa thượng áo vàng ấy vốn chẳng có gì khác lạ, điều lạ là họ đi trong mưa mà toàn thân không hề ướt, như là có một chiếc áo mưa vô hình phủ khắp người vậy.

Thiên Huyền Thư Sinh thấy vậy bất giác ngưng lời, nhưng liền buông tiếng cười khẩy, nói tiếp:

- Tiểu tử, chúng ta cũng vào khách điểm Hồng Thăng ấy, mua bộ y phục thay và ăn no rồi hẵng tính.

Trình Lập Dân ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối biết hai vị hòa thượng đó ư? Thiên Huyền Thư Sinh trợn mắt:

- Lão phu không biết, chả lẽ người biết? Trình Lập Dân cười gượng:

- Vậy họ là ai?

- Là bạn thân của sư phụ người! Thiên Huyền Thư Sinh đặc biệt nhấn mạnh tiếng “thân” trong hai tiếng “bạn thân”.

Trình Lập Dân vừa mới ngó người, họ đã nối tiếp nhau đi vào trong khách điểm.

Thiên Huyền Thư Sinh nói tiếp:

- Tiểu tử, đừng hỏi nữa, lát nữa sẽ nói! Tiện tay móc ra một nén vàng mười lạng, đưa cho gã điểm tiểu nhị đang tươi cười đến đón tiếp và nói:

- Cho hai gian thượng phòng, tốt nhất là độc viện...

Hồ Băng Ngọc bỗng xen lời:

- Không, cho ba gian thượng phòng...

Điểm tiểu nhị vội khom mình nói:

- Dạ... Tiểu thư... ba gian thượng phòng... cũng đúng là độc viện...

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du ra tay một cái là mười lạng vàng, khách hào phóng thế này thật chẳng dễ gặp, chẳng trách điểm tiểu nhị mừng đến độ lú lờ nói lắp bắp.

Thiên Huyền Thư Sinh quét mắt nhìn quanh, hạ thấp giọng nói:

- Còn phải ở kế bên hai hòa thượng áo vàng khi nãy nữa đấy! Điểm tiểu nhị thật thông minh, nói là hiểu ngay, cũng hạ thấp giọng nói:

- Bẩm lão nhân gia, thật là trùng hợp, ba gian thượng phòng đó chính là ở kế cận phòng của...

Thiên Huyền Thư Sinh cao giọng ngắt lời:

- Tốt lắm! Bây giờ người hãy nhớ kỹ vóc người và màu áo của bọn ta, lập tức đi mua về, nhanh lên! Điểm tiểu nhị vàng dạ lia lịa, lập tức bảo một phổ kỵ khác đưa bốn người đến một tiểu viện riêng lẻ.

Đó là một độc viện gồm một sảnh bốn phòng, hai phòng tối và hai phòng sáng, rất trang nhã yên tĩnh, bày trí sang trọng, hẳn là dành cho các quan viên phú hào, chỉ cách độc viện của hai hòa thượng áo vàng ở bên trái một bức tường thấp.

Hai vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cùng ở gian phòng tối bên phải, Trình Lập Dân ở gian phòng sáng, Hồ Băng Ngọc một mình ở gian phòng sáng bên phải, dụng ý của sự phân chia này rất rõ ràng, dĩ nhiên là nhằm theo dõi hai hòa thượng áo vàng.

Đúng là có tiền mua tiên cũng được, nửa giờ sau, mọi người đã tắm rửa xong, thay y phục mới và ăn uống no nê.

Sau khi điểm tiểu nhị mang trà đến, Thiên Huyền Thư Sinh mắt nhìn Trình Lập Dân, nghiêm túc nói:

- Lão phu vốn dĩ nóng lòng muốn biết người định thỉnh giáo lão phu điều quan trọng gì, nhưng chúng ta đã vất vả cả đêm, rất có thể tối nay còn có sự cố, giờ mỗi chúng ta hãy điều tức hai giờ, mọi sự chờ sau buổi ăn tối hằng tinh.

Trình Lập Dân chưa kịp tiếp lời, người đàn bà áo vàng đã nghiêm mặt nói:

- Xem ra lão càng ngày càng hồ đồ rồi, nơi đây nằm trong phạm vi thể lực của Thái Cực Giáo, có thể nói là cường địch bao quanh, nếu chúng ta cùng lúc vận công điều tức, vạn nhất có kẻ địch ám toán, hậu quả sẽ như thế nào? Thiên Huyền Thư Sinh cười:

- Thái Vân, ta chưa nói hết mà! Sao cứ bắt lỗi bắt phải ta hoài vậy?

- Lão còn muốn nói gì nữa?

- Lẽ dĩ nhiên là nhờ phu nhân thi thố tuyệt kỹ đặc ý của mình rồi! Người đàn bà áo vàng mỉm cười:

- Thật không ngờ lão cũng có ngày nhờ đến cái trò xoàng xĩnh của ta...

Vừa nói vừa chậm rãi đứng lên, sử dụng ngay những bàn ghế trong sảnh sắp bày thành một vị trí, thoát nhìn rất là bừa bộn, song đó chính là một trận pháp kỳ môn ảo diệu khôn cùng.

Trình Lập Dân thấy vậy thâm nhủ:

- Người đàn bà này xem ra còn giỏi trận pháp hơn Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh rất nhiều, nhưng từ khi vào khách điểm mình đã mấy lần thỉnh giáo Thiên Huyền Thư Sinh về danh tánh và lai lịch của bà ta, nhưng Thiên Huyền Thư Sinh luôn cười đánh trống lảng, thật ra bà ta là...

Chàng nghĩ chưa dứt, người đàn bà áo vàng đã cất tiếng nói:

- Hai người hãy nghe đây, chưa được chỉ dẫn, tuyệt đối không được tự ý ra vào cửa lớn này. Bây giờ, hai người hãy đi nghỉ, bữa ăn tối sẽ gặp lại.

Trình Lập Dân bởi nóng lòng cởi mở nghi vấn trong lòng, rất muốn lập tức lấy di thư của lão bà áo xanh ra xem, nhưng chàng cũng nghĩ đến, tình tiết trong di thư hẳn là rất phức tạp, rất có thể ảnh hưởng đến tâm trạng người xem, trong khi lúc này quả như vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh đã nói, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, con người dầu sao cũng là con người, bất luận võ công cao thâm đến mấy, sau một đêm vất vả cũng cần phải ngơi nghỉ...

Thế là, chàng cố dẫn lòng, đứng lên cùng Hồ Băng Ngọc cáo từ vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh.

Người đàn bà áo vàng theo sau đi ra ngoài tiểu viện, gọi điểm tiểu nhị đến, nghiêm khắc dặn dò, trước lúc lên đèn, nếu không được gọi, tuyệt đối không được bước chân vào trong viện. Điểm tiểu nhị rú rít vàng dạ lui đi.

Thời gian hai giờ nhanh chóng qua đi.

Mưa gió đã ngưng, màn đêm đã phủ trùm mặt đất, nhưng tiểu viện này tối mịt, hoàn toàn yên lặng, không hề có một tiếng động.

Lại một hồi lâu, Trình Lập Dân đã hành công xong, mở mắt ra, bắt giác kinh ngạc kêu lên:

- Ủa! Tỷ tỷ...

Thì ra Hồ Băng Ngọc đang ngồi bên cạnh chàng, trong phòng tuy không có đèn, nhưng Trình Lập Dân vẫn trông thấy rõ đôi mắt ngập đầy tình tứ của Hồ Băng Ngọc đang nhìn mình.

Hồ Băng Ngọc hé môi cười:

- Tỷ tỷ không làm sao yên lòng được, chỉ gượng gượng ngồi được nửa giờ là sang đây...

- Vậy... sao tỷ tỷ không nằm trên giường nghỉ ngơi thêm? Hồ Băng Ngọc cúi đầu khẽ nói:

- Tỷ tỷ... không yên tâm về sự an toàn của Dân đệ...

Cử chỉ đơn giản, lời nói bình thường, nhưng hàm chứa tình ý rất chân thành.

Trình Lập Dân bắt giác nghe lòng xao xuyến, môi mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Ngay khi ấy, ánh lửa lóe lên, vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh chậm bước đi vào, theo sau là điểm tiểu nhị tay cầm đèn đến.

Người đàn bà áo vàng ngoảnh lại điểm tiểu nhị nói:

- Hãy mang rượu và thức ăn vào đây! Điểm tiểu nhị vâng dạ lui đi, Thiên Huyền Thư Sinh mắt nhìn Trình Lập Dân trịnh trọng nói:

- Tiểu tử, đêm nay e khó tránh khỏi một trận huyết chiến, ngươi hãy cho đại thẩm mượn tạm Thanh Minh Kiếm đã đoạt của Vũ Văn Ngao.

Trình Lập Dân hai tay trao kiếm cho người đàn bà áo vàng và hỏi:

- Hai hòa thượng áo vàng kia rất khó đối phó phải không? Thiên Huyền Thư Sinh đáp:

- Hai hòa thượng đó đành rằng khó đối phó, nhưng càng khó đối phó hơn không phải là họ.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Chẳng rõ yêu phụ ấy bằng cách nào mà lôi kéo được nhiều lão ma thế này, trước kia lão phu còn đầy hùng tâm, định... Ôi! Sau tiếng thở dài, chú mắt nhìn Trình Lập Dân nói:

- Hãy cởi mở nghi vấn trong lòng rồi hẵng tính! Tiểu tử, ngươi nói là lão bà áo xanh dưới địa thất trong vườn hoang kia rất có quan hệ với lão phu, và còn nói là có điều rất quan trọng muốn thỉnh giáo lão phu, bây giờ hãy nói một lượt đi! Trình Lập Dân thò tay vào lòng, lấy ra một phong thư dày, hai tay trao cho Thiên Huyền Thư Sinh và nói:

- Thật ra văn bối cũng lòng đầy nghi vấn, tiền bối hãy xem phong thư này trước đi! Thiên Huyền Thư Sinh đưa mắt nhìn phong thư, bắt giác giật nảy mình, biến sắc mặt run giọng hỏi:

- Người... viết thư này... chính là lão bà áo xanh ư? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng! Thiên Huyền Thư Sinh giậm chân:

- Tại sao không nói với lão phu sớm? Trình Lập Dân cười gượng:

- Thời gian đâu có cho phép...

- Hiện giờ bà ấy còn ở dưới địa thất ư?

- Vâng!

- Tại sao bà ấy không đi với chúng ta? Trình Lập Dân thở dài:

- Tiền bối hãy xem thư trước đi! Đoạn quay sang Hồ Băng Ngọc nói:

- Tỷ tỷ, trên phong bì một bức di thư khác có viết rõ là tỷ tỷ với tiểu đệ hai người cùng xem...

Thiên Huyền Thư Sinh sửng sốt:

- Di thư? Chẳng lẽ bà ấy đã... đã chết rồi sao? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng! Thiên Huyền Thư Sinh buông tiếng thở dài náo ruột, tay cầm di thư của lão bà áo xanh, loạng choạng đi về phòng mình.

Vừa lúc ấy, điểm tiểu nhị tay xách một hộp thức ăn to đi vào, người đàn bà áo vàng vội khoát tay nói:

- Hãy bỏ xuống và lui ra trước, chưa được gọi, tuyệt đối không được vào! Rồi bà cũng theo sau điểm tiểu nhị đi ra, lại sắp xếp ở trong sảnh một hồi, sau đó mới đi về phòng mình.

Trình Lập Dân thở ra một hơi dài, chậm rãi xé miệng phong thư, mở ra cùng Hồ Băng Ngọc xem: "Đây là một câu chuyện thật, tuy bản thân câu chuyện này đã phôi phai, nhưng nó ảnh hưởng đến sự hưng suy của võ lâm, hậu quả khôn lường.

Không cần biết thời gian chính xác xảy ra câu chuyện này, nói chung, đây là chuyện hồi trăm năm trước.

Lúc bấy giờ, trong võ lâm có một vị kỳ khách tuổi trẻ, nhưng võ công, nhân phẩm, phong độ và tiết tháo đều hơn hẳn quần hùng, đó chính là sư phụ người Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên".

Trình Lập Dân khẽ "À" một tiếng, ngẩng lên cùng Hồ Băng Ngọc nhìn nhau và nhẹ gật đầu, rồi mới xem tiếp: "Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên với tuổi ba mươi đã nghiêm nhiên trở thành thái sơn bắc đẩu trong giới võ lâm, người luyện võ có được thành tựu như vậy, còn mong muốn gì hơn! Thế nhưng, sự đời không bao giờ có thể thập toàn thập mỹ, trời cao đã se duyên cho Từ Nguyên một vị phu nhân xinh đẹp, dịu dàng và hiền thực, nhưng không biết võ công, hết sức yếu đuối.

Từ Nguyên đã có được danh hiệu "Thiết Thủ", chứng tỏ thủ đoạn của ông dành cho phường bại hoại giang hồ hết sức tàn bạo, nên đã khiến nhiều người căm hận và âm thầm mưu đồ báo phục.

Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên bản thân võ công cái thế, dĩ nhiên không ai dám đối chọi trực diện, nhưng vị phu nhân yếu đuối của ông ấy đã trở thành mục tiêu chung của những kẻ phục thù.

Thế là, trong một cơ hội ngẫu nhiên, phu nhân của Từ Nguyên đã bị bọn phỉ đồ bắt đi.

Về sau, khi ông ấy tìm được phu nhân mình thì đã là một tử thi toàn thân lõa lồ, hiển nhiên đã bị luân phiên hãm hiếp cho đến chết.

Thiết Thủ Thư Sinh trong cơn bi phẫn trong vòng ba tháng đã giết chết gần năm trăm bại hoại võ lâm và như thể điên cuồng tiếp tục truy sát.

Chẳng rõ những kẻ đã giết thê tử ông ấy có bị giết hết hay chưa, nhưng giới võ lâm lúc bấy giờ vì cơn tức giận của ông ấy quả đã bình yên một thời gian dài.

Cho dù Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên nặng tình với vong thê, không có ý định tục huyền, nhưng dưới sự khuyên nhủ của bạn bè và quá nhiều dâm phụ đeo đuổi, ông ấy cũng khó mà giữ được một cuộc đời thanh tịnh.

Lúc bấy giờ, đeo đuổi ông ấy ráo riết nhất có Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên là người đã có chồng, và cũng chính là lão bà xấu xí không còn mặt mũi gặp phụ lão Giang Đông và bị buộc phải truyền toàn bộ chân nguyên cho người ngày nay...".

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc rung động toàn thân, cơ hồ cùng lúc sửng sốt lẫn bầm:

- Lão nhân gia ấy chính là...

Hồ Băng Ngọc với ánh mắt dò hỏi nhìn Trình Lập Dân, băng khuôn nói:

- Vậy thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo hiện nay là ai? Trình Lập Dân cười gượng:

- Hãy xem tiếp đi!

-oOo-

31. C 31

Song vì lúc bấy giờ lão thân là phu nhân của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, nên ông ấy chẳng thể không cố dằn nén tình cảm trong lòng, tỏ vẻ lạnh nhạt với lão thân.

Cá đã bơi đến gần rồi, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, còn sợ không mắc câu ư? Nhưng lúc bấy giờ lão thân đã bị tình dục lấn át lý trí, nôn nóng bỏ thêm hương liệu vào mồi, và thế là, cá đã mắc câu một cách tự nhiên.

Sự hậu, Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên hết sức hối hận, nhưng ván đã đóng thuyền, lão thân còn có thể buông bỏ ông ấy sao? Để phòng đêm dài lắm mộng, lão thân đã áp dụng phương pháp tấn công toàn diện, nhanh chóng và táo gan công khai tuyên bố thoát ly quan hệ với Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du và uy hiếp Từ Nguyên cử hành hôn lễ long trọng tại Nhạc Dương Lâu.

Đó quả là một sự kiện to lớn làm chấn động võ lâm lúc bấy giờ, lão thân tuy hả lòng đắc chí, nhưng Từ Nguyên thì hết sức ưu sầu.

Cũng tại lão thân một dạ si tình, đã làm hại Từ Nguyên tự trách tự phạt, trở nên tiêu cực chán chường, và cũng làm hại Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, bởi quá cảm phần và xấu hổ đã bỏ đi đến vùng biên cương, mà bản thân lão thân cũng chẳng có được gì, nỗi lòng của lão thân lúc bấy giờ nặng nề đến mức người ngoài cuộc thật không sao cảm nhận được”.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc đưa mắt nhìn nhau, cùng buông tiếng thở dài thậm thụt, rồi xem tiếp: ”Sau đó, trong một dịp tình cờ, lão thân tìm được một cây Trường Xuân Thảo có thể trú nham, lúc bấy giờ vì muốn làm vui lòng Từ Nguyên, lão thân đã chia Trường Xuân Thảo làm ba phần, hai người chia nhau dùng một phần, phần còn lại nói là sẽ tặng cho Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du để gọi là một chút đền bù cho ông ấy.

Nhưng nhiệt tình và tâm cơ của lão thân đã uống phỉ, Từ Nguyên vẫn luôn ưu sầu và chán nản và oán hận lão thân đã đưa ông ấy vào con đường bất nghĩa...

Sau cùng, không sao nhẫn nhịn được nữa, lão thân đã tức giận ra đi.

Thấm thoát ba năm trôi qua, trong khoảng thời gian ấy, lão thân với danh nghĩa Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên và phu nhân của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đã tạo nên thanh danh hết sức lẫy lừng, đồng thời lão thân cũng quen biết một người phong lưu tên là Hoa Hoa Công Tử Liễu Tam Lang, với nghĩa muội y là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song.

Trong ba năm ấy, lão thân đã trở thành một đám phụ hoàn toàn, chẳng những xua tan chút lòng áy náy đối với Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du lúc đầu, mà thậm chí quên luôn cả hình bóng của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên...”.

Một tiếng thở dài nào nuốt phát ra từ miệng Hồ Băng Ngọc:

- Ôi! Lão nhân gia ấy sao mà hồ đồ thế này...

Trình Lập Dân chỉ lặng thinh đưa mắt nhìn Hồ Băng Ngọc, rồi xem tiếp: ”Lúc bấy giờ, nếu không nhờ một nguồn tin chấn động cả giang hồ đã khiến lão thân tỉnh ngộ, lão thân thật cũng chưa biết ăn năn hối cải.

Nguồn tin chấn động cả giang hồ đó là, kỳ hiệp Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên bởi nguyên nhân gì đó, tinh thần bị đả kích nghiêm trọng, trong lúc chán nản thiếu đề phòng đã bị hơn ba mươi cường địch ám toán, tuy bằng vào thân công vô địch khiến những kẻ ám toán chỉ còn một người sống sót, nhưng ông ấy cũng thọ thương nghiêm trọng, tung tích và sống chết chẳng rõ...

Khi lão thân với tâm trạng sám hối và xấu hổ trở về bên ông ấy, ông ấy tuy còn sống, nhưng đã bị giày vò đến mức không còn ra hình dạng con người nữa.

Lúc bấy giờ, lão thân nước mắt ràn rụa quỳ bên giường ông ấy, cầu xin ông ấy tha thứ cho tội lỗi của mình, để cho lão thân ăn năn hối cải.

Nhưng ông ấy cả nửa ngày trời cũng không mở miệng, thậm chí hơi thở dường như cũng tạm ngưng, lão thân hoảng kinh, với tâm trạng bất an thử đưa tay sờ mũi ông ấy, chẳng ngờ ông ấy đột nhiên quát to:

- Không được đụng vào ta! Lão thân cố nén chua xót trong lòng, dịu giọng nói:

- Muội đây là một phen hảo ý mà! Ông ấy cười khẩy:

- Hảo ý ư? Rồi buông tiếng thở dài, giọng có phần hòa nhã hơn nói tiếp:

- Trầm Tố Quyên, Từ mỗ không phủ nhận, trước kia Từ mỗ quả là rất yêu thị...

Lão thân vội ngắt lời:

- Nhưng tại sao trước kia Nguyên ca không chịu nói? Mà cứ nói là muội cảm dỗ Nguyên ca, đưa Nguyên ca vào con đường bất nghĩa, nếu muội mà biết trong lòng Nguyên ca có tình yêu đối với muội thì muội đâu có bỏ đi...

Ông ấy lạnh lùng bĩu môi nói:

- Tình yêu? Một người trong đầu ngập đầy lửa dục mà cũng biết yêu? Cũng xứng đáng nói chuyện yêu đương ư? Tình yêu cũng giống như giòng nước chảy, cạn thì có tiếng róc rách, sâu thì im lìm, hiểu chưa? Ôi! Đừng nói nữa, giờ Từ mỗ cần được yên tĩnh, thị đi đi! Lão thân cảm thấy lòng hết sức bức rút, dịu giọng nói:

- Nguyên ca, hãy tha thứ cho muội, để cho muội một cơ hội chuộc tội! Nhìn Nguyên ca thế này, Nguyên ca hẳn tâm xua đuổi muội, nhưng muội làm sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi Nguyên ca...

Ông ấy cười khẩy:

- Thị mà cũng có lòng bất nhẫn ư? Trước đây, lúc Từ mỗ đang ở bên bờ sống chết, thị đã vui vầy với những ai? Lúc ấy trong lòng thị có chút tình nghĩa gì dành cho Từ mỗ hay không? Bây giờ, Từ mỗ chưa chết nên thị mới đến đây, tình cảm này của thị, Từ mỗ không đón nhận nổi, hãy dành lại cho nhân tình mới của thị thì hơn! Lời nói ông ấy từng tiếng như thể dao nhọn đâm vào tim lão thân, lúc bấy giờ lão thân ngoại trừ mọp lên mình ông ấy khóc lóc, thật chẳng còn gì để nói nữa.

Nhưng tâm trạng ông ấy càng lúc càng kích động, tiếng nói cũng càng lúc càng lạnh nói:

- Từ mỗ mới vừa nói rồi, Từ mỗ đã từng yêu thị, nhưng bây giờ thẳng thắn cho thị biết, trước kia trong lòng Từ mỗ yêu thị bao nhiêu, bây giờ càng căm hận thị gấp trăm ngàn lần.

Ông ấy nghiêng răng vung mạnh tay, hất lão thân ngã lên trên ngạch cửa, với giọng lạnh như băng nói:

- Đừng giả tình giả ý nữa, Từ Nguyên này sớm đã không còn mặt mũi gặp người đời nữa, kể từ nay, chỉ cần thị còn sống một ngày, Từ mỗ quyết không bước chân ra chốn giang hồ.

Lão thân ngượng ngừng đứng lên, nghẹn ngào nói:

- Nguyên ca... lại nhẫn tâm như vậy, ngay cả một cơ hội chuộc tội cũng không chịu cho muội...

Ông ấy gắt giọng quát:

- Trầm Tố Quyên, cút khỏi đây mau! Hãy cút cho thật xa, nếu thị còn không biết điều, buộc Từ mỗ phải nhấc mắng với những lời khó nghe, chẳng vinh dự gì cho thị đâu! Thế là, trong tâm trạng hối hận lẫn tức giận hết sức phức tạp, lão thân lại rời xa ông ấy, ngoại trừ lúc ra khỏi cửa đã nghe một tiếng thở dài của ông ấy, kể từ đó không còn gặp lại ông ấy nữa..."

Hồ Băng Ngọc khẽ thở dài nói:

- Đây thật đúng là oan nghiệt...

Trình Lập Dân nghiêm mặt tiếp lời:

- Tỷ tỷ, xem xong rồi hãy nói! "Khi lão thân với nỗi lòng trĩu nặng về đến chỗ ở của đôi nghĩa tỷ đệ Hoa Hoa Công Tử Liễu Tam Lang với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, Hoa Hoa Công Tử Liễu Tam Lang đã mất tích, về sau lão thân mới biết Liễu Tam Lang với Biện Vô Song vốn là một cặp tình nhân và sự mất

tích của Liễu Tam Lang chính là đã chết dưới tay Biện Vô Song, còn vì nguyên nhân gì Biện Vô Song đã hạ sát Liễu Tam Lang thì chỉ có bản thân y thị tự biết mà thôi.

Lúc bấy giờ, Biện Vô Song đã tiếp đãi lão thân hết sức niềm nở và còn nói là vừa có được một quyển bí kíp võ công rất trân quý, muốn cùng lão thân tham khảo nghiên cứu.

Chẳng ngờ ả mỹ nhân rắn rết miệng mật mà dạ kiếm ấy lại thừa lúc lão thân hành công nhập định đã điểm lệch chân khí của lão thân, làm cho lão thân tẩu hỏa nhập ma trở nên tàn phế, rồi nhốt lão thân vào trong một sơn động thiên nhiên ở lưng Thần Nữ Phong Vu Sơn và cười hung tợn nói:

- Niệm tình quen biết nhau bao năm, tạm thời không lấy mạng ngươi, thực phẩm trong sơn động này đủ cho ngươi dùng ba năm, còn như sống được ba năm hay không thì đó là tùy ở phúc mệnh của ngươi.

Dứt lời, y thị dương dương đắc ý bỏ đi.

Hài tử, hãy nhớ, người đàn bà này chính là thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo hiện nay...”.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cùng bật lên một tiếng sững sốt, lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, rồi mới xem tiếp: "... Còn về vì sao lão thân chữa khỏi tẩu hỏa nhập ma và vì sao thoát khỏi giam cầm, chuyện kể ra rất đông dài và không cần thiết nên bỏ qua.

Khi lão thân trở lại chốn giang hồ, ả yêu phụ Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vây cánh đã thành và ngầm ngầm tiến hành gây sóng gió.

Yêu phụ ấy chẳng những mạo nhận danh tánh lão thân tự giữ chức thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo, mà còn trải qua chính dung tuyệt diệu, tất cả đều giống hệt lão thân.

Đồng thời, bởi y thị đã được ăn một phần ba Trường Xuân Thảo mà lão thân vốn định tặng cho Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, nên nay xem chừng tuổi chỉ ngoài ba mươi, trong khi đó lão thân bị giày vò cả thể xác lẫn tinh thần, không còn ra hình dạng con người nữa, đó có lẽ là trời cao đã trừng phạt lão thân.

Sai lầm đã hình thành, không còn cách cứu vãn được nữa, trong tình trạng diện mạo tự hổ xấu xí, về tinh thần hổ thẹn với đồng đạo võ lâm, lão thân biết phải đi về đâu? Lẽ đương nhiên, con đường tốt nhất là lánh vào cửa phật, sớm mờ chiều kinh ăn năn sám hối, nhưng lão thân phải mấy mươi năm nhần nhục khổ tu là do đâu mà ra? Và cửa phật tuy rộng lớn, e cũng không chứa được một kẻ toàn thân tội nghiệt và lòng ngập đầy lửa hận thù như lão thân? Thế là, lão thân quyết định áp dụng thủ đoạn báo phục tích cực, cùng Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song quyết một phen sinh tử. Nhưng yêu phụ ấy võ công quá cao cường, vượt ngoài dự liệu của lão thân. Hai người giao thủ năm trăm chiêu, lão thân vẫn chưa nhận ra được nguồn gốc võ công của y thị. Cuối cùng, lão thân đã bại sau tám trăm chiêu, cũng may là lúc bấy giờ yêu phụ ấy chưa biết thân phận thật của lão thân nên chưa hạ sát thủ, nếu không, lão thân chẳng thể sống được đến ngày hôm nay.

Lúc bấy giờ, lão thân đã dùng lời lẽ dối gạt được y thị, nhưng về sau y thị đã sinh lòng ngờ vực, phái người khắp nơi điều tra lai lịch của lão thân, khiến lão thân bất buộc phải ẩn náu dưới địa thất trong vườn hoang, một lòng đào tạo cho Ngọc nhi, gửi gắm hết toàn bộ hy vọng vào Ngọc nhi.

Ngọc nhi quả là một đứa trẻ tốt, cả tư chất lẫn thiên phú đều thuộc hạng thượng thừa, nhưng ngặt nỗi thiên phú của phụ nữ có giới hạn, nếu không có linh dược thoát thai hoá cốt, chẳng thể nào thay lão thân hạ sát được Biện Vô Song, cho dù truyền hết chân lực của lão thân, Ngọc nhi cũng chẳng thể thắng nổi yêu phụ ấy.

Ngay khi lão thân đang băng khuâng không biết phải làm sao, hài tử, người đã bắt đầu nổi danh trên giang hồ.

Trong tâm trạng nửa mừng nửa lo, sau khi đắn đo suy nghĩ, lão thân đã quyết định hành động ngay ngày hôm nay và đồng thời, ả yêu phụ Biện Vô Song cũng đã đại khái điều tra ra lai lịch và chỗ ẩn cư của lão thân.

Hài tử, chuyện đã kể hết rồi, mai đây phải thu dọn tàn cuộc này như thế nào, hẳn không cần lão thân phải nói nữa, đúng không? Ôi! Đời người trăm năm vốn là một giấc mộng, cuối cùng thì hôm nay lão thân đã tỉnh mộng rồi! Tục ngữ có câu: người sắp chết, lời nói cũng trở nên lương thiện. Kiểm thảo lại cuộc đời

của lão thân, khắp người đầy tội nghiệt, không một điều phải, nhưng lúc sắp chết đã làm được một điều rất đáng để tự an ủi, đó là truyền hết chân lực và kiếm pháp do lão thân nghiên cứu sáng chế cho người. Hải tử, hẳn là người không hà tiện tôn xưng lão thân một tiếng sư phụ chứ?”.

Trình Lập Dân khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Điều này dầu sao mình cũng không làm cho lão nhân gia ấy thất vọng, đã biểu hiện trên bìa mộ của lão nhân gia ấy trước rồi! Hồ Băng Ngọc mắt ngập lệ thương đau, lật sang trang sau xem tiếp: "Hải tử, đối với Từ Nguyên hay Công Dã Du, lão thân đều vô vàn hổ thẹn, nhưng chết là hết tất cả, khi hai người ấy xem xong di thư của lão thân, mọi ân oán cũng sẽ bỏ qua hết.

Cầu mong hai người họ có thể bỏ qua mọi hiềm khích mà hợp tác với nhau, cộng thêm sức lực của người, có thể sẽ giải trừ được trận hào kiếp vô lâm này, người hiểu hai từ "có thể" ấy chứ? Đó có nghĩa là công việc này vô cùng gian nan đấy. Ôi! Hải tử, cầu mong trời cao phò hộ cho người! Những gì cần nói đã nói hết rồi, hãy thứ cho lão thân không nói nữa.

Sau cùng, lão thân trình trọng căn dặn người, khi người quét sạch bọn ma đồ, hát khúc khải hoàn, chớ quên móc lấy trái tim của Biện Vô Song cúng tế trước linh vị của lão thân”.

Trình Lập Dân thở ra một hơi dài, xếp di thư lại, nhét vào lòng, đưa mắt nhìn Hồ Băng Ngọc, thoáng chau mày nói:

- Tỷ tỷ, có một vấn đề rất quan trọng, lão nhân gia ấy không nói rõ...

Hồ Băng Ngọc thoáng ngần người:

- Vấn đề quan trọng gì vậy?

- Đó là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vì lẽ gì lại phải tốn bao công phu để mạo nhận lão nhân gia ấy? Hồ Băng Ngọc ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Theo tỷ tỷ thì rất có thể là vì danh tiếng của lão nhân gia ấy lừng lẫy hơn và đồng thời lại là phu nhân của Từ lão tiên bối...

Bỗng nghe tiếng nói của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du vang lên:

- Nha đầu, người chỉ đoán đúng nửa phần! Đồng thời, ông ta với vẻ mặt nghiêm túc cùng với người đàn bà áo vàng chậm bước đi vào phòng.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc vội đứng lên mời ngồi.

Thiên Huyền Thư Sinh khoát tay nói:

- Không cần khách sáo, hai người cứ ngồi tự nhiên! Vừa nói, vừa cùng người đàn bà áo vàng ngồi xuống ghế.

Hồ Băng Ngọc liền hỏi:

- Công Dã tiên bối, tiên bối vừa nói vãn bối chỉ đoán đúng nửa phần, còn nửa phần là gì vậy? Thiên Huyền Thư Sinh vẫn mặt nghiêm túc nói:

- Nha đầu, nếu người là ả yêu phụ Biện Vô Song, muốn độc bá vô lâm thì người đáng lo ngại nhất hiện hay là ai? Hồ Băng Ngọc ngẫm nghĩ:

- Có lẽ là sư phụ của Dân đệ, Từ lão tiên bối...

Thiên Huyền Thư Sinh gật đầu:

- Không sai! Nhưng... về xưng hô người phải cải chính, kể từ bây giờ người phải gọi Từ Nguyên với lão phu là sư bá, người không thiết thời đâu! Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc nghe xong, bất giác thở phào như trút được gánh nặng, bởi hai người trong lòng đều lo là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du không thể lượng thứ cho những lỗi lầm khi xưa của Tấn Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, nhưng câu nói này của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đã biểu lộ rất rõ tâm ý của ông.

Nên Hồ Băng Ngọc sau khi thở phào, liền buột miệng nói:

- Sư bá đã lượng thứ cho lão nhân gia ấy rồi...

Thiên Huyền Thư Sinh ánh mắt bộc lộ vô vàn thâm tình nhìn người đàn bà áo vàng, chậm rãi nói:

- Nha đầu, người nói sai rồi! Sư bá chẳng phải lượng thứ bà ấy, mà là cảm kích bà ấy.

Người thử nghĩ, khi xưa nếu bà ấy mà không bỏ rơi sư bá, sư bá có thể có ngày hôm nay hay không? Hồ Bằng Ngọc rất thông minh, sớm đã cảm nhận được tất cả qua ánh mắt của Thiên Huyền Thư Sinh dành cho người đàn bà áo vàng.

Nhưng nàng không nói huyệt toẹt ra, chỉ phớt cười nói:

- Sư bá tốt quá! Đoạn lái sang chuyện khác:

- Sư bá, khi nãy sư bá bảo Ngọc nhi đã nói đúng, nhưng Ngọc nhi vẫn chưa hiểu mục yêu phụ Biện Vô Song vì lẽ gì lại phải giả mạo tiên sư?

- Đó là vì người tuổi còn quá trẻ, nhận thức chưa đủ, thật ra thì sự thật năm xưa đã quá rõ ràng, cho dù Từ Nguyên bắt buộc phải đổ trách nhiệm cho lệnh sư, nhưng tình cảm trong lòng vẫn không sao che giấu được... Điều này hẳn là trong di thư của lệnh sư cũng có đề cập đến, đúng không? Hồ Bằng Ngọc với Trình Lập Dân cùng gật đầu:

- Dạ vâng! Thiên Huyền Thư Sinh nói tiếp:

- Ắt yêu phụ Biện Vô Song đã ở lâu bên lệnh sư, lẽ dĩ nhiên cũng biết điều ấy... Bây giờ hãy thử nghĩ xem, vì lẽ gì Biện Vô Song phải giả mạo lệnh sư lừa dối tai mắt thiên hạ? Trình Lập Dân vỗ lẽ:

- Ầ! Vãn bối hiểu rồi...

Hồ Bằng Ngọc vội ngắt lời:

- Không được nói ra, chúng ta mỗi người dùng bút viết ra, để xem ai đoán đúng! Thiên Huyền Thư Sinh thấy hai người ngây thơ như vậy, gương mặt nghiêm trang cũng bất giác hé nở nụ cười.

Người đàn bà áo vàng tự nãy giờ lặng thinh, giờ cũng mỉm cười nói:

- Hai người thật là xứng đôi...

Thiên Huyền Thư Sinh cười nói:

- Không cần phải mất công, hai người đoán ra, lão phu cũng chẳng có thưởng, để lão phu tự nói rõ ra thì hơn! Ngừng chốc lát, nghiêm mặt nói:

- Sở dĩ ả yêu phụ Biện Vô Song phải giả mạo lệnh sư, đó là muốn khích cho Từ Nguyên ra mặt, lợi dụng nhược điểm tâm lý của Từ Nguyên, thừa cơ hội trừ khử.

Hồ Bằng Ngọc giơ mảnh giấy trong tay lên, nhìn Trình Lập Dân cười nói:

- Sao? Dân đệ thế nào hở? Trình Lập Dân cũng mỉm cười đưa mảnh giấy trong tay cho Hồ Bằng Ngọc và nói:

- Có gì mà “sao” với “không sao”, hãy xem đi...

Người đàn bà áo vàng bỗng nhướng mày, mắt nhìn Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, nghe nói người rất thân với Bạch Mẫn trong Thái Cực Giáo phải không? Trình Lập Dân đỏ mặt, ấp úng nói:

- Bá mẫu đã nghe... nghe ai nói vậy? Hồ Bằng Ngọc nhoen cười:

- Nam tử hán, đại trượng phu, có thì cố gắng giữ gìn, không thì ráo riết đeo đuổi, có gì mà ấp a ấp úng như vậy! Trình Lập Dân mặt càng đỏ hơn.

Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói tiếp:

- Nha đầu này nói đúng, người bắt tất ngại ngại.

Trình Lập Dân cố ổn định tâm thần:

- Dạ! Hồ Băng Ngọc cười:

- Đây là Dân đệ xu theo lời nói của bá mẫu hay trả lời câu hỏi của bá mẫu vậy? Hồ Băng Ngọc có lẽ là vì cõi lòng cởi mở, vốn lạnh lùng ít nói mà giờ đây lại cười nói lú lo như là chim sáo vậy.

Người đàn bà áo vàng liền thoảng nói:

- Cả hai phải không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Dạ! Người đàn bà áo vàng hỏi tiếp:

- Bạch Mẫn hiện đang ở đâu?

- Đã bị một dị nhân cười hạc mang đi... Bá mẫu quen biết người đó ư? Người đàn bà áo vàng sững sốt:

- Người có trông thấy người cười hạc đó không?

- Nghe tiếng nói nhưng không nhìn thấy người...

- Thôi được, người hãy kể rõ về quá trình quen biết với Bạch Mẫn và đã bị người cười hạc mang đi như thế nào! Trình Lập Dân bèn kể lại chuyện quen biết Bạch Mẫn và tình hình lúc nàng bị vị dị nhân cười hạc mang đi, nhưng về chuyện xảy ra quan hệ với Bạch Mẫn thì chàng lấp liếm cho qua.

Người đàn bà áo vàng khẽ thở dài nói:

- Nha đầu ấy thật có phúc đức! Trình Lập Dân thắc mắc hỏi:

- Bá mẫu biết lai lịch của vị dị nhân cười hạc ư? Người đàn bà áo vàng trầm ngâm:

- Không bao lâu người cũng sẽ biết... Bây giờ lão thân trả lời câu hỏi của người khi này, lão thân chẳng những quen biết Bạch Mẫn mà còn ở bên nha đầu ấy một thời gian khá lâu.

Trình Lập Dân chợt hiểu ra:

- A! Dân nhi biết rồi, bá mẫu chính là vị tiên bối dị nhân đã truyền thụ võ công cho Mẫn tỷ...

Người đàn bà áo vàng nhẹ gật đầu, Thiên Huyền Thư Sinh cười tiếp lời:

- Tiểu tử, “tỷ tỷ” của ngươi thật không ít.

Hồ Băng Ngọc bật cười, Trình Lập Dân lại đỏ bừng mặt, nhưng chợt nảy ý, mỉm cười nói:

- Đó chỉ có thể trách Dân nhi nhỏ tuổi hơn họ thôi! À! Sư bá giờ đã lượng thứ cho Nhạc tỷ tỷ rồi phải không? Thiên Huyền Thư Sinh cố ý bắt chước giọng điệu của Trình Lập Dân nói:

- Đó chỉ có thể trách lão phu không nên làm sư bá của người thôi! Chuyện đã qua rồi sư bá cũng chẳng chấp nhất.

Trình Lập Dân thâm thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói:

- Dân nhi xin thay mặt Nhạc tỷ tỷ đa tạ sư bá...

Thiên Huyền Thư Sinh cười khẩy ngắt lời:

- Tiểu tử ngươi chớ vội vui mừng, nội mấy nha đầu này mai đây cũng đủ cho ngươi ném mùi rồi! Bỗng nghe một giọng nữ nhân từ ngoài sảnh vọng vào:

- Trong đó có ai không? Người đàn bà áo vàng mỉm cười nói:

- Cuối cùng thì người phải đến đã đến rồi! Đoạn ngoắc tay với Trình Lập Dân và nói tiếp:

- Tiểu tử, hãy kể tai đây! Trình Lập Dân vâng lời xê đến bên người đàn bà áo vàng.

Người đàn bà áo vàng kể tai Trình Lập Dân khẽ nói gì đó, chỉ thấy Trình Lập Dân vẻ mặt nghiêm trang và gật đầu lia lịa.

Cùng lúc ấy, Thiên Huyền Thư Sinh cũng kể tai căn dặn Hồ Băng Ngọc gì đó.

Tiếng nữ nhân đó lại vọng vào:

- Trong phòng thật ra là cao nhân phương nào? Còn không trả lời, lão thân đành phải mạn phép đấy! Thiên Huyền Thư Sinh nháy mắt ra hiệu với Hồ Bằng Ngọc.

Hồ Bằng Ngọc liền cao giọng lạnh lùng nói:

- Tôn giá hãy báo rõ lai lịch trước đi! Tiếng nữ nhân bên ngoài gọn lỏn đáp:

- Độc Cô Mỹ Trân! Hồ Bằng Ngọc cùng Trình Lập Dân sóng vai đi ra, vừa cười nói:

- À! Thì ra là Độc Cô lão nhân gia ở Thiên Sơn...

Trong khi nói, chân đã bước vào trong sảnh, mượn vào ánh đèn nhanh chóng quét mắt nhìn khắp sảnh, chỉ thấy trong sảnh mọi vật đều như trước, chỉ có thêm hai phiến tảng áo vàng thân hình cao to đang đi loanh quanh trong phạm vi những chiếc bàn ghế bừa bộn, không sao thoát ra ngoài được.

Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc tuy đã được vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh cho biết hai phiến tảng áo vàng này đã bị giam hãm trong trận pháp kỳ môn, nhưng chứng kiến tận mắt vẫn không khỏi kinh ngạc.

Điều càng lạ lùng hơn nữa là khi Trình Lập Dân nắm tay Hồ Bằng Ngọc theo lời chỉ dẫn của người đàn bà áo vàng đi qua sát bên hai phiến tảng áo vàng, họ vẫn không nhìn thấy hai người, tiếp tục ngơ ngẩn đi loanh quanh.

Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc qua khỏi thế trận kỳ môn, chỉ thấy một lão bà áo đỏ mái tóc bạc phơ, tay cầm long đầu quả trượng đứng ngoài cửa sảnh, hai bên tả hữu là ba phiến tảng áo vàng, bốn người tám mắt cùng chòng chọc nhìn vào đôi thiếu niên nam nữ như thể Kim Đồng Ngọc Nữ ở trước mặt.

Khi Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc bình thản ra khỏi cửa sảnh, đối phương bốn người không hẹn cùng nhau thoái lui.

Cho đến khi đôi bên cách nhau hơn trượng, Trình Lập Dân mới ôm quyền thi lễ với lão bà áo đỏ nói:

- Độc Cô lão nhân gia từ vạn dặm xa xôi đến đây, chẳng hay có điều chi chỉ giáo? Lão bà áo đỏ mắt lóe hung quang, giọng lạnh tanh nói:

- Người biết lão thân ư? Trình Lập Dân cao giọng:

- Tiểu sinh tuy chưa biết lão nhân gia, nhưng danh hiệu Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân oai chấn Đại Mạc thì tiểu sinh đã nghe như sấm nổ bên tai từ lâu! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân trầm giọng:

- Nghe sư tổ người nói phải không? Trình Lập Dân lắc đầu:

- Không phải, tiểu sinh là nghe Phương Chấn Hưng lão tiên bối, trưởng lão của Độn Thế Bách Niên đã nói! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân gằn giọng:

- Lão tặc ấy chưa chết sao? Trình Lập Dân mỉm cười:

- Vẫn khỏe mạnh như Độc Cô lão nhân gia đây! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười khẩy:

- Hãy bảo sư phụ người đến đây!

- Gia sư đã lánh xa trần thế từ lâu rồi! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân nhướng mày:

- Sư phụ người là ai? Trình Lập Dân thản nhiên cười:

- Độc Cô lão nhân gia đúng là quý nhân hay chóng quên, tiểu sinh tuy là mặt học hậu tiến, không đáng cho lão nhân gia để mắt đến, nhưng phục sức của tiểu sinh, trong mắt lão nhân gia hẳn cũng còn có chút...

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, ngắt lời:

- À! Người chính là đồ đệ của Từ Nguyên, danh tánh là Trình... Trình gì đó phải không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Phải, tiểu sinh chính là Trình Lập Dân! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân đưa mắt nhìn vào trong sảnh hỏi:

- Trận pháp kỳ môn trong sảnh là do người bố trí ư? Trình Lập Dân mỉm cười:
- Tiểu sinh không dám giành lấy cái hay của người khác! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân trừng mắt:
- Vậy người đó là ai? Trình Lập Dân nhấn mạnh giọng:
- Một vị dị nhân tiền bối! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân danh giọng:
- Lão thân hỏi danh tánh và lai lịch kia! Trình Lập Dân lắc đầu:
- Rất đáng tiếc, tiểu sinh cũng rất nóng lòng muốn biết điều ấy, nhưng khổ nỗi chẳng biết đâu mà hỏi.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân nhướng mày trừng mắt:

- Người ở cùng y mà lại không biết danh tánh và lai lịch của y, ai tin? Trình Lập Dân mỉm cười:
- Tiểu sinh nói hoàn toàn là sự thật, Độc Cô lão nhân gia không tin, tiểu sinh cũng chẳng biết làm sao hơn! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân ngẫm nghĩ một hồi mới nói tiếp:
- Vậy hãy mời người đó ra đây! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân xưa nay tính rất cao ngạo, không bao giờ phục ai, vậy mà lúc này miệng lại thốt ra tiếng “mời”, đủ chứng tỏ trong lòng bà ta rất là ngán ngại đối với người đã bố trí trận pháp kỳ môn này.

Trình Lập Dân thản nhiên cười:

- Thật đáng tiếc, vị dị nhân tiền bối ấy đã đi khỏi rồi! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười khẩy:
- Thôi được, bất luận lời nói của người có thật hay không, lão thân phá hủy ngôi nhà này trước, để xem vị cao nhân ấy làm gì được lão thân.

Trình Lập Dân giả vờ ngạc nhiên:

- Chẳng hay ngôi nhà này có gì đặc tội với lão nhân gia...

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu tử, người quả thật không biết người bị giam hãm trong trận là ai sao?
- Tiểu sinh chỉ nghe nói họ là phiên tăng Hoàng Giáo, không biết họ có quan hệ với Độc Cô lão nhân gia.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân buông tiếng cười khẩy, nhưng Trình Lập Dân không chờ bà ta lên tiếng, chàng nói tiếp:

- Vậy thì nể mặt Độc Cô lão nhân gia, tiểu sinh gánh lấy trách nhiệm, tự ý quyết định, thả hai người đó ra ngay! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười khẩy:
- Người tưởng lão thân chịu nhận ân huệ của người hay sao? Trình Lập Dân nghiêm giọng:
- Nhận hay không đó là chuyện của lão nhân gia, nhưng tiểu sinh đã nói là thực hành, nói thả người là thả người.

Đoạn chẳng đếm xỉa đến phản ứng của Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân, quay người đi vào trong sảnh, di chuyển hai chiếc ghế dựa ở bên phải sang hướng khác.

Ngay lập tức, hai phiên tăng đang lòng đầy lửa giận bởi bị giam hãm trong trận quá lâu, bỗng thấy trước mắt bừng sáng, ảo cảnh biến mất, liền cùng quát to:

- Tiểu tử, hãy ném phật gia một chưởng! Trong tiếng quát, hai luồng kinh phong hệt như lốc xoáy đã giao nhau ập nhanh vào Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân hai tay chẻ vào giữa hai luồng chưởng phong của đối phương và khuấy mạnh, tung mình ngược ra sau và cười to nói:

- Khá khen cho một chiêu Đại Thủ Ấn của Mật Tông! “Bùng” một tiếng như sấm rền vang lên.

Gỗ vụn trong sảnh văng bay, mái nhà rung chuyển hệt như địa chấn. Hai phiên tăng áo vàng bạt lùi lia lịa, va vào vách ván hai bên, làm thủng hai lỗ to.

Trình Lập Dân khéo léo sử dụng thủ pháp đạo dẫn làm cho chưởng lực của hai phiên tăng chạm vào nhau, chẳng những khiến hai đương sự tức đến lộn gan, mà ngay cả Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cũng biến sắc mặt liên hồi.

Hai phiên tăng áo vào tính tình tuy thô bạo, nhưng cũng rất biết chuyện, sau khi bị thua thiệt, hai người cố dè nén huyết khí sôi sục trong lồng ngực, cùng đề tụ công lực, vẻ mặt hung tợn tiến về phía Trình Lập Dân và dường như họ định áp dụng chiến thuật tả hữu hợp kích.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân như có ý quan sát công lực của Trình Lập Dân nên không ngăn cản hành động cậ nhiều hiệp ít của hai phiên tăng áo vàng, chỉ mắt lom lom nhìn vào đấu trường trong sảnh.

Trình Lập Dân bình thần hai tay chấp sau lưng, mỉm cười nhìn hai phiên tăng áo vàng đang từ từ tiến đến gần.

Trong nhất thời, bầu không khí hết sức căng thẳng...

Vừa lúc ấy, tiếng người ồn ào từ ngoài viện vọng vào, chỉ thấy trong ánh lửa chớp chóa, điểm đông tiểu nhị cùng với những khách trọ kéo đến xem náo nhiệt đã xuất hiện ở cửa viện.

Trình Lập Dân khoát tay ra hiệu với Hồ Băng Ngọc. Hồ Băng Ngọc lập tức đi về phía cửa viện, đưa cho điểm đông một nén bạc mười lạng và khẽ nói vài câu, đám đông lập tức biến sắc mặt, rón rén rút đi hết.

Hai phiên tăng áo vàng buông tiếng gầm vang, bốn chưởng tung ra, giáng cho Trình Lập Dân một đòn thạch phá thiên kinh.

Chỉ thấy Trình Lập Dân buông tiếng cười to, người xoay nhanh như bông vụ, nội kinh đôi bên chạm nhau, lập tức phát ra những tiếng “đùng đùng” như pháp nổ, đồng thời tiêm kinh xô ra tứ phía, làm tung bay vạt áo của những người đứng cách xa tám thước, ngoại trừ Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân, thấy đều không tự chủ được, cùng lùi sau ba bước.

Hai phiên tăng áo vàng thấy hai người hiệp lực mà cũng không thắng nổi một thiếu niên miệng còn hơi sữa, và dưới thân pháp Huyền Thiên Cửu Chuyển của đối phương, chẳng những chưởng lực của mình không làm cho đối phương tổn thương mấy may, mà sức phản chấn vô hình của đối phương lại còn dần gia tăng, trong cơn căm phẫn lẫn hổ thẹn, bèn bất chấp tất cả, vận hết công lực liều mạng.

Trình Lập Dân người đang xoay tít, cao giọng nói:

- Hai vị đại hòa thượng, rất tiếc là Ban Nhược Thần Công của hai vị chỉ luyện được bảy thành hỏa hầu, hãy phát huy hết toàn lực đi, Trình mỗ sẵn sàng hầu tiếp.

-oOo-

32. C 32

- Tất cả dừng tay! Nhưng đã muộn, cùng lúc bà ta cất tiếng quát, trong đấu trường đã vang lên hai tiếng hự khô khan, thân người cao to của hai phiên tăng áo vàng đã như điều đứt dây chia nhau văng bay đi, “phịch phịch” hai tiếng, rơi xuống ngoài xa hơn trượng.

Trong khi ấy, Trình Lập Dân thản nhiên đứng yên tại chỗ, mặt không đỏ, hơi thở không gấp rút, dáng vẻ chẳng giống như vừa trải qua một cuộc chiến sinh tử.

Ba phiên tăng áo vàng đứng sau lưng Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân lập tức chia ra hai người đến xem xét sự sống chết của đồng bọn.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân mắt ánh hung quang, giọng lạnh tanh nói:

- Đã chết chưa? Hai phiên tăng áo vàng ấy lắc đầu, mặt đầy khích động và căm phẫn.

Trình Lập Dân mỉm cười đáp thay:

- Không chết được đâu, tối đa điều thương ba tháng là khỏi! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân tức giận quát:

- Tiểu tử, người trẻ tuổi mà xuất thủ còn tàn bạo hơn sư phụ người. Lão thân hỏi người, hai người đó có thù oán gì với người mà người lại xuất thủ nặng như vậy hả? Trình Lập Dân cười theo thói quen đáp:

- Chính vì hai hòa thượng đó không có thù oán gì với tiểu sinh, tiểu sinh mới trừng phạt nhẹ chứ chưa lấy mạng... À! Đúng rồi, lão nhân gia đã nhắc đến chuyện ấy, tiểu sinh chẳng thể không thỉnh giáo lão nhân gia một câu.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân ngó người:

- Thỉnh giáo chuyện gì? Trình Lập Dân nghiêm giọng:

- Độc Cô lão nhân gia mới vừa nói là hai phiến tăng đó không có thù oán với tiểu sinh, nghiêm khắc mà nói, vừa rồi tiểu sinh còn có đức giải vây cho họ, vậy mà họ lại không phân biệt phải trái, vừa xuất thủ đã muốn lấy mạng tiểu sinh.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân đuối lý, thẹn quá hóa giận, gằn giọng quát:

- Tiểu tử, lão thân không dấu khẩu với người, xem ra người đã được hết chân truyền của Từ Nguyên, lão thân ra tay giáo huấn người cũng không kể được là cạy lớn hiếp nhỏ.

Trình Lập Dân thoáng cau mày, đoạn cười to nói:

- Được lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học bất truyền của Độc Cô lão nhân gia oai chấn vô lâm, tiểu sinh hết sức lấy làm vinh hạnh, nhưng nơi đây quá chật hẹp, chúng ta hãy đổi chỗ khác.

Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười lạnh lùng:

- Tiểu tử người chớ giở trò, đây chính là nơi chôn thân của người! Đoạn quay sang một phiến tăng áo vàng bên trái nói:

- Bắt lấy nha đầu kia cho ta! Long đầu quả trượng trong tay chỏi mạnh xuống đất, mắt nhìn Trình Lập Dân trầm giọng quát:

- Tiểu tử, lấy binh khí ra tiếp chiêu mau! Nữ ma đầu này hiển nhiên đã tức giận đến cực độ, nói là xuất thủ ngay, “vù” một tiếng, long đầu quả trượng với chiêu “Nộ hải đằng giao” tạo ra hàng ngàn bóng trượng, giáng xuống đỉnh đầu Trình Lập Dân.

Cùng lúc ấy, phiến tăng áo vàng bên cạnh cũng đã tung mình, nhanh như chớp lao về phía Hồ Băng Ngọc.

Trình Lập Dân điềm nhiên cười to nói:

- Hay lắm! Đồng thời người đã vọt chéch lên, chẳng những vừa vặn tránh khỏi chiêu công sấm sét của Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân, mà còn phát sau đến trước, đón đầu phiến tăng áo vàng đang lao về phía Hồ Băng Ngọc, nhẹ nhàng vươn tay, chộp lấy cổ áo sau phiến tăng ấy hệt như chim ưng tóm gà con, vung tay ném mạnh và quát:

- Quay về đi, đại hòa thượng! Rồi liền quay nhanh người, ánh tím lấp lánh, Tử Anh Kiếm thi triển chiêu “Biện trang thích hổ”, đón lấy bóng ảnh ngàn trùng của Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân như bóng theo hình ập đến, hết sức chuẩn xác theo trượng trượt xuống. Đồng thời, tay trái co chỉ búng nhẹ, năm luồng kinh phong như thể tên nhọn bắn vào năm đại yếu huyệt Nhũ Căn, Cự Khuyết và Khí Hải ở trước ngực đối phương.

Dĩ công hoàn công, lại còn buộc đối phương phải tự cứu, cho dù Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân võ công siêu tuyệt cũng không khỏi kinh hãi, thu chiêu lùi nhanh ra sau hơn tám thước.

Khá khen cho Trình Lập Dân, chàng không thừa thắng truy kích, đứng yên tại chỗ ôm kiếm thi lễ và nói:

- Đa tạ Độc Cô lão nhân gia đã hạ thủ lưu tình! Cừu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân vừa rồi là do khinh địch mới bị Trình Lập Dân một chiêu bức lui, với thân phận và địa vị của bà ta, sao thể cam lòng chịu nhục, nên sau khi thoát lui, liền lại vung động quả trượng tung mình lao tới, nghe những lời mai mỉa của Trình Lập Dân, lửa giận càng thêm bốc cao, vận đề chân lực vào long đầu quả trượng đến mười hai thành.

Nhưng lúc này, Trình Lập Dân còn đang khom mình, chưa đứng thẳng lên, nếu để đối phương một trượng đánh trúng, chắc hẳn xương tan thịt nát.

Hồ Bằng Ngọc thấy vậy, hồn phi phách tán, buột miệng hét to:

- Dân đệ, coi chừng...

Nhưng nàng chưa dứt lời, long đầu quả trượng của Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân đã chỉ còn cách đỉnh đầu Trình Lập Dân chưa đầy ba thước.

Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân trong tiếng cười hăng hắc ghê rợn, chợt cảm thấy một luồng kiếm khí vô hình từ Tử Anh Kiếm trên tay Trình Lập Dân bắn ra, xuyên thủng trượng phong của mình, bắn thẳng vào trọng huyệt Đan Điền. Nếu một trượng của bà ta tiếp tục giáng xuống, chẳng những không thể đả thương đối phương mà còn bị kiếm khí của đối phương đả thương trước. Nhưng vừa rồi mới bị Trình Lập Dân một chiêu bức lui, đã quá mất mặt, nếu lại bị bức bách phải triệt chiêu thì càng bẽ mặt hơn nữa.

Khá khen cho lão ma bà này, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lệ làng vận dụng Thiên Cân Trụ, thụp người thật nhanh, long đầu quả trượng từ chiêu “Độc phách Hoa Sơn” đổi sang chiêu “Pháp luân thường chuyển”, kinh khí từ quả trượng phát ra đã đánh tan kiếm khí của Trình Lập Dân, liền theo đó thi triển chiêu “Hoành tảo thiên quân”, với uy thế kinh thiên động địa quét ngang lưng Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân buông tiếng cười vang, với thức “Nhất hạc xung thiên” tung mình lên cao hơn năm trượng, rồi chệnh chéch hạ xuống trên rào tre ở ngoài xa ba trượng, mỉm cười cao giọng nói:

- Độc Cô lão nhân gia thần công cái thế, tiểu sinh cam lòng chịu thua! Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân tức giận quát:

- Trình Lập Dân, ngươi chẳng phải võ công yếu kém, tại sao không dám phóng tay quyết một phen cao thấp? Trình Lập Dân cười:

- Chẳng phải tiểu sinh không dám mà là không đủ sức! Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân cười gằn:

- Trình Lập Dân, ngươi mà còn lẻo mép, lão thân sẽ bắt chấp thân phận, mắng cho ngươi một trận đấy! Bỗng thấy một bóng vàng nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân, cười khinh miệt nói:

- Hơn thua với một hậu sinh tiểu bối, ngươi còn xứng đáng nói đến hai tiếng “thân phận” ư? Đoạn quay sang Trình Lập Dân, trầm giọng nói:

- Lão ma này để cho lão thân lo liệu, hai người hãy mau đến sương phòng trái, sư bá các ngươi có việc quan trọng cần gặp, đi mau! Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Dạ! Rồi liền cùng Hồ Bằng Ngọc đi nhanh vào trong sảnh, phía sau vọng đến tiếng của Cưu Bàn Thần Bà Độc Cô Mỹ Trân nghiêng răng tức giận nói:

- Được! Yêu phụ, hôm nay hai ta quyết phải một còn một mất! Chỉ nghe người đàn bà áo vàng nói:

- Độc Cô Mỹ Trân, cho ngươi biết, hôm nay ngươi mà không khôn hồn nhân sớm rút khỏi đây, kẻ nằm xuống đây chắc chắn là ngươi...

Trình Lập Dân cùng Hồ Bằng Ngọc đi vào sương phòng bên trái, Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du thần sắc trang trọng hỏi:

- Người áo đen tối qua trong vườn hoang là ai vậy? Trình Lập Dân vội đáp:

- Lai lịch của người áo đen ấy, Dân nhi còn chưa rõ, nhưng ông ấy đã từng mấy phen giải nguy cho Dân nhi...

- Vậy ngươi có thể khẳng định y là bạn, không phải thù chứ gì?

- Dạ vâng!

- Những điều y nói, ngươi tin hoàn toàn phải không?

- Dạ vâng! Thiên Huyền Thư Sinh hạ thấp giọng:

- Y vừa mới đến đây, nói là thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo của họ đột nhiên hạ lệnh điều động tất cả cao thủ tốt đỉnh cấp tốc đến Nhạc Châu chờ lệnh, hiển nhiên là nhằm đối phó với căn cứ địa tổng đà Quân Sơn của người, theo người thì có thể như vậy hay không? Trình Lập Dân kinh hãi:

- Rất có khả năng như vậy, bởi vì tối qua sau khi bọn Dân nhi rời khỏi vườn hoang, thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo Biện Vô Song hẳn đã vào trong mộ phần của ân sư xem xét và biết là thân phận thật đã bị bại lộ, nên tiên hạ thủ vi cường, định xuất kỳ bất ý phá hủy căn cứ địa của Dân nhi trước, đồng thời tổng đà Quân Sơn còn có mấy vị tiền bối thần trí chưa hồi phục, nhân cơ hội bất giữ làm con tin hầu uy hiếp Dân nhi...

Thiên Huyền Thư Sinh gật đầu:

- Không sai, sư bá cũng nghĩ như người, vậy chúng ta hãy đi ngay! Trình Lập Dân ngăn người:

- Đi ngay ư?

- Phải, lập tức đến tổng đà Quân Sơn! “Bùng!”.

Một tiếng nổ rền rĩ từ ngoài vọng vào.

Trình Lập Dân lưỡng lự nói:

- Ở đây để cho một mình sư bá mẫu...

Thiên Huyền Thư Sinh cười ngắt lời:

- Người yên tâm, yêu phụ ấy không làm gì được sư bá mẫu người đâu!

- Sư bá, chúng ta hãy trừ khử yêu phụ ấy trước...

Thiên Huyền Thư Sinh lại cười ngắt lời:

- Tiểu tử, nếu sư bá đoán không lầm, rất có thể yêu phụ ấy là do ý của Biện Vô Song đến đây nhằm giữ chân chúng ta, nếu chúng ta còn nấn ná, chẳng phải là trúng kế Biện Vô Song...

Trình Lập Dân nhận thấy rất có lý, bèn gật đầu tán thành.

Thiên Huyền Thư Sinh nói tiếp:

- Tổng đà Quân Sơn của người thực lực tuy chẳng yếu, nhưng so với toàn bộ tinh hoa của Thái Cực Giáo thì hãy còn kém xa. Tiểu tử, cứu binh như cứu hỏa, mong là chúng ta có thể đến Quân Sơn kịp lúc.

Trình Lập Dân đưa mắt nhìn Hồ Băng Ngọc:

- Sư bá, Ngọc tỷ có đi cùng với chúng ta không? Thiên Huyền Thư Sinh thoáng suy nghĩ:

- Nha đầu ấy ở lại đây sẽ ảnh hưởng đến hành động của sư bá mẫu người, chúng ta hãy thay phiên nhau mà đưa ả đi! Đoạn liền nắm tay Hồ Băng Ngọc, khẽ quát:

- Đi! Tung mình vọt qua cửa sổ, Trình Lập Dân theo sau, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng đêm mịt mùng.

-oOo-

Trời hửng sáng, một chiếc thuyền mũi nhỏ dọc theo Sương Giang xuôi giong lướt nhanh đi, thuận gió xuôi giong, thuyền lướt đi như tên bắn.

Người chèo lái là một đại hán tuổi ngoài ba mươi, đang tập trung tinh thần điều khiển con thuyền.

Trong khoang thuyền, Trình Lập Dân với Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đang ngồi xếp bằng hành công điều tức, còn Hồ Băng Ngọc thì ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh.

Thốt nhiên, “vút”! Một mũi tên lửa xé tan bầu không khí tĩnh mịch trên sông, bắn trúng vào mũi thuyền.

Gã thuyền phu hét lên một tiếng kinh hoàng. Hồ Băng Ngọc vùng tay, một chưởng đánh thủng mũi thuyền thành một lỗ tròn đường kính khoảng một thước, làm cho cả mũi tên lẫn phần bị cháy rơi hết xuống sông.

Nhưng nòng một chưởng vừa tung ra, tiếng tên lửa xé gió lại vang lên liên hồi, mũi thuyền lại bị trúng liên tiếp mười mấy mũi tên lửa.

Trong lúc gió mạnh, chỉ chốc lát cả mũi thuyền đã hoàn toàn chìm trong lửa đỏ và khói mù.

Hồ Bằng Ngọc kinh hoàng thất sắc, vung tay xuất chưởng liên hồi, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Gã thuyền phu hồn phi phách tán, chửi mắng luôn miệng, cơ hồ quên cả nhiệm vụ của mình.

Hồ Bằng Ngọc trong cơn kinh hoàng và tức giận, vừa rút kiếm gạt rơi những mũi tên tiếp tục bắn đến, vừa quay sang gã thuyền phu nói:

- Thuyền lão đại, hãy cho thuyền chạy tránh mau! Bỗng một tiếng nói trong ngần tiếp lời:

- Không, hãy tiếp tục chạy thẳng! “Bùng” một tiếng rền rĩ, mũi thuyền đã mang theo một cuộn lửa đỏ bay lên cao hơn mười trượng, cùng lúc chiếc thuyền nhỏ như có thần linh trợ giúp, chệch sóng lướt đi như bay.

Gã thuyền phu vừa thẳng thốt gào lên:

- Trời! Thuyền của ta...

Hồ Bằng Ngọc thở phào, tiếp lời:

- Thuyền hư hỏng, sẽ bồi thường gấp đôi! Lúc này trời đã sáng tỏ, thuyền cũng đã thoát khỏi phạm vi tấn công của kẻ địch, chỉ thấy Trình Lập Dân oai phong lẫm liệt như thiên thần hoành kiếm đứng trên mũi thuyền, Thiên Huyền Thư Sinh ngồi xếp bằng nơi giữa, hai tay áo to phất lia lịa, chiếc thuyền dưới sự thôi thúc bởi chân lực của Thiên Huyền Thư Sinh, lướt đi như bay...

Gã thuyền phu cơ hồ hoài nghi cảnh tượng trước mắt như là trong mơ, buột miệng nói:

- Chao ôi! Đây là sự thật ư? Y vừa dứt lời, Trình Lập Dân điềm nhiên nói:

- Thuyền lão đại bất tất ngờ thần nghi quỷ, tất cả đó đều là sự thật, trên đường bất luận xảy ra chuyện gì, thuyền lão đại chỉ cần giữ vững tay chèo cho thuyền tiến tới, về mọi tổn thất trên thuyền, khi nào đến Quân Sơn nhất định sẽ bồi thường cho thuyền lão đại gấp đôi! Gã thuyền phu ngơ ngẩn đáp:

- Dạ vâng! Tướng công, bọn ác nhân vừa rồi là ai vậy?

- Đó là kẻ thù của bọn này! À! Thuyền lão đại, chúng ta có thể đến Quân Sơn trước lúc trời tối không?

- Nếu thuyền cứ đi nhanh như thế này, thì không thành vấn đề, chắc chắn sẽ đến được Quân Sơn trước lúc trời tối.

Hồ Bằng Ngọc chậm bước đi đến bên Trình Lập Dân, đưa tay vén làn tóc rối, khẽ thở dài nói:

- Dân đệ, vừa rồi thật khiến tỷ tỷ hoảng hồn...

Trình Lập Dân vẫn hướng mắt nhìn về phía trước, toàn thần chú ý động tĩnh hai bên bờ, nghe vậy bèn nói:

- Kẻ địch hẳn không chỉ có vậy thôi, Ngọc tỷ hãy sang bên thuyền lão đại, bảo vệ an toàn cho y, lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, Ngọc tỷ cũng đừng màng đến...

Hồ Bằng Ngọc thoáng chau mày:

- Nếu như thuyền lật, tỷ tỷ cũng không màng đến hay sao? Trình Lập Dân cười:

- Nếu thuyền lật, Ngọc tỷ có màng đến cũng chẳng làm gì được! Chàng chợt động tâm, thò tay vào lòng móc ra một viên minh châu to cỡ quả trứng chim câu, trao cho Hồ Bằng Ngọc, nói tiếp:

- Ngọc tỷ, lát nữa khi tình thế khẩn cấp, thật khó giữ được thuyền không bị lật, lúc ấy e không có thời gian bồi thường cho thuyền lão đại, Ngọc tỷ hãy đưa viên minh châu này cho y trước, khi cần thiết hãy bảo y tự nhảy xuống nước mà thoát thân.

Hồ Bằng Ngọc đón lấy viên minh châu và hỏi:

- Nếu thuyền lão đại không biết bơi thì sao?

- Đã sống trên sông nước, lẽ nào lại có người không biết bơi? Gã thuyền phu dương thanh tiếp lời:

- Vị tướng công này nói không sai, Sương Giang tuy nước chảy xiết, nhưng chưa làm khó được tiểu nhân đâu! Thì ra Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc tuy nói chuyện rất khê, song vì thuyền nhỏ và lại thuận gió nên gã thuyền phu đều nghe rõ cả.

Trình Lập Dân chú mắt nhìn một rặng phi lao ở phía trước cách chừng một dặm, nghiêm mặt nói:

- Nếu đệ đoán không lầm, trong rặng phi lao phía trước hẳn có mai phục, Ngọc tỷ hãy trở ra phía sau mau! Hồ Bằng Ngọc trở về bên gã thuyền phu nói:

- Những lời nói của bọn này vừa rồi, thuyền lão đại đã nghe cả ư? Gã thuyền phu gật đầu:

- Vâng! Thưa cô nương! Hồ Bằng Ngọc đưa viên minh châu cho y:

- Viên minh châu này để bồi thường sự tổn thất của thuyền lão đại, đủ chưa? Gã thuyền phu tròn to mắt, lấp bắp:

- Đủ... đủ rồi! Cô... cô nương... thế này thì... thì nhiều quá...

Phải biết viên minh châu này tuy nhỏ, nhưng trị giá ít nhất cũng ngàn lạng bạc trắng, mua mười chiếc thuyền như thế này cũng có thừa, chẳng trách gã thuyền phu mừng đến mức líu cả lưỡi.

Hồ Bằng Ngọc nhét viên minh châu vào tay gã thuyền phu và nói:

- Nhiều cũng chẳng hề gì, nhưng phải vâng lời, giữ vững tay lái, bốn cô nương chưa bảo, không được tự ý nhảy xuống nước, biết chưa? Gã thuyền phu chấp tay xá lia lia và nói:

- Dạ vâng... Đa tạ cô nương... Tiểu nhân nhất định vâng lời, chưa được cô nương dạy bảo, quyết không dám...

Bỗng nghe Trình Lập Dân quát to:

- Thuyền lão đại, hãy chú ý lái thuyền! Thì ra lúc này từ trong rặng phi lao đã có bốn chiếc thuyền hình tHồi lướt ra như tên bắn, cùng lao về phía chiếc thuyền của Trình Lập Dân.

Gã thuyền phu tay cầm lái run lên dữ dội, hai hàm răng đánh lập cập, run giọng nói:

- Cô... cô nương... bọn họ định... định cướp châu báu... của các vị phải không? Hồ Bằng Ngọc siết chặt trường kiếm trong tay:

- Đừng nói lời thôi, hãy chú tâm lái thuyền, có bốn cô nương bên cạnh, sự an toàn của người tuyệt đối không có vấn đề.

Gã thuyền phu chưa từng gặp tình huống thế này bao giờ, sợ đến líu lưỡi nói:

- Dạ... dạ... cô nương...

Trình Lập Dân quát to:

- Các người muốn chết! Trong tiếng quát đã vung tay, một luồng ám kinh đã xô chiếc thuyền dẫn đầu giạt sang bên.

Chàng một chiêu đắc thủ, lòng tin liền gia tăng, trầm giọng nói:

- Thuyền lão đại, cứ tiếp tục đi thẳng, không cần tránh! Gã thuyền phu mắt thấy chiếc thuyền hình tHồi kia đâm thẳng vào thuyền mình, sợ đến hồn phi phách tán, toàn thân run rẩy, nhưng thấy Trình Lập Dân chỉ một cái vung tay đã xô giạt chiếc thuyền tHồi ấy sang bên, liền nghĩ là Trình Lập Dân biết phép tiên, bất giác tinh thần phấn chấn, hai tay cầm lái và dương thanh đáp:

- Tiểu nhân biết rồi! Bốn chiếc thuyền hình tHồi cùng lao nhanh đến, đồng thời ám khí rợp trời, hệt như mưa bắc ập đến...

Thiên Huyền Thư Sinh tay trái vung mạnh, thuyền càng lướt đi nhanh hơn, tay phải hư không quét ra, tất cả ám khí nhảm vào ông lập tức lả tả rơi xuống sông.

Hồ Băng Ngọc trường kiếm trong tay vung động thành một vòng sáng bạc, bảo vệ cả bản thân với gã thuyền phu, chỉ nghe tiếng “keng keng” liên hồi, ám khí bắn đến thấy đều bị phản chấn trở lại.

Trình Lập Dân tay phải vung kiếm hộ thân, tay trái thì triển phách không chướng vung động liên hồi, bốn chiếc thuyền hình tHồi đều như bị nện mạnh, cách chừng năm thước cùng lướt chéo đi.

Nhưng người trên các thuyền hình tHồi hiển nhiên cũng là do cao thủ võ lâm dùng chân khí thúc đẩy, sau khi thuyền bị đẩy giạt sang bên, liền tức thì lướt đi theo hình vòng cung, ngoặt trở lại, tung tiếp vào thuyền của Trình Lập Dân với thế càng hung mãnh hơn.

Trình Lập Dân mặt bừng sát cơ, buông tiếng quát vang, mũi chân điểm lên mũi thuyền, thuyền lập tức vọt nhanh tới trước hơn mười trượng, thoát khỏi vòng vây của đối phương.

Trong khi ấy, người chèo cũng vọt lên cao hơn năm trượng lượn một vòng trên không, chỉ nghe tiếng rú thảm vang lên liên hồi, máu văng tung tóe, những kẻ địch trên bốn chiếc thuyền hình tHồi thấy đều táng mạng, thuyền không còn người điều khiển, lập tức xiêu xiêu vẹo vẹo trôi đi theo dòng nước.

Tuy chỉ trong chốc lát, nhưng thuyền mũi đã lướt đi xa hơn trăm trượng, và nơi đây mặt sông rất hẹp, hai bên phi lao dày đặc, thuyền hình tHồi của Thái Cực Giáo mai phục tại đây không dưới hai mươi chiếc.

Trình Lập Dân rời thuyền sát địch, chiếc thuyền mũi lại gặp phải sự giáp công của tốp thuyền hình tHồi thứ hai.

Hồ Băng Ngọc phải bảo vệ an toàn cho thuyền phu, Thiên Huyền Thư Sinh một mình nếu bảo vệ thuyền thì không sao dùng chân lực đẩy thuyền, thuyền vừa đi chậm lại, thuyền địch lập tức từ bốn phương tám hướng lao đến.

Trình Lập Dân vừa hạ xuống trên một chiếc thuyền địch, đổi một hơi chân khí, quét mắt nhìn, bắt giác nghiêng rặng, cúi xuống nhặt lấy một mảnh ván thuyền, tung mình ba lượt trên thuyền địch, đã vượt qua hơn năm mươi trượng, chỉ còn cách thuyền mũi khoảng năm mươi trượng, bèn ném mảnh ván trong tay ra phía trước khoảng mười trượng, tung mình lên trên ván, dưới chân như có bánh xe trượt chệch sóng lướt đi, thoáng chốc đã đến gần đoàn thuyền hỗn chiến, quát to:

- Trình mỗ đã đến! Ánh tím lấp loáng, tay chân đứt lìa văng bay, đầu người rơi xuống sàn thuyền, tiếng rú thảm thiết vang lên cùng khắp, cảnh tượng thật vô cùng thảm khốc.

Gã thuyền phu thấy vậy, luôn miệng niệm:

- A Di Đà Phật... A Di Đà Phật...

Tốp thuyền địch chận đánh lần thứ hai đã tan rã, Trình Lập Dân trở về trên mũi thuyền, thuyền lại tiếp tục lướt nhanh đi về phía hạ lưu.

Gã thuyền phu hoàn hồn, quay sang Hồ Băng Ngọc nói:

- Cô... cô nương là thiên thần hạ phạm phải không? Hồ Băng Ngọc cười khúc khích:

- Rõ ngốc, trên đời làm gì có thiên thần hạ phạm, bọn này cũng là người phạm giống như người thôi! Hồ Băng Ngọc thường khi rất ít cười nói, lúc này nàng cười thật có sức quyến rũ khuynh quốc khuynh thành, gã thuyền phu suốt ngày làm bạn với các thôn nữ quê mùa, đâu bao giờ được thấy người tuyệt sắc thế này, gã bất giác nuốt nước miếng, ấp úng nói:

- Cô... cô nương là người trời... tiểu nhân sao thể so sánh...

Hồ Băng Ngọc chau mày ngắt lời:

- Thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, hãy chú tâm lái thuyền thì hơn!

- Dạ dạ... tiểu nhân tuân mệnh! Trình Lập Dân ngoảnh lại làm mặt xấu với Hồ Băng Ngọc, nhưng miệng lại nói với Thiên Huyền Thư Sinh:

- Sư bá, tại sao Thái Cực Giáo toàn phái những kẻ vô dụng đến nộp mạng thế nhỉ? Thiên Huyền Thư Sinh về mặt nghiêm túc nói:

- Đó mới là điểm đáng sợ của kẻ địch, mục đích của họ chỉ nhằm cản trở hành trình và làm tiêu hao chân lực của chúng ta, chết một số người không quan trọng mà có thể thu hoạch hiệu quả to lớn, tội gì không làm kia chứ? Trình Lập Dân gật đầu:

- Sư bá nói rất phải, xem ra phía trước hẳn còn có cao thủ lợi hại hơn chặn đường. Sư bá, chúng ta dừng lại điều tức chốc lát, được không? Thiên Huyền Thư Sinh cười:

- Sư bá chẳng mệt chút nào, chỉ ngại là tự cho mình dừng cảm, một mình ra tay diệt địch, lát nữa hẳn còn rất nhiều trận ác chiến, hãy ngồi xuống điều tức trước đi! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đa tạ sư bá đã quan tâm cho, Dân nhi cũng không mệt...

Thiên Huyền Thư Sinh mắt nhìn phía trước trầm giọng nói:

- Không mệt thì tốt, bọn chúng lại đến nữa rồi! Trình Lập Dân lúc này đang quay lưng về phía trước, nghe vậy liền quay lại nhìn, chỉ thấy trên mặt sông ngoài nửa dặm lại xuất hiện bảy tám chiếc thuyền hình tHồi, bắt giác mặt bùng sát cơ, cười khẩy nói:

- Lũ chuột nhắt không sợ chết, cứ kéo hết đến đây! Cứ thế qua hết chặng này đến chặng khác, trong trăm dặm đường thủy tổng cộng phá hủy hơn tám mươi chiếc thuyền và hạ sát hơn ba trăm kẻ địch.

Cho dù nhóm người Trình Lập Dân không may tổn thương, nhưng mục đích dùng chiến thuật biển người ngăn trở hành trình và làm tiêu hao thể lực đối phương của Thái Cực Giáo đã đạt được.

Bởi con người dù võ công cao thâm đến mấy thì cũng là bằng xương bằng thịt, sau khi liên tiếp tiêu hao thể lực, dù là sắt thép cũng cảm thấy mỏi mệt.

Lúc này đã gần giờ Ngọ, mặt sông đã rộng hơn, Trình Lập Dân với Thiên Huyền Thư Sinh đang tranh thủ thời gian ngồi hành công điều tức, thuyền xuôi gió với tốc độ bình thường lướt đi.

Nhìn bề ngoài thật hết sức bình yên, ai mà ngờ được, khoảng khắc bình yên này lại chính là khoảng thời gian trước cơn dông bão.

Một chiếc thuyền lâu hai cột buồm cùng mười mấy chiếc thuyền nhỏ bố trí thành một phòng tuyến vòng cung ở ngoài nửa dặm và chậm chậm tiến tới...

Hồ Bằng Ngọc giữ nhiệm vụ quan sát thấy vậy, bắt giác rung động tâm thần, kinh hãi kêu lên:

- Sư bá! Dân đệ! Thiên Huyền Thư Sinh với Trình Lập Dân đang điều tức liền mở mắt ra, quét nhìn về phía trước.

Thiên Huyền Thư Sinh trầm giọng hỏi:

- Thuyền gia, từ đây đến Quân Sơn còn bao xa nữa? Gã thuyền phu vội cung kính đáp:

- Bẩm lão gia, còn chừng ba trăm dặm đường thủy nữa!

- Còn đi đường bộ thì sao?

- Đường bộ thì phải trên bốn trăm dặm! Thiên Huyền Thư Sinh quay sang Trình Lập Dân:

- Đường thủy sẽ còn gặp rất nhiều trở ngại, nếu đổi sang đường bộ, chẳng những xa hơn trăm dặm mà cũng chưa chắc không bị cản trở, tốt hơn chúng ta hãy đi đường thủy, nhưng cách thức vượt chặng phải thay đổi mới được.

Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Xin sư bá dẫn bảo!

- Chúng ta hãy tạm bỏ thuyền, toàn lực tiêu diệt địch! Trình Lập Dân nhượng mảy:

- Vâng! Dân nhi xin đi trước...

Lúc này đôi bên chỉ còn cách nhau chừng mười trượng, Trình Lập Dân dứt lời đã tung mình, vọt lên cao hơn năm trượng, lướt đi về phía chiếc thuyền lâu hai cột buồm.

Nhưng ngay khi ấy, tiếng cung nỏ vang lên, những mũi tên nhọn dày đặc như mưa đã từ thuyền lầu bắn ra, nhắm vào Trình Lập Dân và chiếc thuyền mui.

Trình Lập Dân buông tiếng quát vang, cong người trên không, hai tay vung động liên hồi, đón lấy làn mưa tên của đối phương, tiếp tục lao về phía thuyền lầu.

Những mũi tên nhọn bắn đến nửa số bị Tử Anh Kiếm chém gãy nát, nửa số bị chưởng lực mạnh mẽ của chàng đánh văng ngược trở về.

Trình Lập Dân hết như thiên thần giáng thế, nhanh như chớp hạ xuống trên thuyền lầu, bọn cung thủ trên thuyền ngay cả bóng người còn chưa nhìn rõ đã hồn lìa khỏi xác.

Cùng lúc ấy, Thiên Huyền Thư Sinh vung động tay áo, kinh lực xô ra như vũ bão, những mũi tên nhọn lả tả rơi xuống nước. Sau đó, hai tay áo quét mạnh, một luồng kinh phong xô ra, khiến mấy chiếc thuyền địch đến gần chao đảo dữ dội, người trên thuyền ngã nghiêng ngã ngửa, cùng giạt ra xa, có một chiếc gần nhất bị lật úp, lát sau đã chìm ngấm.

Trong tiếng la hét hỗn loạn, Thiên Huyền Thư Sinh quay sang gã thuyền phu trầm giọng nói:

- Thuyền gia, bây giờ ngươi có thể nhảy xuống nước thoát thân rồi! Gã thuyền phu tuy trên đường gặp nhiều trận ác chiến đã trở nên gan dạ hơn, nhưng dẫu sao cũng khiến gã kinh tâm động phách, nên nghe vậy lập tức tung mình...

Nhưng Thiên Huyền Thư Sinh vươn tay, hư không cản lại, và trầm giọng quát:

- Không được! Gã thuyền phu chỉ cảm thấy một bức tường vô hình cản thân người mình lại, suýt bật ngựa ra sau, bất giác đứng thuôn mặt ra.

Thiên Huyền Thư Sinh với chân khí truyền âm nói tiếp:

- Trên mặt sông ở đây toàn là kẻ ác, ngươi mà nhảy xuống, bất luận bơi giỏi đến mấy cũng khó thoát chết, để lão phu đưa ngươi một đoạn, thoát khỏi vòng vây của bọn chúng rồi hẵng nhảy xuống nước.

Đoạn chẳng màng đến gã thuyền phu đứng ngậy ra đó, nắm tay Hồ Băng Ngọc trầm giọng quát:

- Thuyền gia, hãy giữ chặt tay lái! Hai mũi chân chỗi mạnh, cùng Hồ Băng Ngọc phóng lên trên thuyền lầu và chiếc thuyền mui nhờ vào sức chỗi ấy lướt đi như bay, thoáng chốc đã ra xa hơn trăm trượng.

Thiên Huyền Thư Sinh với Hồ Băng Ngọc phóng lên trên thuyền lầu, người chưa xuống đến đã tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi còn đứng thừ ra đó làm gì hả? Đồng thời tay trái đã đẩy Hồ Băng Ngọc đến bên Trình Lập Dân, tay phải nắm ngón như móc câu lẳng không chộp xuống một thiếu niên áo trắng rất anh tuấn đang đứng đối mặt với Trình Lập Dân.

Lão già này có lẽ đang lúc hăng máu, vừa lên đến thuyền, chưa biết ắt giáp gì đã tung ra sát thủ, với công lực của ông và xuất thủ trong cơn thịnh nộ, thiếu niên áo trắng dù có mười mạng cũng không giữ nổi.

Đang lúc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc, Trình Lập Dân kinh hoàng hét to:

- Sư bá, thủ hạ lưu tình...

Đồng thời một chưởng tung ra, bổ vào khoảng giữa Thiên Huyền Thư Sinh với thiếu niên áo trắng.

Cùng lúc ấy, thiếu niên áo trắng với bốn lão nhân bên cạnh cũng lần lượt xuất chưởng, công vào Thiên Huyền Thư Sinh.

Ngay tức khắc, tiếng quát tháo, tiếng cười khẩy, tiếng chưởng phong và chỉ kinh vang dậy...

Thiên Huyền Thư Sinh tuy võ công đã đạt đến cảnh giới thu phát như ý, nhưng tiếng nói của Trình Lập Dân đã muộn hơn một thoáng, cho dù ông nghe tiếng ngự kinh, song vì tức giận đối phương đã xuất chưởng kháng cự, lập tức biến trảo thành chưởng, cho dù Trình Lập Dân đứng bên xuất chưởng góp phần ngự kinh, và cho dù nhóm người của thiếu niên áo trắng cũng xuất chưởng phản kích, song cũng bị dư kinh chưởng

lực thôi sơn phá thạch của Thiên Huyền Thư Sinh làm cho huyết khí sôi sục, mắt đỏ đom đóm, văng bay ra xa hơn trượng, ngã ngồi trên sàn thuyền.

Thiên Huyền Thư Sinh sau khi hạ xuống trên sàn thuyền, vừa giận vừa thắc mắc nhìn Trình Lập Dân trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, đây là chuyện gì vậy hả? Trình Lập Dân cười ngược:

- Sư bá, chuyện này rất đông dài...

Thiên Huyền Thư Sinh bực mình ngắt lời:

- Hãy nói ngắn gọn đi!

- Đó là Chu Lương, minh huynh của Dân nhi, và cũng là di cô của minh thúc Bạch Y Tú Sĩ Chu Hạo Nhiên của Dân nhi...

- À! Đã là tên nghịch tử lục thân không nhìn, nhận giặc làm cha, vậy sao ngươi còn cứu hắn! Trình Lập Dân đáp ứng:

- Sư bá, nội tình ấy...

Thiên Huyền Thư Sinh trầm giọng ngắt lời:

- Chớ nói lời thôi, giờ ngươi định xử lý bọn chúng thế nào? Trình Lập Dân vừa mới cười gượng, chưa kịp đáp, Chu Lương ngồi ngoài mui trượng đã cười ghê rợn nói:

- Lão tặc, hôm nay bốn thiếu gia chấp nhận chết, nhưng lão cũng đừng hòng được toàn thây!

-oOo-

33. C 33

Thiên Huyền Thư Sinh cười khẩy nói:

- Tiểu cầu, đừng tưởng có người cầu xin cho ngươi mà xác lão, lão phu mà sinh lòng tàn nhẫn hành hạ ngươi, ngươi sẽ khổ sở còn hơn là chết.

Chu Lương nghiêng răng keng két, cắn hận nói:

- Lão tặc, ngươi cứ ra tay hành hạ đi...

Trình Lập Dân tức giận ngắt lời:

- Đại ca, chớ nên vô lễ! Chu Lương cười lạnh lùng:

- Trình Lập Dân, nghĩa kết minh giữa hai ta đã đoạn tuyệt từ lâu, chuyện đến nước này, ngươi cũng đừng giả nhân giả nghĩa nữa, chúng ta sẽ gặp lại trên đường đến suối vàng...

Đoạn gắt giọng quát:

- Được rồi! Ra tay! Mau! Một hán tử võ phục rón rén cất bước đi vào trong khoang.

Trình Lập Dân trông thấy liền động tâm, ngoắc tay nói:

- Đến đây! Hán tử võ phục ấy không tự chủ được, lui đến bên Trình Lập Dân mới dừng lại, sợ đến mặt mày tái ngắt.

Thiên Huyền Thư Sinh thấy vậy gật đầu liền hỏi, thềm nhủ:

- Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công của tiểu tử này, ngay như mình thi triển cũng chưa có được hỏa hầu như vậy...

Ông nghĩ chưa dứt, Trình Lập Dân đã trầm giọng hỏi:

- Người định vào trong khoang làm gì? Nói mau! Hán tử võ phục ấy rùng mình nhưng lại cúi đầu lặng thinh. Chu Lương mắt rực hung quang, quét nhìn hai phía tả hữu, gắt giọng quát:

- Các ngươi toàn là người chết cả hay sao? Hai hán tử võ phục khác lập tức tung mình, phóng nhanh về phía cửa khoang thuyền...

Hai người thân pháp tuy nhanh, nhưng còn có người nhanh hơn, chỉ thấy bóng xanh nhấp nháy, Hồ Bằng Ngọc đã tay cầm ngang trường kiếm đứng ở cửa khoang thuyền, quát to:

- Đứng lại! Cùng lúc ấy, Trình Lập Dân vùng chỉ lẳng không điểm ra, hai hán tử võ phục ấy vừa mới ngăn người bởi tiếng quát của Hồ Bằng Ngọc, binh khí trong tay chưa kịp giơ lên, bỗng cảm thấy bên lưng tê dại, không còn động đậy được nữa.

Trình Lập Dân lại vùng chỉ điểm vào cột buồm chính có đường kính khoảng một thước ngoài một trượng, “soạt” một tiếng, cột buồm đã thủng một lỗ.

Sau đó, chàng với giọng oai nghiêm dương thanh nói:

- Ai còn dám vọng động một bước, sẽ như cột buồm đó! Đoạn chằng màng đến vẻ kinh hoàng của bọn thủ hạ Thái Cực Giáo, đi đến trước mặt hán tử võ phục, trầm giọng quát:

- Nói! Trả lời câu hỏi vừa rồi của bốn hiệp! Hán tử võ phục ấy sợ hãi liếc mắt nhìn Chu Lương, định nói lại thôi.

Trình Lập Dân gần giọng:

- Không cần lo sợ y, bốn hiệp bảo đảm sự an toàn cho ngươi! Chu Lương cười khẩy:

- Ngươi bảo đảm được sự an toàn của chính mình hay không? Trình Lập Dân cười:

- Đại ca, giữa chúng ta có gì lắt nhẽ hăng nói! Đoạn trừng mắt nhìn hán tử võ phục, giọng sắc lạnh quát:

- Nói mau! Hán tử võ phục lấp bắp:

- Trong... trong thuyền này... có rất nhiều thuốc nổ cực mạnh, vừa rồi Chu... Chu công tử...

Trình Lập Dân bắt giác rợn người, thầm nghĩ:

- À! Ta hiểu rồi...

Thiên Huyền Thư Sinh cao giọng nói:

- Lập Dân, bảo chúng chia ra hai người dẫn lão phu xuống dưới khoang dọn dẹp sạch thuốc nổ, người ở trên giám sát bọn chúng, lập tức khởi hành.

Trình Lập Dân gật đầu, quay sang hán tử võ phục nói:

- Được rồi, ngươi hãy chọn lấy hai người đưa vị lão nhân gia này xuống khoang dọn dẹp thuốc nổ.

Hán tử võ phục lập tức chọn ra hai đồng bọn, do Thiên Huyền Thư Sinh áp giải đi vào trong khoang. Trình Lập Dân vùng chỉ điểm vào Á huyết Chu Lương, rồi quay sang bốn lão nhân áo đen trầm giọng hỏi:

- Trong bốn vị, ai có thể tạm thời làm chủ? Bốn lão nhân áo đen đưa mắt nhìn nhau, lặng thinh không đáp.

Trình Lập Dân nói tiếp:

- Chu công tử là minh huynh của Trình mỗ, lần này không thả cho y về nữa đâu. Bây giờ trong bốn vị, một vị hãy đứng ra chỉ huy thuyền, khi vào đến thủy vực Động Đình, Trình mỗ sẽ phóng thích các vị ngay.

Một lão nhân cao gầy trên trái tự động đứng lên nói:

- Trình thiếu hiệp là người chính phái, những lời nói ra, dĩ nhiên là lão hủ tin, nhưng từ đây đến Động Đình, dọc đường hãy còn...

Trình Lập Dân tiếp lời:

- Trình mỗ biết, việc ứng phó dọc đường do Trình mỗ phụ trách, các vị chỉ cần điều khiển thuyền và cho chạy nhanh hết tốc độ là được.

Lão nhân cao gầy gật đầu, lập tức cùng ba lão nhân kia ra lệnh thuộc hạ gương buồm khai thuyền. lát sau, chiếc thuyền lâu này đã căng buồm lướt nhanh đi về phía hạ lưu.

Trình Lập Dân quay sang Hồ Bằng Ngọc thấp giọng nói:

- Ngọc tỷ, xin hãy phân thần một chút giám sát hành động của bọn chúng, đệ phải nhân cơ hội này nói chuyện với Chu đại ca.

-oOo-

Đây là tổng đà của Chính Nghĩa Chi Tộc ở Quân Sơn! Lúc này đang là canh một, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng.

Trên một hòn giả sơn cao đến trăm trượng ở hậu hoa viên tổng đà, hai nữ lang xinh đẹp đang ngắm nhìn những ngọn ngư đăng lấp lánh như sao đêm trên mặt hồ.

Hai nữ lang ấy, người áo xanh là Lãnh Văn Anh, người áo trắng có đeo khăn che mặt là Nhạc Tổ Trân. Những cơn gió nhẹ làm cho tà áo hai nàng tung bay phất phới, nhìn từ xa hệt như là hai nàng tiên đứng trong mây.

Lãnh Văn Anh nhẹ ho một tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng, cười nói:

- Trân tỷ suy nghĩ chuyện gì mà lung vậy hở? Nhạc Tổ Trân khẽ “Ừm” một tiếng, tiếp tục lặng thinh.

Lãnh Văn Anh nói tiếp:

- Đã là lúc xuân ấm hoa nở, hay là có tâm sự gì phải không? Nhạc Tổ Trân nghe vậy, giả vờ giận dỗi giơ tay lên nói:

- Nha đầu chết tiệt, phải xé toạc miệng ngươi ra mới được...

Lãnh Văn Anh lạng người, ra xa hơn tám thước, khúc khích cười và bắt chước đàn ông vòng tay xá dài nói:

- Xin nương tử lượng thứ, tiểu sinh tạ tội! Nhạc Tổ Trân vốn định đuổi theo, thấy vậy bật cười nói:

- Nha đầu chết tiệt, cái trò này ngươi học được của Dân ca ngươi phải không? Lãnh Văn Anh làm mặt xấu:

- Dân ca của tiểu muội chẳng phải là Dân đệ của Trân tỷ hay sao? Nàng khúc khích cười dài, nói tiếp:

- Đó chính là “Không đánh đã tự khai”! Trân tỷ vừa mới nghĩ đến ai vậy? Nhạc Tổ Trân bồng thờ dài:

- Anh muội đừng đùa nữa, chẳng hiểu vì sao lòng tỷ tỷ cứ cảm thấy nơm nớp lo âu.

Lãnh Văn Anh ngạc nhiên, Nhạc Tổ Trân buồn bã nói tiếp:

- Chẳng biết y có nguy hiểm gì không...

Lãnh Văn Anh nhoẻn cười:

- Y là ai vậy? Nhạc Tổ Trân giậm chân:

- Tiểu nha đầu, người ta đang râu muốn chết, vậy mà ngươi còn đùa được...

Lãnh Văn Anh vẫn cười ngâm:

- Tình này chẳng thể xua đi, vừa xuống chân mây, lòng lại dậy lên...

Nhạc Tổ Trân trả đũa:

- Tiểu nha đầu, đàn bà con gái mà nói năng như vậy, không xấu hổ sao hả? Lãnh Văn Anh lại vòng tay xá dài:

- Nương tử chó tức giận, cũng đừng âu sầu, bốn nhân âm dương chuẩn xác, ý trung nhân của nương tử chắc chắn trong vòng một tháng sẽ trở về Quân Sơn...

Nhạc Tổ Trân không nén được, bật cười nói:

- Nha đầu, ta đây không dám tin âm dương chuẩn xác của ngươi, nhưng có lẽ là thần giao cách cảm phải không? Lãnh Văn Anh cười:

- Đúng rồi, chính là thần giao cách cảm! Nương tử ngày đêm tưởng nhớ, ăn không ngon miệng, ngủ không yên giấc, ý trung nhân của nương tử lẽ nào không bị cảm ứng mà cấp tốc về đến bên nương tử kia chứ? Lãnh Văn Anh vừa dứt lời, đột nhiên “vút” một tiếng, một mũi tên lửa màu đỏ từ trên mặt hồ bay vút lên không.

Tiếp theo, mũi thứ nhì, mũi thứ ba, mũi thứ tư... cho đến mũi thứ bảy.

Lãnh Văn Anh với Nhạc Tổ Trân cùng giật mình. Lãnh Văn Anh buột miệng nói:

- Thật ra là cường địch ai mà phải phát ra tín hiệu hỏa cấp thế này? Nhạc Tổ Trân thở ra một hơi dài:

- Thảo nào vừa rồi ngu tử tâm thần bất ổn, thì ra là có cường địch xâm phạm...

Vừa rồi Nhạc Tổ Trân quả là vì tâm thần bất ổn mà lo cho Trình Lập Dân ở ngoài gặp nguy hiểm, mãi đến giờ thấy ứng vào chuyện cường địch xâm phạm Quân Sơn, nàng chẳng những không căng thẳng nữa mà còn thở phào như trút được gánh nặng, qua đó cũng đủ biết nàng yêu Trình Lập Dân dường nào.

Ngay khi ấy, tất cả đèn đuốc trong tổng đà cùng lúc tắt ngóm.

Lãnh Văn Anh hồi hã nói:

- Trân tử, hôm nay là phiên trực của gia sư, chúng ta trở về mau! Nhạc Tổ Trân gật đầu:

- Ừm! Đi! Xem ra đêm nay hẳn là một cuộc chiến hết sức gian khổ.

Bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, một giọng âm dương quái khí cười nói:

- Không cần đi nữa, tiểu cô nương! Người ấy chính là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang cùng với đồ đệ Lãnh Tu.

Lãnh Văn Anh tuy không biết Trường Tôn Chí Cang là người thế nào, nhưng Nhạc Tổ Trân thì biết rõ lợi hại, vội với chân khí truyền âm nói với Lãnh Văn Anh:

- Trân tử, lão ta là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang trong Bát Hoang Bát Dị, Trâm tử không nên khinh xuất...

Lãnh Văn Anh chưa dứt lời, Âm Dương Thần Ma đã cười dâm dăng nói:

- Tiểu cô nương nói không sai, đêm nay khó tránh khỏi một cuộc chiến đấu gian khổ, hề hề... Nơi đây thật tốt quá, gió mát hoa thơm, chúng ta hãy đại chiến một phen...

Nhạc Tổ Trân sau khi biết lai lịch của Âm Dương Thần Ma, nàng đã đề cao cảnh giác, ngầm đề tụ chân lực, định giáng cho đối phương một đòn bất ngờ không kịp trở tay, nên ngay khi lão ma đang dương dương đắc ý, nói đến nước bọt văng tung tóe, nàng bỗng quát to:

- Lão tặc, tiếp chiêu! Tuốt kiếm xuất chiêu, vừa ra tay đã thi triển Phong Lôi kiếm pháp, tuyệt kỹ thành danh của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, chỉ thấy hàn quang lấp lóa như tia chớp, tiếng sấm rền vang vang, hệt như một làn mưa từ trên không phủ chụp xuống đỉnh đầu Âm Dương Thần Ma.

Âm Dương Thần Ma thật không ngờ đối phương lại dám ra tay tấn công mình và càng không ngờ võ công của đối phương lại cao đến vậy, đến khi lão phát giác thì đã hơi muộn màng.

Trong lúc vội vàng, lão vùng động hai tay áo rộng, Hòa Hợp Thần Công xô ra như vũ bão, ngăn cản thế kiếm của Nhạc Tổ Trân, mượn kinh tung mình, lùi ra xa tám thước, cho dù lão võ công cao thâm, ứng biến thần tốc, vạt áo trước cũng bị chém rách một đường dài hơn tám tấc.

Nhạc Tổ Trân đã được Thiên Huyền Thư Sinh tận tâm vun bồi, vốn định một phen tranh cao thấp với Trình Lập Dân, công lực nàng tuy kém xa Trình Lập Dân, nhưng so với Âm Dương Thần Ma thì chẳng kém bao nhiêu, giờ đây Âm Dương Thần Ma đã mất tiên cơ, Nhạc Tổ Trân lẽ nào không thừa cơ lấn át.

Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang trong cơn kinh hoàng vừa mới thoái lui, Nhạc Tổ Trân đã như bóng theo hình, kiếm chiêu vẫn giữa nguyên lao đến và quát:

- Lão tặc, nộp mạng đây! Âm Dương Thần Ma trong lúc kinh hoàng lẫn tức giận, không kịp rút lấy binh khí, đành dồn hết mười hai thành Hòa Hợp Thần Công vào hai tay áo, đan nhau quét ra và cười khẩy nói:
- Tiện tỳ muốn chết! Nhạc Tổ Trân vì kẻ địch đã từ sau núi vòng vào thì trên mặt hồ rất có thể chỉ là hư trương thanh thế, lúc này mà hạ được một kẻ địch là giảm được một phần nguy hiểm, trong tình thế đã giành được tiên cơ, lẽ đương nhiên đâu chịu lui tay.

Chỉ thấy nàng một thanh kiếm vung động đến mức gió mưa khó lọt, sát thủ liên hồi, chiêu kiếm nào cũng không rời chỗ yếu hại của đối phương.

Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang toàn lực ứng phó, tuy không còn bị bức lui nữa, nhưng nhất thời muốn giành lại tiên cơ thật chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Bỗng nghe Âm Dương Thần Ma với giọng the thé quát:

- Tiểu tử, còn chưa mau bắt lấy ả nha đầu kia! Thì ra Lãnh Văn Anh với Lãnh Tu cũng sớm đã động thủ, và tình trạng của Lãnh Tu cũng chẳng hơn gì sư phụ, bởi Lãnh Văn Anh trong thời gian gần đây luôn ở bên các vị kỳ hiệp tiền bối, được các vị ấy chỉ dạy, võ công nàng lúc này đã tinh tiến hơn trước rất nhiều, dưới sự thi triển toàn lực, Lãnh Tu tự bảo vệ bản thân còn vất vả, sao thể còn có sức “bắt lấy” Lãnh Văn Anh nữa.

Lúc này, đèn đuốc trong tổng đà đã sáng trở lại, tiếng la hét và tiếng binh khí chạm nhau vang động sơn cốc, chẳng rõ có bao nhiêu kẻ địch xâm nhập, càng không biết bên nào chiếm ưu thế.

Nhạc Tổ Trân với Lãnh Văn Anh nếu như lòng yên ổn thì dù không thể chế ngự địch thủ, ít ra cũng không đến nỗi bại. Nhưng tiếng giết chóc không rõ tình hình từ trong tổng đà vọng ra đã ảnh hưởng đến tâm lý hai người, nên khiến cho tình hình cuộc chiến vốn đã thắng thế của hai nàng lại bị đối phương vặn hỏi, trở nên ngang ngửa nhau.

Âm Dương Thần Ma khi đã vặn hỏi tình thế, bất giác đắc ý cười vang nói:

- Tiểu cô nương, thôi đừng đánh nữa! Hãy nhìn xem, căn cứ địa của các người đã sắp tiêu tan đến nơi rồi... Hề hề... Nếu tiếp tục đánh, vạn nhất lão phu lỡ tay đã thương giai nhân thì thật đáng tiếc.

Nhạc Tổ Trân vừa mới nghiêng răng liên tiếp công ra ba kiếm, bên phải bỗng vang lên một giọng rần rỏi nói:

- Trường Tôn huynh, đừng kéo dài thời gian nữa, hãy tiến ả ta về với Diêm Vương đi thôi! Tiếng nói ấy vừa vang lên, một luồng ám kinh âm nhu đã như sóng dữ xô đến.

Nhạc Tổ Trân trong tình thế tiền hậu giáp công, đã bị luồng ám kinh ấy xô đến bên mép hòn giả sơn, rơi xuống vực sâu trăm trượng...

Lãnh Văn Anh thấy vậy bất giác kêu lên một tiếng kinh hoàng, tâm thần phân tán, bị Lãnh Tu một chỉ điểm trúng huyệt Kiên Tĩnh bên phải, “keng” một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất.

Lãnh Tu đắc ý cười vang nói:

- Người đẹp của ta, phen này thì nàng không còn thoát được nữa rồi! Đồng thời vung tay, điểm vào mê huyệt của Lãnh Văn Anh, và vòng tay ông ngay lưng nàng...

Ngay trong khoảng khắc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng nghe một tiếng lanh lảnh quát:

- Tiểu tặc muốn chết! Tiếng đến, người đến, chỉ phong càng đến trước hơn, một luồng kinh phong vạch không gian xé gió điểm vào trọng huyệt Đan Điền của Lãnh Tu...

Âm Dương Thần Ma buông tiếng quát to, tung ra một chiêu phách không chương, từ chéch bên đón lấy luồng chỉ phong ấy và cười quái dị nói:

- Hạ Uyển Nhi, thị không ngại hạ thủ với một hậu sinh văn bối...

Lãnh Tu bị kinh khí của chưởng chỉ hai người xô đẩy, lùi ra sau năm thước. Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi liền thừa cơ phát tay giải huyết cho Lãnh Văn Anh, rồi lẹ làng quay người tung chưởng, ngạnh tiếp chiêu “Ngũ đỉnh khai sơn” ám toán từ phía sau của Âm Ma Đông Phương Minh.

“Bùng” một tiếng vang rền, Âm Ma Đông Phương Minh bị chấn lùi ba bước.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi chỉ thoáng chao người, rồi liền tung mình lao tới, lạnh lùng nói:

- Đông Phương Minh, xem ra ngươi ngoại trừ bản lĩnh ám toán hậu sinh văn bối, chẳng còn sở trường gì khác! Cùng lúc ấy, Lãnh Văn Anh run giọng nói:

- Sư phụ, Nhạc tỷ tỷ đã bị lão tặc này đánh rơi xuống vực rồi! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vừa vung chưởng tấn công Âm Ma Đông Phương Minh, vừa nói:

- Anh nhi, Nhạc tỷ tỷ của ngươi không việc gì đâu, ngươi hãy về trước đi! Âm Dương Thần Ma the thé cười nói:

- Còn về được nữa sao? Đồ nhi, hãy chặn nha đầu ấy lại, nếu để thoát, ngươi hoàn toàn chịu trách nhiệm đấy! Đoạn cười hăng hắc dâm dăng nói tiếp:

- Hạ Uyển Nhi, Đông Phương Minh huynh về mặt nào đó có lẽ không có sự tiến bộ, nhưng Trường Tôn Chí Cang này thì về mặt đó tiến bộ rất nhiều. Nào, đến đây, hai ta hãy thử trước...

Trong khi nói, lão đã vung chưởng tham gia vào cuộc chiến.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi một mình độc chiến Âm Ma Đông Phương Minh vốn rất thừa sức, nhưng Âm Dương Thần Ma gia nhập, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi trong tình thế bị tiền hậu giáp công, liền cảm thấy áp lực gia tăng, buộc phải chuyển sang thế thủ.

Nhưng bà tính rất cao ngạo, cho dù trong hoàn cảnh hiểm nghèo, miệng vẫn không chịu buông tha cho người, cười khinh miệt nói:

- Lão tặc, còn bao nhiêu đầu trâu mặt ngựa hãy cùng xáp vào đi! Âm Dương Thần Ma cười:

- Cưng ơi! Chỉ một mình lão phu là đủ cho nàng lâm ly sung sướng rồi, sao nàng lại không biết thỏa mãn thế này? Lúc này, tình hình cuộc chiến trong tổng đà càng thêm ác liệt, và có mấy nơi đã bốc cháy, khói lửa mịt mù.

Âm Ma Đông Phương Minh cười sắc lạnh nói:

- Hạ Uyển Nhi, người gì không sợ được, mà lại đi sợ một tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa, cái Chính Nghĩa Chi Tộc vô tích sự này sớm đã tiêu tan rồi...

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi độc đấu với hai lão ma ngang danh với mình vốn đã hết sức vất vả, lúc này trông thấy tình hình trong tổng đà, hiển nhiên phe mình đã lâm vào tình thế bất lợi, đấu bà giàu kinh nghiệm cũng không khỏi nóng lòng lo lắng, tâm thần phân tán, càng thêm ảnh hưởng đến sự phát huy công lực.

Âm Dương Thần Ma với Âm Ma Đông Phương Minh quyền cước cùng lúc thi triển, bức bách Hạ Uyển Nhi lùi sau năm bước.

Âm Dương Thần Ma cười dâm dăng nói:

- Cưng ơi! Hãy biết điều thì hơn! Niệm tình chúng ta cùng là nhân vật danh liệt Bát Hoang Bát Dị, lão phu bảo đảm quyết không bạc đãi nàng đâu...

Lãnh Văn Anh sớm đã giao thủ với Lãnh Tu, võ công của Lãnh Văn Anh hiện nay vốn đã cao hơn Lãnh Tu một bậc, nhưng lịch duyệt thì lại kém xa Lãnh Tu, nên hai người chỉ ngang tay nhau, cộng thêm tình thế thua kém lúc này, ảnh hưởng rất nhiều đến võ công của nàng, chẳng những không thể giữ được thế quân bình, trái lại còn bị lâm vào thế hạ phong.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi độc đấu song ma, tuy chưa chắc có thể giành lấy phần thắng, song cũng còn có thể cầm cự một thời gian, còn tình thế của Lãnh Văn Anh thì lâm nguy đến nơi.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thấy vậy, bất giác rung động tâm thần, vội dương thanh nói:

- Anh nhi, hãy trấn tĩnh tâm thần, bình tĩnh ứng chiến...

Âm Dương Thần Ma cười âm thầm cướp lời:

- Đúng đấy, đó quả là dày dặn kinh nghiệm, chỉ có bình tĩnh ứng chiến mới có thể kéo dài thời gian hoan lạc.

“Vù vù” hai chưởng, lại bức lui Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi một bước, quay sang Lãnh Tu dương thanh nói:

- Này! Đồ nhi ngoan, ngươi nghe chưa? Hãy nhớ là phải “bình tĩnh ứng chiến”, đừng để bêu xấu ở trước mặt ả nha đầu ấy.

Lãnh Tu dương thanh đáp:

- Sư phụ hãy yên tâm, đồ nhi không để cho lão nhân gia thất vọng đâu! Âm Dương Thần Ma cười đắc ý:

- Ườm! Vậy mới là truyền nhân y bát của Âm Dương Thần Ma chứ! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi thường khi tính nóng như lửa, lúc này vì bảo toàn đại cục mới phải cố nén lửa giận, gắng sức cầm cự chờ viện binh, song tình thế lúc này thật quá tệ hại, lại thêm hai sư đồ Âm Dương Thần Ma một xướng một họa buông lời chế nhạo, bất giác khích dậy lòng thí mạng bất chấp tất cả của bà, bèn nghiêng rằng dương thanh nói:

- Anh nhi, còn nhớ lời dạy của sư phụ không? Hiểu sư phụ không ai hơn đồ đệ, trong tình cảnh này, Lãnh Văn Anh đương nhiên hiểu hàm ý của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, bèn với giọng bí thiết nói:

- Sư phụ, Anh nhi biết phải tự xử thế nào, sẽ không làm nhục thanh danh của lão nhân gia đâu! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi gắt giọng quát:

- Lão tặc, lão nương liều mạng với ngươi! Đồng thời đã vận đủ mười hai thành công lực, song chưởng cùng lúc tung ra.

Hai lão ma đã nắm chắc phần thắng, dĩ nhiên đâu chịu thí mạng với đối phương, liền cùng lách tránh sang bên, rồi cùng sẵn tới liên thủ hợp kích.

Âm Dương Thần Ma cười hăng hắc nói:

- Nương tử, lão phu không chịu nổi đâu, tuyệt chiêu này hãy sử dụng chậm một chút được không? Cùng lúc, Âm Ma Đông Phương Minh cũng cười sắc lạnh nói:

- Kẻ thúc thời vụ mới là tuần kiệt! Hạ đại tỷ hà tất cố chấp như vậy? Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi gắt giọng quát:

- Lão tặc vô sỉ, căm mồm! Trong tiếng quát đã vận hết công lực bình sanh, bỏ phòng thủ, triển khai một cuộc tấn công kinh thiên động địa.

Cùng lúc ấy, Lãnh Tu cười đắc ý nói:

- Này! Đại muội, hãy khuyên lệnh sư đi thôi! Đột nhiên, một tiếng cười sang sảng vang lên và quát:

- Tiểu tặc, nằm xuống ngay! Tiếng cười đắc ý của Lãnh Tu chưa dứt, “vút” một tiếng, một thân người mảnh khảnh đã bị một sợi dây câu kỳ dị quấn lấy, ném ra ngoài năm trượng.

Người ấy chính là Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên, sau khi một cần câu ném Lãnh Tu ra xa, quay sang Lãnh Văn Anh lớn tiếng nói:

- Nha đầu, ở đây không có chuyện của ngươi, hãy mang tiểu tử kia đi, mau lên! Dứt lời, chẳng màng đến phản ứng của Lãnh Văn Anh, cung động cần câu trong tay, “vút” một tiếng, quét về phía Âm Dương Thần Ma, đồng thời cười to nói:

- Ma đầu kia, hãy ném thử mùi vị cần câu của lão Quân này! Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên suốt đời đắm chìm trong chiếc cần câu này, khi thi triển có thể nói là thần xuất quỷ mạt, uy lực vô cùng.

Đứng thấy Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang cùng là nhân vật được liệt danh trong Bát Hoang Bát Dị, song một là vì ái đồ đã bị Lãnh Văn Anh mang đi, trong lòng vừa lo vừa giận, hai là vừa rồi liên thủ hợp đấu với Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, ba người đều tay không, lúc này sự biến đột ngột, quá bất ngờ không kịp rút binh khí ra, tự biết võ công của mình ngang ngửa với Tứ Hải Ngư Phu, đối phương đã có binh khí trong tay và lại sử dụng tuyệt chiêu thành danh “Bắc hải điều long”, bất luận mình phóng lên cao hoặc tránh sang trái phải trước sau, cũng khó khỏi bị khốn đốn.

Trong cơn nguy cấp, lão cũng chẳng màng đến thể diện, ngửa người ra sau, lăn lộn ra xa ngoài ba trượng.

Tứ Hải Ngư Phu ha hả cười to nói:

- Khá khen cho chiêu “Lân lư đả cẩu”! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vừa rồi đã chịu đủ những lời mai mỉa chế nhạo của Âm Dương Thần Ma, giờ thấy vậy lập tức tung ra một chiêu, bức lui Âm Ma Đông Phương Minh, tung mình lao về phía Âm Dương Thần Ma, đồng thời cao giọng nói:

- Quân huynh, lão tặc này hãy để Hạ Uyển Nhi giải quyết cho! Trong khi nói đã cưỡi Hồng Lăng Nhuyễn Đới ở lưng vung ra, hệt như linh xà xuất động cuộn cuộn phủ trùm lấy Âm Dương Thần Ma vừa mới từ trên đất đứng lên.

Âm Dương Thần Ma vốn trong lúc đứng dậy đã lấy binh khí độc môn Hòa Hợp Song Hoàn ra, ngật nổi Hồng Lăng Nhuyễn Đới của Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi dài đến hai trượng, lại được dẹt bởi tơ bằng tâm trên tuyệt đỉnh Thiên Sơn pha lẫn với long đầu của loài khỉ vàng Miêu Cương, dưới sự điều khiển của một cao thủ nội kinh có thể thu phát như ý, có thể mềm mà cũng có thể cứng rắn như đao kiếm, ngay cả bảo đao bảo kiếm thông thường cũng chẳng làm gì được. Âm Dương Thần Ma chỉ bằng vào đôi vòng nhỏ bé, dĩ nhiên khó khỏi núng thế, nếu Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi mà không e ngại đôi vòng của đối phương có mấy móc đặc chế thì tình huống của Âm Dương Thần Ma lại càng khốn đốn hơn.

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi vừa nắm lấy tiên cơ, tấn công tới tấp, Hồng Lăng Nhuyễn Đới thoát mềm thoát cứng, thoát quấn thoát đâm, bức bách đối phương thoái lui liên hồi, vừa quay sang Tứ Hải Ngư Phu đang giao thủ với Âm Ma Đông Phương Minh cao giọng nói:

- Quân huynh, tình hình phía trước thế nào? Tứ Hải Ngư Phu Quân Văn Nguyên cười to:

- Không việc gì, mấy lão tặc đã bị giam hãm trong Lục Mậu Tiềm Hình trận, còn những tên nhãi nhép khác thì bị giết và bị bắt...

Ông chưa nói dứt, bốn năm bóng người lao nhanh đến, một người trong số trầm giọng nói:

- Bốn vị ở đây trợ giúp hai vị cung phụng, tiểu đệ đến phía trước phá trận...

Tiếng nói hãy còn phảng phất trên không, bóng người đã ra xa trăm trượng.

Bốn người khác là bốn lão nhân áo đen tóc hoa râm, chân vừa chạm đất, lập tức chia ra hai người một nhóm gia nhập vào vòng chiến.

Thế là, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi với Tứ Hải Ngư Phu đang chiếm ưu thế, lập tức bị rơi vào tình thế một chọi ba hết sức vất vả.

-oOo-

Trong tổng đà ở phía trước, các nơi bốc lửa đã tắt dần.

Tổng giám quân Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh tọa trấn tổng đà, một mặt cùng Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, Ngũ Nhạc Tiêu Tử Đồng Bách Xuyên tuần tra khắp nơi, chỉ huy thuộc hạ tiêu diệt kẻ địch còn lại, một mặt bàn cách chế ngự các lão ma đang bị giam hãm trong Lục Mậu Tiềm Hình trận.

Trong lúc tuần tra, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu quan sát Lục Mậu Tiềm Hình trận hết sức hỗn loạn trên quảng trường, lát sau nghiêm mặt nói:

- Từ huynh, tình hình có phần không ổn đấy! Xích Phát Linh Quân gật đầu:

- Vâng! Mấy lão ma đó như đã hiểu ra việc dùng võ lực chẳng thể phá trận, họ đang tĩnh tọa hành công chờ cứu viện.

Ngũ Nhạc Tiểu Tử Đồng Bách Xuyên tiếp lời:

- Võ công cao thâm như hai lão ma Đoạt Mệnh Song Thi, chức cao quyền trọng như Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân đều đã bị giam hãm trong trận, còn ai có thể cứu họ kia chứ? Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu tiếp lời:

- Đồng huynh, đừng quên thái thượng giáo chủ của họ là phu nhân của Từ Nguyên đại hiệp, mà vị Từ phu nhân ấy mãi đến giờ vẫn chưa hiện thân.

Quay sang Xích Phát Linh Quan, nói tiếp:

- Từ huynh, chúng ta nên chăng tăng cường vòng vây? Xích Phát Linh Quan gật đầu:

- Trang huynh nói rất phải! Đoạn quay sang vị đầu mục đứng sau nói:

- Phương Thành, lập tức triệu tập các ngân y vệ sĩ, bố trí kiểm trận ở trước quảng trường, nếu có ai tiến vào Lục Mậu Tiềm Hình trận, đội vệ sĩ hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Vị đầu mục ấy vâng dạ lui đi.

Toán người lại tiếp tục tuần tra, đi chưa đến một tầm tên bắn, chỉ thấy Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa tay cầm một người phóng nhanh đến, chưa đến gần đã ném Nhạc Tổ Trân đang hôn mê bất tỉnh cho Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và hỏi hỏi nói:

- Lão tứ, đón lấy Nhạc cô nương, hậu sơn đã có cường địch xâm nhập, lão phu phải tức khắc đến tiếp ứng...

Chưa dứt lời đã quay người, theo đường đến phóng đi như bay.

Xích Phát Linh Quan chau mày, xem xét thương thế của Nhạc Tổ Trân trên tay Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, trầm ngâm chốc lát mới nói:

- Nhạc cô nương đã bị một loại trường lực âm nhu chấn thương nội phủ, xem ra công lực của người này không kém gì chúng ta...

- Tổng giám quân, thương thế của Nhạc tỷ tỷ không sao chứ? Tiếng đến người đến, Lãnh Văn Anh đã tay xách Lãnh Tu phóng đi đến.

Xích Phát Linh Quan vội đáp:

- Cũng không nghiêm trọng lắm... Người này là ai vậy?

- Lãnh Văn Anh đáp:

- Y là Lãnh Tu, đồ đệ của Âm Dương Thần Ma! Một đại hán võ phục phóng đi đến, từ xa đã dương thanh nói:

- Báo cáo tổng giám quân, tình hình rất là nguy...

Xích Phát Linh Quan thoáng biến sắc mặt, trầm giọng quát hỏi:

- Việc gì mà ngươi hốt ha hốt hải thế này? Đại hán võ phục ấy đã đến trước mặt, thở hào hển nói:

- Kỳ... kỳ trận trên quảng trường đã bị kẻ... kẻ địch xông vào...

Xích Phát Linh Quan giật mình:

- Đó là ai vậy?

- Thuộc hạ không biết! Ngay khi ấy, vị đầu mục phụng mệnh đi triệu tập ngân y vệ sĩ cũng hỏi hỏi phóng đi đến và hơ hải nói:

- Báo cáo tổng giám quân, Lục Mậu Tiềm Hình trận đã bị phá, kẻ địch bị giam hãm trong trận...

Xích Phát Linh Quan giật mình kinh hãi nghiêm giọng hỏi:

- Còn ngân y vệ sĩ thì sao?

- Ngân y vệ sĩ kiếm trận chưa kịp bố trí xong, giờ đang gắng sức ngăn chặn...

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu mắt nhìn Lãnh Văn Anh nói:

- Tặc tử này hãy giao cho Phương Thành áp giải vào ngục thất, người mau đưa Nhạc tỷ tỷ đến mật thất trong tịnh lâu, nhanh lên! Lãnh Văn Anh lập tức ném Lãnh Tu cho vị đầu mục Phương Thành, rồi đón lấy Nhạc Tổ Trân trong tay Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, quay người phóng nhanh đi.

-oOo-

34. C 34

Xích Phát Linh Quan thở dài nói:

- Trang huynh! Đồng huynh! Xem ra chúng ta đành phải cố gắng hết sức mình và tùy ở mệnh trời thôi! Đoạn rút lấy cương tiên ở lưng ra, tung mình phóng đi về phía quảng trường.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cười giòn nói:

- Lão nhị, Xích Phát lão nhị nói không sai, chúng ta cũng đi mau! Rồi thì cùng tung mình, theo sau Xích Phát Linh Quan, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu còn cất tiếng huýt dài như thể rồng ngâm.

Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên lớn tiếng nói:

- Lão tứ muốn gọi lão đại và lão tam về đây, chỉ sợ nhất thời họ không thể phân thân, để cho họ hiểu rõ tình hình trước thì cũng tốt.

Đột nhiên, một bóng vàng kèm theo một tiếng huýt ghê rợn lao nhanh đến.

Người chưa đến, một luồng chưởng phong mạnh khôn tả đã phủ chụp xuống đầu hai người.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên đã nhận ra người ấy chính là lão đại Mạc Bân trong Đoạt Mệnh Song Thi, lòng tuy kinh hãi, song hành động chẳng chút chịu kém, không hẹn cùng bốn chưởng tung ra, lảng không ngành tiếp chưởng lực của đối phương.

“Bùng” một tiếng vang rền, Mạc Bân chững người, mượn kinh vọt lên cao hơn trượng.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu và Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên thì bị đẩy rơi xuống hơn trượng, hai cánh tay đều cảm thấy ê ẩm.

Với hai người trong Hải Thiên Tứ Hữu hiệp lực ngành tiếp một chưởng mà còn bị đẩy lui như vậy, đủ thấy công lực của lão ma Mạc Bân tinh thâm dường nào.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên đang thăm kinh hãi, Mạc Bân đã lượn một vòng trên không, buông tiếng cười khàng khặc quái dị, với thể “Thương ung bác thổ” nhanh như chớp lao về phía Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên.

Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên lòng biết bằng vào sức cá nhân mình khó thể đương cự, không chờ đối phương đến gần đã tung mình ra xa ba trượng.

Cùng lúc ấy, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã rút lấy Vô Hào Ngốc Bút rất hiếm khi dùng đến, tung mình đuổi theo sau, với chiêu “Mộng bút sinh hoa” công vào yếu huyệt Linh Đài của Mạc Bân.

Lão ma Mạc Bân tuy chẳng xem Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu vào đâu, song Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, Mạc Bân dù võ công cao thâm đến mấy cũng không dám tự phụ quá mức, vội hạ người xuống đất, quay người vung chưởng và giạn dữ quát:

- Tiểu bối muốn chết! Tiếng quát như sấm rền, chưởng kinh như vũ bão, cho dù Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu có binh khí trong tay cũng chẳng thể không triệt chiêu lui tránh.

Lão ma Mạc Bàn một chưởng rơi vào khoảng không, đang thừa cơ truy kích, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên đã rút lấy Hàn Thiết Bảo Phủ, quay người lại lao đến.

Cứ thế, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên công lực tuy không bằng lão ma Mạc Bàn, song họ kẻ tiến người lui, kẻ lui người tiến, hỗ trợ lẫn nhau, nhất thời lão ma Mạc Bàn cũng chẳng làm gì được họ.

Lúc này, đấu trường của họ cách quảng trường có bố trí trận pháp kỳ môn chỉ ba mươi sáu bậc cấp, từ trên nhìn xuống thấy rõ hết tình hình trên quảng trường.

Lão nhị Mạc Hùng trong Đoạt Mệnh Song Thi đang bị ba mươi sáu vệ sĩ áo bạc vây hãm, những vệ sĩ áo bạc này trông rất hỗn loạn, song thực ra đó là một kiếm trận ảo diệu khôn cùng. Nếu luận về công lực cá nhân, bất kỳ ai trong các vệ sĩ áo bạc đều không chịu nổi một chưởng chỉ ba thành công lực của Mạc Hùng, nhưng dưới sự biến hóa kỳ diệu của kiếm trận, mặc cho Mạc Hùng tả xung hữu đột cũng không sao thoát khỏi vòng vây, khiến lão ma vô cùng tức tối, la oai oái luôn miệng.

Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân thì bị mười tám vệ sĩ áo bạc khác vây hãm, những vệ sĩ áo bạc bao vây y thị tuy chỉ có mười tám người, song vì công lực y thị kém xa lão ma Mạc Hùng, nên tình huống của y thị cũng khốn đốn chẳng kém Mạc Hùng.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đang ác đấu với ba lão nhân tóc hoa râm, lão ma này luôn miệng quát tiếng huyết ghê rợn, chiêu nào cũng đều là sát thủ, ba lão nhân tóc hoa râm đã không còn sức hoàn thủ, tình thế khá là nguy kịch.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cũng đang ác đấu với Vũ Văn Ngao, Vũ Văn Ngao công lực tuy kém hơn Xích Phát Linh Quân một bậc, song vì y đã học được võ công trong bí kíp của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, nên về chiêu thức luôn khiến Xích Phát Linh Quân ứng phó rất vất vả, có phần kém thế hơn.

Về phía hậu sơn, Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên đã với tiếng huyết trả lời Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, vì kẻ địch quá mạnh, họ không sao rời đi được.

Những tình thế ấy khiến cho Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên với Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu hết sức nóng lòng lo lắng...

Chỉ nghe Vũ Văn Ngao cười vang nói:

- Từ Thái Thanh, Lục Mậu Tiềm Hình trận cũng đã bị lão phu phá rồi, kiếm trận tầm thường này của người mà thoát khỏi được pháp nhãn của lão phu ư? Trong tiếng cười đã liên tiếp tung ra ba tuyệt chiêu “Thần long thư thảo”, “Thần long đấu giáp” và “Thần long bổ vũ” trong Thần Long Kiếm Pháp, bức lui Xích Phát Linh Quân hơn trượng rưỡi, quay sang Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân với Mạc Hùng đang bị hãm trong kiếm trận, lớn tiếng nói:

- Giáo chủ, Mạc lão, hãy nhẫn nại thêm chút lát nữa, thuộc hạ lấy mạng Xích Phát lão quỷ này xong, sẽ đến giúp phá trận ngay.

Dứt lời, cơ hồ thân kiếm hợp nhất lao bổ vào Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh biết là đối phương không nói ngoa, đầu óc nghĩ nhanh, nếu liều chết cầm cự thì còn có chút hy vọng xoay chuyển tình thế, nếu để cho đối phương phá tan kiếm trận thì ắt khó có thể thoát khỏi số phận toàn quân bị tận diệt.

Thế là, ông lập tức đề tụ công lực toàn thân, thi triển kỳ chiêu...

Sau một hồi tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, hai bóng người lập tức tách ra.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh mặt mày trắng bệch, cánh tay trái bị rách toạc một đường máu dài đến năm tấc.

Vũ Văn Ngao mặt mày hung tợn mỉm cười nói:

- Có thể tiếp nổi một kiếm của lão phu, đủ thấy ngươi công lực bất phàm! Từ Thái Thanh, kẻ thức thời vụ mới là tuần kiệt, bốn giáo đang lúc cần dùng người, chỉ cần ngươi bỏ tối theo sáng, lão phu cam đoan...

Lúc này, cả tổng đà đã trở thành biển lửa, tiếng la hét dậy trời, tiếng rú thảm cùng khắp.

Phe Thái Cực Giáo do mấy lão ma đã thoát khỏi trận thế kỳ môn và giành được thể thượng phong, tinh thần họ thấy đều hết sức phấn chấn.

Phen Chính Nghĩa Chi Tộc thì lúc này căn cứ trọng địa đã bị thiêu hủy, lòng căm thù bùng dậy, thấy đều hạ quyết tâm liều chết, cùng tồn vong với tổng đà.

Do đó, cuộc chiến hết sức ác liệt, có thể nói là chưa từng có trong lịch sử vô lâm.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh thấy vậy, bất giác lòng nóng như thiêu đốt, mắt trợn trừng cơ hồ nứt toác, giận dữ quát ngất lời:

- Lão tặc, cam mờ! Cùng lúc, hữu tiên tả chương tung mình lao tới...

Vũ Văn Ngao cười vang:

- Xích Phát lão nhi, ngươi đã không biết điều thì lão phu thành toàn cho ngươi vậy! Vung kiếm quét ra, cuộc chiến lại tiếp diễn.

Đúng là một người liều mạng, vạn người khó thể chống đỡ. Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh một khi đã liều mạng, lập tức vãn hồi tinh thể, cuộc chiến trở nên bất phân thắng bại với Vũ Văn Ngao.

Bỗng, một tiếng huýt trong ngân như rồng gầm từ mặt hồ cất lên, vang vọng núi rừng, hồi lâu chưa dứt.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh vừa nghe tiếng huýt ấy, lập tức tinh thần phấn chấn, buột miệng hô to:

- Các huynh đệ trong Chính Nghĩa Chi Tộc nghe đây, thủ lĩnh đã về đến tổng đà, mọi người hãy gắng sức cầm cự chờ cứu viện.

Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân quát to:

- Vũ Văn Ngao, còn chưa mau hạ sát thủ! Vũ Văn Ngao vừa nghe tiếng huýt của Trình Lập Dân, bất giác lòng hoảng kinh, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên cao giọng đáp:

- Giáo chủ vạn an, trong vòng mười chiêu thuộc hạ chắc chắn lấy mạng lão tặc tóc đỏ này...

Lão ma Mạc Hùng bị giam trong kiếm trận đột nhiên đại phát thần oai, gầm to:

- Kẻ nào cản đường là chết! Liền tức thì, tiếng rú thảm vang lên liên hồi, đã đánh văng tám vệ sĩ áo bạc, mở ra một con đường máu.

Lão ma này liều mình hứng chịu ba kiếm, phá trận xông ra, chỉ thấy vai trái, bắp tay phải và sau lưng lão ta y phục rách bươm, hiện ra một đường máu dài tám tấc, hết như hổ điên hai tay vung ra, lại đánh văng năm vệ sĩ áo bạc, tung mình lao về phía kiếm trận đang vây hãm Phí Nhã Quân và giận dữ quát:

- Giáo chủ, lão hủ đến đây! Lão ma Mạc Bân vừa thấy em mình đã thoát khỏi vòng vây, lập tức hung tính bùng dậy, quát to:

- Tiểu bối, nằm xuống ngay! Rồi chằng màng đến sự truy kích của Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên, hai tay vung động lao về phía Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu tự biết khó thể thoát nạn, bèn bấm bụng nghiêng răng thọc người, Vô Hào Ngốc Bút rời tay bay đi, nhắm vào trọng huyệt Đan Điền của Mạc Bân, rồi liền song chưởng tung ra, với chín thành chân lực ngạnh tiếp thể công của đối phương, mượn kinh tung mình, vọt nhanh sang trái.

Cùng lúc ấy, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên trong lúc nguy cấp cũng ném Hàn Thiết Bảo Phủ ra, nhắm vào huyệt Linh Đài ở sau lưng Mạc Bân, đồng thời liều mạng tung mình đuổi theo sau.

Khá khen cho lão ma Mạc Bân, đang lúc lừng không lao đi, bỗng cất lên cao năm thước, tránh khỏi hai món binh khí trước sau giáp công, vẫn giữ nguyên thế công lao bổ vào Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu, “bùng” một tiếng rền rĩ, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu bị văng bay ra xa hơn trượng.

Lão ma Mạc Bân người không hề dừng lại, trong tiếng cười khằng khặc quái dị, quay người lao bổ vào Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên.

Mọi sự kể ra tuy đông dài, nhưng từ khi tiếng huýt của Trình Lập Dân vọng đến, các bên cùng lúc phát động, đó chỉ là trong khoảng khắc mà thôi.

Ngay khi cục diện chuyển biến nhanh chóng, phen chính nghĩa thấy đều lâm vào tình thế nguy cấp...

Một bóng tím hệt như sao sa hạ xuống, kèm theo tiếng đồng dục nói:

- Trình mỗ đến rồi đây! Bóng tím nhấp nháy, Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát “hự” lên một tiếng đau đớn, người như điều đứt dây bay đi xa hơn năm trượng; lão ma Mạc Hùng loạng choạng lùi sau tám thước, vừa mới ngẩn người, một tiếng cười sang sảng đã vạch không gian truyền đến:

- Ha ha ha ha... Lão bằng hữu, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi! Người ấy chính là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, trong khi nói, ông đã vung chưởng lao bổ vào lão ma Mạc Hùng.

Hãy nói về Trình Lập Dân hệt như thiên thần giáng thế kịp lúc đến nơi, lập tức quét mắt nhìn, thấy tình thế của Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên là nguy cấp hơn hết.

Nên chàng vừa đến nơi lập tức tung mình lao bổ vào Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, một chưởng đánh văng bay lão ta, và bức lui lão ma Mạc Hùng tám thước, rồi nhanh như tên bắn lao về phía lão ma Mạc Bân.

Lúc này, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã bị Mạc Bân chấn thương nội phủ, vừa mới đứng lên, hai lão nhân áo xám trong Trình công tử nghĩ là cơ hội đã đến, đang lao đến trước mặt Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Cùng lúc ấy, Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên trong tình huống đã mất binh khí đang độc đấu với lão ma Mạc Bân, tình thế càng nguy ngập hơn.

Trong khi Trình Lập Dân cách hai nơi ấy xa đến hơn ba mươi trượng, bất luận thân pháp chàng nhanh đến mấy cũng khó kịp cứu viện.

Trình Lập Dân lòng nóng như thiêu đốt, buông tiếng quát to:

- Tổng giám quân, hãy mau cứu viện Trang lão! Rồi lập tức phun ra một ngụm nước miếng, bắn về phía một trong hai lão nhân áo xám đang lao vào Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu.

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, một lão nhân áo xám đã bị xuyên thủng ngực bụng, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Lão nhân áo xám còn lại không rõ tại sao đồng bọn lại chết một cách đột ngột như vậy, vừa mới ngẩn ra, Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đã nhanh như chớp lao đến.

Trình Lập Dân một ngụm nước miếng giải nguy cho Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu xong, để kịp thời cứu viện Ngũ Nhạc Tiều Tử Đồng Bách Xuyên, chàng rút kiếm ném mạnh, đồng thời tung mình, nắm lấy chuôi kiếm, mượn vào sức bay đi của Tử Anh Kiếm, nhanh như chớp lao vào chiến trường.

Thần oai ấy, khí thế ấy, ngoại trừ Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, lão ma Mạc Hùng với Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân, cả hai phe chính tà đều buột miệng buông tiếng hoan hô, nhất là các huynh đệ trong Chính Nghĩa Chi Tộc lại càng hét to như sấm rền:

- Tuyệt quá!

- Thủ lĩnh vạn tuế!

- Vạn vạn tuế! Ngay trong tiếng hoan hô ấy, một tiếng rú thảm thiết vang lên, lão đại Mạc Bân trong Đoạt Mệnh Song Thi đã bị Trình Lập Dân một kiếm chém làm hai khúc.

Sau đó, Trình Lập Dân quét mắt nhìn khắp chiến trường, chỉ thấy cả tổng đà mười phần đã bị thiêu rụi hết chín, thi thể ngổn ngang, máu chảy lênh láng.

Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân vẫn còn bị hãm trong kiếm trận, đang cố sức chống cự.

Lão ma Mạc Hùng dưới sự tấn công tới tấp của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, đang bị bức lui liên tiếp! Một lão nhân áo xám lao về phía Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu đã bị táng mạng dưới Cửu Tiết Cương Tiên của Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh. Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đang chỉ huy thủ hạ tiêu diệt kẻ địch tàn dư và dập tắt lửa.

Trình Lập Dân thấy vậy, lòng vô vàn đau xót, mày phủ sát cơ, trừng mắt vung tay hô to:

- Các huynh đệ bốn tộc nghe đây, nợ máu phải trả bằng máu, phạm kẻ địch xâm phạm bốn tộc, giết hết không tha! Đoạn liền tung mình, phóng đến trước mặt Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, trầm giọng nói:

- Sư bá, hãy giao lão tặc này cho Dân nhi, yêu phụ Phí Nhã Quân kia phải cần sư bá ra sức...

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cười ha hả:

- Tiểu tử, ngươi sợ tiếp xúc với nữ nhân hả? Được, sư bá nghe lời ngươi...

Liên tiếp tung ra hai chưởng, bức lui Mạc Hùng năm bước, rồi liền thừa cơ tung mình về phía Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân.

Trình Lập Dân mắt ngập oai nghiêm nhìn lão ma Mạc Hùng toàn thân bê bết máu và hai mắt đỏ lôm, mỉm cười nói:

- Lão tặc, tuy thương tích da thịt của ngươi không hề gì, nhưng nếu bốn thiếu hiệp dùng bảo kiếm đối phó với ngươi thì dù thắng cũng chẳng có gì là vinh dự.

Đoạn chậm chậm tra Tử Anh Kiếm vào bao, lạnh lùng nói tiếp:

- Lão tặc, ngươi mà tiếp được ba chiêu của bốn thiếu hiệp, bốn thiếu hiệp sẽ tha chết cho ngươi phen này! Mạc Hùng mắt rực hung quang giận dữ quát:

- Tiểu cẩu, nhưng lão phu quyết không tha cho ngươi! Cùng lúc song chưởng tung ra, khí thế như bài sơn đảo hải, tung mình lao tới.

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, người như giun đất lách qua chưởng lực của đối phương, sẵn tới và quát to:

- Nằm xuống! Vừa lúc ấy, một giọng oai nghiêm quát to:

- Tất cả dừng tay! Một tiếng hự đau đớn, một tiếng thét lạnh lạnh. Lão ma Mạc Hùng đã như quả cầu xi hơi, bủn rủn ngã xuống; cùng lúc ấy, Thái Cực Giáo giáo chủ Phí Nhã Quân cũng bị Thiên Huyền Thư Sinh một chỉ điểm trúng huyệt đạo, ngã lăn ra đất.

Thế nên, những người thật sự bị tiếng nói oai nghiêm quát ngăn chỉ có Vũ Văn Ngao và ba lão nhân áo xám, cùng một số thủ hạ không quan trọng mà thôi.

Cuộc chiến vừa ngưng, cả hai phe chính tà lập tức cùng đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng quát oai nghiêm vừa rồi.

Chỉ thấy thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo Biện Vô Song thần thái lẫm liệt đứng trên thềm cửa của Tự Nghĩa Sơn, tả hữu là hai lão nhân áo đen che mặt, sau lưng là Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang, Âm Ma Đông Phương Minh và Độc Ma Doãn Trúc Quân, chia nhau kèm giữ Tứ Hải Ngự Phu Quần Văn Nguyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi đã bị khống chế huyệt đạo.

Quần hiệp vừa nhìn thấy vậy, thấy đều sững người, cuộc diện đang thắng thế bỗng chốc tiêu tan.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ánh mắt như điện lạnh quét nhìn quần hào, sau cùng dừng lại trên mặt Trình Lập Dân, cười lạnh lùng nói:

- Trình Lập Dân, ngươi phải chăng nhận thấy đã đến muộn một bước? Trình Lập Dân nghiêng rằng:

- Phải, đó đều là ân điển của tôn giá Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ban cho, Trình Lập Dân này biết phải bằng cách nào đòi lại món nợ máu này...

Bảy tiếng “Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song” hệt như một viên đá ném xuống hồ nước phẳng lặng, ngoại trừ Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du không có phản ứng bởi đã biết rõ nội tình, cả hai phe chính tà thấy đều bàng hoàng sửng sốt, với ánh mắt thắc mắc nhìn nhau dò hỏi:

- Thái thượng giáo chủ Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên của Thái Cực Giáo, tại sao Trình Lập Dân lại gọi là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thế này? Thật ra, việc Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song giả mạo Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên rất ít người biết, chỉ có vài nhân vật cao cấp như Đoạt Mệnh Song Thi là biết bí mật ấy, ngoài ra bọn người như Âm Dương Thần Ma Trường Tôn Chí Cang cũng chỉ biết thái thượng giáo chủ của họ là Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên, nên chẳng trách lời nói của Trình Lập Dân vừa thốt ra đã khiến toàn trường chấn động.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song điềm nhiên cười nói:

- Tốt lắm, cái tên Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tổ Quyên đã không còn giá trị lợi dụng, người thay bốn tọa nói ra, trả lại thân phận thật sự của bốn tọa, bốn tọa khỏi phải tự nói ra.

Ngưng chột lất, danh mặt nói tiếp:

- Còn về việc người muốn đòi lại món nợ máu này, bây giờ là một cơ hội rất tốt. Tuy nhiên... không biết người có can đảm đó hay không? Có đủ sức lực hay không? Trình Lập Dân cười cười theo thói quen:

- Biện Vô Song, Trình Lập Dân này không để tôn giá thất vọng đâu, sẽ lập tức có sự thật chứng minh ngay! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đưa tay chỉ Tứ Hải Ngư Phụ Quân Văn Nguyên, Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa và Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, hất hàm hỏi:

- Mấy người này, người có còn cần nữa hay không? Trình Lập Dân bà ta định dùng ba người này uy hiếp mình, dĩ nhiên lòng rất lo lắng, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên, thậm chí mắt không thèm nhìn thẳng, ra vẻ chẳng chút bận tâm cười nói:

- Tướng sĩ khó khỏi chết ngoài trận mạc, người võ lâm luôn phải đối mặt với đao kiếm, từ cổ chí kim có mấy ai trường thọ kia chứ? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song trầm mắng:

- Tiểu tử thật bẻm mép, người khá làm ra vẻ lắm! Song ngoài mặt lại lạnh lùng hỏi:

- Vậy là người chẳng chút quan tâm đến sự sống chết của ba người này phải không? Trình Lập Dân cười:

- Ba vị lão nhân gia này về công thì một vị là khách quý, hai vị là hộ pháp của bốn tộc, còn về tư thì ba vị đều là bạn thân của gia sư, sao thế nói là không quan tâm đến sự sống chết của họ chứ? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười khẩy:

- Vậy vừa rồi bốn tọa hỏi người có cần họ hay không, tại sao người lại trả lời không đâu vào đâu vậy?

- Nếu Trình mỗ trả lời là cần, chả lẽ tôn giá sẵn sàng trao trả họ cho Trình mỗ hay sao?

- Người nghĩ trên đời có chuyện dễ dàng như vậy không? Trình Lập Dân mỉm cười:

- Phải rồi! Cho nên cốt lõi của vấn đề không phải là Trình mỗ có cần ba vị ấy hay không, mà là ở bản thân tôn giá, một vị thái thượng giáo chủ chức cao quyền trọng, có phong độ của một người lãnh đạo hay không? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mắt ánh thần quang, trầm giọng hỏi:

- Người nói vậy nghĩa là sao? Trình Lập Dân nhếch môi cười:

- Theo Trình mỗ thì mọi hành vi của tôn giá thật không xứng đáng là lãnh đạo một giáo, nên Trình mỗ không muốn trả lời câu hỏi của tôn giá.

Hai lão nhân áo đen che mặt đứng hai bên tả hữu Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nghe vậy, ánh mắt trong hai lỗ tròn bỗng phát ra bốn luồng sáng như tên nhọn, quét nhìn Trình Lập Dân, trầm giọng nói:

- Thái thượng, lòng kiên nhẫn của lão hủ có giới hạn...

Hai người cơ hồ cùng lúc cất tiếng nói.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song khẽ nói mấy câu gì đó, hai lão nhân áo đen khẽ buông tiếng cười khẩy, không nói nữa.

Sau đó, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mắt rực hung quang, nhìn Trình Lập Dân nói:

- Trình Lập Dân, người mà không nói rõ lý do, chớ trách bốn tọa lập tức lấy mạng ba phế vật này.

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Tôn giá dám? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mặt bừng sát cơ:

- Người đừng tưởng đồ đệ của bốn tọa bị người bắt giữ mà uy hiếp, nếu cần... Hừ! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Vâng! Phí Nhã Quân tuy là giáo chủ, nhưng thực tế thì không quan trọng bằng một số người khác, nếu cần tôn giá có thể hạ sinh y thị...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vừa mới ngẩn người, Trình Lập Dân đã nói tiếp:

- Nhưng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát với lão ma Mạc Hùng, tôn giá có đủ can đảm dám không màng đến sự sống chết của họ ư? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song giật mình, hồi hải nói:

- Trình Lập Dân, người... người...

Trình Lập Dân cười lạnh lùng:

- Trình mỗ sao hả? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song như đã nhận ra sự thất thái của mình, cổ trắn tĩnh tâm thần, lạnh lùng nói:

- Người nói vậy là nghĩa lý gì?

- Nghĩa lý gì ư? Tôn giá không hỏi, Trình mỗ cũng sẽ nói rõ! Trình Lập Dân ngưng lời, mắt rực thần quang, trầm giọng nói tiếp:

- Biện Vô Song, tôn giá cũng giống như đồ đệ của tôn giá, chẳng qua chỉ là một bù nhìn bị người ta bốn cột mà thôi... Đó là hai cao nhân giấu mặt kia, có đúng không nào? Lão nhân áo đen che mặt bên trái mắt lóe hung quang, quay sang Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nói:

- Tiểu tử này không thể để cho sống được! Trình Lập Dân thản nhiên nhìn Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, chậm rãi nói tiếp:

- Cho nên, nói tóm lại, Trình mỗ chẳng cần phải bàn điều kiện với tôn giá! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song sắc mặt thay đổi liên hồi, hồi hải hỏi:

- Trình Lập Dân, chuyện ấy người đã nghe được từ đâu? Bỗng, một chuỗi cười dài xuyên mây nứt đá vạch không gian truyền đến.

Đồng thời, bóng người nhấp nháy, xuất hiện một lão nhân áo gai vóc dáng cao to, râu tóc bạc phơ và mặt như trắng rằm, hướng về phía quần hiệp nhẹ gật đầu chào, rồi quay sang Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nhe răng cười nói:

- Đại tẩu, đã lâu lắm không gặp rồi! À! Đúng rồi, giờ thì thân phận của “đại tẩu” đã phơi bày, hai tiếng “đại tẩu” xưng hô lúc này quá là đường đột. Thật thất lễ! Thật thất lễ! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thoát tiên sững sờ, rồi liền biến sắc mặt, lạnh lùng quát:

- Lâm Bách Xuyên, người chưa chết sao? Thì ra người này chính là Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên, bạn thâm giao của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, người đã từng mấy lần giải nguy cho Trình Lập Dân mà chỉ nghe tiếng chứ chưa từng thấy mặt.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười nói:

- Rất đáng tiếc và cũng rất ân hận, Lâm Bách Xuyên đã mấy lần trình diện mà Diêm Vương đều không chịu chấp... Hề hề... Cho nên, định nhờ Lãnh Diện La Sát gửi gắm một tiếng, cho Lâm mỗ đi qua Quỷ Môn Quan, được không? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song vừa hé miệng, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đã tranh trước nói tiếp:

- Về vấn đề mà “thái thượng” vừa mới đề cập với Trình Lập Dân, chi bằng để cho Lâm mỗ trả lời thì hơn! Tiểu Sát Tinh đúng là Tiểu Sát Tinh, mặt ông lúc nào cũng cười, nhưng miệng thì lúc “đại tấu”, lúc thì “Lãnh Diện La Sát”, lúc lại “thái thượng”, khiến nữ ma đầu này giận cũng không phải, tức cũng không phải, đành cười khẩy nói:

- Có gì hãy nói mau đi! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên chậm rãi nói:

- Khỏi bầm “thái thượng”, những gì Trình Lập Dân biết thấy đều do Lâm mỗ nói ra, và những chạng mai phục do “thái thượng” bố trí trên Sương Giang, có một phần cũng là do Lâm mỗ tiêu diệt...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song tức giận quát:

- Lâm Bách Xuyên, người giỏi lắm! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên vòng tay xá dài:

- “Thái thượng” quá khen Lâm mỗ hết sức cảm tạ! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mắt rực hung quang, nhưng Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên vẫn thản nhiên cười nói tiếp:

- Thật ra thì cái gọi là “thái thượng quá khen” đó còn là những lời khiêm tốn của Lâm mỗ, nếu Lâm mỗ mà không diệt trừ một số chướng ngại ở dọc đường thì Trình Lập Dân hẳn là không thể đến đây kịp lúc... Hề hề... Đó chẳng phải là Lâm mỗ tấu biểu công lao để giành lấy một lời khen của “thái thượng” đâu! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nhướng mày, trầm giọng quát:

- Lâm Bách Xuyên, người cất công đến đây chẳng lẽ không có được một lời đứng đắn nào hay sao?

- Có chứ! Có chứ! Lập tức nói đến việc đứng đắn đây! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên thò tay vào lòng, móc ra một chiếc hồng bao, cân thử trên tay rồi mới nghiêm mặt nói:

- “Thái thượng”! Lâm mỗ đã sống hơn trăm tuổi, chưa từng cầu xin ai điều gì, nghe nói thời buổi đã đổi khác, nhờ cậy ai điều gì đều phải biểu hồng bao trước mới được, cho nên về việc nhờ “thái thượng” nói giúp với Diêm Vương sớm thu nhận Lâm mỗ, Lâm mỗ chẳng thể không nhập cảnh tùy tục, đã chuẩn bị trước một hồng bao nho nhỏ...

Mọi người hiện diện thấy đều không ngờ Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên lại có thể thốt ra những lời trịnh trọng thế này, nên ông chưa nói hết, tiếng cười đã vang lên cùng khắp.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song gắt giọng quát:

- Lâm Bách Xuyên, sức nhẫn nại của lão thân có giới hạn...

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên hai tay xua lia lịa:

- “Thái thượng” xin nguôi giận, lời nói của Lâm mỗ hoàn toàn là đứng đắn, không tin hãy xem nội dung trong hồng bao sẽ rõ.

Đoạn xòe tay ra, chẳng thấy ông ngưng kinh ra thế, hồng bao trên tay đã từ từ cất lên, không nhanh không chậm bay đến trước mặt Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song.

Khoảng cách giữa Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đến hơn năm trượng, dùng nội lực đưa vật lửng không bay đi một cách đều độ thế này, công lực quả là siêu tuyệt, chẳng những khiến giới văn bối hiện diện kinh hoàng đến thuồn mặt ra, mà ngay cả Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song với hai lão nhân áo đen che mặt cũng hai mắt tinh quang lấp lóe liên hồi, thần sắc bất định.

Nhưng ngay khi hồng bao bay đến gần Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên bỗng lại buông ra một câu khiến Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười dở khóc dở:

- Hề hề... Chỉ là lễ mọn, thật không đáng kể, kính xin “thái thượng” vui lòng nhận cho! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song mặt vốn đã lạnh lùng càng như phủ lên một lớp băng sương, chẳng nói một lời, vươn tay chụp lấy hồng bao, cười khẩy nói:

- Trò quái quỷ này chẳng dọa được ai đâu! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên tiếp lời:

- Mong là như vậy! Trong khi ấy Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đã xé mở hồng bao, đưa mắt nhìn, bắt giác biến sắc mặt.

Liền sau đó, bà ta môi mấp máy một hồi, hai lão nhân áo đen che mặt đứng phía sau lập tức xúm lại cùng xem.

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đưa mắt nhìn Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên, ngạc nhiên hỏi:

- Lâm huynh, trong hồ lô của huynh thật ra chứa thuốc gì vậy? Câu hỏi ấy có thể nói chính là lòng mong muốn chung của phe chính phái, nên Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du vừa lên tiếng, ánh mắt chẳng hèn cùng tập trung vào Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên.

Nhưng Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên lại mỉm cười lắc đầu nói:

- Đừng vội, lát nữa sẽ biết! Một tia thất vọng vừa mới thoáng qua trên mặt quần hiệp, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đã cất tiếng nói:

- Lâm Bách Xuyên, ngươi khi nào đã gặp... đã gặp...

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười tiếp lời:

- Đã gặp chủ nhân hậu đài của “thái thượng” phải không? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cố trấn tĩnh tâm thần, trả đũa:

- Ngươi mà gặp chủ nhân hậu đài lão thân, ngươi còn sống được sao? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên trầm giọng:

- Lâm mỗ phải nhắc nhở “thái thượng” một điều, năm xưa khi càn quét Thất Tinh Giáo, ngoài Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, còn có Lâm mỗ đây dự phần...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song lạnh lùng ngắt lời:

- Thành công nhờ vào tay kẻ khác, ngươi cho là vinh dự lắm sao? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên ngửa mặt cười vang:

- Đành rằng là không vinh dự, nhưng ít ra kẻ đã thoát chết không phải là Lâm mỗ, và thậm chí không dám gặp lại Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ Thất Tinh Giáo đã chết đi sống lại khi xưa.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nói vậy, ngoại trừ một số ít người biết rõ nội tình, tất cả quần hào thấy đều ngớ ra tại chỗ.

-oOo-

35. C 35

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thoáng ngẩn người nói:

- Vậy ra ngươi quả thật đã đích thân gặp... gặp ông ấy ư?

- Chẳng lẽ “thái thượng” không nhận ra lệnh phù trong hồng bao sao?

- Nhận ra!

- Đó là giả ư?

- Không phải giả!

- Vậy thì “thái thượng” còn hỏi làm gì? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song lấp bắp nói:

- Lão thân muốn biết... lệnh phù này... có phải do đích thân... ông ấy trao cho... ngươi hay không? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nheo mắt cười:

- Lệnh phù này chẳng những do đích thân ông ấy trao cho Lâm mỗ, mà hai người còn ăn uống trên Nhạc Dương Lâu suốt cả một buổi hoàng hôn như thể tha hương gặp cố tri... Hề hề... Tuy nhiên, ông ấy không phải là lấy mạng Lâm mỗ như “thái thượng” đã nghĩ đâu!

- Ông ấy... ông ấy đã nói những gì?

- Lâm mỗ nói đúng sự thật, “thái thượng” có tin không?

- Lời nói của người dĩ nhiên khó thể tin được, nhưng dựa vào chiếc lệnh bài này, lão thân không muốn tin cũng chẳng thể được.

- Tin hay không tùy “thái thượng”, miễn Lâm mỗ chuyển lời đến nơi là được rồi! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lâm mỗ với chủ nhân hậu đài của “thái thượng” tuy nói rất nhiều điều, nhưng chung quy thì lại rất là đơn giản.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười khẩy:

- Bớt nói vài câu vớ vẩn là người không sống nổi hay sao hả? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười hóm hỉnh:

- “Thái thượng” chó nóng lòng, giờ nói đến vấn đề chính đây! Đoạn quay sang Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, người cũng phải chú ý nghe đấy! Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Dạ! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đằng hắng một tiếng, dương thanh nói:

- Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong với Lâm mỗ đã kiểm thảo cục thế hiện nay, cho rằng tốt hơn hết là do giới lão tiền bối của hai phe chính tà ước hẹn thời gian và địa điểm tổng quyết chiến một phen, giải quyết hết mọi sự bình yên lâu dài. Do đó, Lâm mỗ đã thay mặt Trình Lập Dân ước hẹn vào trung thu năm nay sẽ cử hành đại điển khai phái Chính Nghĩa Chi Tộc và đồng thời cũng là ngày tổng kết toán mọi ân oán của hai phe chính tà. Địa điểm là tổng đà Chính Nghĩa Chi Tộc ở Quân Sơn. Lâm mỗ lời đã nói rõ rồi, chẳng hay tôn ý của “thái thượng” thế nào? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song chẳng chút nghĩ ngợi đáp:

- Hai người đã thỏa thuận với nhau rồi, lão thân dĩ nhiên cũng chẳng tiện gây ra rắc rối gì nữa! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên quét mắt nhìn quanh, cười nói:

- Bắt đầu từ bây giờ cho đến ngày mười lăm tháng tám mà không xảy ra chuyện rắc rối gì thì còn gì bằng, vạn nhất “thái thượng” còn có ý định gây chuyện rắc rối như ngày hôm nay thì cũng xin chờ Trình Lập Dân tái thiết tổng đà Quân Sơn xong...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song lạnh lùng ngắt lời:

- Lâm Bách Xuyên, người đừng nói lời thôi nữa, chuyện hôm nay phải thu xếp thế nào đây?

- Chuyện hôm nay đã do “thái thượng” một tay gây ra, cách thu xếp thế nào do “thái thượng” đưa ra mới phải chứ! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cân nhắc thực lực của đôi bên lúc này, nếu cố chấp tiếp tục động thủ, phe mình tuyệt đối chẳng thể giành được phần thắng, nên bà ta mới có câu hỏi trên, hy vọng Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đưa ra cách giải quyết, mình tiện bề thừa cơ rút lui. Thật không ngờ Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên sớm biết rõ tâm ý của bà ta, trái lại còn cố ý gây khó khăn đùn đẩy cho bà ta.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song dĩ nhiên cũng biết rõ thâm ý của đối phương, nên cũng giả vờ thở dài lạnh lùng nói:

- Do lão thân đưa ra cách thu xếp thì còn gì tốt bằng, chuyện hôm nay khởi đầu như thế nào thì kết thúc như thế đó! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên giả vờ kinh hãi:

- Ý của “thái thượng” là chúng ta tiếp tục động thủ ư? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nhướn mày:

- Chẳng lẽ người còn cách gì tốt hơn sao? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nheo mắt:

- Cách tốt hơn thì hai ta trong lòng đều có, chỉ có điều “thái thượng” thân là lãnh tụ một giáo và lại trong tình thế cười hổ khó xuống nên ngại nói ra đó thôi! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song buông tiếng cười gằn, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên mỉm cười nói tiếp:

- Khỏi cần cười gằn, nếu tiếp tục động thủ, “thái thượng” chưa chắc giành được phần thắng, thôi thì chúng ta hãy “qua loa” một chút, theo Lâm mỗ thì nên dừng tay tại đây thì hơn! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song biết rất rõ cá tính của Tiểu Sát Tinh này, nếu không thừa gió xoay chiều, rất có thể mình càng bẽ mặt hơn, bèn mỉm cười nói:

- Người định “qua loa” bằng cách nào? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười phá lên:

- “Thái thượng” hãy yên tâm, cách của Lâm mỗ rất là công bằng, tuyệt đối không để cho “thái thượng” thiệt thòi đâu! Đoạn quay sang Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, hãy thả người của họ ra đi! Trình Lập Dân vừa mới ngăn người, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đã cười khẩy tiếp lời:

- Lâm Bách Xuyên, người biết chắc lão thân đồng ý trao đổi tù binh hay sao? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười khinh:

- “Thái thượng” đã đủ thể diện lắm rồi, mong “thái thượng” biết điều thì hơn! Lúc này, Trình Lập Dân đã giải khai huyết đạo cho lão ma Mạc Hùng và Phí Nhã Quân.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cũng đã cách Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thọ trọng thương đi đến.

Trình Lập Dân hướng về Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nói:

- Sư bá, người của chúng ta hãy còn trong tay bọn họ, có cần đòi hỏi bọn họ thả người của chúng ta trước hay không? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên giọng đầy tự tin:

- Tiểu tử ngươi yên tâm đi, bằng vào chiêu bài thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo của bà ta, ngươi cứ việc thả người đi! Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Dạ vâng! Đoạn quay người đẩy Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát về phía Phí Nhã Quân, lạnh lùng nói:

- Phí giáo chủ, xin mời! Phí Nhã Quân với Mạc Hùng huyết mê vừa được giải khai, không hề nghe cuộc đối thoại vừa qua giữa Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, nên hoàn toàn không biết gì về tình hình trước mắt, nhưng hai người vừa quét mắt nhìn, lập tức hiểu ra mọi sự.

Thế là, Phí Nhã Quân đưa tay đón lấy Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, cùng lão ma Mạc Hùng đưa mắt nhìn nhau, rồi liền cất bước đi về phía Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song sắc mặt biến đổi liên hồi, ngẫm nghĩ một hồi mới cười khẩy nói:

- Thôi được, vị nể lệnh bài này, lão thân cho ngươi một lần thể diện! Đoạn ngoảnh ra sau trầm giọng quát:

- Thả người! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên buông tiếng cười dài, vòng tay xá dài nói:

- Đa tạ “thái thượng” đại lượng, Lâm Bách Xuyên vô vàn cảm kích! Trình Lập Dân đón lấy Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Tứ Hải Ngư Phụ Quần Văn Nguyên và Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa được thả về, cao giọng nói:

- Ba vị lão nhân gia hãy vận khí thử xem, trong người có gì khó chịu không? Tứ Hải Ngư Phụ Quần Văn Nguyên đáp:

- Lão hủ đã thử vận khí rồi, không có gì khác lạ! Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi với Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa cũng lần lượt lắc đầu.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười khẩy nói:

- Trình Lập Dân, nếu trong người họ có gì không ổn, ngươi làm gì được lão thân nào? Trình Lập Dân thần thái lẫm liệt nói:

- Hậu quả như thế nào, hẳn là tôn giá nghĩ ra được! Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên xen lời:

- Lập Dân, đừng đầu khẩu nữa! Quay sang Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nói tiếp:

- “Thái thượng”, xin mời! Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ánh mắt sắc lạnh quét nhìn toàn trường, mỉm miệng cười, phất mạnh tay áo, chẳng nói một lời xuất lĩnh thủ hạ bỏ đi.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh dương thanh nói:

- Hương chủ trực nhật hãy thông lệnh cho các trạm gác, để cho kẻ địch tự do rời khỏi, không được cản ngăn.

Đây là một cuộc chiến lưỡng bại câu thương, phe Thái Cực Giáo phơi xác hơn trăm mạng, còn Chính Nghĩa Chi Tộc cũng tử thương gần trăm người và tổng đà bị thiêu hủy hết chín phần mười. Ngoài ra, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Lãnh Văn Anh bị trọng thương, phải điều dưỡng trên một tháng mới có thể hồi phục.

Quét dọn chiến trường, cứu thương và chôn xác, bận rộn cho đến trưa mới xong xuôi.

Với thân phận của ba người từng thất thủ bị bắt là Tứ Hải Ngư Phu Quản Văn Nguyên, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi và Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa, đó là một sỉ nhục to lớn không sao rửa sạch được, cho nên họ hết sức buồn bã, đó là điều tất nhiên. Nhưng sau khi được hai vị kỳ hiệp tiền bối Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên và Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du khuyên giải, họ cũng tạm quên đi nỗi nhục ấy.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên còn cười nói:

- Thất thủ dưới tay Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song tuyệt đối chẳng có gì là mất mặt, nói một câu không sợ mọi người cười chê, ngay cả Lâm mỗ cũng chưa chắc là địch thủ của mụ ta! Nhưng Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi dấu sao cũng là phụ nữ, lòng dạ hẹp hòi hơn, nhất là bà không những bản thân thất thủ bị bắt mà ngay cả đồ đệ cũng bị trọng thương, nên vẫn mảy chau mặt rử.

Sau cùng, vẫn là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đưa ra lời cam đoan, trong vòng ba hôm người bạn đời của ông chắc chắn sẽ đến, lúc ấy tất cả những người thọ trọng thương cam đoan trong vòng một giờ hẳn hoàn toàn bình phục và cũng rất có thể giúp ích cho những người bị thần trí như Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam, vậy mới khiến Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi bớt buồn khổ hơn, đồng thời cũng khiến cho Trình Lập Dân ngoài mặt giả vờ điềm tĩnh nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối có phần khoan tâm hơn.

Tuy nhiên, như vậy lại khiến cho quần hiệp càng thêm thắc mắc về lai lịch của người đàn bà áo vàng, phu nhân thần bí của Thiên Huyền Thư Sinh, nhưng lai lịch của người đàn bà áo vàng dường như chỉ có Thiên Huyền Thư Sinh với Tiểu Sát Tinh là biết rõ, hai vị kỳ hiệp ấy mặc cho quần hiệp đoán già đoán non, họ luôn đánh trống lảng, tuyệt đối không chịu tiết lộ mảy may, khiến mọi người cảm thấy lòng hết sức ngứa ngáy.

Tối hôm ấy, phu nhân của Thiên Huyền Thư Sinh đã đến.

Ba hôm sau, tất cả những người thọ trọng thương đều đã bình phục, vết sẹo trên mặt Nhạc Tổ Trân cũng được linh dược lấy về từ Độn Thế Cung chữa khỏi, hồi phục dung nhan tuyệt thế của nàng.

Tổng đà Quân Sơn dưới sự đôn đốc tích cực của Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, đang ngày đêm cất công tái thiết.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên một mình ra đi, rồi năm ngày sau, Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cũng ra đi vào lúc trời tối, chỉ để lại vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh hỗ trợ cho Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh trấn giữ tổng đà Quân Sơn và Công Dã Du phu nhân ra sức điều trị cho Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam với Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diện Bình.

-oOo-

Giang Nam tháng ba đang là lúc trăm hoa đua nở, khí trời trong mát.

Giữa trưa, trong thành Nhạc Châu, hai con tuần mã một vàng một trắng đang chậm chậm phóng ra, trên lưng ngựa vàng là Trình Lập Dân anh tuấn tao nhã, trên ngựa trắng là Hồ Băng Ngọc xinh đẹp tuyệt trần. Hai người thật quá ư đẹp đôi, trên đường đã khiến biết bao nam thanh nữ tú ngưỡng mộ.

Trong tiếng vó ngựa lộp cộp, Trình Lập Dân bắt giắc tạm dẹp bỏ bao nỗi niềm trong lòng, đưa tay cười chỉ những nông dân đang dừng cuộc chú mắt nhìn hai người và nói:

- Ngọc tỷ, họ đang nhìn tỷ kia kìa! Hồ Băng Ngọc đưa tay vén làn tóc rối, phớt cười nói:
- Xem tỷ tỷ ư? Tỷ tỷ có gì đẹp mà xem kia chứ? Trình Lập Dân cười:
- Đương nhiên là đẹp rồi! Tục ngữ chẳng phải có câu “Sắc đẹp có thể ăn” là gì? Hồ Băng Ngọc lừ mắt:
- Thảo nào mấy hôm nay đệ ăn rất ít, thì ra đã bị sắc đẹp làm cho no nê rồi! Trình Lập Dân phì cười:
- Đúng như vậy...

Hồ Băng Ngọc ngắt lời:

- Trong số tỷ tỷ muội muội của Dân đệ, ngoài Mấy tỷ, tỷ chưa từng gặp, những người khác bề ngoài đều hơn tỷ, chẳng hay trong lòng đệ có sự phân biệt khinh trọng về họ hay không? Trình Lập Dân mỉm cười:
- Trong lòng đệ không hề có sự phân biệt khinh trọng, mọi người đều như nhau...

Hồ Băng Ngọc mỉm cười:

- Cứ kể như là đệ nói thật lòng đi! Bây giờ, đệ hãy phê bình một vài câu về từng người thử xem! Trình Lập Dân cười gượng:
- Chuyện ấy... khó quá và cũng chưa chắc chính xác! Hồ Băng Ngọc cười chỉ hoa đại bên đường:
- Hãy dùng hoa ví dụ, chính xác hay không, không hề gì! Trình Lập Dân cười:
- Ngọc tỷ đã có lệnh, đệ đành phải cố gắng vậy!
- Chớ có mà bẻm mép! Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:
- Vậy bắt đầu từ Ngọc tỷ nhé! Hồ Băng Ngọc nhoèn cười gật đầu:
- Uờm!
- Đệ thấy Ngọc tỷ như là một cành hoa lan trong cốc trống, lẻ loi một mình, nhưng đôi lúc lại như không cam chịu hiu quạnh...

Hồ Băng Ngọc vung roi ngựa quất vào khoảng không, vờ giận dỗi:

- Lời nói trước sau mâu thuẫn nhau, không nêu ra được lý do, xem tỷ tha cho đệ mới là lạ! Trình Lập Dân mỉm cười ngạc nhiên hỏi:
- Đệ mâu thuẫn ở chỗ nào?
- Đã lẻ loi một mình, sao lại còn không cam chịu hiu quạnh? Trình Lập Dân cười:
- Đã cam chịu hiu quạnh sao lại còn để cho hương thơm theo gió bay đi, quyến rũ những...

Hồ Băng Ngọc trừng mắt:

- Sao không nói tiếp hả? Trình Lập Dân dài mặt cười:
- Ngọc tỷ, đệ đã nói là hoa lan trong cốc trống kia mà!
- Vậy chứ đệ ví tỷ là gì? Trình Lập Dân cười:
- Đệ ví tỷ là hoa lan trong cốc trống! Hồ Băng Ngọc nhướn mày:
- Vậy tỷ chỗ nào không cam chịu hiu quạnh nào?
- Lời nói của đệ chẳng sai chút nào! Thử nghĩ xem, Ngọc tỷ bình thường rất là lạnh lùng, ít cười nói, đó chẳng phải lẻ loi một mình giống như hoa lan trong cốc trống là gì? Hồ Băng Ngọc khẽ “uờm” một tiếng, Trình Lập Dân nói tiếp:
- Nhưng đôi lúc Ngọc tỷ lại lộ ra một nụ cười hết như hương thơm theo gió bay đi của hoa lan, đủ khiến người...

Hồ Băng Ngọc hé môi cười:

- Đủ khiến người thế nào? Trình Lập Dân giật mạnh dây cương, tuần mã cất tiếng hí dài, xoải vó phóng đi, trong bụi cát mịn mù, vang lên tiếng Trình Lập Dân nói:

- Đủ khiến người tiêu hồn lạc phách! Hồ Băng Ngọc giục ngựa đuổi theo, lớn tiếng nói:

- Thật là quá quắt, phải xé miệng đệ mới được! Hai con tuần mã phóng đi như gió lốc trên quan đạo, chốc lát đã vượt qua bảy tám dặm đường. Nhưng khoảng cách giữa hai người trước sau vẫn là bốn năm trượng, khiến Hồ Băng Ngọc tức tối luôn miệng quát to:

- Đệ có chạy đến ven trời, tỷ cũng không buông tha! Trước mặt là khúc quanh của một ngọn đồi nhỏ, Trình Lập Dân đang cười to, chẳng ngờ một chiếc xe hai ngựa kéo từ phía trước lao nhanh đến. Đôi bên đang phóng nhanh và lại là khúc quanh trên quan đạo, nếu là người thường chắc chắn phải tông vào nhau.

Nhưng Trình Lập Dân võ công cao cường, mà người đánh xe ngựa cũng không phải kẻ tầm thường, chỉ nghe tiếng thắng xe ngựa và tiếng ngựa hí vang, ngựa đôi bên đều đứng thẳng lên, chỉ còn cách nhau chừng một thước nữa thôi.

Liền sau đó là tiếng nói giận dữ quát:

- Tiểu tử, ngươi vội đi đưa đám tang hả? Trình Lập Dân đang lúc vui, tuy nghe đối phương buông lời xúc phạm, nhưng không chấp nhất, tiện tay kéo quay đầu ngựa, định từ bên đường vòng qua.

Nhưng Hồ Băng Ngọc đã theo đến nơi, lạnh lùng quát:

- Quan đạo này đâu phải tài sản riêng của ngươi, ngươi đi được thì kẻ khác cũng đi được, sao ngươi lại buông lời xúc phạm người ta hả? Người đánh xe ngẩng mặt lên trầm giọng quát:

- Lão tử mắng người thì sao nào? Còn chưa chịu tránh đường...

Lúc này bụi cát do ngựa và xe của đôi bên làm tung lên đã dần tan đi, chỉ thấy người đánh xe toàn thân y phục ngắn, mày rậm mắt to, hết sức vạm vỡ, ánh mắt sáng quắc, nhưng khi nhìn rõ Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc, vẻ hung hãn lập tức tan biến và đổi giọng nói:

- Ô! Cô nương! Xin lỗi, tiểu nhân nhất thời nóng nảy đã không lựa lời, xin cô nương lượng...

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc đều đã nhận ra người đánh xe là nhân vật võ lâm giả trang, thái độ y thay đổi nhanh chóng hiển nhiên là đã nhận ra lai lịch của mình và bên trong hẳn là có vấn đề gì đây.

Trình Lập Dân nhếch môi cười lạnh lùng, lạnh nhìn đối phương, Hồ Băng Ngọc xẵng giọng nói:

- Còn chưa chịu tránh đường thì ngươi làm gì được nào? Người đánh xe cười giả lả và vòng tay thi lễ nói:

- Cô nương, người lớn không chấp nhất kẻ nhỏ, xin hãy lượng thứ cho tiểu nhân một phen! Hồ Băng Ngọc đánh mặt:

- Hãy trả lời câu hỏi của bốn cô nương trước đã! Người đánh xe cười gượng:

- Cô nương... Vâng! Cô nương mà không tránh đường thì... thì sẽ làm lỡ đại sự của chủ tiểu nhân...

Hồ Băng Ngọc giọng lạnh toát:

- Có phải đi đưa đám tang không? Người đánh xe bồng vung tay, “bốp bốp” hai tiếng giòn giã, tạt tạt vào mặt hai cái, mỉa mai nói:

- Cô nương, vừa rồi tiểu nhân nóng nảy lỡ lời, đã tự phạt mình rồi, xin... cô nương rộng lòng...

- Ngươi đừng giả vờ đóng kịch nữa! Khai thật đi, ngươi lai lịch thế nào? Trong xe là gì?

- Tiểu nhân quả thật là phu xe, tên là Trương Đắc Công, trong xe là nội đệ của chủ tiểu nhân, vì mắc bệnh nặng phải cần chữa trị gấp...

Trình Lập Dân cười cười theo thói quen, tiếp lời:

- Vậy thì tốt quá, bốn nhân chính là học y, hãy để bốn nhân xem thử, cam đoan sẽ khỏi bệnh ngay.

Trong khi nói đã tung mình xuống ngựa, làm ra vẻ định vén rèm xe.

Người đánh xe hốt hoảng đưa tay ngăn lại và nói:

- Không không! Tướng công, cừu lão gia của tiểu nhân bệnh thể trầm trọng, không gặp gió được, xin tướng công... miễn cho! Qua thái độ bối rối của người đánh xe, Trình Lập Dân đã có thể chứng thực nỗi ngờ vực trong lòng mình tuyệt đối không phải đa nghi, bèn buông tiếng cười khẩy, roi ngựa trong tay vung lên, quét về phía rèm xe.

Người đánh xe liều mạng đứng cản cửa xe và hét to:

- Tướng công là người đọc sách, sao lại ngang tàng thế này? Trình Lập Dân nhướn mày, lạnh lùng nói:
- Ngang tàng thì sao nào? Đồng thời ngưng tụ công lực, roi ngựa cứng rắn như cương tiên, đâm thẳng vào ngực người đánh xe.

Người đánh xe như không biết võ công, chỉ bằng vào sức lực hai tay nắm chặt đầu roi hét to:

- Tướng công mà còn ngang tàng, tiểu nhân đành phải đắc tội đây! Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên, một con tuấn mã chậm chậm đi đến, dừng lại sau xe ngựa.

Người đánh xe hai tay nắm chặt ngọn roi, ra sức đẩy sang bên, nhưng hoàn toàn không động đậy, nhưng vừa nghe tiếng vó ngựa phía sau, y liền đổi giọng nói:

- Ban ngày ban mặt trên quan đạo mà dám chặn đường đánh cướp, chẳng lẽ không còn vương pháp hay sao? Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, nhẹ vung roi ngựa, người đánh xe đã bị hất rơi xuống dưới gầm xe, đoạn trở tay trầm giọng quát:

- Hãy ngoan ngoãn đứng lên, bổn nhân chỉ kiểm tra thùng xe, nếu không có gì phi pháp, sẽ để cho người đi ngay! Người cười ngựa đến sau cất tiếng xen lời:

- Này! Vị bằng hữu áo tím kia, việc gì thế này? Trình Lập Dân sớm đã chú ý đến người ấy, tuy ăn mặc như một thương nhân, nhưng người tinh mắt nhìn là biết ngay y cũng là một nhân vật võ lâm, nên nghe vậy liền nhặt giọng nói:

- Tôn giá đừng xen vào chuyện người khác thì hơn! Trong khi nói đã bước lên cang xe.

Người thương buôn mỉm cười nói:

- Bằng hữu, hãy khoan! Có gì thư thả nói! Trình Lập Dân một mặt ngằm giới bị trong xe có người đột kích, một mặt mỉm cười nói:

- Tại hạ nhận thấy chẳng còn gì để nói cả!

- Bằng hữu lên xe định làm gì?

- Kiểm tra!

- Bằng hữu là người trong nha môn ư?

- Không phải!

- Không phải người trong nha môn, sao thể ngang nhiên kiểm tra người đi đường thế này? Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Tại hạ là thủ lĩnh Chính Nghĩa Chi Tộc, hơn nữa lại là ở...

Người ăn mặc thương nhân hiển nhiên chưa từng gặp Trình Lập Dân, nghe vậy ngẩn người, rồi cười ha hả nói:

- Ồ! Thì ra tôn giá chính là Trình thiếu hiệp danh chấn giang hồ, thật hân hạnh được gặp! Đoạn quay sang người đánh xe nói:

- Vị Trình thiếu hiệp này là người rất tốt, không bao giờ cướp đồ vật của người. Trình thiếu hiệp đã muốn kiểm tra xe thì cứ để cho...

Trình Lập Dân mỉm cười ngắt lời:

- Người buôn bán mà cũng biết chuyện trong giang hồ! Người thương buôn cười:
- Trình thiếu hiệp uy danh lừng lẫy, nhất là phụ cận Nhạc Châu này mọi người đều biết, tại hạ đi lại trên giang hồ đã lâu, lẽ nào lại không biết.

Người đánh xe cũng giả vờ kinh hãi, xoa tay lia lịa nói:

- Ồ! Thì ra là trại chủ tân nhiệm của thủy trại Quân Sơn...

Hồ Băng Ngọc trầm giọng ngắt lời:

- Không phải trại chủ, mà là thủ lĩnh Chính Nghĩa Chi Tộc! Người đánh xe vội đổi lời:
- Dạ dạ, là thủ lĩnh, tiểu nhân có mắt không người, xin... xin thủ lĩnh lượng thứ và cũng xin thủ lĩnh đừng làm cho cự lão gia của tiểu nhân khiếp sợ...

Trên quan đạo người qua lại tấp nập, lúc này người xúm quanh xem náo nhiệt mỗi lúc càng đông, vừa nghe thiếu niên áo tím này chính là Thiết Thủ Thụ Sinh Trình Lập Dân oai chấn giang hồ, lòng hiếu kỳ càng thêm gia tăng, ồ ạt chen tới, làm ách tắc cả quan đạo.

Trình Lập Dân thấy vậy bất giác chau mày, quét mắt nhìn quanh đồng dặc nói:

- Chư vị hương thân hãy đứng xa một chút, tốt nhất là rời khỏi ngay, vì nơi đây rất có thể sẽ xảy ra chuyện hung hiểm.

Vừa nghe hai tiếng “hung hiểm”, người nhát gan lập tức hốt hãi bỏ đi, những người còn lại cũng lui ngay ra xa hơn mười trượng.

Hồ Băng Ngọc cất tiếng nói:

- Chư vị hãy lui xa thêm chút nữa! Trình Lập Dân quét mắt nhìn người thương buôn và gã đánh xe, đột nhiên tay phải hư không chộp ra, rèm xe lập tức cuốn lên trên mui xe.

Chú mắt nhìn vào thùng xe, chỉ thấy một chiếc mền quần lầy một người đàn ông nằm nghiêng và quay mặt vào trong, ngoài ra không hề có gì khả nghi.

Trình Lập Dân hết sức ngạc nhiên, bước vào thùng xe, nhìn kỹ người đàn ông ấy, thấy người này quả là mặt đầy bệnh hoạn, lời nói của người đánh xe dường như không phải giả dối.

Nhưng vì sao người đánh xe vừa rồi lại có dấu hiệu khả nghi thế kia? Trình Lập Dân đang chau mày suy nghĩ, bỗng nghe Hồ Băng Ngọc với chân khí truyền âm nói:

- Dân đệ hãy lưu ý, thùng xe này dường như có hai ngăn...

Trình Lập Dân nhẹ gạt đầu, quay sang người đánh xe nói:

- Hãy khiêng người này ra ngoài, bốn nhân phải kiểm tra kỹ mới được! Người đánh xe vội xoa tay:
- Thủ lĩnh, xin làm ơn làm phúc, vị cự lão gia này của tiểu nhân mà khiêng ra ngoài, rất có thể sẽ không sống nổi...

Trình Lập Dân nhướng mày, trầm giọng nói:

- Ta thấy cơ hội sống của các ngươi không còn nhiều nữa rồi! “Soạt” một tiếng, một ngọn táng môn đinh từ trong thùng xe bay ra, trúng ngay đại huyệt Linh Đài ở sau lưng Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân hự một tiếng đau đớn, ngã vào trong thùng xe.

Hồ Băng Ngọc kinh hoàng thất sắc, rút kiếm tung mình lao đến thùng xe.

Trước mắt bóng người nhấp nhোáng, một tiếng cười dâm dăng nói:

- Tiểu nha đầu, đại gia hầu tiếp người vài chiêu.

Người đánh xe đã rút ra một cây phán quan bút, ngăn Hồ Băng Ngọc lại.

Nhưng Hồ Băng Ngọc đã được chân truyền của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, võ công nào phải tầm thường, hơn nữa lại đang nóng lòng lo cho sự sống chết của ý trung nhân, chỉ thấy ánh kiếm như tia chớp, liên tiếp ba kiếm bức bách người đánh xe thoái lui lia lịa.

Người đánh xe vội hét to:

- Nha đầu này lợi hại quá, lão đại đến đây mau...

Cùng lúc ấy, trong thùng xe vang lên tiếng cười to nói:

- Lão đại, thật là thu hoạch bất ngờ, một kỳ công hiểm có, xem ra đã đến lúc huynh đệ chúng ta vượt lên rồi! Trong tiếng nói, người đàn ông mặt đầy bệnh hoạn trong thùng xe đã tay xách Trình Lập Dân khom người bước xuống.

Người thương buôn được gọi là lão đại hỏi:

- Tiểu tử đó chết rồi hả? Người mặt bệnh hoạn đáp:

- Chưa, tiểu đệ đã thưởng cho hắn một ngọn táng môn đình...

Nhưng y chưa nói hết lời, Trình Lập Dân đã dương thanh nói:

- Đây! Người đánh xe kia, Trình mỗ đã nói rồi, vị “cự lão gia” mắc bệnh của tôn giá chỉ cần để cho Trình mỗ xem là cam đoan khỏi ngay, giờ tôn giá đã tin rồi chứ? Người đánh xe đang bị Hồ Băng Ngọc áp đảo, hết sức luynes quynh, vừa nghe tiếng nói của Trình Lập Dân, bất giác giật nảy mình, tâm thần phân tán, vai trái đã bị trúng một kiếm.

Hồ Băng Ngọc vừa nghe tiếng nói của Trình Lập Dân, biết ngay việc gì đã xảy ra, lòng liền nhẹ nhõm, nhưng giận dữ lớn tiếng nói:

- Dân đệ thật tinh nghịch quá mức... Thất phu, nằm xuống ngay! Trong tiếng quát to, người thương buôn cũng đã gia nhập vòng chiến, cùng người đánh xe liên thủ đối phó với Hồ Băng Ngọc, nhờ vậy mới thoát khỏi nguy cơ “nằm xuống” cho người đánh xe.

Người mặt bệnh hoạn vừa nghe Trình Lập Dân cất tiếng, lập tức hồn phi phách tán, nhưng phản ứng cũng không chậm, tay trái vung ra, điểm vào huyệt Toàn Cơ trước ngực Trình Lập Dân.

Nhưng tay trái y vừa giơ lên, bỗng cảm thấy tay phải đang túm cổ áo Trình Lập Dân chấn động mạnh, liền thì kinh lực toàn thân mất hết.

Trình Lập Dân đã đứng trước mặt y, mỉm cười nói:

- Tôn giá “bệnh nặng” mới khỏi, sao thể vọng động chân lực, hãy nghỉ ngơi một lát đi thôi! Thì ra lúc Trình Lập Dân vào trong thùng xe, bề ngoài tuy hết sức ung dung, nhưng đã ngầm vận Lưỡng Nghi Chân Khí bao bọc toàn thân, hơn nữa bảo y Thiên Tôn Chúc Cầm của chàng lại không sợ đao kiếm, chỉ với ngọn táng môn đình và thủ pháp điểm huyệt tầm thường của người mặt bệnh hoạn, sao lại có thể khiến chàng thọ thương? Chàng sở dĩ giả vờ trúng kế, chẳng qua là cố ý bỡn cợt đối phương mà thôi.

Hãy nói về Trình Lập Dân sau khi với vô thương thần công phong bế huyệt đạo của người mặt bệnh hoạn, Hồ Băng Ngọc bởi muốn thi thố võ công trước ý trung nhân, vận động trường kiếm đến mức gió mưa cũng chẳng thể qua lọt, khiến người thương buôn và người đánh xe hoàn toàn không còn sức phản công nữa. Nhưng hai người ấy cũng chẳng phải tầm thường, Hồ Băng Ngọc muốn bằng vào sức một mình chế ngự họ trong thời gian ngắn cũng chẳng thể được.

Trình Lập Dân đưa mắt nhìn cuộc chiến của họ, dương thanh nói:

- Sư tỷ hãy đến kiểm tra xe, hai thất phu này giao cho đệ giải quyết được rồi! Từ lúc cuộc chiến diễn ra, những người đứng xem càng lui xa hơn.

(mất 2 trang, quyển 9 trang 151 - 152)

-oOo-

36. C 36

- Quân chuột nhất muốn chết! “Bùng” một tiếng, kẻ ám toán bị chấn lui ba bước, thì ra là người đã lao đến tấn công chàng vừa rồi.

Trình Lập Dân xuất chưởng trong lúc vội vàng, chỉ dùng bốn thành công lực, thấy đối phương chỉ bị chấn lui ba bước, bèn cười nhạt nói:

- Thật không ngờ tôn giá còn có thể chịu đựng thêm chiêu nữa...

Ngay trong lúc ấy, một người khác đã phóng lên xa, ra roi giục ngựa lao vút đi.

Trình Lập Dân thấy vậy tức giận quát:

- Quân chuột nhất, dừng xe ngay! Trong tiếng quát đã tung mình, tiện tay một chưởng bổ vào kẻ địch ở trước mặt.

Nhưng chàng vừa xuất chưởng, người ấy đã buông tiếng cười ghê rợn, hai tay tranh trước vung lên, một chùm độc châm phủ trùm toàn thân chàng.

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, chẳng chút bận tâm đến độc châm rợp trời ấy, người như thiên mã hành không vượt qua, lao nhanh về phía xe ngựa.

Phía sau vang lên một tiếng rú cực kỳ thảm thiết, thì ra người phóng độc châm đã bị sức phản chấn của Trình Lập Dân đẩy bật độc châm bay ngược về, làm cho người đó chết thảm bởi ám khí của chính mình.

Người thương buôn với người đánh xe đang giao thủ với Hồ Băng Ngọc thấy vậy, bắt giắc kinh hãi, tâm thần phân tán, người đánh xe lập tức bị một kiếm chém ngang lưng, tiện làm hai khúc.

Người thương buôn càng thêm kinh tâm khiếp đảm, ý nghĩ đào tẩu chưa kịp nảy sinh, đã bị Hồ Băng Ngọc một chỉ điểm trúng huyệt đạo, ngã lăn ra đất.

Hồ Băng Ngọc vừa mới giải quyết xong hai kinh địch, một tiếng quát như sấm rền đã từ xa vọng đến.

Hồ Băng Ngọc đưa mắt nhìn, chỉ thấy Trình Lập Dân đang tay phải kéo xe ngựa lại, tay trái vung chỉ lẳng không điểm vào người đánh xe.

Người đánh xe lập tức ngã rơi xuống đất và hai con tuấn mã bị Trình Lập Dân kéo lui, cất tiếng hí vang, sau đó Trình Lập Dân tung mình, chui vào trong thùng xe.

Khi Hồ Băng Ngọc phóng đến trước xe ngựa, thấy Trình Lập Dân đang đứng thờ ra trước hai người đang hôn mê nằm trong ngăn dưới của thùng xe.

Hồ Băng Ngọc sau một thoáng ngơ ngẩn, cất tiếng hỏi:

- Dân đệ, không biết hai người này ư? Trình Lập Dân vẫn vẻ mặt thờ thần, gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Hồ Băng Ngọc giậm chân giận dữ quát:

- Dân đệ trả lời kiểu gì vậy? Thật ra có biết hay không hở? Trình Lập Dân cười gượng:

- Cả hai! Hồ Băng Ngọc đảo mắt, vỡ lẽ nói:

- Ý Dân đệ là một người biết và một người không biết chứ gì? Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng! Đoạn đưa tay chỉ người bên trái, nói tiếp:

- Vị này là Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc gia gia, còn người kia thì vóc dáng và gương mặt quen quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra được là ai!

- Hãy cứu tình ông ta, hỏi là rõ ngay chứ gì!

- Không thể vậy được, vì người mà Thái Cực Giáo đối phó thấy đều là người trong giới hiệp nghĩa, nếu người này là người quen biết, khi giải khai huyết đạo mà không gọi ra được danh tánh của đối phương, đó là một điều rất thất lễ, nên đệ định chờ đến khi nhận ra lai lịch của ông ấy rồi hẵng tính.

- Hãy giải khai huyết đạo cho Cốc gia gia, có thể lão nhân gia ấy biết...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Không được, Cốc gia gia thần trí chưa hồi phục, hỏi lão nhân gia ấy cũng như không.

Hồ Bằng Ngọc lừ mắt:

- Vậy Dân đệ định thù ra như thế này hay sao? Trình Lập Dân phì cười:

- Đương nhiên là không thể như vậy! Theo đệ thì... chúng ta hãy trở về Nhạc Chân trước, đệ đánh xe, Ngọc tỷ đi ngựa hộ tống, có lẽ trong khoảng thời gian này đệ sẽ nhớ ra được lai lịch của người này.

- Dân đệ thật quá rườm rà, đã không nhận ra, hiển nhiên không phải là người quen thân, đã không phải là người quen thân, không nói ra được lai lịch cũng chẳng có gì thất lễ, đúng không? Vả lại, chúng ta hành trình cấp bách, nếu quay trở về Nhạc Châu thì sẽ trễ nãi...

Hồ Bằng Ngọc bỗng ngưng lời, áy náy đổi miệng nói:

- Xin lỗi, Dân đệ, nội vì vị Cốc gia gia này, chúng ta cũng phải đưa lão nhân gia ấy trở về Quân Sơn, tỷ nhất thời khinh xuất, đã quên mất điều ấy.

Trình Lập Dân lòng đang suy tư, như chẳng nghe Hồ Bằng Ngọc nói gì, chỉ tự nói:

- Đệ sợ là vị Cốc gia gia này chẳng biết có phải lại là người khác giả mạo hay không? Hồ Bằng Ngọc cười:

- Dân đệ đúng là “Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”! Yên tâm đi, lần này tỷ dám bảo đảm đây đúng thật là Cốc gia gia.

Trình Lập Dân nghe vậy, lòng liền cởi mở, mở to mắt hỏi:

- Có sự giải thích ư? Hồ Bằng Ngọc gật đầu:

- Đương nhiên là có!

- Tỷ nói thử xem! Hồ Bằng Ngọc trở tay vào trán Trình Lập Dân, cười nói:

- Đệ đã bị người không rõ lai lịch này làm cho đầu óc u tối rồi! Thử nghĩ xem, sự việc vừa rồi như là một cạm bẫy được cố ý sắp đặt hay không? Hơn nữa, chuyến đi này của chúng ta cũng là một cơ mật tối cao ở phía chúng ta, phía Thái Cực Giáo làm sao biết được chúng ta hôm nay đi ngang qua đây mà cố ý tạo ra một Cốc gia gia giả để đánh lừa chúng ta kia chứ? Trình Lập Dân cười:

- Vẫn là Ngọc tỷ thông minh...

Hồ Bằng Ngọc nhoen cười ngắt lời:

- Tỷ không hề thông minh, mà chỉ là kẻ bàng quan thôi! Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Thôi đừng để mất thời gian nữa, đi nào? Thế là, xe ngựa lập tức lăn bánh, thẳng tiến về phía Nhạc Châu.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Ngũ Hồ Biệt Thự, một khách điểm sang trọng nhất thành Nhạc Châu. Vừa xuống xe, Trình Lập Dân lập tức thuê lấy hai gian thượng phòng, sắp xếp hai người hôn mê xong, liền bảo các huynh đệ Chính Nghĩa Chi Tộc được bố trí trong khách điểm lập tức với phương pháp nhanh nhất báo với tổng giám quân Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh ở tổng đà Quân Sơn đến đây đón người.

Thì ra chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, mọi tầng lớp trong thành Nhạc Châu này đã được Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh bố trí rất nhiều huynh đệ.

Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc qua loa tắm rửa xong, Hồ Bằng Ngọc khẽ hỏi:

- Dân đệ đã nhớ ra lai lịch của người đó chưa? Trình Lập Dân lắc đầu, cười gượng đáp:

- Chưa!

- Bây giờ có nên giải khai huyết đạo ông ta để hỏi không?

- Xem ra cũng đành phải vậy thôi! Trình Lập Dân nói xong, lập tức giải khai huyết đạo cho Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân.

Hoàng Xam Thần Tẩu vươn vai ngồi dậy, với ánh mắt thoảng thờ dẫn ngáy ngẩn nhìn quanh, khi tiếp xúc với Trình Lập Dân và Hồ Băng Ngọc, không chút phải ứng, hết như người xa lạ. Sau cùng dừng lại trên mình người hôn mê, ngạc nhiên nói:

- Ủa! Các hạ chẳng phải nói là giáo chủ mời lão phu hay sao? Sao lại nằm ngủ thế này? Ừm! Không đúng, đây là các hạ bị người điểm huyết...

Quay sang nhìn Trình Lập Dân, hung quang thoảng qua trong mắt, trầm giọng nói:

- Người... người là ai? Tại sao điểm huyết ông ta? Trình Lập Dân khẽ thở dài:

- Cốc gia gia không nhận ra Dân nhi sao? Hoàng Xam Thần Tẩu ngơ ngác, lẩm bẩm:

- Cốc gia gia? Dân nhi? Đường như lão phu từng nghe nói...

- Lão nhân gia chính là Cốc gia gia, Dân nhi của Cốc gia gia đây! Hoàng Xam Thần Tẩu trầm giọng quát:

- Láo! Lão phu là Cốc Tiêu Vân, hộ pháp tân nhiệm của Thái Cực Giáo, người... người là ai? Ủa! Đường như lão phu đã từng gặp người ở đâu rồi thì phải? Trình Lập Dân từ bé được Hoàng Xam Thần Tẩu một tay nuôi dưỡng nên người, có thể nói ân tình chẳng khác phụ mẫu sinh thành, giờ đây thấy ông thăm nảo như vậy, lòng vô vàn đau xót, mắt rướm lệ run giọng nói:

- Cốc gia gia... lão nhân gia hãy thử cố nhớ xem...

Hoàng Xam Thần Tẩu chú mắt nhìn Trình Lập Dân hồi lâu, ánh mắt và thần sắc càng trở nên ngơ ngẩn hơn, sau cùng lắc đầu nói:

- Lão phu không sao nhớ ra được...

Lại đưa mắt nhìn người hôn mê, nói tiếp:

- Tại sao người phải điểm huyết ông ta? Trình Lập Dân thoảng chau mày:

- Cốc gia gia, người này là ai vậy? Hoàng Xam Thần Tẩu cũng chau mày:

- Tại sao người lại còn gọi lão phu là Cốc gia gia? Trình Lập Dân thở dài:

- Thôi được, không gọi là Cốc gia gia nữa! Lão nhân gia có biết người này không?

- Ông ta là cung phụng của bốn giáo, lẽ đương nhiên lão phu biết rồi!

- Vậy ông ấy danh tánh là gì? Hoàng Xam Thần Tẩu lắc đầu:

- Không biết! Trình Lập Dân vừa mới cười gượng, Hoàng Xam Thần Tẩu đã sầm mặt nói:

- Này! Tiểu tử, người mau giải khai huyết đạo cho ông ta, đưa hai người trở về, lát nữa giáo chủ trách tội, lão phu không gánh vác nổi đâu! Trình Lập Dân vẫn cười gượng, Hồ Băng Ngọc ngồi bên nháy mắt ra hiệu với chàng, chàng đành phải gật đầu, đứng lên đi đến gần bên giường nói:

- Được, Dân nhi giải huyết cho ông ấy! Đoạn vung chỉ điểm một hồi, người ấy vươn vai ngồi dậy, nhưng cùng lúc ấy, Trình Lập Dân trở tay vung chỉ, điểm vào huyết Hắc Điểm của Hoàng Xam Thần Tẩu, ông liền nằm xuống ngay bên cạnh người vừa ngồi dậy.

Người ấy với ánh mắt ngạc nhiên quét nhìn khắp phòng, dường như không tin đưa tay dụi mắt, khi chú mắt nhìn, liền vui mừng reo lên:

- Ô! Trình thiếu hiệp, Hồ cô nương, đây không phải trong mơ chứ? Phen này chẳng những Trình Lập Dân ngó ra, mà ngay cả Hồ Băng Ngọc cũng ngơ ngẩn, vì người này chẳng những biết Trình Lập Dân, mà còn biết Hồ Băng Ngọc, nhưng Hồ Băng Ngọc thì vắt óc suy nghĩ cũng không sao nhớ ra được đã từng gặp đối phương ở đâu.

Sau một thoáng ngơ ngẩn, Trình Lập Dân đáp:

- Đây không phải trong mơ... Xin thứ cho Trình mỗ mắt kém, tôn giá là...

Chàng kéo rất dài tiếng “là”, người ấy thở ra một hơi dài, tiếp lời:

- Trình thiếu hiệp còn nhớ lão nhân áo đen trong khu vườn hoang ở ngoại ô thành Trường Sa không? Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cơ hồ cũng lúc sững sốt reo lên:

- Thì ra là tiền bối! Sau đó, Trình Lập Dân quay sang Hồ Băng Ngọc cười nói:

- Không sai chứ? Khi nãy đệ nhận thấy dáng người và gương mặt như quen quen, giờ thì chẳng phải sự thật đã chứng minh rồi ư? Hồ Băng Ngọc cười mũi:

- Hừ! Đệ thông minh, nhưng lại không nghĩ ra được lai lịch của lão nhân gia ấy! Trình Lập Dân đỏ mặt, người ấy mỉm cười nói:

- Hồ cô nương, đó cũng không trách được Trình thiếu hiệp, trước kia tuy lão hủ với Trình thiếu hiệp có gặp nhau mấy lần, nhưng lúc ấy phục sức và diện mạo khác hẳn, nhất thời dĩ nhiên không thể nào nhận ra được.

Thì ra lão nhân lúc này mặc áo cộc vải lam, râu bạc ngắn quanh cằm, giống hệt như nông dân, trong trí nhớ của Trình Lập Dân không hề có một người như vậy, dĩ nhiên là không nhận ra được.

Trình Lập Dân lại hỏi:

- Vậy bây giờ lão nhân gia có thể cho biết lai lịch chưa? Người ấy nhẹ gật đầu:

- Lai lịch của lão hủ nói ra rất dông dài, nhưng trước khi nói ra lai lịch, lão hủ phải hỏi thiếu hiệp vài điều.

- Lão nhân gia cứ hỏi!

- Lão hủ với Cốc đại hiệp là do thiếu hiệp cứu phải không?

- Vâng!

- Hiện chúng ta đang ở đâu?

- Trong thành Nhạc Châu!

- Thiếu hiệp giải cứu lão hủ là do ngẫu nhiên hay là được tin báo?

- Đó là do ngẫu nhiên!

- Thiếu hiệp với Hồ cô nương ngẫu nhiên du ngoạn Nhạc Châu hay là có nhiệm vụ gì đó?

- Chúng vân bối có nhiệm vụ!

- Lão hủ có thể biết không? Không, ý lão hủ là nhiệm vụ của thiếu hiệp có khẩn cấp hay không? Nếu chậm trễ vài hôm có ảnh hưởng gì hay không? Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát mới thấp giọng nói:

- Chuyến đi này của vân bối là để gặp gia sư, tuy khẩn cấp, nhưng chậm trễ một vài hôm cũng không có gì ảnh hưởng! Người ấy thở phào:

- Vậy thì tốt lắm! Đây chẳng phải lão hủ lời thôi, mà là thiếu hiệp giải cứu lão hủ đã phải mất rất nhiều thời gian, mà lai lịch của lão hủ thì lại không thể nói rõ một cách ngắn gọn, nên ý của lão hủ vừa rồi là nếu hành trình của thiếu hiệp không thể chậm trễ thì lai lịch của lão hủ đành phải chờ đến khi nào thiếu hiệp trở về Quân Sơn hẵng tính...

Hồ Băng Ngọc tính đàn bà con gái muốn nói là nói, không nén được xen lời:

- Lão nhân gia quả là có phần lời thôi đấy, Dân đệ đã nói là chậm trễ một vài hôm không hề gì rồi, vậy lão nhân gia mau nói ra lai lịch đi! Người ấy thâm nhủ:

- Nha đầu này hôm trước trong vườn hoang rất là lạnh lùng, nói chuyện cũng không chịu nói nhiều một tiếng, hôm nay dường như đã đổi khác, đó có lẽ là do Trình Lập Dân đã phát huy sức ảnh hưởng vô hình mà nên! Nhưng ngoài mặt thì mỉm cười nói:

- Vâng, vâng! Hồ cô nương, lão hủ nói ngay đây! Ngẫm nghĩ một hồi, mới thở dài nào nuốt nói:

- Kể ra đây đã là chuyện hồi hai mươi năm trước rồi, lúc bấy giờ Tam Nghĩa Trang với Bàn Thạch Bảo chia nhau thống trị hai miền nam bắc vô lâm, đôi bên thực lực tương đương, cũng bình yên vô sự! Lúc bấy giờ, đại trang chủ Thiết Tỳ Kim Long của Tam Nghĩa Trang đã ngẫu nhiên có được một đôi Long Phụng Ngọc Bội...

Trình Lập Dân toàn thân rung động, nhưng vừa hé môi định hỏi, người ấy đã xua tay ngăn lại và nói:

- Thiếu hiệp đừng cắt ngang, có nghi vấn gì hãy chờ lão hủ nói xong rồi hẵng hỏi... Ba vị trang chủ Tam Nghĩa Trang sống chết có nhau, dĩ nhiên có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh, nhưng khi đại trang chủ Thiết Tỳ Kim Long Trình Trần Nam báo với hai vị minh đệ tin mình có được Long Phụng Ngọc Bội, định cùng nhau tham khảo nghiên cứu thì bị Trác Hưởng Vinh, lúc bấy giờ là tổng quản trong trang, tình cờ nghe được.

Ba vị trang chủ Tam Nghĩa Trang nằm mơ cũng chẳng ngờ được người tổng quản mà họ cho là tâm phúc lại là gian tế do Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao phái đến tiếm phục trong trang. Và tên gian tế đáng chết Trác Hưởng Vinh sau khi biết tin, ngoại trừ một mặt tìm cách chếp trộm khẩu quyết trên Long Phụng Ngọc Bội, một mặt bí mật thông báo với Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao.

Sau cùng, khi Trác Hưởng Vinh chếp trộm được khẩu quyết trên Long Phụng Ngọc Bội, âm mưu thôn tính Tam Nghĩa Trang của Vũ Văn Ngao cũng đã thành công.

Tuy nhiên, mảnh Long Bội trong Long Phụng Ngọc Bội đã thất lạc trong cuộc hỗn chiến lúc Tam Nghĩa Trang bị hủy, nên Vũ Văn Ngao chỉ có được nửa phần, bắt buộc y phải dùng phương pháp tà môn khác để bù đắp.

Sau khi thiếu hiệp rời khỏi Bàn Thạch Bảo không lâu, có một người mặt màu vàng kim từng nói những sự việc ấy với thiếu hiệp, thiếu hiệp có còn nhớ không? Trình Lập Dân thờ thẩn gật đầu.

Người ấy tuy miệng hỏi Trình Lập Dân, song lại không chú ý đến phản ứng của Trình Lập Dân, mà chỉ nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, khe buông tiếng thở dài, lại nào nề nói tiếp:

- Khi xưa ba vị trang chủ Tam Nghĩa Trang đối xử với Trác Hưởng Vinh như thể huynh đệ thủ túc, ơn tri ngộ phải nói là không còn gì hơn. Trác Hưởng Vinh tuy là gian tế do Bàn Thạch Bảo phái đến, nhưng trong lòng y rất là mâu thuẫn, đã không tiện bội phản Vũ Văn Ngao, lương tâm lại cắn rứt đối với ba vị trang chủ Tam Nghĩa Trang...

Hồ Băng Ngọc không dần được, xen lời:

- Trác Hưởng Vinh đã có nỗi lòng như vậy, vậy lúc ấy sao không chịu bỏ tội theo sáng, tự thú với ba vị trang chủ Tam Nghĩa Trang? Người ấy buông tiếng thở dài:

- Hồ cô nương nói đành rằng không sai, nhưng Trác Hưởng Vinh từng chịu ơn cứu mạng của Vũ Văn Ngao, y có thể làm vậy không?

- Nhưng ít ra y cũng không nên thấy lợi quên nghĩa, làm cho Tam Nghĩa Trang tiên tan mới đúng chứ!

- Vâng! Hồ cô nương trách rất phải, nhưng lúc bấy giờ Trác Hưởng Vinh cáo mật với Vũ Văn Ngao chẳng qua chỉ kiến nghị thừa cơ lấy trộm Long Phụng Ngọc Bội thôi, chẳng ngờ Vũ Văn Ngao đã định sẵn độc kế nhỏ cổ tận gốc! Hồ Băng Ngọc chau chặt mày:

- Những tiểu nữ lại cho là cách báo ơn có rất nhiều, Trác Hưởng Vinh đã hy sinh hạnh phúc của kẻ khác để làm cách báo ơn, đó chẳng những rất ngu xuẩn, mà còn rất không thể tha thứ được.

Người ấy vẫn mắt nhìn ra ngoài trời, miệng lẩm bẩm như nói cho chính mình:

- Vâng! Sự sai lầm to lớn ấy đã thành, không còn cách cứu vãn được nữa... Trác Hưởng Vinh dù chết ngàn vạn lần cũng chẳng đủ chuộc tội...

Hồ Băng Ngọc khe buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Trình Lập Dân từ nãy giờ vẫn thơ thẩn suy tư, trên mặt chẳng lộ vẻ gì cả.

Người ấy với ánh mắt thờ thần quét nhìn trên mặt Trình Lập Dân, rồi lại buông tiếng thở dài não nuột, nói tiếp:

- Từ khi Thái Cực Giáo nổi dậy trên giang hồ, Vũ Văn Ngao tự biết không đủ sức đối kháng với Thái Cực Giáo, bèn âm thầm đầu nhập Thái Cực Giáo, còn Trác Hưởng Vinh thì trong tâm trạng ray rứt tội cùng, cũng dè dặt đổi danh đầu nhập Thái Cực Giáo...

Hồ Băng Ngọc khẽ cười khẩy xen lời:

- Đầu nhập Thái Cực Giáo là có thể rửa sạch tội ác của y hay sao? Người ấy trên mặt thoảng qua vẻ đau khổ:

- Trác Hưởng Vinh đầu nhập Thái Cực Giáo tuy không thể rửa sạch tội ác, nhưng kẻ địch của giáo chủ Thái Cực Giáo là Thiết Thủ Thư Sinh Từ đại hiệp, mà Trình thiếu hiệp chẳng những là truyền nhân y bát của Từ đại hiệp, mà cũng là mầm non duy nhất còn sót lại của Tam Nghĩa Trang...

Hồ Băng Ngọc lại cười khẩy xen lời:

- Đó liên quan gì đến chuyện Trác Hưởng Vinh đầu nhập Thái Cực Giáo kia chứ? Người ấy cười gượng:

- Hồ cô nương xin đừng ngắt lời, khi nghe lão hủ nói xong, cô nương sẽ rõ vì sao Trác Hưởng Vinh đã theo về với Thái Cực Giáo ngay.

Liếc mắt nhìn Trình Lập Dân vẫn thờ thần như trước, nói tiếp:

- Chính vì Thái Cực Giáo là kẻ địch của Trình thiếu hiệp và Vũ Văn Ngao cũng đã đầu nhập Thái Cực Giáo, nên Trác Hưởng Vinh đầu nhập Thái Cực Giáo, đã không thể kể được là phản bội Vũ Văn Ngao, mà có thể âm thầm báo cho Trình thiếu hiệp biết những điều cơ mật trong Thái Cực Giáo, đồng thời cũng có thể nhân cơ hội giải trừ một số nguy cơ cho Trình thiếu hiệp...

Hồ Băng Ngọc không nén được, lại cười khẩy xen lời:

- Ý định rất hay, nhưng có điều sau khi Trác Hưởng Vinh đầu nhập Thái Cực Giáo, thật ra đã giúp Trình thiếu hiệp giải trừ được bao nhiêu...

Hồ Băng Ngọc nói đến đó chợt động tâm, tự động ngưng lời, và lần lượt đưa mắt nhìn lên mặt lão nhân ấy và Trình Lập Dân, liền vỡ lẽ nói:

- Thảo nào... lão nhân gia chính là Trác Hưởng Vinh phải không? Người ấy cười thê thiết:

- Không sai! Lão hủ chính là Trác Hưởng Vinh tội đáng muôn thác ấy! Hồ Băng Ngọc gật gật đầu, không nói gì nữa.

Trác Hưởng Vinh mặt đầy đau khổ nhìn Trình Lập Dân nói:

- Trình thiếu hiệp, lúc lão hủ nói đến chuyện người mặt vàng kim, hắc thiếu hiệp đã biết lão hủ là Trác Hưởng Vinh rồi phải không? Trình Lập Dân thờ thần gật gật đầu, vẫn không lên tiếng.

Trác Hưởng Vinh nói tiếp:

- Lão hủ tội nghiệt sâu nặng, thật không ngờ chỉ một lần cáo mật lại gây nên cuộc chém giết đẫm máu liên miên trong võ lâm, về thăm án của Tam Nghĩa Trang, lão hủ tuy không trực tiếp tham dự, nhưng chẳng thể không có cảm nghĩ “Bá Nhân chết là do ta”, những hành động của lão hủ trước đây có lẽ cũng giúp được chút ít cho thiếu hiệp, nhưng tuyệt đối không phải lão hủ cố ý ban ơn hầu mong được thiếu hiệp lượng thứ, đó chỉ nhằm giảm bớt phần nào nỗi đau khổ trong lòng lão hủ mà thôi! Giờ lão hủ đã nói hết rồi, với cá tính của thiếu hiệp hẳn là không ra tay báo phục đối với lão hủ, nhưng trời đất tuy rộng lớn, lão hủ đã không còn đất dung thân...

Trình Lập Dân thở ra một hơi dài, thần sắc trong sáng nhìn Trác Hưởng Vinh, trầm giọng ngắt lời:

- Trác tiên bối đã biết con người của Trình Lập Dân này thì không nên nói những lời như vậy nữa, đúng không? Trác Hưởng Vinh nghe vậy, bất giác buông tiếng thở dài, tiu ngưu cúi đầu xuống.

Trình Lập Dân cũng thở dài nói:

- Trác tiền bối, dĩ vãng đã qua rồi, giữa chúng ta bất luận là phụ người hay phụ mình cũng nên đến đây chấm dứt, đừng nhắc đến nữa... Trác tiền bối với Cốc gia gia như thế nào lại bị Thái Cực Giáo dùng xe ngựa đưa đến Nhạc Châu, tiền bối có thể kể rõ không? Trác Hướng Vinh ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Khoảng năm hôm trước, lão hủ đến phiên trực đêm đã tình cờ bắt gặp ả nha đầu tùy thân của Phí Nhã Quân hò hẹn với nhân tình, trong Thái Cực Giáo vốn rất dễ dãi với chuyện quan hệ nam nữ, nên lão hủ chỉ cười rồi bỏ qua, chẳng ngờ nha đầu ấy có lẽ là có tật giết mình, đã theo sau lão hủ, báo cho lão hủ biết một tin bất ngờ để lấy lòng. À ta nói: Lúc thái thượng tán gẫu với giáo chủ, đã có nói đến chuyện lai lịch của lão hủ rất đáng khả nghi, bảo giáo chủ âm thầm chú ý...

Lúc bấy giờ, lão hủ tuy giả vờ diễm nhiên bảo nha đầu ấy đi khỏi, nhưng trong lòng hết sức kinh hãi, đồng thời cận kề kiểm thảo lại bản thân, nhưng cũng không biết mình đã để lộ sơ hở ở chỗ nào, để khiến đối phương hoài nghi.

Cũng may là từ khi đứng chung hàng ngũ với bọn lang sói, bất luận về hành động hay tâm lý lão hủ đều luôn có sự chuẩn bị ứng biến xấu nhất. Thế là, sau khi suy nghĩ cân nhắc, cho là mình đã không còn giá trị tiếp tục tiềm phục trong Thái Cực Giáo nữa, chỉ bằng nhân cơ hội mình đang phiên trực cứu Cốc đại hiệp thoát khỏi ma huyệt, bỏ đi cho xong.

Lão hủ nghĩ là làm, và từ lúc rời khỏi sào huyệt Thái Cực Giáo, xuôi giong theo Sương Giang đi xuống, trên đường không xảy ra vấn đề gì, nhưng khi đến gần thủy vực hồ Động Đình thì bị truy binh của Thái Cực Giáo chặn lại, nếu không nhờ Trình thiếu hiệp ngẫu nhiên gặp và giải cứu kịp lúc thì hậu quả thật là thảm hại.

Trác Hướng Vinh buông tiếng thở dài ngưng lời.

Trình Lập Dân thở phào nói:

- Người có lòng thiện, trời ắp phò hộ! Trác tiền bối đã biết ăn năn hối cải, một lòng hướng thiện, lẽ dĩ nhiên là phải có sự gặp gỡ đúng lúc như vậy rồi! Hồ Băng Ngọc không nhận được cười nói:

- Dân đệ thật già dặn, giống hệt một vị cao tăng thuyết pháp! Trác Hướng Vinh nghiêm mặt nhìn Trình Lập Dân nói:

- Trình thiếu hiệp, lão hủ suýt quên mất một tin tức quan trọng.

Trình Lập Dân lập tức phần chấn tinh thần:

- Trác tiền bối xin cứ nói! Trác Hướng Vinh hạ thấp giọng:

- Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo khi xưa, chẳng ngờ còn... còn...

Hồ Băng Ngọc khúc khích cười tiếp lời:

- Còn chưa chết phải không? Trác Hướng Vinh sững sốt:

- Hồ cô nương...

Hồ Băng Ngọc mỉm cười tiếp lời:

- Hơn nữa, lão ta còn là chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo, đúng không nào?

- Thì ra các vị sớm đã biết rồi!

- Cũng chẳng phải sớm, chỉ mới năm hôm trước thôi!

- Các vị có được tin ấy từ đâu vậy? Trình Lập Dân đáp thay:

- Đó là do Tiểu Sát Tinh Lâm sư bá nói ra, và Lâm sư bá đã ước hẹn với lão ma Bách Lý Phong vào ngày mười lăm tháng tám sẽ giải quyết mọi ân oán trái phải tại tổng đà Quân Sơn trên hồ Động Đình.

Trác Hướng Vinh thở phào:

- À! Ra vậy, Lâm lão tiền bối đã ra mặt thì tốt quá! Ngưng chốc lát, lại chú mắt hỏi:

- Trình thiếu hiệp, chuyến đi này phải chăng là định bái khẩn lệnh sư Từ lão tiên bối tái xuất giang hồ? Trình Lập Dân vừa mới gật đầu, điểm tiểu nhị đã đưa Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh đẩy cửa đi vào. Thế là, Trình Lập Dân giới thiệu mọi người với nhau, sau đó sơ lược kể lại những gì đã xảy ra trong thời gian qua, rồi nhờ Xích Phát Linh Quân hộ tống Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân ới Trác Hưởng Vinh trở về tổng đà Quân Sơn.

Nhưng Trác Hưởng Vinh nói:

- Trình thiếu hiệp, thịnh tình xin tâm lĩnh, lão hủ còn có một ít việc vặt vãnh chưa giải quyết, để hôm khác lão hủ hăng đến Quân Sơn! Trình Lập Dân ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm mặt nói:

- Trác tiên bối đã có việc cần giải quyết, văn bối không tiện ép buộc, nhưng cửa tổng đà Quân Sơn lúc nào cũng rộng mở đón chào tiên bối.

Trác Hưởng Vinh mặt co giắt một hồi, mắt hồ rướm lệ, môi mấp máy nhưng thốt chẳng nên lời, hiển nhiên lòng cực kỳ kích động. lát sau, ông mới cố ổn định tâm thần, thở dài khăng khái nói:

- Trình thiếu hiệp càng khoan dung độ lượng, không nhớ thù xưa, lại càng khiến lương tâm lão hủ ray rứt hơn, cầu mong...

Trình Lập Dân cao giọng ngắt lời:

- Trác tiên bối, quá khứ đừng nhắc lại nữa, chúng ta hiện đều có việc cần giải quyết, vậy giờ xin cáo biệt! Quay sang Xích Phát Linh Quân nói tiếp:

- Về chuyện của Cốc gia gia, xin phiền Từ huynh giúp cho!

- Thủ lĩnh quá lời rồi, đây là chức trách của thuộc hạ mà!

-oOo-

Ngoại ô phía nam thành Trường Sa có một trang viện riêng biệt mới xây dựng, trang viện này có diện tích khoảng một mẫu, bề ngoài tuy không nổi bật mấy, nhưng bên trong hết sức sang trọng lộng lẫy.

Đêm khuya vắng lặng! Trong trang viện ấy bốn bề tối om, chỉ trên một ngôi lầu nằm gần hậu hoa viên là có ánh đèn yếu ớt hắt ra, và thỉnh thoảng lại có tiếng nói khe khẽ vọng ra:

- Ừm... Phong, khi này tướng công chẳng phải nói là có tin bất ngờ quan trọng cho thiếp biết hay sao? Đó là tiếng nói của nữ nhân, rất nũng nịu và lẳng lơ, khiến người nghe lòng ngứa ngáy khó chịu.

Tiếng một người đàn ông cười khanh khách nói:

- Vào lúc này và tại đây, đâu còn gì quan trọng hơn việc này nữa! Tiếng nữ nhân cười dâm dăng:

- Việc này là việc gì đây? Ồi... Tướng công... sao mà tướng công ăn mãi không no thế này? Ánh đèn tắt ngóm, thay vào đó là những tiếng động lạ kỳ...

Hồi lâu sau, trong phòng yên lặng và đèn sáng trở lại, cánh cửa sổ cũng nhẹ nhàng mở ra, cảnh tượng trong phòng hiện rõ mồn một.

Gia cụ gỗ đỏ, trên giường chần mền bừa bộn, màn the vén sang bên, đôi gối thêu hình uyên ương hí thủy không để ở đầu giường, mà lại xếp chồng lên nhau ở giữa giường.

Trước bàn trang điểm, một mỹ phụ trung niên mặc áo ngủ bằng tơ đang ngồi đối mặt với kính đồng, sửa lại mái tóc rối. Dưới ánh nến, chỉ thấy y thị hai má ửng đỏ, khoe mắt đuôi mày ngập đầy xuân xanh, lúc lúc lại với ánh mắt câu hồn nhiếp phách liếc nhìn người đàn ông vạm vỡ ngồi bên cạnh.

Mỹ phụ này là ai? Y thị chính là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo.

Còn người đàn ông ngồi cạnh y thị ngoại trừ thân hình vạm vỡ, diện mạo cũng rất khá, cho dù râu tóc đã bạc, song vẫn còn phảng phất vẻ anh tuấn của thời trai trẻ, và người này bề ngoài rất nho nhã đạo mạo, phối hợp với bộ nho phục màu xám, nghiêm nhiên là một vị nho sĩ uyên bác. Điều lạ lùng là, một nhân vật như vậy sao lại ở cùng với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song? Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ngồi đối mặt với kính đồng chậm rãi trang điểm, vừa cất tiếng hỏi:

- Tướng công, lúc này cách trời sáng ít ra còn một canh thứ, tại sao nhất định phải dậy sớm lên đường, thật ra tướng công định đưa thiếp đến chỗ nào vậy? Lão nhân áo xám phớt cười:

- Đưa nàng đến một nơi không thể ngờ đến!

- Có phải đó chính là tin quan trọng mà tướng công đã nói không?

- Cũng có thể nói như vậy, bởi vì chuyến đi này mà mọi sự thuận lợi thì chẳng những bá nghiệp vô lâm hoàn thành, mà hai ta... Ườm! Thôi đủ rồi, vậy cũng đủ khêu gợi rồi, còn trang điểm nữa, ta lại muốn ăn nàng đây! Đoạn vươn tay ra, ôm Biện Vô Song vào lòng và hôn tới tấp.

Biện Vô Song vừa giả vờ giãy giụa, vừa cười ngạt nghê, vừa trở ngón tay vào trán lão nhân áo xám nói:

- Tướng công giống hệt một con mèo háo đái, ăn không biết no... Dáng vẻ bề ngoài trông rất đạo mạo, không ngờ lại là một kẻ xấu xa nhất thiên hạ... Khách khách khách khách...

Lão nhân áo xám tay trái ôm ngang lưng Biện Vô Song, tay phải vuốt tóc cười nói:

- My Nương, nàng quá khen ta rồi! Thời buổi này, kẻ khoác áo lương thiện, miệng luôn nói nhân nghĩa đạo đức, lại là hạng nguy quân tử, đầu đầu cũng có, nào chỉ có một mình ta! Thì ra Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song có tiểu danh là My Nương, cái tên ấy quả là danh phù kỳ thực đối với yêu phụ này.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nghiêng người tựa vào lòng lão nhân áo xám vừa hé môi, lão nhân áo xám đã nói tiếp:

- Vả lại, Bách Lý Phong ta tuy có bề ngoài đạo mạo, nhưng đó là do trời ban cho, không phải ta cố ý tạo ra, và hơn nữa ác danh vang xa, danh phù kỳ thực, có thể khiến người nghe danh cảnh giác, trong khi bọn nguy quân tử mặt mày đứng đắn nhưng bụng dạ đầy đao kiếm thì lại khiến người thua thiệt, thậm chí mất cả mạng mà cũng không biết mình đã chết bởi tay ai, so ra thì Bách Lý Phong này cũng còn là một người hết sức tốt đấy! Thì ra lão nhân áo xám này chính là Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ Thất Tinh Giáo đã thoát chết dưới tay Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên khi xưa.

-oOo-

37. C 37

- Tướng công, đừng đánh trống lảng nữa, hãy nói chuyện nghiêm túc...

Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong thoáng ngớ người:

- Chuyện nghiêm túc ư?

- Không sai! Chính là chuyện mà thiếp đã đề cập lúc chiều tối hôm nay!

- Lúc chiều tối nàng đã đề cập đến chuyện gì? Hãy nhắc lại xem nào!

- Chiều tối thiếp nói là tướng công đã có cuộc hẹn trung thu tháng tám với lão tặc Lâm Bách Xuyên, nay bọn lão già chết tiết của đối phương đã lần lượt chui ra, cần nhắc thực lực đôi bên...

Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong mỉm cười ngắt lời:

- My nương, nàng nghĩ là bọn lão già chết tiết ấy võ công cao hơn ta hay sao?

- Đó là sự thật không thể phủ nhận được!

- Nàng nghĩ là Bách Lý Phong này còn là Bách Lý Phong trong quá khứ hay sao?

- Không sai! Trong bao năm qua võ công của tướng công đã tinh tiến rất nhiều, nhưng chả lẽ kẻ khác không tinh tiến hay sao? Bách Lý Phong cười bí ẩn, bỗng lái sang chuyện khác nói:

- My Nương, nàng có biết nguyên nhân gì đã khiến lão thất phu Từ Nguyên đột nhiên quy ẩn không? Biện Vô Song cười khẩy:

- Ai mà không biết nguyên nhân quy ẩn của lão tặc ấy là vì Trầm Tố Quyên thay lòng đổi dạ yêu người khác! Bách Lý Phong cười:

- Sai rồi! My Nương, những sự việc trên đời mà mọi người cho rằng đúng, chưa chắc là đúng hoàn toàn...

Biện Vô Song lạnh lùng ngắt lời:

- Hãy nói ra sự thật đi!

- Nàng cho là luận về võ công cá nhân, trong võ lâm đương kim, Từ Nguyên đáng kể được là vô địch thiên hạ ư? Biện Vô Song thẳng thắn:

- Ít ra cũng hơn tướng công! Bách Lý Phong cười hăng hắc:

- Sự thật hoàn toàn trái ngược...

Biện Vô Song tức giận:

- Khi xưa lúc Từ Nguyên càn quét Thất Tinh Giáo, người đã thoát chết là ai? Bách Lý Phong mỉm cười:

- Dĩ nhiên là Bách Lý Phong rồi!

- Vậy mà tướng công lại còn nói khoác, không thấy xấu hổ sao?

- Vậy theo nàng thì sao?

- Người ta nói chuyện nghiêm túc, tướng công lại cứ nói chuyện vớ vẩn đầu đầu, thật ra là ý gì chứ? Bách Lý Phong cười:

- Chuyện trước mắt không còn gì nghiêm túc hơn nữa... My Nương, ta hỏi nàng, theo nàng thì một người đã chết, còn có thể sống lại hay không?

- Theo tướng công thì một người có thể chết bao nhiêu lần?

- Nàng biết ta là ai không? Biện Vô Song toàn thân rung động:

- Tướng công... không phải là Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong ư?

- My Nương, nàng vừa mới nói là con người chỉ có thể chết một lần, Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong đã chết dưới Tử Anh Kiếm của Từ Nguyên rồi, làm sao có thể có Bách Lý Phong thứ hai chứ? Biện Vô Song sững sốt:

- Vậy thật ra tướng công là ai?

- Ta là ai, lát nữa nàng sẽ biết! Bây giờ ta hỏi nàng, đây có kể được là một việc quan trọng ngoài sức tưởng tượng của nàng hay không?

- Ừm...

- My Nương, nàng có biết trong Dân Sơn có một Huyền Ba Trì hay không?

- Có nghe nói!

- Chủ nhân Huyền Ba Trì là Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành, không ai biết chính xác tuổi tác bao nhiêu, võ công chẳng những siêu phàm nhập thánh, mà còn đến cảnh giới nửa tiên nửa phàm...

Biện Vô Song hiển nhiên lòng hết sức bất mãn bởi hai người quen biết đã lâu mà đối phương lại giấu giếm thân phận từ đó đến nay, nên không chờ đối phương nói hết đã lạnh lùng ngắt lời:

- Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành đã không màng đến chuyện giang hồ từ lâu, lúc này tại đây, đề cập đến chuyện vớ vẩn đó làm gì kia chứ? Bách Lý Phong dĩ nhiên hiểu rõ hàm ý trong lời nói của đối phương, nghe vậy cười nhạt nói:

- My Nương, hãy lượng thứ cho ta, sự thật trên cõi đời không thể bảo mật hơn hết là miệng đàn bà, cho nên...

- Giờ thì không cần phải bảo mật nữa chứ gì?

- Không sai! Bây giờ không cần bảo mật nữa, vừa rồi nàng nói rất đúng, phái Huyền Ba Trì chuyên học về đạo thần tiên, không tiện để cho ân oán của trần thế quấy nhiễu, nên môn hạ tuyệt đối không được can thiệp vào chuyện giang hồ, nên đệ tử được thu nhận cũng khác với người võ lâm thông thường, trước hết là phải thân thể trong sạch, không vướng mắc đến ân oán, thứ đến mới là tư chất bình phú...

Biện Vô Song bực mình ngắt lời:

- Quá là lạc đề rồi!

- Giờ nói đến chính đề đây... Do đó, Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành cả thầy chỉ có ba đồ đệ, hai nam một nữ, thủ đồ Thượng Quan Ngọc, thứ đồ Bách Lý Vân, tam đồ Tống Thái Vân. Thượng Quan Ngọc chính là người đã cưới hạc mang Bạch Mẫn đi. Tống Thái Vân đã trở thành phu nhân của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du. Người đàn bà ấy cá tính đặc dị, có tên là “Yêu Nữ”, trong ba vị đồ đệ của Huyền Ba Trì, tuy võ công của y thị kém nhất, nhưng sở học lại uyên bác hơn hết, rất tinh tường về chiêm tinh, xem tướng, bói toán và y học...

Biện Vô Song xen lời:

- Huyền Ba Trì đã có môn quy không được can thiệp chuyện trong giang hồ, vậy Tống Thái Vân sao lại...

Bách Lý Phong cười:

- Nàng hỏi rất có lý, có điều là nguyên nhân lôi cuốn vào chốn giang hồ của Tống Thái Vân không nằm trong câu chuyện lúc này. Hơn nữa, môn hạ của Huyền Ba Trì chỉ cần bước chân vào chốn giang hồ là đã thoát ly quan hệ với Huyền Ba Trì, mà sự thật thì trong ba vị đồ đệ của Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành, đã có hai người bị lôi cuốn vào thị phi của giới giang hồ rồi.

Biện Vô Song động tâm:

- Ý tướng công là còn có Thượng Quan Ngọc nữa ư? Bách Lý Phong cười bí ẩn:

- Không phải Thượng Quan Ngọc, mà là Bách Lý Vân và cũng chính là kẻ này đây!

- Thì ra tướng công là người xuất thân từ Huyền Ba Trì, thảo nào cả Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên cũng chẳng xem ra gì! Bách Lý Vân cười đắc ý:

- Cũng chưa chắc là chẳng xem Từ Nguyên ra gì, nhưng giữa hai người có điều úy kỵ lẫn nhau, đó là sự thật!

- Theo như tướng công vừa nói, hiện tướng công cũng không còn là môn hạ của Huyền Ba Trì nữa phải không?

- Đúng vậy!

- Vậy vì sao tướng công lại thoát ly Huyền Ba Trì? Bách Lý Vân nghiêng rằng:

- Mỵ Nương, nàng có biết Bách Lý Phong là gì của ta không? Biện Vô Song vỗ lể:

- À! Thiếp hiểu rồi, hai người cùng họ Bách Lý, mặt cũng hao hao, vậy tướng công hẳn là huynh đệ của Bách Lý Phong rồi! Bách Lý Vân gật đầu:

- Không sai, ta với Bách Lý Phong chẳng những là huynh đệ, mà còn là huynh đệ song sinh.

- Chính vì mối quan hệ như vậy nên tướng công mới bắt buộc phải thoát ly Huyền Ba Trì để tiện bề báo thù cho Bách Lý Phong phải không?

- Phải! Chính vì nguyên nhân ấy nên lão tặc Từ Nguyên mới bắt buộc phải viện lý do là vì phu thê tình cảm tan vỡ, ngán ngấm trần thế mà tiềm ẩn thâm sơn, nhưng sự thật thì lại là tu luyện thần công gì đó hầu ứng phó với sự báo thù của ta.

Biện Vô Song khê thở dài:

- Đây quả là chuyện chưa từng nghe bao giờ, nhưng Bách Lý Phong là huynh trưởng của tướng công hay...

Không chờ đối phương hỏi hết câu, Bách Lý Vân đã tiếp lời:

- Bách Lý Phong ra đời trước ta nửa giờ, là huynh trưởng của ta!

- Trong giới võ lâm rất ít ai biết chuyện bí mật này phải không?
- Đúng vậy! Ngoại trừ Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành với ba vị đồ đệ, chỉ còn một Từ Nguyên là biết nội tình mà thôi.
- Khi này tướng công nói là định đưa thiếp đến một nơi bí mật, đó thật ra là nơi nào vậy? Bách Lý Vân đưa mắt nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, mỉm cười nói:
- My Nương, chúng ta đi được rồi! Bây giờ ta có thể nói vắn tắt, nơi chúng ta sẽ đến là một sơn động kỳ lạ, Bạch Dương Chân Nhân viễn tổ của Huyền Ba Trì đã cất giấu ba món bảo vật võ lâm trong sơn động ấy, người có được chẳng những có thể xưng bá võ lâm, mà còn có thể trở thành thần tiên...
- Nói thì nghe hấp dẫn lắm, nhưng Bạch Dương Chân Nhân ấy e đã phi thăng cả ngàn năm rồi, cho dù tin ấy đáng tin cậy đi nữa, ba món bảo vật ấy e đã bị kẻ khác lấy mất từ lâu rồi! Bách Lý Vân cười:
- My Nương, về thời gian nàng đã nói đúng, ba món bảo vật do Bạch Dương Chân Nhân cất giấu đến mồng năm tháng năm là vừa tròn một ngàn năm, mà các cơ quan phong tỏa sơn động do Bạch Dương Chân Nhân bố trí đến chính Ngọ ngày ấy cũng tự động mất tác dụng, nhưng về các mặt khác thì nàng đã nghĩ sai rồi... Bách Lý Vân cố ý ngưng lời, cười bí ẩn không chịu nói tiếp.
- Biện Vô Song giật dỗi nói:
- Thôi đừng úp mở nữa, nói mau đi! Bách Lý Vân mỉm cười:
- Ba món bảo vật cất giấu của Bạch Dương Chân Nhân, ngoại trừ môn hạ của Huyền Ba Trì, kẻ khác không hề biết, và sơn động cất giấu bảo vật bởi bị phong tỏa nên bề ngoài hết như là vách núi, quanh năm mây mù bao phủ, đừng nói người ngoài không sao biết được, mà dù biết thì cũng chỉ vô vọng đứng nhìn, làm sao có người lấy đi trước kia chứ? Biện Vô Song dường như vẫn chưa phục hồi:
- Cứ cho là đúng như tướng công đã nói đi, chẳng lẽ Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành cũng ngồi nhìn bảo vật bốn môn lọt vào tay người ngoài hay sao? Bách Lý Vân cười:
- Nương tử lại nói sai rồi, ba món bảo vật ấy có thể nói là chẳng có chút giá trị gì đối với Huyền Ba Trì, huống hồ Bạch Dương Chân Nhân đã có để lại di chúc, ba món bảo vật ấy chỉ sau khi mãn hạn ngàn năm phong tỏa thì người có duyên mới lấy đi được, nên lẽ dĩ nhiên Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành chẳng tiện xen vào rồi!
- Vậy là ba món bảo vật ấy đã chắc chắn thuộc về tướng công rồi!
- Không sai, mặc dù hãy còn Từ Nguyên với Tổng Thái Vân chắc chắn cũng đến đó, nhưng ta đã có cách đối phó với họ, chẳng có gì đáng lo cả.
- Biện Vô Song ngạc nhiên:
- Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên đâu phải là môn hạ Huyền Ba Trì, sao lão ta cũng biết điều bí mật ấy vậy? Bách Lý Vân khẽ thở dài:
- Chuyện ấy kể ra là phải trách Thượng Quan Ngọc đã đa sự, khoảng trăm năm trước, ba sư huynh muội bọn ta dạo chơi Thiên Trì đã ngẫu nhiên gặp Từ Nguyên, lúc bấy giờ mọi người đều còn trẻ tuổi, mến tài lẫn nhau, bèn tán gẫu đủ chuyện thiên nam địa bắc, Thượng Quan Ngọc cũng thổ lộ luôn cả điều bí mật ấy, nghĩ lại thật tức chết đi được! Biện Vô Song thoáng trầm ngâm:
- Đã có kình địch như Từ Nguyên, vậy tướng công sao dám nói chuyện đi này chắc chắn...
- Bách Lý Vân thoáng chau mày:
- Từ Nguyên tự mệnh là đại biểu của giới hiệp nghĩa, đối phó với y không cần dùng võ lực, chỉ bằng vào ba tác lược là được rồi. Điều rắc rối hơn chính là ả yêu phụ Tổng Thái Vân, ta mong là y thị đã quên mất chuyện ấy, không tham gia vào cuộc.
- Đoạn thở ra một hơi dài, nói tiếp:

- Mỹ Nương, thời gian không còn sớm nữa, hiện cách tiết Đoan Ngọ tuy còn đến những hai mươi ngày, nhưng đường xá xa xôi, chúng ta đi sớm thì hơn!

-oOo-

Ngọn cổ tùng cao ngút mây ở bên phải Thiên Tâm Cốc trên đỉnh núi vẫn sừng sững đứng đó, nhưng Thiên Tâm Cốc đã người đi cốc trống.

Khi Trình Lập Dân với tâm trạng phấn khởi và lại náo nức cùng với Hồ Bằng Ngọc theo con đường bí mật trong ruột cổ tùng đi vào chỗ ẩn cư của Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên, vừa nhìn thấy cảnh tượng trong cư thất, hai người bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy trong cư thất tất cả đều như trước, nhưng chẳng còn bóng dáng của Thiết Thủ Thư Sinh nữa.

Trình Lập Dân lẩm bẩm:

- Lạ thật...

Hồ Bằng Ngọc tiếp lời:

- Tịnh thất này không có chút bụi bặm và các loại thực phẩm trong nhà bếp cũng còn rất mới, hiển nhiên là sư công có việc ra ngoài, chắc chắn chưa rời khỏi đây...

Trình Lập Dân mày kiếm chau chặt:

- Ngọc tỷ nói đành rằng không sai, nhưng đệ có linh cảm là ân sư phen này ra ngoài hẳn có chuyện gì đó...

Hồ Bằng Ngọc ngắt lời:

- Khoan nghĩ vớ vẩn đã, chúng ta thử tìm xem lão nhân gia ấy có để lại huấn thị hay không? Trình Lập Dân cười áo nảo:

- Lão nhân gia ấy chưa chắc biết đệ có ngày trở về đây, làm sao mà để lại huấn thị kia chứ? Chàng tuy miệng phản bác ý kiến của Hồ Bằng Ngọc, song lại tìm kiếm hết sức kỹ lưỡng.

Nhưng bàn sách, đầu giường... mọi nơi có khả năng để lại huấn thị đều đã tìm kỹ, chẳng những không thấy một mảnh giấy nào, mà ngay cả một số sách quan trọng cũng đã biến mất.

Trình Lập Dân thở dài thậm thụt:

- Xem ra lão nhân gia ấy không bao giờ trở về đây nữa rồi! Nhưng có điều về việc để lại những thực phẩm này thì thật là khó hiểu...

- Lão nhân gia ấy còn có tịnh thất luyện công khác nữa không?

- Lão nhân gia ấy không có tịnh thất nào khác, chỉ có một gian luyện công thất, đệ cũng đã từng sử dụng.

- Đi, hãy đến luyện công thất xem thử! Trình Lập Dân gạt đầu, xoay chốt ngàm của luyện công thất, vách đá bên trái lập tức từ từ di chuyển, hiện ra một cửa ra vào.

Hai người cùng đi vào luyện công thất, bên trong cũng trống huếch, Hồ Bằng Ngọc vừa đi đến bên chiếc giường đá, vừa ngạc nhiên nói:

- Dân đệ, trong này nguyên là như vậy hay sao? Lúc này, Trình Lập Dân lòng ngập đầy những hình ảnh trong dĩ vãng, đang vô vẩn cảm khái, nghe vậy chỉ khẽ “ừm” một tiếng.

Nhưng Hồ Bằng Ngọc lại kêu lên một tiếng sững sốt, bước nhanh đến gần bên giường, cầm một phong thư lên và nói:

- Dân đệ hãy xem...

Trình Lập Dân rung động tâm thần, lập tức tung mình đến bên Hồ Bằng Ngọc, thấy trên phong bì chính là bút tích của ân sư và chính là để lại cho chàng.

Chàng cẩn thận xé miệng phong bì, lấy thư ra, chỉ thấy như rồng bay phượng múa viết: "Dân nhi, sư phụ biết vài hôm nữa ngươi sẽ trở về đây, nhưng sư phụ vì phải ra đi bởi sự triệu mời của Liễu Tiên Tử ở Huyền Ba Trì, không thể chờ ngươi được."

Thời gian gần đây, thành tựu của ngươi đã vượt qua dự liệu của sư phụ, sư phụ rất kiêu hãnh có được một đồ đệ như ngươi! Đồng thời, sư phụ cũng tin là ngươi chắc chắn sẽ không tự mãn bởi lời khen của sư phụ, hoặc chênh mảng lòng cầu tiến...".

Hồ Băng Ngọc nghiêng mặt nhoẽn cười nói:

- Không sai, sư công khen đệ rất là đúng! Trình Lập Dân đỏ mặt:

- Ngọc tỷ đừng cười đệ, hãy xem tiếp đi! "... Tuy nhiên, thành tựu về mặt tình trường của ngươi dường như cũng vượt qua sư phụ khi xưa, mong ngươi hãy tự thận trọng và chúc những người hữu tình các người thấy đều trở thành thân thuộc."

Sư phụ tuy không còn màng đến chuyện trong giới giang hồ, nhưng về những động thái giang hồ, nhất là mọi sự về người, sư phụ đều biết rõ như lòng bàn tay, điều đáng ân hận là về chuyện của sư mẫu người, gần đây sư phụ mới hiểu rõ nội tình.

Mọi sự đã trở thành quá khứ, không cần nhắc đến nữa! Di thư của sư mẫu người, ngươi hãy tạm cất giữ, mai kia gặp nhau người hãy đưa cho sư phụ.

Hãy đối xử tử tế với Ngọc nhi, cũng như một vị sư tỷ do sư phụ đích thân đào tạo và giao cho người trông nom, mọi ân oán đời trước đã kết thúc, đừng để cho sư mẫu người không yên lòng nơi chín suối...".

Hồ Băng Ngọc, mắt rướm lệ, người thoáng run rẩy nép vào lòng Trình Lập Dân, Trình Lập Dân cũng mắt ướt ướt vòng tay ngang lưng Hồ Băng Ngọc, ôm chặt lấy nàng, hai người đều im lặng...

Đó là sự giao lưu tình cảm, là tiếng nói của con tim...

Một hồi thật lâu, Hồ Băng Ngọc mới khẽ thở dài nói:

- Dân đệ, hãy xem tiếp đi! "... Giờ đây, có một nhiệm vụ rất quan trọng giao cho ngươi, trong luyện công thất này có ba chiêu kiếm pháp tinh nghiên của sư phụ, ngươi đã biết chỗ cất giấu rồi, ngươi với Ngọc nhi trong vòng bảy ngày phải luyện ba chiêu kiếm pháp ấy đến mức đắc tâm ứng thủ, sau đó hãy đến địa điểm chỉ định ở cuối kiếm quyết trước mồng năm tháng năm, khi đến nơi sẽ có người cho ngươi biết rõ lý do."

Thanh Minh Kiếm hiện đã ở trong tay Ngọc nhi, từ nay cứ giao cho Ngọc nhi bảo quản, hai bảo kiếm Tử Anh và Thanh Minh nay đã hợp bích, hiển nhiên đã đến ngày càn quét yêu khí vô lâm! Hãy ghi nhớ, đừng phụ danh hiệu Thiết Thủ Thư Sinh! Sư phụ, ngày x tháng x năm x".

Ngày viết thư là hai hôm trước, Hồ Băng Ngọc khẽ thở dài nói:

- Dân đệ, phải chi chúng ta đến sớm hơn hai ngày thì tốt biết mấy! Trình Lập Dân mỉm cười:

- Ngọc tỷ muốn gặp lão nhân gia ấy phải không?

- đương nhiên rồi!

- Ngày ấy hẳn không lâu lắm đâu! Trình Lập Dân dứt lời, đưa ta ẩn vào phía trong giường đá, chiếc giường liền từ từ chuyển dịch sang bên, mặt đất hiện ra một hang động đường kính khoảng năm tấc.

Hồ Băng Ngọc mắt nhìn Trình Lập Dân từ trong hang động lấy ra một cuộn da dê, rồi chuyển dịch giường đá trở về vị trí cũ xong, nàng mới hỏi:

- Đây chính là kiếm quyết của sư công để lại phải không? Trình Lập Dân gật đầu, mở cuộn da dê trong tay ra, chỉ thấy ngoài hình vẽ kiếm thức, yếu quyết và một bức địa đồ sơ lược, còn có hai giòong chữ to: "Kiếm pháp Phong Lôi Tam Thức này một khi thi triển, trừ phi đối thủ công lực thâm hậu hơn người sử dụng kiếm pháp này rất nhiều, chắc hẳn khó thể thoát chết, hãy hết sức thận trọng trong khi sử dụng, chớ vọng khai sát giới mà trái với lẽ trời!".

Hồ Băng Ngọc xem xong, quay sang Trình Lập Dân nghiêm mặt nói:

- Dân đệ, ba chiêu kiếm pháp này tinh diệu phi thường, chúng ta phải ngày đêm không nghỉ thì trong bảy ngày mới có thể luyện được đến mức đắc tâm ứng thủ, giờ tỳ phải đến nhà bếp làm chút thức ăn...

Trình Lập Dân ngắt lời:

- Không, chúng ta cùng đi! Hai người sóng vai cất bước, trên đường, Hồ Băng Ngọc nghiêng mặt nói:

- Dân đệ, địa đồ ở phần cuối kiếm phổ là nơi nào vậy?

- Thiên Đô Phong trong Hoàng Sơn!

-oOo-

Mười ngày sau, vào lúc hoàng hôn, tại Đại Đô Khẩu nằm trên bờ nam Trường Giang đã xuất hiện một đôi thiếu niên nam nữ anh tuấn phi phàm, đó chính là Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc từ Thiên Tâm Cốc Phục Ngưu Sơn đi đến Hoàng Sơn ở Hoàng Nam.

Đại Đô Khẩu tuy là cửa ngõ chính yếu dẫn đến Trường Giang, những người trẻ đẹp như Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cũng rất hiếm thấy, nên khi hai người chậm bước đi trên phố, đã thu hút mọi ánh mắt của những người đi đường.

Nhưng tình cảnh ấy đã quá quen thuộc đối với Trình Lập Dân và Hồ Băng Ngọc, chẳng có gì là lạ.

Tuy nhiên, một nữ ni trung niên đi theo sau hai người và luôn giữ khoảng cách chừng ba trượng thì như là cố ý bám theo họ, chẳng thể không khiến hai người cảm thấy ngạc nhiên.

Nữ ni ấy mặc tang y màu đen, dáng người trung bình, sắc mặt trắng bệch, trong ký ức của hai người dường như chưa từng gặp bao giờ, nhưng dù vậy, hai người cũng chẳng thể không ngẫm đề cao cảnh giác.

Chuyến đi này của hai người là phụng mệnh ân sư đến Hoàng Sơn, vì lúc này không còn cách Hoàng Sơn bao xa nữa, thừa thời gian để đến Thiên Đô Phong vào ngày năm tháng năm, nên hôm nay hai người đã ăn uống sớm và tranh thủ thời gian thụ hưởng một buổi hoàng hôn vui thú ở bên bờ sông.

Lúc này, mặc dù phát hiện có người theo dõi, nhưng hai người tự tin vào võ công hiện nay của mình, chẳng chút lo sợ.

Thế nên, hai người ngoại trừ một lần đưa mắt nhìn nhau hiểu ý, vẫn điềm nhiên chuyện trò với nhau, tiếp tục đi về phía bờ sông.

Trong khi ấy, ni cô áo đen vẫn theo sau hai người và giữ khoảng cách chừng ba trượng.

Khi hai người băng qua một bãi phi lao, đã đến bờ sông, ni cô áo đen vẫn chẳng chút kiêng dè theo sau đến nơi.

Trình Lập Dân nháy mắt ra hiệu với Hồ Băng Ngọc, Hồ Băng Ngọc vụt quay người, mắt nhìn ni cô áo đen lạnh lùng nói:

- Sư thái theo sau bọn này, có điều gì chỉ giáo? Ni cô áo đen thản nhiên đi đến trước mặt hai người, chấp tay thi lễ và niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Bần ni cố ý theo dõi là sự thật, nhưng bờ sông này cũng là mục đích đến của bần ni, xin thí chủ chớ trách tội! Hồ Băng Ngọc cười khẩy:

- Sư thái là cao nhân Phật môn, hẳn biết người trong Phật môn cấm không được nói dối, sư thái đã thừa nhận là cố ý theo dõi, hà tất còn phải ngụy tạo một lý do không chút cao minh như vậy? Ni cô áo đen thản nhiên cười:

- Thí chủ trách tuy có lý, nhưng lời nói của bần ni vừa rồi cũng hoàn toàn là sự thật! Trình Lập Dân mặc dù trong lòng cảm thấy ni cô áo đen này hành tung khả nghi, nhưng trực giác thì lại nhận thấy đối phương không có ác ý, sợ Hồ Băng Ngọc càng nói càng căng thẳng, bèn lên tiếng hỏi:

- Tiểu sinh tin là sư thái nói thật, kính xin sư thái thẳng thắn cho biết dụng ý! Ni cô áo đen ánh mắt trong sáng nhìn Trình Lập Dân nói:

- Thí chủ có phải là Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân thiếu hiệp danh chấn giang hồ không? Trình Lập Dân gật đầu:

- Không dám, tiểu sinh chính là Trình Lập Dân! Ni cô áo đen mắt thoáng qua vẻ kỳ lạ, quay sang Hồ Băng Ngọc hỏi:

- Còn vị nữ thí chủ này là ai?

- Là Hồ Băng Ngọc, sư tỷ của tiểu sinh!

- Vậy là hai vị không phải người ngoài, bần ni có thể bày tỏ nỗi niềm rồi! Hồ Băng Ngọc nhướn mày, hé môi định nói, nhưng ni cô áo đen đã mỉm cười tranh trước nói:

- Những điều bần ni muốn nói không thể vắn tắt trong đôi ba câu, hai vị thí chủ hãy ngồi cạm xuống đây! Đoạn liền tự ngồi xuống trên một hòn đá trước.

Hồ Băng Ngọc đang muốn tranh thủ thời gian cùng người yêu hưởng thụ một buổi hoàng hôn vui vẻ, chẳng ngờ lại bị ni cô áo đen này xen vào, vừa rồi định bắt bẻ đối phương mấy câu, lại bị đối phương nói cho đuối lý, tức càng thêm tức, lẽ ra theo cá tính của nàng là phải phác tác ngay, nhưng đã bị Trình Lập Dân nháy mắt ngăn cản, đành dấu môi ngồi bệt xuống đất, nhưng cố ý ngoảnh mặt đi, nhìn ra ngoài sông nước, tỏ thái độ mặc nhiên chống đối.

Ni cô áo đen mắt nhìn Trình Lập Dân ngồi đối diện nói:

- Trình thí chủ có lẽ còn chưa rõ lắm về thân thế của mình phải không? Trình Lập Dân bất giác rúng động cõi lòng:

- Chẳng lẽ sư thái biết rõ thân thế của tiểu sinh ư? Ni cô áo đen gật đầu một cách khẳng định:

- Không sai! Trình Lập Dân thoáng chau mày:

- Nhưng theo như tiểu sinh biết, trên cõi đời này chỉ có ba người là biết rõ thân thế thật sự của tiểu sinh...

Ni cô áo đen tiếp lời:

- Trong ba người ấy, một là Cao Tổ Tổ, hộ pháp của Độn Thế Cung, một là Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam, còn một người là Phong Sát Thần có tên là Chí Hoàng, đúng không nào? Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Sư thái sao biết vậy? Ni cô áo đen mỉm cười:

- Chính Cao Tổ Tổ đã cho bần ni biết và cũng chính Cao thí chủ nhờ bần ni chuyển cáo nội tình với Trình thí chủ.

Hồ Băng Ngọc tuy tính bướng bỉnh, song cũng rất thẳng thắn, vừa nghe nói ni cô áo đen này là được người nhờ đến đây nói rõ thân thế của người yêu, ý nghĩ thù địch lập tức tiêu tan hết, quay người lại nói:

- Phải chi sư thái sớm nói ra dụng ý thì đâu... thì đâu...

Ni cô áo đen mỉm cười tiếp lời:

- Thì đâu xảy ra chuyện làm cho thí chủ tức giận chứ gì? Hồ Băng Ngọc bị đối phương nói đúng nỗi lòng, bất giác ngượng ngùng, giả vờ giận dỗi lừ mắt nói:

- Sư thái... ai... ai mà tức giận kia chứ? Ni cô áo đen cười nhạt:

- Không tức giận thì tốt, nhưng bần ni phen này tuy quấy rầy nhả hứng du ngoạn của hai vị thí chủ, nhưng chuyển đi này cũng có được sự đền bù, chẳng những khám phá ra thân thế của Trình thí chủ, mà lát nữa đây hẳn còn có tiết mục thú vị hơn nữa! Hồ Băng Ngọc nghe vậy, lòng hiếu kỳ bất giác bùng dậy, xoe tròn mắt hỏi:

- Sư thái, còn có tiết mục thú vị gì vậy? Ni cô áo đen cười bí ẩn:

- Thiên cơ chưa tiện tiết lộ, xin hãy nghe bần ni thư thả nói đã! Trình Lập Dân xen lời hỏi:

- Sư thái có thể cho biết pháp hiệu chăng? Ni cô áo đen khẽ niệm pháp hiệu:

- A Di Đà Phật! Bần ni pháp hiệu Bách Liễu, danh tuy là “Bách Liễu”, nhưng trên thực tế thì những việc chưa kết liễu lại nhiều vô số kể.

Ngưng chốc lát, khẽ thở dài nói tiếp:

- Tuy nhiên, ngày trăm việc kết liễu thật sự... cũng không còn bao xa nữa...

Lúc này, ráng chiều phía trời tây đã phai nhạt, sương đêm đã dần phủ trùm mặt đất, ni cô áo đen mắt nhìn ra giòng nước mông lung, tiếng nói như xa vời và u oán, như trả lời Trình Lập Dân, lại như vô vản cảm khái nói một mình.

Trình Lập Dân như là một câu nói lễ phép của mình đã khơi dậy vết thương lòng của đối phương, lòng hết sức áy náy, cười ngượng ngừng nói:

- Xin hỏi sư thái, sư thái đã gặp Cao tiền bối lúc nào vậy? Bách Liễu sư thái thoáng giật mình:

- Chưa bao lâu, chỉ ba ngày trước thôi!

- Vậy Cao tiền bối bây giờ ở đâu? Bách Liễu sư thái thở dài nã nuột:

- Bần ni không biết!

- Lão nhân gia ấy không nói về hành tung của mình ư?

- Vâng!

- Lúc sư thái gặp lão nhân gia ấy, cũng có thấy vị Phong Sát Thần có tên là Chí Hoàng ư?

- Vâng! Phong Sát Thần đi cùng với Cao thí chủ!

- Bệnh trạng của Phong Sát Thần có thuyên giảm không?

- Trình thí chủ khoan hỏi đã, để bần ni nói rõ thân thế của thí chủ xong, mọi sự cũng sẽ rõ...

Bách Liễu sư thái ngẫm nghĩ một hồi mới nói tiếp:

- Nội tình sự việc này tuy phức tạp, nhưng tóm lại cũng rất đơn giản.

Bà từ từ thu hồi ánh mắt trên mặt sông, nhìn Trình Lập Dân nói tiếp:

- Để tiện bề tường thuật, về mặt xưng hô bần ni phải bỏ bớt sáo tục, xin thí chủ chớ trách tội.

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Sư thái cứ từng quyền, tiểu sinh không chấp nhất đâu! Thế là, Bách Liễu sư thái chậm rãi kể:

- Thiết Tỷ Kim Long Trình Trấn Nam với Cao Tổ Tổ với Phong Sát Thần Trình Chí Hoàng thì là một đôi tình nhân thanh mai trúc mã và Trình Chí Hoàng với Trình Trấn Nam lại là đường huynh đệ xa, kể ra thì mối quan hệ giữa ba người cũng khá sâu đậm.

Nhưng tạo hóa trở trêu, đã diễn biến đến cục diện bẽ bàng về sau, cũng chỉ có thể quy cho ý trời mà thôi.

Trình Trấn Nam luôn kề cận với sư muội Cao Tổ Tổ xinh đẹp như hoa, năm dài thắm rộng dĩ nhiên không khỏi thâm sinh lòng thương yêu.

Nhưng Cao Tổ Tổ tình trót đã gửi trao người khác, tuy thương hại mối si tình của sư huynh, nhưng không thể thay lòng đổi dạ, Trình Trấn Nam cũng chỉ đành phải thâm yêu trộm nhớ mà thôi.

Chẳng may ngay khi ấy, phụ thân của Trình Chí Hoàng bị Hăng Nguyên Cát sát hại.

Hăng Nguyên Cát đó chính là Bát Chỉ Thần Đà trong Thái Cực Giáo ngày nay.

Trình Chí Hoàng nóng lòng báo phục phụ thù, nhưng nhận thấy võ công của mình lúc bấy giờ chưa phải là đối thủ của Hăng Nguyên Cát, bèn một mình ra tận hải ngoại tìm danh sư học võ, lúc sắp chia tay đã dặn dò Cao Tổ Tổ, nếu sau năm năm mà ông ấy không trở về thì hãy kết duyên với sư huynh để khỏi lỡ mất tuổi xuân của Cao Tổ Tổ.

Nhưng năm năm sau, Trình Chí Hoàng chẳng những không trở về mà còn biệt vô âm tín.

Cao Tổ Tổ quá nóng lòng lo lắng, đã xin phép sư phụ đích thân bước chân vào chốn giang hồ tìm kiếm, tin tức thu lượm được là Trình Chí Hoằng đã táng mạng dưới tay kẻ thù rồi.

Cao Tổ Tổ quá thương tâm tuyệt vọng, dưới sự an ủi tận tình của Trình Trấn Nam và sự tác hợp của sư phụ, nên ba năm sau khi hay tin Trình Chí Hoằng đã chết, Cao Tổ Tổ đã thành hôn với Trình Trấn Nam.

Bách Liễu sư thái buông tiếng thở dài rồi ngưng lời, ánh mắt mơ màng lần lượt quét nhìn lên mặt Trình Lập Dân và Hồ Băng Ngọc, lại đưa mắt nhìn ra sông, giọng náo nề hỏi:

- Hai vị thí chủ hãy với lập trường khách quan đơn thuần mà bình luận xem, hành động ấy của Cao Tổ Tổ có kể được là phụ bạc Trình Chí Hoằng hay không? Trình Lập Dân với hbn cơ hồ đồng thanh đáp:

- Không, không kể được là phụ bạc!

-oOo-

38. C 38

- Không sai, bản ni cũng nghĩ như vậy, nhưng Cao Tổ Tổ trời sinh khổ mệnh, trời đã sắp đặt cho bà ấy một chung rượu cay đắng hơn, để cho bà ấy từ từ ném cả đời...

Hồ Băng Ngọc không nén lòng được, xen lời:

- Chuyện ấy đúng là tạo hóa trở trêu, về tình cũng như về lý, cả hai vị tiền bối Trình Trấn Nam và Cao Tổ Tổ đều không cần phải ray rứt lương tâm.

Bách Liễu sư thái thở dài náo nuột:

- Nữ thí chủ có điều chưa rõ, nếu sự việc kết thúc từ đó thì cũng đúng như thí chủ đã nói, Trình Trấn Nam với Cao Tổ Tổ đều không cần phải ray rứt lương tâm, nhưng sự thật lại diễn biến quá ư là bất ngờ.

- Vậy chả lẽ...

- Thí chủ đừng ngắt lời, hãy để cho bản ni nói tiếp.

Bách Liễu sư thái quét mắt nhìn Trình Lập Dân đang ngồi thừ ra, nói tiếp:

- Ngay khi Trình Trấn Nam với Cao Tổ Tổ thành hôn, hai năm sau và cũng chính là mười năm sau ngày Trình Chí Hoằng ra đi, Trình Chí Hoằng đã trở về.

Nhưng lúc này Trình Trấn Nam với Cao Tổ Tổ gao đã thành cơm, Trình Chí Hoằng còn nói được gì nữa! Lúc Trình Chí Hoằng theo phép tắc viếng thăm đường huynh, Trình Trấn Nam một mặt do lòng hổ thẹn, một mặt cũng muốn cho đôi tình nhân thanh mai trúc mã có được một cơ hội hàn huyên tâm sự, nên đã viện lý do vắng mặt, thăm dặn gia nhân nói dối là sư phụ triệu mời, rồi nhà ra đi...

Hồ Băng Ngọc lại không nén được, xen lời:

- Vị Trình Trấn Nam tiền bối ấy quả là người giàu tình cảm...

Bách Liễu sư thái thở dài:

- Chính vì Trình Trấn Nam giàu tình cảm nên mới hư chuyện, nếu không, đâu đến nỗi xảy ra tấn bi kịch ngày nay.

Trầm ngâm chốc lát, lại thở dài nói tiếp:

- Hôm ấy trời vừa hửng sáng, Trình Chí Hoằng với Cao Tổ Tổ cùng đi dạo trên con đường núi sau nhà, hai người tuy đều có ngàn vạn lời muốn tỏ bày, nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

Hai người lặng lẽ đi được một quãng đường, sau cùng đã ngồi xuống dưới gốc một cây Hoàng Miên.

Kể ra cũng thật oan nghiệt, chỗ ngồi của Trình Chí Hoằng với Cao Tổ Tổ lúc này chính là chỗ giao hợp của đôi độc xà cực dâm mới đây không lâu, hai người vốn cố nén bao tình cảm trong lòng, lúc này bị tình khí của dâm xà cảm nhiễm, tình dục hai người đều như hỏa sơn bộc phát, lý trí không thể nào kiềm chế được nữa.

Hậu sự, Trình Chí Hoằng với Cao Tổ Tổ đều hết sức hối hận, nhưng lỗi lầm đã xảy ra rồi, hối hận suông cũng chẳng ích gì.

Đêm hôm ấy, Trình Chí Hoằng đã âm thầm bỏ đi. Ba hôm sau, Cao Tổ Tổ cũng để thư lại cho Trình Trần Nam kể rõ tự sự, một mình ra đi.

Bách Liễu sư thái buông tiếng thở dài ngưng lời, đưa mắt lần lượt nhìn Trình Lập Dân và Hồ Băng Ngọc, nói tiếp:

- Hai vị thí chủ nghĩ là tấn bi kịch ấy vậy là kết thúc phải không? Trình Lập Dân ngậy ra như tượng gỗ lặng thinh, thật ra thì trong lòng chàng sớm đã biết rõ thân thế của mình, nhưng trong hoàn cảnh lúc này, chàng có thể nói gì chứ? Hồ Băng Ngọc khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Theo lẽ thì vậy là kết thúc được rồi...

Bách Liễu sư thái thở dài ngắt lời:

- Nữ thí chủ đã nghĩ sai rồi! Hồ Băng Ngọc lòng như chột hiểu, bất giác ngẩn người.

Bách Liễu sư thái lại buông tiếng thở dài náo nức, nói tiếp:

- Tạo hóa trở trêu, đôi khi thật không thể tưởng tượng được, Cao Tổ Tổ với Trình Trần Nam kết hôn đã hai năm trời mà chưa sinh đẻ, nhưng với Trình Chí Hoằng sau một lần ái ân bởi tác động của kịch độc dâm xà thì lại thọ thai ngay.

Bách Liễu sư thái mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, nhìn Trình Lập Dân nói tiếp:

- Đứa con ấy chính là Trình thí chủ ngày nay! Trình Lập Dân chẳng chút kinh ngạc, điềm nhiên nói:

- Tiểu sinh sớm đã biết rồi, chỉ có điều không ngờ bên trong còn có nhiều khúc chiết như vậy...

Bách Liễu sư thái ngắt lời:

- Lúc Cao Tổ Tổ kể cho bần ni nghe đến đó, đã nhắc đi nhắc lại bảo bần ni phải chuyển lời cho thí chủ, không dám mong thí chủ lượng thứ cho bà ấy, chỉ mong thí chủ đối xử tốt với thân phụ và nghĩa phụ, vì Trình Trần Nam luôn xem thí chủ như là con thân sinh của mình, ân tình chẳng kém thân phụ.

Trình Lập Dân mặt co giật một hồi, gật đầu nói:

- Vâng! Tiểu sinh sẽ không làm cho lão nhân gia ấy thất vọng đâu! Bách Liễu sư thái thở dài hài lòng:

- Vậy thì tốt! Cao Tổ Tổ còn nói, cuộc đời bà ấy đã chưa làm tròn nghĩa vụ một người tình, không giữ tròn bốn phận một người vợ, và cũng không làm tròn thiên chức của một người mẹ, phụ người phụ mình, lẽ ra đã phải tự tuyệt từ lâu, nhưng có điều hãy còn chút tâm sự chưa hoàn thành nên mới trộm sống đến ngày hôm nay, giờ thì bà ấy nghĩ là đã có thể phó mặc tất cả...

Trình Lập Dân mắt ngập lệ, toàn thân rung động ngắt lời:

- Sao? Sư thái, chả lẽ lão nhân gia ấy định...

Bách Liễu sư thái thoáng giật mình, cố nén niềm kích động trong lòng, vờ điềm nhiên mỉm cười nói:

- Trình thí chủ chớ quá căng thẳng, Cao Tổ Tổ có nói với bần ni là bà ấy không bao giờ tìm cái chết, chẳng qua hiện nay bà ấy chẳng tiện ra mặt mà thôi. Khi đến ngày đại hỷ của thí chủ với các vị cô nương, bà ấy hẳn sẽ đến thăm! Bà vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Hồ Băng Ngọc cười bí ẩn.

Trình Lập Dân như trút được gánh nặng, thở phào nói:

- Vậy lão nhân gia ấy hiện giờ ở đâu? Vì sao lão nhân gia ấy không đích thân nói với tiểu sinh?

- Câu hỏi của thí chủ, bản ni sớm đã nói rồi, hành tung của Cao Tổ Tổ hiện nay, bản ni cũng không biết, còn về việc vì sao bà ấy không đích thân nói với thí chủ, thí chủ thử nghĩ xem, những điều kể trên bà ấy có tiện đích thân nói với thí chủ không? Trình Lập Dân cười gượng lắc đầu.

Bách Liễu sư thái nói tiếp:

- Bây giờ hãy trở lại chính đề đi thôi! Bà ngẫm nghĩ một hồi, mới khẽ thở dài nói tiếp:

- Cao Tổ Tổ sau khi sinh thí chủ, đã đích thân giao cho Trình Trần Nam nuôi dưỡng, đành rằng Trình Trần Nam xem thí chủ như con thân sinh, mà mọi người cũng nghĩ thí chủ là con trai của Trình Trần Nam, những việc ấy đã xảy ra trước khi Trình Trần Nam trở thành trang chủ Tam Nghĩa Trang và Trình Trần Nam lại rất kín miệng, nên mọi người trong Tam Nghĩa Trang đều không biết thân mẫu của thí chủ là ai.

Trình Chí Hoàng sau khi rời khỏi thân mẫu thí chủ, dưới sự đè nén của tình nghiệt và thân thù, đủ biết tâm trạng của ông ấy nặng nề đến dường nào.

Lẽ ra thì với võ công đã khổ tu mười năm của ông ấy, lấy mạng Hăng Nguyên Cát rất là dễ dàng, song vì nguyên nhân vừa kể, ảnh hưởng rất nhiều đến công lực, nên kết quả tầm thù, Hăng Nguyên Cát bị mười vết kiếm thương và cụt hai ngón tay, trở thành Bát Chỉ Thần Đà.

Còn Trình Chí Hoàng thì bị Hăng Nguyên Cát toàn lực một chiêu đánh rơi xuống vực sâu ngàn trượng, trở thành Phong Sát Thần ngày nay.

Ba người đều thâm thở dài trong lòng, ngoài tiếng sóng vỗ bờ và tiếng phi lao xào xạc, không khí hoàn toàn tĩnh lặng.

Hồi lâu sau, Bách Liễu sư thái khẽ thở dài nói:

- Chuyện về sau có lẽ Trình thí chủ đã biết cả rồi, bản ni không cần kể nữa. Bây giờ bản ni nói về nguyên nhân vì sao bờ sông này cũng là mục đích đến của bản ni. Lúc sắp chia tay, Cao Tổ Tổ có nói với bản ni một điều quan trọng, dưới sự tận lực tận tâm của bà ấy, Phong Sát Thần Trình Chí Hoàng đã hồi phục trí nhớ, và đã ước hẹn với Hăng Nguyên Cát thanh toán món nợ máu khi xưa vào canh hai đêm nay ở trên bãi cát cách đây chừng nửa dặm...

Trình Lập Dân theo phản ứng tự nhiên ngược lên nhìn vị trí tinh đầu, bất giác giật mình, buột miệng nói:

- Canh hai đêm nay, chẳng phải sắp đến rồi ư? Bách Liễu sư thái gật đầu:

- Vâng! Chỉ chừng nửa giờ là cùng! Ngược mắt lên, mắt rực thần quang nhìn Trình Lập Dân, nói tiếp:

- Trình thí chủ, Cao Tổ Tổ... Không, lệnh đường lo cho lệnh tôn bệnh vừa mới khỏi, nóng lòng báo phục thân thù, rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, nên lệnh đường mong là thí chủ có thể thuyết phục lệnh tôn, thay cho lệnh tôn. Lệnh đường còn bảo, bà ấy kiếp này chưa tròn trách nhiệm một người mẹ đối với thí chủ, cũng không dám yêu cầu thí chủ quá nhiều, những mong thí chủ bất luận thế nào...

Trình Lập Dân thoáng chau mày ngắt lời:

- Sư thái cũng không cần nói nữa, giờ tiểu sinh xin hỏi sư thái một điều, mọi sự về tiểu sinh, gia mẫu đã nói hết với gia phụ rồi phải không?

- Theo như bản ni biết thì lệnh tôn đã biết hết về thí chủ rồi! Bách Liễu sư thái vừa dứt lời, Trình Lập Dân bỗng nhường mảy, đứng phắt dậy nói:

- Sư thái, họ đã đến rồi! Ủa, sao có đến ba người thế nhỉ? Bách Liễu sư thái ngưng thần lắng nghe, mắt thoáng qua về kỳ lạ nói:

- Bản ni chỉ nghe được có chút tiếng động ở ngoài nửa dặm, thí chủ tuổi còn trẻ mà lại phát hiện được có đến ba người, công lực ấy thật khiến bản ni hết sức bội phục... Uồm! Có lẽ là lệnh đường không yên tâm nên đi theo. Hai vị thí chủ hãy đi ngay, bản ni theo sau đến ngay! Trình Lập Dân nóng lòng lo cho sự an nguy của phụ thân, bèn nói:

- Tiểu sinh xin mạn phép! Rồi liền nắm tay Hồ Băng Ngọc, hai người cùng thi triển khinh công phóng đi như bay.

Bách Liễu sư thái như không còn nén nổi niềm chua xót trong lòng, hai giòng nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Hồi lâu sau, mắt nhìn theo hướng khuất dạng của Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc, lẩm nhẩm khấn vái một hồi, sau đó tung mình, phóng đi về hướng ngược lại, thoáng chốc đã khuất dạng trong bóng đêm mịt mù.

Hãy nói về Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc dọc theo bờ sông phóng đi, xa xa đã trông thấy ba bóng người đứng trên bãi cát phía trước, liền thả chậm bước, đi trong bụi phi lao tiến đến gần, khi còn cách chừng năm trượng mới nín thở ẩn nấp, từ trong bụi phi lao nhìn ra ngoài.

Đập vào mắt trước tiên là một lão nhân áo xám thân hình cao to, mái tóc hoa râm, mặt đầy vết sẹo, không giận mà oai, đó chính là Phong Sát Thần Trình Chí Hoảng và cũng là thân phụ của Trình Lập Dân.

Đứng đối diện với Trình Chí Hoảng là Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát và Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao đã đầu nhập Thái Cực Giáo.

Trình Lập Dân thăm cười khẩy nhử:

- Hay lắm! Cả hai lão ma đầu đều đến, đêm nay có thể giải quyết một lần luôn thể.

Chỉ nghe Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cười sắc lạnh nói:

- Trình Chí Hoảng, ngươi thật không ngu ngốc. Không sai, Vũ Văn huynh ngoài sáng là chứng nhân, trong tối là trợ thủ của Hăng Nguyên Cát này, vì sau cuộc chiến lần trước, hai ta trong lòng đều hiểu rõ, đôi bên bằng vào võ công thật sự giao chiến, vẫn sẽ là cục diện lưỡng bại câu thương. Hắc hắc hắc hắc... cho nên lão phu đêm nay đặc biệt chiều theo ý ngươi, tiễn ngươi đi đoàn tụ với phụ thân khôn khéo của ngươi.

Trình Lập Dân thăm nghiêng răng, với chân khí truyền âm nói:

- Ngọc tỷ, lão tặc Vũ Văn Ngao tuy cũng phải trừ khử, nhưng đệ chưa tiện ra tay, đành phải nhờ tỷ ra sức cho.

Trình Lập Dân vừa dứt lời, Trình Chí Hoảng đã cười vang như điên cuồng nói:

- Hăng Nguyên Cát, bất luận ngươi mời đến bao nhiêu trợ thủ, Trình Chí Hoảng này sẵn sàng hầu tiếp hết! “Choang” một tiếng, đã rút trường kiếm trên vai xuống, co ngón tay búng vào thân kiếm, thần thái lẫm liệt nhìn Hăng Nguyên Cát, giọng hùng hồn nói:

- Lão tặc, những lời vớ vẩn đến đây chấm dứt, hãy nộp mạng đây! Trường kiếm trong tay vung lên, thi triển chiêu “Đồng lai tử khí”, kiếm hóa một luồng sáng xanh, với thế lôi đình vạn quân tung mình lao vào Hăng Nguyên Cát.

Hăng Nguyên Cát nhanh như chớp lách ngang ra xa hơn trượng, lớn tiếng quát:

- Hãy khoan! Trình Chí Hoảng mái tóc tung bay, râu ngắn dựng đứng, mắt rực sáng ghê rợn, gằn giọng quát:

- Lão tặc, chẳng lẽ ngươi còn có trợ thủ chưa đến hay sao? Hăng Nguyên Cát chẳng đếm xỉa đến tiếng quát hỏi của đối phương, ung dung quay sang Vũ Văn Ngao cười nói:

- Đây là một kiếm thủ giỏi, Vũ Văn huynh chẳng phải đã nói là để cho huynh luyện kiếm chiêu trước hay sao? Trình Chí Hoảng nóng lòng báo phục thân thù, lại còn bị đối phương buông lời chế nhạo, bất giác lửa giận bốc cao, toan thân thoáng run rẩy.

Ngay khi ấy, một tiếng nói yếu ớt nhưng rõ ràng truyền vào tai ông:

- Phụ thân hãy bình tĩnh, hai lão tặc này hãy để cho hài nhi xử lý...

Trình Chí Hoảng đã được Cao Tổ Tổ kể cho nghe về mọi sự của Trình Lập Dân, mặc dù sau khi ông khỏi bệnh chưa được gặp ái tử, nhưng qua sự xưng hô cũng biết người truyền âm chính là Trình Lập Dân.

Ngày hôm nay ông vốn đã hạ quyết tâm cùng thác với kẻ thù, nhưng không ngờ Hăng Nguyên Cát lại bị ỉn đến mức rú theo trợ thủ, lúc này dĩ nhiên ông đã liệu trước kết quả, hết sức hối hận đã không nghe theo lời

khuyên của Cao Tổ Tổ là sau khi đoàn tụ với ái tử hăng báo phục thân thù, giờ đây bị sa vào âm mưu của kẻ thù, chẳng những không thể chính tay báo phục mà bản thân cũng sẽ ngậm hờn nơi chín suối.

Thế nên, dưới niềm hối hận, tức giận lẫn căm hờn, đã khiến vị hiệp khách già dặn kinh nghiệm giang hồ và từng trải qua bao phen chết đi sống lại này mất đi sự bình tĩnh phải có ở trước mặt cường địch.

Lúc này, vừa nghe ái tử nhắc nhở, bất giác thâm hổ thẹn trong lòng, nhưng thần nhiên kín đáo nhìn quanh, chỉ thấy phía trước là sông nước mênh mông, những rặng phi lao ở tả hữu và phía sau cách gần nhất cũng trên năm trượng, dưới tai mắt của ba cao thủ tuyệt đỉnh mà không bị phát giác, chân khí truyền âm đạt được khoảng cách như vậy, lúc này ông chẳng thể không hoàn toàn tin lời Cao Tổ Tổ, ái tử quả là một người tài giỏi.

Lúc này, Vũ Văn Ngao đã ngạo nghễ cầm kiếm sẵn bước tiến tới, dừng lại cách Trình Chí Hoằng chừng một trượng, chú mắt cười sắc lạnh nói:

- Trình Chí Hoằng, dòng họ Trình người gần đây có một cao thủ trẻ danh chấn giang hồ, người mà mời được hần đến đây thì thật là một trợ thủ đắc lực.

Trình Chí Hoằng cười khẩy:

- Vũ Văn Ngao, đối phó với hạng tiểu nhân chuyên giở trò ám toán như ngươi, còn chưa cần đến một cao thủ trẻ đâu! Tuy nhiên, nếu ngươi muốn chiêm ngưỡng phong thái của người ấy, Trình mỗ có thể lập tức mời đến đây! Vũ Văn Ngao cười lạnh lùng:

- Trình Chí Hoằng, lúc này là lúc nào, đây là đâu mà ngươi lại còn nói mớ...

Chưa dứt lời, một làn hương phong thoảng qua, Hồ Băng Ngọc đã hiện thân đứng giữa hai người, thần thái ung dung ôm kiếm thi lễ với Trình Chí Hoằng, hé môi nói:

- Lão nhân gia xin hãy lui sau một trượng, tạm lược trận cho Ngọc nhi, chờ Ngọc nhi lấy mạng lão tặc này xong, sẽ thỉnh an lão nhân gia! Đoạn quay người, mặt lạnh như băng sương đưa tay chỉ Vũ Văn Ngao quát hỏi:

- Lão tặc, còn nhận ra bốn cô nương không? Hồ Băng Ngọc đột nhiên xuất hiện, ba người hiện diện thấy đều hết sức bất ngờ, mặc dù Trình Chí Hoằng đã được Trình Lập Dân với chân khí truyền âm báo trước và đoán biết Trình Lập Dân đến đây không chỉ một mình, nhưng chẳng ngờ người ra mặt trước tiên lại là một tiểu cô nương xinh đẹp thế này, nên nhất thời đứng ngây ra, quên cả đáp lễ và trả lời đối phương, chẳng những vậy lại còn không lui đi, mãi đến khi bên tai lại vang lên tiếng truyền âm của Trình Lập Dân, nói rõ là Hồ Băng Ngọc kiếm pháp tuyệt luân, hối thúc ông lui ra sau một trượng, ông mới thờ thần thoái lui.

Còn về Hăng Nguyên Cát và Vũ Văn Ngao thì cách đây không lâu đã có gặp Hồ Băng Ngọc trong khu vườn hoang ở ngoại ô thành Trường Sa, lẽ nào không nhận ra. Nhưng võ công của Hồ Băng Ngọc thì hai người chưa từng thấy qua, và càng không biết Hồ Băng Ngọc vừa mới luyện thành tuyệt đại kiếm pháp, một khi thi triển là phải có người chết, lẽ dĩ nhiên chẳng xem nàng ra gì. Nhưng Hồ Băng Ngọc đã có mặt tại đây, lẽ đương nhiên phải có cả Trình Lập Dân đi cùng. Hai người hể nghĩ đến võ công tuyệt thế ngày một tinh tiến của Trình Lập Dân là cảm thấy ớn lạnh, nên một câu hỏi của Hồ Băng Ngọc đã khiến Vũ Văn Ngao liên tiếp lùi sau ba bước dài.

Và Hăng Nguyên Cát cũng không khỏi biến sắc mặt, bởi qua sự xuất hiện của Hồ Băng Ngọc, họ đã liên tưởng đến câu nói “Nếu ngươi muốn chiêm ngưỡng phong thái của người ấy, Trình mỗ có thể lập tức mời đến đây” của Trình Chí Hoằng vừa rồi, vậy chẳng phải chứng tỏ Trình Lập Dân cũng đã có mặt là gì? Hồ Băng Ngọc bình thần tiến tới ba bước, cười lạnh lùng nói:

- Vũ Văn Ngao, lúc này tại đây chính là thời điểm nộp mạng của ngươi, ngươi hiểu rồi chứ? Vũ Văn Ngao kể từ khi luyện thành tuyệt học trong bí kíp sư môn của Trình Lập Dân, tự tin ngoài Trình Lập Dân ra, đã ít có địch thủ, lúc này nhất thời thất thái lại bị một ả nha đầu vô danh làm cho khiếp vía lùi sau ba bước, bất giác đỏ mặt, thẹn quá hóa giận trầm giọng quát:

- Nha đầu, ngươi chán sống rồi phải không? Hồ Băng Ngọc bĩu môi:

- Chớ mà khoác lác, hãy tuốt kiếm ra chịu chết đi thôi! Vũ Văn Ngao điên tiết cười vang:

- Tiện tỳ, người đã quyết ý muốn chết, lão phu chiều theo ý người vậy! Người tuốt kiếm trước đi! Hồ Bằng Ngọc thản nhiên cười:

- Bỏn cô nương mà tuốt kiếm trước, e rằng người sẽ không còn cơ hội tuốt kiếm nữa! Vũ Văn Ngao buông tiếng cười ghê rợn, “choang” một tiếng, một thanh trường kiếm màu lam đã ra khỏi bao.

Hồ Bằng Ngọc thấy trường kiếm của đối phương màu lam mờ, hiển nhiên có tấm kích độc, liền thâm đề cao cảnh giác, cười khinh miệt nói:

- Kích độc trên thanh kiếm này hẳn là ghê gớm hơn kích độc trong lòng người phải không? Vũ Văn Ngao giàu lịch duyệt giang hồ, qua thần sắc ung dung của đối phương, lão biết hôm nay đã gặp phải địch thủ lợi hại, bèn hít sâu một hơi không khí, đè nén niềm căm phẫn trong lòng, bảo nguyên thủ nhất, bình thản nói:

- Cô nương muốn tại hạ xuất thủ trước mới chịu tuốt kiếm ư? Lão ma này lòng vừa ổn định, chẳng những giọng nói trở nên hòa nhã mà cả xưng hô cũng khách sáo hơn.

Hồ Bằng Ngọc ngạc nhiên thầm nhủ:

- Lão ma này thật là xảo quyệt! Nhưng ngoài mặt thì thản nhiên cười nói:

- Nếu người chẳng sợ chết không nhắm mắt thì cứ để cho bỏn cô nương xuất thủ trước! Vũ Văn Ngao thản nhiên cười khẩy nói:

- Vậy là lão phu bắt buộc phải xuất thủ trước rồi! Lão miệng nói nhẹ nhõm, nhưng xuất thủ cực kỳ hiểm độc, chưa dứt lời đã sấn tới vùng kiếm, thi triển chiêu “Thần long bổ vũ” một chiêu có uy lực nhất trong Thần Long Kiếm Pháp đã học được trong bí kíp sư môn của Trình Lập Dân, chỉ thấy kiếm thể uyển chuyển như thể du long xuất hải, kèm theo một làn sáng lam như mưa rơi, ập vào Hồ Bằng Ngọc, uy lực tỏa rộng đến hơn hai trượng.

Trình Chí Hoằng mặc dù đã được Trình Lập Dân truyền âm báo trước, lòng không kinh khiếp, song thấy vậy cũng không khỏi tâm thần căng thẳng, đề tụ công lực sẵn sàng tiếp ứng.

Nhưng ngay khi ấy, một làn sáng xanh lóe lên như tia chớp, cùng lúc tiếng gió rít vang, tiếng sấm văng vẳng, chỉ thoáng chốc, làn sáng lam khủng khiếp kia đã bị làn sáng xanh và tiếng sấm gió lấn át.

Đang khi Trình Chí Hoằng với Hăng Nguyên Cát đều bị kiếm pháp tuyệt thế ấy làm cho kinh tâm động phách, đứng thừ ra tại chỗ...

Ánh kiếm tắt lịm, gió ngưng, sấm lặng.

Chỉ thấy Hồ Bằng Ngọc tay cầm Thanh Minh Kiếm, thờ thẫn đứng nhìn thi thể Vũ Văn Ngao trên mặt đất, nàng như không tin Phong Lô Kiếm Pháp mới luyện thành của mình lại có uy lực quá sức tưởng tượng như vậy.

Trong nhất thời, toàn trường tĩnh lặng đến mức cây kim rơi xuống đất cũng nghe được.

Hồi lâu sau, Trình Chí Hoằng mắt nhìn thi thể bị chém làm ba khúc của Vũ Văn Ngao với thanh trường kiếm tẩm độc đã nát vụn trên đất, trước tiên buông tiếng thở phào phá tan bầu không khí tĩnh lặng, quay sang nhìn Hồ Bằng Ngọc nói:

- Cô nương kiếm pháp tuyệt luân, nhưng có điều là kiếm pháp này quá là... quá là...

Hồ Bằng Ngọc nhoen cười tiếp lời:

- Quá là bá đạo phải không? Trình Chí Hoằng gật đầu.

Hồ Bằng Ngọc nói tiếp:

- Thật ra Ngọc nhi bởi thiên phú hạn chế, chưa phát huy được uy lực của kiếm pháp này, nếu do Dân đệ thi thố thì mới đủ bá đạo đấy! Trình Chí Hoằng trố mắt:

- Dân đệ? Cô nương là Hồ Bằng Ngọc ư? Hồ Bằng Ngọc gật đầu mỉm cười:

- Dạ phải!

- Kiểm pháp này tên gọi là gì? Lệnh sư là...

- Kiểm pháp này tên là Phong Lôĩ Kiểm Pháp, do sư công Thiết Thủ Thư Sinh...

Đại địch trước mặt, vậy mà hai người đã quên mất, lại mãi mê nói chuyện gia đình.

Nhưng Hồ Bằng Ngọc chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng Trình Lập Dân quát to:

- Lão tặc, ngươi còn muốn đào tẩu hả? Thì ra Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát mắt thấy Vũ Văn Ngao chỉ một chiêu đã táng mạng dưới tay Hồ Bằng Ngọc, hồn phi phách tán, tự nhủ mình tuy chưa chắc cũng một chiêu táng mạng, nhưng cộng thêm kẻ tử đối đầu Trình Chí Hoàng với Trình Lập Dân chưa ra mặt, còn ở lại đây hẳn dữ nhiều lành ít, nên thừa lúc Hồ Bằng Ngọc với Trình Chí Hoàng nói chuyện sơ ý, lão đã lên quay người định đào tẩu.

Lão vừa động dậy, bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, Trình Lập Dân đã hiện ngang đứng cản trước mặt.

Trình Chí Hoàng với Hồ Bằng Ngọc vừa nghe tiếng ngó người, Hăng Nguyên Cát đã giận dữ quát:

- Trình Lập Dân, chẳng lẽ lão phu sợ người hay sao? Trình Lập Dân cười cười theo thói quen:

- Không sợ thì còn gì bằng! Hăng Nguyên Cát gắt giọng quát:

- Oan có đầu, nợ có chủ! Lão phu với Trình Chí Hoàng có lý do chẳng thể không quyết một mất một còn, tiểu tử người dựa vào đâu mà can thiệp? Trình Lập Dân cười nhạt:

- Chuyện ấy người nghe là rõ ngay! Đoạn quay sang Trình Chí Hoàng mắt rướm lệ, khom mình thi lễ và cung kính nói:

- Phụ thân, mọi sự hài nhi đã biết cả rồi, xin hãy cho phép hai nhi lấy mạng kẻ thù đã sát hại tổ phụ xong, sẽ thỉnh an lão nhân gia! Trình Chí Hoàng người thoáng run rẩy, nhưng cổ trăn tĩnh nói:

- Hài tử, lòng hiếu thảo của người khiến phụ thân hết sức an ủi, nhưng thù giết thân phụ không tiện nhờ cậy tay người ngoài...

Trong khi nói đã cất bước tiến tới.

Trình Lập Dân vội nói:

- Phụ thân, hài nhi mà là người ngoài sao? Cùng lúc ấy, Hồ Bằng Ngọc cũng lách người đến cản trước mặt Trình Chí Hoàng, thấp giọng khuyên giải.

Lúc này Hăng Nguyên Cát qua cuộc đối thoại giữa Trình Chí Hoàng với Trình Lập Dân đã hiểu ra mọi sự, tự biết khó thể đào thoát, động thủ là chắc chết, đằng nào cũng chết, tại sao không chết một cách khí khái anh hùng? Sau khi đã quyết định, lão buông tiếng cười vang hào phóng nói:

- Trình Lập Dân, mọi người đều biết người là con trai của Thiết Tĩ Kim Long Trình Trấn Nam, chẳng ngờ người lại còn có một phụ thân khác, ha ha ha ha... Tiểu tạp chủng, hãy đến đây! Bất luận người còn bao nhiêu phụ thân, hãy gọi hết ra đây, lão phu sẵn sàng thành toàn cho tổ tôn ba đời các người được đoàn tụ ở chốn âm gian...

Những lời mắng nhiếc của Hăng Nguyên Cát thật quá độc địa, dụng ý ngoại trừ biểu hiện khí khái anh hùng của mình, lại còn ẩn chứa gian kế khích nộ Trình Lập Dân, nếu quả như vậy thì mình tuy chết, nhưng không chừng còn có thể vớt vát lại chút vốn liếng ở Trình Chí Hoàng.

Trình Lập Dân tuy trong lòng tức giận, cũng còn có thể dẫn nén, nhưng Trình Chí Hoàng thì khác, nghĩ đến bản thân mình chưa hề làm tròn trách nhiệm một người cha, nay cha con mới gặp nhau đã bị kẻ khác gọi ái tử là “Tiểu tạp chủng”, thật vừa đau lòng lại vừa căm phẫn, bất giác lửa giận bốc cao, tung mình lao tới, gầm to:

- Lão tặc, Trình mỗ quyết một mất một còn với người! Thế này thì thật đúng với lòng mong muốn của Hăng Nguyên Cát, bởi ý định của lão chính là khích cho Trình Chí Hoàng xuất thủ độc chiến với mình, hầu đạt mục đích làm cho Trình Lập Dân ân hận suốt đời cho dù mình phải mất mạng.

Do đó, Trình Chí Hoàng vừa mới tung mình, lão lập tức bỏ phòng thủ, trong tiếng cười khằng khặc quái dị, trường kiếm trong tay thi triển chiêu “Biện trang thích hổ”, đón lấy thân người đang lao đến của Trình Chí Hoàng...

Trình Lập Dân vừa thấy Hăng Nguyên Cát bỏ phòng thủ thí mạng với cha già, bất giác kinh hoàng quát to:

- Lão tặc, cút về ngay! Đồng thời tung mình, cản trước mặt Trình Chí Hoàng, song chưởng tung ra, đẩy lui thân người cao to của Hăng Nguyên Cát, nhưng lão chưa thọ thương mấy may.

Thế là, chẳng thể không khiến lão ma Hăng Nguyên Cát tan gan vỡ mật, đứng thừ ra tại chỗ.

Trình Lập Dân mặt ngáp oai nghiêm nhìn đối phương, cười lạnh lùng nói:

- Lão tặc, hãy biết an phận, lát nữa sẽ cho ngươi một cơ hội quyết đấu một cách công bằng, nếu còn giở trò, đó là ngươi tự chuốc khổ vào thân đấy! Đoạn quay người, hướng về Trình Chí Hoàng đang đứng thừ ra, nghiêm mặt nói:

- Phụ thân, nếu lão nhân gia nhìn nhận Dân nhi là cốt nhục thân sinh của lão nhân gia thì hãy giao lão tặc này cho Dân nhi xử lý, bằng không, lẽ dĩ nhiên Dân nhi chẳng tiện can thiệp, đành phải cáo biệt từ đây! Trình Chí Hoàng mặt đầy vết sẹo co giật một hồi, cực chẳng đã cười áo nảo nói:

- Thôi được, phụ thân chiều theo ý ngươi! Trình Lập Dân cười hài lòng, quay người lại, đối mặt với Hăng Nguyên Cát, đồng dục nói:

- Hăng Nguyên Cát, bốn hiệp đã nói là cho ngươi một cơ hội quyết đấu công bằng, nếu bốn hiệp cạy vào Tử Anh Kiếm lấy mạng ngươi, chẳng những ngươi chết không nhắm mắt mà bốn hiệp cũng rất lấy làm không vinh dự.

Dứt lời, chàng đưa tay về phía bụi phi lao cách hơn năm trượng ngoắc một cái, một cây phi lao lập tức bay vào trong tay chàng.

Chàng ung dung lột bỏ những chiếc lá bên ngoài và phần hoa trên ngọn phi lao, trở thành một cây côn dài khoảng ba thước, cầm trong tay cân thử, đoạn nói tiếp:

- Giờ bốn hiệp dùng thân lao này thay kiếm và nhường ngươi ba chiêu trước, đồng thời bốn hiệp cũng chỉ công ngươi ba chiêu, trong ba chiêu mà ngươi thoát chết, bốn hiệp sẽ tha cho ngươi phen này, biện pháp này không kể được là không công bằng chứ? Những lời này tuy rất bình thường, nhưng vô cùng hào phóng, chẳng những khiến Hăng Nguyên Cát nhất thời đứng thừ ra lạng thình, mà ngay cả Trình Chí Hoàng cũng bất giác chau chặt mày, quay sang Hồ Băng Ngọc đứng bên trái ông nói:

- Hài tử này thật quá ngông cuồng...

Hồ Băng Ngọc thì lại bình thản nhoe cười nói:

- Lão nhân gia hãy yên tâm, Dân đệ sẽ không thua đâu! Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát tuy đã từng chứng kiến võ công tuyệt thế ngày một tinh tiến của Trình Lập Dân lúc ở Quân Sơn và kiếm pháp tuyệt luân của Hồ Băng Ngọc mới vừa rồi, nhưng với mấy mươi năm tu luyện của lão, dẫu sao cũng chẳng đến đối chỉ với một cây phi lao mà không tiếp nổi ba chiêu, nên sau khi định thần, lập tức buông tiếng cười vang và với giọng điệu khích nộ đối phương nói:

- Tiểu tạp chủng...

Ba tiếng “Tiểu tạp chủng” vừa mới thốt ra khỏi miệng, đột nhiên bóng người nhấp nhোáng, “bốp bốp” hai tiếng giòn giã, Hăng Nguyên Cát đã lãnh đủ hai cái tát tai nẩy lửa.

Với võ công của Hăng Nguyên Cát mà lại không tránh nổi hai cái tát tai, đó thật là một chuyện kinh người, mặc dù Trình Lập Dân chưa dùng đến chân lực, nhưng lão cũng cảm thấy mặt đau rát và mắt nổ đom đóm.

Trong khi ấy, Trình Lập Dân lại thần thái bình thản đứng ở chỗ cũ, lạnh lùng nói:

- Lão tặc, miệng ngươi mà còn không sạch sẽ, hãy con chừng phải chịu đau khổ tột cùng trước khi chết đấy! Hăng Nguyên Cát nghiến răng:

- Tiểu cẩu, ngươi nói có giữ lời hay không? Trình Lập Dân trầm giọng:

- Bốn hiệp đã nói đương nhiên là giữ lời!

- Nếu lão phu tiếp nổi ba chiêu, người quả thật...

Trình Lập Dân thần thái hiên ngang ngắt lời:

- Lão tặc, chỉ cần người tiếp nổi bốn hiệp ba chiêu, chẳng những tha mạng cho người mà bốn hiệp còn tự tuyệt ngay tại đây, để tạ vong linh của tiên tổ trên trời! Tiếng nói cực kỳ đanh thép, khiến Hăng Nguyên Cát bất giác rợn người.

Lão chưa kịp đáp lời, Trình Lập Dân đã với giọng lạnh như băng nói tiếp:

- Chỉ sợ là ngay cả một chiêu của bốn hiệp, người cũng tiếp không nổi đó thôi! Hăng Nguyên Cát tuy lòng kinh hoàng, nhưng đã đến nước này, lão cũng chẳng thể xuôi tay mặc người từng xẻo, trong tiếng cười ghê rợn, trường kiếm trong tay vung lên, trầm giọng quát:

- Tiểu cẩu, tiếp chiêu! Lờ ra chiêu xuất, trường kiếm hóa ra chính đóa sen và vang lên tiếng lớp lớp như pháo nổ, nhanh chóng tuyệt luân đâm vào chín đại yếu huyệt trước ngực Trình Lập Dân.

Kiểm thế hung hiểm, uy lực mạnh mẽ, chẳng kém gì Thần Long Kiếm Pháp của Trình Lập Dân.

Trình Chí Hoảng thấy vậy, kinh hoàng buột miệng kêu lên:

- Ô! Nhưng Trình Lập Dân thì lại ung dung mỉm cười, đứng yên tại chỗ, cho đến khi chín đóa hoa kiếm còn cách ngực mình chừng tám tấc mới lách người, lướt chéo sang bên tám thước, cao giọng hô:

- Chiêu thứ nhất! Nhưng Hăng Nguyên Cát nào phải ngọn đèn cạn dầu, Trình Lập Dân người vừa động, chín đóa hoa sen trên mũi kiếm của lão lập tức ngưng tụ, trở thành một vệt hàn quang, với tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó thấy, như bóng theo hình bay đi, đâm vào huyệt Ngọc Châm sau ót Trình Lập Dân.

-oOo-

39. C 39

Trình Lập Dân chợt cảm thấy sau ót hàn khí buốt xương, tiếng rít kinh người, bất giác giật mình kinh hãi, song chàng đã trót cam kết nhường đối phương ba chiêu, lúc này dĩ nhiên chẳng thể xuất thủ chống đỡ, mà vệt kiếm khí của đối phương chỉ còn cách yếu huyệt Ngọc Châm của mình chỉ chừng một tấc, bất luận lách người hay tung mình đều khó thể tránh khỏi, cách tự cứu duy nhất là đành phải hủy bỏ lời hứa, ra tay chống đỡ mà thôi.

Tình thế kinh hiểm ấy đã khiến Trình Chí Hoảng với Hồ Băng Ngọc con tim cơ hồ lên đến cổ họng. Nhưng ngay trong khoảng khắc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, chỉ thấy Trình Lập Dân lẹ làng thụp người xuống, như đột nhiên thấp đi hơn thước, tránh khỏi một đòn trí mạng chỉ trong gang tấc, đồng thời lách nhanh sang trái, ra xa tám thước.

Hăng Nguyên Cát tuy không ngờ đối phương lại với sức cốt công tránh khỏi đòn trí mạng của mình, nhưng lão đã liệu trước, chiêu này của mình chưa chắc đã đắc thủ.

Do đó, Trình Lập Dân người chưa dừng lại đã thấy hàn quang lấp loáng, hết như một chiếc lưới tròn hai trượng phủ chụp đến...

Đó chính là ba tuyệt chiêu bảo mệnh “Liên hoa cứu phẩm”, “Thụ quang nhất tuyến” và “Thiên võng thân trướng” trong Đại La Kiếm Pháp mà Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đã học được của Bách Lý Vân và cũng chính là một trong số tuyệt học của Huyền Ba Trì.

Lão ma này chỉ sợ ba chiêu kiếm pháp ấy vẫn chưa thể lấy mạng đối phương, nên ngay khi thi triển chiêu thứ ba “Thiên võng thân trướng”, ngoại trừ vận hết toàn bộ chân lực tăng cường uy lực của chiêu kiếm ấy,

tay trái với thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” tung ra một nắm Bạch hổ đình tẩm độc chuyên phá chân khí nội gia, dụng tâm và thủ đoạn thật quá độc ác bỉ ổi.

Tuyệt học của Huyền Ba Trì vốn riêng biệt một cõi, kỳ diệu khôn lường, mặc dù Hăng Nguyên Cát công lực giới hạn, chưa thể phát huy hết uy lực của ba tuyệt chiêu ấy, nhưng Trình Lập Dân bị lâm vào tuyệt cảnh, nếu vẫn không ra tay chống đỡ thì thật quá nguy hiểm.

Hồ Bằng Ngọc thấy vậy, vội hét to:

- Dân đệ, đối với lão tặc bỉ ổi này, đệ còn giữ lời...

Nhưng nàng chưa dứt lời, thân người Trình Lập Dân như bị trúng ám khí ngã ngửa ra sau, khi còn cách mặt đất chừng năm tấc, vọt ngược ra xa hơn ba trượng, không hề dừng lại, một tay chỗi trên mặt đất, vọt ngược trở về, đứng lên cách Hăng Nguyên Cát chừng một trượng, cười lạnh lùng nói:

- Ba chiêu đã hết, đã đến lúc ngươi nộp mạng rồi! Lão tặc, trả cho ngươi Bạch hổ đình tẩm độc trước đây! Trong khi nói, áo dài tím không gió tự phồng lên, mười mấy mũi Bạch hổ đình cắm trên vạt áo mạnh mẽ còn hơn dùng tay ném ra, nhanh như chớp bay về phía Hăng Nguyên Cát.

Hăng Nguyên Cát vừa thấy đòn sấm sét chắc chắn đắc thủ của mình lại bị đối phương dễ dàng tránh khỏi, sớm đã hồn phi phách tán, lúc này thấy Bạch hổ đình tẩm độc của mình lại bị thần công vô thượng của đối phương hút dính trên áo và bắn ngược trở về, bất giác khiến lão tay chân quỳnh quáng.

Nhưng ngay khi lão vừa dùng kiếm gạt bay những mũi Bạch hổ đình, Trình Lập Dân đã cất tiếng huýt dài như rồng ngâm, tung mình lên cao hơn năm trượng, bóng tím nhấp nháy, lao bổ vào Hăng Nguyên Cát, lớn tiếng quát:

- Lão tặc, ngày báo ứng của ngươi đã đến...

Trong tiếng quát, ngọn phi lao trong tay rung động, tiếng sấm gió vang rền, hệt như là đông tố ập đến.

Hăng Nguyên Cát trong cơn tuyệt vọng, theo bản năng sinh tồn vẫn thi triển tuyệt chiêu bảo mệnh “Thiên võng thân trường”, hy vọng có thể may mắn thoát chết.

Nhưng chiêu tuyệt kỹ Huyền Ba Trì chưa luyện đến nơi đến chốn ấy của lão, khi Trình Lập Dân chưa hoàn thủ còn chẳng làm gì được chàng, huống chi lúc này Trình Lập Dân đã thi triển tuyệt chiêu “Lôi lệ phong hành” có uy lực hơn hết trong Phong Lôi Tam Thức do Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên bỏ ra tâm huyết cả đời nghiên cứu sáng chế, lão làm sao có thể chống đỡ nổi? Do đó, kiếm chiêu của lão vừa thi triển, những cảm thấy cương khí từ ngọn phi lao phát ra chẳng khác nào một thanh bảo kiếm, chẳng những xuyên thủng màn kiếm dày đặc của mình, mà còn áp lực xung quanh nặng như núi đá, trong tiếng sấm gió vang rền, lão chưa kịp nghĩ đến cái chết, đầu đã lìa khỏi cổ.

Trình Lập Dân thờ thần vút ngọn phi lao trong tay xuống sông, Trình Chí Hoàng đã nước mắt ràn rụa cúi xuống dùng giấy dầu bọc lấy thủ cấp của Hăng Nguyên Cát, sau đó vỗ vai Trình Lập Dân nói:

- Dân nhi, phụ thân đã chịu...

Trình Lập Dân hai mắt ngập lệ, mặt co giật một hồi, nghẹn ngào nói:

- Phụ thân...

Rồi không sao nói tiếp được nữa.

Vâng! Trong hoàn cảnh này chàng còn nói gì được nữa? Trình Chí Hoàng cố nén niềm khích động trong lòng nói:

- Dân nhi, ngươi đã hoàn thành tâm nguyện bấy lâu của phụ thân, giờ hãy khẩn vái vong linh của tổ phụ ngươi trước đi nào! Dứt lời, đã hướng về phía tây nam quỳ xuống trước, Trình Lập Dân theo sau quỳ xuống bên cạnh, Hồ Bằng Ngọc cũng không tự chủ được, quỳ xuống bên cạnh người yêu.

Trình Chí Hoàng trước tiên lẩm nhẩm khẩn một hồi, sau đó với giọng vừa vui sướng lại vừa đau xót nói:

- Phụ thân, huyết thù của lão nhân gia đã được tôn nhi của người báo phục, không bao lâu nữa bất hiếu nhi sẽ cùng tôn nhi và tôn tức báỉ tể phần mộ của lão nhân gia, xin lão nhân gia trên trời cao linh thiêng phò hộ cho tôn nhi và tôn tức của người...

Khẩn xong, quay sang Trình Lập Dân nói:

- Dân nhi, người đã gặp mẫu thân lúc nào vậy? Trình Lập Dân thoáng ngó người:

- Hải nhi đã gặp mẫu thân lâu lắm rồi, nhưng lúc ấy chưa biết lão nhân gia ấy chính là...

Trình Chí Hoằng giật nảy mình:

- Lâu lắm rồi ư?

- Vâng!

- Vậy sao người biết thân thế của mình? Và làm sao biết được phụ thân đến đây đêm nay?

- Đó là do một vị tiền bối Bách Liễu sư thái...

Nói đến đó, chàng chợt động tâm, “Ồ” lên một tiếng, quay sang Hồ Băng Ngọc nói:

- Ngọc tỷ, Bách Liễu sư thái đâu rồi? Thì ra vì tình huống quá khẩn cấp, hai người đã quên mất Bách Liễu sư thái thần bí kia.

Hồ Băng Ngọc sực nhớ reo lên:

- Phải rồi, lão nhân gia ấy khi nãy nói là theo sau đến đây ngay mà! Trình Chí Hoằng chau mày hỏi:

- Dân nhi, Bách Liễu sư thái là ai vậy? Trình Lập Dân vội đáp:

- Bách Liễu sư thái chính là người được mẫu thân ủy thác, chuyển cáo thân thế của Dân nhi và hành tung của phụ thân...

Trình Chí Hoằng giậm chân thở dài:

- Ôi! Đã muộn mất rồi! Lâu thế này thì bây giờ có lẽ đã đi xa hằng trăm dặm rồi! Trình Lập Dân ngạc nhiên hỏi:

- Phụ thân quen biết vị Bách Liễu sư thái đó ư? Trình Chí Hoằng thở dài nảo nuốt:

- Người gốc quá, người đó chính là mẫu thân của người đó! Trình Lập Dân tiu nghỉu cúi đầu xuống.

Hồ Băng Ngọc khẽ lẩm bẩm:

- Ô! Thảo nào...

Thảo nào gì? Nha đầu này nhớ lại thái độ và cử chỉ lúc nói chuyện của “Bách Liễu sư thái”, chẳng thể không sấm hối về sự hồ đồ của mình.

Hồi lâu sau, Trình Lập Dân mặt đầy đau khổ nói:

- Phụ thân, vì sao lão nhân gia ấy lại phải làm như vậy? Nhất là lại ngay trong lúc chúng ta cốt nhục trùng phùng...

Trình Chí Hoằng thở dài:

- Dân nhi, nếu người có thể đứng ở cương vị của mẫu thân mà suy nghĩ, thì sẽ hiểu và thông cảm cho nỗi khổ tâm của bà ấy... Ôi! Mọi sự đều như đã được tạo hóa an bài, phụ thân với mẫu thân người cũng đành phải chấp nhận. Nhưng đối với người thì... thật quá khuất tất...

Trình Lập Dân cố nén nước mắt hỏi:

- Phụ thân có biết hành tung của mẫu thân không? Trình Chí Hoằng lắc đầu:

- Không! Thật ra thì từ lúc phụ thân phục hồi thần trí, sau khi nói cho phụ thân biết mọi sự về người, mẫu thân người đã để thư lại rồi âm thầm bỏ đi, cho đến nay phụ thân cũng chưa gặp lại bà ấy. Nhưng qua

những lời người mới vừa nói, phụ thân biết bà ấy chẳng những không rời xa phụ thân, mà còn luôn ngấm ngấm bảo vệ cho phụ thân...

Ngưng chốc lát, đau khổ lắm lắm:

- Tổ Tổ... Tổ Tổ... nàng hà tất tự làm khổ mình như vậy! Tiếng nói đau xót thê lương, khiến người nghe không khỏi bùi ngùi rơi lệ.

Hồ Băng Ngọc len lén đưa tay áo lau nước mắt, Trình Lập Dân cũng không sao dẫn lòng được, hai giong lệ chảy dài xuống má.

Thật lâu sau, Trình Chí Hoằng thở dài náo nuột nói:

- Dân nhi, mẫu thân người ngoại trừ cho người biết rõ thân thế, còn nói gì khác nữa không? Trình Lập Dân vừa mới hé môi, Trình Chí Hoằng đã nói tiếp:

- Dân nhi, đừng vội, chúng ta trở về khách điểm rồi thư thả nói, đêm nay chúng ta phải tha hồ hàn huyên một phen, ngày mai phụ thân cũng phải đi rồi! Trình Lập Dân toàn thân rung động:

- Ngày mai phụ thân phải đi đâu vậy?

- Dĩ nhiên là đi tìm mẫu thân người rồi! Vừa dứt lời đã dẫn trước phóng đi về phía Đại Đô Khẩu.

-oOo-

Thiên Đô Phong trên tuyết đỉnh Hoàng Sơn, dưới sự vây quanh của mây trắng, trông hệt như một hòn đảo lơ lửng trên biển cả, ngạo nghễ đứng trên mặt nước mênh mông, thật có khí khái duy ngã độc tôn.

Trên một tảng đá to lớn đang có một đôi thiếu niên nam nữ anh tuấn phi phàm, đó chính là Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc đến từ Thiên Tâm Cốc Phục Ngưu Sơn xa xôi diệu vợi.

Đôi hiệp lữ trẻ này như bị cảnh sắc tráng lệ xung quanh lôi cuốn, cùng chấp tay sau lưng ngắm nhìn, đứng yên lặng thính, mặc cho gió núi thổi tung bay tà áo, vang lên tiếng phật liên hồi, nhìn từ xa hệt như một đôi tiên nhân.

Hồi lâu sau Hồ Băng Ngọc đưa tay lên vuốt sửa lại làn tóc bị gió núi làm rối, cảm thán nói:

- Ô! Biển mây đẹp quá! Nhưng Trình Lập Dân lại thoáng chau mày nói:

- Ân sư rõ ràng đã nói trong thư là vừa đến Thiên Đô Phong khắc có người cho biết nhiệm vụ của chuyến đi này, vậy sao chẳng thấy một bóng người nào thế nhỉ? Hồ Băng Ngọc cười:

- Trong thư sư công nói là trước mùng năm tháng năm, giờ mới bắt đầu mùng bốn, có lẽ người ta chưa đến đó thôi!

- Ngọc tỷ nói tuy không sai, nhưng lúc này chỉ còn một ngày nữa thôi, trong khi xung quanh đều là mây mù, bất luận chúng ta tìm người ta, hay người ta tìm chúng ta đều rất là khó khăn...

Hồ Băng Ngọc ngắt lời:

- Điều này hẳn là sư công đã có sự sắp đặt từ trước, Dân đệ nên bớt lo nghĩ thì hơn...

Ôi! Dân đệ xem kìa, đó có giống một con hải âu không? Trình Lập Dân nhìn theo hướng tay chỉ của Hồ Băng Ngọc, chỉ thấy nơi xa trên biển mây có một con chim màu trắng đang từ từ bay đến Thiên Đô Phong, chỗ đứng của hai người.

Hồ Băng Ngọc nói không sai, cảnh tượng này thật giống một cánh chim hải âu đang bay trên biển cả muôn trùng sóng lượn.

Biển mây một màu trắng xóa, cánh chim ấy cũng cùng màu trắng và khoảng cách lại xa, nếu không phải Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc thị lực hơn người, thật chẳng dễ dàng nhìn thấy được.

Trình Lập Dân buột miệng cảm khái nói:

- Cảnh tượng này quả là giống một cánh chim hải âu...

Chàng chợt động tâm, mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng mà đệ dám quả quyết, đó chẳng những không phải hải âu, mà còn chắc chắn không phải một cánh chim thường.

Hồ Băng Ngọc chú mắt nhìn cánh chim, gật đầu đồng tình nói:

- Có thể bay trên tầng mây cao thế này, đương nhiên không phải chim thường rồi...

Một tiếng hạc kêu lãnh lút vạch không gian vọng đến, cắt ngang câu nói của Hồ Băng Ngọc.

Hồ Băng Ngọc thoáng ngẩn người, cười nói:

- Tiếng hạc kêu! Dân đệ, hay là Mẫn tỷ của đệ đã trở về? Trình Lập Dân lòng cũng có cảm nghĩ như vậy, đồng thời chàng cũng hết sức mong muốn Mẫn tỷ đột ngột từ trên trời đáp xuống, nhưng ở trước mặt Hồ Băng Ngọc, chàng chẳng những không tiện nói ra, trái lại còn ơ hờ nói:

- Không có chuyện trùng hợp như vậy đâu! Phải biết trời đất bao la, chim hạc thông linh không phải là ít...

Trình Lập Dân chưa dứt lời, bỗng ngưng bật, cơ hồ cùng lúc với Hồ Băng Ngọc kêu lên một tiếng kinh ngạc, và Hồ Băng Ngọc vui mừng reo lên:

- Dân đệ, hãy xem! Trên lưng chim hạc quả nhiên có người kìa! Lúc này chim hạc đã dần bay đến gần và thấp hơn, ngay cả người thường cũng có thể nhìn thấy bóng một người áo xanh ngồi trên lưng hạc.

Trong trí nhớ của Trình Lập Dân, Bạch Mẫn chính là một vị cô nương yêu chuộng màu xanh.

Thế nên, Trình Lập Dân tim đập dữ dội, Hồ Băng Ngọc cũng hồi hộp buột miệng nói:

- Đó là một vị cô nương áo xanh, xem ra chín phần mười là Mẫn tỷ của Dân đệ rồi! Nàng vừa dứt lời, con chim hạc to lớn ấy đã lại kêu lên một tiếng, xấp cánh hạ xuống, đồng thời vị cô nương áo xanh kia không chờ chim hạ xuống đến mặt đất, đã tung mình phóng xuống, cách chỗ Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc chừng một trượng, quả nhiên chính là Bạch Mẫn cô nương.

Trình Lập Dân buột miệng gọi:

- Mẫn tỷ...

Nhưng liền nghẹn lời, không sao nói tiếp được nữa.

Đôi mắt sáng ngời của Bạch Mẫn cũng như phủ lên một làn sương mỏng, dăm dăm nhìn Trình Lập Dân, hé môi nhưng không thốt nên lời.

Đôi tình lữ lâu ngày trùng phùng này trong nhất thời đã quên mất Hồ Băng Ngọc ở bên cạnh.

Lát sau, Bạch Mẫn mới nhận ra sự thất thái của mình, bất giác đỏ mặt, ngượng ngừng nói:

- Dân đệ vẫn khỏe chứ? Đưa mắt nhìn Hồ Băng Ngọc, nhoeo cười nói tiếp:

- Xem Dân đệ kìa, sao lại đứng thừ ra, không chịu giới thiệu? Đoạn quay sang Hồ Băng Ngọc hỏi:

- Vị này hẳn chính là Hồ tỷ tỷ chứ gì? Hồ Băng Ngọc mỉm cười:

- Vâng! Hồ Băng Ngọc đây, nhưng còn chưa biết ai là tỷ tỷ đấy! Bạch Mẫn cười:

- Không thể sai được, chắc chắn là Hồ tỷ lớn hơn Bạch Mẫn nửa tuổi...

- Vậy là Hồ Băng Ngọc đành phải kể cả gọi là Mẫn muội rồi... Ủa! Đó là ai cho Mẫn muội biết vậy?

- Chính là Từ lão tiên bối và cũng là sư công của Ngọc tỷ đã cho muội biết! Hồ Băng Ngọc vừa mới “Ồ” một tiếng, Trình Lập Dân đã mỉm cười tiếp lời:

- Bây giờ để tiểu đệ giới thiệu...

Hồ Băng Ngọc lừ mắt ngắt lời:

- Không có chuyện của đệ, xin mời! Trình Lập Dân thè lưỡi với Bạch Mẫn...

Bạch Mẫn cười nói:

- Ngọc tỷ, hãy tha cho Dân đệ phen này, chúng ta nói chuyện nghiêm túc trước đã! Trình Lập Dân thừa cơ tiếp lời:

- Đúng rồi, Mẫn tỷ đến đây, có mang theo huấn thị của gia sư không vậy? Bạch Mẫn gật đầu:

- Không có huấn thị, nhưng có một nhiệm vụ hết sức quan trọng bảo Dân đệ hoàn thành...

Trình Lập Dân không chờ Bạch Mẫn nói hết lời, quay sang Hồ Băng Ngọc cười nói:

- Ngọc tỷ, xem ra người đưa tin mà ân sư đã nói trong thư chính là Mẫn tỷ rồi! Hồ Băng Ngọc cười mũi:

- Hứ! Dân đệ thật đúng là không có chuyện cũng ráng kiếm chuyện để nói! Bạch Mẫn cười:

- Dân đệ nói cũng chỉ đúng nửa phần, thật ra chuyến đi này của tỷ chủ yếu là phụng mệnh sư tổ xử lý một việc quan trọng của bốn môn, còn về việc thay mặt Từ lão tiên bối truyền lời cho Dân đệ, đó chỉ là nhiệm vụ phụ mà thôi! Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Mẫn tỷ đã đầu nhập môn hạ Huyền Ba Trì rồi phải không? Bạch Mẫn gật đầu:

- Phải! Ân sư của tỷ chính là Thượng Quan Ngọc, thủ đồ của chương môn nhân hiện nhiệm Liễu Tiên Tử.

-Ồ! Vậy sư tổ mà tỷ vừa mới nói chính là Vân La Tiên Tử Liễu lão tiên bối phải không?

- Phải!

- Chẳng hay nhiệm vụ mà Liễu lão tiên bối giao cho, tỷ đã hoàn thành chưa vậy?

- Hoàn thành rồi! Nhưng việc này kể ra rất dông dài, bây giờ tỷ phải chuyển lời của Từ lão tiên bối cho Dân đệ trước đã! Trình Lập Dân vừa nghe đề cập đến ân sư, lập tức nghiêm mặt nói:

- Mẫn tỷ hãy nói đi! Bạch Mẫn đưa tay lên, vuốt sửa lại làn tóc rối, lướt mắt nhìn Hồ Băng Ngọc và Trình Lập Dân, mỉm cười nói:

- Hai người ngồi xuống đi, đứng như thế này nói chuyện thật là kỳ khôi! Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc mỉm cười gật đầu, cùng ngồi xuống trên một phiến đá sạch.

Bạch Mẫn cũng ngồi xuống đất, mắt nhìn Trình Lập Dân cười bí ẩn nói:

- Dân đệ có biết dụng ý của lệnh sư bảo đệ đến Hoàng Sơn không? Trình Lập Dân ngơ ngẩn đáp:

- Đệ không biết! Bạch Mẫn nghiêm mặt:

- Lão nhân gia ấy muốn Dân đệ lập một kỳ công bất thế, giải trừ một trận sát kiếp đẫm máu trong giới võ lâm! Trình Lập Dân bất giác mắt rục lên, nhướn mày nói:

- Giải trừ sát kiếp võ lâm, đệ hết sức sẵn sàng, nhưng... theo Mẫn tỷ thì đệ có đủ sức hay không?

- Hiểu biết đồ đệ không ai bằng sư phụ, lệnh sư đã giao nhiệm vụ này cho Dân đệ, lẽ dĩ nhiên là có lý do của lão nhân gia ấy, huống hồ việc này cũng đã được sự đồng ý của gia sư tổ.

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Được, đệ xin lắng nghe Mẫn tỷ truyền đạt ý chỉ của gia sư!

- Ý của lệnh sư với gia sư tổ là muốn Dân đệ đến đây đối phó với một người, người này nếu có thể cảm hóa thì tốt, bằng không...

Bạch Mẫn bỗng ngưng lời, mặt bừng sát cơ, những lời tiếp theo không cần nói ra cũng đủ rõ.

Trình Lập Dân lại hỏi:

- Người này chắc chắn sẽ đến Hoàng Sơn ư? Bạch Mẫn gật đầu:

- Không sai, chính ngọ ngày mai chắc chắn đến!

- Cảm hóa được người này là có thể giải trừ sát kiếp đẫm máu trong võ lâm hiện nay ư?

- Đúng vậy! Bạch Mẫn vừa dứt lời, Hồ Bằng Ngọc không nén được, xen lời hỏi:
- Mẫn muội, người ấy có phải là Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong, giáo chủ Thất Tinh Giáo khi xưa, và là chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo ngày nay không? Bạch Mẫn mỉm cười:
- Ngọc tỷ chỉ nói đúng nửa phần, người ấy đúng là chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo, nhưng không phải là Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong! Hồ Bằng Ngọc ngạc nhiên:
- Chẳng lẽ Thái Cực Giáo lại còn có chủ nhân hậu đài lợi hại hơn hay sao? Bạch Mẫn cười:
- Có thể nói là phải, mà cũng có thể nói là không phải! Hồ Bằng Ngọc thoáng chau mày:
- Mẫn muội càng nói càng khiến người hồ đồ...
- Điều này nghe như vô lý, nhưng khi nói rõ ra thì rất là đơn giản.
- Thôi đi, Mẫn muội mau nói rõ ra thì hơn!
- Chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo quả là Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong trong lời đồn đại, nhưng rất ít người trong giới võ lâm biết được thân phận thật sự của người này.

Trình Lập Dân ngạc nhiên xen lời hỏi:

- Mẫn tỷ, thật ra người nào đã mạo nhận danh nghĩa của Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong vậy? Bạch Mẫn khẽ thở dài:
- Đó là Bách Lý Vân, huynh đệ song sanh của Quý Phủ Thần Công Bách Lý Phong, tính ra cũng kể được là nhị sư thúc của Bạch Mẫn.

Trình Lập Dân sững sờ:

- Là nhị sư thúc của Mẫn tỷ ư? Đó... thật là một điều không thể tưởng tượng được...

Mẫn tỷ, theo tỷ thì sức của đệ có thể...

Bạch Mẫn nhoen cười:

- Dân đệ lo lắng võ công của mình không đủ chế phục lão ta chứ gì? Trình Lập Dân ngơ ngẩn gật đầu, Bạch Mẫn nói tiếp:
- Yên tâm đi! Dân đệ thừa sức...

Hồ Bằng Ngọc tiếp lời:

- Mẫn muội hãy nói rõ toàn bộ sự thật được không?
- Ngọc tỷ đừng nôn nóng, dù tỷ không yêu cầu, muội cũng phải nói ra toàn bộ sự thật.

Sau đó, Bạch Mẫn nói rõ môn quy của Huyền Ba Trì và nguyên do thoát ly Huyền Ba Trì của Bách Lý Vân và Tống Thái Vân và việc sư tổ khai phái cùng với việc Bạch Dương Chân Nhân cất giữ ba món kỳ bảo võ lâm sẽ xuất thế vào giờ ngọ ngày mai...

Những bí mật võ lâm ấy, Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc chưa từng nghe bao giờ.

Nghe xong, Trình Lập Dân thở phào một hơi dài, chau mày nói:

- Sự thật tuy gần như đã rõ cả, nhưng đệ vẫn chưa nghĩ ra được, nếu đệ không thể cảm hóa nhị sư thúc của Mẫn tỷ, lúc ấy còn cách gì thắng được ông ta không? Bạch Mẫn cười:
- Lo gì chứ? Tỷ chưa nói hết kia mà! Trình Lập Dân cười gượng:
- Được, đệ rửa tai kính cẩn lắng nghe! Bạch Mẫn nhoen cười:
- Rửa tai thì không cần, ngày mai phải ra sức nhiều hơn là được rồi! Ngưng chốc lát nghiêm giọng nói tiếp:
- Sư tổ lão nhân gia cho rằng mục đích luyện võ là cường thân và tế thế, mà môn quy không được can thiệp vào chuyện giang hồ của bốn môn thật trái với tôn chỉ của võ học, nên lão nhân gia ấy đã khẩn cáo với các vị sư tổ bao đời, tạm dẹp bỏ môn quy ấy, đồng thời...

Trình Lập Dân không nén được, mừng rỡ nói:

- Vậy là Mẫn tỷ có thể hành đạo giang hồ rồi...

Bạch Mẫn lừ mắt:

- Đừng ngắt ngang có được không? Hồ Bằng Ngọc nhếch môi cười:

- Đáng kiếp! Trình Lập Dân ngưng ngưng:

- Trước mặt hai vị tỷ tỷ, Trình Lập Dân thật trăm điều không có một phải...

Bạch Mẫn mỉm cười:

- Đồng thời, sư tổ lão nhân gia cho rằng ba món kỳ bảo phong tồn tại đây không cần thiết phải xuất thế lúc này, cũng đã khẩn cáo với các vị sư tổ, tiếp tục phong tồn thêm năm trăm năm nữa. Bạch Mẫn đến đây chính là vì chấp hành nhiệm vụ chủ yếu ấy.

Trình Lập Dân bỗng hỏi:

- Khi nãy Mẫn tỷ nói là nhiệm vụ chủ yếu đã hoàn thành, đó có phải là đã tái phong tỏa ba món kỳ bảo tại đây rồi không? Bạch Mẫn gật đầu:

- Đúng vậy! Vì việc tự ý sửa đổi môn quy của bốn môn, sư tổ lão nhân gia đã diện bích tự phạt mười năm trước linh vị của các sư tổ...

Trình Lập Dân lại ngắt lời:

- Mẫn tỷ còn chưa nói đến cách như thế nào mới thắng được nhị sư thúc của tỷ vào ngày mai.

Bạch Mẫn thoáng giận dữ:

- Sao Dân đệ nôn nóng vậy hả? Đoạn từ trong lòng móc ra một hoàn được bọc sáp màu đỏ tươi, to cỡ trứng chim câu, trao cho Trình Lập Dân, nói tiếp:

- Đây là Thần Lực Đơn của bốn môn, uống vào có thể gia tăng nửa giáp tỷ công lực, sư tổ lão nhân gia vì thù lao cho Dân đệ thay mặt bốn môn thanh lý môn hộ nên đã gửi tặng.

Tuy nhiên, lệnh sư cho rằng Dân đệ đã được nhiều kỳ ngộ, trong khi nhị sư thúc vì... vì...

Nàng mặt ửng đỏ, lái sang chuyện khác:

- Kể từ khi tăng tị với Biện Vô Song, cuộc sống trụy lạc đã ảnh hưởng đến công lực, nên so ra công lực của Dân đệ chắc chắn không kém hơn, chỉ có điều là kinh nghiệm còn non nớt, nên theo lệnh sư thì Dân đệ không cần phải uống hoàn thuốc này, hãy dành tặng lại cho người hữu duyên thì hơn.

Trình Lập Dân cẩn thận nhét Thần Lực Đơn vào lòng, nghiêm túc nói:

- Tiểu đệ tuân mệnh! Bạch Mẫn nói tiếp:

- Khi nãy trên đường bay tỷ có trông thấy tam sư thúc cũng đã đến đây rồi! Trình Lập Dân sững sốt:

- Tam sư thúc của Mẫn tỷ ư? Có phải chính là phu nhân của Công Dã lão tiên bối không?

- Đúng vậy!

- Vậy là Công Dã lão tiên bối cũng đã đến đây ư? Bạch Mẫn lắc đầu:

- Không! Tam sư thúc cũng là đến vì ba món kỳ bảo phong tồn tại đây của bốn môn, bởi vì lão nhân gia ấy còn chưa biết quy định của bốn môn đã có sự thay đổi, nên mặc dù Công Dã tiên bối là phu thê thân thiết, lão nhân gia ấy cũng không tiện cho biết.

Trình Lập Dân vỗ lẽ:

- À! Vậy lão nhân gia ấy cũng biết nhị sư thúc của Mẫn tỷ sẽ đến đây phải không?

- Đó dĩ nhiên là nằm trong sự tiên đoán của lão nhân gia ấy, vả lại sau khi gặp tỷ, cho dù không nghĩ đến điều ấy thì cũng biết thôi! À! Tỷ quên báo cho Dân đệ biết một tin vui, tất cả những người bị mê hoặc thần trí trong tổng đà đều đã được lão nhân gia ấy chữa khỏi rồi! Trình Lập Dân phấn chấn tinh thần:

- Thật ư? Bạch Mẫn lừ mắt:

- Ai mà rảnh rỗi nói đùa với đệ kia chứ? Trình Lập Dân lẩm bẩm:

- Vậy thì tốt quá... tốt quá...

Bạch Mẫn nghiêm giọng:

- Chớ vội vui mừng, nhiệm vụ ngày mai của Dân đệ rất là gian nan! Vốn ra, theo ý của sư tổ lão nhân gia thì là do Dân đệ đối phó với nhị sư thúc, khi cần thiết thì Ngọc tỷ trợ giúp một tay là được rồi, nhưng chẳng ngờ nhị sư thúc gan to tàỵ trời, lại dẫn theo cả ma phụ Biện Vô Song với hai hộ pháp trong Thất Tinh Giáo khi xưa, giờ thì cho dù cộng thêm tỷ với tam sư thúc, thực lực vẫn còn yếu kém.

Trình Lập Dân thoáng ngẫm nghĩ nói:

- Số người đành rằng là một nhân tố quyết định sự thắng bại, nhưng theo đệ thì then chốt của vấn đề vẫn là ở nhị sư thúc của Mẫn tỷ, hiện tình thế như vậy thì cũng đành phải đến lúc ấy tùy cơ ứng biến thôi! Bạch Mẫn gật đầu:

- Không sai, nếu Dân đệ cảm hóa được nhị sư thúc thì mọi sự kể như giải quyết xong! Hồ Băng Ngọc mắt nhìn chim hạc vẫn còn bay liệng trên không, chợt động tâm, tiếp lời hỏi:

- Mẫn muội đã có linh hạc thay chân, có thể điều tập một hai trợ thủ đến đây trước chính Ngọ ngày mai để cho an toàn hơn không?

- Điều ấy tiểu muội đã có nghĩ đến, hãy chờ tiểu muội bàn tính với tam sư thúc rồi hẵng quyết định.

Ngưng chốc lát, quay sang Trình Lập Dân nói tiếp:

- Dân đệ với Ngọc tỷ hãy ở đây tìm một chỗ kín đáo điều tức dưỡng thần, trước chính Ngọ ngày mai, tỷ với tam sư thúc chưa tiện lộ diện, giờ tỷ phải đi tìm tam sư thúc, sáng mai chúng ta gặp lại.

Dứt lời, giơ tay ngoắc chim hạc. Chim hạc lập tức xếp cánh hạ xuống, Bạch Mẫn tung mình lên lưng chim hạc, vẫy tay với Trình Lập Dân và Hồ Băng Ngọc, lát sau đã khuất dạng trong biển mây mịt mù.

Hôm sau, vào lúc chính Ngọ, mồng năm tháng năm.

Mạn đông Thiên Đô Phong, trong một hạp cốc hình chiếc túi quanh năm sương mù giăng phủ, bỗng vang lên một chuỗi tiếng nổ long trời lở đất và còn kèm theo những đốm lửa chóa lòà như tia chớp, cùng lúc ấy, sương mây cũng cuộn cuộn sục sôi như là sóng biển trong giông bão.

Lúc này đang giữa mùa hè, lại trong thâm sơn cùng cốc khí hậu thay đổi bất thường, thỉnh thoảng xảy ra một cơn sấm gió, đó vốn là chuyện rất bình thường.

Nhưng cảnh tượng lúc này hết sức kỳ lạ, tiếng sấm tuy càng lúc càng to, tia chớp cũng càng lúc càng nhiều, nhưng lại chẳng có một giọt mưa nào, thử nghĩ, không kỳ lạ sao được? Trong tiếng sấm rền rĩ và tia chớp sáng ngời, trên đỉnh Thiên Đô Phong đã xuất hiện bốn người gồm một nam ba nữ như thể thiên tiên, đó chính là Trình Lập Dân, Bạch Mẫn, Hồ Băng Ngọc và Tổng Thái Vân phu nhân của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du và cũng chính là tam sư thúc của Bạch Mẫn.

Bốn vị hiệp khách võ lâm này đưa mắt nhìn xuống hạp cốc đầy sấm sét, Bạch Mẫn khẽ nói vài câu với Trình Lập Dân, rồi liền cùng Tổng Thái Vân khuất dạng trong bãi đá núi ngồn ngang ở phía tây.

Sau đó, Trình Lập Dân ngưng tụ chân khí, với công phu thiên lý truyền âm hướng xuống hạp cốc nói:

- Bằng hữu trong cốc hãy chú ý, cốc này đã được chủ nhân Huyền Ba Trì tái phong tỏa, giờ Ngọ ba khắc hôm nay sẽ xảy ra sự biến, hiện đã sắp đến giờ, bằng hữu mà không lập tức ra khỏi cốc, ắt sẽ táng thân trong ấy.

Trong tiếng sấm đình tai nhức óc, vậy mà tiếng nói của Trình Lập Dân lập tức có phản ứng, chỉ nghe dưới đáy cốc vang lên một tiếng nói già cả nhưng rắn rỏi:

- Trên đỉnh núi là ai đó?

- Tại hạ là ai, tôn giá lên đây là biết ngay! Tại hạ hoàn toàn là thiện ý, mong tôn giá đừng tự hại mình.

Yên lặng một hồi, dưới đáy cốc vang lên tiếng cười khẩy nói:

- Được, tôn giá chờ chốc lát, lão phu lên đến ngay! Trình Lập Dân quay sang Hồ Bằng Ngọc, khẽ thở dài nói:

- Ngọc tử, cầu mong là hôm nay có thể cảm hóa ông ta...

Hồ Bằng Ngọc phớt cười:

- Chuyện đời thường thì mười có đến tám chín là không như ý, lão quái vật ấy mà dễ cảm hóa thì đâu đến đổi tuổi đã gần đất xa trời rồi mà còn gây sóng gió.

Trình Lập Dân giọng có phần kiên quyết:

- Sự việc là do người làm, nếu lão ta quả thật không biết tiến thoái thì cũng đành phải mạnh tay...

Trình Lập Dân bỗng bỏ dở câu nói, thoáng sững sốt nói:

- Ôi! Lão quái vật này thân pháp nhanh quá!

-oOo-

40. C 40

Liên theo đó, ba bóng người nối tiếp nhau phóng lên, đó chính là Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cùng với hai lão nhân áo đen, một gầy một béo, mái tóc bạc phơ, mặt chẳng chịt vết nhăn, không sao phân biệt được tuổi tác bao nhiêu.

Biện Vô Song vừa lên đỉnh núi đã buột miệng nói:

- Trình Lập Dân, lại là người! Trình Lập Dân cười cười theo thói quen:

- Đúng vậy! Lại là Trình mỗ, trời đất tuy rộng lớn, nhưng đối với hai ta thì lại quá ư chật hẹp! Biện Vô Song cười khẩy:

- Trời đất chẳng phải chật hẹp, mà chỉ là bản thân người chán sống, cứ muốn đi vào con đường chết...

Bách Lý Vân sau khi lên đến đỉnh núi, đôi mắt sáng quắc luôn nhìn vào Trình Lập Dân, vẻ mặt cũng biến đổi liên hồi, lúc này bỗng quay sang Biện Vô Song hỏi:

- Tiểu tử này chính là Trình Lập Dân ư? Biện Vô Song lờ mắt với lão ta, như trách lão ta hỏi quá thừa thãi.

Bách Lý Vân bị tình phụ xối cho một gầu nước lạnh, lại còn cười nhẹ nhõm, quay lại Trình Lập Dân hỏi:

- Vừa rồi tại đây chính người đã nói ư? Trình Lập Dân phớt cười:

- Không sai, tôn giá hẳn chính là Bách Lý Vân lão tiền bối phải không? Bách Lý Vân cười khẩy:

- Đừng lôi kéo giao tình, giữa hai ta chẳng cần xưng hô tiền bối với hậu bối... Người làm sao mà biết danh tánh thật của lão phu hử? Lão ma này thật là kẻ cả, nói năng chẳng chút khách sáo.

Trình Lập Dân không chút tức giận, thản nhiên cười nói:

- Sự việc gì cũng chẳng thể không nói ra được, lão tiền bối xuất thân từ Huyền Ba Trì thanh cao vô vi, lại hà tất phải giữ bí mật thân phận chứ? Bách Lý Vân nghe đối phương chẳng những biết danh tánh mà còn biết cả lai lịch của mình, bất giác thoáng ngẩn người, rồi cơ hồ chẳng chút suy nghĩ giận dữ quát:

- Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi, làm sao ngươi biết được lai lịch của lão phu hả? Trình Lập Dân vẫn thản nhiên cười:

- Tiểu sinh còn biết nhiều điều nữa đấy! Bách Lý Vân bỗng như vỡ lẽ, cười khẩy nói:

- Lão phu bắt lấy tiểu tử ngươi trước, chẳng sợ lão quỷ sư phụ của ngươi không ra mặt! Thì ra lão ma này đã khẳng định chính Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên ngấm ngấm hậu thuẫn cho đồ đệ.

Trình Lập Dân sầm mặt, cao giọng nói:

- Tiểu sinh vì sư môn và tuổi tác của tôn giá, tôn kính xưng hô tôn giá là lão tiền bối, mong rằng tôn giá đừng thốt ra những lời làm mất thân phận như vậy nữa! Bách Lý Vân tức giận quát:

- Lão phu nện bẹp ngươi trước, để xem ngươi còn có thể lên giọng giáo huấn lão phu nữa không cho biết! Cũng chẳng thấy lão ma ra thế, loáng cái đã đến trước mặt Trình Lập Dân, vung tay chụp vào ngực chàng.

Trình Lập Dân cười phá lên nói:

- Tính mạng của tiểu sinh còn phải dành lại cảm hóa một người gieo rắc sát kiếp đầm máu, lúc này chẳng thể để cho tôn giá nện bẹp đâu! Đồng thời người như một làn khói nhẹ lách hai lượt, đã thoát khỏi thế trảo nhanh như chớp của đối phương.

Những người hiện diện thấy đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm, lẽ dĩ nhiên hiểu rõ, hai người tuy một xuất thủ và một tránh né hết sức nhẹ nhàng, nhưng đều đã thi thố Thiên Lý Hộ Đình Súc Địa đại pháp tối thượng trong kinh công.

Trình Lập Dân lại càng hòa nhập thân pháp Vô Ảnh Mê Tung vào trong Thiên Lý Hộ Đình Súc Địa đại pháp, nên trông càng nhanh và linh hoạt hơn, mặc dù đối phương là một lão ma võ công cao thâm khôn lường, song chàng tránh né vẫn hết sức ung dung, chẳng chút gay go.

Bách Lý Vân vốn dĩ còn hoài nghi về võ công của Trình Lập Dân trong lời đồn đại, giờ thấy đối phương tránh khỏi một trảo của mình hết sức nhẹ nhàng, bất giác kinh ngạc ngẩn người, rồi liền trầm giọng quát:

- Tiểu tử, hãy tiếp lão phu một trảo nữa...

Đùng! Đùng! Đùng! Ba tiếng nổ long trời lở đất đột nhiên vang lên, cả Thiên Đô Phong rung động dữ dội, những hòn đá to trong hạp cốc liên tục bay bổng lên không, cao đến gần bằng Thiên Đô Phong.

Lát sau, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, tiếng nổ đã ngưng, tiếng sấm cũng không còn, lẽ đương nhiên một trảo của Bách Lý Vân cũng dừng lại.

Trong hạp cốc đã trở lại với sự tĩnh lặng như trước, nhưng có điều là sương mây phong tỏa hạp cốc càng dày đặc hơn.

Bách Lý Vân từ trong kinh hoàng định thần lại, mắt nhìn Trình Lập Dân trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, khi nãy ngươi nói hạp cốc đã được chủ nhân Huyền Ba Trì tái phong tỏa, đó là ai cho ngươi biết vậy hả? Trình Lập Dân mỉm cười:

- Lẽ đương nhiên là người biết rõ chuyện này rồi! Bách Lý Vân ánh mắt thoáng qua vẻ ghê rợn, gằn giọng:

- Tiểu tử, lão phu hỏi là “ai đã cho ngươi biết” kia? Trình Lập Dân bình thản đáp:

- Điều này tôn giá không cần phải biết! Tuy nhiên, tiểu sinh có thể chuyển cáo với tôn giá lời nói của chủ nhân Huyền Ba Trì dành cho tôn giá.

Bách Lý Vân sau một thoáng ngẩn người, cười lạnh lùng nói:

- Ngươi nói vậy có nghĩa là ngươi đã từng gặp chủ nhân Huyền Ba Trì chứ gì? Chuyện ấy ngươi gạt kẻ khác còn có thể, nhưng ở trước mặt lão phu thì ngươi lắm to rồi! Trình Lập Dân cười:

- Tôn giá đã thông minh quá mức rồi!
- Ý người là lão phu đã nhận định sai lầm về dụng tâm của người ư?
- Câu này mới thật là thông minh đúng mức...

Bách Lý Vân buông tiếng cười khẩy, Trình Lập Dân không chờ đối phương cất tiếng, nghiêm túc nói tiếp:

- Bách Lý lão nhân gia có thể để cho tiểu sinh nói xong những lời chuyển cáo của Huyền Ba Trì rồi hẵng có ý kiến được không? Trình Lập Dân đột nhiên đối xứng hô một cách nghiêm túc, khiến Bách Lý Vân hết sức thắc mắc ngẩn người trong chốc lát, rồi mới gật đầu nói:
- Được, người nói đi!
- Ý của chủ nhân Huyền Ba Trì là mong Bách Lý lão nhân gia tỉnh ngộ hồi tâm, quy ẩn lâm tuyền, vui hưởng những năm tháng còn lại...

Bách Lý Vân bỗng ngắt lời:

- Những lời này của người dường như không phải thốt ra từ miệng chủ nhân Huyền Ba Trì, đúng chẳng?
- Bách Lý lão nhân gia xin hãy để cho tiểu sinh nói hết xong hẳn sẽ không còn có lòng hoài nghi nữa! Bách Lý Vân buông tiếng cười khẩy, ngậm miệng làm thinh.

Trình Lập Dân cao giọng nói tiếp:

- Cùng lúc với việc chủ nhân Huyền Ba Trì tái phong tỏa cốc này, đã xin phép các vị sư tổ tạm ngưng áp dụng một trăm năm về môn quy không được can thiệp vào chuyện giang hồ của phái Huyền Ba Trì.

Bách Lý Vân giật thót người:

- Chuyện ấy có thật không?
- Tiểu sinh không hề có lý do dối gạt Bách Lý lão nhân gia!
- Vậy đó là do chính miệng lão nhân gia ấy nói với người ư?
- Chủ nhân Huyền Ba Trì vì tự ý sửa đổi môn quy nên đã tự phạt diện bích mười năm, lẽ đương nhiên không thể chính miệng nói với tiểu sinh! Bách Lý Vân thở phào như trút được gánh nặng, rồi lạnh lùng nói:
- Cứ tạm cho là lời nói của người hoàn toàn đúng sự thật, lão phu cũng chẳng thể từ bỏ bao tâm huyết bấy lâu nay.

Thì ra lão ma này trong lòng chỉ sợ mỗi một mình Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành, nên vừa nghe Huyền Ba Trì tạm ngưng áp dụng một trăm năm môn quy không can thiệp vào chuyện giang hồ, lòng bất giác căng thẳng, nhưng sau khi nghe Vân La Tiên Tử Liễu Song Thành đã tự phạt diện bích mười năm, liền như trút được gánh nặng, trở lại thái độ cao ngạo vốn có.

Trình Lập Dân vẫn bình thản nói:

- Nghe hay không đó là chuyện của Bách Lý lão nhân gia, tiểu sinh chẳng qua chỉ là truyền đạt ý chỉ của lệnh sư Liễu Tiên Tử mà thôi! Bách Lý Vân cười khẩy:
- Tiểu tử ngươi đừng mang chủ nhân Huyền Ba Trì ra dọa người, lão phu đã thoát ly quan hệ với Huyền Ba Trì từ lâu rồi...
- Tiểu sinh tuy là mặt học hậu tiến, nhưng chưa đến nỗi phải mang nhân vật tiền bối ra dọa người, sở dĩ phải nói đông dài là vì nhận lời ủy thác của người, chẳng thể không làm tròn đó thôi! Bách Lý Vân bực mình gắt:
- Đã nói hết chưa?
- Những lời dễ nghe đã nói hết rồi!
- Những lời không dễ nghe cũng nói ra luôn đi!

- Liễu Tiên Tử lão nhân gia đã giao trọng trách đại nhiệm giải trừ sát kiếp vô lâm cho tiểu sinh, nếu Bách Lý lão nhân gia nhất quyết nghịch thiên hành sự thì hậu quả...

Bách Lý Vân cười khẩy ngắt lời:

- Hậu quả thế nào, đó là chuyện của bản thân lão phu, chẳng cần tiểu tử ngươi thuyết giáo, còn bằng vào một tên nhãi ranh chưa sạch máu đầu, miệng còn hôi sữa như ngươi mà muốn giải trừ sát kiếp vô lâm thì thật quá là không biết tự lượng sức mình.

- Sức của cá nhân tiểu sinh đành rằng có hạn, nhưng trong giới vô lâm thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân, chả lẽ Bách Lý lão nhân gia cho mình đã là vô địch thiên hạ hay sao? Bách Lý Vân ngửa mặt cười vang:

- Lão phu tuy không dám tự hào là đệ nhất thiên hạ, nhưng phóng mắt trên cõi đời này, ngoài chủ nhân Huyền Ba Trì, lão phu quyết chẳng chịu làm người thứ nhì.

Trình Lập Dân vì mục đích cảm hóa lão ma này, bất luận đối phương cuồng ngạo thế nào cũng không tức giận, lúc này chàng vẫn mỉm cười nói:

- Với thân phận, địa vị và võ công của Bách Lý lão nhân gia, đương nhiên là có thể tự phụ như vậy. Tiểu sinh có một cách lưỡng toàn, chẳng hay Bách Lý lão nhân gia có bằng lòng chấp nhận hay không? Bách Lý Vân thoáng ngẩn người:

- Cách lưỡng toàn gì?

- Theo thiên kiến của tiểu sinh, nếu Bách Lý lão nhân gia có thể thay đổi tác phong của Thái Cực Giáo, trở thành một tổ chức tạo phúc cho giới vô lâm, tiểu sinh sẵn sàng cố hết sức mình vận động đồng đạo vô lâm cùng tôn Bách Lý lão nhân gia làm minh chủ vô lâm. Như vậy, Bách Lý lão nhân gia chẳng những có được vinh dự vô lâm đệ nhất nhân mà không phải tổn một giọt máu, mà còn không trái với ý chỉ của chủ nhân Huyền Ba Trì...

Bách Lý Vân cười khẩy ngắt lời:

- Vinh dự vô lâm đệ nhất nhân của lão phu mà do ngươi dâng cho thì còn giá trị gì nữa? Trình Lập Dân thoáng biến sắc mặt:

- Vậy là Bách Lý lão nhân gia đã nhất quyết cố chấp đến cùng ư? Bách Lý Vân cười sắc lạnh:

- Đúng vậy! Vả lại, cho dù lão phu bằng lòng chấp nhận cách lưỡng toàn của ngươi đi nữa, vậy thì về mối thù sát huynh của sư phụ ngươi phải giải quyết thế nào?

- Vấn đề ấy rất dễ giải quyết, chỉ cần Bách Lý lão nhân gia chấp nhận giải pháp của tiểu sinh, tiểu sinh cam đoan sẽ trả lại lễ công bằng cho Bách Lý lão nhân gia.

- Do tiểu tử ngươi ư?

- Đúng vậy!

- Không được, lão phu phải bắt lão quỷ sư phụ của ngươi đích thân đền mạng! Trình Lập Dân nhượng mảy:

- Ân sư của tiểu sinh là người nhân văn dã hạc, đâu còn màng đến chuyện ân oán giang hồ nữa. Tiểu sinh đã thừa kế y bát của ân sư, vậy thì mọi ân oán của ân sư lẽ đương nhiên là tiểu sinh phải chịu trách nhiệm thanh toán rồi! Ngừng chốc lát, chàng nói tiếp:

- Tuy nhiên, giải trừ sát kiếp vô lâm là việc công, còn thanh toán mối thù của lệnh huynh là việc tư, khi việc công chưa xong, tiểu sinh chưa thể đền mạng thay cho ân sư...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song tự nãy giờ lặng thinh, sau khi nháy mắt ra hiệu với Bách Lý Vân, bỗng xen lời:

- Đấu khẩu chẳng thể giải quyết vấn đề, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, công và tư cứ giải quyết một lần cho xong! Ý của yêu phụ này rất là rõ ràng, đó là định với ưu thế áp đảo của phe mình lúc này giải quyết Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc trước, mọi sự hẵng tính sau.

Bách Lý Vân hiểu ý gật đầu.

Trình Lập Dân dĩ nhiên cũng biết rõ dụng ý của đối phương, không chờ Bách Lý Vân bày tỏ ý kiến, lập tức tiếp lời:

- Thái thượng thật mau miệng, nếu Bách Lý lão nhân gia không còn ý kiến gì khác, tiểu sinh cũng đồng ý cả việc công lẫn việc tư giải quyết một lần, để khỏi mất thời gian và công sức, lại lạm sát những người vô tội.

Bách Lý Vân lạnh lùng hỏi:

- Người định giải quyết bằng cách nào? Trình Lập Dân cao giọng đáp:
- Hòa bình đã vô vọng, lẽ đương nhiên chỉ còn cách bằng vào võ công quyết một phen cao thấp mà thôi!
- Tiểu tử, người nói sai rồi, phải là quyết một phen sống chết mới đúng!
- Cao thấp cũng được, sống chết cũng được. Nhưng trước khi động thủ, chúng ta cần phải nói cho rõ ràng.
- Được, hãy nói ngắn gọn đi!
- Nếu tiểu sinh có thể may mắn thoát chết dưới tay Bách Lý lão nhân gia, Bách Lý lão nhân gia phải hứa là giải tán Thái Cực Giáo và vĩnh viễn không bước chân vào giang hồ.

Bách Lý Vân cười lạnh lùng:

- Được, nhưng có điều là hy vọng may mắn thoát chết của tiểu tử người quá là mong manh.

Trình Lập Dân thản nhiên:

- Đa tạ những lời vàng ngọc của Bách Lý lão nhân gia! Bách Lý Vân cười sắc lạnh:
- Tiểu tử, lão phu cho người thêm một điều lợi nữa, trong vòng ba chiêu, chỉ cần người thoát chết là kể như lão phu thua.

Trình Lập Dân nghiêm giọng:

- Bách Lý lão nhân gia nói là phải giữ lời đấy! Bách Lý Vân trầm giọng:
- Lão phu là người thế nào, đã nói lẽ nào không giữ lời! Đoạn cười sắc lạnh nói tiếp
- Rất tiếc là nơi đây không tìm ra được một người công chứng đủ tư cách, nếu có thì...

Lão ma lại buông một chuỗi cười đầy ý nghĩa, nhưng tiếng cười của lão chưa dứt, bỗng nghe một tiếng nói già cả nhưng rắn rỏi vọng đến:

- Tiểu lão nhi đức mọn tài hèn, xin được tạm làm người công chứng, chẳng hay có đủ tư cách hay không? Bách Lý Vân ngạc nhiên quay nhìn, chỉ thấy Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du miệng cười tủm tỉm từ trong một đồng đá núi ngổn ngang ở bên trái đứng lên, hai bên tả hữu là một tảng một đạo vẽ mặt trang nghiêm. Đó chính là đương nhiệm Thiếu Lâm chủ tọa Pháp Thông đại sư và đương nhiệm Võ Đang chủ tọa Thiên Phong đạo trưởng đã hồi phục thần trí.

Thì ra Bạch Mẫn vì thấy thực lực phe mình quá yếu, đồng thời nếu may mắn có thể giải quyết một cách hòa bình thì cũng thiếu đi hai nhân chứng đủ tư cách, nên đã cười hặc đang đem chỗ Thiên Huyền Thư Sinh đến đây để tăng cường thực lực, còn Pháp Thông đại sư với Thiên Phong đạo nhân đương nhiên là hai nhân chứng lý tưởng hơn hết.

Bách Lý Vân tuy biết là đối phương đã dùng phương pháp quy tức ẩn nấp từ trước, nhưng với công lực của mình, kẻ địch tiềm phục trong phạm vi mười trượng mà không phát giác, dấu sao cũng là một điều không vinh dự, nên sau chốc lát thờ ra, bất giác thẹn quá hóa giận cười khẩy nói:

- Công Dã Du, ai mà không biết người với tiểu tử Trình Lập Dân là cá mè một lứa, người đủ tư cách làm nhân chứng gì chứ? Thiên Huyền Thư Sinh thản nhiên cười hề hề:
- Bách Lý huynh không đồng ý thì thôi, đâu cần phải phỏng mang trộn mắt như vậy? Pháp Thông đại sư với Thiên Phong đạo nhân cùng cao giọng niệm phật hiệu, đồng thanh nói:

- Bần tăng xin được làm nhân chứng!

- Bần đạo xin được làm nhân chứng! Bách Lý Vân cười khẩy:

- Hai vị muốn làm nhân chứng cũng được, nhưng lão phu nói trước, vạn nhất tên tiểu tử Trình Lập Dân, không ai bảo đảm sự an toàn cho hai nhân chứng các vị đâu đấy! Lời lẽ của lão ma này rất là rõ ràng, sức mạnh mới là công chứng tốt nhất.

Pháp Thông đại sư cao giọng:

- A Di Đà Phật! Sự an toàn của bần tăng với Thiên Phong đạo huynh không cần thí chủ phải nhọc tâm, chỉ mong thí chủ nghĩ đến Huyền Ba Trì...

Bách Lý Vân cười khẩy ngắt lời:

- Hòa thượng, đây không phải chỗ thuyết giáo của người, im miệng đi thì hơn! Một tiếng hạc kêu vang lên trên không, con chim hạc to lớn kia đã từ từ đáp xuống.

Bách Lý Vân ngược mắt nhìn, trên mặt thoáng qua một vẻ kỳ lạ khó phát giác, cười khẩy nói:

- Quả nhiên là người của Huyền Ba Trì đứng phía sau giả trò...

- Nhị sư huynh, người của Huyền Ba Trì chỉ là vì tốt cho sư huynh, mong rằng sư huynh đừng để thân bại danh liệt! Dứt tiếng, Tống Thái Vân với Bạch Mẫn đã từ trên lưng hạc phóng xuống.

Bách Lý Vân như chẳng chút ngạc nhiên về sự xuất hiện của Tống Thái Vân, lão chỉ nhếch môi, lạnh lùng hỏi:

- Thượng Quan Ngọc đâu? Tống Thái Vân thành thật đáp:

- Ân sư hiện đang bế quan, đại sư huynh phải hộ pháp cho ân sư, không thể đến đây...

Cùng lúc ấy, Bạch Mẫn cũng cung kính thi lễ với Biện Vô Song nói:

- Thái thượng, lão nhân gia vẫn khỏe! Biện Vô Song đánh mặt lạnh lùng nói:

- Người kể như đã từ gà bay lên cành cao làm Phụng Hoàng rồi, còn biết đến thái thượng giáo chủ tà ma ngoại đạo này nữa sao? Bạch Mẫn mặt đầy vẻ thành khẩn nói:

- Ôn đức dạy dỗ và chăm lo của thái thượng đối với Mẫn nhi, Mẫn nhi vĩnh viễn không quên, những mong thái thượng thông cảm...

Biện Vô Song tức giận quát:

- Câm mồm! Nha đầu, nếu người còn nhìn nhận thái thượng giáo chủ này thì hãy mau ngoan ngoãn trở về bên cạnh lão thân.

Bạch Mẫn vừa mới thê thiết gọi:

- Thái thượng...

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đã với giọng chế nhạo nói:

- Chao ôi! Thái thượng thật quá oai phong! Biện Vô Song đánh giọng quát:

- Công Dã Du, đừng nói bóng nói gió, có gan hãy bước ra đây, chúng ta quyết đấu một ngàn hiệp...

Thiên Huyền Thư Sinh thè lưỡi ngắt lời:

- Thái thượng, xin hãy tha cho tiểu lão nhi một phen...

Một tiếng cười vang từ trên không vọng xuống, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đã từ trên lưng chim hạc phóng xuống, rồi cười to nói:

- May quá, lão già này đã đến đúng lúc! Bách Lý Vân thoáng biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi:

- Lâm Bách Xuyên, người của các người đã đến đủ chưa? Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười:

- Bách Lý huynh xin chớ hiểu lầm, lão già này đến đây mục đích chỉ là xem náo nhiệt thôi! Bách Lý Vân mỉm cười:

- Lời nói của người giống một nhân vật chính phái lắm đấy! Tiểu Sát Tinh chẳng màng đến lời mai mỉa của Bách Lý Vân, quay sang Tổng Thái Vân hỏi:

- Đại tẩu, tình hình đàm phán ra sao? Tổng Thái Vân chậm rãi đáp:

- Nhị sư huynh đã cam đoan, chỉ cần Trình Lập Dân qua được ba chiêu của huynh ấy, huynh ấy sẽ giải tán Thái Cực Giáo, vĩnh viễn lui khỏi giang hồ, đồng thời đã mời hai vị chưởng môn nhân Thiếu Lâm và Võ Đang làm người công chứng.

Tiểu Sát Tinh mỉm cười quay sang Bách Lý Vân nói:

- Bách Lý huynh nói thật đấy chứ? Bách Lý Vân qua một trảo khi nãy đã nhận ra võ công của Trình Lập Dân không kém cõi hơn mình, sở dĩ lão dám đánh cược ba chiêu là vì lúc bấy giờ chỉ có Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc hai người, độc mưu của lão là khi cần thì trừ khử hai người, nhưng chẳng ngờ sau đó thực lực của đối phương lại gia tăng, so ra phe mình đã kém thế hơn, lúc này lòng hết sức bức tức, Tiểu Sát Tinh hỏi vậy, khác nào lửa đổ thêm dầu, gần giọng quát:

- Lâm Bách Xuyên, bản thân người cũng vậy thôi! Tiểu Sát Tinh cười:

- Lâm mỗ đã già rồi, mấy khúc xương già không động được đâu, xin Bách Lý huynh tha cho! Bách Lý Vân cười khẩy:

- Đã tự biết như vậy thì hãy tránh xa ra! Đoạn mắt rực hung quang nhìn Trình Lập Dân, trầm giọng nói:

- Tiểu tử, đừng kéo dài thời gian nữa, bắt đầu đi! Bách Lý Vân vừa dứt lời, lão nhân áo đen béo hơn bên cạnh bỗng nói:

- Bách Lý huynh, hãy khoan! Bách Lý Vân ngạc nhiên:

- Lãng huynh có cao kiến gì? Lão nhân béo bẽn lễn cười:

- Huynh đệ Lãng mỗ là hộ pháp của Thất Tinh Giáo, chứ không phải người trong Thái Cực Giáo, nên Lãng mỗ phải nói rõ trước, huynh đệ Lãng mỗ không bị ràng buộc trong sự đánh cược của Bách Lý huynh.

Bách Lý Vân biến sắc mặt:

- Lãng huynh cho rằng lần đánh cược này chắc chắn thua hay sao? Lão nhân béo cười:

- Huynh đệ Lãng mỗ không dám nghĩ vậy, song chẳng thể không tính toán vạn nhất, vậy huynh đệ Lãng mỗ mới có thể phóng tay báo thù cho cố giáo chủ...

Bách Lý Vân mắt rực oai nghiêm ngắt lời:

- Dám hỏi hai vị, chuyện ở đây do hai vị quyết định hay là Bách Lý Vân này quyết định? Lão nhân béo cười ngượng:

- Lẽ đương nhiên là do Bách Lý huynh quyết định...

Bách Lý Vân oai nghiêm trầm giọng:

- Vậy thì Lãng huynh đừng nói nữa! Bách Lý Vân này mà còn một hơi thở, tuyệt đối không để cho bất kỳ điều gì trái với ý chỉ của mình xảy ra.

Lão nhân béo tái mặt, nhưng cố dằn nén không phát tác, cùng lão nhân gầy lẳng lẳng lui sang bên.

Tiểu Sát Tinh giơ ngón tay cái lên, cười giòn nói:

- Bách Lý huynh, tuyệt lắm! Thật chẳng hổ là môn hạ Huyền Ba Trì! Bách Lý Vân cười khẩy:

- Không cần người xiêm nịnh! Tiểu Sát Tinh so vai:

- Thôi được, kể như Lâm mỗ ca ngời không đúng chỗ! Bách Lý Vân lúc này dường như tâm trạng cực kỳ xấu, mặt tái xanh, từ trong tay Biện Vô Song lấy một thanh kiếm vàng hình rắn, nhìn Trình Lập Dân lớn tiếng nói:

- Trình Lập Dân, lão phu đã một giáp tý không động đến binh khí, hôm nay cho dù người táng mạng dưới kiếm lão phu thì cũng kể như vinh dự rồi! Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Dao kiếm không có mắt, tuy chỉ ba chiêu nhưng người phải dùng đến toàn lực mới được! Trình Lập Dân điềm nhiên cao giọng đáp:

- Đa tạ Bách Lý lão nhân gia đã nhắc nhở, tiểu sinh nhớ rồi! Bách Lý Vân nghiêm mặt:

- Xuất chiêu đi! Trình Lập Dân giọng nghiêm túc:

- Đã thỏa thuận là tiểu sinh tiếp Bách Lý lão nhân gia ba chiêu, phải do Bách Lý lão nhân gia xuất chiêu trước mới đúng chứ! Bách Lý Vân liếc mắt nhìn thế khởi thủ của Trình Lập Dân, những thấy chàng tay phải cầm kiếm ngang ngực, mũi kiếm chênh chếch trở lên vai trái, tay trái bấm quyết thành hình nửa vòng tròn, hai chân đứng so le thành chữ “Bát” không chuẩn, tư thế thật hết sức kỳ quái.

Chàng đứng yên như một pho tượng đá, không chút động đậy, như thể dù trời long đất lở ở ngay trước mắt cũng không kinh khiếp.

Bách Lý Vân dù biết nhiều hiểu rộng, thấy vậy cũng không khỏi kinh khiếp trong lòng, thầm nhủ:

- Xanh trội hơn lam, băng lạnh hơn nước, thành tựu của tiểu tử này e rằng còn cao hơn Từ Nguyên. Bách Lý Vân hơi Bách Lý Vân, người tuyệt đối không thể thua bại dưới tay một tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa...

Trong lòng suy nghĩ, miệng thì trầm giọng quát:

- Thôi được, lão phu mạn phép! Kim xà kiếm hàn quang lóe lên, chiêu “Bạch xà thổ tín” nhanh như tia chớp công vào huyệt Đan Điền của Trình Lập Dân.

Tuy chỉ là một chiêu “Bạch xà thổ tín” rất bình phàm, nhưng trong tay lão ma này thi triển thì lại hàm chứa sự biến hóa khôn lường và vô vàn sát cơ.

Trình Lập Dân thoáng rợn người, nghĩ nhanh:

- Chiêu “Bạch xà thổ tín” của lão ma này tuy đã đạt đến cảnh giới hoàn toàn không có sơ hở, nhưng nếu phòng thủ bằng chiêu “Thần long đầu giáp” trong Thần Long Kiếm Pháp, hẳn là không có vấn đề. Lão ta dùng kiếm chiêu thông thường tấn công, ắt là dành lại sát thủ ở chiêu sau cùng, mình cũng không cần sử dụng đến Phong Lôi Tam Thức uy lực khôn cùng trước, kéo lão ta đề cao cảnh giác...

Tư thế kỳ quái của Trình Lập Dân chính là khởi thủ thức của Phong Lôi Tam Thức, lòng đang nghĩ nhanh, thi triển chiêu “Thần long đầu giáp”, chỉ thấy hai luồng sáng vàng và tím vừa chạm nhau đã tức khắc tách ra, Bách Lý Vân cười vang nói:

- Thật không hổ là đồ đệ của Thiết Thủ Thư Sinh...

Đang khi nói đã tung mình lên cao hơn năm trượng, một chiếc lưới tròn vàng đường kính đến năm trượng phủ chụp xuống đỉnh đầu tcl.

Đó chính là chiêu “Thiên võng thân tương”, một trong ba chiêu sát thủ của Bách Lý Vân, uy lực tỏa rộng đến mức ngay cả những người đến xem ngoài mười trượng cũng cảm thấy kiếm khí buốt da như bị dao cắt, lần lượt lui ra xa hơn! Ngay khi quần hào kinh tâm động phách, một tiếng huýt dài lạnh lói vang lên, một vệt tím xuyên qua lưới vàng bay thẳng lên cao, rồi rẽ ngoặt trên không, chênh chếch hạ xuống ngoài năm trượng.

Quần hùng đưa mắt nhìn, thấy cả hai người Trình Lập Dân với Bách Lý Vân đều sắc mặt trắng nhợt, nhưng chưa ai thọ thương.

Phe quần hào vừa mới thở phào nhẹ người, Bách Lý Vân với Trình Lập Dân đã lại tiến đến gần nhau.

Hai người đứng lại cách khoảng tám thước, Bách Lý Vân nghiêm giọng nói:

- Trình Lập Dân, thành tựu của người thật vượt xa dự đoán của lão phu, bây giờ sự sống chết vinh nhục giữa hai ta với ân oán can qua trên giang hồ đều quy tụ ở chiêu cuối cùng này, người hãy cẩn thận đấy! Lão ma này sau hai chiêu chưa làm gì được Trình Lập Dân, lòng tin tưởng như đã có bảy phần lung lay.

Trình Lập Dân biết chiêu cuối cùng của đối phương hẳn là uy lực kinh người, qua hai chiêu vừa rồi, chàng đã thử ra chân lực của đối phương cao hơn mình một bậc, lúc này chàng vì phải giành lấy thắng lợi sau cùng, chẳng thể e ngại lại gỡ ra khỏi thủ thức của Phong Lô Tam Kiếm và nghiêm giọng nói:

- Tiểu sinh biết rồi, Bách Lý lão nhân gia xuất chiêu đi! Bách Lý Vân chú mắt nhìn tư thế kỳ quái của Trình Lập Dân, thoáng chau mày, Kim Xà kiếm trong tay chậm chậm đưa ra, vẫn là nhắm thẳng vào huyệt Đan Điền của Trình Lập Dân.

Kiểm thế của Bách Lý Vân khác hẳn hai chiêu trước, trong suy nghĩ của Trình Lập Dân và quần hùng, tin chắc chiêu cuối cùng này của Bách Lý Vân hẳn là uy lực khôn cùng, nhưng sự thật trái ngược, chẳng những không có chút kinh phong mà còn hết sức chậm chạp, càng lạ lùng hơn nữa là bảo kiếm trong tay đã không giống kiếm, cũng không xuất hiện hoa kiếm hoặc chút hàn quang nào, mà lại trở thành một ống tròn đường kính cỡ năm tấc, chậm chậm đâm vào ngực Trình Lập Dân.

Quần hào hiện diện đều là đại hành gia, biết chiêu kiếm trông chẳng có gì đặc sắc này của Bách Lý Vân là với một thủ pháp chí cao vô thượng chuyển động bảo kiếm tại chỗ, uy lực và biến hóa khôn lường, tất cả quần hào đều không nghĩ ra được cách phá giải hoặc tránh né.

Do đó, phe quần hiệp thấy đều lo lắng cho Trình Lập Dân, ngược lại, người của Thái Cực Giáo thì cười đắc ý.

Ống tròn màu vàng trong tay Bách Lý Vân từng tấc một tiến tới trước ngực Trình Lập Dân. Trình Lập Dân vẫn đứng bất động như tượng đá, chỉ có điều là mắt chăm chăm nhìn vào ống tròn trong tay đối phương.

Bầu không khí căng thẳng đến mức như cô độc lại, yên lặng đến mức kim rơi xuống đất cũng nghe được.

Ngay khi ống tròn màu vàng còn cách ngực chàng không đầy hai tấc, chàng đột nhiên cất tiếng huýt vang, Tử Anh Kiếm trong tay vung lên, một luồng sáng tím kèm theo tiếng sấm vang vẳng ập vào ống tròn của đối phương.

Lập tức, sấm gió vang rền, tia chớp liên hồi, tiếng binh khí chạm nhau kinh tâm động phách.

Ngay khi quần hào hồi hộp đến cực độ, bỗng vang lên một tiếng nổ rền rĩ, bóng người tách ra, tất cả trở nên yên lặng.

Bách Lý Vân tóc dài buông xõa, vạt áo đã mất đi một mảng dài hơn thước, sắc mặt trắng bệch, ngực phập phồng liên hồi.

Trình Lập Dân thì khăn tím chít đầu đã mất, một nhúm tóc bị chém đứt còn theo gió tung bay, sắc mặt cũng trắng bệch, ngực thoáng phập phồng, ôm kiếm thi lễ với Bách Lý Vân và nói:

- Ba chiêu đã qua, đa tạ Bách Lý lão nhân gia đã nương tay cho! Bách Lý Vân thở ra một hơi dài:

- Khỏi cần trát vàng lên mặt lão phu, lão phu không hề nương tay. Được rồi, thiên hạ vô lâm từ nay là của Trình Lập Dân người...

Quay sang Biện Vô Song với hai lão nhân áo đen trầm giọng quát:

- Chúng ta đi! Vừa dứt lời đã tung mình xuống núi, Biện Vô Song với hai lão nhân áo đen đưa mắt nhìn nhau, rồi cũng liền lẳng lặng theo sau.

Thế là, một trận sát kiếp kinh hoàng đã kết thúc.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cao giọng hỏi:

- Trình tiểu tử, chiêu kiếm mà người sử dụng đối phó với chiêu sau cùng của Bách Lý Vân dường như không phải là Thần Long Kiếm Pháp, đúng không vậy? Trình Lập Dân đang trả lời sự quan tâm của Hồ Băng Ngọc và Bạch Mẫn, nghe hỏi liền đáp:

- Đó là chiêu thứ nhất trong Phong Lô Tam Thức do gia sư truyền thụ!

- À! Thảo nào! Tiểu Sát Tinh quét mắt nhìn quần hào, cao giọng nói:
 - Chư vị, chúng ta cũng nên chia tay rồi! Vào ngày đại hỷ của Trình tiểu tử mười lăm tháng tám, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Quân Sơn! Đoạn lại quay sang Trình Lập Dân nói:
 - Mười lăm tháng tám là ngày đại điển khai phái Chính Nghĩa Chi Tộc và cũng là ngày đại hỷ của người với Hồ Bằng Ngọc, Bạch Mẫn, Lãnh Văn Anh và Nhạc Tổ Trân, lão quỷ sư phụ của người đến hay không, lão phu chẳng màng, nhưng lão phu chắc chắn sẽ có mặt, hãy chuẩn bị sẵn nhiều rượu thượng hạng đấy! Trình Lập Dân với Bạch Mẫn và Hồ Bằng Ngọc đưa mắt nhìn nhau, cùng thẹn đỏ mặt.
- Tổng Thái Vân nhìn Tiểu Sát Tinh cười nói:
- Lâm huynh suốt ngày chỉ biết ăn với uống...
- Tiểu Sát Tinh cười ha hả:
- Rượu có sẵn mà không uống thì thật là kẻ ngu ngốc nhất trên đời! Trong tiếng cười vang, tung mình xuống núi.
- Tiếp theo sau, Trình Lập Dân với Hồ Bằng Ngọc và Bạch Mẫn, cùng vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh, với Pháp Thông đại sư và Thiên Phong đạo nhân lần lượt chia tay nhau...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-anh-dan-tam>